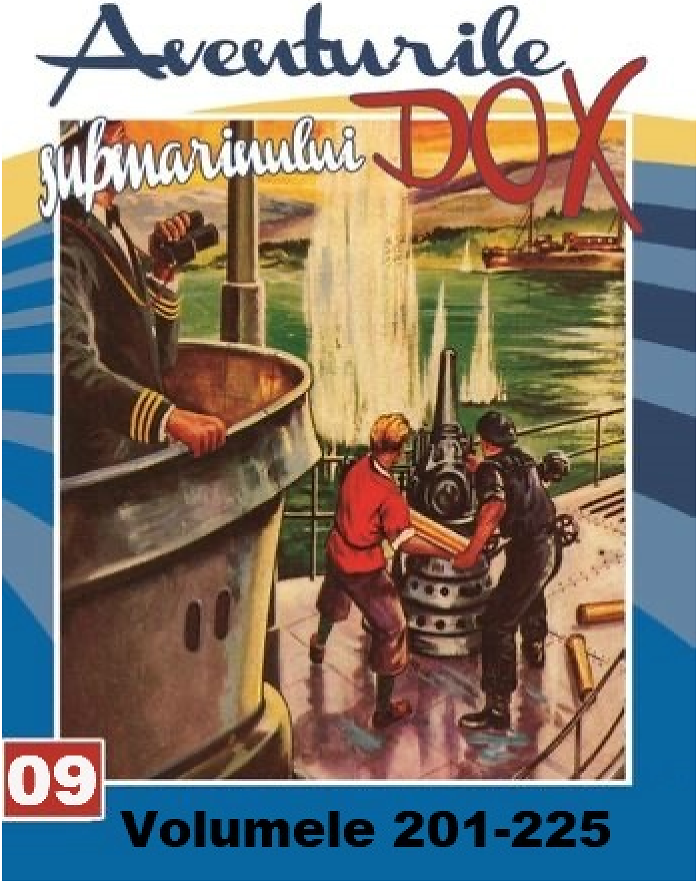

Aventurile
submarinului
DOX
09
Volumele 201-225

Aventurile submarinului Dox 201

Hans Warren

I
SCUFUNDAREA FORTUNEI

AŞA O NOAPTE NU S-A MAI VĂZUT de mult. Taifunul se revărsa urlând peste punte. Valurile înalte biciuiau suprastructurile vasului, izbeau în scări şi în coş, zgâlţâiau cu o forţă titanică antena dintre cei doi stâlpi ai dispozitivului de încărcare. Cerul era negru. Din când în când, luna răzbătea pe după câte un nor cuprins într-un zbor fantastic. Spectacolul care se arăta era înspăimântător. Bucăţi de lemn mari şi mici dansau pe valurile înalte cât casa, pe cer se arătau nori cu figuri crispate şi nori sfâşiaţi iar pe mare o navă mică care se lupta din toate puterile cu marea înfuriată, scârţâind din toate încheieturile, dansa ca o minge aflată în puterea mării înfuriate şi a elementelor maturii dezlănţuite.

În cabina mică şi îngustă a radiotelegrafistului se aflau trei oameni înghesuiţi: căpitanul, cârmaciul şi unul din cei trei pasageri care cu „FORTUNA" voiau să ajungă de cealaltă parte a strâmtorii Makassar.

— Imposibil căpitane strigă cu o voce tare şi totuşi acoperită de vuietul sinistru al oceanului şi de urletul furtunii cârmaciul Jerichis. Cum ar fi posibil când antena noastră este ruptă? O treabă al dracului căpitane!

Căpitanul Andersen îl dădu la o parte şi se aşeză la aparate. Îşi puse căştile la urechi cu mâinile tremurânde şi a început să învârtească butonul scalei. Faţa lui brăzdată a luat o expresie îngrijorată şi totodată era încordată. Ascultă atent, roti butonul scalei, ascultă din nou atent.

— Aveţi dreptate! Căpitanul şi-a scos căştile şi le aruncă puternic pe masă, încât acestea s-au rostogolit şi au căzut de pe masă jos. Nimeni nu le-a mai ridicat.

Cei trei cu căpitanul în frunte, s-au grăbit să iasă din cabină şi au urcat în faţă la cabina cârmaciului, ţinându-se de balustrada de aramă a scării.

Dar, vai nu mai menţineau cursul!

La vorbele scoase cu dificultate de către căpitanul Andersen, cârmaciul ridică din umeri, fără să înţeleagă ceva din spusele căpitanului. Acesta arată spre roata cârmei i-a dat drumul şi spuse:

— Am pierdut cârma! Lanţul s-a blocat. Roata nu se mai mişcă!

În acea clipă un trăsnet urmat de un val a făcut vasul să se cutremure şi să se culce pe o parte.

Un matroz în luptă cu furtuna veni alergând şi-i strigă căpitanului.

— Căpitane, noi credem că ar trebui să ne urcăm în bărcile de salvare şi să părăsim vasul. Din cauza vuietului puternic al furtunii nu

s-a înţeles nimic din cele spuse de matroz. Dar din mimica sa şi din gesticulaţiile mâinilor sale se putea înţelege ce voia să spună. Vuietul furtunii făcea să nu poată fi auzit.

Căpitanul Andersen se uită înainte cu o privire fixă, la suprastructura punţii, la singurul coş al navei, la mare, la norii grei ce se îngrămădeau deasupra capului său şi la cârma distrusă. Faţa lui tresărea sub ticuri nervoase.

— Nu! spuse el, după câteva clipe de tăcere.

Toţi l-au privit uimiţi.

— Nu ne mai putem menţine nici o oră, căpitane! strigă disperat cârmaciul Jerichis. Şi Mr. Farrow este de părere să lăsăm bărcile la apă!

— Nu! Căpitanul scutură energic din cap, semn că orice comentariu era inutil.

Cârmaciul era un irlandez roşcovan, cu o figură hotărâtă, ce părea să fi trecut prin multe.

— Căpitane, atunci rămâneţi singur! strigă el, lângă urechea lui Andersen, făcând mâinile pâlnie, este sinucidere curată, pricepeţi? Noi coborâm în bărci!

Înainte ca Andersen să poată reacţiona, matrozul a fugit înapoi la scară pentru a ieşi pe punte şi a se urca în barcă.

În ultimele patru ore de când dura taifunul George Farrow nu a spus mai mult de trei propoziţii. La început a fost jos în dormitorul comun, unde Petre se căznea să-l doftoricească pe Lu Wang, care era scuturat de friguri, cu comprese cu whisky. Când izbucni furtuna, care era aşteptată încă de dimineaţă. George îşi oferi serviciile de radio telegrafist.

Radiotelegrafistul navei stătea în pat suferind de malarie, nefiind în stare să-şi facă munca. Căpitanul nu a ezitat prea mult şi-l acceptase ca radiotelegrafist. George a luat loc în faţa aparatelor şi luase legătura cu câteva nave şi cu două staţii de coastă.

Un vas încărcat cu lemne ceruse ajutorul, motorul acestuia fiind defect. George a transmis semnalul SOS mai departe. După trei ore se anunţară patru cargouri şi un vas de pasageri care au preluat o parte din echipajul vasului cu lemne şi încercau să-l remorcheze. Curând a izbucnit taifunul.

George asculta în eter apelurile SOS. Un vas cu pânze a cerut ajutor. I s-a rupt catargul cel mare iar doi oameni au căzut în apă. Un vas cu cărbuni anunţă că are o spărtură şi comunică că va încerca să ajungă în portul Palu din insulele Celebes.

George trebuia să asculte şi să răspundă neîncetat. Vasul „FORTUNA” fiind o navă lentă şi ne având o bună flotabilitate, în mod evident, nu putea participa direct la salvarea navelor. Dar în timp de furtună, era un lucru important să transmiţi mai departe apelurile

primite, pentru ca alte nave mai rapide şi mai bine echipate să le poată da ajutorul necesar celor aflaţi în situaţie disperată.

Acum şi George a considerat necesar să-i explice căpitanului situaţia reală în care se găseau.

Andersen se purta mult prea bizar. Trebuia să-şi dea seama în ce pericol se află vasul şi că cu toată experienţa sa marinărească, „FORTUNA” nu mai poate fi salvată. Nava era puternic înclinată. Fiecare val smulgea plăci şi bucăţi mari din suprastructura vasului, continuându-şi opera de distrugere a celor precedente.

— Căpitanul, n-are nici un rost, spuse George înghiontindu-l pe Andersen, ştiu că sunteţi de şase ani pe FORTUNA şi că vă este foarte greu să vă despărţiţi de vasul dumneavoastră. Dar de ce să vă sacrificaţi inutil viaţa?

Ochii căpitanului care până atunci nu scosese nici o vorbă, se dilatară. Se uită cu o privire de compasiune şi asprime la Farrow.

— Veniţi! spuse el, făcându-le semn cu mâna lui George şi cârmaciului. George a crezut că Andersen, după agitaţia prin care a trecut, nu mai raţiona ca lumea. Cârmaciul ridică din umeri. Avea aceeaşi impresie. Privi îngândurat la navă.

— Încă un sfert de oră, părea să spună privirea pe care i-o aruncase lui George. Încă un sfert de oră şi nava FORTUNA se va scufunda. Înainte de a se înclina prea tare spre babord trebuie să eliberăm bărcile de salvare, căci altfel va fi prea târziu.

Cu grabă neobişnuită pentru el, Andersen îi trase după el pe George şi pe cârmaci spre cabina sa. Mai târziu George s-a mirat cum de au reuşit să ajungă până la intrarea spre culoar. Valuri succesive se rostogoleau peste vas, stânjenindu-le paşii. Uneori nici nu se puteau vedea între ei. Erau scufundaţi în beznă, în ploaie şi în valuri.

Coşul navei părea a fi o bucată de tablă, având un singur scop: de a distruge totul. El pendula încoace şi în încolo lovind tot ce-i stătea în cale: scripeţi, părţi din suprastructură şi scândurile punţii. Catargul din faţă s-a rupt de la mijloc, vârful său a produs o gaură mare în puntea vasului.

În mod curios pe George nu-l preocupa atât pericolul care-i ameninţa pe toţi, cât purtarea bizară a căpitanului, altminteri om corect şi raţional. Încă cu două ore înainte de izbucnirea taifunului Andersen a fost foarte liniştit. A dat ordine precise, a determinat poziţia navei şi a ordonat timonierului cursul navei. S-a interesat de starea sănătăţii radiotelegrafistului şi de cea a lui Lu Wang.

George nu a găsit nici un răspuns la întrebările care şi le-a pus. L-a urmat la pupă pe Andersen, urmat de cârmaciul Jerichis, care nu scotea o vorbă. Jerichis a fost angajat pe FORTUNA de curând şi era prima lui cursă pe acest vas. Era un om tăcut, de-abia scotea câteva cuvinte pe zi. Din actele sale reieşea că condusese în calitate de

comandant un vas, care se pierduse într-un taifun. Cum armatorul îi atribuise o parte din vină, nu a mai găsit post de comandant decât pe cel de timonier. Echipajul comenta că el nu s-a obişnuit cu noua sa situaţie şi de aceea devenise impasibil, dispreţuind moartea şi pericolele. Poate că era adevărat. Aşa cum se comporta el, era atitudinea unui om care nu se teme nici de moarte şi nici de diavol, ba mai mult, pe ultimul mai cu seamă îl căuta chiar.

Andersen deschise uşa cabinei sale, le-a spus lui George şi lui Jerichis să intre apoi închise uşa cabinei sale. Aprinse lampa şi se aplecă să scoată de sub pat o ladă mică. Ochii îi scânteiau. Arătă spre ladă şi întrebă:

— Ştiţi să păstraţi tăcerea?

La aşa ceva George nu s-a aşteptat. Căpitanul nu părea să aibă în mod normal ceva secrete.

— Clar, răspunse Jerichis, uitându-se dezinteresat. Acest dezinteres îl observă şi George. Jerichis a venit doar la ordinal căpitanului, aşteptând doar să vadă ce era de făcut. George a dat un răspuns asemănător, privind la lădiţă şi apoi în ochii căpitanului.

— Daţi-mi mâna!

Era ceva ceremonios, a găsit George. Andersen a dat mâna mai întâi cu timonierul, după aceea cu George. Acesta a văzut cum căpitanul i s-a uitat cercetător în ochi.

— Această ladă n-are voie să dispară cu nici un chip, continuă Andersen. Nu ştiu ce conţine. Doar că viaţa a vreo doisprezece oameni depinde de aceasta. Aţi auzit ceva de „SFERA DE OŢEL”?

George şi Jerichis au scuturat din cap. Acum erau convinşi că uzul raţiunii căpitanului a fost deranjat. Aşa vorbea doar un fantezist, cineva a cărui minte şi simţuri nu mai funcţionau normal. George a vrut să-i spună lui Jerichis să părăsească cabina cât mai repede, pentru că afară erau cu siguranţă lăsate primele bărci la apă.

— Am jurat să duc lădiţa la destinaţie şi să nu spun nimănui nici un cuvânt despre aceasta, continuă Andersen. Apoi s-a oprit şi ascultă. Un surâs crispat i-a apărut pe faţa lui palidă.

— Acum se lasă la apă bărcile. Apucaţi Jerichis! Farrow deschide uşa! Am cuvântul dumneavoastră că veţi tăcea, indiferent ce se va întâmpla.

Aşa ceva i se întâmplase doar rareori lui George. Totul era ireal. Privi cum Jerichis şi Andersen ridicară lădiţa. Părea a fi foarte grea. Măsura cam un metru lungime şi jumătate de metru lăţime şi tot jumătate de metru înălţime.

Timonierul nu părea să fie preocupat de ladă. O ţinea cu putere împreună cu Andersen şi au dus-o spre uşa deschisă de George. Abia la uşă Jerichis a pus o întrebare pe un ton nepăsător:

— Trebuie cărată cu grijă?

— Da şi nu, a fost răspunsul, sunt componente de aparate, dar bine împachetate.

— Şi unde trebuie să ajungă această ladă? întrebă George.

— La sfera de oţel, a fost răspunsul.

— Dar ce-i aceasta? a mai dorit George să afle, cuprins de curiozitate.

Andersen a vrut să răspundă, dar nu a mai putut vorbi. Se clătină pierzându-şi echilibrul, din cauza navei care a fost scuturată atât de puternic încât pereţii în mod normal verticali, pentru o jumătate de minut deveniră orizontali. George a fost lovit de lambriurile de lemn, pe când Jerichis purtând singur lada grea ajunse în genunchi lipindu-şi spatele de perete.

Abia atunci adat drumul lăzi.

Doi marinari cu făclii în mâini veneau de-a lungul holului.

— Căpitane ne scufundăm! Bărcile sunt deja la apă! strigă unul dintre ei, care ţinea o bocceluţă sub braţ cu lucrurile pe care voia să le salveze.

Celălalt a văzut lada şi crezând că este bagajul căpitanului se aplecă după ea.

— Hai căpitane! Toţi sunt adunaţi sus pe punte.

Alergă de-a lungul holului şi în sus pe trepte. Puntea era înclinată şi inundată mereu de apă. Acum s-a văzut că doar trei dei cele patru bărci erau lăsate la apă. A patra s-a zdrobit de corpul vasului.

— Barca unu! răsună vocea căpitanului în furtună.

Şapte marinari au coborât pe scara de frânghie şi se aşezară pe bănci şi apucară vâslele. Sau îndepărtat cu toate puterile de vasul condamnat. Preţ de câteva clipe s-a părut că marea dezlănţuită va zdrobi mica ambarcaţiune apoi distanţa dintre barcă şi navă s-a mărit treptat.

— Cel puţin deocamdată este în siguranţă s-a gândit George.

Pe urmă şi-a amintit de Petre şi Lu Wang. Îi căută din priviri. Ceva mai încolo stătea Petre cu umerii săi laţi şi cu spatele lipit de un scripete. În faţa lui era ghemuit şi învelit într-o pătură, udă leoarcă de apă, micul chinez.

Din câţiva paşi George a fost lângă prietenii săi.

— Cum se simte Lu Wang.

Petre a dat din mână.

— Mai bine dar este foarte slăbit, păru că spune el, în barcă!

— Îţi ajut, spuse George, dându-şi părul ud din faţă. N-avea rost să vorbească mai tare pentru că vuietul elementelor naturii dezlănţuite îi acoperea vocea.

Puţin mai târziu l-au dus pe Lu Wang la balustradă. Între timp echipajul celei de a doua bărci coborî în barcă. Au mai rămas pe punte căpitanul, un marinar mai în vârstă, timonierul Jerichis, George, Petre

şi Lu Wang. Andersen se ţinea cu ambele mâini de balustradă, pentru a nu fi smuls de furtună de pe vas şi se uita disperat la marea care fierbea. Lângă el se afla lada ce trebuia salvată cu orice preţ. La stânga li, la un pas de el se ţinea de balustradă Jerichis. Amândoi au urmărit cum se îndepărta cea de a doua barcă de vas.

Marinarii vâsleau din toate puterile ca să se îndepărteze de vasul, care se înclina tot mai mult, iar la lumina făcliilor de la prora şi pupa bărcilor ofereau un aspect sinistru. A venit un val care a ridicat barca până aproape la înălţimea catargului rupt al „FORTUNEI” după care a dispărut în spatele muntelui de apă.

— Acum! Andersen se apleacă simultan cu Jerichis, ridică lada şi se urcă peste balustradă. Andersen, căruia furtuna i-a smuls chipiu, se ţinea cu mâna stângă de scara de frânghie iar cu cealaltă strângea lada. În spatele lui, cu corpul aplecat înainte, îl urma Jerichis, ţinând de celălalt capăt al lăzii.

George şi marinarul au aşteptat ca Petre şi Lu Wang să coboare, după care coborâră şi ei.

Ajunşi în barcă cu toţii sau apucat să vâslească, mai puţin Lu Wang. Barca s-a mai izbit odată de corpul navei, pe urmă a fost luată de val. O scândură din laterala bărcii s-a rupt, trosnind cu putere. Apa intră în barcă. De barcă se apropiase un val uriaş. Acesta ridică barca ca pe o coajă de nucă pe creasta lui, iar George a văzut silueta „FORTUNEI” cum devenea tot mai mică. În faţa lui George era lada. Era toată udă. La lumina singurei făclii arăta gălbuie ca şi feţele marinarilor care vâsleau pentru a-şi salva viaţa.

Andersen vâslea lângă Jerichis. Aveau feţele crispate. Toţi aveau un singur gând, salvarea de la moarte. Oare vor putea ei să manevreze barca prin marea agitată? Era de mirare cum reuşeau cu barca să evite izbiturile puternice ale valurilor.

Barca s-a umplut cu apă, care ajungea deja până la genunchi. Iar lada misterioasă plutea şi ea în apă.

În timp ce vâslea pe George îl preocupau câteva întrebări.

Ce era în ladă? Ce este Sfera de oţel? Ar fi vrut să vorbească cu Petre dar era imposibil. Oare s-a scufundat nava? O fi prin apropiere vreun vas care să-i salveze? Unde erau celelalte două bărci? Toate aceste întrebări i se perindau prin capul lui George, în timp ce vâslea şi arunca apă din barcă şi observându-l atent pe Andersen şi Jerichis.

Peste o oră un val a stins făclia. Încercarea de a o reaprinde era inutilă. Spre dimineaţă furtuna a încetat. Când soarele a luminat cerul nu se mai simţea nimic. Doar o briză puternică sufla în feţele înfierbântate şi obosite ale oamenilor. Marea mai era încă neliniştită, dar valurile nici pe departe nu mai erau aşa de mari ca în cursul nopţii.

Andersen puse vâsla în barcă şi-a dat părul din faţă pe spate şi îi

spuse bucuros lui George:

— Am reuşit!

— Am reuşit! răspunse George dând din cap. După care aşează şi el vâsla în barcă ca şi căpitanul. La fel făcură şi ceilalţi. Acum îşi şterseră feţele obosite şi pline de apă şi sudoare după care şi-au privit palmele pline de băşici şi zdrelite.

— Apă! spune Jerichis şi caută sub banca de la cârmă. Recipientul. L-a găsit dar din nefericire rabla recipientului s-a găurit şi apa s-a scurs toată. Jerichis îşi freacă buzele uscate şi a făcut o mişcare nepăsătoare cu mâna.

— Oare unde suntem? îl întreabă Petre pe Andersen. Încotro vâslim?

Andersen a scos busola din buzunar, a curăţit-o de apă, a potrivit roza vânturilor.

— Trebuie să o luăm spre vest, răspunse el, într-acolo şi întinse mâna în direcţia respectivă.

Jerichis scutură din cap.

— Acolo ajungem în marea Sunda, căpitane, zise el. S-ar putea să treacă şi trei săptămâni până să ne găsească cineva. Andersen zâmbi. Privi spre ladă. Apoi îşi întinse braţele şi trase lada mai aproape de el şi se uită la ea aproape cu afecţiune.

— Suntem la mai puţin de trei mile marine de Sfera de oţel. Şi până când nu am predat lada la destinaţie, totul este fără importanţă.

— Eu şi Jerichis v-am dat cuvântul de onoare că vom tăcea, spuse George pe un ton energic, din partea mea cereţi-l şi de la ceilalţi trei care sunt aici, dar spuneţi-ne în sfârşit despre ce este vorba!

Andersen a dat afirmativ din cap.

— Este altfel de cum m-am aşteptat, răspunse el, trebuie evident să ştiţi. În caz de forţă majoră cuvântul de onoare nu mai contează. Important este să ajungă acolo unde este aşteptată.

Apoi Andersen le-a povestit istoria „SFEREI DE OŢEL”.

II
SFERA DE OŢEL

DACĂ PE HARTĂ s-ar trasa nişte linii mai întâi de la Gilling pe insula Flores la Kota Baru, pe insula Land – ce ţine de Borneo – şi apoi de la Makassar, pe Celebes, la mica localitate de coastă Sabamban, pe Borneo, cele două linii s-ar întretăia cam la mijlocul sudului strâmtorii Makassar. La vest şi la nord de acest punct sunt câteva insule mici, în parte nelocuite. La sud-vest, dar mai departe, este grupul de insule Kejtil, locuit mai ales de olandezi şi de indigeni.

Nici o linie maritimă nu trece prin acel punct. Nici pescari sau vase

de agrement care nu au rute stabilite nu se apropie de el. Doar peşti şi uneori câte o pasăre rătăcită, obosită, aduc ceva animaţie acelui loc neglijat din lume.

De câteva luni din apă a ieşit ceva ciudat, care de la distanţă semăna cu o geamandură care se legăna în valuri. Aceasta văzută de la distanţă părea a fi ancorată de fundul mării. Uneori se ridicau norişori, vizibili doar de la distanţă mică, pe care vântul permanent prezent îl risipea repede.

Un observator mai atent ar fi văzut mai multe. De exemplu, faptul că ciudata geamandură, care aici nici nu-şi avea rostul, nu era ancorată cu lanţuri sau cabluri de oţel, ci printr-un tub gros, cam de un metru, care cobora vertical în apă. Nu i se vedea capătul, căci şi când marea era limpede se putea vedea doar la maximum zece metri adâncime.

Pe când Andersen le povestea tovarăşilor săi istoria sferei de oţel, la marginea de sus a geamandurii s-a deschis o uşă şi în cadrul ei a apărut un cap. O pereche de ochi deschişi la culoare a privit atent de jur împrejur. Omul ţinea la ochi un binoclu cu două mâini şi scruta zarea. Omul a rămas cam zece minute la punctual său de observaţie, după care trase trapa, pe care o închise şi dispăru în interiorul tubului. Ca şi cum n-ar fi fost nimic viu în apropiere, geamandura continua să se legene pe valuri.

Omul însă coborî între timp în interiorul tubului gros de oţel servindu-se de nişte bare transversale nituite la o anumită distanţă una de alta. Este greu de spus cât timp i-a trebuit să coboare. Omul se mişca cu siguranţă căci se vedea că nu o făcea pentru prima dată. Faţa lui era palidă. La lumina micilor lămpi electrice montate în interiorul tubului se putea recunoaşte oboseala, deznădejdea şi îngrijorarea adânc întipărite pe faţa sa. Omul era încă tânăr, dar părul de un blond deschis încărunţea la tâmple. Faţa lui era slabă, obrajii căzuţi.

După un timp ajunse jos, într-un loc la care de jos răzbătea o lumină vie încât micile becuri păreau roşcate. Omul ajunse la o deschizătură şi coborî pe o scară de metal până la podeaua de metal a unei încăperi de mărime medie. Omul s-a oprit puţin şi părea să cugete încordat. Arăta ca un moşneag sleit de puteri. Acest aspect era întărit de lumina intensă din interior.

Deodată s-a deschis o uşă mică de fier. În cadrul ei s-a ivit un alt om, nu prea înalt, îndesat, având o faţă colţuroasă şi urâtă.

— Ei? asta a fost totul ce ia ieşit din gură.

— Nimic! răspunse celălalt cu un vizibil efort. Nu ştiu ce…

Îndesatul a făcut câţiva paşi rapizi spre el, aşa că-şi întrerupse fraza.

— Şi dacă nu vine nimeni? Dacă ne abandonează? Am ştiut de la început că treaba se va termina aşa.

Blondul cel înalt l-a privit cu dispreţ şi scutură din cap.

— Nu Jim, dacă tatăl meu spune că vine, atunci vine. A venit totdeauna când l-am chemat. Şi acum el ştie că viaţa noastră este în pericol. Cel numit Jim tuşi uşor, ca omul care nu crede că trebuie să răspundă. Colţurile gurii i s-au lăsat dispreţuitor în jos.

— Joe spune să părăsim cât mai repede Sfera de oţel, spuse acesta pe un ton aspru. Dacă tu vrei, poţi rămâne. Noi în orice caz...

— Şi cum vreţi să plecaţi, întreabă blondul. În jurul nostru nu este decât apă şi oţel, nu avem bărci cu care să plecăm, spuse el descriind un cerc cu braţele.

— Avem butoaiele de benzină, din ele putem face o plută.

Blondul tresări.

— Butoaiele sunt pline, spuse el printre dinţii încleştaţi.

Jim râse furios.

— Atunci le vom goli.

— Şi maşinile noastre? Fără benzină nu merg motoarele. Blondul tot nu înţelegea ce voia să spună celălalt.

— Ah, alea, făcu Jim, ridicând din umeri. Dacă taică-tu nu aduce aparatele, Sfera de oţel se va pierde oricum. Dar nu putem aştepta atâta. Până să ducem butoaiele sus durează câteva ore. Începem mâine cu asta. Priceput?

Blondul sări ca ars în sus.

— Nu! strigă el cu o voce care l-a făcut pe celălalt să tresară. Cât timp sunt în stare să comand rămâne totul aşa cum ne-am înţeles. Cum ne-am înţeles nesiliţi de nimeni Jim! Să nu uiţi asta! N-are nimeni voie să dezerteze, doar dacă-l lasă nervii şi aşa i se pare lui mai nimerit.

Se întoarse şi plecă cu paşi hotărâţi spre o uşă după care a dispărut.

Jim se uită după el. Faţa îi tresărea de ticuri nervoase. Părăsi încet încăperea prin uşa prin care intrase.

— Încăpăţânatul dracului, mârâi el, după ce se întoarse la cei doi camarazi pe care înainte i-a părăsit Nici o logică, cu toate că nu mai sunt şanse ca vasul să vină mâine. Am fi văzut de mult semnalele de fum prin care bătrânul Andersen îşi anunţa sosirea.

Ceilalţi doi erau ocupaţi cu nişte aparate Când a venit Jim îşi puseră uneltele deoparte.

— I-ai spus că noi vrem să plecăm? întreabă Joe.

— Nu vrea, răspunse Jim.

— Şi ce spune el, că noi avem nevoie de butoaiele de benzină? întreabă Tommy ca şi Joe, acesta arată destul de insignifiant.

Cei doi erau, ca şi Jim, tineri ingineri, care se asociaseră cu tânărul Andersen, când acesta le-a dezvăluit planurile sale. Era vorba de a folosi în scopuri energetice curenţii maritimi şi diferenţa de temperatură dintre suprafaţa şi fundul mării. După mai multe lucrări

preliminare s-au apucat de muncă, în mijlocul strâmtorii Makassar. Un vas chinezesc le-a adus cele necesare construcţiei. După zile grele de muncă încordată, au reuşit să lase la apă Sfera de oţel şi setul de tuburi cu geamandură. Asta a fost cu luni în urmă. După terminarea lucrărilor chinezii s-au întors la Şanhai, iar discreţia lor era sigură.

Andersen şi prietenii săi s-au apucat de lucru. Satisfacţia lor era justificată prin progresele pe care le-au făcut. Doar rezerva lor de alimente trebuia completată din când în când. Atunci luau legătura prin radio cu nava FORTUNA al cărei căpitan era tatăl lui Anderson şi care a avut o importantă contribuţie la construirea Sferei de oţel. Şi-a învestit toate economiile sale în munca fiului său. Iar el urmărea cu atenţie şi dragoste progresele realizate de fiul lui. Primele rezultate erau minunate, deoarece s-a reuşit utilizarea energiei mării prin întrebuinţarea mai multor aparate şi instrumente şi să se răspundă cu această ocazie la mai multe întrebări ale ştiinţei şi ale cercetătorilor.

De câteva săptămâni însă, relaţiile dintre Anderson şi prietenii săi s-au schimbat. Alimentele s-au stricat. Ne mai având bani suficienţi la ultima vizită, căpitanul Anderson adusese doar puţine lucruri, Până acum foamea se mai putea suporta. Mai greu era că tânărul Anderson le cerea colaboratorilor săi intensificarea eforturilor pentru terminarea lucrărilor.

— În şase săptămâni ei trebuiau să fie în măsură să arate lumii ce au făcut, spunea el, în şase săptămâni trebuie să terminăm lucrările.

— Imposibil, răspunse Jim, nu ajunge nici de două ori atât timp.

— Trebuie să ajungă! Şase săptămâni aşa rămâne!

Aşa apăru între ei prima divergenţă serioasă de păreri, iar a doua zi cearta s-a înteţit.

— Ne trebuie aparate noi de măsură şi piese de schimb pentru motoare spune Jim. Ia legătura cu tatăl tău, dar s-a întors cu o faţă disperată de la radioemiţător.

— Tata se va ocupa de bani, spuse el. În două săptămâni ar putea fi aici, dar nu a putut promite.

— Am spus doar! strigă Jim; suferea acum de rău cu nervii. Singurătatea, staţionarea îndelungată sub apă, la mare adâncime, munca obositoare, toate acestea l-au afectat atât pe el cât şi pe ceilalţi.

— Ce-i asta? întreabă Andersen uitându-se cu hotărâre la colegii săi.

— Asta înseamnă că totul este o prostie, am avut prea puţine mijloace ca să terminăm această lucrare aşa de mare. Ne-am implicat cu tot ce aveam, dar pentru Sfera de oţel era necesar un consorţiu bancar, oameni cu capital solid, care…

— …care cumpără totul şi lasă oamenii fără muncă, îi spuse Andersen furios, ştiu cum gândeşti. Dar am eu părerea mea şi anume că munca noastră trebuie să folosească tuturor. Cu staţia noastră

energetic şi cu altele având acelaşi principiu, vrem să facem deşerturile roditoare, să se câştige terenuri pentru colonişti. Vrem să producem electricitate şi energie, să le facem oamenilor existenţa mai uşoară. Vrem să ducem în junglă lumină şi energie, să-l exploatăm resursele. Dacă îşi bagă nasul societăţile cu capital, băncile, întreprinzătorii şi profitorii va fi altceva.

Jim a dat neglijent din mână.

— Noi suntem tehnicieni, ingineri şi nu ne interesează ce va fi mai târziu cu ceea ce am elaborate şi construit.

— Din contra! se îndârji Andersen, este de datoria noastră să ne îngrijim ca munca noastră să fie în beneficiul tuturor, nu numai în cel al câtorva acţionari. Aşa m-a învăţat tatăl meu şi el avea dreptate mereu.

— Tatăl tău nu este în stare să procure banii necesari cumpărării câtorva instrumente, spuse Jim.

Atunci a explodat bomba. S-ar fi ajuns la violenţă între Andersen şi Jim, dacă acesta din urmă nu s-ar fi reţinut. Din acea zi prietenia lor a fost lezată iremediabil. Cu fiecare ocazie izbucnea ura progresivă ce o resimţea Jim faţă de Andersen.

Acum cei trei oameni şuşoteau. Jim încerca să-i convingă să plece.

— Este un avertisment, nu ne lasă să luăm butoaiele spuse el, dar trebuie să plecăm, altfel se va întâmpla o nenorocire. Manometrele de presiune nu mia funcţionează bine. Ne trebuie altele noi. Dacă nu le primim, nu ştim când Sfera de oţel este înafara pericolului. Ştiţi cum a fost cu o lună înainte. Dacă nu ne-ar fi avertizat monitorul de presiune, s-ar fi rupt blindajul Sferei de oţel de deasupra panourilor de comandă şi ne-am fi înecat.

Joe şi Tommy au dat din cap aprobator. Da, a fost o noapte grea şi rea, în urmă cu patru săptămâni. Pe fiecare centimetru pătrat al peretelui al Sferei de oţel, care servea oamenilor ca locuinţă şi loc de muncă se exercita presiunea mai multor kilograme de apă. Peretele exterior al Sferei de oţel avea un diametru de aproximativ treizeci de metri şi era dintr-un oţel tras, dar totuşi exista pericolul ca într-un anumit punct oţelul să fie rupt de către presiunea apei. Acest pericol se putea preveni, dacă instrumentele de măsură funcţionau corect, putând avertiza la timp pericolul. Câteva din ele s-au uzat cu timpul şi trebuiau înlocuite, iar căpitanul Andersen urma să le aducă.

— Astăzi a telegrafiat că vasul „Fortuna” se află în mare pericol. Furtună, zise Tommy.

— Şi apoi s-a întrerupt legătura, adăugă Joe, cred că s-a scufundat şi nu o s-o mai vedem niciodată.

— Şi eu cred la fel prieteni, spuse Jim dând din cap şi de aceea şi pentru că Andersen refuză să-şi dea seama, propun să plecăm.

— Evident, strigă Joe.

— Clar, adaugă Tommy, întrebarea este cum? Dacă el nu poate să se despartă nici de Sfera de oţel şi nici de benzină.

— Atunci îl vom sili, strigă Jim, am suportat împreună toate greutăţile. Nu vreau să zic că Andersen şi-a făcut un regim preferenţial. Dar este obsedat de ideea lui, nu-i pasă de viaţă. Eu însă vreau să trăiesc şi încă mult.

— Şi noi! Joe şi Tommy au dat aprobator din cap.

Andersen a deschis uşa.

— Ce se întâmplă? strigă el, văzându-i cum stăteau cei trei inşi inactivi. Doamne, peste două ore pornesc dinamurile iar voi sunteţi ca în concediu.

Jim ridică din umeri.

— Şi dacă nu pornesc? spuse el apăsat ridicându-şi sprâncenele. După cum am spus plecăm!

— Ba rămâneţi! răspunse Andersen tăios, vreţi să distrugeţi munca noastră când este aproape gata? Aţi înnebunit? Tatăl meu…

— S-a scufundat de mult cu Fortuna azi noapte pe timpul taifunului.

— Trăieşte, ştiu! Vocea lui Andersen aproape că tremura. Se apropiase mult de cei trei, să nu zici aşa ceva! Trăieşte şi va veni. Trebuie doar să aşteptăm.

— Până ce Sfera de oţel va fi strivită şi noi vom fi înecaţi, spuse Joe, care era roşu la faţă şi-l privea furios pe Andersen. Ambiţia noastră nu merge până acolo, ca să fim mulţumiţi postmortem, când se va spune: „tineri cercetători îşi riscă şi îşi sacrifică viaţa pentru opera lor”. Aşa cum stau lucrurile, treaba este clară. Până la noapte putem spera că vine tatăl tău. Telegraful este mort, precis s-a scufundat. În acest caz aparatele sunt pierdute. Fără ele este imposibil să măsurăm presiunea, aşa că în fiecare clipă se poate întâmpla ceea ce orice copil ar observa, doar tu nu, Andersen. Acest lucru vrem să-l evităm. Jim ţi-a spus cum. Nu te putem sili să vii cu noi şi tu. Pe noi însă n-o să ne împiedici.

S-a făcut linişte. Doar un zumzet care venea din sala maşinilor se auzea.

Andersen a pornit generatorul de forţă ca să încarce acumulatoarele, care serveau la iluminat. Pentru pornirea lor era necesară benzină care se folosea drept combustibil. Deoarece încercările privind curenţii marini nu se încheiaseră încă.

Andersen scutură serios din cap.

— Nu mă pot dispensa de benzină, spuse el, dacă vreţi să plecaţi, vă rog! Eu nu vă pot opri, cu toate că am promisiunea voastră de a rămâne până la terminarea lucrărilor.

— Avem nevoie de butoaie! răbufni Jim. Altfel nu putem părăsi Sfera de oţel.

Poate că cearta pentru butoaie ar mai fi durat, de n-ar fi intervenit ceva neprevăzut. De jos, de la maşini, s-a auzit un trosnet puternic. Bucăţi mari de fier izbiră peretele despărţitor. Oamenii au fugit spre scară. Jim era cel mai în faţă, sări la comutatorul central şi-l smulse afară. Distrugerea făcută era groaznică şi era cauzată de un mic şurub, care slăbise şi intrase în angrenajul unui motor, unde a fost blocat. Cum transmisia prin pinioane era frânată, motorul funcţionând mai departe rupse cu o forţă teribilă carcasa acestora. Roţile dinţate au fost aruncate afară şi au rupt un conductor electric, care a provocat un scurt circuit şi aprinse câteva cârpe de bumbac.

De la acesta s-a aprins un şnur izolat în cauciuc, cauzând cel de al doilea scurt circuit. Un fum gros invadă mica încăpere. Peste tot erau risipite componente de motor, cioburi de sticlă şi două lămpi mari. S-a scurs acidul sulfuric. Acum acesta a început să corodeze duşumeaua de metal, cu o eliberare de gaz. Peste tot mirosea a cauciuc ars, a cârpe cu ulei aprins şi a vapori de acid.

— Aceasta însemna că la noapte vom sta fără lumină, zise Jim cu mâinile în şolduri. Acumulatoarele de zi rezistă doar până la ora nouă seara, chiar dacă le mai încărcăm acum.

Andersen stătea mut şi privea dezastru. Aprecia disperat pagubele. Jim avea dreptate. Chiar dacă reuşeau să repare părţile distruse, noaptea trebuia să o petreacă fără lumină.

Aceasta însemna douăsprezece ore de muncă pierdute. Atât dura, până ce acumulatoarele erau din nou încărcate. Din diferite motive, curentul produs nu se putea lua direct de la dinam.

Jim i-a pus mâna pe umeri lui Andersen.

— Renunţă! spuse el aproape prietenos. Acesta a fost un semn. Nu o dată o muncă lungă şi grea, cu perspective de succes s-a dovedit ca fiind inutilă. Ne-am supraevaluat puterile.

Andersen i-a dat mâna la o parte. N-ar fi trebuit să o facă, prin acest gest a distrus şi ultimul rest de prietenie.

— Numai pe voi trei v-am supraevaluat, strigă Andersen nervos, doar pe voi! Am crezut că mă pot baza pe voi. Acum văd că m-am înşelat, dar v-o spun: n-am să las Sfera de oţel să cadă pradă mării din cauza voastră. Veţi rămâne. Voi avea grijă ca butoaiele de benzină să rămână aici şi nimeni să nu iasă decât peste cadavrul meu. Mi-e prea valoroasă munca de până acum, ca să vă permit s-o distrugeţi, doar că numai aveţi nervii să mai aşteptaţi câteva zile.

Andersen ieşi. Apoi şi-a amintit că a lăsat un aparat care nu putea fi mult timp nesupravegheat. Din uşă le mai strigă:

— Fiţi raţionali băieţi! Nu vă spun cu răutate! După care a dispărut Cei trei au făcut ordine în sala de acumulatoare. Tăcerea era apăsătoare. Ei l-au înţeles pe Andersen dar nu erau de acord cu el. Nu aveau încredere în sine, în munca lor. Munca grea i-a uzat. Doar un

lucru le-ar mai fi menţinut puterea de a mai rezista: speranţa în FORTUNA pe care doar Andersen o mai avea. Dar şi aceasta se mistuise şi lui Andersen nu-i intra în cap acest lucru. Bătrânul Andersen era desigur un marinar încercat. Dar atunci de ce nu a răspuns ieri la apelul radio? Desigur, putea fi şi un deranj al staţiei radio de pe vas. Dar atunci ar fi văzut astăzi nava. Căpitanul Andersen obişnuia să trimită o barcă încărcată cu alimente şi cu lucruri necesare la geamandură, iar drumul ei dura pre, după ce în prealabil FORTUNA îşi anunţase prezenţa prin semnale de fum şi lumină.

Dar, în mod sigur FORTUNA s-a scufundat, luând cu ea instrumentele şi piesele de schimb atât de necesare pentru a mai putea rămâne.

— Oare ne va împiedeca să golim butoaiele cu benzină? întrebă Tommy.

— Să nu crezi, spuse Jim, n-are ce face, el este singur iar noi suntem trei. Şi nici nu este puternic.

— Acesta este în stare să moară pentru Sfera de oţel, exclamă Tommy nervos, mişcându-şi buza de jos şi a spus că nu va renunţa aşa de uşor la Sfera de oţel!

Jim a dat din mână.

— Lăsaţi-mă numai pe mine, spuse el, vă asigur că pe seară va fi totul gata. Până atunci ne prefacem că nu s-a schimbat nimic. La treabă! Nu-i necesar să ne îngreunăm evadarea şi să-l înfuriem în plus pe Andersen.

Aşa rămâne. Jim era acela dintre cei trei, care în afara capacităţilor ştiinţifice îi depăşea la capitolul sânge rece şi decizie.

Tommy şi Joe îl şi recunoscuseră în mod tacit ca şef. Tot ce zicea şi făcea el le părea a fi mai nimerit.

Andersen s-a întors după un timp şi i-a găsit pe cei trei la lucru. Reparaseră cât s-a putut defectele din sala de acumulatori, iar acum se ocupau de măsurile zilnice necesare. Andersen a dat din cap:

— Scuzaţi-mă pentru vorbele mele de mai înainte, spuse el.

— Nu-i nevoie, Andersen! Ai fost doar nervos, spuse Jim, dând din mână.

Când Andersen plecă din nou, el era convins că cei trei s-au liniştit.

Cu un efort sporit încercă din nou să ia legătura radio cu FORTUNA. Nici nu-i trecea prin cap că vasul ar fi putut fi victima unei furtuni. Era atât de sigur de lucrul său, încât nici nu a luat în seamă avertismentul lui Jim, privitor la pericolul presiunii, nu l-au putut mişca. Dacă FORTUNA nu răspundea. Era de mult pe fundul mării şi locul unde s-a scufundat era acum luminat de un soare. Cerul era albastru cu nori albi, ca şi cum taifunul care a bântuit n-ar fi fost decât un vis urât.

III
CĂUTAREA PERICULOASĂ

— ŞI ACUM ŞTIŢI CE ESTE CU SFERA DE OŢEL, îşi încheie căpitanul Andersen povestirea, uitându-se pe rând la însoţitorii săi. Până acum doar un om îmi cunoştea secretul acesta era radiotelegrafistul de pe vasul meu. El lua legătura cu fiul meu şi cu el mergeam eu cu barca până la locul de muncă al acestuia. Ştiu că echipajul meu a făcut tot felul de presupuneri, poate m-a socotit nebun, că vâslesc câteva mile, însoţit de radiotelegrafist în plină mare.

Marinarul a dat din cap. Pe faţa sa se citea uimirea faţă de cele auzite.

— Aşa este căpitane, spuse el, noi ne-am gândit la orice. Mulţi credeau că vreţi să faceţi sondaje şi căutaţi epava vreunui vas vechi cu aur. Alţii însă gândeau că aţi pierdut acolo pe cineva drag, vreun fiu, sau aşa ceva. Unii însă credeau în toate acestea doar proştii ziceau… nu, mai bine nu spun.

Marinarul s-a oprit din vorbărie şi rânji. Căpitanul Andersen adăugă:

— Că sunt nebun, aşa v-aţi gândit. Nici eu nu v-o iau în nume de rău.

Toată treaba este mau mult decât neobişnuită, a dat el din cap.

— Dar eu pot să înţeleg, spuse George, cum s-ar fi putut face altfel? Fiul dumneavoastră avea dreptate când spunea că trebuie să rămână secret, altfel s-ar fi năpustit tot felul de persoane la această descoperire, ca să-şi sporească mai mult averile. Şi cunoaştem prea bine ce ar fi ieşit din aşa ceva. Dar o întrebare căpitane, Ştiu ce important este să fie dusă acolo lada. Mai importantă este întrebarea unde sunt celelalte două bărci ale FORTUNEI. După tot ce ne-aţi povestit este vorba de ore şi de zile. Nu sunt inginer, dar sunt sigur că fiul dumneavoastră nu v-a chemat urgent în mod neîntemeiat, la grabă.

— Aşa este! răspunse Andersen cu grijă în voce, dacă băiatul îmi telegrafia că este nevoie urgent, atunci înseamnă că era vorba de toată lucrarea şi de viaţa a patru oameni, de sub mare.

Petre a dat din cap aprobator.

— Aţi spus mai înainte, căpitane, că suntem doar la câteva mile de ei, interveni el, este posibil să-i găsim? Vreau să spun geamandura este vizibilă de la depărtare?

— Nu, a fost răspunsul lui Andersen care privea busola. Ne putem orienta doar după poziţia soarelui şi după compas.

George l-a privit îngândurat.

— Deci ne va trebui noroc în căutarea pe mare şi încă pe mai multe sectoare.

— Da, răspunse căpitanul. Altminteri era simplu. Totdeauna înainte de a lăsa barca la apă, calculam poziţia, dar acum n-am putut lua decât compasul (busola). La graba şi teama dinainte părăsirii FORTUNEI nu m-am gândit la hărţi şi la tabelele trigonometrice.

— Şi noi am fi făcut la fel, a recunoscut Petre, mă mir că mai puteţi raţiona căpitane, ştiind în ce pericol se află fiul dumneavoastră dacă nu primeşte la timp piesele de schimb.

În tot acest timp cârmaciul Jerichis a tăcut. Acum însă zâmbi şi scoase din buzunar un obiect pe care-l întinse căpitanului.

— Trigonometrul! strigară cu toţii într-un glas. Lui Andersen şi i se umeziră ochii. Îi întinse mâna şi zise:

— Vă mulţumesc că v-aţi putut gândi la aşa ceva, domnule Jerichis…

Acesta a dat din cap vrând să pară să spună… ce mare lucru. Dar se vedea cât era de bucuros.

George s-a dus la Lu Wang, care devenise mai vioi. Dormise mai toată durata călătoriei pe furtună. Febra i-a scăzut, Se uita atent în jurul său şi asculta încordat Sfera de oţel şi nu o casă?

— Cu cât apa este mai adâncă cu atât creşte presiunea, explică George; ai văzut scafandri. Costumul şi casca de scufundare au forma sferică cea mai rezistentă la presiunea apei. De aceea tânărul Andersen şi-a construit staţia submarină de cercetare în formă sferică. De la sferă urcă un tub solid de oţel care se opreşte la nivelul apei în altă sferă care se poate deschide. În tub sunt alte tuburi cu scop de aerisire, de evacuare a aerului viciat şi de adus aer proaspăt în încăpere.

— Ca în poveste! spuse Lu Wang, făcând ochii mari.

— Poveştile sunt adesea reale, Lu Wang, spuse Farrow; a fost cândva un mare scriitor numit Jules Verne. Multe din cele închipuite de el au devenit realitate.

Sfera de oţel a lui Andersen nu este nici ea o noutate.

— Dar dacă ajungem prea târziu? strigă Lu Wang, dacă cei patru oameni trebuie să se înece că nu primesc lada la timp?

George l-a mângâiat pe obraz pe micul chinez.

— Nu te mai gândi la aşa ceva Lu Wang. Prin asemenea gânduri doar ne neliniştim şi nu realizăm nimic.

Între timp Andersen, Jerichis şi Petre au determinat cu aproximaţie coordonatele locului unde ne aflam. Rezultatele nu erau de loc încurajatoare. Distanţa până la Sfera de oţet era de cel puţin nouă mile marine.

— Nouă mile! spuse Petre frecându-şi bărbia nerasă, o distanţă al dracului de mare. Dacă noi… şi se întrerupse, arătând cu mâna întinsă şi având privirea fixă spre ceva deschis la culoare ce apăruse din apa întunecată a mării.

— Un rechin! strigă Jerichis, lăsând în jos hârtia umezită, pe care o

ţinuse în mână şi pe care erau rezultatele făcute.

— Dumnezeule, un rechin strigă matrozul ridicându-se brusc, aşa că barca a început să se clatine, vine spre noi!

Se vedea clar cum rechinul lung de trei patru metri şi-a schimbat direcţia şi biciuia apa cu coada-i musculoasă se îndrepta spre barcă.

— Ţineţi cârma pregătită, strigă George. Nu era primul rechin cu care avea de furcă, dar amintirile asemănătoare îi aduseră sângele în cap. Nici un cutter mic de pescuit nu asigura o apărare bună în faţa unui rechin care era mereu flămând şi agresiv. Acum în mica barcă situaţia era şi mai periculoasă. De ar fi avut cel puţin un pistol sau o puşcă!

Petre stătu cu vâsla ridicată, gata de a lovi. Următoarele secunde le părură ca nişte ore.

Preţ de câteva minute, rechinul înotă în jurul bărcii. Îi vedeau uneori aripioarele când venea, biciuind apa cu coada li schimbându-şi direcţia.

Lângă Petre stăteau cârmaciul, matrozul, George şi căpitanul. Chiar lângă ei, Lu Wang nu se pitea să se implice la apărare căci era prea slab şi mai dura până să-şi revină. Privea mişcările rechinului.

Nimeni nu se clintea, toate privirile erau aţintite la rechinul care se apropiase de barcă. Oare va ataca barca? Odată a vrut să atace… Petre strânse din dinţi şi ridică vâsla mai sus. Dar se pare că rechinul aştepta.

Nu prea-i dădea ghes să atace prada. Pentru el barca cu cei dinăuntru era cam mare, poate o balenă, deci un adversar de temut.

Oamenii stăteau nemişcaţi şi nu ştiau ce se petrece în acele secunde în creierul rechinului. Stăteau cu toţi nemişcaţi, aproape pe locurile lor, pe când barca dansa domol pe valuri.

— Acum George, fii atent! strigă Petre, întorcându-şi capul deoarece nu-şi putea părăsi locul. A văzut cum rechinul s-a repezit la prora bărcii spre George. Acesta izbi apa cu vâsla aproape razant de capul rechinului. Stropi de apă i-au sărit în faţă.

Rechinul nu a văzut venind lovitura. Simţi doar agitarea apei sub violenţa loviturii. Coada sa mai izbi odată apa, provocând vârtejuri.

Apoi rechinul se scufundă şi a dispărut în adânc. Înainte ca George să poată din nou ridica vâsla cea grea cu ambele mâini, o izbitură zgâlţâi barca. Andersen scoase un strigăt, scăpă vâsla din mâini şi se prinse de marginea bărcii. Prea târziu! Şi-a pierdut echilibrul şi a căzut în apă, cu mâna dreaptă ţinându-se de barcă. Jerichis cu Petre s-au repezit la el şi într-o secundă l-au tras afară din mare.

Dar unde era rechinul? Nimeni nu se gândea că tocmai a avut loc o acţiune de salvare, foarte grea şi periculoasă, atât pentru căpitanul Andersen cât şi pentru cei doi. Aici era vorba doar de secunde.

Au trecut mai multe secunde de încordare. Dar rechinul era

invizibil. Se vedeau doar câteva bule de aer, ce urcau în sus semn că rechinul înota la adâncime şi lateral de barcă.

Apoi a apărut din nou, cam la cincizeci de metri de barcă.

— Vine iar, strigă matrozul, la naiba căpitane, n-aş mai fi dat nici un cent pe viaţa dumneavoastră când aţi căzut în mare.

— Nu vine spuse George, îi e teamă. Poate a mai făcut o experienţă neplăcută cândva cu vreo barcă.

George a avut dreptate, câteva minute rechinul a mai descris cercuri după care nu a mai fost văzut. Jerichis puse vâsla înapoi în barcă şi căută biletul. Acesta plutea pe apa din barcă, dar Jerichis a pus piciorul pe el şi scrisul a fost şters.

O muncă grea a devenit inutilă.

— Nu-i nimic, repetăm calcului spuse Andersen. Era la fel de ud ca şi noaptea precedentă.

Faţa şi mâinile îi erau zdrelite. Un ochi înroşit. Nu a dat însă nici o atenţie acestui fapt. Cu mâinile tremurătoare şi-a îndreptat instrumentul de măsură spre soare, soarele era deja la orizont. Nimeni nu ştia când va putea fi văzută geamandura. Andersen cu ochii aţintiţi în direcţia de mers, a văzut primul geamandura.

George se gândea, privindu-l cât se poate schimba un om în astfel de clipe. Căpitanul cărunt, rănit, cu părul vâlvoi devenise un tânăr energic, care numai putea aştepta clipa să ajungă la geamandură.

Vâslea mult aplecat înainte, cu toată forţa. Lui îi era indiferent că se uda pe el şi pe ceilalţi, aruncând stropi de apă pe ei. Vedea doar geamandura, acolo sub nivelul mării la o adâncime mare trăia fiul său. Faţa lui era luminată de o speranţă. Nu avea nici o îndoială că nu va ajunge prea târziu.

George şi Petre au schimbat o privire între ei. Aveau acelaşi gând. Întârziaseră doar mai mult de o zi şi o noapte. Şi care au fost după cum spunea căpitanul, ultimele apeluri radio:

— Veniţi, repede marea striveşte Sfera de oţel! Veniţi repede, nu mai rezistăm nici douăzeci şi patru de ore!

IV
CATASTROFA

ÎN INTERIORUL SFEREI DE OŢEL aproape s-a întunecat. Pentru a economisi curentul pentru lucrările importante ale lui Andersen de peste noapte, majoritatea lămpilor au fost stinse.

— Sfera de oţel a fost cuprinsă de un zumzet încet şi de un tremur uşor. Urmau să fie făcute ultimele teste, care să aducă rezultatele şi dovezile finale, care să dovedească utilitatea construcţiei. Andersen era leoarcă de sudoare. Făcea totul singur, calcule, citiri de rezultate de pe instrumentele de măsură, regla motoarele şi presiunile.

— Jim, Jim! vocea tânărului cercetător răsună prin sala centrală. Apăsă nişte butoane cu scop de amplificare a sunetelor. Jim însă nu venea.

— Unde este! La dracu! Andersen scrise un număr, acţionă un heblu şi se uită nervos la uşă. Acum era necesar ca Jim să fie la post, întrucât munca ce urma nu se putea face decât în doi. Ori acesta nu a întârziat nici odată până acum nici un minut. Munca în echipă era singura posibilitate, deoarece fiecare minut trebuia folosit. De luni de zile timpul de dormit şi de mâncat a fost redus la minimul.

Andersen încerca în mod repetat să-l cheme pe Jim. Oare ce se întâmplase?

Andersen se sperie. Oare ce s-a întâmplat, s-a defectat un cablu? Dacă este aşa, atunci trebuie reparat şi Jim trebuia adus. Asta ar fi durat cam o jumătate de minut, dar acest jumătate minut era deosebit de important. Nu se puteau lăsa aparatele nesupravegheate nici o jumătate de minut căci atunci se va întâmpla catastrofa. Ar fi de ajuns doar câteva variaţii de presiune pentru ca presiunea exterioară a apei să zdrobească pereţii.

Andersen renunţă să-l mai strige pe Jim. Se sculă şi alergă repede spre uşa dublă. O deschise şi o închise iarăşi după sine. Acum se afla în aţa numită ecluză de presiune. De obicei rămânea câteva minute acolo, ca să-şi adapteze presiunea sângelui la presiunea mult crescută din încăperea alăturată. Acum Andersen nu se mai gândea la durerile de cap, la sângerările nazale, la plesnirea micilor vase de sânge din ochi. Se gândea doar că Jim trebuia să vină, dacă nu voia să pericliteze rezultatele muncii lor de luni de zile. Peste o clipă Andersen a deschis uşa şi a vrut să intre în mica încăpere de comandă, unde trebuia să fie Jim, pentru a supraveghea motoarele. Inginerul s-a retras speriat.

Camera era goală. Unul din motoare mai lucra, celălalt era oprit. Lângă el cartea din care Jim citea de obicei. Acum cartea era închisă. Pe ea era pusă o cheie pentru şuruburi. Andersen la început a crezut că visează. S-a întors când s-a simţit brusc înşfăcat de două braţe. Când a întors capul, l-a recunoscut pe Jim. Lângă el erau Joe şi Tommy.

— Ce vreţi… Nu a putut spune nimic mai departe. I se ţinea ceva moale în faţa nasului şi a gurii. Mai simţea cum îi sunt legate mâinile. Lupta a fost disperată. Andersen se zbătea din răsputeri, dar nu a putut nici măcar să strige, ci doar un geamăt răguşit a ieşit din pieptul său. Adversarii ajunseră încet în camera de ecluză. Iniţial cei trei oameni avuseră altceva de gând, dar Andersen trăgea cu atâta forţă spre locul lui de muncă părăsit, că nu putea fi stopat. Uşa ecluzei a fost deschisă cu o lovitură de picior. În acel moment presiunea a început să se egalizeze. Curentul era atât de puternic încât cei patru

au fost aruncaţi înainte. Abia după ce s-a produs egalarea presiunii a încetat vuietul.

Acum apune soarele s-a gândit în mod curios Andersen. Cu toate că în acea situaţie acest gând era deplasat. A avut presimţirea că nu va mai vedea soarele. Apoi i-a venit alt gând. Încă două minute şi catastrofa se va produce. Vom fi nimiciţi cu toţi.

Precis s-au ţicnit. Nu simţea nici o ură contra lor, a celor care-l legaseră şi-i astupaseră gura, cu toate că nu ştia că ei voiau să-l ia cu ei. Munca a fost grea, ne-am supra evaluat puterile, a fost ultimul lui gând, înainte de aş pierde cunoştinţa.

— Gata? întrebă Jim, era leoarcă de sudoare.

— Gata! răspunseră într-un glas Joe şi Tommy. Tu trebuie…. Mai voi să spună Tommy dar Jim l-a întrerupt.

— Tommy îl cară pe Andersen. Noi doi cărăm sus butoaiele. Repede!

Aruncă o privire scurtă asupra aparatelor de măsură şi Jim s-a îngrozit.

— Într-un minut intră apa în Sfera de oţel! Acolo, da! Vedeţi fisura? Nici nu termină bine vorba când, cu un vuiet sinistru, apa pătrundea în încăperea de lângă tabloul de comandă. La început puţin dar în câteva secunde, spărtura s-a mărit şi apa a început să inunde implacabil încăperea.

Pe când încercau să fugă şi-au dat seama că pe Andersen nu-l mai puteau lua cu ei. Fiecare era preocupat de propria persoană. Îi stăpânea doar un gând, cum să ajungă mai repede sus la geamandură, unde se puteau o vreme adăposti şi să fie într-o oarecare siguranţă.

Între timp barca cu căpitanul Andersen ajunse la geamandură. George, Petre şi cu Lu Wang au coborât în Sfera de oţel prin geamandură pe scările din interiorul tubulaturii.

Deodată s-a auzit o comandă scurtă şi puternică.

— Stai! Celor trei li s-a oprit respiraţia când văzură siluetele apărute ca din ceaţă înaintea lor şi auziră somaţia.

— Ce s-a întâmplat aici? Omul de acolo este în apă!

George era cel care vorbise. Dintr-o singură privire George observă că omul era legat. Într-o clipă George îl prinse pe Andersen şi-l dezlegă şi sprijinit de Petre l-a tras pe Andersen spre uşă.

Jim şi Joe se urcaseră sus pe tub ca şi cum ar fi fost goniţi de fantome. Mai târziu nu-şi mai aminteau la ce s-au gândit.

Nici nu au putut spune că i-ar fi văzut pe George, pe Petre şi pe Lu Wang. Abia când au ajuns în barcă au reuşit să-şi revină.

— George, apa! strigă Petre. Podeaua sălii era deja inundată. Trebuie să încercăm să astupăm fisura.

— Imposibil! mai putem încerca doar să-l ducem sus pe omul acesta. Câţi au fugit? Trei. Deci aici jos n-a mai rămas nimeni.

Lu Wang se aplecă peste Andersen care încă nu-şi revenise.

— Mr. Farrow, omul mort, spuse el.

Petre şi George nu-i dădură atenţie. George bagă în buzunar toate hârtiile pe care le vedea.

— Poate că sunt calcule de neînlocuit, gândi el. Petre îl ajuta, luând şi câteva instrumente pe care le credea el de valoare, care însă erau prezenta în toate institutele mai importante de fizică.

George se mai uită odată în jur, apoi sări prin apă până la Andersen pe care, cu mari eforturi îl susţinea Lu Wang ca să nu fie cu capul în apă. Petre şi-l ridică pe umăr. Părăsiră şi ei în fugă încăperea şi urcară în sus pe tub. Petre cu Andersen pe umăr era în faţă.

V.
LA UN FIR DE PĂR

CÂND JIM ŞI TOMMY ajunseră în geamandură, căpitanul Andersen strigă fericit.

— Fiul meu trăieşte! Slavă domnului, fiul meu trăieşte!

Jim se uită rătăcit în jurul său şi râse. Un râs groaznic care-l înfiorară până şi pe Jerichis, care de obicei nu se prea lăsa impresionat. A înnebunit, gândi el.

Jim coborî primul în barcă. Andersen care-l cunoştea îi întinse mâna. Jim şi-o retrase pe a sa şi scutură serios din cap.

— Butoaiele spuse el sunt încă… jos. Apoi râse răguşit. Dar nu ne mai trebuiesc, iar Andersen…

Căpitanul îi scutură puternic de umeri.

— Unde este fiul meu Jim? Ce s-a întâmplat? În numele cerului.

Jerichis se aplecă spre Andersen.

— Este nebun, nu vedeţi căpitane?

— E… cum este? Căpitanul se uită cu asprime la cârmaci.

— S-a ţicnit căpitane! O fi trăit ceva groaznic.

Acum intră Joe în barcă şi l-a dat pe Jim la o parte, urmat de Tommy, care era ca şi el tăcut şi închis în sine. Nu râdeau dar nu erau nici serioşi. Feţele lor le erau lipsite de orice expresie.

Se putea cel mult spune că arătau obosiţi, ochii şi mersul lor îndeosebi însă ţinuta. Cum văzură băncile din barcă se şi aşezară pe ele, închiseră ochii şi păreau că dorm.

Cu expresia indescriptibilă pe faţă, căpitanul Andersen îl privea pe Jim şi pe ceilalţi doi. Când îi văzuse ultima oară ei erau plini de elan de muncă şi speranţe. Andersen murmură ceva dar nu-l înţelese nimeni.

Jerichis îi puse o mână pe umăr şi-i spuse:

— Poate că acolo jos s-a întâmplat ceva, care i-a tulburat aşa de rău pe aceştia trei.

Jim râdea. De această dată a avut un râs strident, aproape a batjocură. Abia mai târziu au aflat că acel râs era al unui om care nu mai era în toate minţile, el nu mai ştia ce spune şi face. Şi Andersen s-a stăpânit cu greu, când înşfăcându-l pe Jim, îl întrebă:

— Unde-i fiul meu? Nu râde! Răspunde! Unde este fiul meu? Vă aduc….

În Jim s-a născut ceva ca şi încăpăţânarea. Nu înţelegea ce-i spune căpitanul dar a început să se apere şi să se smulgă din mâinile ce-l ţineau.

Barca a început să se clatine. Marinarul care ţinea capătul funiei prin care barca era fixată de inelul de fier al geamandurii voi să-i vină în ajutor căpitanului său, scăpă funia din mâini, iar barca a fost luată de valuri şi începea să se îndepărteze de geamandură.

Jerichis şi Andersen încercară să-l tempereze pe Jim, care izbea orbeşte în jur, dar dementul părea să aibă puterea unui urs. După ce a reuşit să-l facă pe Jerichis să cadă se aruncă cu toate puterile asupra lui Andersen. Nu se poate spune care din cei doi strigase, dar amândoi au căzut peste bord în apă.

Aceasta a fost clipa când Petre a apărut la marginea geamandurii, ţinând pe inginerul leşinat. În urma lui, au apărut capetele lui George şi a lui Lu Wang.

Fie datorită scuturărilor fie datorită aerului proaspăt de mare, acesta îşi deschise ochii şi se uită în jur, clipind des, având fruntea brăzdată de riduri. Când Petre l-a privit şi a văzut că era treaz l-a lăsat puţin jos şi aşteaptă ca să se prindă şi să se ţină singur de marginea geamandurii.

Între timp Jerichis s-a ridicat. El l-a văzut în apă pe căpitan şi pe Jim, care încercau să ajungă la barcă. Dar valurile o îndepărtau mereu de geamandură dar aceasta ajunse deja la o distanţă de douăzeci-treizeci de metri.

Tânărul inginer se ţinea de geamandură cu toate forţele. El îşi muşca buzele, privind la cele ce se întâmplau în barcă şi în apropierea ei. Încet, încet, lui Andersen i-a revenit memoria, îşi aducea aminte că l-a chemat pe Jim dar acesta nu a venit. După aceea şi-a amintit că a fost legat de cei trei şi că apa a început să inunde Sfera de oţel şi că…. dar mai departe nu mai ştia. Aici memoria lui s-a întrerupt, aici a fost momentul când după toate chinurile prin care a trecut şi-a pierdut cunoştinţa. Când Jim împreună cu ceilalţi doi voiau să fugă îşi spuse Andersen, cu privirea fixă, înainte. Rămase astfel multe minute nemişcat, încercând să-şi facă ordine în gânduri. Jim m-a legat pentru că am vrut să-l împiedic să părăsească Sfera de oţel şi să golească butoaiele cu benzină. Barca de acolo este a FORTUNEI. Unul din cei doi din apă este Jim, iar celălalt…?

Cu un strigăt sălbatic sări în sus. Şi-a recunoscut tatăl îl vedea clar

luptându-se cu Jim. Înainte ca Petre să-l poată împiedeca, el se aruncă în apă ca să-l ajute pe tatăl său.

— Se îneacă, îi strigă Petre lui George agitat. E aşa de slăbit, că nici trei, metri…. Petre s-a oprit din strigăt, văzând cum George îşi scoase haina cămaşa şi pantofii.

— Dar Mr. Farrow, nu puteţi. Apa tare adâncă şi dumneavoastră transpiraţi şi inima poate să se oprească. Lu Wang încerca să-l reţină.

— Vezi mai bine să nu faci tu febră, Lu Wang, răspunse George nu prea prietenos aici este vorba de secunde.

— Sunt gata! strigă Petre. Şi el s-a dezbrăcat şi aştepta doar ca George să fie gata.

— Hai! George şi Petre săriră deodată în apă. După câteva secunde ieşiră la suprafaţă şi cu mişcări puternice înotară spre tânărul Andersen, pe care puterile începeau să-l părăsească.

Înoată tot mai slab. Se părea că înghiţise apă, faţa îi era albă.

Între timp Jerichis şi matrozul se chinuiau cu eforturi comune să dirijeze barca greoaie şi greu manevrabilă spre locul unde se aflau încă Jim şi Andersen.

Acum se scufundaseră amândoi. Nu se ştia, dacă intenţionat sau că-l părăsiră puterile. Dar cu toate eforturile depuse de Jerichis şi de matroz, valurile înalte de doi metri deviau barca mereu de la direcţia dorită.

Matrozului îi scăpă din mâna vâsla. Aplecându-se să ia altă vâslă se lovi de Tommy, care în urma şocului se trezi din letargia sa şi sări în sus. Crezând că matrozul voia să-l agreseze, Tommy îşi ridică braţele şi a început să-l boxeze.

Jerichis l-a văzut şi s-a grăbit să-i vină în ajutor camaradului său, dar prin aceasta a reuşit să-l atragă în luptă şi pe Joe.

Acum operaţia paşnică de salvare s-a transformat în luptă. În afară de Lu Wang care şedea singur pe geamandură, toţi ceilalţi erau prinşi în luptă contra diverşilor adversari.

Atât în barcă cât şi în apă se desfăşurau bătăi aprige, om contra om.

Jerichis şi matrozul au reuşit să-i neutralizeze repede pe Tommy şi pe Joe.

Cei doi ingineri, după ultimele săptămâni grele nu erau doar cu nervii la pământ ci şi secătuiţi de puteri, prin hrana insuficientă şi deficitară.

Acum zăceau gemând în barcă, ţinuţi strâns de Jerichis şi de matroz. Încercările lor de a se ridica au fost fără mult efort înfrânte.

Petre a reuşit să-l recupereze pe Andersen cel tânăr. Acesta în stare aproape inconştientă şi fără putere, se lăsă susţinut de Petre, care cu mişcări viguroase înota spre barcă.

George privea în jur, când un val l-a ridicat în sus. Vedea barca, pe

Petre cu Andersen şi geamandura cu Lu Wang deasupra. Dar căpitanul şi cu Jim însă au dispărut. George inspiră adânc aer în piept şi se scufundă. Când deschise ochii a putut vedea destul de bine aproximativ douăzeci de metri. A văzut două siluete. Se înşela oare? George s-a repezit spre ele. Întinse mâinile şi-l prinse pe căpitan, i-a văzut faţa. Oare va reuşi să-l ducă la suprafaţă? Începea să se facă simţită oboseala după o noapte nedormită şi vâslitul obositor de peste zi.

„Nu renunţa” îşi impuse el. Cu mâna stângă l-a prins pe căpitan după care cu mişcări viguroase ale picioarelor şi ale mâinii drepte a început să înoate pentru a ieşi afară. Din cauză că a stat prea mult în apă iar aerul din plămâni era pe sfârşit, simţea în urechi un vuiet ca de cazan iar în faţa ochilor nu vedea decât scântei. Cu fiecare secundă puterile îl părăseau.

— Mai departe! a fost singurul lui gând, poate mai este posibil să fie încă salvat. Peste un minut poate va fi târziu. George nu-şi supraevaluase puterile. O voce internă îi spunea: Trebuie să-l salvezi!

Sărise în apă fără să se gândească la pericol, la propria lui persoană. Acest pericol era acum real. Calculă cu un calm ciudat cât timp va mai putea rezista sub apă?

O secundă? Poate două. Şi apoi va ajunge sus, va mai avea de parcurs câţiva metri până la barcă sau la geamandură. Începea să se îndoiască că va putea supravieţui.

Nu s-a gândit niciodată că va sfârşi aşa? Nu, niciodată. A fost de atâtea ori în apropierea morţii, în junglă, în misterioasele morminte indiene şi în faţa unor călugări fanatici.

Aici însă şansele de scăpare erau mult mai mici, erau nule. Nici o întâmplare nu-i mai putea salva, nu-i mai putea nici pe el nici pe Andersen. Cu toate acestea, nu renunţă să se salveze pe el şi pe căpitan.

S-a gândit la felul cum ar fi luptat Petre, până la ultima suflare. S-a gândit la tatăl său care era acum departe pe „Insula odihnei”. Dintr-o dată a avut impresia că trebuie să învingă. Gândul că dacă va pieri aici, în mare, nu-i va mai revedea pe cei dragi i-a dat noi forţe. În jurul lui a început să se lumineze. La început nu i-a venit să creadă dar după câteva clipe a fost sigur. Era la suprafaţa apei! Reuşise!

Dansul sălbatec al valurilor l-a purtat în sus şi în jos pe el şi pe căpitanul inert ca şi cum marea nu ar fi vrut să renunţe la cele două jertfe omeneşti.

George nu-şi credea ochilor. Acolo unde tocmai a fost barca urlau cele trei elice ale unui hidroavion, care era ţinut de două flotoare mari pe apă.

— Hello, hello! Ceva deschis la culoare plesni apa lângă George. Era un colac de salvare prins cu o funie. George se prinse fără ezitare

de el. Colacul i-a scăpat din mână, dar frânghia i-a rămas. Ţinând-o cu putere a tras colacul spre el. Între timp hidroavionul se apropia încet de el. Când George a reuşit să treacă colacul de salvare peste braţele lui Andersen, doar câţiva metri îi mai despărţeau pe el şi pe Andersen de avion.

VI
SFÂRŞITUL SFEREI DE OŢEL

GEORGE NU A PUTUT SPUNE cum a ajuns la avion. De cum a avut ceva solid sub picioare s-a prăbuşit în braţele lui Petre. Acesta, ajutat de Jerichis l-a dus în cabina hidroavionului. George s-a trezit de abia când Petre l-a bătut pe umăr.

— Makassar, toată lumea coboară, strigă Petre râzând.

— Ce e? George a făcut ochi mari. Auzi apoi urletul unei sirene de navă şi a văzut pe geam coşurile unui gigant transoceanic.

— Hai George, îţi dau eu o mână de ajutor! Încă nu vei putea sta în picioare. Şi apoi ne legănăm al naibii tocmai a trecut un remorcher şi a agitat apa în radă. Ştii doar, valurile sunt cele mai rele.

— Andersen! spuse George ca în vis.

— Trăieşte. Îţi povestesc totul mai târziu. Acum vor să vorbească cu tine cei de la autoritatea portuară. Peste câteva minute, George se afla într-o încăpere plăcută. Şedea pe un scaun. În faţa lui, dincolo de o masă mare, un om în uniform albă cu şnururi aurii. Lângă el era aşezată o cască colonială.

— Nu am fost puţin mirat când am auzit că aţi participat şi dumneavoastră domnule Farrow, a început funcţionarul şi am decis să vă ascult pe dumneavoastră mai întâi. Pe căpitanul Andersen l-am dus la lazaretul portuar. Acolo sunt şi celelalte trei persoane. Ce s-a întâmplat de fapt domnule Farrow?

— Nu ştiu ce vreţi să ştiţi domnule, ridică George din umeri, eu ştiu că toată viaţa îmi voi aminti de ultimele trei zile. Poate că au fost patru sau cinci. Ştiu atât că stau în faţa dumneavoastră, după ce am văzut flotoarele unui hidroavion.

— Mă interesează cum s-a scufundat vasul FORTUNA, moartea numitului Jim Fulireston şi că este adevărat din vorbăria despre Sfera de oţel. Eu am aici un raport al pilotului Bernhard şi al radiotelegrafistului liniei aeriene de pe avionul lui Bernhard. Cei doi declară la fel, că zburând spre Makassar, în plină mare, au văzut o barcă şi o geamandură. Au coborât să vadă despre ce e vorba. Au ajuns la timp să vă salveze pe dumneavoastră şi pe căpitanul Andersen, după ce-i preluaseră pe ceilalţi. Pe drum au aflat câte ceva, dar ei recunosc deschis şi cred că au de a face cu nişte demenţi. Numele dumneavoastră îmi este cunoscut, sunteţi un om pe care

oricine se poate baza. Vă rog deci să-mi spuneţi ce ştiţi ca să pot înţelege şi eu. Totul este atât de neobişnuit încât de n-aş fi trecut prin atâtea, aş crede în basme.

George respiră adânc şi povesti. A început cu călătoria pe FORTUNA descrise orele de agitaţie din timpul taifunului şi scufundarea vasului. Mai spuse:

— Este pentru prima dată că nu-mi ţin cuvântul, a trebuit el să precizeze. Am spus căpitanului Andersen că nu voi spune nimic despre Sfera de oţel. Acum cred că tăcerea nu are rost. În timpul drumului în barcă, căpitanul mi-a povestit următoarele. George a relatat ceea ce a auzit despre Sfera de oţel. A vorbit despre ladă şi despre eforturile celor doi Andersen pentru finalizarea acestei lucrări.

Ofiţerul de poliţie portuară îl ascultă atent fără să respire, cu faţa roşie. Relatarea lui George era însă atât de precisă încât nu lăsa loc nici unui dubiu.

— Şi chiar când aţi intrat dumneavoastră a invadat apa? întrebă poliţistul când George a ajuns cu relatarea la acel episod. Acesta a dat din cap aprobator.

— Chiar atunci evident că n-am putut verifica ce s-a întâmplat. Am văzut un om legat care mai târziu s-a dovedit a fi Andersen cel tânăr, l-am eliberat şi l-am dus sus. Ceilalţi trei oameni…

— V-am spus că unul din ei s-a înecat nu-i aşa? l-a întrerupt poliţistul.

— Da, spuse George, era acolo acela care lupta în apă cu căpitanul Andersen.

— Se pare că, după cele ce le-au aflat aviatorii de la însoţitorii dumneavoastră că acel om a fost atentatorul. Ştiţi mai multe?

— Eu cred că lucrurile stau altfel, răspunse George, dând din cap, i-am văzut pe ceilalţi doi care au ieşit din Sfera de oţel, mai de aproape. Criminalii nu arată aşa. Aceşti oameni nu prea pot fi făcuţi răspunzători pentru faptele lor. Nu mă pot pronunţa asupra cauzelor exacte care au dus la catastrofă. Dar oameni care luni de zile lucrează împreună, în condiţii atât de grele nu pot fi nişte canalii. Poate că staţionarea îndelungată sub mare, pericolele permanente le-au zdruncinat nervii. Asta va reieşi mai precis din examinarea lor.

— Aveţi dreptate! spuse funcţionarul dând din cap aprobator, deocamdată cei trei au nevoie de îngrijiri medicale. Acum nu se poate scoate nimic logic de la ei. Încă o întrebare ce s-a întâmplat cu Sfera de oţel?

George ridică din sprâncene.

— O fi inundată şi tot acolo unde am văzut-o.

— Hm. Funcţionarul se ridică, la fel şi George, pe care-l dureau toate oasele.

— Acum pot să plec? întrebă George.

— Vă mulţumesc domnule Farrow. Funcţionarul i-a dat mâna. Mi-aţi dovedit că vă apreciez pe drept, mai rămâneţi la Makassar?

— Evident dacă mai aveţi nevoie de noi.

— Nu va fi mai fi cazul. Poate doar căpitanul Andersen să aibă nevoie de dumneavoastră.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă George tresărind.

Pe faţa funcţionarului de poliţie s-a ivit o expresie de tristeţe şi de milă.

— Dacă există cineva care l-ar putea consola că în câteva zile şi-a pierdut tot ce a avut, atunci dumneavoastră sunteţi acela.

— Şi-a putut salva fiul, obiectă George, căruia nu-i plăcea să fie astfel elogiat.

— Da şi nu, a fost răspunsul, l-am văzut pe Andersen junior. Rămâne în viaţă dar mă îndoiesc că va putea uita prin ce lucruri groaznice a trecut. Aşa cum arată el acum, arată ca un om al cărui creier numai este în stare să lucreze.

*

Poliţistul a avut dreptate. Când peste o săptămână George, Petre şi Lu Wang şi-au luat rămas bun de la căpitanul Andersen, urmând să plece din Makassar, cel din faţa lor, era un moşneag, cărunt, care de abia mai semăna cu comandantul vasului FORTUNA.

— Nu vă voi uita niciodată, spuse Andersen cu lacrimi în ochi, dar vă rog, nu mă uitaţi nici dumneavoastră pe mine şi pe fiul meu. Voi rămâne aici, până ce fiul meu se va însănătoşi sau până va muri.

George nu a putut răspunde. I-a strâns mâna căpitanului şi s-a întors.

Întâmplarea cu Sfera de oţel a fost pentru cei trei tovarăşi de călătorie una din cele mai triste. Îşi aminteau adesea cum în portul Makassar, căpitanul Andersen stătea, pe când ei, cu un alt vas plecau spre noi aventuri, noi pericole şi alţi oameni.

Aventurile submarinului Dox 202

Hans Warren

I
O RUGĂMINTE PRIMEJDIOASĂ

GEORGE, FIUL CĂPITANULUI FARROW, se afla în turnul submarinului şi privea peste întinderea mării. Lângă el era la timonă uriaşul ajutor de timonier Petre.

— Petre, vezi punctul acela mic din faţă? l-a întrebat fiul căpitanului pe prietenul său. Se mişca destul de iute. Să fie oare o barcă? Poate ar trebui să-l înştiinţăm pe tata, ca să hotărască dacă rămânem la suprafaţa apei, sau ne scufundăm. Trebuie totuşi să ne păstrăm secretă ruta noastră!

Petre a îndreptat o privire scrutătoare în direcţia unde arăta George.

— Acea nu poate fi o barcă, domnule George. Parcă ar fi un om care înoată!

Cu consimţământul tatălui său, George devenise pentru vreo câteva ore comandantul submarinului. A condus chiar în calitate de timonier, până a apărut Petre. Acum el avea răspunderea de a hotărî dacă să stea sau nu sub apă, dar totuşi şi s-a decis. Aşa că l-a chemat sus prin telefon pe tatăl său aflat în cabina de comandă de sub punte.

Căpitanul Farrow s-a ivit după câteva minute în turnul submarinului. Punctul îndepărtat pe care-l zărise George se apropiase între timp şi mai mult. Farrow a aruncat o privire scurtă prin binoclul ce-l purta mai tot timpul cu sine şi a spus:

— Putem rămâne fără grijă la suprafaţa apei. Este vorba de un om care vâsleşte pe un canu. Trebuie să ne îndreptăm spre el! Face impresia că ar fugi de ceva. Dacă aşa stau lucrurile, atunci se impune să-l salvăm.

Submarinul şi-a schimbat direcţia spre acel punct de pe mare. Peste puţin căpitanul, George şi cu Petre puteau de-acum să observe cu ochiul liber un canu. Pasagerul vâslise până atunci din toate puterile şi deodată omul s-a aplecat puţin înainte şi nu s-a mai mişcat.

— Face impresia că a leşinat şi-a exprimat părerea căpitanul. Poate că-l extenuat sau suferă de vreo boală, ori e rănit. Vom vedea asta în curând.

Submarinul mergând cu cea mai mare viteză s-a apropiat de canu după un sfert de oră. La ordinul lui Farrow elicea s-a învârtit în sens invers nava a frânat puternic şi a ajuns lângă canu oprindu-se.

În ultima clipă a apărut Marian şi doctoral Bertram ca să ia o gură de aer curat. Căpitanul l-a informat pe medic despre omul din canu:

— S-a prăbuşit pe banca de pe care vâslea! probabil în urma încordării excesive. Dar poate fi şi rănit.

Petre a prins canu-ul, o ambarcaţiune curioasă pe care desigur o

meşterise singur, din nişte materiale neobişnuite. De pildă bordura era făcută din piele de şarpe.

Uriaşul a tras barca cu o cange lângă submarin şi în timp ce George o ţinea bine. Petre s-a urcat în ea şi a ridicat prudent corpul neputincios pe bordul navei, doctorul Bertram l-a examinat pe loc pe naufragiatul lipsit de cunoştinţă şi a explicat:

— Omul are o slăbiciune generală şi este leşinat. După cât se pare, în urma unei oboseli foarte mari. În timpul drumului i s-au sfârşit merindele şi a pătimit mult din punct de vedere psihic. Petre, te rog, să-l duci împreună cu Kern în cabina infirmeriei. Acolo voi încerca să-l fac să-şi revină din nou.

Petre l-a cărat împreună cu marinarul Kern, ajutorul de timonier strecurându-şi cu greu din turn uriaşul său corp pe treptele metalice înguste, până la cabină, unde doctorul i-o luase deja înainte.

În acest timp, George cu alţi câţiva marinari ridicase pe punte curioasa ambarcaţiune. Era evident că însuşi cel salvat o construise. Cadrul îi era făurit solid, potrivit tuturor regulilor, din lemn cioplit. Scheletul îi fusese acoperit cu piele de anaconda, cel mai mare şarpe de pe pământ.

— Omul trebuie să fi venit încoace dintr-o zonă foarte îndepărtată a Amazonului, a fost de părere căpitanul, care se apropiase de George. Vino cu mine la infirmerie, George! Poate că doctorul l-a readus de-acum la viaţă.

George n-a aşteptat să i se spună a doua oară. Ardea de dorinţa să afle ce i se întâmplase omului şi ce avea să povestească acesta.

De cum tatăl şi fiul său au păşit în cabină, doctorul Bertram i-a informat:

— I-am făcut o injecţie stimulatoare. Eu şi cu Petre i-am turnat pe gât un coniac. Trebuie să fi îndurat mult, dacă inima îi este aşa de obosită. Noi ne aflăm la gura de vărsare a Amazonului. Este cu putinţă ca el să fi fugit de cineva din adâncul Braziliei. Probabil că-i un culegător de orhidee şi o fi avut vreo pricină de ceartă cu vreunul din triburile de indieni ce sălăşluiesc în interior. Va trebui să ne povestească toate îndată el însuşi.

Doctorul îi masa, mereu şi cu precauţie în regiunea inimei pe cel ce zăcea nemişcat. Respiraţia leşinatului a devenit ceva mai profundă. Pe obrazul tras i-a apărut o uşoară roşeaţă. În sfârşit, omul şi-a deschis ochii mari şi tulburi şi s-a uitat cam buimac, întrebându-se pe semne cum ajunsese în acea încăpere. Privirea i s-a oprit stăruitoare asupra oamenilor străini din preajmă.

— Unde mă aflu? a şoptit în cele din urmă în spaniolă.

— Deocamdată în siguranţă! i-a răspuns doctoral liniştit. Te-am pescuit dintr-un canu în care te găseai sleit de puteri şi leşinat.

— Da, da, acum îmi aduc aminte. Am vrut să vin încoace ca să caut

un ajutor. Am coborât în josul Amazonului timp de trei zile. Ne-au atacat indienii. Fratele meu a căzut în mâinile lor. Seniori, ce ar fi să vă rog ceva: salvaţi-l pe fratele meu. Altfel, îl aşteaptă o soartă cumplită. Am fost şi eu prins, dar am scăpat de primejdie. Am auzit că fratele meu va trebui să fie ucis pe la începutul de lună nouă.

— Până la luna nouă mai sunt încă cinci zile, a precizat doctorul foarte convins. Putem cumva, domnule căpitan să întreprindem o încercare de salvare? Dacă dânsul a făcut până aici un drum de trei zile pe Amazon, noi vom ajunge cu submarinul, mergând în susul apei, poate într-o zi. Anotimpul ploios încă n-a început, aşadar nu vom înfrunta mase mari de ape, astfel am putea străbate distanţa relative repede.

— Vreţi să mă ajutaţi să-mi eliberez fratele? a izbucnit înveselit spaniolul. Vă mulţumesc din inimă domnilor! Eu sunt căutător de orhidee ca şi fratele meu. Numele meu este Diaz Arruga, iar fratele meu se numeşte Diego. Puteţi cu vasul dumneavoastră să vă angajaţi în susul curentului. Mă aflu pe o navă mare?

Spunând ultimele cuvinte el a privit prin cabină. A făcut ochii mari când căpitanul a spus:

— Te găseşti pe un submarine şi putem călători pe Amazon în sus. Poate că ai auzit deja de pe undeva sau ai citit despre numele meu. Eu sunt căpitanul german Farrow.

— Cum? Căpitanul Farrow cu fiul său George? a exclamat Arruga şi s-a ridicat cu jumătatea corpului. Dacă am auzit de dumneavoastră? Acum cred cu tărie că veţi izbuti să-l eliberaţi pe fratele meu. Primejdiile ce stau în faţă sunt mari, însă totuşi nu vă este teamă de ele. În pădurea tropicală, pe care o vom străbate domnesc frigurile. Acolo se găsesc şerpi veninoşi şi jaguari. Plaga ţânţarilor este şi ea mare. Cei mai răi sunt însă indienii, care se arată duşmănoşi faţă de străini. De fapt a încheiat spaniolul încet şi gânditor, este îndrăzneţ din partea mea să vă vâr într-o întreprindere atât de periculoasă. Cu junglele Amazonului nu-i de glumit.

— Pe noi nu ne înspăimântă primejdiile, asta o ştiţi deja de când aţi auzit de noi, i-a răspuns căpitanul. Fiul meu a insistat mult pe lângă mine ca să facem o bucată de drum pe Amazon. I-ar plăcea fără doar şi poate să împuşte un jaguar şi să-şi completeze colecţia de la bord cu un nou trofeu. Dacă ne fixăm un scop, acesta trebuie să fie doar drept. Aici este vorba de salvarea unui om. Asta se poate face fără prea mare şovăială. Deocamdată vei rămâne în îngrijirea medicului nostru doctorul Bertram. Am şi intrat deja pe cursul fluviului. Desearǎ vei fi destul de restabilit încât să poţi să ne indici unde trebuie să acostăm. Nu, nu, rămâi culcat, a râs căpitanul când Arruga a încercat să se ridice. Acum încă nu eşti în stare să ne ajuţi. Se vede cât colo că îţi vei recăpăta curând puterile. Urmează numai

îndrumările doctorului! El a ajutat până acum o mulţime de oameni gata să moară de foame sau de sete şi l-a pus destul de repede pe picioare.

Căpitanul şi cu George au părăsit infirmeria şi cei doi s-au retras în turn unde Petre se mai găsea la cârmă.

Adresându-se lui Rindow, aflat lângă Petre, căpitanul a spus:

— Va trebui să o luăm pe un braţ al Amazonului, prin care să ajungem la fluviul propriu-zis. E vorba aici de salvarea unui om. Fratele bărbatului pe care l-am scos din apă este prizonierul unui trib brazilian şi urmează să fie ucis în noaptea cu lună nouă, probabil un ritual impus de vreun cult religios. După ce vom ieşi cu bine din braţul deltei, vom vedea ce-i de făcut. De acolo înainte nu cred să dăm peste o aşezare omenească, asta-i foarte bine, deoarece nu-i cazul să fim prea mult observaţi.

Curând submarinul a început să înfrunte puternicul curent al fluviului. Farrow a poruncit să se sondeze adâncimea apei. A reieşit că aceasta era îndeajuns de adâncă, pentru ca submarinul să se poată chiar scufunda în caz de nevoie.

Când ceva mai târziu, submersibilul a pătruns chiar pe cursul principal al Amazonului, căpitanul a trebuit totuşi să ordone intrarea în imersiune, deoarece pe aici se mişcau destul de multe vase. Tocmai au întâlnit două vapoare dintre care unul venea din interiorul ţării iar celălalt transporta în sene invers diferite mărfuri. Se vedeau chiar şi ambarcaţii pescăreşti.

Îndată după ce submarinul a dispărut în valuri, căpitanul s-a dus la periscop.

— Diaz Arruga trebuie să fi fost în întregime lipsit de raţiune dacă totuşi a continuat să meargă mai departe spre mare, a fost de părere căpitanul. Aici ar fi găsit destul ajutor.

— Este însă îndoielnic că aici l-ar fi ajutat cineva, a râs George.

Timp de o oră căpitanul l-a reţinut pe lângă sine pe fiul său, sfătuindu-l încă o dată să fie prevăzător. I-a atras atenţia asupra pericolelor din pădurile ecuatoriale braziliene în care sălăşluiesc indienii din junglă ce-i depăşesc cu mult pe locuitorii pădurilor africane. Arruga a procedat cum trebuie când ne-a atras atenţia tuturor asupra primejdiilor ce ne aşteaptă prin aceste locuri.

George era încântat de pe acum de posibilitatea de a-şi spori colecţiile în urma unei vizite în pădurea tropicală braziliană. În mod deosebit dorea să dea peste păianjenii ce atacă păsările în cuib. Voia chiar să facă o mulţime de fotografii, cu atât mai mult, cu cât nu luase demult imagini fotografice.

— Să te păzeşti de muşcătura păianjenului uriaş, a crezut de cuviinţă căpitanul să-l avertizeze încă o dată pe fiul său. O asemenea muşcătură poate să aibă urmări foarte neplăcute.

Discuţia a continuat o vreme şi despre pirania, marele peşte cu dinţi ascuţiţi şi înspăimântători, care populează cu grămada Amazonul.

— Trebuie să prind chiar şi un pirania, a spus George. Doctorul mi-a făgăduit că mă va ajuta să-l conserv. Şi el însuşi doreşte un pirania pentru colecţia sa. De altfel, mi-a şi povestit despre lăcomia şi agresivitatea acestui peşte răpitor.

— Mai supărător este atunci când existenţa bancurilor de peşti mici atrage atenţia rechinilor din largul mării, a spus căpitanul.

Submarinul a rămas mai multe ore sub apă, până ce a lăsat în urmă firul principal de circulaţie a Amazonului. Apoi căpitanul a dat ordin ca submarinul să iasă la suprafaţă, ca să-şi poată spori viteza.

Ciudatul canu al lui Arruga se găsea deja fixat pe puntea submarinului. George dorea să-l roage pe spaniol să i-l ofere în dar. Îi trezise un interes deosebit faptul că era acoperit cu piele de anaconda.

Abia mai târziu după amiază a părut deodată Diaz Arruga însoţit în turn de doctorul Bertram. Arăta mai odihnit şi a declarat cu voce hotărâtă că îşi revenise şi va depune toate strădaniile pentru a putea fi eliberat fratele său.

George a adus vorba despre canu şi spaniolul a spus:

— Noi am înfruntat la început puternicul curent al fluviului, pe timp de noapte, cu o altă ambarcaţie, tot micuţă. Membrii tribului indian ce ne-au luat prizonieri a doua zi s-au descotorosit de barcă şi ne-au dus rapid la tovarăşii lor de trib. Aceştia se aflau într-un loc din apropiere, în număr mare şi nu au cutezat la început să se ia de noi. Fratele meu şi cu mine am construit un nou canu. Din fericire am putut doborî un anaconda mare, cu pielea căruia am acoperit scheletul de lemn. Dar când am vrut să ne continuăm drumul a avut loc împotriva noastră un atac cu totul neaşteptat. Ne-au doborât la pământ, înainte de a putea să apucăm armele. Ne-au târât după ei câţiva kilometri mai departe prin pădure până într-un luminiş, unde se ridicau colibele lor, nişte colibe primitive din crengi şi frunziş. Eu cunosc limba vorbită de obicei pe aici şi am înţeles din spusele indienilor că va trebui să fim sacrificaţi zeilor la început de lună nouă. Am reuşit să scap cu fuga printr-un şiretlic şi am pornit pe fluviu cu canu-ul meu ca să capăt ajutor de undeva. Dar, desigur, în timpul mersului am fost doborât de febră şi osteneală şi mi-am revenit abia la dumneavoastră.

— În fond a fost un noroc pentru dumneavoastră, a spus căpitanul râzând. Căci dacă ai fi cerut ajutor unei ambarcaţii braziliene, este improbabil că l-ai fi obţinut pentru că pericolele pădurilor tropicale braziliene şi cele venite de la triburile indiene sunt doar bine cunoscute de oricine.

Arruga a fost nevoit să se declare de acord. El a spus:

— Sunt gata să cred că o voinţă cerească v-a îndemnat să mă găsiţi. Acum nu ştiu încă cum să vă mai mulţumesc. Oricum pot avea speranţa că fratele meu va fi ferit de o soartă îngrozitoare.

— Fiecare dintre noi va face tot ce-i stă în putere ca să-l salveze, a spus căpitanul cu gravitate. Fireşte că nu pot să-ţi ofer chiar o speranţă sigură, o garanţie oarecare. Este posibil ca după fuga dumitale indienii să se fi îndârjit într-o aşa măsură încât să-ţi fi ucis deja fratele. Sună crud ceea ce-ţi spun, dar e mai bine ca de la început să luăm în considerare orice eventualitate. Altfel s-ar putea ca mai târziu să trăim o dezamăgire cruntă. Însă personal am convingerea deplină că indienii îl vor lăsa să trăiască pe fratele dumitale până în noaptea cu lună nouă, deoarece pentru ei aceasta este o ceremonie religioasă. Şi atunci noi vom face până şi imposibilul, aşa nădăjduiesc, ca să izbutească salvarea fratelui dumitale. Mai este încă mult până la locul unde va trebui să pătrundem în pădure?

— După socoteala mea, încă vreo cincizeci de kilometri, a apreciat Arruga, după ce a observat cu atenţie malurile. Se impune să ajungem în acel loc înainte de căderea întunericului. Pe acolo va trebui să fim ceva mai prudenţi domnule căpitan, aici la o cotitură a fluviului s-au format numeroase şi periculoase bancuri de nisip. Canalul navigabil trece exact prin mijlocul albiei.

Căpitanul s-a grăbit să coboare în interiorul submarinului la auzul acestei veşti neplăcute.

— Să sperăm că ne vom afla în acel loc cam pe înserate, domnule Arruga, a spus el, asta-l chestiunea ce se pune pentru noi. Ar fi o pierdere de vreme dacă am călători pe fluviu o întreagă noapte. Eu aş fi foarte bucuros dacă am putea întreprindere chiar în această noapte. Eu aş fi foarte bucuros dacă am putea întreprinde chiar în această noapte încercarea de salvare, căci pe timp de zi cu greu ar fi posibil să ne apropiem neobservaţi şi nestânjeniţi de aşezarea indiană. Sunt aproape convins că indienii nu hoinăresc prin junglă în timpul nopţii. Ne vor observa aşadar numai când vom fi foarte aproape de ei. Însă atunci nu vor opune o prea mare rezistenţă căci dispunem de arme faţă de care sunt neputincioşi.

Căpitanul Farrow avea în vedere grenadele de mână cu gaz, ingenioasele realizări ale inginerului Hagen şi ale doctorului Bertram cu un gaz nevătămător pentru organism, dar care odată inhalat, te scufundă într-un somn înviorător pentru douăzeci şi patru de ore şi nu are efecte secundare.

— Sunt convins că vom ajunge la vreme, l-a încredinţat Arruga. Acolo se înalţă un palmier foarte mare care nu trece neobservat. Îl voi descoperi chiar şi pe întuneric.

— Totuşi, să nu ne grăbim prea mult, tată, a fost de părere George, ca să nu ajungem pe lumină la locul cu pricina, ci noaptea. Este de

presupus că indienii au instalat posturi de pază pe timpul zilei şi acestea vor fugi spunându-şi că se încearcă eliberarea fratelui dumnealui. În ce mă priveşte, nu cred că există vreo pază noaptea, deoarece indienii aparţin unui trib foarte primitive care se teme de întunericul populat de duhuri şi demoni.

Arruga a găsit bună propunerea şi a confirmat prin răspunsul său spusele lui George:

— Niciodată nu vom da peste vreun indian noaptea prin pădurea pe care ei o cutreieră tot anul. Şi când vom debarca nu vom întâlni pe nimeni pentru că nicicând oamenii nu-şi părăsesc focul de tabără pe timpul nopţii.

— Atunci într-adevăr este foarte bine, a fost de acord şi căpitanul, dacă ajungem la locul stabilit la lăsarea întunericului. Numai că va trebui să găsim drumul cel bun care duce la satul indian. Asta va fi însă ceva cam complicat.

— Eu cunosc precis că poteca o ia înspre sud, a vorbit din nou Arruga. O vom găsi cu siguranţă, căci este bătătorită atât cât străbate desişul.

— Acesta-i un indiciu sigur, a spus Farrow, că indienii se duc regulat la fluviu. Sper aşadar că vom izbuti chiar în această noapte să-l eliberăm pe fratele dumitale din situaţia lui disperată.

II
ÎNTÂMPLĂRI ÎNGRIJORĂTOARE

PE CÂND SUBMARINUL naviga încă la o distanţă de vreo patruzeci de kilometri de ţintă, s-a lăsat dintr-o dată întunericul. Acum înaintau totuşi mai prevăzători deoarece după afirmaţiile lui Arruga pe aici trebuie să existe câteva bancuri de nisip care se cereau ocolite. Din fericire Arruga le cunoştea foarte bine, pentru că trecuse deseori pe aici în sus şi în jos cu fratele său, ocupându-se cu meseria lor de căutători de orhidee. El îi putea servi cu succes pe Farrow în calitate de pilot.

Curând a răsărit luna, dar secera îi era atât de scurtă şi îngustă, încât astrul nopţii nu revărsa aproape de fel lumină.

Submarinul a mai plutit vreo oră, când deodată Arruga a arătat înspre palmierul înalt ce se ridica pe malul stâng.

— Acesta este locul, domnule căpitan! Acolo eu şi cu fratele meu ne ridicasem tabăra când a avut atacul prin surprindere. Nu ne putem apropia cu submarinul până la mal, căci apa de lângă el este puţin adâncă şi ne vom împotmoli. În această situaţie nava va trebui să se oprească. Aveţi vreo posibilitate de debarcare? Până acum eu nu m-am gândit deloc la asta! Ar putea fi riscant din pricina aligatorilor. Este posibil să întâlnim pe aici chiar pirania.

Căpitanul a dat ordin de stopare, a îndreptat submarinul, atât cât era necesar cu putinţă, spre mal şi a lăsat ancora, ca nava să nu fie luată de curent. Abia acum a răspuns la întrebarea spaniolului.

— Dispunem de bărci metalice demontabile, cu care vom ajunge la mal.

Şi a şi dat indicaţii ca să fie montate cele cinci ambarcaţii de pe punte. Arruga a rămas mirat când a văzut cât de repede au fost asamblate bărcile pe bord bucată cu bucată.

Spaniolul a comunicat că sălaşul indienilor dispunea cam de vreo optzeci de oameni apţi de luptă. De aceea era deajuns dacă incursiunea ar fi întreprinsă cu douăzeci de marinari. Farrow trebuia ca în afara armelor obişnuite să ia cu sine două grenade de mână cu gaz.

Matrozii care urmau să pătrundă în ţinut aveau să fie aleşi prin tragere la sorţi. Ei se aflau sub comanda lui Brun, cel de al doilea ofiţer, pe care de data asta l-a numit însuşi destinul. În prima barcă au luat loc ca de obicei, în afară de căpitan şi George, doctoral Bertram, Petre şi de la sine înţeles, Arruga, care urma să-i conducă la satul indian.

Distanţa de vreo sută de metri până la mal a fost repede străbătută.

George a sărit primul din barcă. El se află pe o fâşie descoperită de ţărm lată de vreo câţiva metri, după care începea desişul încâlcit al pădurii tropicale.

Fiul căpitanului a pornit imediat spre pădure şi a cercetat cu de-amănuntul marginea ei, căci voia să găsească poteca indiană, de care între timp se apropia Arruga ca să i-o arate.

Dar George se străduia zadarnic. Peste tot el se găsea în faţa unui zid de nepătruns, în care insectele şi alte fiinţe nocturne făceau un zgomot infernal, punându-se în mişcare şi bâzâind pline de viaţă.

Fiul căpitanului începuse de-acuma să se îngrijoreze. Arruga se înşelase oare asupra locului? Spaniolul ajunsese însă lângă el şi l-a scos din încurcătură:

— Indienii au ieşirea potecii foarte bine mascată, domnule George. Ea porneşte de aici, din spatele acestui tufiş mare.

Tânărul a împins tufişul înainte şi a găsit după vreun metru mai încolo o cărare îngustă. Era întuneric beznă. De aceea George a aprins pentru o fracţiune de secundă lampa de buzunar şi s-a convins că se găsea într-adevăr pe un drum folosit foarte des, deoarece era curăţat de toate obstacolele ce le ridica creşterea rapidă a abundentei vegetaţii tropicale.

După câţiva paşi George a aşteptat să se apropie şi ceilalţi camarazi. Peste puţin i s-a alăturat tatăl său, care s-a oprit şi a spus:

— Vreau să cred că îl vom putea elibera pe Diego Arruga, fără să facem apel la grenadele de mână cu gaz.

— Sper şi eu tată, indienii nu se vor mişca de pe lângă colibele lor, chiar dacă îşi vor da seama că ceva nu e în ordine. Să nădăjduim că ne vor lua drept nişte demoni care îi caută în vreme de noapte. În afară de asta, aşa după cum spune şi doctorul, ei au doar nişte arme primitive, adică arcuri cu săgeţi şi măciuci.

— Nu uita, George că totuşi sunt meşteri în ochire şi că ei cunosc otrăvuri primejdioase!

— Însă doctorul Bertram are un antidot eficace, a replicat George, lipsit de îngrijorare.

— Chiar şi aşa, tinere, este mai bine să te fereşti de pericol.

George a trebuit să fie de acord şi a pornit grăbit înainte, cu grenadele cu gaz, de care era sigur în cazul unui atac.

Căpitanul avea totuşi convingerea că nu se întrevedea nici o primejdie şi prin urmare, nu le rămânea decât să-l elibereze pe prizonier şi să-l ia cu ei.

— Dar, a spus el, de îndată ce vom observa că în sat se stârneşte agitaţie, vom folosi grenadele de mână, vom aştepta ca de obicei o jumătate de oră până ce gazul se va risipi şi vom merge apoi să-l scoatem afară pe Diego Arruga. Când se vor trezi după douăzeci şi patru de ore, vor rămâne uimiţi, întrebându-se ce s-a petrecut cu ei.

Între timp s-au adunat cu toţii pe mal şi au pornit pe potecă. În spatele căpitanului se află Petre, care se străduia mereu să fie cât mai aproape de George, protejatul său. Apoi veneau Diaz Arruga, doctorul Bertram şi cu Brun, acesta anunţând încetişor că barca de aluminiu fusese bine ascunsă la mal.

— Atunci înainte! a poruncit căpitanul Farrow.

Coloana în frunte cu George s-a pus în mişcare. Din timp în timp George aprindea pentru o clipită lanterna, ca să nu fie silit să bâjbâie în lungul drumului, căci în dreapta şi în stânga se aflau o mulţime de mărăcini şi spini care puteau să-i jupuiască rău de tot mâinile.

Potrivit afirmaţiei lui Arruga, poteca avea o lungime de vreo cinci kilometri. Peste o oră, camarazii s-au obişnuit cu această traversare nocturnă a junglei. Apoi Arruga s-a oprit şi a spus:

— Atenţie, senores! ne aflăm exact la ţintă. După aprecierea mea, până la luminiş pot fi doar o sută de metri. Anunţul a fost dat şoptit în lungul coloanei din gură în gură. Mâinile câtorva marinari au apucat în mod automat mânerele pistoalelor, alţii şi-au tras grenadele de mână. În următoarele minute se putea produce deznodământul.

George se furişa înainte ca o felină. Nu mai îndrăznea să aprindă lampa de buzunar pentru că lumina ei ar fi lesne observată de vreun Indian.

După un minut ce părea fără sfârşit, el a zărit în faţă o lumină strălucitoare. George a mers şi mai departe, până la ultimul copac. Aici s-a oprit şi s-a dat în lături ca să facă loc camarazilor săi. În

luminiş se ridicau vreo patruzeci de colibe mici şi simple, construite din crengi şi frunziş, care de-abia se arătau stinghere din tufişuri. Aerul de aici era mai înviorător şi răcoros în comparaţie cu cel apăsător şi foarte umed de sub coroanele de frunziş ale pădurii tropicale.

Nimic nu se mişca. Indienii nu ţin niciodată vreun câine, credinciosul însoţitor de mii de ani ai omului. Printre câteva colibe mai mărişoare ardea un foc de tabără. Alături stătea un om, care lăsa impresia că aţipise.

În sfârşit, camarazii au ieşit afară din pădure şi s-au îngrămădit în semicerc, în picioare, la marginea luminişului.

Căpitanul li se adresă încetişor:

— Se pare că acum avem noroc. Indienii dorm cu toţii, ba până şi paznicul de lângă foc. Înainte, acum trebuie să cercetăm fiecare colibă. Sper că peste puţin îl vom găsi pe prizonier. Fireşte că va trebui să ne despărţim. Procedaţi în linişte şi cu precauţie şi să aveţi grijă, deoarece e posibil ca indienii să tragă cu săgeţi otrăvite.

Camarazii sau furişat ca nişte fantome, fiecare în parte, spre dreapta şi spre stânga. Dar numai după câţiva paşi, George s-a oprit în faţa unui obstacol ce zăcea ascuns în iarba înaltă.

Aplecându-se a simţit o durere în mâna, ca o înţepătură. L-a străbătut un fior de spaimă. Fusese oare lovit de o săgeată otrăvită? Nimerise în vreo cursă întinsă de indieni pe jos?

Şi-a aprins repede lampa de buzunar, cum putea să-şi dea seama dacă fusese observat sau nu. În fascicolul de lumină a lanternei n-a descoperit însă nici o capcană, ci un corp omenesc căzut. Era pe jumătate gol, un indian de statură mijlocie, a cărui poziţie lăsa de înţeles că era mort.

În mână ţinea convulsiv un cuţit, din a cărui lamă fiul căpitanului se zgâriase uşor.

Descoperirea însemna pentru George o uşurare, pentru că acum nu-l mai încerca nici o teamă de otrăvire, mai ales că tăişul lamei era curat şi nu pătat cu ceva, cu vreo otravă.

Fireşte că George era extrem de uimit. Cum de ajunsese mortul aici? Era un membru al tribului vinovat de vreo crimă, care fusese pedepsit cu moartea?

— Este o descoperire îngrozitoare, George, a spus încet căpitanul, care păşise lângă fiul său. Dar dacă e un indian străin?

S-a apropiat şi Diaz Arruga, care şi-a reţinut cu greu o exclamaţie de surprindere când a văzut faţa mortului la lumina lanternei, pe care George o ţinea încă aprinsă.

— Acesta-i fratele căpeteniei, a spus spaniolul. În scurtul timp cât am fost reţinut pe aici, am remarcat că el juca un mare rol printre membrii tribului. Şi acum zace mort? Straniu!

— Aici pare să se fi petrecut ceva, a remarcat căpitanul. Ceva de care încă nu ne dăm seama. Să scotocim repede colibele, ca să vedem despre ce este vorba de fapt.

După cele spuse, el a pornit repede spre cea mai apropiată colibă, luminând cu lanterna interiorul acesteia. A văzut din nou un corp neînsufleţit.

— Aceasta-i căpetenia! a strigat Arruga. Îl recunosc după cicatricea de pe umărul stâng. Ce s-o fi întâmplat pe aici?

— Am o temere, a spus căpitanul. Acum mi-a devenit clar că satul a fost atacat pe neaşteptate de un alt trib. Ci siguranţă că vom găsi şi alţi morţi. Chiar şi paznicul de lângă focul de tabără a fost doborât şi el. Dar supravieţuitorii, printre care desigur s-a aflat şi fratele dumitale, domnule Arruga, deoarece într-adevăr n-au participat la luptă, au fost târâţi de aici cu sila.

Arruga a suspinat din greu:

— Nefericitul meu frate! Se vede acum într-o situaţie şi mai grea.

El s-a grăbit spre o colibă învecinată, luminând-o cu lanterna primită din ordinal căpitanului, de la magazia submarinului, împreună cu o armă personal şi echipament, în locul celor ce-i fuseseră însuşite de indieni. Abia şi-a aruncat o privire în colibă şi a strigat:

— Coliba e goală. S-a întâmplat desigur cum aţi spus, domnule căpitan!

Camarazii, care se furişaseră înainte, de cealaltă parte a luminişului. Făcuseră aceeaşi constatare. Găsiseră şi ei pe lângă colibe câţiva morţi. Toţi cei ucişi erau bărbaţi. Femeile tribului desigur că nu luaseră parte la apărare. Probabil că scăpaseră cu fuga împreună cu copiii, înainte de a începe lupta. Pe semen că trebuiau să rătăcească pe undeva. N-au dat de nici o urmă de a fratelui lui Arruga, însă într-o colibă din mijlocul satului au găsit un ţăruş solid înfipt adânc în pământ, ceea ce demonstra că prizonierul fusese legat de acesta.

Căpitanul Farrow şi-a rechemat toţi oamenii şi a spus:

— Am ajuns prea târziu. Dacă vrem să-l eliberăm pe fratele domnului Arruga, nu ne rămâne nimic altceva decât să urmărim tribul biruitor. Ne vom strădui să o luăm cu băgare de seamă de la marginea luminişului pe urmele lăsate în retragere de indienii atacatori. Dacă ei n-au folosit de fel cărarea existent, trebuie neapărat să-şi fi croit o altă potecă, pe unde au târât şi pe prizonieri.

În aceeaşi clipă, la marginea luminişului s-a observat ceva ciudat. De peste tot s-au aprins lanternele şi fascicolele de lumină s-au plimbat peste desişul din apropiere. George a străbătut imediat aşezarea şi a început să caute prin partea aceea. Peste puţin s-a auzit un şuierat uşor şi toţi camarazii s-au grăbit spre el.

Aici se deschidea în desiş un intrând. De ghimpii unor liane atârna un mic petic de stofă, dintr-o îmbrăcăminte kaki! Imediat Arruga a

strigat agitat:

— E o fâşie dintr-o îmbrăcăminte kaki! Pe aici trebuie să fi fost târât fratele meu! Domnule căpitan, poate că totuşi n-am sosit prea târziu. Poate că mai putem încă să-l eliberăm pe fratele meu, presupunând că ei mai străbat încă adâncul pădurii. Chiar şi eu singur pot să-mi încerc norocul. Cu armele pe care atât de binevoitor mi le-aţi încredinţat, voi reuşi cu siguranţă.

— Cu greu se poate întreprinde ceva împotriva unui trib întreg, a răspuns căpitanul. Totuşi, vezi şi dumneata că tânărul meu fiu a şi luat-o deja cu mult înaintea noastră. Când el se apucă de o treabă, nu-l aşa de lesne să se lase de ea. Şi fireşte că nici noi! Bineînţeles că nu vom abandona acest caz. Poate că satul tribului ostil nu-l prea departe, aşa că vom fi acolo chiar în noaptea aceasta. Domnul doctor Bertram a avut cu mine o scurtă convorbire şi am ajuns la concluzia că un atac prin surprindere va trebui să aibă loc peste vreo şase ore. Fireşte că indienii au un avans destul de mare, dar am luat în calcul şi altceva; dacă atacul lor asupra acestui trib a fost săvârşit cu vreo patru ore înainte de a se întuneca, atunci agresorii ar trebui să se înapoieze în satul lor abia pe lumina zilei. Este însă foarte improbabil ca ei să locuiască atât de departe şi deci să ajungă acasă atât de târziu.

Rar se întâmpla ca să vorbească aşa de insistent căpitanul Farrow. Dacă totuşi o făcea, asta însemna că într-adevăr acea ceva important de spus. Arruga a rămas impresionat de logica căpitanului şi n-a putut decât să răspundă:

— Prin argumentele dumneavoastră aţi demonstrat că aveţi întrutotul dreptate.

Doctorul Bertram, aflat lângă căpitan, a atras atenţia că discuţia să se poarte mai încet. Era cu putinţă totuşi ca tribul advers să fi lăsat în urmă, în apropierea satului, vreun pândar.

În timpul acesta, George o luase cu mult înainte. Şi acum, ca de atâtea ori, în el stăruia tinerescul impuls de a fi mereu cel dintâi în fiecare acţiune, ca cea de acum. Voia în primul rând să descopere satul în care fusese dus Diego A ruga. El socotea că, dacă indienii nu-şi vor sărbători victoria. Atunci se vor retrage cu toţii în colibe. Doar în faţa colibei în care avea să fie închis spaniolul va exista probabil vreo strajă. Pe acesta puteau să-l descopere destul de lesne.

George păşea zorit cam la vreo cincizeci de metri înaintea lui Farrow, care îl urma cât mai repede pe tânărul său fiu.

Poteca continua cu o mulţime de sinuozităţi. Nu se putea înainta uşor şi repede, căci drumul era mai curând întortocheat decât bun. George era nevoit adesea să străbată prin tufişuri aşa că nu era de mirare că după o oră de mers se scălda în sudoare, cu toate că boarea nopţii îl mai răcorea oarecum. Camarazii sufereau şi ei binişor.

George însă păşea neobosit tot mai departe. Când era vorba de

salvarea vreunui om, pentru el nu exista osteneală.

Fireşte că, în ciuda grabei cu care înainta, el era foarte prudent. La intervale destul de mari, îşi aprindea scurt lanterna şi examina tufişurile ce însoţeau lungul drumului.

Printre alte primejdii care pândeau din desişuri erau şi insectele otrăvitoare sau muşcătura şerpilor veninoşi, cărora acum nu le acorda atenţie, căci orice întârziere putea să-i răstoarne cu totul planul.

Pe neaşteptate, fiul căpitanului s-a oprit, căci înaintea lui se deschidea un luminiş. Pe semne că aici făcuseră ravagii vreo vijelie, deoarece o mulţime de trunchiuri de copac pe jumătate putrezite zăceau anapoda, claie peste grămadă.

Lui George i-au trebuit doar câteva secunde ca să arunce o ochire în faţă. Pentru asta a fost nevoit să aprindă lanterna de două, trei ori, în sclipiri scurte, întrucât luna nouă de-abia răspândea o lumină palidă. La strălucirea lămpii de buzunar a observat lămurit o potecă îngustă prin care încâlceala vegetaţiei tropicale din preajmă şi tânărul a păşit înăuntrul golului întunecos.

Întrucât nu era uşor de ştiut dacă poteca aceasta era bună, George şi-a încordat atenţia, căci drumul continua permanent cu zigzaguri printre tulpini uriaşe având o deschidere prin zidul de frunziş cu un diametru de peste un metru.

Pe când fiul căpitanului ocolea o nouă cotitură, pe după o tulpină înclinată, s-a oprit brusc, a ridicat pistolul, pe care îl ţinea gata de tragere în mâna dreaptă şi a deschis focul.

Acum nu mai putea fi vorba de şovăială, acum trebuia să acţioneze fulgerător, deoarece din întuneric îl fixau pe George ochii verzui ai unui jaguar.

Felina era deja gata să sară asupra pradei ce o adulmecase, dar când omul a ieşit la lumină, saltul n-a mai fost executat. Se aştepta desigur la un tapir, care este o pradă uşoară pentru jaguar.

Tânărul a tras scurt două focuri, unul după altul. Gloanţele au nimerit precis unde trebuie. Jaguarul a alunecat cu un răget de pe tulpina pe care se căţărase şi s-a zvârcolit vreo câteva clipe în faţa lui George, răscolind poteca în jur cu labele.

Fiul căpitanului şi-a aplecat capul asupra felinei care zăcea aşa de aproape încât ghearele unei labe îi zgâriaseră un pic piciorul stâng. Dorinţa lui atât de mare de a ucide un jaguar în jungla braziliană era satisfăcută în chip neaşteptat de repede. Colecţia sa putea să se îmbogăţească cu o blană splendidă.

III
GEORGE AJUNGE PRIZONIER

CĂPITANUL FARROW L-A LAUDAT pe fiul său pentru cele două

împuşcături atât de reuşite, dar spera că acţiunea de eliberare a spaniolului nu va fi îngreunată din această cauză, căci indienii probabil vor fi auzit bubuiturile şi acum ştiau că albii se află prin apropiere.

George a ascultat argumentaţia tatălui său şi a spus:

— Acum nu mai sunt chiar atât de bucuros de blana mea. Ce păcat!

— Haide s-o luăm aşa cum este, i-a răspuns căpitanul. Însă în momentul de faţă nu se mai pune chestiunea de a răzbi înainte într-un ritm rapid şi va trebui mai întâi să despuiem, fără grijă, animalul de pielea lui. Dacă vom fi reţinuţi aici câtva timp, indienii poate vor socoti că prin partea asta a tras vreun vânător oarecare.

Petre şi Kard, cei doi uriaşi din micul grup, sau apucat imediat la lumina lămpilor de buzunar să jupuiască jaguarul. Au trecut mai întâi să cureţe cu cuţitele vegetaţia din jur, ca să aibă suficient spaţiu pentru a putea urni din loc cadavrul feline. Cu toate acestea, sub mâinile lor îndemânatice treaba a mers relative repede.

Kern a strâns pielea într-un sul subţire şi l-a aruncat pe umăr. Pentru el povara nu era prea grea. N-a vrut în nici un caz să lase în urmă pielea, deoarece după cum a explicat el, la reîntoarcere puteau s-o apuce pe un alt drum.

După această oprire neprevăzută au pornit mai departe. Acum George devenise mai prudent ca mai înainte. Se opera adesea pe loc ca să asculte atent, însă n-a putut niciodată să surprindă vreo mişcare suspect.

Poteca continua întruna prin pădure şi era atât de întuneric încât tânărul a trebuit să aprindă din nou lanterna. De cele mai multe ori dibuia orbeşte frunzişul, lianele şi mărăcinii din jurul ambelor părţi ale cărării. După aprecierea lui, mai erau vreo zece kilometric până la celălalt sat. Urmau aşadar să ajungă repede la aşezarea tribului victorios, dacă socoteala făcută de tatăl său cear exactă.

Mergea hotărât înainte, dar se opera tot mai des ca să asculte. Dar nimic nu trăda că în apropiere era vreun sat. Să se deosebească aşa de mult indienii biruitori de alte triburi, încât să fi migrat în alt loc prin junglă chiar în timpul nopţii? Atunci se putea ca satul lor să se găsească şi mai departe. Fireşte că era bine, pentru că atunci s-ar fi putut să nu audă cele două împuşcături.

Camarazii s-au pomenit iarăşi în faţa unui luminiş, unul mai mic, observând de îndată că era creat de mână omenească.

Copacii pădurii tropicale fuseseră doborâţi, iar tufişurile înlăturate cu ajutorul focului. Pentru indieni, care dispuneau doar de unelte primitive, munca nu părea să fi fost deloc uşoară.

George s-a dresat mirat tatălui său, de care s-a apropiat:

— Oare de ce indienii să fi făcut o lucrare atât de grea? Au doborât cel puţin două duzini de trunchiuri groase de copaci. Vor cumva să

întemeieze aici un nou sat?

— Asta nu-mi pot explica de fel, i-a răspuns căpitanul. Prin apropiere nu există totuşi nici o sursă de apă.

— Dincolo, în locul acela, continuă poteca, tată, a remarcat George, privind în partea opusă a luminişului. Poate că au urmărit un scop, acela de a atrage atenţia oricărui străin să nu folosească în continuare poteca. Ce-i de făcut?

— Să trecem mai întâi dincolo! a hotărât căpitanul. Dar să fim atenţi la eventualele posturi de pază!

Camarazii au străbătut luminişul în linie, unul după altul, cu pistoalele ridicate, ca să poată înfrunta în orice clipă, cu toată energia, un posibil atac. Acum se aflau înaintea desişului şi cercetau cu băgare de seamă intrarea potecii ce li se deschidea în faţă.

George s-a apropiat de potecă şi s-a oprit o clipă. A scos rapid lanterna şi a aprins-o, căci aici era atât de întuneric, încât nu-şi putea vedea mâna înaintea ochilor. A căutat prin spinii de pe cele două laturi ale cărării vreun petec de stofă sfâşiată din îmbrăcămintea kaki a spaniolului, însă n-a găsit nimic.

Tocmai era gata să stingă lumina, când deodată a zărit înaintea sa o creangă proaspăt ruptă. Ramura era aruncată pe jos. Devenea evident că aceasta fusese frântă de cineva, cu voie sau fără voie. Fiul căpitanului a vrut, să se convingă mai temeinic de situaţie şi a făcut câţiva paşi mai departe, ocolind o curbă a potecii, unde a aprins iarăşi lanterna de buzunar.

Deodată a sărit speriat înapoi, în faţa lui au răsărit doi băştinaşi oacheşi. Aceştia au făcut o mişcare rapidă. Şi înainte ca George să poată scoate pistolul, a primit două lovituri atât de puternice în cap, cu nişte măciuci de lemn, încât a căzut grămadă jos, fără să scoată un sunet.

*

*   *

Ce însemna acea copleşitoare durere din capul său? George a încercat să-şi apuce locul dureros, dar a renunţat în aceeaşi clipă, deoarece n-a putut, căci ambele mâini îi erau strâns legare la spate cu sfoară.

Fiul căpitanului făcuse această constatare de îndată ce-şi recăpătase cunoştinţa. Situaţia lui era clară: căzuse în mâinile indienilor. Nimerise direct în braţele celor două străji.

Lui George i-a trecut repede prin minte să se elibereze, dar a trebuit să renunţe. S-a zbătut zadarnic şi gemând din greu s-a întins, atât cât îi permiteau legăturile, după care s-a pierdut într-un leşin adânc. Când şi-a revenit mai apoi şi-a desprins precaut pleoapele într-o deschizătură îngustă şi a iscodit în preajmă. Însă n-a putut descoperi nimic la debarcaderul unde fusese adus. Curând a resimţit un balans şi

a auzit desluşit clipocitul unei ape curgătoare. Se afla deci într-un canu. Oamenii care îl luaseră fără cunoştinţă vâsleau din toate puterile.

Ar fi putut oare ca prin strigăte puternice să atragă atenţia tovarăşilor săi, care eventual se aflau încă prin apropiere. Nu, cine ştie câtă vreme zăcuse leşinat. În afară de aceasta, abia acum a observat că avea un căluş în gură. Şi apoi indienii s-ar fi năpustit ca să se răzbune crunt pe prizonier. Deasemenea, locuitorii din satul în care era ţinut prizonier spaniolul, al cărui membrii erau indienii în mâinile cărora căzuse George, s-ar fi alarmat şi ar fi ieşit speriaţi din colibe. Prin urmare, cei veniţi în ajutor ar fi fost iute descoperiţi.

În sine, George admira dârzenia, energia şi curajul cu care cei doi indieni îl doborâseră, fără să se teamă de împuşcăturile albilor.

Prin mintea fiului căpitanului treceau tot felul de gânduri. Camarazii îi observaseră imediat dispariţia? Porniseră în urmărire? Sau aşteptaseră încă multă vreme fără nici o bănuială, până când poate că Petre pornise în căutarea protejatului său?

Deocamdată lui George nu-i rămânea altceva de făcut decât să stea liniştit. Spera să nu dureze prea mult timp călătoria cu canu-ul!

Tânărului nu-i era deloc teamă. De câte ori nu fusese luat prizonier de băştinaşi! Dar mereu camarazii, ori el însuşi, îi răzbise pe răpitori. Şi întotdeauna îşi recăpătase iar libertatea. În fond, în ciuda faptului că era legat burduf, călătoria cu canu-l i se părea acum o pură distracţie.

Eventual în satul indienilor, ar putea să-şi facă o părere despre viaţa acestora, lucru care de obicei izbuteşte cu greu un european. Era posibil să-l vadă pe Diego Arruga, ba chiar să fugă împreună cu el.

După aprecierea lui George trecuseră de-abia zece minute de când pornise. Tocmai atunci canu-l a apucat-o brusc la stânga şi s-a izbit uşor de mal. George a fost ridicat din nesigura ambarcaţie. A putut să desluşească cu greu că era târât de-a lungul unei poteci prin pădure. După un marş de vreun sfert de oră, cei ce-l purtau au ajuns într-un luminiş întins. George admira iuţeala celor ce-l duceau, căci nu era atât de uşor să înaintezi aşa de repede pe o căldură mare şi umedă.

În luminiş, fiul căpitanului a văzut un număr de colibe din ramuri, orânduite în semicerc, care lăsau impresia că erau mai bine construite decât cele din satul celălalt. Tribul indian de aici părea să se afle pe o treaptă mai înaltă de inteligenţă.

George a fost cărat într-o colibă şi depus jos pe pământul gol, după care cei doi indieni au ieşit grăbiţi. Pe semne că se duceau să-l înştiinţeze pe şeful tribului despre captura lor.

Fiul căpitanului asculta atent în întunericul de dinăuntru. După ce a fost abandonat, a suspinat din greu de câteva ori. Era cu neputinţă să fi fost adus în aceeaşi colibă în care indienii îl închiseseră şi pe

spaniol.

La oftatul său, George n-a primit nici un semnal de răspuns: se părea că este singur. A început să se rostogolească încet, ca să-şi poată da seama cât de cât de dimensiunea colibei. Spre bucuria lui, abia acum a observat că indienii nu-i luaseră centura cu armele. Pistolul şi pumnalul rămaseră la locul lor când se tăvălise pe jos şi l-a cuprins într-o clipă un sentiment plăcut de siguranţă.

Dacă izbutea să-şi elibereze mâinile, era în stare să se opună întregului trib, deoarece într-o parte a centurii îi erau prinse şi cele două grenade de mână cu gaz.

Prin efectul grenadelor cu gaz avea să poată chiar singur să scufunde tribul în somn şi să ofere camarazilor săi suficient timp ca să-l găsească. Mai ales că, înainte de toate, tatăl său şi cu Petre n-aveau să se lase până nu-i vor da de urmă.

George s-a rezemat de perete. Mâinile îi erau bine strânse la spate şi oricât s-a străduit să caute de colo până colo vreun obiect cu care să-şi rupă legăturile, n-a găsit totuşi nimic. Coliba fusese desigur făcută anume pentru închiderea prizonierilor şi din această pricină era cu desăvârşire goală.

Tânărul însă nu s-a lăsat şi s-a sucit până dincolo, spre peretele opus al colibei. Şi aici a dibuit în jur. Dar din nou în zadar.

Cumva însă trebuie să se elibereze! Era de la sine înţeles că posesia armelor sale îi insufla o forţă de neînvins şi o energie de neînchipuit. Slăbiciunea ce-l stăpânise ca urmare a loviturilor primite când fusese doborât o biruise demult. A încercat să-şi răsucească cu precauţie încheietura mâinilor, ca să-şi slăbească sforile, dar fără rezultat. În ce altfel de mod putea să se elibereze?

S-a răsucit încă o dată, cu totul în aşa fel încât să ajungă cu faţa la peretele colibei şi a descoperit că ramurile din care era construită aceasta. Nefiind cioplite cu securea, nu se îmbinau precis şi câte un capăt ieşea afară. Acum speranţa lui se bizuia pe această constatare. El şi-a împins corpul chiar lângă o asemenea cracă şi s-a ridicat puţin în picioare. Din poziţia în care se afla, a început să se mişte dezordonat în lungul peretelui. Spera că astfel mânerul pumnalului avea să se agaţe de vreun ciot de creangă. Când va vedea că lama iese din teacă şi cade, atunci se va întoarce spre el şi îşi va reteza frânghiile cu tăişul acesteia.

Prima încercare n-a izbutit, dar George era perseverent. Cea de-a doua a reuşit şi în sfârşit, pe când îşi pierduse orice speranţă, a avut succes.

Chiar atunci însă l-a făcut să tresară o zarvă zgomotoasă. Puteau să fie cei doi indieni care îl aduseseră, căci de-acum trecuse destul de mult de când plecaseră. Aşa că s-a întors cât mai repede şi a bâjbâit după pumnal. Tocmai l-a atins cu vârful degetelor, când a auzit

vociferare chiar în faţa colibei. Şi-a dat seama imediat.

Se înapoiaseră cei doi indieni care poate că intenţionau să-l ducă la căpetenie. Atunci pumnalul avea să rămână aici! În aceste împrejurări nu mai îndrăznea să întreprindă nimic!

Era prea târziu să apuce pumnalul. Indienii se şi zăreau căci veneau cu o făclie sau cu ceva asemănător şi fiul căpitanului întrezărea prin crăpăturile colibei că lumina se apropia tot mai mult.

George s-a rostogolit de două ori în jurul său şi s-a întins pe locul unde îl depuseseră jos indienii.

Pe când aceştia intrau, George n-a mai încercat să se prefacă leşinat, deoarece urmărea un scop anumit. Voia să afle exact ce soartă îl aştepta.

Cei doi au păşit înăuntru, purtând în mâini câte o creangă aprinsă, îmbibată cu un fel de răşină.

Fără a rosti o vorbă, ei l-au ridicat pe George şi l-au cărat afară din colibă. Tânărului i-a fost teamă că la lumina torţelor s-ar putea vedea pumnalul, dar nu a fost cazul.

Fiul căpitanului a fost purtat printre colibe. Din cea mai mare colibă a văzut ieşind afară o arătare curioasă. George era oarecum îngrijorat, deoarece acesta a păşit în faţa lui într-o tăcere desăvârşită. Tânărul totuşi s-a înseninat examinând personajul. Apoi şi-a dat seama despre ce era vorba. Tăcerea lui anunţa în orice caz o nenorocire.

În faţa acestei colibe foarte mari şi lucrată îngrijit continuau să aştepte cei doi purtători împreună cu tânărul. S-a scurs aşa vreun minut până ce a ieşit afară un alt indian. George a fost pus în picioare. Cei doi paznici îl ţineau strâns ca să nu cadă.

Indianul care apăruse din colibă i se părea lui George că avea un rang mai mare decât celălalt, pe care fiul căpitanului îl văzuse mai înainte. Pe chipul său era imprimată o expresie destul de sălbatecă, încât George, deprins totuşi cu multe, s-a cam speriat puţin.

Marele şef indian l-a cercetat cu o privire răutăcioasă şi l-a întrebat pe alb într-o spaniolă stricată:

— Ce vrei tu aici?

George n-a răspuns nimic, doar a clătinat din cap. Cum putea el oare să vorbească cu căluşul în gură? Căpetenia a repetat iar întrebarea. Atunci George a scos câteva sunete nearticulate. Acum şeful a priceput. La un semn al său i s-a scos căluşul. Indianul a reluat întrebarea încă o dată. George a râs scurt şi a spus:

— Ce caut eu aici? Vreau să plec. Nu-mi place prea mult aici.

— Taci! l-a repezit căpetenia. Ştiu că vrei să eliberezi prizonierul. Dar tu trebuie să mori cu el când vine luna nouă.

Aşadar George mai avea încă vreo câteva zile! S-a liniştit cu totul. Până atunci se puteau petrece multe! Aşadar Diego Arruga trăia încă! Atât cât mai trăia, va putea fi eliberat şi-a zis fiul căpitanului.

George îl examina cu dispreţ pe căpetenie şi tăcea. Nu voia să-l provoace zadarnic. Într-adevăr, de ce?

Marele şef l-a privit încă mult pe tânăr, după care a dat o poruncă scurtă celor doi indieni, să-l ia pe George. Aceştia l-au ridicat şi l-au purtat înapoi pe acelaşi drum pe care veniseră încoace. Tânărul era luminat de torţe.

Indienii nu i-au mai astupat gura. Aşa că putea să respire mai uşor şi în caz de nevoie ar fi putut să atragă atenţie asupra sa, dacă veneau camarazii.

Ajunşi în colibă. Indienii l-au lăsat jos şi s-au îndepărtat repede. George era peste măsură de bucuros de felul cum decursese interogatoriul, deoarece totul se întâmplase după cum dorise.

Îndată ce nu s-au mai auzit indienii şi nu s-a mai zărit lumina torţelor prin crăpăturile pereţilor, el s-a rostogolit din nou lângă peretele unde trebuia să i se afle pumnalul. În sfârşit a dat de armă şi a procedat în aşa fel, încât, cu mâinile legate, l-a făcut să alunece între două crengi ale peretelui. Apoi a început să frece cu grijă sforile ce-i înfăşurau încheietura mâinilor, de lama tăioasă. Legăturile s-au retezat repede şi George şi-a întins imediat braţele şi s-a apucat să-şi maseze mâinile.

Când a simţit că-i vin din nou puterile în degete, atras pumnalul dintre crăcile peretelui şi şi-a tăiat legăturile de la picioare. Apoi şi-a cercetat buzunarele şi spre marea lui bucurie a constatat că nu-i fusese luată nici lanterna. Avea chiar până şi lampa de buzunar, desigur un indiciu că indienii erau superstiţioşi şi nu cutezau să-şi însuşească lucrurile prizonierilor, pe care ei le socoteau nişte mici „şmecherii” primejdioase. Aşadar îi lăsaseră şi lanterna după ce îl doborâseră în pădure.

Fireşte că George s-a liniştit într-o clipă şi indiferent de motivul din care au procedat în aşa fel indienii, important era că nu-i dispăruseră lucrurile de care avea atâta nevoie. Tânărul şi-a scos imediat cele două grenade cu gaz, căci era foarte hotărât să nu se lase surprins a doua oară.

S-a furişat cu paşi uşori spre ieşirea din colibă şi a pândit afară. Totul zăcea în întuneric. Secera lunii dispăruse. George putea cu greu să observe colibele la lumina stelelor. Nu se vedea nici un Indian. Făcea impresia că nu era întreţinut nici măcar un foc de tabără.

În primul rând dorea să scotocească colibele scufundate în întuneric, ca să-l găsească pe Diego Arruga. Asta nu era atât de uşor. Desigur că spaniolului îi venea foarte greu să-şi anunţe prezenţa pentru că pe semen avea şi el căluş, după cum i se întâmplase lui George. În nici un caz, fiul căpitanului nu îndrăznea să se arate la intrarea colibelor. Prin aceasta s-ar da de gol. Precis că s-ar trezi cineva din somn şi ar alarma întregul trib.

George a respirat adânc de două ori. Nu părea aşa de simplu cum gândise la început. Totuşi, s-a hotărât să părăsească coliba şi să pornească la treabă.

Presupunea că Arruga nu fusese dus prea departe, deoarece indienii preferă să-şi „păstreze” prizonierii în apropierea lor. Aşadar dacă avea noroc, îl va găsi pe spaniol chiar de la prima sau a doua încercare.

Fiul căpitanului se ferea să treacă prin imediata apropiere a intrărilor în colibe. Oricum, era posibil ca în vreo colibă să se afle vreun indian care încă nu adormise. Atunci acesta l-ar observa neapărat.

El s-a oprit în spatele primei colibe şi a ascultat fel de fel de sforăituri. Aici dormea desigur vreo familie indiană. Nu era cazul s-o tulbure. De aceea, s-a strecurat uşor mai departe. A pândit zadarnic şi la următoarea colibă. În aceasta, ori cei dinăuntru nu dormeau încă, ori nu sforăiau prin somn, ori coliba era goală, ori Arruga nu se afla în interior. Dar dacă ar putea pătrunde prin faţă? Trebuia să rişte, oricât ar fi de primejdios.

George s-a lăsat jos în coate şi genunchi şi s-a târât foarte aproape de perete. Distanţa până la intrare era doar de câţiva metri şi a străbătut-o numai într-un minut. A ascultat atent, dar n-a putut să audă nimic. Ce-ar fi dacă ar pătrunde în colibă? s-a întrebat el.

Fiul căpitanului n-a stat prea mult pe gânduri. Pentru el devenise limpede că trebuia să cerceteze fiecare colibă dacă voia să-l găsească pe Arruga. Aşadar nu avea voie să treacă peste asta.

Şi-a întins înainte lanterna, a aprins-o şi a lăsat fascicolul de lumină să alunece repede prin interior. Aceasta părea a fi goală.

Tocmai intenţiona să se strecoare în următoarea colibă, dar s-a răzgândit şi s-a reîntors, deoarece a auzit un sforăit aparte. Oare nu cumva era chiar Arruga? Sau poate că alături de acesta se găsea şi vreun paznic care dormea. Într-adevăr, exista eventualitatea ca şeful tribului să fi hotărât, ca urmare a încercării de eliberare ce se întreprinse, să instaleze şi pe timpul nopţii o strajă pe lângă spaniol, pe care îl socotea un neînfricat căutător de orhidee, ce sfida toate primejdiile şi spaimele pădurii tropicale.

George mai şovăia încă, neştiind ce trebuie să facă. Tocmai atunci a auzit o uşoară călcătură de picior gol îndărătul său. Prin urmare era un indian. Acesta nu trebuia să-l vadă aici. Tânărul s-a furişat înăuntrul colibei şi s-a pus imediat la adăpost lângă perete. În dreapta ţinea pistolul, iar în stânga lampa electrică. Indianul umbla prin colibă şi lui George nu-i rămânea altceva de făcut decât să-l doboare cu mânerul pistolului, sau printr-o lovitură de box.

Coliba era locuită, căci continua să se audă sforăitul acela. Acţionând cu mare prudenţă, tânărul a vrut să se convingă, dar tocmai atunci a început iarăşi să păşească indianul nevăzut. Acesta s-a

apropiat aşa de mult de George, încât aproape că îl atingea. În aceiaşi clipă, fiul căpitanului a aprins brusc lanterna şi a îndreptat-o înspre acesta. Indianul, care ajunsese chiar lângă George, s-a răsucit fulgerător şi a încercat să se arunce asupra adversarului său.

Dar tânărul a fost mai rapid. Între timp îşi vârâse pistolul în toc, aşa că avea mâna dreaptă liberă. Fiul căpitanului i-a aplicat indigenului o lovitură zdravănă drept în bărbie, încât acesta s-a prăbuşit grămadă, fără să scoată un sunet.

Indianul era unul din cei doi oameni care-l doborâse pe George şi-l cărase în sat. Acum îşi primise răsplata!

Tânărul nu i-a mai acordat nici o atenţie celui leşinat şi a intenţionat să părăsească coliba. Când s-a îndreptat spre ieşire, a apărut ca din pământ un alt indian în faţa lui, înarmat cu o măciucă.

Dar şi de data asta George s-a mişcat mai repede. Avea deja pistolul în mână, pe care l-a prins de ţeavă şi l-a pocnit prin surprindere pe indian. Acesta pierduse oarecare timp cu manevrarea greoaiei sale ghioage până să-l lovească în cap pe adversar, care l-a nimerit mai repede şi mai drept în faţă, făcându-l să se clatine buimac pe picioare şi să scape măciuca.

Indianul a scos un strigăt de alarmă, însă răcnetul i s-a întrerupt la jumătate, căci a primit o a doua izbitură, aplicată de George cu mâna dreaptă şi s-a prăbuşit peste peretele colibei.

Bineînţeles că strigătul a fost totuşi auzit în sat!

S-a stârnit o zarvă asurzitoare. Răcnetul care izbucnise fusese înţeles de toţi indienii. Buimăciţi şi încă aproape adormiţi au ieşit cu toţii din colibe în piaţa satului.

Deodată, vuietul confuz a fost dominat de un glas poruncitor. Era desigur cel al căpeteniei!

Acum pentru George era prea târziu ca să continue ce începuse. Deocamdată nu se putea ocupa de căutarea lui Arruga. În primul rând trebuia el însuşi să se pună în siguranţă şi s-a repezit înapoi spre coliba sa. Ştia că aceasta se afla la marginea satului, situată foarte aproape de pădurea prin care îl căraseră cei doi indieni.

În această direcţie trebuia deci să se afle fluviul, pe care George îl putea folosi ca să scape. Era de sperat să găsească canu-l prin care băştinaşii aduseseră prizonierul în preajma satului lor.

Dar înainte de toate era ceva mai important. În primul rând trebuia să dispară în pădure, ca să se pună la adăpost în cazul unui atac. După asta puteau să vină indienii, pentru că el va şti cum să se apere!

IV
AVENTURĂ DE CĂLĂTORIE

DUPĂ CE GEORGE a ieşit din temniţa sa, asupra lui s-a aruncat o

namilă întunecată. După cum părea, era un indian care tocmai se reîntorcea din pădure, atras de strigătul de alarmă şi de agitaţia din sat. Băştinaşul observase umbra care aluneca repede şi fără zgomot. Acesta trebuia să fie un duşman. El şi-a ridicat repede măciuca şi a lăsat-o să cadă vâjâind în jos.

Însă fiul căpitanului era cu ochi în patru. El a sărit repede într-o parte, astfel că lovitura a dat greş, trecându-i foarte aproape pe lângă cap şi zgâriindu-i uşor partea superioară a braţului. În aceeaşi clipă, George l-a nimerit cu pumnul, după care la aruncat la pământ pe indian prin folosirea unei mişcări de jiu-jitsu. Fiul căpitanului i-a mai aplicat şi o lovitură de box după toate regulile, aşa că şi acest adversar era scos pentru o vreme din luptă.

George s-a năpustit apoi înspre jungla apropiată. Şi-a scos lampa de buzunar şi a aprins-o pe când mai avea până acolo vreo treizeci de metri, după care a stins-o de îndată, ca să nu-şi trădeze poziţia. Fascicolul de lumină i-a permis lui George să descopere poteca croită prin desiş, o potecă bătătorită, pe care se putea înainta destul de repede.

Fiul căpitanului şi-a lăsat lanterna aprinsă şi a luat-o la fugă cât îl ţineau picioarele în lungul cărării. Fireşte că se aştepta să fie urmărit de indieni. De bună seama că ei erau alergători mai buni şi mai rezistenţi decât el, care încă nu-şi revenise cu totul după loviturile primite când fusese doborât.

Deşi înainta cu toată iuţeala, lui George nu-i ajungea timpul ca să părăsească prea curând poteca şi se aştepta să se arate din clipă în clipă urmăritorii.

Trecuseră însă de-acum cinci minute, fără să observe vreun indian. Aveau cumva urmăritorii o cale mai scurtă, pe care să-i taie pe undeva drumul? Nu părea să fie cazul, căci atunci când George a pornit încetişor mai departe, s-a m-ai întors şi la lumina lanternei a observat dincoace de cotitura potecii o siluetă care se luase după el.

Omul s-a oprit brusc şi şi-a înălţat arcul cu o săgeată gata de tras.

George şi-a dat seama că era chiar însăşi căpetenia. Era cazul să-i lase o amintire în picior printr-un glonţ de pistol?

Nu! Tânărul a renunţat la acest gând şi s-a avântat în interiorul desişului din partea dreaptă a potecii, ştiind desigur că urmărirea va înceta o vreme şi va câştiga un răgaz faţă de indieni.

Când, după vreo câteva minute, n-a mai zbârnâit nici o săgeată de-a lungul potecii, George şi-a scos capul ca să iscodească. Căpetenia dispăruse şi tânărul a pornit să alerge mai departe. Acum nu mai avea vreme să se uite în urmă ca să vadă ce se întâmplase cu căpetenia. Poate că începuse să capete respect faţă de alb, care putuse să se elibereze singur de puternicele sale legături. Şi când s-a întors totuşi pentru a treia oară, n-a mai văzut nici un urmăritor.

În cele din urmă George a ajuns la fluviu. Dar n-a văzut canu-l, deşi a căutat foarte atent în jur şi prin tufişurile din apropiere. Era neplăcut, căci dacă acum ar fi venit indienii în număr mare, puteau să se apere doar cu grenadele de mână. Aproape că nu ştia dacă le-ar ţine piept la toţi cu gazul. Căci vântul era neprielnic şi l-ar fi mânat înapoi spre el, pe potecă.

Cursul de apă lângă care se găsea George putea să nu fie Amazonul, eventual un braţ mai îngust al acestuia. S-o apuce pe el prin înot? Nu putea risca din pricina peştilor pirania şi a crocodililor. Dar nici pe malul acestui afluent nu putea s-o ia, căci desişul pădurii se întindea până la apă, ba chiar acoperind-o pe alocuri.

Undeva însă trebuia să fie canu-l, căci George ştia precis că cei doi care-l căraseră îl lăsaseră cam pe acolo. Tribul poseda desigur şi alte multe canu-uri, care prin acest loc avea o importanţă vitală.

Tânărul cercetase de-acum ambele părţi ale potecii printre tufişuri, ale căror ramuri adesea ajungeau până peste undele curgătoare şi totuşi n-a găsit ambarcaţia.

Să mă mai gândesc odată! şi-a spus el. Aha! Probabil că indienii aveau un adăpost anume ales pentru canu-urile lor, aflat pe undeva prin apropiere spre care ducea vreo cărare mai retrasă. Canu-l cu care venise George poate că fusese dus în acel loc de către unul din cei doi indieni.

Sau George o apucase totuşi pe o potecă greşită? Într-adevăr, pătrunsese în pădure, însă pe timp de noapte era posibil să fi confundat poteca cu alta.

Era oare cazul să se reîntoarcă pentru a găsi poteca adevărată? Indienii l-ar urmări însă din nou. Straşnic! N-au decât să vină. Ar putea să-i facă neputincioşi prin sacrificarea unei grenade de mână cu gaz.

George s-a oprit doar la câţiva metri de potecă, pentru a mai reflecta. Trebuia să ia o hotărâre! Şi s-a decis să se înapoieze în fugă, ca să caute totuşi cealaltă cale.

A pornit repede îndărăt pe cărare, însă la fel de iute s-a dat înapoi, când a lăsat lumina lanternei să cadă pe potecă, deoarece pe ea veneau năvală o mulţime de indieni.

George a acţionat într-o clipă cu o mişcare de automat. A smuls o grenadă de la centură i-a tras siguranţa şi a aruncat-o în mijlocul grupului. În câteva secunde, scoţând strigăte slabe, urmăritorii s-au lăsat tăcuţi la pământ.

Tânărul s-a retras ceva mai înapoi. Desigur că gazul nu avea să se întindă până la el, însă trebuia să aştepte un ceas bun până să poată întreprinde din nou ceva. În această vreme el s-a ascuns într-un boschet, ca să pândească ce se întâmpla în faţă. Ascultând atent din tufiş, a auzit deodată nişte lovituri de vâslă, ce se apropiau cu iuţeală.

Nu putea fi o barcă localnică, căci vâslaşul se străduia să lovească apa cât mai uşor. Prin urmare erau cu siguranţă camarazii săi, căci excludea ca între timp să fi ajuns în ţinut şi alţi albi.

Prin mintea lui George treceau fel de fel de gânduri, când pe neaşteptate a fost adus la realitate de un strigăt:

— Domnule George! Unde v-aţi vârât? Sunteţi în primejdie?

— Mă aflu aici! a răspuns tânărul. Vino repede!

A lăsat câteva secunde să cadă peste apă raza de lumină a lanternei, apoi a îndreptat-o iarăşi înspre interiorul potecii, ca să vadă ce se mai petrecea cu indienii.

În regulă! Erau răsturnaţi până la unul la pământ. Efectul ameţitor al gazului se dovedea foarte puternic, căci pe toţi îi cuprinsese un somn adânc.

— Ridicaţi-vă! a răsunat ceva mai târziu, chiar lângă George, glasul lui Petre. Cât de bucuros sunt că v-am găsit!

— Dar unde-i tata? Unde sunt ceilalţi? au fost primele întrebări ale tânărului.

— Noi am descoperit repede dispariţia dumneavoastră, v-am căutat, am găsit acest râu şi am rămas la convingerea că aţi fost târât doar pe acest curs de apă. Ne-am întors grăbiţi înapoi şi ne-am ridicat bărcile la bord. O parte din camarazii au fost reţinuţi de tatăl dumneavoastră pe submarine împreună cu două bărci, ca să fie folosiţi ca o rezervă. Un grup mai mic a rămas pe loc în satul celălalt. Râul acesta este cu câteva braţe. Aşa că a trebuit să ne despărţim, pentru a avea mai multe şanse de a vă găsi cât mai repede. Eu am izbutit să obţin o barcă numai pentru mine. În timp ce toţi ceilalţi au preferat să se desfăşoare pe alte ramificaţii, eu am ales-o pe cea mai îngustă, în mare parte năpădită de o vegetaţie abundentă. Însă după o scurtă vreme s-a lărgit şi m-am îndreptat cu greu încoace. După o vreme de vâslit, am văzut lumina unei lămpi de buzunar strălucind printre copacii din pădure. Da şi acum mă aflu aici şi sunt atât de fericit, domnule George!

În timp ce-şi povestea şi el propriile păţanii, George s-a urcat în barcă, pe care Petre a desprins-o de ţărm şi a împins-o îndărăt. În afară de asta, fiul căpitanului na. Uitat să-l mulţumească din inimă prietenului său.

— De fapt, câtă vreme am lipsit eu? a întrebat George. Indienii m-au doborât cu măciucile. Dar nu ştiu cât de mult am zăcut fără cunoştinţă.

— Ei bine, am avut nevoie oricum de vreo câteva ore până să ne îmbarcăm şi mi-a luat destul de mult timp ca să vin încoace pe cursul de apă. Să fie cel puţin şase ore de când ai dispărut.

— Te întorci înapoi Petre? Nu facem mai întâi o încercare ca să-l eliberăm pe fratele lui Arruga? O parte din oamenii i-am scos deja din

luptă pe poteca ce dă spre râu, cu ajutorul unei grenade cu gaz şi vor fi fără cunoştinţă douăzeci şi patru de ore. Ceilalţi mai sunt încă destul de mulţi, dar cu două grenade de mână am putea să-i ameţim. Căpetenia satului mi-a confirmat de altfel că Diego Arruga este prizonierul său. Ar fi deci bine dacă am putea aduce cu noi şi pe spaniol când ne vom reîntâlni cu camarazii noştri.

— Toate bune, i-a răspuns Petre, însă vă rog să vă gândiţi, domnule George, că noi toţi şi îndeosebi domnul căpitan, am fost cuprinşi de cea mai mare îngrijorare pentru dumneavoastră. Dacă ne-am reîntoarce acum şi vom pătrunde în întunecimea junglei, s-ar putea să întâlnim şi un al treilea trib, cu care n-am avut încă deloc de-a face. Asta ne-ar încurca cu totul treburile! Doar după ce se va lumina de zi ne vom putea îndrepta spre satul indian cu şansă de izbândă. Este categoric mai bine să aşteptăm să treacă noaptea.

George a înţeles argumentul prietenului său Petre, de a se amâna totul pentru ziua ce venea.

Petre a apucat cu putere vâslele şi a pornit cu iuţeală înapoi. Între timp, el i-a povestit lui George că tatăl său poruncise ca toate bărcile să fie lăsate la apă în zorii zilei şi să pornească spre locul unde el fusese transportat cu canu-l. Tânărul a preluat cârma, iar Petre şi-a sporit şi mai mult viteza. Cei doi înaintau în tăcere. Mica şi uşoara ambarcaţie aproape că zbura peste unde. Deasupra celor doi călători din barcă cerul se lumina încetul cu încetul, anunţând apropierea dimineţii.

Din când în când pe George îl copleşea oboseala în urma celor pătimite şi de câteva ori s-a aplecat într-o parte. Petre a zâmbit uşor spre el, străduindu-se să vâslească pe cât mai liniştit cu putinţă. Era totuşi foarte mulţumit că izbutise să-l găsească pe George, protejatul lui şi să-l readucă tatălui său. Multă vreme tânărul s-a aflat într-o stare de semiinconştienţă şi dacă indienii i-ar fi urmărit, îi era teamă că nu se mai putea face nimic, mai ales că aceştia dispuneau de un număr mare de canuri. Uriaşul şi-a îndreptat barca spre malul apropiat şi când ajuns, a îngheţat de spaimă. În aceeaşi clipă a strigat cât a putut la urechea lui George, trezindu-l din somnul greu în care căzuse. Fiul căpitanului a sărit vioi şi şi-a tras în chip mecanic pistolul din toc. Atunci a văzut şi el primejdia.

Din apă a ţâşnit partea superioară a corpului unui uriaş şarpe anaconda, care îşi clătina capul încolo şi încoace chiar dinaintea lui George. Trupul unduitor al reptilei apăsa greu marginea bărcii, făcând ca mica ambarcaţie să se aplece sub această povară.

Evident că anaconda era deosebit de întărât din vreo pricină oarecare deoarece şuiera şi părea gata să se arunce asupra lui George. Însă fiul căpitanului i-a revenit imediat prezenţa de spirit.

S-a aruncat repede ceva mai la o parte, în aşa fel încât capul

şarpelui nu l-a ajuns şi a căzut jos pe bancă. Mica bărcuţă s-a balansat violent, însă Petre a reuşit să-i menţină cu îndemânare echilibrul.

Între timp, George a făcut o jumătate de întoarcere. Şi-a smucit pistolul de la centură şi în ciuda clătinării bărcii, a ţintit sigur pe sine. Pistolul său a trosnit de două ori.

Chiar şi Petre a tras, care avea o ţintă bună după ce George s-a dat oleacă la o parte. Ca şi glonţul lui George şi cel al ajutorului de timonier a nimerit drept în capul şarpelui anaconda, care într-adevăr nu poseda glande cu venin, dar era în stare, prin lungimea corpului şi prin dibăcie să devină în apă nu numai cel mai mare animal, ci şi foarte primejdios pentru om.

În aceeaşi clipă, bărcuţa a fost împroşcată de un şuvoi de spumă. Lovit de moarte, anaconda a lunecat înapoi şi a început să biciuiască disperat apa cu coada lui lungă. Mişcările sale sălbatice deveneau din ce în ce mai slabe. Atunci George a apucat cangea de pe fundul bărcii de aluminiu, ca să tragă şarpele, căci nu voia să lase să se piardă pielea animalului ucis.

— Totul e în regulă! a murmurat Petre şi a continuat mai tare; n-au lipsit decât vreo câteva secunde ca să fiţi încolăcit de această bestie domnule George!

— Cât trebuie să mai mergem? a întrebat fiul căpitanului foarte doritor să schimbe vorba pe un alt subiect, pentru a scăpa de laudele insistente pe care era nevoit să le asculte din partea lui Petre.

— În curând vom ajunge într-un loc mai îngust, i-a răspuns Petre. Cred că de-acolo ai noştri au şi auzit împuşcăturile.

El a vâslit voiniceşte mai departe, în vreme ce George continua să tragă înăuntru cu cangea cadavrul anacondei. Desigur că îi era teamă că pirania ar putea ciopârţi corpul, dar apoi şi-a spus că peştii răpitori nu simţiseră că şarpele era mort şi-apoi cu greu ar îndrăzni să atace un anaconda.

A observat câţiva pirania mari care s-au apropiat lacomi de corpul şarpelui, însă n-au încercat să-şi înfigă puternicii lor dinţi în pielea elastică a uriaşului şarpe.

Cei doi erau acum aproape de locul cel îngust al râului. Petre a trebuit să tragă cu toată forţa la rame, pentru ca barca să străbată apa plină de buruieni, după care a lăsat-o să înainteze încetişor, în virtutea inerţiei.

Deodată George a strigat tare şi voios:

— Tată! Domnule doctor!

Petre s-a întors în timp ce-şi ridica ramele şi a văzut apropiindu-se trei bărci mici. În prima se aflau căpitanul şi cu doctorul Bertram. După întâlnirea călduroasă ce a avut loc, Arruga, care se găsea în barca a doua cu Brun, condusă de marinarul Kern, s-a interesat emoţionat de fratele său. George l-a informat că el trăieşte şi urma să

fie „păstrat” până la apariţia lunei noi, dându-i speranţa că salvarea va fi posibilă.

După o jumătate de oră au ajuns la locul de adunare pe care îl stabilise căpitanul. Aproape toate bărcile se aflau deja acolo, unele dintre ele grăbindu-se să ajungă mai repede după ce au fost auzite împuşcăturile lui George şi Petre. Toţi marinarii erau bucuroşi că George s-a putut salva. Vestea despre întâmplările lui George au trecut de la unul la altul din gură în gură.

Anaconda a fost trasă pe mal îndată ce barca a fost părăsită şi Petre s-a apucat să jupoaie pielea şarpelui. Doctorul a dat şi el un ajutor în această împrejurare. El a remarcat totodată că acest exemplar avea un desen extrem de frumos.

Câţiva marinari preparaseră de-acum micul dejun. În timpul mesei căpitanul a spus:

— După cât se pare, nu vom rămâne aici întreaga zi. Presimt că indienii vor încerca totul ca să-l prindă pe George. Înainte de toate, vor întreprinde o recunoaştere ca să afle dacă numai un singur tânăr hoinăreşte prin junglă sau au venit prin ţinut şi alţi albi. Dacă ne vor vedea pe toţi aici, s-ar putea să se termine rău pentru prizonier. De aceea sunt de părere să părăsim pe timpul zilei malul Amazonului şi să ne reîntoarcem la submarin.

Petre a întors semnificativ capul spre George, după ce tatăl său a terminat de vorbit, fiindcă vedea că fiul acestuia se pregătea să-i dea o replică, George s-a făcut că nu înţelege şi a spus:

— Tată, în submarin nu voi avea, totuşi nici un pic de linişte. Te rog să ne laşi aici pe mine şi pe Petre. Dacă într-adevăr indienii vor reuşi să ne descopere, nu-i nici o pagubă, căci aflându-se în faţa a doi albi, nu se vor speria uşor.

— Tinere, asta mi se pare o prea mare cutezanţă, a replicat imediat căpitanul. Ştii bine că indienii vă vor întâmpina cu săgeţi otrăvite.

George a obiectat însă că nu-i deosebit de primejdios pentru doi oameni să se furişeze prin desişul pădurii tropicale. El şi-a repetat propunerea şi a spus în încheiere:

— Indienii se vor feri să tragă în noi cu săgeţi otrăvite, căci căpetenia vrea să mă aibă viu, ca să mă poată şi pe mine sacrifice la data cu lună nouă. Tată, mai am încă mirosul dezvoltat. Cu toate acestea căpitanul era departe de a fi convins să satisfacă dorinţa fiului său. Şi atunci a intervenit Arruga în discuţie:

— Dacă aşa stau lucrurile cum spune fiul dumneavoastră, atunci l-aş putea însoţi şi eu. Trebuie să mă credeţi şi pe mine că aici, n-aş avea nici un pic de odihnă. Şi apoi, nu voi suporta să rămân toată ziua pe submarin în timp ce domnul George şi cu Petre se vor afla pe malurile Amazonului.

— Copii, copii, a mormăit căpitanul, aveţi încă multe de învăţat,

pentru că nu înţelegeţi că trebuie să aşteptaţi până când acţiunea se va desfăşura în linişte, cu şanse maxime de succes.

George era de acord ca Arruga să li se alăture în raidul lor prin pădure, cu atât mai mult, cu cât acesta înţelegea limba indienilor şi la nevoie ar fi putut să tragă cu urechea ca să afle intenţiile lor.

Totuşi. Erau multe de spus despre eventuala plecare a lui Arruga. George avea în vedere chiar că indienii, când îl vor descoperi pe spaniol, vor încerca cu siguranţă să-l captureze. Petre a socotit că era momentul să intre şi el în vorbă şi în felul său de a se exprima deschis, a spus:

— Va trebui numai să fim cu mare băgare de seamă, domnule George, ca domnul Arruga să nu ne fie răpit iar în cazul că vom ajunge pe uscat, ne vom folosi de el şi ca momeală pentru indieni, care s-ar putea să facă o prostie sau aşa să aibă o lipsă de prevedere când vor încerca să pună mâna pe el. Ei bine, atunci vom întoarce placa!

— Este important că într-un fel ai ajuns totuşi la cuvântul meu, ca George să rămână aici! a râs căpitanul.

— În interiorul tău eşti totuşi de acord, tată, a replicat cu şiretenie George. Acum se poate că, într-adevăr, vom pleca!

— Fie, sunt de acord! a spus în cele din urmă, Farrow, după o controversă atât de lungă. Eu mă bazez, George, tocmai pe faptul că probabil căpetenia indienilor va încerca să te prindă viu. Şi cu siguranţă că te va păstra pentru sacrificiu. Însă la noapte vom sosi şi noi şi vom vedea care e situaţia în sat. S-ar putea să nu fie chiar atât de miraţi că te-au capturat din nou. Ei vor presupune că eşti un alb singuratic, venit de departe şi vor slăbi măsurile de siguranţă în aceste condiţii, noi vom putea mai uşor să luăm satul prin surprindere. Când îi vom face inofensivi printr-un atac cu grenade cu gaz, împiedecând orice vărsare de sânge, vom adormi unul după altul. Dacă ai o altă propunere, spune-o cât mai este timp.

— Să lăsăm asta tată, pentru că precis că nu vom ajunge niciodată în captivitate, a răspuns George bine dispus şi a continuat cu gravitate, nădăjduiesc însă că în timpul zilei putem culege informaţii foarte importante. Vă vom aştepta şi pe voi spre seară.

Cu aceasta, discuţia a luat sfârşit. Camarazii care urmau să se reîntoarcă pe submarine s-au îmbarcat.

Curând şirul lung de bărci de aluminiu a dispărut din vedere după următoarea cotitură a cursului de apă. Pielea anacondei a luat-o doctoral cu el, ca s-o prepare cât mai repede pe submarine.

V
O ELIBERARE ÎNDRĂZNEAŢĂ

DE-ABIA A DISPĂRUT ultima barcă şi George s-a adresat prietenului său Petre, zgomotos şi pus pe fapte mari:

— N-am vrut să-i spun tatei că este cu neputinţă, dacă judec corect, ca indienii să aibă de gând acum să ne ia prizonieri. Cu siguranţă că le este frică de vreun demon, care prin aruncarea unui obiect i-a lăsat neputincioşi pe atât de mulţi membrii ai tribului. Deci vom încerca totuşi să-l eliberăm pe domnul Arruga chiar pe timpul zilei. Într-adevăr, este acum îndrăzneţ, dar sper ca noi trei să izbutim. Am iarăşi două grenade de mână. Kern mi-a dat una de-a lui! Cu şase asemenea arme este de presupus că întreg satul va fi cuprins de somn. Pentru noi, ele sunt cu totul inofensive. Îmi închipui ce figură vor face camarazii când ne vom reîntoarce deseară împreună cu domnul Diego Arruga!

— Vorba lungă sărăcia omului, a murmurat Petre, să ne grăbim spre satul indienilor! Acesta mi se pare principalul lucru!

— Haide la vâsle! Li s-a alăturat imediat şi Arruga, care în sinea lui se temea totuşi de soarta fratelui său, deoarece se gândea că indienii, fiind foarte înfuriaţi din cauza fugii tânărului alb, puteau să-l jertfească mai devreme pe cel rămas.

— Va trebui să ne oprim lângă malul drept! a recomandat uriaşul. Acolo nu pot să ne ajungă aşa de uşor săgeţile indienilor.

Cei trei s-au urcat în mica barcă, pe care Petre a împins-o înainte cu lovituri puternice de vâsle. Peste puţin au depăşit locul unde râul se îngusta, după care au continuat să înainteze mai departe, cu iuţeală sporită, spre poteca care ducea la satul indian.

George era conştient de primejdia în care se vârau. Cuprins de griji, el le-a spus tovarăşilor săi înainte de a ajunge la gura potecii:

— Nu vom rămâne chiar laolaltă. Dacă vom sta împreună în faţa unei primejdii toţi trei am fi pierduţi. De aceea, ne vom strecura câte unul. Va trebui să lăsăm o distanţă cât mai mare între noi. În acest mod, am putea să ne ajutăm reciproc mai lesne în cazul unui atac. E clar?

Ceilalţi doi au dat afirmativ din cap şi George a expus în continuare planul său:

— Eu voi prelua conducerea, domnule Arruga. Dumneata vei merge la mijloc, iar tu Petre vei face pe încheietorul de coloană. Este reală primejdia din partea unor străji. Există posibilitatea ca indienii să ne pândească din desişul de pe ambele părţi ale potecii, să ne lase să trecem cu toţii, apoi deodată să ne împingă spre sat, tăindu-ne drumul de retragere.

De-abia a atins mica barcă malul că George a şi sărit afară. A făcut vreo câţiva paşi şi a ascultat cu băgare de seamă. Când s-a convins că barca a fost bine ascunsă în desiş, el a intrat pe cărare şi a pornit cu precauţie în lungul ei.

Apucase pistolul cu mâna stângă, cu care trăgea tot aşa de bine ca şi cu dreapta. În mâna dreaptă ţinea mânerul grenadei cu gaz.

Aşa după cum le-a fost înţelegerea cei doi însoţitori ai săi rămăseseră pe undeva în urmă, despărţiţi unul de altul.

Indienii nu păreau să aibă în vedere că după fuga prizonierului, acesta se va înapoia aşa de repede cu ajutoare. George păşea mereu înainte pe potecă, fără să observe ceva suspect.

În apropiere începea să se vadă capătul potecii. Ajuns aici, George s-a oprit pe loc şi i-a aşteptat pe Arruga şi Petre.

Când aceştia s-au apropiat, li s-a adresat pe şoptite:

— Va trebui în primul rând să găsim coliba în care se află domnul Arruga. Dacă m-aş urca într-un copac de pe aici, aş putea probabil îmbrăţişa cu privirea foarte bine piaţa satului şi colibele.

Petre a fost de acord cu propunerea, socotind-o binevenită.

George s-a furişat până la marginea pădurii şi s-a căţărat fără un efort prea mare în vârful unui uriaş al junglei. Puternicele lui crăci le-a folosit ca pe nişte trepte şi nu i-a trebuit prea multă acrobaţie ca să ajungă sus. După ce s-a văzut în frunzişul des, care îl ocrotea foarte bine, s-a aşezat pe o cracă trainică, de unde să observe întreg satul.

Îndată ce şi-a aruncat ochii a văzut o privelişte înspăimântătoare. În mijlocul pieţii satului se afla un european legat de un stâlp. Îmbrăcămintea kaki îi era sfâşiată şi-a spus George, convins că-l are în faţă pe Diego Arruga. Înaintea spaniolului şedea căpetenia de un „scaun”, meşterit primitiv din trei ramificaţii ale unei crăci.

În apropiere ardea un foc, în jurul căruia dansa un indian împodobit în chip fantastic, probabil preotul tribului. Este bine că am venit la vreme, s-a gândit George şi i-a chemat la el abia auzit pe camarazii săi. De aici spera să cufunde în somn cu ajutorul grenadelor cu gaz întreaga suflare din acest sălaş.

Câteva clipe mai târziu, Arruga şi cu Petre s-au aflat sub copacul în care se suise tânărul. Spaniolul s-a folosit de aceleaşi crăci ca şi George şi a ajuns curând lângă el. Petre s-a înălţat cu un „etaj” mai sus şi s-a aşezat confortabil pe o cracă.

Toţi trei priveau cum căpetenia îşi învârtea sălbatec braţele în aer. Se puteau auzi chiar poruncile pe care le adresa la ai săi din trib. Ce bine că Arruga stăpânea limba indianului!

George s-a întors spre el şi l-a întrebat:

— Ce le spune oamenilor săi?

Chipul brunet al spaniolului se făcea palid văzând cu ochi, El a răspuns încetişor:

— A poruncit ca după isprava dansului vrăjitoresc, fratele meu să fie supus chinurilor.

Fiul căpitanului a dat doar din cap şi şi-a tras o grenadă de la centură. După ce i-a scos siguranţa a aruncat-o cât a putut mai

departe, până în piaţa satului.

De cum a văzut ce face George şi-a aruncat şi Petre una din grenadele sale, în aceeaşi direcţie ca şi fiul comandantului. Dar mare minune, grenada sa zburând şi mai încolo a căzut exact înaintea căpeteniei.

Şeful tribului s-a lăsat numaidecât în jos. Vrăjitorul, care tocmai executa nişte salturi înalte de dans pe lângă foc, s-a prăbuşit greoi la pământ şi n-a mai mişcat defel.

Şi ceilalţi indieni au picat ca trăsniţi.

— Încă o grenadă! a strigat George către Petre.

El însuşi şi-a aruncat cea de a doua grenadă, nu prea departe, dar dinadins, care a explodat cu un pocnet uşor la capătul dinspre el a pieţii satului. Vântul însă s-a oprit chiar atunci, când intenţiona să facă în aşa fel, încât să acopere o parte cât mai întinsă din sat cu gaz adormitor.

Petre şi-a aruncat cea de a doua grenadă în partea care se aflau cele mai multe dintre colibe.

Arruga, care era legat de stâlp, n-a putut să se răstoarne la pământ, însă i-a căzut capul pe piept, ceea ce arăta că şi el îşi pierduse cunoştinţa.

Un număr de femei şi copii au ieşit chiar atunci din colibe, deoarece vreo câţiva bărbaţi de la marginea satului, care încă nu fuseseră surprinşi de gazul căzut ca din senin din cer, îşi pierduseră capul şi strigau cât puteau după ajutor, potrivit celor spuse de Arruga. Apoi s-au lăsat şi ei la pământ.

În cele din urmă, au mai trecut câteva secunde şi în mica piaţă nu mai mişca nici o fiinţă.

Fiul căpitanului era încântat şi a spus întorcându-se râzând înspre Arruga:

— Vom aştepta o bună jumătate de oră până când se va risipi gazul!

— Mai avem două grenade de rezervă? a întrebat Petre de sus.

George a răspuns afirmativ:

— Domnul Arruga le are încă pe amândouă!

— Ce bine e că ne-am grăbit să fim la timp în satul indian, a reflectat Arruga, după ce tovarăşii săi s-au mai apropiat. La noapte fratele meu n-ar mai fi fost în viaţă.

După patruzeci de minute, cei trei oameni s-au dat jos din copac şi au pornit prevăzători înspre piaţa satului. Deşi nu era probabil ca vreun locuitor să nu fi fost ameţit de gaz, se impunea totuşi să fie în continuare prudenţi, căci exista o mare posibilitate ca vreun membru izolat al tribului să nu fi fost în acest timp în sat şi acum să se reîntoarcă din pădure.

Teama s-a dovedit însă neîntemeiată. Cei trei n-au dat peste nimeni

când au trecut prin sat. Pretutindeni în jur indienii, cu femeile şi copiii lor zăceau în poziţii ciudate, întocmai aşa cum i-a surprins gazul. Într-un mod miraculos, Arruga dădea primele semne de viaţă, clătinându-şi mereu capul.

Petre şi cu Diaz Arruga l-au dat jos pe prizonier de pe stâlp, în timp ce George cerceta în continuare toate colibele ca să vadă dacă nu sunt reţinuţi cumva pe aici şi alţi captivi. Însă n-a putut să descopere nici un loc de detenţie.

Gazul intrase şi în colibe şi îi surprinsese pe femeile şi copii aflaţi înăuntru.

Petre l-a luat la spinare pe Arruga copleşit de somn. Şi astfel, cei trei au părăsit satul indian şi au pornit iar pe poteca, care i-a condus nestânjeniţi până unde era pitulată barca. Ei l-au întins pe cel salvat pe fundul ambarcaţiei, după care uşoara bărcuţă a fost împinsă din nou pe apă.

În afară de Petre, a pus şi George mâna pe vâsle, în vreme ce Arruga şi-a luat rolul de cârmaci. Erau hotărâţi să ajungă cât mai repede la camarazii lor. După două ore, în care George a fost scăldat de sudoare, au intrat pe cursul principal al Amazonului. Trebuiau să străbată încă o distanţă considerabilă ca să ajungă până la locul unde, după aprecierea lui George, se afla submarinul tras la mal.

Au trecut cu ambarcaţia de locul unde pătrunseră mai înainte în pădure, ca să găsească primul sat indian. După aceea n-a mai durat mult până ce au văzut turnul submarinului înălţat deasupra apei.

Peste puţin, chepengul s-a dat la o parte. Căpitanul a ieşit afară şi-a privit cu faţa copleşită de uimire la mica barcă ce se apropia, din care George, Petre şi cu Arruga gesticulau voioşi cu mâinile. De pe locul unde se afla, căpitanul nu putea încă să observe că fostul prizonier Arruga zăcea pe fundul ambarcaţiei. Era însă încântat şi surprins că fiul său se arăta aşa de vesel!

— Ce s-a întâmplat? a strigat căpitanul către mica ambarcaţie. V-a apucat bucuria că în sfârşit v-aţi întors?

— L-am adus pe Diego Arruga! a strigat vesel George în vreme ce Petre se lăsa mânat de curent spre submarin.

— Am bănuit eu totuşi ceva! a strigat căpitanul şi l-a ameninţat cu degetul. Apoi i-a adresat râzând: bine ai venit acasă!

După ce George, odată ajuns în turn, a povestit pe scurt întâmplările prin care au trecut pentru salvarea spaniolului, căpitanul l-a bătut pe umăr pe tânărul său fiu şi a spus cu mândrie:

— Planul tău a fost corect, George! Mă bucur că ai procedat aşa cum te-a îndemnat convingerea. Aşadar, acum putem să plecăm mai departe!

— Cum aşa, plecăm deja? a întrebat George foarte dezamăgit. Nu mai rămânem un pic în această regiune. Găsesc că aici totul este aşa

de frumos şi de romantic, jungla de nestrăbătut, soarele strălucitor, animalele sălbatice, bâzâitul nocturn al insectelor şi desăvârşita virginitate a naturii!

Căpitanul a zâmbit pe sub mustaţă. Asta-i plăcea la fiul său!

— Aş putea prinde şi vreo câţiva pirania şi-a susţinut George cu tărie dorinţa sa.

— Dacă vă interesează orhideele, a intervenit spaniolul, vă voi arăta un loc unde se găsesc exemplare foarte rare şi frumoase. Desigur că pe terenurile mlăştinoase se poate cu greu înainta, dar eu cred că e posibil să se pătrundă cu micile dumneavoastră bărci.

George era entuziasmat de propunere, pe care chiar şi doctorul Bertram o susţinea cu tărie şi astfel, căpitanul a fost de acord să se întreprindă o expediţie în locurile unde se găseau acele orhidee neobişnuite.

— Înainte în susul Amazonului! a strigat el spre Plundow, aflat la cârmă.

Aventurile submarinului Dox 203

Hans Warren

I.
PETRE CAMPION DE BOX

MAIMUŢA ALBASTRĂ, este un local de distracţie din Singapore şi era arhiplin la ora când am intrat. Patronul, grăsanul Tsin Fu s-a gândit să ofere clienţilor săi variaţii de program, în acest frumos oraş-port. Un afiş mare şi multicolor îl prezenta pe mulatrul Jim Conner drept un maestru (campion) de box.

Cu toate că nimeni nu auzise de numele lui, se spunea că se putea câştiga cincizeci de lire sterline în această seară, iar anunţul a atras o mulţime de amatori, comandanţi, subofiţeri şi matrozi din toate ţările care aveau permisie pe ţărm, englezi, italieni, francezi, levantini, ruşi, chinezi şi negri. Aşa s-a făcut că George, Petre şi Lu Wang au intrat în localul plin de fum, având aproape toate locurile ocupate.

În sală domnea o babilonie de limbi străine, iar chelnerii care serveau erau malaiezi.

Cei trei prieteni au fost norocoşi. Căci în apropierea scenei, la o masă era patru locuri libere. Celelalte erau ocupate de matrozi englezi, care comentau vioi meciul de box ce avea să urmeze.

George a cerut voie politicos de a se aşeza la masă, dându-li-se aprobarea, cei trei amici luară loc la masă. O formaţie de patru persoane, numită „American Boys”, care probabil nici nu a văzut America, interpreta la cererea insistentă a mai multor inşi cel mai nou şlagăr de dans. Atunci a apărut un comandant mai în vârstă, care văzând locul liber a venit şi s-a aşezat. Pe George l-a bătut pe umăr şi-l spuse:

— Căpitanul Dierk nu poate lipsi azi. Ca matroz am susţinut mai multe runde de box, n-am fost rău, cu toate că atunci nu prea erau reguli. Totuşi şi azi mă interesează încă acest sport nobil.

— Şi noi suntem curioşi, răspunse George, după cum se anunţă, Jim Conner îşi va provoca adversarii chiar aici, nu-i aşa?

— Numai să nu se prea încreadă, spuse un matroz englez, pentru că eu cred că pe aici sunt destui flăcăi capabili să se întreacă cu un negrotei, nu-i aşa Pit?

Cel numit Pit, care era un tânăr englez plin de forţă, a dat aprobator din cap.

— Pe Jim Conner ăsta îl fac bucăţi şi apoi momeală pentru rechini din el, zise Pit.

Lu Wang, micul chinez, care şi el de abia aştepta întrecerea îşi suflecă mânecile şi-şi arătă muşchii.

— Şi Lu Wang poate boxeze, spuse el cu ochi strălucitori.

Răspunsul a fost un hohot de râs răsunător.

— Ei, bă Goliath, atunci provoacă-l tu primul pe negrotei, îi strigă

tânărul Ben. Pit va aştepta până când tu vei face terci din el.

— Întâi boxeze Mr. Pit, contra Lu Wang, după ce Jim Conner cu toţi gata, boxeze Lu Wang.

Această discuţie a fost întreruptă de vocea speaker-ului.

— Gentlemani, strigă acesta, Jim Conner intră imediat în ring. Vă rog să-l aplaudaţi cum se cuvine. El a luptat pe toate continentele şi nu a fost învins. El este omul în faţa căruia toţi trebuie să se închine.

Mulatrul s-a urcat în ring, în faţă şi a fost salutat de toţi ceilalţi negri. Individul era ca un taur. Se închină în faţa spectatorilor arătându-şi dinţi albi. Matrozii englezi i-au strigat nişte observaţii nu prea măgulitoare.

— Azi este gata cu titlul tău de campion, băiete, spuse Pit cu superioritate. Ei, ai umblat cam mult cu gura.

Speaker-ul însă continuă.

— Jim Conner va arăta onoratului public de ce este capabil. El le cere acum gentlemenilor să se anunţe la mine. Cine îl învinge primeşte titlul de campion de box şi în plus încă cincizeci de lire sterline. Suma era mare şi trebuia să încurajeze pe orice pretendent.

— Prefer biştarii şi nu titlul tău my boy, strigă Pit, pune numai lirele deoparte. Vin eu imediat şi îi arăt eu cum boxează un englez.

Pit şi-a făcut loc printre mese şi în curând a fost pe scenă. Amicii săi l-au salutat furtunos şi au cerut să înceapă imediat lupta.

— Să explodez de Pit nu ia cele cincizeci de lire sterline, zise unul.

— Răbdare, nu merge aşa de repede, interveni speakerul. Să fie mai mulţi. Pit a dat din umeri cu superioritate. Pit poate începe. Îl privea pe Jim Conner, care era îmbrăcat cu un chilot scurt negru. S-au mai prezentat încă doi matrozi, boxeri iscusiţi.

— Gentlemeni, strigă speakerul, peste zece minute poate începe prima repriză, voi veghea ca lupta să se desfăşoare corect şi cinstit. Se va boxa după regulile internaţionale şi vor fi douăsprezece runde.

— Douăsprezece runde, strigă Pit sigur de victorie, eu cred că ajunge una sau două.

Jim Conner zâmbea doar.

Pit şi-a scos jacheta şi cămaşa. Apoi i s-au pus mănuşile după ce le-a verificat pe ale sale şi pe ale adversarului.

— Doar voiai să te prezinţi şi tu Lu Wang? îl întreabă George pe micul chinez.

Acesta renunţă. Apariţia mulatrului la descurajat. Şi apoi doar a glumit.

— Lu Wang încă prea mic Mr. Farrow, nu ajunge la cap de la negru, se scuză el.

Căpitanul olandez izbucni în râs şi spuse:

— Dar mai târziu o să-i arăţi tu ce poţi chinezule, nu?

Lu Wang a dat din cap, cu ochii lucind. În curând totul a fost gata.

Doi camarazi de ai lui Pit s-au urcat pe scenă, cu rolul de secundanţi, după spusele lor.

Gongul răsună pentru prima rundă. Adversarii s-au ridicat, au mers până la mijlocul ringului şi şi-au dat mâinile înmănuşate, salutând publicul.

Jim Conner s-a repezit furtunos la adversar. Voia să lanseze o directă de dreapta, dar Pit ştia box. L-a blocat în aceiaşi manieră. Dar nici lui nu i-a reuşit nimic. Mulatrul îl ţinea la distanţă trimitea serii de lovituri în capul şi corpul englezului. Dar acesta era un bun încasator. George îi admira rezistenţa. Gongul anunţă sfârşitul primei runde.

— Îl rezolv eu pe acesta, mârâi Pit către amicii lui.

A început repriza a doua. Publicul era încins. Vedea că Pit se pricepea la box. Matrozii englezi îl încurajau prin strigăte. Acestora le ţinea, cât îl ţinea gura, isonul, Lu Wang.

Jim Conner îşi atacă din nou adversarul. Pit era rezervat. Lansa din când în când câte o lovitură, dar mulatrul era pe fază. Ochii lui Pit erau aproape strânşi, îşi studia concentrat adversarul. Când acesta s-a repezit din nou, dreapta englezului ţâşni şi izbi puternic ochiul negrului, iar acesta s-a lăsat pe spate, clătinându-se. Pit l-a urmărit. Urmă un pumn în torace, care i-a luat lui Jim respiraţia. Publicul era în delir. Era ca şi cum s-ar fi deschis iadul. De atâtea strigăte şi urlete nu se mai putea vorbi normal.

Patronul urmărea din spatele sălii, înfricoşat de demonstraţia de box a lui Pit.

Mulatrul a început să sângereze la tâmpla dreaptă, când… englezul a căzut la podea. În aceiaşi clipă sună gongul care-l salvă pe englez.

— Încă nu m-a învins, le spuse el tovarăşilor săi, voi reuşi, îi ştiu deja slăbiciunile.

Prietenii săi i-au mai dat ceva sfaturi. Repriza a treia a început. Jim atacă din nou, o contră de dreapta de-a lui Pit îl trimite pentru două secunde la podea. Englezii jubilau. Pit a mai reuşit să nimerească vârful bărbiei, dar prin retragere, mulatrul a slăbit forţa loviturii. Faţa lui era crispată de furie. S-a auzit un strigăt. Pit a căzut la podea, chircindu-se. Matrozii au sărit în sus. Din cauza gălăgiei, nu se auzeau vorbele arbitrului. Acesta ridică braţul lui Jim Conner şi-l declară învingător. Începură proteste furtunoase. Un pahar de bere a zburat în ring şi apoi au urmat şi altele şi dacă al doilea matroz, care şi-a anunţat candidatura la titlu n-ar fi cerut, strigând linişte, spectatorii ar fi continuat să arunce mai departe.

Apoi a sărit în ring. S-a lăsat o linişte adâncă. Matrozul l-a privit furios pe Conner.

— Acum este rândul meu, băiete, spuse el, apăsat, cu mine nu-ţi va merge fiţele. Tu ai învins pentru că n-ai luptat cinstit. Loviturile sub

centură sunt strict oprite şi tu ştii asta.

— Nu am făcut aşa ceva, altfel aş fi pierdut runda, protestă mulatrul, arătând spre arbitrul.

— Totul a fost cinstit, Sir, spuse acesta.

— Dacă tu numeşti asta cinstit, eşti un măgar, tâmpitule. Clar am văzut cum protejatul tău a lovit puternic. Dar hai, mai arată-ne ce ştii Jim Conner. Era ciudat, dar asistenţi lui Pit nu au văzut nimic. Asta este total discutabil.

La un semn al patronului muzicanţi au început să cânte. A urmat o pauză de zece minute. În acest timp Pit era condus de prieteni săi la loc. Încă mai avea dureri.

— Individul va mai avea de a face cu mine, spuse el furios, pfiu, să-ţi baţi joc de box. Aşteaptă numai băieţaş mai stăm noi de vorbă, dar atunci fără arbitrul tău ăsta grozav.

Prietenii săi îl calmară, spunând că se putea întâmpla ca o lovitură să fie nepermisă, dar ei nu au văzut nimic. Deci să nu-l prea blesteme pe negrotei.

Lu Wang tăcea mâlc. Îl privea fix pe Pit. Crezuse că matrozul îl va învinge prin KO pe mulatru. Între timp a apărut o echipă de dansatoare chineze. Dar publicul nu prea se arăta interesat de prestaţiile lor.

În sfârşit preparativele pentru lupta a doua au luat sfârşit.

Răsună gongul. Jim Conner şi-a privit adversarul cu neîncredere. Prima rundă a început cu atacuri furibunde. Predominau upercuturile de dreapta şi de stânga. Americanul era agresiv. Reuşi să-l lovească pe Jim cu un upercut la cap.

În runda a doua matrozul s-a dovedit foarte dibaci. A reuşit să evite toate loviturile.

Publicul devenea tot mai încordat. Jim Conner îşi dublă atacurile furibunde contra adversarului care se apăra cu curaj. Loviturile reciproce curgeau neîncetat. În runda a patra mulatrul a vrut să forţeze nota. Era foarte greu a i se urmări loviturile. S-a auzit un strigăt de durere şi americanul a căzut la podea.

Dar cu toate protestele, arbitrul numără până la zece.

Tumultul era de nedescris. Publicul voia să ia cu asalt ringul. În mijlocul acestei învălmăşeli apărură şase poliţişti englezi, un sergent englez şi cinci indieni sikh. Aceştia s-au aşezat în faţa scenei. Patronul chinez a fost precaut. Pe el nu l-a interesat lupta ci doar încasările bune. Afişele sale au avut ecou, deoarece i-au crescut vânzările foarte mult.

— Gentlemeni, strigă sergentul englez, fiţi liniştiţi. Mă voi îngriji personal, ca lupta să fie cinstită. Dar se părea că nimeni nu-l asculta şi nimeni nu mai avea chef să lupte cu mulatrul. Acesta stătea rânjind într-un colţ al ringului.

Atunci cineva din mulţime şi-a făcut loc. George exclamă surprins. La început a crezut că nu vede bine. Dar nu s-a înşelat. Acolo sus, în ring, stătea Petre.

Petre ridică mâna.

— Camarazi, strigă el răsunător, putând fi auzit în toată sala, eu îl provoc pe Jim Conner la o luptă în paisprezece runde. Acum sub controlul sergentului se va vedea dacă pretinsul campion de box luptă cinstit sau nu.

Din pronunţia cuvintelor toţi au înţeles că vorbitorul era un german. Mulţi avură feţe rezervate. Ce putea face un german contra negrului în faţa căruia cedaseră un englez şi un american. Nu, germanul nu avea nici o şansă.

Între timp, Petre s-a dezbrăcat. Jim Conner l-a privit pieziş, el observase ce puţine perspective i s-au acordat neamţului.

— La rând este mai întâi celălalt american, nu tu, spuse el cu nepăsare.

— Eu renunţ, strigă acesta, neamţul să lupte, dacă vrea, în locul meu.

Câţiva matrozi strigară. Americanii şi englezii erau însă rezervaţi. Sigur de victorie, mulatrul se pregăti. Era sigur că-l va învinge şi pe neamţ, cunoştea el destule figuri. Rău era doar că în spate era acum şi poliţia şi un sergent englez cu care nu era de glumit.

S-a auzit primul gong. Petre sări în sus cu vigoare. Era foarte bucuros. Ştia ce era în joc.

Trebuia să arate acestor domni ce putea face un german. El nu s-ar fi implicat, de n-ar fi fost incidente. Ca german, el se simţea obligat să intervină pentru camarazii săi albi. Ştia să boxeze căci exersase de tânăr.

Jim Conner încearcă un atac prin surprindere. Dar apărarea lui Petre era excelentă şi a blocat atacul mulatrului. Acum a fost rândul lui să atace. Şi atacă cu atâta vigoare că negrul nu a putut riposta. Prima repriză a câştigat-o Petre cu toate protestele arbitrului de ring. Dar sergentul englez avea ochi atenţi, fiind el însuşi un excelent boxer şi cu experienţă în ring, deoarece în Anglia a fost boxer. În repriza a doua, mulatrul lovi din nou imprecis, adesea suspect de aproape de centura lui Petre. Germanul voia să-l macine cu nervii, după ce-l testase pe adversar şi-i cunoscuse stilul de luptă. Acum publicul nu mai era rezervat. Publicul a văzut în Petre că era în formă şi-l încuraja.

Mulatrul înjură pentru că şi repriza a doua a fost câştigată de Petre. Jim ataca cu capul înainte, intuind pumnii. Petre i-a opus o apărare închisă. Tăria lui era impresionantă. Nici nu s-a clintit din loc când o directă de stângă l-a atins în plin nas şi a început să sângereze.

Apoi cu un upercut de dreapta la pus pe mulatru în genunchi iar

acesta de abia s-a ridicat la opt şi s-a repezit ca un taur la Petre, care primit o lovitură joasă, iar Petre a simţit o durere foarte mare. Spectatorii s-au ridicat în picioare, sergentul a vrut să intervină dar nu a mai apucat. Petre s-a năpustit asupra mulatrului ca un diavol cuprins de o furie oarbă. Conner şi-a adunat toate forţele. Miza pe o singură carte. Petre s-a dat înapoi cu o jumătate de pas. Când s-a auzit o bufnitură înfundată. Dreapta sa nimerise vârful bărbiei negrului iar acesta a căzut la podea ca un sac de făină golit.

Arbitrul a rămas fără grai, uitând să mai numere. Sergentul în schimb a sărit în ring şi-l numără pe colorat. Numărase până la zece, dar ar fi putut număra şi până la treizeci sau patruzeci, căci Jim Conner s-a dus de mult la culcare, nu mai mişca.

Agitaţia din sală nu a mai cunoscut margini. Nimeni nu s-a aşteptat ca Petre să-l învingă pe mulatrul cel viclean.

— Un ura pentru Petre, au strigat englezii! strigătul a fost imediat preluat de toţi ceilalţi, cu entuziasm. Mai mulţi matrozi au sărit pe scenă şi până să se dezmeticească, Petre a fost ridicat pe umerii viguroşi ai englezilor şi ai americanilor şi purtat triumfal prin sală.

Lu Wang era unul dintre cei mai entuziasmaţi, a sărit pe scaun iar de pe scaun pe masă, răsturnând sticle şi pahare. Dar micuţul nu le-a dat nici o atenţie, aplaudând ca un apucat.

— Mr. Petre campion de box! Ura, ura, ura! striga el din răsputeri şi dansând pe masă, îşi arunca şapca în sus şi o prindea din nou.

În sfârşit Petre a reuşit să coboare. S-a grăbit înapoi pe scenă şi s-a îmbrăcat. Jim Conner a fost scos afară cu toată discreţia. Speakerul s-a făcut de asemenea nevăzut. Petre îl strigă. După un timp acesta a reapărut.

— Unde sunt cele cincizeci de lire sterline băiete? întrebă Petre.

— Pentru asta trebuie să luaţi legătura cu patronul, i-a răspuns speakerul cu teamă.

— Să vină aici patronul, dar repede, că altfel va fi necaz mare, strigă Petre tare. Cum şi alţi clienţi au început să strige, chinezul cel grăsan, care voise să o şteargă discret, a fost silit să-şi facă apariţia. Nu se aşteptase că va trebui să plătească într-adevăr cele cincizeci de lire, deoarece acestea le considera drept momeală. Dar îşi cunoştea clienţi şi ştia ce-l aşteaptă dacă nu plăteşte. A făcut-o văicărindu-se. Petre a luat banii zâmbind. Apoi de la tribună s-a adresat celor de faţă:

— Camarazi, eu nu am vrut să lupt cu Jim Conner. Dar când l-am văzut boxând atât de necinstit, m-am decis să-i dau o lecţie. Pe voi camarazi, v-a putut înfrânge dar cu lovituri perfide, sub centură. Cele cincizeci de lire nu-mi sunt deci destinate mie şi voi l-aţi învins mai ales că nu este un adevărat campion de box. Acum zece lire primeşte Pit, zece lire primeşte amicul meu american. Te cheamă Bob nu-i aşa? Şi douăzeci de lire primeşte căminul englez al marinei din Singapore

iar cu restul sumei ne vom face aici o seară plăcută.

Publicul jubila, entuziasmat. Cât pe ce să fie purtat pe braţe din nou prin sală.

— Hei boys, strigă Pit plin de bucurie, acum bem pentru Germania.

Malaiezii au alergat de colo până colo să aducă băuturi tuturor celor prezenţi. Mesele şi scaunele sau apropiat ca să se poată sărbători victoria. Muzicanţi au trebuit să cânte un adevărat cântec marinăresc. Petre era acum în centrul atenţiei şi al onorurilor. Prin fapta sa dovedise ce este o adevărată camaraderie.

II.
CĂPITANUL DIERK

DUPĂ CE ÎN SFÂRŞIT s-a mai făcut linişte, bătrânul căpitan olandez Dierk a luat dreapta lui Petre în labele sale mari şi i-o strânse cu sete.

— Băiete, asta a fost ceva pentru un marinar, zise el zâmbind. Aşa băieţi doar printre nemţi găseşti. Aş da mult să am la bord doar indivizi ca tine. Petre s-a bucurat foarte mult de cuvintele sincere ce i-au fost adresate de căpitanul Dierk. Intră în discuţie cu căpitanul care-l întrebă:

— Încotro băieţi?

Aceştia nu ştiau încă ce să-i răspundă:

— Hm, făcu Dierk, vă fac o propunere. Veniţi cu mine. Am un mic vas cu abur. „Van Riemdijk" şi tot fac curse de-a lungul coastei. Acum merg de-a lungul coastei de est din Malacca. M-aş bucura dacă aţi accepta. Ah, am doar câţiva pasageri la bord. Nu veţi avea cheltuieli, sunteţi oaspeţi bătrânului Piet Dierk.

Petre şi George au schimbat între ei nişte priviri. Mereu voiau să călătorească prin peninsula Malacca. Acum aveau ocazia.

Seara a fost foarte plăcută. Când George şi Petre împreună cu Dierk au părăsit localul „Maimuţa albastră" se făcuse aproape dimineaţă. Plecară la reşedinţa lor după ce-i promiseră bătrânului că vor veni la timp.

S-au trezit totuşi pe la ora zece. Au plătit şi şi-au făcut bagajele. Valizele mari le-au lăsat în păstrare patronului localului. Au luat cu ei doar strictul necesar pe care-l înghesuiră în rucsacuri.

Vasul pleca din port la ora douăsprezece. Pe când George şi Petre se pregăteau să plece în port, a apărut un matroz de pe „Van Riemdijk" ca să ducă bagajele, la ordinul căpitanului. George i-a predat rucsacurile şi armele. Matrozul pe numele lui Jupp Karstanje a fost în seara precedentă la „Maimuţa albastră" şi-l admira în continuare pe Petre, care-l făcuse zob pe mulatru. Şi alţi marinari cu care se întâlneau pe stradă, îi salutau ca pe nişte vechi cunoştinţe.

Petre a devenit o mică celebritate constată George zâmbind.

Căpitanul Dierk şi-a primit oaspeţii încântat. S-a temut că-i vor refuza invitaţia. George şi Petre au primit cea mai bună cabină. Lu Wang urma să doarmă împreună cu musul vasului.

Masa a fost servită în cabina plăcut menajată a căpitanului Dierk încă înainte de a ieşi din port.

Meniul era „Nassi goreng” un orez prăjit cu ficat şi piper roşu, aliment de bază în Indiile orientale.

— Trebuie să merg pe punte şi nu mai am timp pentru mâncare, spuse căpitanul, ieşirea din port o dirijez personal cu timonierul, cu toate că mă pot baza pe el.

— Şi acum care este ruta? întreabă George după masă.

— La început Malacca, apoi Dinding. Acolo urmează să primesc alte însărcinări, după cum mi s-a comunicat.

— Şi acum ce încărcătură aveţi? întrebă Petre.

— Nu am multe lucruri, veţi vedea şi râde, dar aşa este, răspunse Dierk zâmbind mulţumit.

— Nu înţeleg, atunci nu se rentează cursa. Orice căpitan vrea să aibă o încărcătură bună.

— Hm, eu am o încărcătură bună, dar este aşa de mică încât încape în dulapul acela de acolo, de pe perete. Râdeţi? Serios, cursa asta îmi va fi plătită.

Petre l-a privit mirat pe bătrânul marinar fără să-i înţeleagă spusele.

— Plec sus, zise Dierk, pornim peste câteva clipe. Rămâneţi aici liniştiţi mă întorc peste o oră şi atunci o să vă arăt ceva interesant.

— Nu, venim şi noi pe punte. Totdeauna ne interesează ieşirile din port, interveni George.

— Bine, atunci veniţi sus cu mine.

Vasul a fost dezlegat de pe chei. S-a pus încet în mişcare. O mulţime de bărci asaltau nava. Chinezi şi malaiezi cerşeau bani, alţii ofereau spre vânzare diverse amintiri şi fructe. Din port se auzeau claxoane, fluierături şi strigăte. Au trecut pe lângă o mulţime de vapoare şi jonci. Apa era înţesată de o mulţime de şampane şi bărci-locuinţe chinezeşti, care concomitent aveau şi diverse mărfuri pe ele. Mirosul greu al arborilor tropicali înfloriţi se amestecau cu cel al apei murdare şi uleioase.

Ceilalţi călători erau câţiva chinezi cu nevestele lor, apoi femei indiene îmbrăcate potrivit, precum şi patru sau cinci albi, mai ales olandezi, cu totul erau pe vas cam douăzeci de oameni. Era o vreme splendidă, soarele strălucea pe cer, un vânt uşor adia iar temperatura era plăcută şi staţionară pe punte.

La câţiva paşi de George şi Petre stătea un om rezemat de balustradă. Se vedea că era de mult la tropice, faţa-i era arsă de soare

ca cea a indigenilor.

Când George l-a privit, acesta îl salută. Farrow i-a răspuns. Pe timpul călătoriilor se leagă repede cunoştinţe. Necunoscutul a păşit spre ei, spunând:

— Interesantă imagine, nu?

— Da, foarte, răspunse George.

Cum străinul nu s-a prezentat, nu au văzut nici ei de ce să se prezinte. S-au întreţinut totuşi cu omul. Vorbiră despre Singapore, ca cel mai important stâlp al imperiului britanic în Asia de est, cu sarcina de a contracara orice ar periclita interesele imperiului englez în Orientul îndepărtat sau importanta proprietate din China, portul Hong Kong, Borneo-ul Olandez cu zăcămintele lor de petrol, Noua Guinee, bogată în aur, Noua Zeelandă şi Australia.

Singapore este nu numai cheia spre India ci şi spre coloniile olandeze cu cele şaizeci de milioane de locuitori.

Căpitanul Dierk a venit spre ei.

— Aşa prieteni, asta am făcut-o, spuse el, acum sunt deocamdată liber. Vreţi să veniţi în cabina mea? Vreau să vă arăt câte ceva ce am adunat ca marinar.

La aceste vorbe le-a zâmbit vesel lui George şi Petre.

După un salut scurt, străinul s-a retras. Cei trei au coborât scara îngustă care ducea spre cabina căpitanului.

— Vă rog prieteni, intraţi, spuse bătrânul căpitan, după ce a deschis uşa salonului său. Salonul era o încăpere mică dar plăcut amenajată. Chiar şi două gerării înflorite erau aşezate pe o scândură deasupra mesei, sub fereastră.

— Hm, florile sunt din patrie, explică Dierk, la privirea întrebătoare a lui Petre. S-au aşezat şi în curând discuţia a început. De afară răzbăteau cântece marinăreşti olandeze.

— Cântece vechi populare din patria mamă, Olanda, spuse Dierk. Voiam să vă arăt ceva ce nu vedeţi în fiecare zi. Şi-a luat de pe scândura cu flori o mică cheie cu care a deschis un dulap din perete. De acolo a scos o casetă mică, neagră şi a pus-o pe masă.

— Şi acum atenţie! Sper să nu vă orbească după ceea ce veţi vedea, spuse căpitanul cu un zâmbet şiret, pentru că are mai mare valoare decât o încărcătură bună de vapor.

Deschise caseta. În ea pe vată roză, era o colecţie din cele mai splendide perle.

— Sunt două sute de bucăţi, explică cu mândrie Dierk.

George şi Petre le-au privit cu ochi de cunoscători. Valorau într-adevăr o avere.

— Vă aparţin căpitane? întrebă Petre.

— Din păcate nu, altminteri aş fi de mult acasă în Olanda şi mi-aş fi luat o căsuţă drăguţă cu o grădină. Trebuie să le predau în

Dingding. Prinţii indieni se interesează de aşa ceva, ca să împodobească cu ele capul nevestelor lor.

— Şi aşa o valoare enormă o păstraţi aici în dulap, căpitane? Nu-i cam imprudent?

Dierk trase din pipă şi a răspuns degajat:

— Oamenii mei sunt de încredere, băieţi de treabă. Nimeni nu ştie de perle, de aceia sunt aici în siguranţă.

— Dar aveţi pasageri, căpitane!

— Toţi sunt oameni de treabă, bucuroşi că pot călători ieftin. Nu, n-am griji. Vedeţi, afacerea mi se rentează. Aşa câştig mai mult decât dacă aş fi luat o încărcătură mare. Deodată s-a auzit o bătaie în uşă. Înainte ca Dierk să poată spune intră, uşa s-a deschis. Pasagerul necunoscut cu care ei au stat de vorbă pe punte, intră zâmbind.

— Scuzaţi deranjul, domnule căpitan – spuse el – aştept o telegramă. A sosit cumva?

Dierk a închis repede caseta pentru ca individul să nu-i vadă conţinutul.

— Nu a telegraf la bord, Mr. Wanter, răspunse el, la ce bun? Eu navighez mereu aproape de ţărm.

— Asta-i o prostie, spuse Wanter supărat, aş fi putut aranja câte ceva. Se scuză din nou şi pleacă.

— Câte pretenţii mai au şi pasagerii! Nu am la bord nici un om calificat ca telegrafist, altfel aş fi avut poate o staţie. Oamenii pot fi mulţumiţi că au linişte la bord şi nu sunt deranjaţi.

Dar astăzi vor să călătorească cât mai ieftin şi cu tot luxul. Pe vremea mea a fost cu totul altfel, frumoasa navigaţie cu vele a dispărut. A dat a regret din cap. Hm, perlele sunt însă minunate, nu? continuă el.

— Da sunt exemplare splendide, răspunse George.

— Acum hai pe punte, este mai răcoare, propuse căpitanul.

După ce a închis caseta cu grijă, cei trei ieşiră pe punte.

Wanter era tot acolo, uitându-se la ţărmul apropiat.

Dierk s-a dus la puntea de comandă. Petre şi George se plimbau pe punte.

Priveau cu interes la vasele care treceau. Se vedeau şi câteva nave engleze de război precum şi câteva avioane, care se învârteau în aer, la mare altitudine.

După masă, Petre şi George s-au făcut comozi la proră, în şezlonguri. Dierk a venit la ei şi le-a povestit despre viaţa lui.

Deja, ca mus a cunoscut coastele peninsulei Malacca. Pe atunci piraţi chinezi şi malaiezi făceau zona nesigură cu joncile lor. Piraţii acum au devenit contrabandişti, având şi astăzi afaceri rentabile.

Coastele Malaccăi ofereau atâtea ascunzători încât guvernului îi era imposibil să-l prindă pe aceşti criminali.

— Am avut odată o întâmplare foarte interesantă, spuse bătrânul olandez. Cu un an în urmă am intrat în portul Malacca. Trebuia să fiu foarte prudent, era noapte, să nu eşuez pe ţărm. Deodată am fost oprit de un vas. Un vas guvernamental care m-a confundat cu un contrabandist. Cu tot protestul meu, mi s-au cercetat hârtiile şi încărcătura, abia după aceea mi-am putut continua drumul. Peste un sfert de ceas am auzit focuri din depărtare. Nava guvernului s-a întâlnit totuşi cu adevăraţii contrabandişti. După cum am aflat mai târziu, vasul contrabandiştilor a reuşit din păcate să scape.

Vameşii au cercetat coasta, dar n-au reuşit să dea de ascunzătoare. De atunci zona nici astăzi nu este sigură.

Wanter a păşit pe lângă ei, cu mâinile la spate, părând cufundat în gânduri. Apoi l-a privit pe căpitan şi-l întreabă:

— Când ajungem la Malacca domnule căpitan? Poate că acolo voi merge la ţărm să aştept o informaţie, chiar că-i o prostie să nu aveţi aici telegraf.

Dierk a mârâit ceva, apoi i-a răspuns.

— Mâine devreme suntem la Malacca. Acolo voi rămâne două ore.

— Două ore? Asta poate va ajunge şi pot fi iarăşi la timp pe vas. Wanter salută neglijent cu mâna la şapcă şi a mers mai departe.

Căpitanul l-a urmărit cu privirea.

— Comici indivizi, negustori aceştia, spuse Dierk, mai întâi de abia aşteaptă să vină la bord, apoi ar vrea să ajungă dacă se poate cu aripi pe uscat. Tare greu îi poţi mulţumi.

George a dat din cap, privind spre insulele mai mari şi mai mici. Erau aproape toate nelocuite. Palmieri erau rari. A apărut musul, care-l chemă pe căpitan.

— Dierk este un marinar bătrân şi cinstit, spuse Petre, dar îl găsesc puţin uşuratic.

— La ce te referi? întreabă George curios.

— Ei, la perlele alea pe care le lasă aşa, fără nici o protecţie.

— Dar ce crezi că se poate întâmpla, Petre? Doar nu ştie nimeni că sunt perle la bord.

— Bine, eu n-aş fi aşa de neglijent. Închipuieţi ce ar fi dacă noi n-am fi nişte persoane cinstite.

— Prostii, bătrânul ştie ce face, doar nu-i un înger.

Petre nu i-a răspuns lui George. George tăcu deasemenea. Vasul îşi continua drumul.

III
UN OM PESTE BORD

SE APROPIA SEARA. Marea sclipea în multe culori, iar cerul strălucea într-un auriu palid. Un vânt uşor clătina vasul. Elicele

vasului zumzăiau neobosite. Cerul se colora tot mai bizar. Soarele a dispărut în mare. Pe vas s-au aprins luminile de navigaţie. În curând s-a lăsat întunericul peste vas.

George şi Petre cinară împreună cu căpitanul în cabina sa, serviţi de Lu Wang. Aceasta era ambiţia lui Lu Wang.

După cină George joacă o partidă de şah cu căpitanul Dierk sub privirile lui Lu Wang, pe când Petre citea ziarele.

— Pierdut, căpitane, spuse George după o vreme.

— Aşa o porcărie! Asta nu am văzut-o, spuse Dierk, dar fără supărare.

— Încă o partidă? întrebă George.

— Se face târziu, nu?

— Da şi mie mi-ar conveni mai mult să merg la culcare.

— Ei, deci! Atunci pe mâine dimineaţă!

După care şi-au strâns mâinile. Petre, George şi Lu Wang au plecat la culcare.

Luna era joasă, dar stelele luminau suficient pentru a se vedea coamele valurilor. O umbră întunecată a traversat puntea nevăzută de nimeni. Umbra a dispărut pe scara ce cobra în jos.

Căpitanul sforăia de zor. Paharul de vin băut cu tinerii George şi Petre l-au obosit, deoarece el bea foarte rar.

Uşa cabinei căpitanului a fost deschisă încet, pe nesimţite. Câteva clipe mai târziu silueta a rămas nemişcată. Din pat se auzea sforăitul puternic al căpitanului.

Silueta a pătruns în cabină. O mână s-a întins spre stativul de flori. Apoi umbra s-a oprit în faţa dulapului din perete pe care l-a deschis cu grijă. Au urmat câteva secunde de aşteptare. Nici o mişcare. Mâna pătrunse în dulap şi scoase ceva de acolo. Din nou ascultare. Dulăpiorul a fost închis. Mâna s-a întins din nou pentru a pune la loc cheia. S-a auzit un clinchet uşor.

Pufnind sonor, căpitanul s-a întors pe partea cealaltă. Silueta s-a oprit un moment, hotărâtă să se repeadă la bătrânul olandez. Dar respiraţia sa zgomotoasă arăta că acesta dormea mai departe. Silueta s-a strecurat afară din cabină şi a dispărut în noapte. Nimeni nu a observat nimic din cele ce s-au întâmplat.

Vasul îşi făcea drumul prin marea liniştită, legănându-se sub mişcarea motorului. George şi cu Petre dormeau liniştiţi, ştiindu-se sub pază bună.

Paza de punte îşi făcea rondul. Noaptea a trecut fără incidente. S-a luminat de ziuă. Vasul îşi continua înaintarea spre vest. Dintr-odată s-a făcut lumină…

George s-a trezit şi a respirat uşurat.

Deodată s-a auzit un strigăt puternic care-l smulse din reverie. Pe punte domnea o agitaţie de nedescris. Petre s-a trezit şi el şi întrebă ce

s-a întâmplat. George nu i-a putut răspunde. Se îmbrăcară repede şi părăsiră cabina. Dar înainte ca ei să ajungă pe punte, motoarele au fost oprite. Pe punte, în plină agitaţie a apărut şi căpitanul.

El întrebă cu voce tare, care este cauza întreruperii mersului.

— Un om peste bord! îi strigă un matroz.

— A căzut cineva în apă întreabă mirat Dierk, la dracu, asta înseamnă multă supărare. Ca şi cum individul n-ar fi putut aştepta. A fost cineva dintre ai noştri?

— Nu, era un pasager şi era total dezorientat, raportă un matroz.

— S-a scufundat.

— Da, n-a mai ieşit la suprafaţă, dar am aruncat totuşi un colac de salvare. L-am văzut furişându-se ca şi cum ar avea ceva pe conştiinţă, l-am strigat şi atunci a luat-o la fugă şi a sărit peste bord.

George a păşit spre căpitan şi l-a privit atent. Îi arată o barcă cu motor care se îndrepta în grabă spre ţărm.

— Ce barcă a fost asta? întreabă el, a fost aproape de vas?

— N-aş putea să spun, dar a fost cam la cincizeci de metri distanţă de noi.

— Şi omul nu a mai apărut?

— Nu, nu l-am mai văzut. Am fugit să aduc colacul de salvare. În acest timp, bineînţeles n-am mai putut vedea nimic. În acest moment în mintea lui George s-a trezit o bănuială cumplită. Şi-a trecut mâna peste frunte şi respiră adânc. Ezită o clipă, apoi i-a şoptit căpitanului.

— Mergeţi repede în cabină şi verificaţi dacă mai sunt acolo perlele!

Dierk şi-a încreţit fruntea şi încercă să râdă. Curând în ochi i-a apărut teama.

George urmărea prin binoclu barca cu motor care se îndrepta spre ţărm. Nu avea nici un rost să o urmărească, deoarece avea un avans prea mare.

George a văzut doar un singur om în barcă. O mai fi şi altul sub punte cine putea şti?

Atunci a apărut căpitanul. Era palid ca moartea şi se clătina. Ochii îi umblau înnebuniţi în jur ca şi cum căuta ajutor.

— Ce s-a întâmplat, întreabă George pe nerăsuflate, încă neputând realiza catastrofa.

— Caseta… cu perle a dispărut fără urmă, bâlbâi olandezul.

— Deci a fost furată! murmură George furios, bătând din picior.

— Hoţul a luat perlele şi acum s-a înecat, spuse Dierk cu o voce joasă, perlele s-au pierdut pentru vecie. Îşi smulgea părul din cap, strigând continuu, trebuie să vând vasul meu şi tot ce am pentru a plăti perlele, pentru că nu le-am asigurat. O, eu, nefericitul de mine, nebun şi naiv ce sunt!

George a privit spre ţărm. I-a venit un gând. De ce s-a menţinut

barca în vecinătatea vasului? Şi de ce a sărit Wanter, căci el era personajul sinucigaş, chiar aici peste bord? Putea s-o facă noaptea şi atunci nu l-ar fi văzut nimeni. Poate că era o legătură între barca cu motor şi dispariţia lui Wanter.

— Căpitane, hai la cabina dumneavoastră să discutăm puţin, spuse George hotărât, capul sus poate încă nu-i totul pierdut.

— Vreţi cumva să căutaţi în fundul mării domnule? îl repezi aproape furios olandezul.

— Nu este cazul căpitane, răspunse George liniştit, hoţul este cu probabilitate maximă în barca aceea cu motor, care tocmai a atins ţărmul.

Dierk şi-a deschis larg gura şi scrută depărtarea. Faţa i-a căpătat o expresie de mirare fără margini. Apoi îi scăpă o înjurătură cumplită.

— Trebuie să-l urmăresc, strigă el. Voia deja să ordone lăsarea unei bărci la apă, când George l-a oprit.

— Nu are rost, ajungem prea târziu. Să mergem mai departe; faceţi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, pentru că bandiţii ne ţin cu siguranţă sub observaţie.

— Dar aşa îmi va scăpa nemernicul!

— Nu! De data aceasta vom avea noi grijă de el. Ordonaţi să se meargă mai departe, ca să nu observe nimeni nimic.

George era atât de hotărât, încât căpitanul s-a conformat imediat. Coborând apoi în cabină, Dierk s-a oprit în faţa dulapului, scuturând din cap.

— Era totul în regulă, cheia era la loc sub flori şi dulapul închis ca de obicei, murmură olandezul.

— Nu aţi sesizat nimic în timpul nopţii? întreabă George.

— Nu, am dormit dus, acesta a fost răspunsul dat de căpitan.

— Individul cred că ne-a ascultat, iar intrarea lui în cabină era ca să se convingă de existenţa perlelor. A lucrat foarte inteligent. Dar acum trebuie să ne ocupăm de urmărirea acestui Wanter.

— Vreţi… să… bâlbâi Dierk.

— De sigur, căpitane. Este de datoria noastră. Rămâneţi liniştit la bord, singuri ne va reuşi mai bine. Când ajungem la Malacca?

— Într-o oră.

— Ce distanţă este de la port până aici, adică în cât timp vor ajunge indivizii pe uscat?

— Hm, într-o oră jumătate până la două, răspunse Dierk după ce a verificat distanţa.

— Atunci viteză! Indivizi vor să ajungă la Malacca, acolo sunt destule ascunzători şi tăinuitori. După câte ştiu, de acolo pleacă o cale ferată spre interior, nu?

— Exact. Dar pentru dumnezeu, dacă indivizi ne scapă eu sunt terminat, pot să mă împuşc. Nu voi supravieţui ruşinii şi scandalului.

— Capul sus, căpitane! Vom face tot ce ne va sta în puteri.

— Să nu anunţ, poliţia?

— Ba da. Dar să nu spuneţi că noi ne-am dus să-i urmărim pe bandiţi.

— Bun. Atunci preiau personal comanda vasului. Ah, de abia aştept să pun mâna pe canaliile astea, zise Dierk, apoi transmise prin mus comenzile.

Vasul s-a pus în mişcare. Când George, Petre şi căpitanul ieşiră afară pe punte, locul unde sărise omul peste bord era deja departe.

Dierk a preluat cârma. Vasul înainta cu viteză mărită. Pasagerii ieşiţi pe punte nu au observat nimic, deoarece şi matrozii erau obligaţi să tacă.

Acum ţărmul se vedea cu ochiul liber. Jungla întunecată se întindea peste coastele munţilor. Din când în când apăreau luminişuri, unde se desluşeau orezării şi aşezări omeneşti. După o oră bună a apărut Malacca. De departe se puteau recunoaşte ruinele fortăreţei, clădite pe un deal.

Malacca a fost cucerită de amiralul portughez Albuquerque, în anul 1511 după o luptă sângeroasă dată cu malaiezii.

Aceasta a fost prima colonie portugheză în Extremul Orient. Dar în 1606 a căzut în mâna olandezilor. Care, la rândul lor au trebuit să o cedeze englezilor, în a căror posesiune a rămas până astăzi.

Vasul intră în port. George şi Petre au mai vorbit odată cu căpitanul. El urma să aştepte în Malacca până ce oaspeţii săi vor reveni din misiunea lor de urmărire.

De ce să plece la Dinding? Era doar timp pentru anunţarea pierderii perlelor.

Pentru căpitan se redeştepta speranţa, că prietenii săi germani îl vor captura pe tâlhar. În caz de reuşită le promise o recompensă frumoasă.

Imediat ce vasul s-a oprit, George şi Petre au plecat. Lu Wang a rămas, nefiindu-le util.

George împreună cu Petre au străbătut vechiul oraş, cu străzi întortocheate, căsuţe cu acoperişuri de ţiglă, ca în Portugalia. Cu toate înnoirile şi schimbările aduse de străini oraşul şi-a păstrat puternic amprenta portugheză. Chiar şi limba localnicilor a rămas portugheză.

Dar toate aceste schimbări pentru moment nu i-au interesat pe cei doi amici George şi Petre. Ei voiau să ajungă la drumul care ducea spre sud, de-a lungul litoralului.

Între timp Dierk s-a dus la poliţie şi a anunţat furtul. I s-a promis că se vor lua măsuri şi cu asta Dierk a trebuit să se mulţumească. Speranţa pentru el era în cei doi prieteni, George şi Petre.

Aceştia au ajuns în sfârşit la drumul care ducea peste munţi iar pe alocuri prin păduri dese.

Din faţă venea o maşină condusă de un malaiez în care se mai afla un alb.

George le-a făcut semn să oprească. Maşina s-a oprit cu scrâşnet de frâne. Farrow a mers spre vehicul salută şi s-a prezentat. Cel din maşină era un negustor pe nume Van Hansen care voia să ajungă la Malacca.

George a improvizat repede o poveste.

— Vorbiţi de cei doi oameni albi? răspunse Von Hansen. O clipă, cred că I-am văzut. L-a descris pe unul atât de bine încât Farrow exclamă:

— Da, acesta este Wanter. Unde l-aţi văzut?

— Cam la patru kilometri de aici în localitatea Kunua. Mai de mult era un sătuc nenorocit de pescari malaiezi. Acum s-au aşezat câţiva plantatori acolo şi au defrişat jungle pe suprafeţe mari. Acolo I-am văzut. Erau în faţa casei unui anume Pantring, unul care face negoţ cu de toate. Ştiţi, aici unde alibi sunt rari, îl reţii bine în minte pe orice nou venit.

Von Hansen era vorbăreţ. El povestea multe lucruri bine de ştiut. Apoi a insistat să plece deoarece trebuia să fie la o oră fixă în Malacca. S-a despărţit de George şi de Petre, urându-le dum bun.

În curând maşina a dispărut după o curbă. Cei doi îşi continuară drumul.

— Iar am avut noroc, zise George, acum ştim unde să-l căutăm pe hoţ. Aşezarea nu este mare aşa că Wanter nu ne poate scăpa. Dacă totuşi reuşeşte, îl va aştepta poliţia din Malacca.

Petre nu era aşa de sigur de reuşită. Se aflau într-un loc necunoscut şi aici te puteai oricând aştepta la surprize.

Au trecut pe lângă cocotieri şi palmieri Areka. Prin verdele copacilor se vedeau uneori pereţii bruni ai caselor malaieze. La fel se vedeau şi multe saronguri multicolore ale locuitorilor. În mocirla orezăriilor se bălăceau bivoli negri-cenuşii, care se holbau cu ochi mari la călători. Pe marginea drumului şedeau, mestecând betel câţiva malaiezi de culoarea bronzului, pe când femeile, cu fustele suflecate, cu pânze înfăşurate în turban pe cap şi la gât, trebăluiau în apă şi în mocirla până la genunchi, punând răsaduri de orez. Era timpul lucrului.

De obicei, malaiezii nu au multe de făcut. Orezul şi nucile de cocos le asigură hrana zilnică. Ei nu flămânzesc pentru că pământul lor este atât de fertile că doar cu puţin efort obţineau recoltele cele mai mari. Şi apoi nu este departe nici marea cea inepuizabilă, unde se putea pescui în voie.

Din faţă veneau câteva camioane. Soarele ardea nemilos aşa că au trebuit să facă un scurt popas.

S-au oprit pentru popas la umbra unor arbori giganţi şi cu o apă

dintr-un pârâu de munte, care curgea murmurând de-a lungul drumului. Apoi şi-au continuat drumul. După o oră de mers au ajuns la Kanua. Era o aşezare mică şi săracă, formată din două trei şiruri de case cu etaj după care urmau case construite din bambus, acoperite cu Frunze de palmier. Totul era plin de praf. Cârduri de copii goi puşcă, malaiezi şi chinezi îi înconjurau pe cei doi noi veniţi. S-au oprit în faţa unei prăvălii joase şi întunecate plină cu obiecte necesare pescarilor şi plantatorilor. Au intrat şi l-au întrebat pe bătrânul patron ba de una ba de alta. Acesta l-a îndrumat la americanul Jak Bloom, care avea o plantaţie foarte aproape.

Acolo trebuiau ei să ajungă şi să-l întâlnească pe cei pe care îi căutau.

Petre îşi cumpără un pachet de tutun, după care au părăsit prăvălia.

S-au bucurat foarte mult când au ajuns din nou în pădure, deoarece arşiţa era de nesuportat.

Trebuiau să meargă tot mai adânc în pădurea întunecată, plină de vegetaţie parazitară şi de formaţiuni de liane colorate unele prin flori roşii, altele albe.

Petre s-a oprit şi spuse:

— Domnule George, cred că individul ne-a minţit. Probabil că indivizii sunt la el şi ne-a trimis de acolo, ca să le uşureze fuga sau să ne atragă într-o capcană. Căci altfel nu-mi pot explica….

George l-a privit surprins. Aşa ceva nu i-a venit în minte.

— La naiba Petre, exclamă el supărat, dacă ai dreptate suntem în rahat.

— Mai bine să ne întoarcem, spuse Petre, în sat ni se pot întâmpla mai puţine rele ca aici în pădure. Dacă dispărem, nu mai ştie nimeni de noi.

George s-a gândit puţin.

— Bine, să ne întoarcem şi… se întrerupse. S-au auzit paşi. Le-a ieşit în întâmpinare un malaiez cu un fes roşu pe cap şi cu un Baju peste umeri.

I-a privit cu îndrăzneală pe cei doi tineri.

— De unde vii? întreabă George.

— De pe plantaţia lui Tuan Bloom, răspunse malaiezul.

— Cât mai este până acolo?

— Nu mult, plantaţia este acolo, spuse indigenul.

— Lucrezi pe plantaţie?

— Da Tuan.

— Tuan-ul tău are vizitatori, nu? l-a iscodit George, oferindu-i malaiezului o monedă. Ochi acestuia au căpătat o expresie vicleană. A luat moneda repede şi spuse:

— Da Tuan, doi bărbaţi. Şed pe veranda bungalow-ului la Tuan

Bloom. Să meargă Acan să anunţe ceva?

— Nu-i nevoie, răspunse George, trăgându-l la o parte pe Petre şi spunându-i:

— Suntem deci pe drumul cel bun. Sunt curios să văd ce va urma.

Plecară liniştiţi mai departe, fără să se întoarcă, căci altfel ar fi văzut cum malaiezul râdea cu viclenie şi a dispărut apoi în desiş.

Au mers cam zece minute când deodată pădurea s-a luminat. Plantaţii de arbori de cauciuc anunţau apropierea unei reşedinţe. Într-adevăr, curând au văzut un bungalow impresionant. Asta trebuia să fie reşedinţa americanului.

Pe veranda umbroasă nu era nimeni. Nici un câine nu le-a anunţat sosirea. Cei doi sau oprit fără să vrea. George şi-a mijit ochi. Deodată a avut o senzaţie ciudată. Deschise tocul pistolului. În clipa aceea a apărut un alb pe verandă. George l-a privit atent. Omul s-a aşezat pe un şezlong şi-şi pregăti pipa. Privind spre pădure i-a descoperit pe cei doi amici.

Se ridică mirat.

— Hello unde vreţi să ajungeţi? întreabă el mirat. V-aţi rătăcit?

George şi Petre au păşit spre casă. După prezentări aflară că stăteau în faţa lui Jack Bloom.

— Dar vă rog, luaţi loc şi povestiţi-mi ce vă aduce în această regiune uitată de Dumnezeu.

IV.
UN ATAC PRIN SURPRINDERE

GEORGE ŞI PETRE S-AU AŞEZAT.

— Mr. Bloom, a început George, nu vreau să ţin discursuri, ci voi trece direct la subiect. Cunoaşteţi pe un Mr. Wanter?

Americanul l-a privit ca şi cum nu l-ar fi înţeles.

— Un Mr. Wanter? repetă el întrebarea.

— Da, se pare că până nu demult a fost văzut aici, Mr. Bloom.

— Atunci ar trebui să ştiu, aici eu sunt stăpânul. Trebuie să fie o neînţelegere. Şi altfel zis, tonul dumneavoastră este întrucâtva curios, Mr. Farrow, spuse el, băgându-şi mâna în buzunarul hainei.

George s-a ridicat şi a făcut un pas spre el.

— Ştim de la oameni de încredere că Wanter cu asociatul său a venit aici la dumneavoastră. Spuneţi-ne deci unde sunt!

— Goddam, răspunse americanul, dacă vă spun că nu cunosc nici un om numit Wanter şi că nimeni nu este la mine, atunci aşa este, aţi înţeles? Se pare că aţi uitat unde vă aflaţi, vocea lui devenind tunătoare.

— Nu este adevărat, Mr. Bloom, răspunse apăsat George şi-l privi pătrunzător pe american, dacă nu ne spuneţi unde sunt, vom lua alte măsuri.

— Vă rog, răspunse Bloom, batjocoritor, vedeţi doar să nu vă loviţi, se uită la dreapta şi continuă la fel de batjocoritor: v-aş sfătui să ridicaţi mâinile sus, altfel vă va fi cam neplăcut.

George s-a uitat repede în jur.

În spatele lui stăteau doi inşi, care intraseră neauziţi din casă pe verandă şi ţineau pistoalele îndreptate spre ei. Unul din ei era Wanter. N-avea rost să opună vreo rezistenţă. George şi Petre şi-au ridicat mâinile sus. Li s-au luat armele, Farrow şi-a dat seama prea târziu că erau confruntaţi cu o bandă întreagă.

— Totul este pregătit? întreabă Bloom.

— Am pregătit totul pentru o recepţie demnă, spuse Wanter cu un zâmbet pervers, van Hansen a lucrat bine, servitorul său este un băiat care merită o răsplată specială.

George a înţeles că şi van Hansen face parte din bandă. Au fost precis bănuiţi şi şi-a informat complici, pe ce cale, Farrow încă nu a înţeles. Pentru el era clar că venirea lor a fost anunţată.

Cuvintele lui Bloom l-au smuls din gânduri:

— Nu veţi păţi nimic, a început el pe un ton sec, depinde doar de voi, dacă veţi fi cuminţi şi vă resemnaţi cu soarta. Noi suntem oameni care nu renunţă la un plan odată stabilit, cu atât mai puţin din cauza voastră. Deci, o vreme veţi rămâne aici cu noi, după care veţi fi eliberaţi. De aceea v-am fi recunoscători dacă pentru hrană şi adăpost veţi completa nişte cecuri, altminteri nu veţi primi de mâncare şi de băut. Altfel nu se poate.

George îşi muscă buzele.

— Câtă răscumpărare pretindeţi Mr. Bloom? întreabă George. Trebuia să fie dibaci şi să adoarmă vigilenţa bandiţilor.

— Răscumpărare? Am vorbit doar de bani pentru subzistenţa voastră. Dacă vreţi să staţi la un hotel trebuie că plătiţi. Eu nu v-am invitat aici, aţi venit singuri. Deci este normal să vă cer o modestă plată. Să zicem, pentru fiecare, două sute de dolari.

— Hm, zâmbi George, un hotel ieftin?

— Aveţi cel puţin umor, Mr. Farrow, acest lucru îl apreciez.

— Scrieţi deci cecurile şi vom vorbi mai departe.

— Şi ce se va întâmpla apoi cu noi?

— Veţi primi o cazare plăcută şi liniştită. Nu vă va lipsi nimic. Bloom nu este un neom, ştie el ce le datorează unor gentlemeni. Aş regreta sincer, pentru că sănătatea dumneavoastră ar avea puţin de suferit. Marea nu este aşa de departe de noi şi acolo trăiesc câteva animale care s-ar bucura foarte mult să poată mânca pe săturate. Petre de abia se abţinea să nu-l pocnească peste mutră. Dar în spatele lor se stăteau cei doi indivizi cu revolverele îndreptate asupra lor.

— Mă voi gândi, zise George.

— Aici nu ai la ce te gândi, băiete, răspunse Bloom cu viclenie. De

semnat vei semna oricum. Dar cu cât semnezi mai repede cu atât mai bine va fi pentru voi ca şi pentru noi.

— Bine, vă voi scrie cecul, spuse George.

El ştia că cecul nu putea fi folosit, deoarece a mai fost în situaţii asemănătoare şi a convenit cu băncile care-i rezolvau problemele financiare un semn pe cec. Dacă lipsea acel semn, cel care prezenta un asemenea cec trebuia arestat. Intenţionat s-a împotrivit ca să nu bată la ochi.

— Aşezaţi-vă, comandă Bloom, dar nu uitaţi că o mică mişcare de deget a amicului meu vă poate trimite în lumea cealaltă. Între timp îi vom pune amicului dumneavoastră nişte splendide brăţări.

Petre profită de aceea clipă ca să se repeadă la adversarul său. A fost repede învins şi încătuşat.

Bloom a adus apoi cerneală şi toc, pe care i le întinse lui George. După completarea cecului i s-au golit buzunarele. Tot ce a fost în buzunarul lui a fost luat de către Bloom. George scrâşnea din dinţi, iar pe bandiţi îi străpungea cu privirea.

— Acum jos cu ei! comandă Bloom, purtaţi-vă cuminţi băieţi, altminteri primiţi şi botniţe, aţi înţeles? Nu glumesc!

Wanter şi celălalt l-au înşfăcat pe Petre şi l-au dus în pivniţă, după care a urmat George.

La lumina unei lanterne mici, cei doi au văzut o mulţime de lăzi şi de baloturi stivuite acolo. Ca să nu se poată elibera unul pe altul ei au fost legaţi în mod special. Bandiţii au luat lanterna şi au plecat. Petre a slobozit o înjurătură.

— Bine am intrat în rahat, domnule George! Ca doi ageamii tâmpiţi. Indivizii ne-au spus doar pe ce cale să intrăm, iar noi ca măgarii am intrat!

— Ce s-a făcut s-a făcut, nu se mai poate schimba nimic, Petre. Acum supărarea nu mai ajută la nimic. Trebuie să ne gândim numai cum să scăpăm de aici.

— Cine ştie, ce au de gând cu noi. Dacă iese rău, Bloom ăsta ne lichidează!

— Aş vrea să ştiu cu ce ticăloşii se ocupă tâlharii aceştia.

— Par să fie contrabandişti Petre.

— Te ei după mărfurile de aici? posibil. O, atunci ştiu la ce să ne aşteptăm. Dierk va aştepta mult reîntoarcerea noastră.

— Ei, nu mai cobi, Petre. Dierk a anunţat poliţia, care poate sosi din moment în moment. Iar poliţia engleză ştii că lucrează excelent.

— Şi cum vrei să pleci de aici?

— Aşteaptă. Să nu ne pierdem curajul. Vom încerca totul, să o ştergem de aici.

Vorbiră nemţeşte. Ca să nu fie înţeleşi de un eventual ascultător. Dar nu-i urmărea nimeni. Bloom şedea cu complicii lui pe verandă.

Wanter le explica râzând, cât de neîncrezători au fost George şi Petre pe vas.

— Treaba a fost pregătită clasa întâi, Jack, îi spuse el, admirativ lui Bloom. Ne-ai dat o informaţie bună. Iar Mack a fost punctual. Totul a mers brici. Sper numai ca James să nu-şi bage toţi biştarii în buzunar iar nouă să ne arunce ceva ca de pomană.

— Mai vedem noi! Bloom lovi cu pumnul în masă, acum va trebui să împartă cu noi în mod cinstit, totul a pornit de la mine. În mod normal lui James nu-l revine nimic.

— James e bosul, Jack. El stă ca negustor cinstit în Malacca şi nimeni nu ştie că este un contrabandist şi are mulţi bani investiţi în asta. Are două vase care sunt pe drum.

— Dar noi scoatem mereu castanele din foc, strigă Bloom înfuriate. Acum nu mă las prostit cu fărâmituri, crede-mă.

— Aş vrea să fie aşa. Am fost prost să-i las aşa fără nimic perlele. Acestea valorează o avere. Dacă James dispare….

— Ah, încetează cu prostia aceasta! l-a întrerupt Bloom. James poate veni aici în orice clipă. Va fi curios, dacă i-am prins pe George şi Petre. Bloom pufni din pipă trimiţând nişte norişori denşi de fum, apoi se uită îngândurat în gol.

— Vine cineva! strigă al treilea, Mack.

Cei trei s-au ridicat şi s-au uitat peste balustrade verandei. La marginea pădurii s-a ivit o siluetă. Era van Hansen, pe care cei doi l-au întâlnit pe drum.

Pe când van Hansen se apropia încet de verandă. Bloom îşi încheie haina, apoi spuse:

— Vreau acum să clarific totul cu James.

Acesta i-a salutat pe cei trei inşi, apoi întreabă.

— Totul este în ordine?

Bloom a dat din cap afirmativ.

— I-am închis în beci şi sunt bine păziţi. Nu pot zbura, a dat Wanter raportul.

Hansen inspiră adânc şi a luat loc, ştergându-şi faţa de transpiraţie.

— Băieţii au fost sprinteri şi pe faţă, spuse el, i-am întâlnit încă în faţa oraşului. Erau pe drum încoace.

— Puteau ei, să mă caute mult şi bine, răspunse Wanter.

— Fii sigur că te-ar fi găsit, zise van Hansen serios, de nu mi-ar fi venit ideea să le ies în cale, alta era acum situaţia. Am avut bafta.. Măgarul de căpitan a anunţat poliţia. Pot veni oricând în Kunua.

— Nu vor găsi nimic, James, spuse Bloom cu răutate.

— Te înşeli, Wanter şi Mack au fost văzuţi şi de alţii. Dacă poliţiştii vor fi vicleni – şi de mult sunt pe urmele noastre – vor afla încotro au plecat. Wanter şi Mack trebuie să dispară de aici. Cel mai bine este să se ducă la tine, Jack.

— Şi cât urmează să stăm acolo? întreabă Wanter neîncrezător.

— Până ce se întunecă. „Mabe” va patrula pe la ora zece în faţa ţărmului. Veţi merge pe bord şi veţi aştepta alte instrucţiuni.

— Şi ce facem cu aceştia pe care i-am prins?

— Vor fi duşi şi pe ei pe vas. Ce va fi mai departe, nu ştiu. Ce au avut asupra lor?

— Totul este la mine în masa de scris, James, răspunse Bloom, după care scuipă.

— Bani?

— Nu mulţi, fără importanţă.

Van Hansen se ridică vrând să intre în casă. Bloom a rămas aşezat fără să schiţeze un gest, că s-ar scula. Le aruncă complicilor săi priviri încurajatoare. Apoi cu mâinile în buzunar spuse degajat:

— Un moment domnule James, am să-ţi spun ceva.

Van Hansen l-a privit mirat. Tonul lui era neobişnuit. L-a cântărit din priviri pe cei trei. Imediat a înţeles că aici s-a întâmplat ceva.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el, fără să se mai aşeze.

— Ce va fi cu perlele James? Vei fi tu boss-ul, dar acum aşteptăm împărţeală cinstită. Perlele sunt o avere uriaşă.

Van Hansen a zâmbit uşor.

— Aşa deci? spuse el aşezându-se la loc, vă este frică că vă voi păcăli?

— În treaba aceasta tu nu ai contribuit cu nimic, James, urmă Bloom netulburat, eu am fost informat şi Wanter a făcut restul.

— Ei şi?

— Am spus! Vreau ca împărţirea să fie făcută cinstit.

— OK! Voi o jumătate şi eu pe cealaltă.

— Nu! Părţi egale pentru toţi, strigă Bloom enervat.

Sprâncenele lui van Hansen s-au împreunat primejdios.

— Vreţi să vă răsculaţi? întreabă el, privindu-i tăios.

— Nu-i vorba de răscoală. Vrem doar ce ni se cuvine.

Van Hansen a căzut aparent pe gânduri. Apoi a dat afirmativ din cap.

— Am colaborat bine până acum, spuse el, bine, va fi aşa cum doriţi, voi face o excepţie acum şi voi împărţi cinstit cu voi. Dar încă nu ştiu cât vor valora perlele.

— Dă-ne un avans de plată James, a cerut Bloom.

— Tot nu ai încredere în mine Jack? întreabă van Hansen. Ne socotim mâine. Noaptea asta va trebui ascunsă încărcătura de pe „Mabel” apoi vom vedea.

Bloom şi-a privit complicii. Nu au îndrăznit să obiecteze. Wanter ridică doar din umeri.

— Bine, răspunse Bloom, când vii mâine la socoteală?

— Voi fi aici la amiază. Mack şi Wanter îşi vor primi banii la

bordul lui Mabel. Acum Bloom se ridică şi s-a proţăpit în faţa lui van Hansen.

— James, vreau să-ţi spun ceva, cu toată amiciţia, spuse el cu seriozitate. Am fost până acum prieteni buni. Te-am declarat de bună voie ca şef al nostru şi te-am recunoscut pentru că tu aveai banii şi puteai cumpăra vasele. Ştii că am fost cinstit cu tine. Dar să ştii şi tu, că Jack nu înghite înşelătoria. Dacă până mâine la prânz nu ne primim partea noastră, voi şti ce am de făcut. Cred că ai înţeles?

Van Hansen l-a privit netulburat.

— Voi fi mâine aici la amiază, am spus-o. Şi acum arată-mi lucrurile luate de la cei doi prinşi.

— Le poţi vedea mâine la prânz, nu-i nici o grabă, răspunse Bloom.

În ochii şefului a trecut un fulger. A vrut să dea un răspuns tăios, dar s-a abţinut, văzând că cei trei doar atât aşteptau. Acum aici, el ar fi fost în pierdere.

— De acord, spuse el înghiţindu-şi cu greu furia, acum trebuie să plec. Aşteaptă-mă deci la ora stabilită Jack!

— Şi cu prizonierii ce facem?

— Ce-o fi cu ei? Wanter şi cu Mack îi duc pe „Mabel" şi-i predau acolo bătrânului. Mai departe nu mai este treaba lor.

Îţi luă pălăria şi a părăsit veranda cu paşi apăsaţi. Fluieră o melodie, ca să nu-şi trădeze agitaţia interioară, ştiind că ceilalţi îl urmăresc cu privirile.

Simţea că aceştia au început să-l deteste. Ajunse în desiş şi se uită înapoi. A văzut cum complicii discutau pe şoptite, dar vizibil plini de zel. Un zâmbet dispreţuitor a trecut peste faţa lui. S-a întors şi a plecat mai departe.

Bloom între timp le-a explicat amicilor săi planul pe care-l elaborase.

— Ne eliberăm de el. După ce ne plăteşte, mâine James, vom avea împreună destul ca să ne cumpărăm un vas pentru noi. Şi atunci ne aparţine totul, pe legea mea. Ceilalţi doi l-au aprobat. Îl recunoşteau pe Bloom ca pe noul lor boss.

V.
FOC LA BORD

LUMINA ASFINŢITULUI era tot mai tulbure. S-a făcut noapte. Mack şi Wanter au preferat să nu meargă la bungalowul lor din junglă.

Bloom avea o mică plantaţie de arbori de cauciuc, dar într-o stare deplorabilă, de se mirau toţi cunoscuţii. Mirarea lor era şi mai mare văzând că Bloom nu era ruinat. Aceasta însemna că el avea bani foarte mulţi. Mărfurile pe care le cumpăra le plătea la timp, nici vorbă de o ruinare. Nimeni însă nu se gândea că el ar face lucruri necurate, ca un

contrabandist.

Prizonierii erau tot în beci.. Nu au reuşit să se dezlege şi habar nu aveau că pe terasă s-a discutat soarta lor.

Bloom ştia că van Hansen îl înşela şi decise să-l elimine.

— În seara aceasta pe Mabel, zise el şi-şi sublinie vorbele cu un gest brutal. La bord sunt doar şase oameni. Dacă acţionăm cum trebuie vasul este al nostru.

S-a făcut ora nouă seara. În sfârşit s-a deschis chepengul. Mack şi cu Wanter au intrat în beci. Fără să spună o vorbă i-au scos afară din beci pe rând. Primul a fost Petre.

— Suntem nevoiţi să vă ducem de aici, explică Bloom, cu faţa întunecată, poliţia vă caută. Veţi merge cu noi. Vă spun de pe acum că vă dobor la prima încercare de fugă sau strigare. Este de fapt mai bine să spun lucrurile pe nume.

Cu toate că George le-a promis să nu strige, totuşi li s-au pus căluşuri. Apoi au fost dezlegate picioarele, mâinile rămânând legate la spate. Aşa au trebuit să se deplaseze repede. Cei trei criminali i-au dus prin pădure, dar pe un alt drum, care ducea drept la ţărm.

Aici într-o ascunzătoare bine aleasă era o barcă cu motor.

George şi Petre şi-au dat seama că nu avea sens să încerce a se elibera.

Acum ştiau că vor fi duşi pe un vas de contrabandişti. Doar că nu ştiau ce urma să se întâmple cu ei. Închişi în cabina ambarcaţiunii, nu au văzut nimic afară. Motorul a pornit duduind, iar ambarcaţiunea a pornit ca o săgeată în larg. Călătoria lor a durat o jumătate de oră după care s-a oprit. George a auzit voci înfundate. Wanter şi cu Mack au intrat în cabină de unde l-au scos pe Petre. Dar după câteva minute a fost rândul lui George. A fost legat cu o funie în jurul corpului şi tras în sus. Acum stătea pe puntea unui mic vapor care staţiona cu luminile stinse. Li s-au scos căluşurile. Era o noapte întunecoasă şi ploioasă. În această beznă de abia se putea distinge ceva. Siluetele întunecate alergau de colo până colo. În apropierea lor erau Mack şi Wanter însărcinaţi, se vede, cu supravegherea prizonierilor.

Aceştia au fost duşi în sfârşit sub punte şi acolo închişi într-o cabină. Aici în cabină aerul era groaznic, abia se putea respira. Acum prizonierii zăceau aproape unul lângă altul şi din fericire nu au fost legaţi prea strâns.

George asculta acum încordat să audă paşii cum se îndepărtau. Wanter şi Mack aveau acum altceva de făcut, iar captivii oricum nu puteau scăpa. De aceea cei doi au plecat la cabina care le-a fost repartizată şi unde l-au întâlnit pe Bloom. Acesta era foarte rău dispus. Când amici săi au intrat el a slobozit un blestem groaznic.

— Asta da, treabă spurcată răcni el cu o voce înăbuşită, tocmai mi-a spus Bătrânul că peste o oră vine James la bord. Poate a mirosit el

ceva. Şi acum vrea să călătorească. Nu se va descărca nimic. Acum ştiţi şi voi. Ochii lui James strălucea drăceşte. Wanter şi Mack îl fixară cu privirile.

— Spui că James…? întreabă Wanter.

— Canalia vrea să o şteargă cu vasul, dar nu ştie că şi eu sunt aici la bord. Vrea probabil să vândă la Malacca şi apoi să o şteargă. Pe noi a vrut să ne abandoneze. Bună treabă de boss. Dar se va înşela urât. Căpitanului îi convine că voi doi rămâneţi, el are doar patru oameni în echipaj, deoarece doi s-au îmbolnăvit în Singapore. De voi James nu se teme.

— Dar Bătrânul îi va spune urgent lui James că tu eşti la bord Jack, zise Wanter.

Bloom râse.

— Ha! Ha! Atunci ar trebui să fie vizionar. Ei habar nu are că eu sunt aici. Am pornit motorul bărci ca să plec. Am apucat o frânghie, care atârnă la proră şi m-am căţărat sus pe punte. Nu m-a văzut nimeni. Barca a luat-o singură spre ţărm. Căpitanul crede că eu eram în ea.

— Deci vrei să-ţi pui intenţia în practică, Jack întreabă Wanter, cu o voce şovăitoare.

— Mai ales acum. Noi suntem destui ca să terminăm cu matrozii. Surpriza va fi de partea noastră. Nu mă mai întorc niciodată în Kunua. Am luat cu mine tot ce era de valoare, nu prea mult. Şi bunurile nemţilor. Cecul îl vom schimba în Singapore. Poate mai târziu mai primim unul, după ce punem mâna pe vas.

Wanter şi Mack au tăcut. Ei se temeau de Hansen căci era un om fără scrupule. Dar furia de a se şti înşelaţi era mai mare. Nu voiau să fi adus perlele pe degeaba.

Micul vapor s-a pus în mişcare, tot fără lumini.

Bloom se uită la ceas. Apoi sări în sus şi spuse:

— A sosit timpul. Începem înainte ca să apară James. Avem cinci inşi contra noastră. Doi sunt jos, la motoare. Mai înainte terminăm cu aceştia trei de pe punte. Haideţi!

Wanter şi Mack aprobară, dar fără prea multă râvnă. Dar lăcomia de bani îi orbea şi-i făcea să uite orice scrupule. Îşi luară armele. Bloom deschise uşa. S-au auzit nişte paşi grei. Era căpitanul vasului care voia să-i vadă pe captivi. S-a oprit în faţa cabinei lui Wanter şi intră înăuntru. Cel care intră în urma căpitanului era Bloom, care a închis repede uşa şi s-a aşezat în aşa fel încât să nu fie văzut de căpitan. Fără a bănui ceva căpitanul intră în cabină. Uşa s-a închis brusc în urma lui. A vrut să se întoarcă dar a fost izbit atât de tare, încât s-a prăbuşit inconştient.

— Repede să-l legăm. Nu uitaţi un căluş, ordonă Bloom.

Cei doi au executat ordinul. În câteva minute căpitanul era culcat

inconştient în pat.

Bloom s-a furişat până la uşă şi ascultă, pe când o deschidea. Apoi le-a făcut semn complicilor să-l urmeze. Mai întâi s-a strecurat în hol şi de aici au urcat treptele pe punte. Acolo sta un matroz, iar altul păşea încet pe punte.

— Voi pe acela, eu pe acela de acolo! şopti Bloom şi o luă fără zgomot din loc.

A fost simplu. Matrozilor li s-au pus pistoalele în piept, spunându-le că vor fi împuşcaţi dacă vor opune rezistenţă. După care au fost duşi sub punte.

Cu o voce prefăcută Bloom a dat ordin în sala maşinilor să se oprească toate motoarele. După aceasta a părăsit repede puntea şi a plecat împreună cu ajutoarele spre sala maşinilor. Maşiniştii erau atât de surprinşi încât nu au opus nici o rezistenţă. După ce-i prinseră pe mecanici, Bloom a negociat cu ei şi au ajuns la un acord. Plata mai bună cu Bloom ca şef.

Maşiniştii au fost de acord. Pentru ei era indiferent cine le era şef, importante erau plata şi câştigul mai mare. Şi ceilalţi doi matrozi au trecut de partea lui Bloom.

Acum, după ce părţile s-au înţeles, Bloom a dat ordin ca vasul să plece. Bloom stând pe puntea vasului, rânjea de fericire. Acum el era şeful. Se gândea cu bucurie când va vedea ce ochi mari va face Hansen când va veni pe vas şi-i va pune pistolul în piept.

*

*   *

Între timp George şi Petre au reuşit să se elibereze reciproc, iar pentru a ieşi ei trebuiau să forţeze uşa, ceea ce le-a reuşit. Wanter a venit fără să bănuiască ceva. Voia să-i ducă pe captivi sus pe punte pentru corvoadă.

Când a intrat în cabină o mână puternică l-a prins de gât, aşa că nici nu a mai îndrăznit să mişte, dar nici să strige. Imediat după ce a fost prins, a fost aruncat la podea legat şi i s-a pus un căluş în gură.

George şi Petre au ieşit tiptil din închisoarea lor, ei neştiind de cele petrecute la bord.

Deodată au auzit un geamăt înăbuşit dintr-o cabină. Au deschis uşa cabinei şi la lumina slabă ce ardea în cabină, ei l-au văzut pe căpitan legat şi abia acum au văzut ce a făcut Bloom cu prietenii lui. De căpitan, care inconştient, nu s-au ocupat.

Lor le trebuiau arme, pentru aceasta s-au apucat să caute în cabină. Spre bucuria lor şi-au găsit toate lucrurile inclusiv armele lor care le-au fost luate, iar armele le erau încărcate. Acum cu armele gata de tragere s-au furişat sus pe punte.

Bloom care sta pe punte a văzut cum din depărtare i se făcea semnale luminoase. I-a făcut semn lui Mack spunându-i că acesta

trebuie să fie Hansen.

El era. Acesta fără să bănuiască ceva, îşi manevra barca cu motor spre navă.

De sus i s-a aruncat o scară de frânghie. El se urcă la bord ducând cu el un sac.

Van Hansen când a văzut pistolul lui Bloom îndreptat spre el s-a îngrozit. Hansen lăsă să-i scape sacul şi, înainte ca Bloom să poată reacţiona, l-a izbit în piept, încât acesta a fost cât pe ce să cadă. Glonţul tras de Bloom nu l-a nimerit, iar Hansen aleargă pe punte căutându-şi un refugiu.

Acum şi el şi-a scos pistolul şi a început să tragă asupra urmăritorilor săi.

Unul din bandiţi a fost lovit de glonţul tras de Hansen acesta a căzut şi a rămas nemişcat.

George şi Petre au auzit focurile de pistol şi s-au ascuns după construcţiile de lemn de la pupă.

Ei ştiau că aici se va da o luptă pe viaţă şi pe moarte. L-au văzut pe Hansen dispărând în jos urmărit de Bloom, Mack şi de un matroz. Se auziră din nou focuri de pistol. Mack strigă şi s-a prăbuşit în jos pe scară. Turbat de furie Bloom aleargă mai departe.

El trăgea neîncetat în silueta care alerga. Dar lumina slabă şi furia de care era cuprins îi luau din precizie.

Van Hansen a fost rănit de mai multe ori, dar nu a dat importanţă acestui fapt. Ştia că are de a face cu un duşman de moarte. I-a venit un gând. Când a ajuns în cală el s-a ascuns. Dar Bloom nu a îndrăznit să intre. Fiecare din ei aştepta o ocazie favorabilă ca să poată trage un foc decisiv.

Petre şi cu George s-au sfătuit încet.

Matrozul care a rămas la urmă a tresărit, văzând cum apar doi oameni în spatele lui. Era însă prea târziu. El s-a lăsat legat fără să opună nici cea mai mică rezistenţă.

Pe punte era linişte. Nimic nu se mai mişca. George s-a strecurat pe trepte în jos. A vrut să-şi aprindă pentru câteva secunde lumina dar s-a oprit. Se auzi o împuşcătură şi imediat a simţit fumul înţepător.

— Petre, repede, captivii strigă George.

Trebuiau să se grăbească pentru propria lor siguranţă, bănuind ce s-a întâmplat acolo.

Alergară repede după căpitanul care era legat şi-l duseră din cabină pe punte apoi l-au dus pe Wanter.

După puţin timp a apărut pe punte Bloom. Părea nebun şi urla ca şi cum s-ar afla în pericol de moarte. După el veneau cei doi maşinişti. Din interiorul navei ieşea un fum gros. Pupa era puternic luminată. Cala ardea cu flăcări mari, iar Bloom alerga pe punte disperat. Recunoscându-l pe căpitan, Bloom la lovit cu piciorul plin de furie.

După care dădu de Wanter şi-l dezleagă.

— Prizonierii s-au eliberat strigă acesta. Sunt acolo la proră!

Bloom s-a repezit în direcţia arătată, strigând ca un nebun, orbeşte. George şi Petre s-au ascuns după nişte role de frânghie. Ei ştiau că va fi o luptă grea.

În momentul când le apăru Bloom în faţă, apăru din cealaltă parte van Hansen. Cei doi adversari s-au văzut simultan şi traseră unul asupra celuilalt aproape în acelaşi timp. Amândoi s-au prăbuşit. De data aceasta ambii ochiseră bine şi s-au ucis unul pe celălalt.

Focul se extindea tot mai mult. George şi Petre căutau o modalitate de a părăsi vasul.

Deodată Petre strigă:

— Un vas domnule George, un vas!

Da, o navă se apropia cu toată viteza de nava incendiată. Curând au recunoscut-o. Era o navă a poliţiei engleze.

Când George a văzut nava la lumina luni care apăruse a respirat uşurat, ca eliberat de un coşmar.

Un locotenent i-a arestat pe toţi supravieţuitorii, inclusiv pe George şi pe Petre; deoarece nu cunoşteau realitatea şi trebuia să-şi facă datoria.

Vasul nu se mai putea salva. Bloom şi van Hansen erau morţi, la fel şi Mack. Doar Wanter, hoţul perlelor a rămas în viaţă din cei patru bandiţi. Sacul lui van Hansen a fost deasemenea dus la nava poliţiei. Acolo s-au aflat după cum s-a dovedit mai târziu perlele furate.

A doua zi toţi arestaţi au fost debarcaţi la Malacca.

George şi Petre au fost eliberaţi după ce căpitanul Dierk a apărut ca martor. Vasul contrabandiştilor s-a scufundat, iar celălalt urma să fie vânat în continuare.

Căpitanul Dierk nu mai ştia cum să le mulţumească. I-a rugat să vină cu el la Dinding, dar pentru aşa o vizită atât George cât şi Petre nu prea aveau poftă.

Aşa că s-au despărţit de bătrânul căpitan Dierk, care le tot strângea mâna asigurându-i că nu-i va uita niciodată pentru binele pe care i l-au făcut. Au fost nevoiţi să accepte o sumă importantă de bani, pentru a nu-l jigni pe bătrânul marinar.

Aventurile submarinului Dox 204

Hans Warren

I
JUCĂTORUL

— **SUNTEŞI DE ACORD SĂ MĂ AJUTAŢI,** domnule Farrow?

Comisarul Johns îşi privi plin de încredere vizitatorii. Stătea cu George şi Petre pe veranda aerată a bungalowului său, situat în afară de Palembang. Ei s-au întors cu o seară înainte, după ce au neutralizat doi criminali periculoşi.

Comisarul era foarte interesat să colaboreze cu cei doi prieteni şi le-a făcut propunerea să-l ajute la rezolvarea următorului caz. Era vorba de prinderea unui escroc viclean numit „Omul din Padang" căruia nu i s-a putut până în prezent dovedi nimic.

— Nu este în intenţia noastră să prindem infractori, dar ne-aţi prezentat cazul atât de interesant că nu i s-a putut până în prezent dovedi nimic.

— Da, aşa este. N-am dovezi contra lui. Şi totuşi ştiu că este un escroc versat.

— Dar domnule Johns, o bănuială nu este o dovadă, argumentă George Farrow.

— Aceasta aşa este altminteri l-aş fi arestat de mult.

Sună telefonul.

Comisarul se scuză şi intră în casă. George şi Petre l-au auzit vorbind, dar nu au acordat nici o atenţie faptului. Când Johns s-a întors pe verandă, scutură supărat din cap.

— Ştiţi ce-am aflat domnilor? În hotelul „Santos" unul din cele mai bune hoteluri de la noi, s-a produs un furt. Unei englezoaice tinere i s-au furat bijuterii în valoare de o mie de lire sterline. Hoţul putea intra doar noaptea în cameră.

— Şi aţi fost însărcinat cu anchetarea cazului, domnule Johns? Atunci cealaltă treabă pică, spuse George.

— Din contra domnule Farrow. Ştiţi cine stă în acelaşi hotel? Omul din Padang.

George l-a privit întrebător.

— Deci, domnule Farrow, continuă comisarul, eu trebuie să plec la hotel şi să încep cercetările. Dacă vreţi, puteţi veni cu mine. Dar, aş prefera să rămâneţi retraşi. Hoţul nu trebuie să ştie că vreţi să mă ajutaţi.

Farrow şi Petre au fost de acord. Preferau să stea pe verandă.

— În două ore sunt înapoi. Omorâţi-vă timpul cumva. Casa mea vă stă la dispoziţie în întregime, după care comisarul pleacă.

Comisarul se urcă într-o maşină şi a dispărut. George l-a urmărit gânditor cu privirea.

— Crezi că va fi interesant să prinzi un escroc, întreabă Petre.

— Nu-mi place să contribui la prinderea oamenilor, ştii asta Petre.

Dar cazul acesta mă incită. Plac de la ideea că tipul nu este escroc şi bănuiala lui Johns este neîntemeiată. Nu este posibil ca cineva observat de poliţie să fure şi să escrocheze, fără să fie prins. De aceea mă interesează omul acela.

— Bănuielile comisarului nu sunt de neglijat George. După ele şi eu l-aş considera vinovat.

— Mai bine să aşteptăm dragă Petre. Dar te rog nici un cuvânt faţă de comisar despre părerea mea. Vreau să judec neinfluenţat. Să facem şi noi odată pe detectivii, să vedem ce va ieşi de aici.

— Petre, detectiv, râse acesta, ce-ar mai râde camarazii mei de mine, dacă ar auzi asta!

— Nu şi dacă ai succes. Sunt curios de ce a făcut Johns la hotel. Poate reuşeşte să prindă hoţul.

Pentru a le trece timpul au jucat o partidă de şah, reuşind în scurt timp să uite de toate, inclusiv de Omul din Padang. Şi-au adus aminte numai atunci când maşina comisarului s-a oprit în faţa bungalowului.

— La dracu! spuse comisarul, credeam că am pus mâna pe Mr. Silver, dar acesta nu a fost în aceea noapte la hotel, a făcut o excursie cu nişte domni.

— Cine este Mr. Silver? întreabă George.

— Ah, am uitat să vă spun domnule Farrow că Mr. Silver este Omul din Padang.

— Şi aţi aflat deja că n-a mai fost toată noapte în oraş, domnule Johns?

— Da, este absolut clar că Mr. Silver a fost acolo unde a pretins că a fost.

George i-a zâmbit lui Petre. Johns nu observă pentru că era prea nervos. Izbi cu pumnul în masă şi strigă:

— Şi eu sunt absolut convins că nimeni altul decât Silver este hoţul. Precis că a colaborat cu cineva, altfel nu este posibil.

— Poate că totuşi vă înşelaţi domnule Johns, interveni George.

— Dacă mă înşel, nu mai vreau să fiu comisar, domnule Farrow. Trebuie să mă ajutaţi să-l dovedesc. Ştie precis că-l urmăresc şi râde deja de mine. George scutură din cap.

— Nu cred. Ştiţi de fapt cine este acest Mr. Silver şi de unde se trage?

— Evident. Este englez născut la Londra. Acolo încă nu i s-a imputat nimic.

— Şi acum face aici pe escrocul, domnule Johns?

— În seara aceasta vizităm cazinoul. Acolo joacă domnilor. Vi-l voi arăta discret pe Mr. Silver ca să-l cunoaşteţi. Apoi încercaţi să faceţi cunoştinţă cu el. Rămânem în legătură, dar nu ne arătăm împreună. Şi astă seară vom merge separat.

— Atunci va trebui să ne luăm altă locuinţă, spuse George.

— Evident. Veţi sta în hotelul „Santos” în apropiere de Mr. Silver ca să-l puteţi observa mereu.

— Atunci ar fi mai bine dacă am pleca acum domnule Johns.

— Mai întâi mâncăm. La ora două un vas fluvial soseşte la Palembang şi dumneavoastră vă veţi preface că aţi sosit cu el. Deci veţi părăsi abia după amiază casa mea.

— Spuneţi-ne cum a avut loc furtul, domnule Johns, îl rugă George.

— Miss Karten s-a dus pe la ora unsprezece noaptea în camera ei. Luase parte la o reuniune de societate. Bijuteriile le-a pus pe o măsuţă. Ferestrele şi uşile erau închise. Miss Karten doarme uşor. Spune că s-ar fi trezit pe loc dacă cineva ar fi intrat. Dimineaţa, bijuteriile au dispărut. Uşile şi ferestrele erau închise. Nici un indiciu nu s-a găsit că uşile sau ferestrele ar fi fost deschise noaptea. Acesta este cazul. Şi eu sunt chemat acum să fac lumină. Spuneţi domnule Farrow, ce aţi face în locul meu?

— Greu de spus, domnule Johns. Dacă aş fi constatat că n-a avut loc nici o spargere iar noaptea nici uşile şi nici ferestrele n-au fost deschise, m-aş gândi că bijuteriile n-au fost de loc furate.

Comisarul l-a privit pe George mirat, apoi izbucni într-un râs puternic.

— Vreţi să spuneţi că Miss Karten şi-a ascuns bijuteriile şi înscenează un furt? Nu, nu-i aşa uşor, domnule Farrow. Cine înscenează un furt, acela fie că lasă o fereastră deschisă, fie simulează o spargere. Ea nu are nici un motiv să ne spună poveşti. Femeia este o blondă bogată.

— O cunoaşteţi mai bine?

— Nu, dar are două camere scumpe şi până acum a plătit la timp. Noi de la poliţie ne dăm seama imediat cu cine avem de a face.

— Tocmai mă gândeam la vorbele dumneavoastră domnule Johns. Spuneţi că Mr. Silver ar trebui să aibă un complice. Acesta n-ar putea fi o femeie? El este englez, iar ea deasemenea e englezoaică.

Comisarul şi-a trecut nervos mâna prin cap.

— Dar ce pretindeţi dumneavoastră este exclus. Miss Karten n-are nici un motiv să ne păcălească.

— Dar atunci unde au dispărut bijuteriile din camera ei domnule Johns?

— Hoţul poate a avut o dublură a cheii, cea mai simplă explicaţie. Am constat că nu a lucrat cu şperaclu.

— Bun! Atunci hoţul a avut o dublură a cheii. Atunci cazul este simplu.

— De sigur. Acum este clar chiar cum a intrat hoţul în cameră. Dar cine este hoţul?

— Şi aici îl bănuiţi pe Mr. Silver care nici nu a fost în Palembang?

— Aceasta mă zăpăceşte. Sunt convins că el este hoţul sau că furtul

a fost făcut la comanda sa.

— Vă va fi greu să găsiţi dovezi. Eu în locul dumneavoastră aş căuta hoţul în altă parte.

— În această seară aveţi să vă schimbaţi părerea domnule Farrow. Atunci rămâne aşa cum am stabilit. La ora două. Trageţi la hotelul „Santos” şi încercaţi să-l cunoaşteţi pe Mr. Silver.

— De acord domnule Johns.

George schimbă deodată tema discuţiei. Se mira că a fost de acord să ajute la prinderea hoţului. Acum, tot mai clar, îşi dădea seama că comisarul umbla să vâneze o fantomă.

La ora unu şi jumătate, după masă, George şi Petre au luat o maşină care i-a dus la debarcaderul fluvial. După sosirea vasului au plecat cu un alt vehicul la hotelul „Santos” iar acolo au luat o cameră mare. Aici, la hotel, nu s-a observat furtul, după cum nimeni nu vorbea de el. Întreaga activitate se desfăşura normal.

Întreaga după amiază şi-au petrecut-o pe o spaţioasă terasă a hotelului. Acolo au văzut-o pe Miss Karten, Un paj i-a adus o scrisoare şi i s-a adresat pe nume.

Tânăra avea cam douăzeci şi patru de ani, era blondă cu o figură drăguţă, zveltă ca o sportivă.

George şi Petre o studiau discret. Miss Karten nu vorbea cu nimeni.

Doar o dată privise cu curiozitate după un ins care străbătea încet veranda, iar când acesta s-a întors, George i-a surprins o privire care i-a dat de gândit.

După părerea lui, cei doi se cunoşteau. Dar uită repede acest fapt. Pe el îl interesa mai mult agitaţia din piaţa din faţa hotelului.

Nu au venit ei în Sumatra să prindă delicvenţi ci că cunoască obiceiurile indigenilor.

Înainte de a merge la cină, cei doi amici au mers în camerele lor unde s-au îmbrăcat în costumele lor de un alb imaculat. Au cinat în sala mare a hotelului.

La ora opt fix s-au dus la cazino.

Acolo s-au crezut că sun la Nisa sau la Monte Carlo. Numai lume elegantă şi selectă, albi şi de culoare. Numai la aşa ceva nu se aşteptau să întâlnească aici la Palembang.

Curiozitatea lor le-a fost curând abătută. Un domn păşi spre ei zâmbind.

— Aceasta nu aş fi bănuit-o. Vă salut şi pe dumneavoastră domnule Petre.

George şi Petre nu-l cunoşteau. Erau miraţi. Înainte de a putea răspunde omul le-a şoptit.

— Numiţi-mă Schmith! Vin din Singapore. Comisarul m-a trimis.

— Ah, Mr. Schmith, a spus George zâmbind şi înţelegând jocul interlocutorului său. V-aţi plictisit la Singapore?

Îi scutură mâna cu putere interlocutorului său, care deasemenea era îmbrăcat într-un costum alb impecabil.

Petre l-a imitat pe George. Străbătură sălile sporovăind. Au intrat în sala de joc.

— Aici vă puteţi petrece timpul, Mr. Farrow, spuse individul, aici este Monte Carlo-ul nostru.

Vedeţi-i pe oameni care de abia aşteaptă să scape de bani. Veţi putea întâlni şi multe personalităţi.

Schmith i-a condus la o masă de ruletă. Aici s-au aşezat la spatele celui care ţinea banca. În faţa lor era o persoană cărei înfăţişare i-a trezit interesul. Putea avea cam treizeci de ani, părul era închis la culoare, având şi o înfăţişare plăcută, îmbrăcat într-un costum alb.

Zâmbea când pierdea, zâmbea când miza şi zâmbea când câştiga.

— Cine este domnul de acolo? întreabă încet George.

— Omul din Padang, i-a şoptit Schmith.

George a tresărit fără să vrea. Aproape că a uitat pentru ce a venit aici. Acum îl cerceta cu discreţie şi atent. Şi tot atunci i s-a părut că l-a mai văzut undeva. Da, pe veranda hotelului.. Acolo omul schimbase priviri discrete cu Miss Karten.

Ca să nu atragă atenţia asupra lor, George a mers cu Schmith mai departe. Jocul nu-l interesa.

Au luat loc într-un colţ şi au comandat ceva de băut. Nimeni nu se interesa de ei.

— Va mai transmis comisarul şi alte sarcini, Mr. Schmith?

— Nu-l numiţi comisar ci mai bine Johns, Mr. Farrow, răspunse omul şi eu ma luat o cameră la hotel. Mă dau drept englez, deoarece stăpânesc foarte bine limba engleză. Eu voi mijloci între dumneavoastră şi Mr. Johns. Pentru moment nu aveţi nimic de făcut decât să faceţi cunoştinţă cu Mr. Silver.

— Sper să reuşesc aceasta în curând. Sunteţi şi dumneavoastră de părere că „Omul din Padang” este escrocul căutat, Mr. Schmith? Eu nu.

— Mr. Farrow să nu judecaţi după aparenţă. Şi eu cred că este un escroc versat cum v-a spus Mr. Johns, peste tot unde apare individul, se întâmplă delicte. Dar nici odată dovedite.

Se pare că-l caută poliţia tuturor statelor. Avem despre el rapoarte din care reiese că numai el poate intra în discuţie în ce priveşte producerea delictelor.

— Dar furtul din hotel Mr. Schmith? Silver nu a fost în Palembang.

— Are mereu alibi, Mr. Farrow, de aceea nu poate fi prins. Fiţi doar atenţi, doar observaţi ceva. Silver nu vă va acorda nici o atenţie.

— Am observat deja ceva, Mr. Schmith, el şi Miss Karten par să se cunoască. George i-a povestit ceea ce văzuse pe verandă.

— La naiba, asta-i prea mult, Mr. Farrow. Mr. Johns se va bucura

să audă primul dumneavoastră raport. Mai vreţi să rămânem aici sau nu vă interesează jocul?

— Jocul nu mă interesează de loc, dar totuşi voi mai rămâne. Dumneavoastră vreţi să plecaţi?

— Da, mi-am încheiat misiunea. Mă găseşti în camera hotelului la nr. 97.

Schmith îi lăsă. George aruncă o privire la masa de joc. Omul din Padang era tot acolo. Zâmbea şi miza. Părea să câştige. În faţa lui se adunaseră bancnotele şi jetoanele. George scutură sceptic din cap.

— Johns se înşeală, Petre, spuse el, acesta nu arată a escroc.

— De indivizi ca aceştia nu prea m-am ocupat domnule George, spuse Petre, deci nu mă pot pronunţa. Şi dumneata la fel. Nu ar trebui să ne amestecăm.

— Acum însă nu mai regret, Petre. Omul din Padang mă interesează foarte mult. Sper să facem în curând cunoştinţă cu el.

II
GEORGE ESTE SURPRINS

PE LA MIEZUL NOPŢII s-au întors la hotel.

Mr. Silver mai era la masa de joc. Câştigase mult.

George nu dorea să intre în cameră. Îl invită pe Petre la un păhărel pe verandă.

Pe verandă era lume puţină. Cei doi şi-au căutat un loc retras unde puteau vorbi nederanjaţi.

Dezbăteau ce aveau să facă după rezolvarea acestui caz. George avea intenţia să viziteze Batavia, pe insula Java. Petre ar fi vrut să plece la Singapore unde avea cunoştinţe vechi.

— Asta o putem face mai târziu, dragă Petre. Pe mine mă atrage Java. De abia cunoaştem insula asta. Vom mai sta mai mult acolo.

Vorbiră despre tatăl lui George şi de călătoria cu minunatul lor submarin. Tare ar mai fi vrut să facă o croazieră cu el.

Erau atât de aprinşi în discuţie că nu-l observară pe omul care se apropia încet de masa lor. Acesta se opri în faţa lor şi se înclină politicos, era Mr. Silver, Omul din Padang.

George şi Petre l-au privit miraţi pe Silver, iar acesta le-a zâmbit uşor.

— V-am surprins Mr. Farrow, nu-i aşa?

— Clar, recunoscu George, fără să se gândească la faptul că nu avea voie să-l cunoască. M-aţi speriat Mr. Silver.

— Ah, mă cunoaşteţi deci? Atunci nu mai trebuie să mă prezint. Îmi permiteţi să iau loc la masa dumneavoastră? În acest moment George ar fi vrut să se pălmuiască, căci aproape că se trădase. Îi oferi omului loc, apoi căută o explicaţie, pentru a se justifica de unde îi

cunoaşte numele.

— V-am auzit numele în holul hotelului Mr. Silver, eu…

Omul din Padang a dat zâmbind din mână.

— Nu este cazul de explicaţii, Mr. Farrow. Ştiu. Îl căutaţi pe hoţul bijuteriilor, nu-i aşa? Sunteţi în legătură cu comisarul Johns şi n-aţi venit aici de la vas, ci direct de la bungalowul acestuia. Mr. Johns mă bănuieşte, iar dumneavoastră mă supravegheaţi nu-i aşa? Iar dumneavoastră doriţi să faceţi cunoştinţă cu mine? De aceea eu vreau să vă uşurez aceasta şi să mă prezint. Îl cunosc şi pe Mr. Schmith. El, în realitate se numeşte Bung şi este un agent al comisarului. Vedeţi, deci, că sunt perfect informat.

Silver a dat binevoitor din cap. George era prea surprins ca să poată răspunde imediat. L-a privit pe pretinsul escroc ca pe o stafie.

— Reveniţi-vă Mr. Farrow! Mă bucur să vă cunosc. Vă cunosc pe dumneavoastră şi pe tatăl dumneavoastră din multele articole ce au apărut în ziare. Tatăl dumneavoastră deţinea faimosul submarin. Ce s-a întâmplat cu el?

George îi era recunoscător că a schimbat subiectul atât de dibaci. I-a răspuns şi în curând au purtat o discuţie vie cu Mr. Silver. Brusc a apărut pe verandă Mr. Schmith. Faţa lui George se întunecă.

Tocmai acum a trebuit să apară Mr. Schmith!

La observat şi pe Silver la masa noastră şi schiţând un zâmbet spuse:

— Aici este cunoştinţa dumneavoastră Mr. Farrow. Vă caută cumva? Ar fi păcat să ne întrerupem discuţia.

George gândea la fel, pe de altă parte apariţia lui Schmith la făcut să vadă mai clar cum stau lucrurile.

Acum stătea în faţa unui pretins escroc, pe care trebuia să-l demaşte şi care l-a demascat pe el. S-a bucurat foarte mult când Schmith a părăsit veranda.

— Îl caută probabil pe hoţ, spuse Silver, ce se va bucura că aţi făcut cunoştinţă cu mine. Salutaţi-l mai târziu din partea mea şi spuneţi să nu se mai prefacă faţă de mine. Mai spuneţi-i că furtul bijuteriilor este neimportant. Bijuteriile erau…. false.

— False? de unde ştiţi aceasta, Mr. Silver?

— Acesta este secretul meu, domnule Farrow, dar de aceea să nu credeţi că eu le-am furat. Aş regreta dacă şi dumneavoastră m-aţi considera drept escroc. Nu mai stau mult în Palembang, poate că mâine părăsesc oraşul.

— Încotro plecaţi? întrebă George curios.

— Încă nici eu nu ştiu. Depinde de ce veşti voi primi. Dacă vă convine, dejunăm mâine împreună. Azi la joc am câştigat o sumă drăguţă şi-mi pot permite un dejun ca lumea. Acum însă sunt foarte obosit. Jocul mă stimulează mereu. Am nevoie de astfel de schimbare.

Dar să nu credeţi că sunt un păcătos. Şi acum noapte bună domnilor, vă doresc o odihnă plăcută.

Omul se înclină politicos şi pleacă. George l-a privit scuturând din cap.

— Mâine îi spun comisarului că renunţ, Petre, spuse George. Hai să mergem şi noi la culcare. Sper că Mr. Schmith nu ne mai aşteaptă.

Dar nu a fost aşa, Schmith de abia aştepta ca Silver să plece că şi păşi spre verandă, chiar când cei doi voiau să o părăsească.

— Aţi avut noroc, Mr. Farrow, aţi făcut cunoştinţă cu Silver, după cum am văzut.

— Da şi am şi eu ceva de comunicat şefului dumneavoastră, răspunse George supărat.

— Vă rog Mr. Farrow. Dar nu ne aşezăm? Aşa îmi puteţi spune totul în linişte.

— Nu este nevoie domnule.... Bung.

— Ce îmi cunoaşteţi numele, întreabă poliţistul mirat.

— Da, de la Mr. Silver. El ştia tot, m-a recunoscut şi acum râde de toată istoria asta. Comunicaţi-i de aceea domnului Johns că din acest moment eu nu mai colaborez. Nu sunt detectiv şi nici nu vreau să mă fac de râs. În rest, rămân prietenul său. Asta n-are a face cu lucrul nostru.

Mr. Bung l-a privit cu groază.

— Dar Mr. Farrow....

— Lăsaţi teatrul, domnule Bung. Faceţi mai bine ce vă spun. Suntem obosiţi şi vrem să ne culcăm acum.

— Dar domnule Farrow, mai încearcă Bung, dumneavoastră aţi....

— Nimic, domnule Bung. Nu mai vreau să aud nimic. Dar mai spuneţi o noutate domnului Johns. Bijuteriile furate afirmativ de Silver erau false şi nu Silver este hoţul.

— De unde ştiţi asta domnule Farrow?

— Asta am să i-o spun domnului Johns personal. Acum vă spun noapte bună. Salutaţi-l din partea mea pe domnul Johns, domnule Bung.

George şi Petre plecară. Poliţistul înjură, referindu-se însă la escrocul Silver.

Era convins că George şi Petre au fost înşelaţi de Silver.

— Ei o să-i tempereze mâine comisarul, îşi spuse Schmith şi pleacă supărat în camera sa. Lui i-ar fi convenit să-i comunice ştirea acum comisarului, dar se temea de mânia acestuia. Cum nu era nici o grabă amână comunicarea ştirii pentru a doua zi.

***

Au trecut două ore după miezul nopţii. Mr. Silver sta în camera lui la fereastră şi fuma liniştit. Stinse lumina şi părea că aşteaptă pe cineva. Se uita mereu la ceas. În sfârşit uşa s-a deschis şi s-a închis, cu

tot întunericul care domnea în cameră el a recunoscut silueta întunecată, îmbrăcată într-un tricou negru. Capul şi faţa îi erau acoperite cu o cagulă neagră.

— În sfârşit Ellen, spuse Silver încet, ai reuşit ceva? Am fost neliniştit. Johns a însărcinat un poliţist şi doi oameni cu supravegherea mea. E bine că pe tine nu te bănuieşte nimeni.

Silueta era Ellen Karten, căreia i se furaseră bijuteriile, pretins false, după cum îi spuse Silver lui George.

— O, nu te nelinişti Jack, răspunse ea şi ce dacă mă descoperă? Important eşti tu. Noi trebuie să ne atingem scopul şi… îl vom atinge.

— Am făcut azi cunoştinţă cu cineva foarte interesant, Ellen. Cunoşti numele… George Farrow?

— Te referi la fiul căpitanului de submarine Farrow?

— Da, stă cu amicul său Petre aici la hotel. Cei doi sunt buni amici cu Johns. El i-a pus să mă supravegheze. Am aflat însă totul. Ştii că mă interesează orice persoană care vine la hotel. Aşa am aflat că ei n-au venit de la vapor, aşa cum voiau să lase impresia, ci de la locuinţa comisarului. Acum îmi este totul clar. Am vorbit deschis cu el.

— Le-ai spus cine eşti? întreabă speriată Ellen.

Silver zâmbi şi-şi scutură capul a negaţie.

— De ce aş face-o Ellen? Par deja să ştie tot ceea ce n-ar trebui să ştie. Dar acum, la subiect! Cred că Farrow îi va relata mâine totul comisarului. I-am spus că bijuteriile furate de la tine sunt false.

— Dar Jack! Ei te vor întreba de unde ştii.

— N-au decât. Mâine devreme îl aştept pe comisar în hotel. Te va întreba şi pe tine. Tu nu ştii nimic că bijuteriile ar fi fost false, ai înţeles?

— Treptat nu mai suport această tensiune! Când vom avea linişte? Când ne vom întoarce la Londra?

— Ştii şi tu de ce depinde asta! Deci nu şti că bijuteriile tale au fost false. Spune că a fost un cadou şi n-ai pus să fie cercetate.

— Şi mai ce?

— Pleci mâine înainte de prânz la Singapore şi mă aştepţi acolo. Nu ştiu încă când voi ajunge. Lucrul tău aici la Palembang s-a terminat. Te-ai purtat bine şi poţi să-ţi permiţi câteva zile de pauză.

— Slavă domnului Jack! Am de făcut ceva la Singapore?

— Nu. Poţi să faci ce vrei. Evită doar să faci cunoştinţe. Ştii doar, despre ce este vorba. Poliţia engleză este mult mai dură decât cea olandeză.

— Bine Jack, plec.

Ellen Karten părăsi camera lui Silver, fără să fie văzută de cineva.

***

A doua zi dimineaţa Bung stătea în faţa comisarului, care încruntat îi asculta raportul. La terminarea acestuia, comisarul izbi cu pumnul

în masă.

— Silver acesta mă înnebuneşte. Are spionii lui. Merg chiar acum să vorbesc cu Farrow. Să-i spun să nu se lase intimidat. Trebuie să-l demascăm pe banditul acesta.

— Şi mai trebuie să vă comunic că Mr. Silver a spus că bijuteriile furate au fost false, domnule comisar, declară Bung. Apoi îşi privi apoi superiorul, în aşteptarea reacţiei.

— Şi aceasta acum îmi spui? se înfurie Johns, omule prin aceasta s-a trădat Silver. Repede la maşină te rog. Dacă Silver a spus asta el este hoţul. Dumneata vii cu mine.

Într-un sfert de oră maşina a ajuns în faţa hotelului „Santos”. Comisarul sări grăbit afară. Îl întrebă nervos pe portar, unde se află domnul Farrow.

— Domnul Farrow este în camera lui, răspunse acesta liniştit.

— Dar domnul Silver?

— De asemenea domnule comisar, răspunse portarul, după ce sa întors şi a aruncat o privire asupra suportului de chei.

— Mă cunoaşteţi cumva? întreabă Johns mirat.

— Dar cine nu vă cunoaşte domnule comisar? Este ceva necaz cu domnii?

Johns mormăi ceva de neînţeles şi se grăbi mai departe, folosind scările la etajul unu. În faţa uşii lui George s-a oprit câteva secunde şi după ce a respirat adânc bătu la uşă.

George şi Petre erau deja treji. George i-a deschis comisarului uşa zâmbind şi îi spuse bună dimineaţa.

— Aud nişte treburi nostime de la omul meu, spuse Johns, lăsându-se să cadă într-un fotoliu, spunând că totul a fost aşa de bine pregătit şi dumneavoastră acum vreţi să mă părăsiţi. De ce domnule Farrow? V-aţi lăsat intimidat cumva de acest Silver?

— Nu, dar mi-am dat seama că eu şi amicul meu nu suntem buni ca detectivi. Şi în plus eu nu cred că Mr. Silver este hoţul domnule Johns.

— Detectivi nu sunteţi. Nu, domnule Farrow, asta-i clar, dar nu singur aţi spus că Silva v-ar relata că bijuteriile furate sunt false?

— Evident aşa mi-a spus. Doar că nu pot spune dacă este adevărat.

— Omul acesta este suspect, în orice caz, asta trebuie să recunoaşteţi. Aşteptaţi-mă aici în cameră domnule Farrow, mă întorc curând.

— Ce aveţi de gând domnule Johns?

— Să vorbesc cu Silver. Probabil că îl voi aresta.

Înainte ca George să poată răspunde, comisarul părăsi grăbit camera. După câteva clipe a bătut energic la uşa camerei lui Silver.

Acesta era în faţa oglinzii şi-şi lega cravata. La bătaia puternică din uşă, un zâmbet uşor i-a luminat faţa. Acesta trebuia să fie comisarul Johns medită el cu voce înceată, apoi: intră!

Comisarul a deschis uşa brutal. S-a oprit în prag, căutându-şi prada din ochi.

— Am de vorbit urgent cu dumneavoastră, Mr. Silver, începu el.

— Vă rog, intraţi, domnule comisar sunt imediat gata. Luaţi loc. Acolo pe masă sunt ţigări dacă vreţi să fumaţi.

Johns îşi pierduse din siguranţa sa. Calmul omului din faţa sa îl zăpăcea. Silver îşi lega cu dexteritate cravata şi îşi mai peria odată părul, apoi îmbrăcă o jachetă uşoară, albă.

— Aşa domnule comisar, vă stau la dispoziţie. Despre ce este vorba? Vreţi poate să mă întrebaţi de unde ştiu că bijuteriile furate sunt false, nu-i aşa? Desigur este normal ca subalternul dumneavoastră să vă fi dat raportul. Totuşi nu credeam că veniţi aşa devreme. M-aş fi îmbrăcat mai repede.

Johns l-a privit încruntat.

— Deci de unde ştiaţi că bijuteriile nu sunt originale Mr. Silver?

— Le-am văzut de două ori, odată de foarte aproape. Am dansat cu Miss Karten şi i-am privit în voie podoabele. Sunt false, dar splendid imitate. Nici un specialist nu le-ar recunoaşte la prima vedere. De aici ştiu că bijuteriile sunt false.

— Hm. Comisarul nu spuse nimic mai mult. Privea gânditor în faţă. După o vreme însă l-a privit pătrunzător pe Silver.

— Nu-mi jucaţi teatru Mr. Silver. Vorbim acum între patru ochi şi în sfârşit vreau să vă spun părerea mea. Dumneavoastră…

— Nu vă obosiţi domnule comisar ştiu ce gândiţi. Mă credeţi un escroc. La poliţie sunt cunoscut ca Omul din Padang. Căutaţi dovezi contra mea ca să mă arestaţi. Dar aceasta nu vă va reuşi niciodată. În clipa în care mă arestaţi, v-aţi blamat domnule comisar.

— Domnule cum vă puteţi permite, eu sunt….

— Sunteţi un funcţionar de poliţie şi acum vorbim între patru ochi. Nu v-am lăsat să vorbiţi, pentru că voiaţi să mă jigniţi. Deci ce vreţi de la mine? Nu v-am făcut nimic, cer deci să fiu lăsat în pace, altfel voi depune o plângere. Puneţi să fiu mereu urmărit şi spuneţi cunoştinţelor şi subalternilor dumneavoastră mereu că sunt un escroc. Până în prezent am tot râs de treaba aceasta, dar dacă este prea mult pot şi eu întoarce foaia.

Johns încearcă de mai multe ori să-l întrerupă, dar Silver nu-l lăsa.

Acum că acesta a tăcut, comisarul s-a ridicat.

— Vom vorbi altădată şi probabil în alt loc despre aceasta. Numai am ce să vă spun Mr. Silver.

Comisarul a părăsit camera. Degajat cu un zâmbet pe buze Silver şi-a aprins o ţigară.

III
O INVITAŢIE CIUDATĂ

COMISARUL NU S-A MAI DUS la George şi Petre. Era furios că Silver a avut scuze atât de bune. Încă tot nu avea nici o dovadă împotriva lui. Pe când trecea pe lângă recepţie, sună telefonul. Portarul ridică receptorul. Johns auzi pronunţându-se numele Karten.

S-a oprit şi ascultă.

— De sigur Miss Karten, voi pune să vă fie duse bagajele la vapor, spuse portarul după care a aşezat receptorul în furcă.

Johns păşi spre el.

— Miss Karten pleacă? s-a informat el.

— Da, vrea să ia vaporul spre Singapore.

— Spuneţi-i vă rog că vreau să vorbesc urgent cu dânsa, spuse Johns după câteva clipe de gândire.

Recepţionerul s-a conformat. După două minute îi comunică lui Johns că doamna în cauză îl aşteaptă în salon. Johns urcă din nou treptele.

— Doriţi să plecaţi? întreabă el politicos.

— Da, voiam încă de ieri să plec, dar speram că poliţia va reuşi să-mi recupereze bijuteriile.

Johns a înţeles aluzia.

— Ne-am dat toată silinţa să prindem hoţul, Miss Karten, dar am aflat că bijuteriile nu erau originale. Ce aveţi de spus la această întrebare.

— Nu sunt originale? Exclus, eu nu port podoabe false, răspunse tânăra.

— Se pare că este vorba de o imitaţie foarte reuşită, dar de fapt fără valoare.

— Nu, nu pot crede aşa ceva, este exclus, repetă ea.

— Dumneavoastră aţi cumpărat bijuteriile Miss Karten?

— Nu, mi-au fost făcute cadou la Londra.

— Şi nu le-aţi verificat?

— Nu. Domnul care mi le-a dăruit a afirmat că valorează o mie de lire sterline.

— Prin aceasta încă nu este dovedit că sunt originale, Miss Karten. Îl cunoaşteţi pe Mr. Silver?

Întrebarea era atât de neaşteptată, Miss Karten roşi uşor.

— Doar superficial, domnule comisar. Am vorbit de câteva ori am şi dansat. Dar de ce întrebaţi?

— Mr. Silver a afirmat că bijuteriile nu sunt originale.

— A spus el asta? Doamne dacă ar fi adevărat, atunci cel care mi le-a dăruit m-a înşelat.

Comisarul ridică din umeri, după care se scuză.

— Dacă bijuteriile nu sunt originale, atunci hoţul este cel păcălit, spuse el, după care pleacă.

Ellen Karten l-a urmărit cu privirea zâmbind. Mai zâmbea şi când

uşa s-a închis după Johns.

***

George şi cu Petre luau micul dejun pe veranda hotelului. Tocmai au terminat dejunul când a apărut şi Mr. Silver. Acesta a păşit spre ei.

— Pot să mă aşez câteva minute la masa dumneavoastră domnilor, întreabă el politicos.

George nu avea nimic împotrivă.

— Am avut deja o vizită agreabilă domnilor, continuă Silver, comisarul Johns a fost la mine. Voia să afle de unde ştiu eu că bijuteriile furate sunt false.

— Aş putea să ştiu şi eu, Mr. Silver? întreabă George.

— De sigur, aceasta nu-i nici un secret. Silver repetă ce i-a spus comisarului.

George a râs uşor. Îşi putea închipui supărarea comisarului.

— Domnule Farrow am o rugăminte la dumneavoastră. Aveţi pe moment lucruri importante de făcut aici, la Palembang? Nu v-aţi putea lua câteva zile libere?

— Vrem să plecăm cât mai repede de aici, Mr. Silver. Probabil la Batavia.

— Voiam să vă invit la o partidă de vânătoare domnilor. Am auzit că în zona de junglă la sud-vest de Palembang au fost văzuţi doi tigri. Încă azi voi lua un permis ca să-i pot vâna. V-ar conveni să participaţi, domnule Farrow?

George şi Petre s-au gândit câteva clipe. George se uită întrebător la Petre, care scutură încet din cap. În final totuşi consimţi.

— Bine, domnule Farrow, pornim mâine dimineaţă devreme. Voi închiria o barcă cu motor, ca să mergem mai repede în susul râului Moeşi. Aşa intrăm imediat în junglă. Peste patru zile suntem înapoi.

Acest om cultivat şi cu maniere aristocratice nu poate fi un escroc. Lui George i-a făcut cea mai bună impresie.

— Azi mai am ceva urgent de rezolvat în oraş, continuă Silver, voiam să vă invit la micul dejun, dar vom amâna invitaţia mea pentru masa de prânz. Atunci am să vă aştept aici pe verandă.

George a fost de acord. Silver plecă grăbit. În aceea clipă erau transportate bagajele lui Miss Karten din hotel.

— Eu n-aş fi acceptat invitaţia domnule George, îl avertiză Petre, ai auzit doar ce fel de om poate fi Silver. Şi acum vrei şi să mergi cu el în junglă. Gândeşte-te doar la ultima noastră aventură şi la ce era să păţim.

— Crezi cumva că Silver vrea cumva să ne jefuiască Petre, râse George, atunci nu ne-ar invita la vânătoare, aici în hotel i-ar fi mult mai comod. Ţi-o spun deschis, Silver îmi place. Nu-l consider de loc un escroc.

— Sunteţi prea încrezător, domnule George. Şi comisarul te-a

avertizat. Şi cred că nu fără motiv.

— Ţi-o spun eu, nu te lua după comisar.

George ridică din umeri. S-a mirat nespus de mult că comisarul nu a mai venit la ei în cameră, ci a părăsit hotelul.

Cei doi au mers la plimbare. Când s-au întors, pe la prânz, Silver îi aştepta deja.

— O veste neplăcută domnilor, a început el, din vânătoarea nu va fi nimic.

— Nu aţi primit permisul? întreabă George.

— Nu, în schimb am primit o telegramă. Sunt chemat urgent la Singapore. La prânz, ce noroc, mai pleacă un vapor pe care-l pot lua. Aş mai fi rămas bucuros cu dumneavoastră.

— Aveţi afaceri la Singapore, Mr. Silver? întreabă George.

Silver zâmbi enigmatic. Înţelesese întrebarea.

— Da, încă urgente, Mr. Farrow. Dar acum mâncăm şi ne petrecem în mod plăcut ultimele ore împreună. Păcat că nu veniţi şi dumneavoastră la Singapore, am fi călătorit împreună.

George i-a zâmbit amicului său. Era doar dorinţa lui Petre de a mai vizita oraşul.

— Ei Petre, ai vrut să vizitezi Singapore înainte de Batavia?

Acesta scutura din cap. Nu părea să dorească a călători cu Silver.

— Dacă totuşi veniţi la Singapore domnilor, vă rog să mă vizitaţi. Întrebaţi de Mr. Dilling. Orice puşti de acolo îl cunoaşte. Veţi locui la el. M-aş bucura să vă salut acolo.

Cei doi amici au rămas singuri după plecarea lui Silver, pe verandă, George părea cuprins de regrete.

— Nu ştiu Petre, dar îmi pare sincer rău că nu am putut să mai stau cu Silver. Dar de ce aşa deodată nu mai vrei să mergi la Singapore? Doar o doreai mult.

— Pentru că Silver merge acolo. Doamne, n-am nimic contra lui dar o voce interioară îmi spune să nu acceptăm invitaţia. Ah, vine Johns, se pare că ne caută. George şi Petre erau în continuare pe verandă. Comisarul era grăbit şi părea furios.

Suflând din greu, a luat loc la masa noastră.

— Este o nebunie domnilor, mârâi el, acum îmi scapă Silver. Au auzit că vrea să plece astăzi.

— V-au raportat deja oamenii dumneavoastră?

— Da şi n-am cum să-l reţin. Ultima mea speranţă aţi fost dumneavoastră domnilor. Mi-aţi spus că vă retrageţi, dar vă rog să-mi faceţi un serviciu foarte important, sper să nu mă refuzaţi.

— Şi în ce constă această importantă favoare, domnule Johns? întreabă curios George.

— Plecaţi în contul poliţiei noastre la Singapore! Vă dau un act de serviciu. Adresaţi-vă şefului de poliţie de acolo şi spune-ţi ce s-a

întâmplat aici. Treaba este urgentă. Trebuie să luaţi şi dumneavoastră vaporul de după amiază.

George ar fi refuzat, dar perspectiva de a mai fi câteva zile cu Silver îl atrăgea. Voia să-l chestioneze serios. Credea că Silver îi va spune adevărul.

Spre stupefacţia lui Petre şi a comisarului, acesta a fost de acord pe loc să plece. Johns s-a bucurat, pe când Petre era vizibil supărat.

— Ştiam că veţi accepta domnule Farrow, peste două ore vă trimit un pachet la hotel, pe care vă rog să-l predaţi şefului de poliţie din Singapore. Mai mult nu vă cer.

— De ce nu trimiteţi un om de la dumneavoastră, domnule Johns? întreabă Petre.

— Nu merge. Am şi eu superiori. Dar ce fac eu este o problemă personală. Vreau să-l prind pe escrocul acesta periculos.

Comisarul pleacă. Peste un sfert de oră George şi Petre şi-au făcut bagajele în grabă, apoi au cerut nota de plată de la recepţie. Mai aveau trei ore până la plecarea vaporului.

Până atunci însă nu mai voiau să părăsească hotelul, George voia să-i facă lui Mr. Silver o surpriză pe vapor. Între timp nu-l mai văzuseră.

După două ore un individ i-a predat lui George pachetul destinat şefului poliţiei din Singapore.

În sfârşit au putut pleca. Un servitor le-a dus bagajele pe vapor şi le-a reţinut trei locuri. George îi spuse lui Lu Wang să aştepte la vapor. El voia să urce pe vas cu Petre în ultima clipă. George şi Petre s-au plimbat în ultima oră în zona portului. Au luat loc la o crâşmă, de unde puteau urmări vasul gata de plecare. Era un vapor mic, care făcea regulat curse între Palembang şi Singapore. Cei doi nu au reuşit să-l vadă pe Silver printre numeroşi pasageri. Acesta se afla probabil în cabina sa.

Ajunseră pe vas. De pe punte puteau urmări plecarea vasului. După ce vasul a început să se îndepărteze, printre cei rămaşi pe chei George îl observă pe comisarul Johns şi pe Bung.

Cu binoclu în mână George îi studie pe cei doi. Johns părea prost dispus, se întoarse brusc şi se îndreptă spre oraş.

George uită repede de urmărirea pe chei a lui Johns şi Bung.

— Hai în cabină Petre, spuse George, să vedem dacă totul este în ordine. Poate că Lu Wang l-a văzut deja le Mr. Silver.

— Am impresia că Silver nu este pe vapor domnule George, spuse Petre, poate a vrut doar să ne deruteze. Precis că mai crede că noi colaborăm cu poliţia să-l urmărim.

— Probabil, dacă ne va vedea pe vas mai ales că la început n-am vrut să venim. Dar el a auzit că vrem să mergem la Singapore şi ne-a dat adresa lui de acolo.

— Şi în realitate mergem acolo în interesul comisarului, râse Petre.

De pe punte coborâră scara îngustă ce ducea la cabine. Dar cu toată atenţia nu au reuşit să-l vadă pe Mr. Silver.

— Se pare că ai dreptate Petre, Silver se pare că nu este la bord, spuse George, după ce au intrat în cabina lor. Dar n-are importanţă. Mă interesează să ştiu dacă este un escroc sau nu, dar eu nu cred.

După ce George şi Petre au revenit pe punte peste o jumătate de oră vasul parcurse deja o bucată bună de drum.

L-am căutat pe căpitanul vasului şi l-am întrebat dacă există un Mr. Silver la bord, dar spre surpriza lui George răspunsul a fost negativ. Petre l-a privit triumfător.

George era afectat. Încrederea lui În Silver a fost zdruncinată. Era omul un escroc care voia să scape de urmărire? De ce-i invitase înainte la vânătoare de tigri? Gândurile îl preocupau într-atât încât mai târziu nu a fost în stare să descrie malurile râului Musi, pe care cobora vasul spre mare. S-a făcut seară când vasul a ajuns la coastă, continuându-şi drumul printre insulele mai mici şi mai mari spre Singapore.

George s-a culcat devreme. Voia să se scoale de dimineaţă. Vasul urma să ajungă la Singapore pe la prânz.

George nu a putut dormi mult timp. Se gândea la Silver. Încearcă să scape de această obsesie întrebându-se încotro să plece de la Singapore. Hotărî să străbată peninsula Malakka.

A adormit după miezul nopţii. S-a trezit de abia pe la ora nouă. Petre era de mult treaz şi ieşise pe punte. George era supărat. I-a reproşat lui Petre că nu l-a trezit.

— Ai adormit târziu domnule George, am înţeles ce nelămurit erai, răspunse Petre, nu te mai gândi la Silver. Orice om se poate înşela. Şi eu am crezut la început că este cinstit dar acum vezi şi tu însuţi că ne-a minţit.

George nu răspunse. Rămase tăcut, abia când a văzut portul Singapore, s-a dus din nou la Petre.

— Nici nu vom rămâne aici. Plecăm încă mâine mai departe. Petre ridică din umeri. Nu credea într-o plecare prea repede şi urma să aibă dreptate.

Singapore! În traducere înseamnă Oraşul Leilor, este unul din cele mai importante oraşe comerciale din Orientul Îndepărtat şi cea mai importantă bază militară aero-navală britanică.

Dintr-un cuib rău famat de piraţi încă din 1818, devenise un centru comercial înfloritor. Oraşul în sine are azi un aspect aproape european, occidental.

Petre şi George admirară portul. Aici ancorau vase comerciale din toată lumea. În radă domnea o babilonie. Singapore este… Internaţional.

Cei doi îşi luaseră camere într-un mic hotel. După ce au făcut un

duş şi s-au înviorat puţin de pe urma călătoriei, Petre pleacă la Poliţie. George îl aştepta la hotel. Desfăşurase pe masă hărţi ca să stabilească planul de călătorie pentru săptămânile următoare. Absorbit de munca lui a uitat totul şi era atent doar la notiţele şi la planurile lui.

După două ore s-a întors şi Petre de la Poliţie. Se aruncă oftând într-un fotoliu şi-l privi disperat pe George.

— Nu va ieşi nimic din mersul nostru mai departe, domnule George, zise el. Şeful poliţiei vrea să-ţi vorbească personal. Johns i-a scris o scrisoare lungă.

— Şi ce vrea de la mine? întreabă George, ocupat cu harta lui, eu nu mai colaborez cu ei.

— Şeful poliţiei, un Mr. Werlon este o persoană singuratică. Se pare că se amuză pe seama comisarului din Palembang. M-a rugat să te duc la el. Se pare că te cunoaşte, cel puţin s-a bucurat când i-am spus numele noastre.

— Werlon? tresări George, cred c-am mai auzit numele acesta atunci când am mers cu tatăl meu la Singapore. Nu-mi pot aminti exact.

— Te aşteaptă domnule George, du-te liniştit. Eu vreau să merg să-mi văd cunoştinţele, vrei doar să pleci mâine de aici.

Petre l-a privit atât de ciudat încât George îl întrebă mirat.

— Dar tu nu crezi Petre? Acesta a dat din cap.

— Nu, probabil că totuşi îl vom revedea pe acest.... Mr. Silver.

George ridică din umeri. Se uită la ceas. Era ora trei după amiază.

— Mă întorc la cinci, zise el, fă în aşa fel încât să putem pleca seara împreună.

Petre i-a promis că aşa va face.

IV
MISTER DILLING

DUPĂ CE ÎŞI SPUSE NUMELE, George a fost primit de şeful poliţiei din Singapore. L-a recunoscut imediat.

— Bine aţi venit la Singapore, exclamă acesta, întinzându-i mâna, precis vă mai amintiţi de mine, domnule Farrow, chiar dacă au trecut câţiva ani. Atunci nu eram şef aici. George se bucură sincer. Trăiseră atunci o aventură interesantă. Werlon îl cunoştea pe tatăl său şi pe Dr. Bertram. Discutară o vreme. Apoi Werlon aduse vorba despre… Omul din Padang.

— Comisarul Johns îmi scrie o scrisoare lungă, Mr. Farrow, aţi avut împreună câteva aventuri pe care le-aţi trăit şi mi le pot închipui. I-aţi promis că-l ajutaţi în cercetările lui. Aţi filat la început pe un anumit Mr. Silver, dar aţi renunţat ulterior, considerându-l nevinovat. După părerea dumneavoastră, Mr. Silver nu este un escroc, nu-i aşa?

George ridică din umeri.

— Nu sunt în clar Mr. Werlon, omul acesta s-a comportat cu totul bizar. A vrut să vină cu vasul nostru la Singapore, dar nu era la bord.

— După cât mi-a spus însoţitorul dumneavoastră, Mr. Petre, Mr. Silver v-a invitat la Singapore. Cum se numeşte omul la care trebuia să veniţi? Mr. Petre nu-şi poate aminti numele.

— Mr. Dilling.

— Dilling? Poliţistul l-a privit pe George, aţi înţeles bine numele Mr. Farrow?

— Desigur, doar mi l-am notat.

— Curios. Ştiţi cine este Mr. Dilling? Unul din cei mai buni detectivi de ai noştri. Are un bungalow minunat ca o mică fortăreaţă. Locuieşte afară din oraş. Se pare că Mr. Silver şi-a permis o glumă cu dumneavoastră. Am să-l sun pe Mr. Dilling şi-i voi relata chestiunea. Ieri s-a întors dintr-o călătorie.

Werlon a format numărul. Apoi vorbi. Descrise pe scurt situaţia. Faţa i se făcu lungă. La urmă scutură din cap. După ce puse receptorul în furcă i s-a adresat mirat lui George.

— Mr. Dilling vă aşteaptă Mr. Farrow. Vă cunoaşte după nume. Este de părere că puteţi contribui mult la arestarea omului din Padang. Vreţi să mergeţi la el? Vă pun cu toată plăcerea maşina mea la dispoziţie.

George ezită câteva clipe. Avea rezerve. La urmă, acceptă. Cu promisiunea de a reveni a doua zi şi plecă.

Cu maşina rapidă a poliţiei au ajuns în câteva minute la cunoscutul detective. Era curios să-l cunoască.

La sosire a fost luat în primire de un negru uriaş, care-l conduse în camera de oaspeţi. Acolo la o masă de scris şedea un bărbat mai în vârstă care se ridică şi-i ieşi în întâmpinare, vizibil bucuros.

— Mă bucur să vă cunosc, Mr. Farrow, spuse el, am folosit faţă de Mr. Werlon un mic truc ca să vă fac pe dumneavoastră curios. Vreau să recunosc de la început că mă ocup de cazul Omului din Padang fără ştirea poliţiei. De aceea îmi este foarte important să vă ascult.

Ieşiră pe verandă unde au luat loc la o masă. Dilling a cerut negrului să aducă ceva răcoritoare.

Gazda îl ascultă pe George fără să-l întrerupă, zâmbind doar uneori.

După ce George a terminat îl întreabă:

— Deci omul vă este simpatic Mr. Farrow?

— Aceasta trebuie să o recunosc Mr. Dilling, răspunse George şi aceasta m-a determinat să nu accept să-l spionez.

— Credeţi că omul a şters-o, că şi-a ascuns destinaţia călătoriei?

— Da. Mă mir că mi-a dat numele dumneavoastră, Mr. Dilling.

— Poate mi-a cunoscut numele şi a făcut o mică glumă. Dar cel puţin aşa am făcut cunoştinţă!

— Mr. Werlon mi-a spus că aş putea contribui la arestarea Omului din Padang. Dar vă spun deschis Mr. Dilling, nu mă mai preocupă acest caz. Încă mâine vreau să plec cu prietenul meu. Este totul pregătit.

Mr. Dilling dă din cap.

— Veţi rămâne câteva zile Mr. Farrow. Am să reţin la hotelul Savoy trei camere pentru dumneavoastră. La ora opt soseşte în port vasul „London". Vom spune că aţi venit cu el. Vă veţi da mare bogătaş, cu inele scumpe la degete şi veţi arunca în jurul dumneavoastră bani. Altceva nu aveţi de făcut. Acesta este rolul pe care l-am gândit pentru dumneavoastră.

George a râs.

— Un om bogat din Londra şi fără bagaje Mr. Dilling? Şi în plus nici nu pot plăti o factură de hotel atât de scumpă.

— Totul intră în contul meu, inclusiv bacşişurile. Vă aştept pe la ora şapte aici. Aduceţi-l şi pe prietenul dumneavoastră, are şi el de jucat un rol.

— Şi ce fac cu micul chinez Lu Wang?

— Excelent joacă şi el un rol. Cu cât mai mulţi servitori cu atât mai bine. Nu vă mai miraţi, pregătesc eu bine totul.

După lungi ezitări George a cedat. Dar nu voia să-şi joace rolul mai mult de douăzeci şi patru de ore. Primi ca să se prezinte la ora şapte, din nou la bungalow. După care părăsi bungalowul lui Dilling şi pleacă la hotelul său.

Petre încă nu s-a întors. George îl aşteaptă nerăbdător. Îşi închipuia ce mutră va face Petre la vestea mutării şi a planului. Probabil se va prăpădi de râs, dar aici George s-a înşelat. Când a apărut Petre, acesta aprobă totul fără nici un comentariu.

— Cazul devine tot mai încâlcit George. Aş vrea doar să ştiu de ce tocmai dumneata trebuie să ajuţi la prinderea acestui escroc viclean. Dar o vom face, căci este plăcut să faci pe omul bogat cu banii altora, deci trebuie să ajuţi la prinderea lui.

— Timp în care tu joci rolul servitorului meu Petre, completă George.

— Nu-i nimic, îmi iau eu partea. Dar să ne grăbim, spuneai că la şapte trebuie să fim la Dilling. Îl chem pe Lu Wang.

— Păstrăm camera şi lăsăm totul aici Petre. Cred că mâine vom dormi din nou aici. Spune-i acest lucru recepţionerului. Explică-i că este vorba de o invitaţie sau aşa ceva.

Plecară cu o maşină la domiciliul lui Dilling. Acesta i-a aşteptat. George şi Petre au intrat în cameră, unde Dilling îi îmbracă din nou. Când se uită în oglindă, George a avut într-adevăr impresia că este bogat, pe când Petre lăsa impresia unui servitor de înaltă societate. Lu Wang a fost deasemenea echipat.

— Aşa Mr. Farrow la ora opt va fi aici maşina care vă va duce la hotelul „Savoy” unde veţi figura ca Mr. Treem. Pe acest nume sunt reţinute camerele dumneavoastră. Sunteţi fiul bogatului şi cunoscutului om de afaceri industriale, Treem. La hotel se ştie deja că sosiţi. Vă mai dau câteva reguli de conduită. Acceptaţi orice vi se oferă! În buzunarul jachetei aveţi un portofel cu suma necesară. Daţi bacşişuri grase aşa ca şi cum banii nu v-ar interesa de loc. La ora nouă mergeţi la restaurant şi luaţi cina. Va veni la dumneavoastră un negustor de bijuterii care vă va oferi un colier scump. Nu negociaţi, cumpăraţi-l şi puneţi-l în buzunar. Cam asta este tot ce trebuie să ştiţi dumneavoastră. La nevoie veţi primi de la mine şi alte explicaţii. Să nu vă intereseze de nimeni căci veţi fi mereu sub paza poliţiei.

George a râs cu poftă.

— Mă voi strădui să vă toc banii Mr. Dilling. Dar vă rog fără reproşuri tardive dacă nu vă iese pasienţa. Presupuneţi că şi Mr. Silver va veni la hotel?

— Exact Mr. Farrow. Mr. Silver locuieşte deja la hotel spuse Dilling.

— El… este deja acolo? Dar cum a sosit la Singapore, Mr. Dilling?

— Aceasta ne-o va explica el, să nu ne mai batem capul cu acest amănunt.

Era ora opt. Aud deja maşina.

Acum a intrat „London” în port. Este deci timpul să plecaţi!

— Fără bagaje?

— Veniţi, este totul pregătit.

Dilling i-a condus la stradă. Acolo era o maşină încărcată cu bagaje. George se aşeză în spate, Petre lângă şofer iar Lu Wang trebui să stea pe scara maşinii Primise însărcinarea ca cu puţin înaintea hotelului să coboare şi să se prezinte mai târziu la George.

Şoferul părea să fi primit instrucţiuni precise. A făcut mai întâi un ocol şi pleacă până în port, iar de acolo înapoi la hotelul Savoy.

Portarul şi cei doi paji ieşiră în fugă scoţându-şi şepcile. Petre care intrase în rol, îi şopti ceva portarului că stăpânul său era Mr. Treem din Londra.

Peste câteva minute George intră în camerele reţinute pentru el, pe când Petre şi Lu Wang au primit camere pentru servitori.

Când au rămas singuri s-au privit râzând. George mişca din cap mereu.

— Acum văd câte uşurinţe au escrocii, Petre, spuse George, numele, hainele şi purtarea fac totul. Dacă aceştia la intrare ar fi ştiut că eu sunt doar George Farrow, nu s-ar fi descoperit.

Discuţia s-a întrerupt aici, căci tocmai i s-au adus bagajele.

La ora nouă, George păşi în sala de mese. Avea deja masa rezervată. Un chelner servil i-a venit în întâmpinare şi-l conduse la

masă.

George a făcut comanda. Dilling putea fi mulţumit, căci comandase ce este mai scump.

Farrow îşi plimbă privirea prin sală. Alte priviri curioase îl cântăreau pe el.

Deodată tresări. Nu departe de el, la o masă şedeau Miss Karten şi Mr. Silver. Silver se înclină abia perceptibil. Nimeni nu a putut observa acest salut discret.

George şi-a dat brusc seama că rolul pe care-l juca este o prostie, căci Silver îl cunoştea bine. Dacă ar spune ceva la direcţiunea hotelului, lucru ar fi tare neplăcut. Dar el era sub protecţia poliţiei. Acest gând îl liniştea.

Silver nu-i mai dădea atenţie. Se întreţinea liniştit cu Miss Karten, care-l neglija de tot pe George, care n-avea de loc poftă de mâncare. Ciugulea doar din mâncărurile aduse.

După cină a venit un chelner la el şi-l anunţă.

— Mr. Stelp vrea să vă vorbească, Mr. Treem. Mr. Stelp, bogatul negustor de bijuterii, completă el.

George a dat din cap. Fără să-şi întoarcă privirea îşi aprinse o ţigară.

V
OMUL DIN PADANG

LA MASĂ A VENIT UN OM CARE SE PREYENTĂ:

— Mă numesc John Stelp, Mr. Treem, v-am adus bijuteria în urma telegramei dumneavoastră.

Omul era ceva mai în vârstă. George l-a poftit să ia loc. Acesta scoase din buzunarul de la piept un obiect, ca o cutie lunguiaţă, neagră şi-l deschise. Apoi l-a întins peste masă lui George.

— Cred spuse acesta, că este cel mai minunat colier.

George nu-şi crezu ochilor. În caseta mică şi neagră scânteia şi sclipea ceva ce valora o avere.

Privi atent colierul. Apoi s-a interesat de preţ. Domnul i-a spus o sumă enormă, dar adăugă:

— Decontul se va face prin banca dumneavoastră. Dumneavoastră nu trebuie decât să-mi semnaţi o chitanţă de primire, Mr. Treem.

George şi-a amintit de vorbele lui Dilling. Se gândea privind colierul.

— Bine, spuse el, îmi place, Mr. Stelp. Vă semnez chitanţa.

Bijutierul avea pregătită chitanţa. George a semnat-o cu numele de împrumut, după care domnul se ridică şi s-a retras politicos.

George l-a observat pe Silver cum îl ţintea cu privirea şi se sperie. Repede bagă caseta cu colierul în buzunarul din interiorul jachetei.

Privirea pretinsului escroc îl enerva. Cheamă chelnerul şi achită consumaţia lăsând un bacşiş gras.

Se ridică de la masă şi părăsi sala. Gândul de a avea asupra sa ceva atât de valoros, îl făcea nesigur. Cel mai bine ar fi să închidă colierul în seiful hotelului, dar nu a primit instrucţiuni în acest sens.

Petre îl aştepta. Farrow îi arătă colierul. Şi pentru Petre era de neînţeles, că se risca aşa ceva.

— Cu asta va fi momit escrocul, domnule George, spuse el, de aceea a trebuit să cumperi în restaurant.

— Şi Silver m-a văzut.

— Aha! Poate că va încerca să-l fure, se pare că acest lucru urmăresc domnii de la poliţie.

— Dar unde să-l pun Petre? Doar nu pot să-l port la mine. Vreau să cobor puţin, să-l văd pe Silver. Individul mă interesează din nou.

— Lasă colierul în masa maşini de scris. Eu rămân aici. Acum nu se va întâmpla nimic deocamdată.

În aceea clipă intră Lu Wang. George observă că micul chinez vrea să-i spună ceva.

— Mr. Farrow trebuie pune colierul pe noptieră, dacă doarme, spuse el.

— De unde scoţi aceasta, Lu Wang?

— La mine spus om de la Dilling.

— Ce fel de om era?

Lu Wang însă nu-l cunoaşte, căci nu-l mai văzuse nici odată.

— Acum chiar că nu ştiu ce să cred, zise George, o fi într-adevăr un om de-al lui Dilling sau chiar escrocul?

— Pentru noi este fără importanţă domnule George, de la noi este sigur că nu se va fura colierul, pentru asta garantez eu, strigă Petre.

George era de acord. Şi el voia să vegheze noaptea. Dar o voce din interior îi spunea că precis în noaptea aceasta se va întâmpla ceva.

Ieşi din cameră şi coborî scările încet. Dar nu observă că doi ochi îl priveau cu atenţie.

Când a intrat din nou în restaurant observă că Mr. Silver şi Miss Karten au dispărut.

George nu mai dori să rămână aşa că s-a întors iar în camera sa. S-a mai întreţinut cam o jumătate de oră cu Petre, după care a mers să se culce. Petre urma să se lungească pe patul din camera alăturată.

George a adormit repede şi s-a trezit când soarele strălucea la fereastră. Era buimac şi I-au trebuit câteva minute până să-şi adune gândurile.

Trase repede sertarul noptierei. Dar colierul… dispăruse!

— Petre, Petre! strigă el agitat.

Însă nu a venit nimeni. Sări din pat şi se repezi în camera alăturată. Pe divan era Petre care dormea adânc. A trebuit să-l scuture bine până

să-l trezească. Şi Petre era buimăcit şi cu greu a înţeles ce s-a întâmplat.

— Am fost adormiţi şi prădaţi Petre! Trebuie să-l sun urgent pe Dilling. Dumnezeule ce o să spună când va auzi că s-a furat colierul.

Peste două minute l-a găsit pe Dilling la telefon. George i-a povestit cele întâmplate.

Dilling era într-adevăr agasat, mormăi ceva pentru sine. Dar apoi veni surpriza pentru George.

— Este bine Mr. Farrow, zise el, vă aştept peste două ore. Vreau să facem o excursie de vânătoare şi vă invite şi pe dumneavoastră.

George a crezut că nu aude bine.

— Dar Mr. Dilling, colierul, se bâlbâi el zăpăcit.

— Nu este aşa de rău, Mr. Farrow. Veniţi deci, pornim peste două ore.

George a dat din cap. Asta nu o mai pricepea. Îi comunică lui Petre cele auzite la telefon.

— Vii şi tu Petre, singur nu merg în junglă, nici măcar cu Dilling, spuse George, treaba asta este tot mai încâlcită. Acum nu mai trebuie să anunţ furtul.

— Toată problema aceasta pe noi nu ne priveşte, zise Petre. Ei au vrut aşa. Să ne îmbrăcăm şi să plecăm la Dilling. Acolo veţi afla despre ce este vorba.

Peste o jumătate de oră erau pe veranda casei lui Dilling. George voia să aducă mereu în discuţie colierul furat dar Dilling dădu din mână.

— Treaba nu-i periculoasă cum pare Mr. Farrow acolo vă sunt armele, am pus să fie aduse de la hotelul dumneavoastră. Peste o oră plecăm.

— Dar de ce nu mergeţi la hotel să căutaţi colierul Mr. Dilling? Mr. Silver….

— Acum nici o vorbă despre asta Mr. Farrow, răspunse zâmbind Dilling, aţi fost adormiţi cu ceva noaptea şi aveţi nevoie de o relaxare. De aceea mergem la vânătoare.

Drumul a durat patru ore. Dilling şi-a oprit de câteva ori maşina şi vorbea cu localnicii. Dar George nu putea înţelege nimic din cuvintele şoptite.

După un timp au ajuns. Dilling lasă maşina şi intră pe jos în pădure cu însoţitorii săi, în junglă. Părea să caute un anume loc. Merseră cam om oră şi ceva, când Dilling s-a oprit brusc, ascultând. Apoi le-a făcut semn să-l urmeze.

— Am ajuns domnilor, şopti el, rămâneţi vă rog aici. Vreau să văd dacă este totul în ordine. Mă întorc peste zece minute.

Erau la marginea unui luminiş. Dilling dispăru după un desiş. George a văzut o mică potecă şerpuind prin junglă. Ca să-şi omoare

timpul, George şi Petre studiară mai departe marginea luminişului. Nu apucară însă să-l parcurgă în totalitate de jur împrejur, când deodată ceva trosni în tufele din spate. S-au întors fulgerător. Din tufe s-a năpustit un bivol de apă, aşa numitul Kerbau, întâlnit mai ales în Sumatra. Animalul părea nervos. S-a repezit la cei doi ţinând capul în jos. George şi Petre nu au avut timp să-şi ia armele. Astfel că au fost nevoiţi să-şi caute salvarea prin fugă. Săriră înapoi şi au fugit în direcţii diferite. În clipa următoare din desiş ieşi un indigen uriaş, ţinând în mână o lance lungă. O ridică fulgerător şi o aruncă în animalul furios. Nimerise bine. Bivolul se opri brusc şi apoi s-a prăbuşit.

Zadarnic încearcă să se ridice iar şi după câteva minute era mort. Cei doi s-au întors, dar indigenul a dispărut. L-au strigat dar zadarnic. În aceea clipă a apărut şi Dilling în luminiş. A văzut animalul ucis şi ascultă în linişte relatarea noastră.

— Acesta a fost Mohono. Îl cunosc. Acum să mergem căci avem altceva de făcut şi-i lăsăm indigenului prada.

Au mers pe poteca îngustă din desiş. S-au oprit în faţa unei case de lemn, clădită în stil bungalow, George şi Petre s-au oprit miraţi. Dilling le-a zâmbit.

— Casa este goală, omul a plecat din nou, spuse el, dar am făcut o descoperire valoroasă. Mohono va veni imediat. El este în serviciul meu.

— Un indigen?

— Da, este un om liber, dar îmi face adesea servicii importante. El mi-a povestit de casa aceasta din junglă, vizitată uneori de un alb. Uneori trec săptămâni până revine.

— Şi cui aparţine Mr. Dilling?

— Omului din Padang.

— Lui Mr. Silver?

— Am spus Omului din Padang, Mr. Farrow. Dar veniţi să vedeţi ce am descoperit în casă. Deschiseră uşa şi au intrat în casă. Pe masă scânteiau şi sclipeau inele, lănţişoare diademe, coliere şi salbe de perle, la grămadă, alături de pietre nestemate, diamante şi altele. George a rămas mut de uimire.

— Da, vedeţi dumneavoastră, asta este prada Omului din Padang, pe care-l căutăm de luni de zile. El se întoarce mereu aici. Nimeni nu ştia de ce. Acum însă după ce Mohono mi-a povestit de casa aceasta. La care noaptea vine un alb, acum îmi este clar totul. Scopul vânătorii de azi era casa aceasta. Succesul îl vedeţi singuri. Vom lua prada cu noi în siguranţă.

— Şi…. Omul din Padang?

— Va fi aresta la noapte.

— Îl cunoaşteţi?

— Da, am reuşit în sfârşit să-l dovedim şi asta mulţumită dumneavoastră, Mr. Farrow.

— Cum? întreabă mirat George, mie?

— Da. Am putut să-l urmărim când a intrat noaptea la dumneavoastră în cameră. Am fi putut să-l prindem, dar încă nu ştiam unde-şi ţine ascunsă prada. Credeam că este o bandă dar nu. Omul din Padang lucrează singur.

— Dar colierul acela scump, Mr. Dilling, l-aţi riscat pur şi simplu?

— Colierul era fals, o imitaţie foarte reuşită. El a fost momeala.

George s-a gândit fără să vrea la bijuteria lui Miss Karten, care şi ea a fost falsă.

— Mr. Silver o fi şters-o de mult, spuse George.

— Îl vei revedea la hotel, Mr. Farrow, fiţi sigur. Acum însă ne întoarcem la Singapore. Aici este şi Mohono, el va păzi casa.

Indigenul şi-a făcut apariţia. George s-a gândit fără să vrea la însoţitorul prietenilor săi Marian şi Bertram, la credinciosul Pongo. Indigenul avea aceeaşi statură.

Dilling a pus lucrurile scumpe într-un sac, anume adus. Apoi închise casa şi porniră din nou la drum înapoi împreună.

Pe drum George s-a gândit mereu la Mr. Silver. Acum a păţit-o. Mai devreme sau mai târziu orice delicvent face o greşeală şi este prins.

După amiază au ajuns la locuinţa lui Dilling, din nou. Au luat masa. Dilling le-a trasat alte reguli de conduită lui George şi Petre.

— Vă prefaceţi că nu aţi descoperit încă furtul, Mr. Farrow. Culcaţi-vă seara devreme, dar vă recomand să nu dormiţi, căci foarte probabil, se va întâmpla ceva.

Petre şi George s-au întors la hotel. În hol au văzut un ins de care s-au speriat. Acest om a fost şi la Palembang, la acelaşi hotel cu ei. El îi cunoştea precis.

Era un om mai în vârstă, cărunt, purta nişte ochelari de soare întunecaţi. Dar el nu le-a dat nici o atenţie. George respiră uşurat. Cu toate că ştia că nu aveau de ce se teme. Acţionau din însărcinarea poliţiei.

În cameră i-a aşteptat Lu Wang.

— L-ai văzut azi pe Mr. Silver. Lu Wang? îl întreabă George.

Copilul avea sarcina să nu-l scape din ochi pe pretinsul escroc.

Acesta a dat din cap, că nu.

— Mr. Silver a părăsit foarte devreme hotelul, nu venit înapoi. Lu Wang nu avut sarcina să urmărească le el.

George l-a privit cu tâlc pe Petre.

— Dacă Mr. Silver se întoarce, mă anunţi urgent, Lu Wang, ai înţeles?

Micul chinez a dispărut.

— O dovadă clară că şi el a fost în junglă, Petre, zise Farrow. Sincer

îmi pare rău de el. Îşi era şi-mi mai este simpatic, cu toate că ştiu că este un hoţ şi un escroc.

— Şi această Miss Karten este deasemenea o hoţomană, domnule George…

Peste o oră. Lu Wang anunţă sosirea lui Mr. Silver, care se găsea în acel moment în fumoar.

George s-a dus direct acolo. Silver luase loc într-un colţ. Nu mai era nimeni. Silver se ridică şi-i ieşi zâmbind în întâmpinare.

— Iată-vă Mr. Farrow, deci tot aţi venit la Singapore? întreabă el, mă aşteptam.

Fruntea lui George se încreţi.

— V-aţi bătut joc de mine, dându-mi adresa lui Mr. Dilling. Pot să vă întreb de ce aţi făcut-o?

— Din singurul motiv că şi el îl caută pe Omul din Padang, Mr. Farrow. Puteţi să-l ajutaţi şi văd că aţi şi făcut-o. Doar că în rolul dumneavoastră s-a strecurat o mare greşeală. De ce aţi cumpărat în public o bijuterie falsă?

— O bijuterie falsă? repetă George enervat.

— Mr. Farrow, eu sunt cunoscător şi am văzut repede că era vorba de un fals.

— De astădată vă înşelaţi, Mr. Silver la dumneavoastră totul pare fals, inclusiv bijuteriile lui Miss Karten.

— Chiar aşa. Mai târziu îmi veţi da dreptate. Cum v-a plăcut vânătoarea de azi? Cât pe ce să fiţi atacat de un bivol Kerbau, nu?

— De unde ştiţi asta? întreabă George mirat.

— Eram foarte aproape de dumneavoastră, Mr. Farrow. Mohono a ucis animalul.

Ştie tot, s-a gândit George, trebuie să-l sun urgent pe Dilling să-şi ia măsurile de siguranţă. Voia să se despartă de Silver, dar acesta îşi reţinu zâmbind.

— Dilling nu-i acum acasă. N-are rost să-l sunaţi, Mr. Farrow. Abia la noapte îl revedeţi aici la hotel.

În clipa aceea George îi ura pe Silver. Ieşi furios din fumoar şi-l sună pe Dilling. Servitorul negru îi comunică că stăpânul său urma să se întoarcă abia la noapte.

Silver a avut deci dreptate.

***

Miezul nopţii! George şi Petre aşteptau plini de nerăbdare în camerele lor.

Deodată au auzit un strigăt de femeie.

Imediat s-au repezit în hol. Acolo au văzut o femeie ieşind în fugă din camera ei şi strigând că a fost prădată. Între timp s-au deschis şi alte uşi în care au apărut oameni în pijamale.

— Aici! s-a auzit deodată o voce puternică, i-am prins pe

nemernici!

George şi Petre au alergat la capătul holului. Se aşteptau să vadă pe Dilling. În schimb l-au recunoscut pe omul în vârstă pe care l-au văzut la intrarea hotelului şi care în Palembang a stat cu ei la acelaşi hotel.

În mână ţinea un pistol, îndreptat spre o siluetă neagră, care stătea în cameră cu mâinile sus. Silueta purta un tricou negru şi o glugă tot neagră, prin care i se vedeau ochii sclipind.

George şi-a dat imediat seama că este o femeie.

— Aici este şobolanul hotelului le-a strigat el curioşilor care tocmai voiau să intre în camerele lor, am surprins-o pe când fura bijuteriile, uitaţi-vă acolo pe masă sunt bijuteriile furate.

Camera s-a umplut imediat de lume. Petre şi George erau aproape de omul cu revolverul în mână. Deodată o mână i-a smuls omului arma şi o îndreptă imediat asupra proprietarului.

Era Silver care a intrat de asemenea în cameră şi-l somă autoritar pe domnul mai în vârstă.

— Mâinile sus Santer, rolul tău s-a terminat.

Domnul mai în vârstă a vrut să protesteze vehement. George şi cu Petre au vrut să-i ia apărarea. Dar imediat au sosit doi poliţişti şi i-au pus omului cătuşele la mâini.

Domnul în vârstă s-a prăbuşit la pământ.

Silver i-a scos pe curioşi afară din cameră, după care sa întors spre George şi Petre şi le-a întins mâna.

— Scuzaţi-mă Mr. Farrow că am fost silit să vă joc această comedie, dar acum veţi afla totul. Cel de colo şi arătă spre domnul mai în vârstă este Omul din Padang, un escroc renumit, pe care-l vânez de luni de zile.

De multe ori am jucat eu însumi rolul escrocului, ca să-l las nestingherit. Acum avem prada găsită şi l-am demascat. Iar furtul de azi noapte este tot opera lui, doar că a surprins-o pe ajutoarea mea pe când voia să intre în cameră.

Atunci individul a inversat rolurile şi a acuzat-o pe ea.

Femeia şi-a scos gluga neagră. Miss Karten îl privea zâmbind pe George.

— Şi… cine sunteţi dumneavoastră, Mr. Silver, întreabă nedumerit George.

Acesta îşi scoase peruca şi-şi şterse faţa cu un prosop ud.

— Mr. Dilling! strigă George, uluit, acum înţeleg totul. Dumneavoastră aţi purtat o mască excelentă.

— La fel şi acest om, care cândva a fost actor.

Merse spre captiv şi-i smulse peruca de pe cap. S-a dovedit că omul avea doar în jur de treizeci de ani. Poliţiştii l-au scos din cameră afară.

Miss Karten s-a retras. Dilling însă le-a făcut o vizită celor doi, lui George şi Petre în camerele lor şi le explică restul. Miss Karten lăsase

intenţionat să i se fure bijuteriile care erau într-adevăr false. Dar atunci nu au reuşit să-l captureze pe Omul din Padang.

Pe vapor Mr. Silver a fost deghizat şi nu putea fi recunoscut.

Între timp s-a făcut dimineaţă, iar George şi Petre au plecat să se culce. George a dormit până aproape de ora prânzului. Iar când s-a trezit era foarte mulţumit de el şi de lume. S-a bucurat foarte mult că a găsit oameni atât de buni ca acest domn Dilling.

Cu aceasta aventura lor cu omul din Padang s-a terminat, dar nu ştiau că în curând aveau să mai trăiască o aventură cu Mr. Dilling.

Aventurile submarinului Dox 205

Hans Warren

I

CE POVESTEŞTE JOHN BARRINGTON

SĂRAC, deosebit de sărac e deşertul. Mort însă nu e, în nici un caz, cel puţin pentru oamenii care-şi trăiesc viaţa acolo şi ştiu să supravieţuiască.

Cine călătoreşte pur şi simplu prin deşert, fără a acorda multă atenţie în jur, nu vede fireşte altceva decât dune de nisip şi stânci răzleţe, văi sterpe sau munţi golaşi. Poate că trece cu vederea şi firele rare de iarbă care apar câteodată-n câte-o vale, crescând asemeni trestiei, precum şi micile animale, care se mulţumesc cu ce au pentru a-şi duce existenţa.

Cine vrea însă să privească cu atenţie în jur, vede, cu mult mai mult. Pentru cine nu este interesat de asemenea locuri, deşertul de nisip nu-l altceva decât un imperiu al fricii. Al groazei şi-al dezolării.

Se lasă moleşiţi până-ntr-atât de căldura toropitoare a zilei, încât nu mai sunt în stare să simtă nici răcoarea nopţii, atunci când ea vine ca un balsam şi-o desfătare.

Cel ce călătoreşte prin deşert, insensibil la tot ce poate fi viaţă şi frumuseţe chiar şi în acest imperiu al paraginii nu simte decât groază, greutăţi şi oboseala unei astfel ce călătorii.

Cel care simte însă cu adevărat viaţa prin toţi porii, cucerit până şi de acest pustiu, judecă altfel.

La început nu mă deosebeam nici eu prea mult, de cei din prima categorie. Conformaţia solului se schimba de mai multe ori, deşi componenţa deşertului nisipos este pretutindeni aceiaşi.

De zile întregi călăream prin pustiul toropit de razele soarelui, al deşertului arabo-sirian. În faţa ochilor noştrii se-ntindea o nesfârşită mare de nisip, precum şi numeroase turnuleţe, bizare sculptate, în pereţi abrupţi şi defilee joase, cu creste ascuţite şi adâncituri ovale, acoperite permanent de pânza fină a nisipului adus de vânt.

Lanţurile de munţi ale deşertului nu sunt niciodată acoperite cu păduri verzi şi prietenoase. Le lipseşte foşnetul stejarilor, murmurul vântului prin frunzişul stufos al dumbrăvilor, mlădierea coroanelor din pin şi molid, murmurul îmbietor al pâraielor. Toate astea le cunoşteam prea bine, fiind specifice climei şi reliefului patriei mele. În deşert, omul trebuie să se adapteze, munţii sunt golaşi şi sterpi, e-adevărat, dar nu lipsiţi de viaţă.

Masele de nisip, duse de vânt, sunt în continuă mişcare, schimbând permanent panorama. Timp de mile întregi, se întindea nisipul fin, auriu, în care om şi animal se cufundau câţiva centimetri. Marea aceasta aurie îşi avea reversul, dar în cerul albastru, fără vreo urmă de nor, panorama cerească cu adevărat neschimbată de perioade mari de

timp.

Urmele pe care le lăsam erau repede acoperite de valurile mişcătoare ale nisipului, care se abăteau din spatele nostru.

Nu există nici-o direcţie constantă pe care-am fi putut-o urma şi fără un compas bun, nu ne-am fi putut evident orienta.

Din loc în loc se mai iveau şi petece de pământ, care nu erau acoperite de nisip şi pe-a cărui sol mai creştea uneori dovleci otrăvitori. Deluşoare de nisip alterau cu văi mai mult sau mai puţin adânci, în care îşi mai iţeau capul din când în când resturi de vegetaţie, pârjolită de soare. Din depărtare însă covorul acesta de verdeaţă părea destul de ademenitor.

John Barrington ne sfătui de mai multe ori să evităm aceste locuri, întrucât piciorul ni se putea înfunda adânc în solul mâlos.

Ocolisem tocmai un astfel de loc, care arăta într-adevăr pentru început ca o oază fără vegetaţie înaltă, cum ar fi palmierii. Barrington care cunoştea ţinutul foarte bine, ne consola, spunându-ne că până seara, vom da cu siguranţă de-o oază, adevărată. În trei ore, ar trebui să dăm de ea, şi după exerciţiu ăsta de călărie, zău c-am fi meritat aşa ceva, ca să ne refacem forţele.

Eram deja în apropierea ţelului călătorie noastre Djebel-i-Scharr, mai bine zis, a raidului nostru de călărie pe ziua de azi.

Pe Barrington l-am cunoscut întâmplător, acum câteva zile. L-am găsit în mijlocul deşertului, într-o situaţie disperată. Beduinii sectei „Adoratorii Stelelor” l-au îngropat în nisip, unde urma să-şi dea duhul.

Îi urmărea pe beduinii aceştia, pentru a-şi răzbuna fratele. Beduini se temeau de el, poreclindu-l chiar „*The fast deuth*” adică „moartea subită” renumele şi-l câştigase de oarecare timp , când, cu ajutorul nostru i-a reuşit să răzbune moartea fratelui său, şi să-l pedepsească pe conducătorul acestora (*Vezi Caravana Morţi nr. 181*).

Când a aflat că voiam să străbatem deşertul înspre vest, ni se alăturat nouă. Voia să ajungă la Djebel-i-Scharr, unde avea de gând să deconspire un secret. Ne-a rugat, acum, că ne cunoştea, să-l însoţim într-acolo. Am fost imediat de acord, dar până acum n-am aflat natura secretului.

Barrington voia să ne povestească despre asta, de abia diseară, când ajunşi în lagărul nostru, vom aprinde, focul de tabără.

Poate că se temea că nu-i vom găsi secretul destul de interesant şi nu-l vom însoţi, dacă ne va povesti mai repede.

Animalele noastre de călărie pe care le-am târguit şi-n cele din urmă cumpărat de la un negustor arab, s-au comportat pân-acum fără reproş. De fapt trebuia să se familiarizeze mai întâi cu galopul în deşertul de nisip, mai ales că n-au fost deloc obişnuite cu aşa ceva, dar după primele zile de aclimatizare, acestea s-au achitat cu cinste de toate sarcinile pe care le ceream de la ele.

Nu arătau nici o urmă de oboseală şi-şi continuau neabătut drumul, chiar dacă arşiţa astrului zilei era ucigătoare.

Goliath, *musul* (ucenicul marinar) nostru, se comporta deasemenea ca un bărbat. Nu se plângea deloc şi era mereu în bună dispoziţie. Dacă cumva se plictisea se mai ciondănea cu Pongo, animându-ne şi pe noi. Pongo şi Goliath erau cei mai buni prieteni, dar micul Goliath nu prea gusta să fie „dădăcit” de către uriaşul negru. Atunci devenea sălbatec ca un pui de vulpe şi spunea că Pongo fără ajutorul lui n-ar putea supravieţui.

Eram bineînţeles foarte curios a ceea ce avea să ne povestească Barrington. Referirile sale erau ele înşele destul de vagi şi misterioase şi ne deşteptară, cum era firesc curiozitatea.

În timp ce în depărtare se arăta în sfârşit oaza mult aşteptată, m-am bucurat de două ori pentru odihna care ne era rezervată la capătul unei călătorii atât de obositoare şi pentru ceea ce avea de povestit Barrington.

Oaza era aşezată în apropierea lui Djebel-i-Scharr, acei munţi care aprovizionează cu apă ţinutul. În partea de vest a acestor lanţuri de munţi, începea Marea Roşie. În felul acesta oaza era chiar mai roditoare decât ne aşteptam. Curmalii şi palmierii de cocos creşteau aici deşi în mod normal se găseau numai pe malul mării. Existau stânci şi proeminenţe stâncoase din care izvorau şuvoaie de apă, care, pentru călători erau mai preţioase decât vinul cel mai bun.

Întrucât era foarte aproape de lăsarea întunericului, ne pregătirăm pentru ridicarea taberei noastre. Barrington luase din „cămara” oazei care-i servea drept loc de refugiu mai îndelungat, o grămadă de conserve care trebuiau să ne ajungă, până ce vom ajunge într-o aşezare mai mare. Şi noi transportam o mare cantitate de provizii cu noi, dar Pongo, care după ce se asigurase că nu ne pândea nici un pericol, trecu la pregătirea cinei.

În timp ce mâncam se făcu întuneric. Barrington după ce mai aruncă câteva crengi uscate în foc, începu:

— Sunteţi poate curioşi să aflaţi istoria despre care v-am vorbit deja. Am păstrat anume tăcerea pentru a v-o povesti aici, în apropiere de Djebel-i-Scharr. Aici vom putea să discutăm în linişte despre ce vom avea de întreprins în viitor. Plec de la convingerea că-mi veţi fi alături şi veţi participa împreună cu mine la evenimentele ulterioare.

Marian râse:

— Dacă povestea promite a fi captivantă, atunci vom fi parte integrantă şi ne vom face întotdeauna timp pentru aşa ceva.

— E foarte posibil, continuă Barrington, ca anumite amănunte ale istorisirii sau chiar întreaga poveste s-o consideraţi neverosimilă, dar chiar acest aspect mă determină să-ncerc să dau de firul întregii afaceri. Prin urmare ascultaţi! Ştiţi că din cauza fratelui meu am

întreprins această călătorie prin pustiu. Am vizitat cu această ocazie Djebel-i-Scharr şi-am privit craterul stins al vulcanului. Acolo am descoperit ceva, care deşi părea insignifiant la început, ne-a dat mari bătăi de cap mai târziu. Când am început să urcăm mica cărare care ducea înspre crater am zărit la oarecare depărtare de noi un arab care nu se uita înspre noi ci care îşi urma drumul calm şi netulburat. Am crezut că-l vom reîntâlni la crater dar, când am ajuns acolo nu l-am mai văzut. Am presupus fireşte că arabul şi-a continuat drumul, dar s-a dovedit mai târziu prin conformaţia de relief a regiunii că asta nu mai era posibil. Nu mai exista o continuare a drumului, dar de ascuns, nu avea unde să se ascundă. Singura posibilitate ar fi fost să fi căzut accidental în adâncul craterului. L-am căutat evident, după ce am coborât puţin în pâlnia acestuia. Am lăsat una din lămpile noastre de buzunar aprinse în jos, dar din nefericire, funia nu ne mai ajunse pentru a lumina până-n fundul craterului. N-am mai găsit nici o altă urmă a arabului dispărut. După ce-am părăsit zona craterului am căutat fireşte în împrejurimi după arabul nostru şi de fapt în chiar toată zona vulcanului. Şi de data asta ne-am convins că acesta nu se putea ascunde nicăieri. În cele din urmă am ajuns la concluzia că acesta, fie că s-a aruncat intenţionat în puţul craterului fie c-a alunecat din greşeală acolo. Întrucât nu-l mai puteam ajuta pe acest om în nici un fel, ne-am pregătit să ne reîntoarcem. Vă imaginaţi surprinderea noastră când după ce-am parcurs o bună bucată de drum înapoi am auzit un strigăt puternic. Ne-am întors din drum şi-am alergat din nou înspre vârful muntelui, bănuind că arabul a fost cel care a chemat în ajutor. Şi de data asta ne-am aplecat peste marginile craterului strigând *helo,* înspre bezna deschizăturii de dedesubt. N-am primit nici un răspuns. Aproape o oră am stat acolo debusolaţi. În jurul nostru domnea pretutindeni tăcerea. Din nou am reparcurs distanţa înapoi cam pe aceeaşi direcţie. Ne-am oprit de câteva ori pentru a asculta, dacă nu se mai aude ceva, când deodată răsună un al doilea strigăt.

— Era un strigăt deznădăjduit, cuprins de panică? am întrebat eu, curios.

— Nu, ci mai degrabă provocator, fu răspunsul lui Barrington. Fratele meu îmi propuse să ne mai întoarcem odată la marginea craterului. Am făcut-o iarăşi zadarnic. La chemările noastre nu a mai răspuns nimeni. Acum ne-am îndreptat spre vale cu intenţia fermă de-a nu mai da atenţie nici unei chemări. Încăodată mai răsună vocea în spatele nostru, dar noi ne-am continuat drumul. Nu peste mult timp am dat de-un defileu, pe care, când am încercat să-l depăşim, o siluetă apăru în faţa noastră, barându-ne drumul. Peste măsură de miraţi ne-am uitat unul la altul, fratele meu şi cu mine, întrucât omul care stătea în faţa noastră nu putea fi decât arabul pe care-l credeam dispărut în crater. Ne-am grăbit pasul şi am ajuns lângă om destul de

repede. Voiam să-i vorbesc dar m-am îngrozit când am privit spre faţa omului din faţa noastră. O faţă şi un craniu de mort ne rânjea acum, atât de scofâlcită şi de palidă încât ne-a luat piuitul. Ochii îi stăteau ieşiţi înafară în timp ce-n ochii omului luceau luminiţe misterioase. După ce m-am mai liniştit puţin mi-am luat inima în dinţi şi am vrut să-i adresez omului câteva întrebări. Fratele meu mi-o luă înainte, mă trase deoparte şi-mi şopti că în faţa noastră aveam de-a face cu un nebun. N-am vrut s-o cred şi i-am adresat prima întrebare. Puţin mai târziu mi-am dat totuşi seama că fratele meu avusese dreptate. Arabul mă privi atât de... nu-mi găsesc cuvintele ca s-o pot descrie – furios încât parcă ar fi vrut să mă ucidă. Nu-mi răspunse nimic, fireşte şi se-ntoarse pe călcâie reluându-şi drumul. N-am cutezat să-l urmărim de-ndată, şi-am aşteptat puţin, ca să se mărească distanţa dintre noi. Strigătul enigmatic nu s-a mai auzit. Arabul, care ne precede, cam cu vreo sută de metri în faţă se opri de câteva ori şi-şi ridică, pânditor, capul. Deodată ajunse la o cotitură a drumului şi dispăru, aşa cum dispăruse acolo sus la marginea craterului. Am căutat şi-aici în jur, unde s-ar fi putut ascunde, dar n-am găsit nimic. Omul rămânea pentru noi o enigmă. Întrucât nu doream să ne pierdem timpul, ne-am înapoiat la caii noştri, am încălecat şi ne-am văzut de drum. Chiar în apropierea noastră, beduini îşi înălţaseră micul lor oraş de corturi. I-am căutat şi-am început să târguim de la aceştia câteva alimente şi alte lucruri trebuincioase pentru continuarea călătoriei noastre. Şeicul ne invită politicos la masă şi ne ospătă cum se cuvine. Când am adus vorba despre Djebel-i-Scharr am văzut cum se agită. După ce i-am povestit, întâmplarea noastră cu arabul, a poruncit pe loc să se strângă corturile şi să ne continuăm călătoria. Mi-am dat toată silinţa de-al face pe şeic să vorbească. N-am aflat altceva nimic decât că muntele Djebel-i-Scharr, împreună cu craterul său are o faimă proastă întrucât bântuie pe-acolo „spiritual lui Ali Ben Murpha". Ali Ben Murpha a fost un renumit şeic-beduin, tâlhar, a cărui războinici au fost odată, în parte, soldaţi luaţi prizonieri. Ali Ben Murpha a fost prins şi pentru faptele sale aruncat în crater. Războinicii au fost duşi la Medina unde urmau să fie judecaţi şi condamnaţi. Conducătorul soldaţilor care-l învinsese pe şeicul-tâlhar s-a mâniat atât de mult pe el, încât a dat ordinul să fie aruncat imediat în crater. Ali Ben Murpha se împotrivi cât putu, în tot timpul pregătirilor pentru execuţie şi aducerii ei la îndeplinire. Nu-şi mai putu salva viaţa. Mai apucă însă să se desprindă din încleştarea a doi soldaţi şi-l înşfăcă pe conducătorul soldaţilor şi se prăbuşise cu acesta împreună în fundul puţului, luptând pentru viaţa sa, până la ultima suflare. Soldaţii înspăimântaţi o rupseră la fugă dar n-au îndrăznit să povestească nimănui ce se petrecuse la gura craterului. Conducătorul soldaţilor n-avusese nici un drept să judece el singur şi să-şi ducă hotărârea de execuţie imediat la

îndeplinire. Din cauza asta oameni săi au povestit că a căzut în prăpastie în munţi şi şi-a pierdut viaţa astfel. Din clipa aceea nimic bun nu se mai auzi despre craterul muntelui Djebel-i-Scharr. Spiritul lui Ali Ben Murpha bântuie pe-acolo şi din când în când se auzeau strigăte ca şi cum ar fi vrut să blesteme sau să acuze posteritatea. Fratele meu şi cu mine am râs la început despre istorisirea şeicului dar am văzut apoi cu câtă grabă beduini îşi demontară corturile ca şi cum ar fi vrut să părăsească cât mai repede regiunea şi nu m-am putut apoi să nu mă gândesc la păţania noastră. Cine era acest arab, căruia îi vorbiseră? Cine a strigat totuşi după ce am părăsit muntele? Totul era enigmatic aici! Nu mai aveam nici un chef să mai vizităm craterul. Către amiază când beduini îşi exprimară intenţia de a-şi relua călătoria am părăsit tabăra lor şi-am luat-o spre deşert. În oaza în care ne găsim noi acum ne-am mai gândit încăodată la toate. Fratele meu voia însă să ne reîntoarcem şi să mai cercetăm odată muntele. Mie însă îmi pierise cheful. Cu cât mai mult ne-ndepărtăm de Djebel-i-Scharr cu atât mai misterioasă îmi părea întreaga poveste. În cele din urmă am convenit să ne reîntoarcem, când au dat peste noi evenimentele care s-au petrecut în oază şi-n care, din păcate fratele meu şi-a pierdut viaţa, aşa că natural intenţiile noastre s-au dus pe râpă. Abia acum mi-a apărut din nou pofta de-a rezolva această enigmă împreună cu dumneavoastră domnilor, sper să reuşesc.

— Ne-aţi povestit totul, atât de captivant Mr. Barrington încât nu ne mai rămâne decât să participăm şi noi la cercetările dumitale, se exprimă zâmbind Marian. Mă întreb dacă vom mai auzi încăodată strigătul acela la gura craterului.

Barrington se bucură fireşte.

— Am ştiut c-o să vreţi să participaţi, spuse el. Problema asta ma chinuit de-atunci în continuare. Dacă mă gândesc mai bine ajung la concluzia că arabul, pe care l-am văzut eu şi fratele meu n-a fost altul şi nu putea fi decât Ali Ben Murpha.

— Atunci ar fi suportat foarte bine plonjonul în puţul craterului, intervenii eu pe fir.

— N-ar fi chiar imposibil, îmi replică Marian şi-l întrebă pe Barrington cam când vom putea ajunge la Djebel-i-Scharr.

— Mâine seară.

— Sunt ceva peşteri unde am putea înnopta?

— Vreţi să întreprindeţi ascensiunea muntelui chiar în aceeaşi noapte? întreabă Barrington c-o altă întrebare.

— Şi de ce nu, veni răspunsul prietenului meu.

— Nu v-aş sfătui!

— Şi de ce mă rog Mr. Barrington.

— Noaptea nu putem vedea prea bine împrejurimile.

— Cine ştie, poate tocmai noaptea am putea descoperi ceva!

— Sună destul de romantic Mr. Farrow! Dar ca să răspund întrebării dumitale, da, există peşteri acolo, unde am putea înnopta, cam pe la jumătatea drumului.

— Cât de mult timp durează urcuşul? a vrut să ştie Marian mai departe.

— Cel puţin patru ore.

— Şi drumul? Cum e, este obositor?

— Chiar aşa de obositor nu e, deşi e puţin abrupt. Călare fireşte nu putem urca.

Între timp m-am uitat la Pongo în timp ce Marian şi Barrington stăteau de vorbă. Uriaşul negru se ridică, ascultă cu atenţie câteva clipe şi-apoi dispăru în noapte. Le-am atras atenţia celorlalţi. Ce-l făcuse pe bunul Pongo să-şi părăsească brusc locul său de lângă foc?

Noi am rămas însă aşezaţi lângă foc şi-am căutat să percepem orice zgomot venit din bezna nopţii. Curând am auzit zgomote de copite ca şi cum o ceată de călăreţi s-ar fi apropiat de noi. Curând ne-am convins că era vorba de un singur cal, dar n-am schiţat nici o mişcare ştiindu-l pe camaradul nostru de veghe.

Zgomotul de copite se apropia tot mai mult. În depărtare ni se păru că distingem silueta unui călăreţ care-şi struni calul la vederea focului nostru, sări jos din şea.

Călărea un superb cal alb, arab, care merse fornăind bucuros spre apă pentru a-şi potoli setea. Călăreţul se opri în faţa noastră, se înclină în timp ce-şi duse salutând mâna la gură, frunte şi inimă.

Era aşadar un arab, care-şi înfăşurase capul atât de mult în burnus, încât numai ochii de-abia-i puteam vedea, dar din a căror privirea am dedus că era un om foarte pasional.

— Domnul fie cu voi străinilor, începu acesta.

— Şi cu tine la fel, am răspuns noi în cor.

Barrington mai adaugă:

— Mila Domnului şi binecuvântarea sa, fie cu tine!

— Caut de mult apă şi-acum dacă am dat de izvorul ăsta, nu-mi respingeţi rugămintea de-a înnopta aici la lagărul vostru de noapte.

— Simte-te ca acasă şi fă-te comod ca şi când noi n-am fi aici ca să-ţi tulburăm liniştea.

— Cel ce revarsă toate darurile asupra oamenilor fie binecuvântat! îşi încheie arabul cu politeţea salutului şi-şi stabili locul de popas undeva între izvor şi focul nostru.

Îşi introduce mâna în buzunarele vestmântului său larg, de unde-şi scoase câteva curmale, pe care le consumă în tăcere, pe noi nemai băgându-te în seamă. Nici noi n-am mai întrebat nimic pentru a nu-l deranja în timpul mesei. Discuţiile pe timpul mesei nu sunt privite de arabi ca un semn al bunei-cuviinţe.

Faţa arabului n-o puteam deloc recunoaşte şi nici nu puteam măcar

să ne dăm seama dacă aveam lângă noi un om în vârstă sau un tânăr.

După ce-şi termină masa, arabul privi încăodată înspre noi, ca şi când ar fi aşteptat ca noi să reluăm discuţia. Barrington, care se putea înţelege de minune cu beduinii îl întreabă câteva secunde mai târziu.

— Vii dinspre munte? Mai e mult pân-acolo?

— Dacă porniţi la răsăritul soarelui până seara ajungeţi acolo, răspunse arabul. Într-acolo vreţi s-ajungeţi?

— Dac-o vrea Allah ţinta noastră e Djebel-i-Scharr, răspunse deloc inspirat Barrington.

Cotul de prevenire al lui Marian îl atinse prea târziu pe acesta, gafa fusese comisă. Arabul nu răspunse nimic, dar în ochii săi sclipi o luminiţă ciudată. După o tăcere lungă catadicsi să reia discuţia:

— Veţi fi mâine seară la picioarele lui Djebel-i-Scharr, dar nu veţi găsi ce vă pofteşte inima pe-acolo. Ţinutul e sterp şi singuratec. Nici un om nu se mai aventurează pe-acolo, decât bântuie spiritul lui Ali Ben Murpha.

— Spiritul lui Ali Ben Murpha? întreabă Barrington ca şi cum ar fi auzit pentru prima oară pomenindu-se numele acesta. Dar cine e Ali Ben Murpha?

— Stăpânul muntelui Djebel-i-Scharr străine! El e mort de-acuma dar spiritual lui trăieşte şi nu tolerează prezenţa nici unui străin în preajma sa.

— Noi nu credem în spirite, puse Barrington lucrurile la punct cu obiectivitatea-i britanică recunoscută şi chiar dacă ar fi un astfel de spirit, nu văd cum ne-ar împiedeca să urcăm pe munte.

Arabul scutură numai capul neîncrezător, înainte de-a spune:

— Vă avertizez, Ali Ben Murpha este puternic chiar aşa mort cum este!

— Chiar şi după moarte?

— Da! Vocea sa strigă ziua şi noaptea şi tânjeşte după răzbunare. Toţi străinii care păşesc pe Djebel-i-Scharr sunt pierduţi.

— Atunci eu n-ar mai trebui să trăiesc, făcu Barrington provocator. Eu am mai urcat pe Djebel-i-Scharr şi încă mai trăiesc.

Ochii arabului sticliră în continuare dar vocea sa suna foarte calmă când zise:

— Atunci ai avut noroc şi-ai scăpat printr-o întâmplare. Totuşi vă previn să nu urcaţi pe munte.

Urmă o pauză mare în discuţie. Deodată Barrington îl întreabă pe arab:

— Mi-e permis să întreb din ce motiv ţi-ai mascat capul aşa?

— Am făcut o promisiune să-mi ţin acoperit capul atât timp cât…

Arabul îşi întrerupse propoziţia şi tăcu. De asemenea nu dădu nici un răspuns, pentru cât timp va dura promisiunea sa. Privi fix în flăcările focului şi păru să fi uitat cu totul de tot se petrecea în jur.

Deodată sări în picioare, scoase un şuierat şi sări repede-n şeaua calului care se apropiase-n trap. Înainte de a-l putea împiedeca, sau de a-l întreba despre intenţiile sale, cu toate că n-aveam nici un drept de-a o face, o porni în noapte pe calul său, dar nu în direcţia în care dispăruse Pongo al nostru.

De fapt acesta, care urmărise de departe scena asta veni repede spre noi şi spuse încet supărat:

— Masser, Pongo crezut că om rămâne la foc peste noapte. Pongo vrut să-l urmărească pe ascuns. Omul nu poate fi ajuns, călăreşte cal foarte bun.

— Veghează împreună cu Goliath dacă se-ntoarce din nou pe ascuns aici, îl rugă Marian pe uriaş şi se adresă lui Barrington:

— Cred că-i arabul pe care l-ai văzut atunci la Djebel-i-Scharr şi care avea faţa unui mort.

— Acelaşi simţământ l-am avut şi eu Mr. Farrow.

— Poate c-ar fi fost mai bine dacă nu i-ai fi spus adevărul, nu, m-am amestecat şi eu în discuţie.

Marian spuse foarte serios:

— Va trebui să postăm o santinelă pe timpul nopţii. Dacă omul are ceva de-a face cu Ali Ben Murpha, se va întoarce.

— Şi de ce mă rog, întreabă Barrington.

— Pentru a vedea ce avem de gând să întreprindem.

Răspunsul nu mă mulţumi, dar n-am mai spus nimic.

— Şi dacă se reîntoarce, ce-o să facem atunci, întreabă Barrington.

— Vom încerca să-l ţinem aici şi să-ncercăm să-i aflăm secretul.

Barrington dădu din cap. Stabilirăm santinele pentru veghe. Englezul începu din nou:

— Aveţi vreo bănuială, domnilor?

— Cu privire la arabul care-o fost aici?

— Fireşte!

— Dacă nu mă înşeală presimţirile, spuse încet Marian şi foarte gânditor, acest arab, nu este altul decât însuşi Ali Ben Murpha.

— Să legăm caii, propuse Marian după o pauză, pentru ca să nu ne fie furaţi pe timpul nopţii.

Pongo veni înapoi. Să fi văzut ceva special deja? În felul său calm şi precis ne lămuri:

— Pongo nu observat nimic în plus. Om fugit departe în deşert. Poate că acolo îşi are tabăra şi va reveni.

Asta era şi părerea mea. Marian îi împărtăşi lui Pongo că el va prelua a treia veghe, Barrington fiind primul. Se ridică pentru a da un ocol taberei noastre. Ne-am aşezat jos, noi ceilalţi. Eram liniştiţi întrucât ştiam că mă pot baza pe fiecare din camarazii mei.

Eu aveam cea de-a doua veghe. După exact două ore Barrington mă deşteptă:

— S-a întâmplat ceva? am întrebat de-ndată.

— Nimic, scutură Barrington din cap.

El se lasă numaidecât jos şi mă lăsă pe mine să aţâţ focul. Din cauza asta m-am îndepărtat puţin de lagărul nostru pentru a lua lemne.

Noaptea era înstelată şi nu prea rece. Nu m-am pierdut în contemplarea naturii deloc, întrucât eram ferm convins că arabul se va întoarce. Pentru ce şi în ce scop? Nu puteam spune. Tabăra noastră era înconjurată de trei pereţi de stâncă, de aceea mi-am concentrat atenţia doar în direcţia de unde începea deşertul.

Nici un zgomot nu tulbura liniştea nopţii. Dar gândurile mele continua să rămână la arabul care ne vizitase.

II

ÎN REGIUNEA MUNTELUI DJEBEL-I-SCHARR

TROPĂITUL DE COPITE A UNUI CAL l-aş fi putut auzi de la mare depărtare venind chiar din nisipul moale. Am rămas mult timp pândind aşa vreun astfel de zgomot, însă m-am aşezat liniştit spunându-mi că-mi pot termina cu bine rondul, întrucât nu se auzea nimic care să dea de bănuit.

Luna-şi arunca mantia ei asupra pustiului aşa încât puteam vedea până departe. Silueta îmbrăcată în alb a arabului ar fi trebuit s-o bag de seamă. Mai trecu o oră. Starea mea de trezire şi perspicacitatea observaţiei scăzură încetul cu încetul. Din nou am trecut de la un perete la celălalt de stâncă şi-am privit prin deschizătură până departe în deşert. Un zgomot pe care l-am auzit foarte aproape de focul nostru de tabără m-a făcut să-ncremenesc. M-am uitat într-acolo. Tocmai se deşteptase Pongo şi-acum îi trezise pe cei ce dormeau.

În timp ce alergam înspre ei am văzut cum uriaşul se uită în sus spre o văgăună săpată-n stâncă. Marian îşi scoase pistolul din cingătoare.

De-abia am apucat să privesc în sus, c-am observat o siluetă în vestmânt alb, care dispăru repede. Arabul – nu putea fi altul – se căţărase acolo şi noi am fost destul de iresponsabili ca tocmai asta s-o lăsăm neobservată. Cum de-a ajuns arabul să se urce nestingherit acolo, n-aveam nici o bănuială, întrucât stâncile deşertului erau destul de abrupte. Pongo părăsi focul nostru de tabără tocmai când eu am ajuns la camarazi, pentru a-i tăia arabului retragerea. Am încercat concomitent să ne urcăm pe pereţii lagărului nostru. Goliath trebuia să fie undeva în apropierea focului şi să observe pereţii de stâncă pentru a ne putea avertiza în caz că un om s-au capul său ar fi apărut de undeva. Dar degeaba ne-am uitat după arab, n-am mai dat de el şi Pongo se-ntoarse cu mâna goală. Nu-l mai zărise pe arab, rămăsese

undeva în deşert! Dacă ar fi pornit într-acolo într-adevăr nu i-ar fi scăpat uriaşului nostru o astfel de ocazie, ochii săi fiind mult mai ageri.

Pe stâncile de deasupra noastră şi în mica peşteră nu s-ar fi putut ascunde, întrucât la lumina lămpilor noastre de buzunar, am cercetat cu amănunţime totul. Ori c-a luat-o tiptil la pas înspre pustiul de nisip pentru a-şi regăsi calul pe care l-a lăsat la o mare depărtare de-acolo sau se mai găsea în imediata noastră apropiere.

Din contră era important să fim cu ochii în patru.

Unul singur nu putea să aibă ochii în toate părţile, de asta am instalat posturi de santinele duble, pentru a supraveghea şi stâncile de pe cealaltă parte. Restul nopţii l-am petrecut în felul ăsta, destul de neliniştiţi şi de-aceea am răsufla uşuraţi de-ndată ce a venit dimineaţa. La lumina soarelui aveam, evident, o mai bună perspectivă asupra împrejurimilor decât pe timpul nopţii.

Îndată după micul dejun, am pornit-o la drum. Pongo a mai căutat încăodată urmele îndărătul stâncilor şi cu ocazia asta a stabilit că arabul s-a retras într-adevăr pe jos, spre oază şi apoi s-a-ndepărtat din nou în acelaşi mod de aceasta.

Dacă nu se ridica în picioare, în poziţia aplecată, era foarte greu chiar şi pentru Pongo să-i descopere urma în deşert.

Călăream acum direct spre munţii Djebel-i-Scharr şi-n 12 ore socoteam să fim acolo. Dacă vom încerca să-i urcăm chiar în seara aceleaşi zile, urma să hotărâm la faţa locului.

Voiam mai întâi să cercetăm exact regiunea. Dacă Ali Ben Murpha mai era cu-adevărat în viaţă, era de presupus că mai avea adepţi încă în preajmă, care vor încerca din răsputeri să ne-mpiedice să urcăm muntele.

Pe drum, fireşte eram atenţi dacă nu-l descoperim din întâmplare, pe undeva, pe vizitatorul nostru nocturn. N-a fost însă cazul. Poate a băgat şi el de seamă cât de prevăzători şi temeinici eram în tot ce făceam şi se va fi păzit să ne iasă în cale.

După câteva ore, solul devenise tare şi mai pietros. Ne apropiam de ţinutul muntos şi deja câteva stânci izolate ni se arătase deja, zăceau răspândite pe câmpie, în timp ce în depărtare apăreau ici şi colo câteva culmi deluroase.

În timpul orelor de călărit, am avut destul timp să mă gândesc la istorisirea lui Barrington şi-am ajuns la concluzia că Ali Ben Murpha trăia încă. Poate că ascunsese în munţi Djebel-i-Scharr o comoară sau alte avuţii dobândite de pe urma incursiunilor de jaf şi-acum urmărea să dea locului un prost renume pentru a nu mai fi tulburat pe viitor de autorităţi şi asta până când uitarea se va aşterne peste vechea poveste şi va putea apoi să iasă la iveală şi să se bucure de prada sa, fără teama de a fi arestat.

Marian păstrase tăcerea pe tot parcursul şi deşi Barrington, îi adresase câteva întrebări el răspunse monosilabic şi oarecum distrat. Şi în mintea lui, eram sigur se prelucrau datele problemei.

Înspre seară, apărură în depărtare, primele ridicături mai serioase de teren. În doua ore vom fi fost la sfârşitul primei părţi a călătoriei noastre.

Ce ne va aduce noaptea? Până în zorii zilei următoare vom fi rezolvat oare misterul lui Ali Ben Murpha?

Barrington ne-a sfătuit să adăpostim caii, tot în locul în care el şi cu fratele său şi-i adăpostise, cu prilejul primei vizite făcute în munţi, acolo unde îşi stabiliseră tabăra generală. Acest loc avea un diametru de vreo 20 de metri în cazul văii şi care avea o singură intrare.

Dacă zăvoram intrarea, animalele nu puteau scăpa. Un străin nu l-ar fi putut găsi, întrucât locul era foarte adăpostit. Stâncile apărură tot mai dese în faţa noastră. Foarte clar ne apăru în faţă, cea mai importantă proeminenţă, care era chiar craterul, pe care-l doream atins, ce avea forma unei uriaşe pâlnii rotunde. Deasupra, în preajma acesteia, nu creştea nici o plantă sau tufiş sau copac. Doar stânci răzleţe, golaşe, ieşite brut şi fără fineţe de sub pana modelatoare a naturii de-a lungul timpului, ne somau severe, prin sălbăticia lor, de la distanţă încă.

Când mai eram încă la vreo jumătate de oră depărtare, de locul de tabără al lui Barrington, veni spre noi un călăreţ ce părea de la depărtare a fi arab. Mai întâi ne-am gândit fireşte la arabul nostru din noaptea trecută. Foarte curând ne-am convins că nu putea fi el.

Arabul venea direct spre noi, strunindu-şi calul, când fu, foarte aproape de noi. După obiceiul locului ne salută:

— *Massikum bi-l-hair, lailtak mbarke!* (Bună seara. Noaptea care vine fie-vă binecuvântată!)

— *Sa ide, Allah jusallema umrak!* (Bună seara! Alah să vă aibă în grijă).

Barrington care cunoştea într-o oarecare măsură dialectul sirian al limbii arabe, dăduse răspunsul la salut şi-n numele nostru.

— *Luain rajeh, ja hauwage?* (Încotro vrei s-o iei domnule) se adresă arabul direct lui Barrington, pe care-l privea probabil ca pe conducătorul nostru.

— *Irga mia matra ma git* (Întoarceţi-vă din drum, pe unde aţi venit, strigă arabul avertizându-ne).

— Nu te înţeleg, strigă Barrington în limba engleză. Nu cumva vorbeşti englezeşte?

— Ba da, dar nu prea bine.

— N-are importanţă. Ne vom înţelege noi cumva.

Barrington schimbase limba de conversaţie intenţionat, pentru a putea şi noi înţelege de ce voia arabul să ne atenţioneze astfel în

salutul lui. Continuă:

— Acum spune-ne te rog, de ce trebuie să ne reîntoarcem. Ai venit înaintea noastră, anume pentru a ne spune asta?

— Da, domnule, şeicul tribului meu, v-a observat deasemenea şi m-a trimis pentru a vă avertiza. Faceţi cale întoarsă. Aici în munţii Djebel-i-Scharr nu vă aşteaptă decât cele mai mari primejdii.

— De unde pot veni asemenea primejdii, întreabă Barrington, foarte la obiect. Vrem doar să vedem craterul vulcanului. După aceea vrem să ne întoarcem la Medina.

— Şeicul nostru vă trimite salutul său domnule. Vă vrea binele de aceea vă avertizează. Şi noi vom părăsi mâine regiunea. Aici domneşte spiritul lui Ali Ben Murpha. Ascultaţi-i sfatul şi întoarceţi-vă altfel vă paşte nenorocirea.

— Unde este tabăra şeicului vostru şi cum de a campat chiar în zona asta, dacă ştia că este un loc atât de nefast, vru să ştie Barrington.

— Domnule, Ali Saffad care este şeicul tribului meu are treabă aici, în acest moment. Blestemul lui Ali Ben Murpha l-a chemat încoace. Ne-am făcut tabăra într-o vale din apropiere şi mâine dimineaţă devreme vom urca Djebel-i-Scharr, întrucât şeicul, domnul meu, a făcut un vot în această privinţă.

— Atunci înseamnă că este extrem de bine păzit şi va încerca acest urcuş sub protecţia oamenilor săi. Este ceva special de văzut acolo, în vârful muntelui? Asta mă face curios. Vorbeşti de un anume Ali Ben Murpha! Cine este ăsta?

— N-ai auzit niciodată de blestemul lui Ali Ben Murpha domnule? se informă mirat, arabul.

— Atunci n-o să te mai întreb nimic. Condu-ne te rog la şeicul tău. Vrem să-l salutăm şi să-i mulţumim personal pentru avertismentul său.

— Mai bine întoarceţi-vă din drum, domnule, e mai bine pentru noi, am spus că spiritul lui Ali Ben Murpha a început din nou să bântui prin munţi.

— Lasă-l s-o facă! Dac-o să-l întâlnim îi voi răspunde în felul nostru, încheie Barrington pe un ton ce se vru lipsit de griji. Acum condu-ne la şeicul vostru. Vreau să înnoptăm în munţi.

— Allah ştie că eu v-am avertizat. Aşadar vă voi conduce. Urmaţi-mă vă rog. Cu asta struni calul, se-ntoarse în jur şi o porni într-un galop atât de sănătos încât ne-am dat toată silinţa să-l putem urma. Deşi caii noştri erau destul de obosiţi după un călărit ce durase 12 ore, arabului nu-i reuşi să mărească distanţa între noi şi el.

Galopul dură 20 de minute, apoi am ajuns în defileul, în care arabul intră imediat, fără a se mai uita în spate să vadă dacă-l urmam sau nu.

— Omul ăsta aleargă direct spre fostul meu loc de lagăr, ne strigă

Barrington. Ce-ar trebui să credem?

Nu i-am dat nici un răspuns.

— Credeţi cu adevărat că-ntr-un loc atât de îngust poate să-şi aibă lagărul un trib întreg? iscodi englezul mai departe.

Marian ridică din umeri. El nu lasă să-i scape nici o clipă arabul din ochi, pentru a fi pe fază dacă avea să facă vreun semn tainic într-o parte sau alta. Nu m-am putut opri să nu mă gândesc la vizita anterioară la Djebel-i-Scharr. Ce s-ar fi putut întâmpla între timp pe munte sau la gura craterului, că vizita noastră devenise atât de nedorită.

Deodată arabul dispăru din faţa ochilor noştri. Îşi smucise calul lateral, înspre stânga şi păru că dispare într-unul din pereţii stâncoşi de pe partea acea. După ce-am ajuns la faţa locului am observat o spărtură în stâncă atât de mare încât un singur călăreţ ar fi putut pătrunde cu cal cu tot. I-am luat urma mergând unul în spatele celuilalt.

— Păi o luăm cu adevărat spre ascunzătoarea mea, ne lămuri Barrington. După ce intrândul ăsta de stâncă va face o cotitură, vom ajunge la o mică vale în acest imens cazan. Pentru un trib întreg este prea mic. Câteva corturi însă tot ar putea fi ridicate.

Marian fu primul care intră în spărtura practicată în zid. Când acesta făcu o cotitură ne făcu semn să-l urmăm foarte aproape.

Îndată dispăru după cotitură. L-am urmat imediat şi-am privit valea din faţa noastră, în care nu era ridicat nici un cort. Ba da! Unul singur era plasat undeva lateral, foarte aproape de peretele stâncos. Conducătorul nostru se dăduse jos de pe cal şi vorbi cu-n arab, care ne privi la rându-i cu curiozitate. Faţa sa nu trăda deloc mânie, cel mult uimire.

Se mirase c-am îndrăznit să-l urmăm pe solul său până aici.

Am descălecat şi noi în faţa celor doi arabi şi l-am salutat pe cel mai în vârstă foarte ceremonios. El stăpânea engleza binişor astfel încât Barrington care preluase şi de data asta iniţiativa, putu duce cu el discuţia în această limbă.

— Allah să-ţi binecuvânteze ziua şi noaptea. Cel de sus ne-a îndrumat paşii încoace pentru a putea petrece noaptea în tovărăşia ta.

— Allah să v-o binecuvânteze şi pe-a voastră, străinilor. Ali Saffad se bucură să vă poată saluta şi, vă invită să vă alegeţi locurile de popas în tabăra sa.

Dintr-un perete de stâncă ala cestui cazan ţâşnea firul vesel al unui mic izvor. Am lăsat să bea mai întâi caii şi apoi ne-am astâmpărat setea şi noi. Pongo şi Goliath se ocupară mai departe de cai, în timp ce noi ne-am îndreptat spre cortul arabilor şi-am luat loc în faţa gazdelor noastre.

— Kidha, însoţitorul meu, începu şeicul, va observat de pe stânci.

L-am trimis să vă avertizeze ca să nu mergeţi în zona muntelui Djebel-i-Scharr. V-am vrut numai binele. Spiritul lui Ali Ben Murpha bântuie acolo – i s-a auzit chemarea.

— Kidha, ne-a spus totul Ali Saffad, răspunse Barrington. Dar cine este Ali Ben Murpha? Şi ce-i cu spiritul şi chemarea acestuia.

— Ali Ben Murpha a fost fiul unui prinţ al deşertului beduin de felul lui. A fost prins de poliţişti şi aruncat în puţul craterului. A fost un om puternic şi s-o apărat din răsputeri. Astfel i-o reuşit să-l tragă după el şi pe conducătorul soldaţilor care-l prinseseră. Acum spiritul său stăruie pretutindeni. Când s-aude strigătul lui Ali Ben Murpha se ştie că înseamnă nenorocire.

— Şi de ce rămâi tu aici, şeic Saffad?

— Fiindcă am făcut un jurământ, sau un vot, cum se mai spune.

— Am crezut că eşti aici împreună cu tribul tău.

— Nu, am venit singur, numai cu Kidha, l-am luat ca însoţitor.

— Şi jurământul făcut.

— Voi încerca, străine, să îmblânzesc spiritul lui Ali Ben Murpha şi să-i redau odihna veşnică.

— Şi de ce trebuie ca noi să ocolim conul? Poate să vă facă şi vouă rău, spiritul lui Ali Ben Murpha.

— Ali Ben Murpha i-a blestemat pe toţi străinii. Vă va aduce nenorocire şi vă va lua cu el în adâncurile craterului. De-ndată ce auziţi strigătul lui Ali Ben Murpha vă previn ca să mergeţi în vecinătatea craterului.

— Păi noi vrem ca încă în această noapte s-ajungem la marginea craterului, observă Marian, care până-n acest moment păstrase tăcerea.

Şeicul Saffad încremeni de groază.

Şeicul era mai mult decât mirat, dar prietenul meu îi răspunse cu mult calm în voce.

— Da, chiar în această noapte! Noi nu credem în spirite. Anumiţi oameni vor să exploateze naivitatea credulilor în propriul lor avantaj, pentru a trage foloase proprii, deşi încă nu ştim de ce natură.

— Este o greşeală domnule! Ştiu foarte bine că spiritul lui Ali Ben Murpha, bântuie locurile astea, pentru că… pentru că l-am văzut cu ochii mei însăşi.

— Atunci acesta nu e spirit ci chiar omul care-i sperie pe toţi ca fiind întruchiparea spiritului, şeicule!

— Îl cunosc pe Ali Ben Murpha tot atât de bine, cum îmi cunosc propriul meu frate. I-am văzut faţa deşi acum aduce cu faţa unui mort. El era, pot s-o jur pe Allah!

— E-adevărat ce spui! El era, dar nu spiritul lui! Dacă fu…

Discuţia noastră fu întreruptă printr-un strigăt îngrozitor, care venea de sus, de pe coama munţilor. Suna aşa de parcă viaţa unui om

s-ar afla în pericol. Voii să sar în picioare dar prietenul meu îşi făcu semn să rămână aşezat. Încăodată răsună strigătul, apoi totul rămase aşezat. Nici unul dintre noi nu-ndrăznise să scoată vreun sunet. Muţi de uimire stam cu toţii pândind, dacă strigătul de adineaori se va repeta.

Şi iată! După o pauză mai lungă, răsună pentru a treia oară. Mi se păru că acel ce strigase între timp se apropiase ceva mai mult de noi, dar într-o vale atât de îngustă, mărginită de vârfuri de munţi, lesne te poţi înşela.

După câteva minute de tăcere şeicul Saffad spuse:

— Ali Ben Murpha a strigat de trei ori. Asta înseamnă o nenorocire nouă, mai mare decât oricare alta. Hălăduieşte din nou liber în munţi. Mâine dimineaţă mă voi urca până la marginea craterului şi voi încerca să-l determin pe Allah să-i dea spiritului liniştea pe care-o merită.

Nimeni nu-i dădu replica şeicului, fiecare-şi păstra impresiile pentru sine. Ne găseam în vecinătatea muntelui Djebel-i-Scharr şi ar fi ajuns la marginea pâlniei craterului în patru ore dacă am fi voit.

Ce-o să ne aştepte acolo? Marian privea gânditor înainte. Deodată îşi ridică capul ţi-l întrebă pe şeic, de-a dreptul:

— Spui că l-ai recunoscut pe Ali Ben Murpha, şeic Saffad. Descrie-mi-l te rog şi mie cât mai exact ca să-l recunosc şi eu de-o fi să-l reîntâlnesc acolo, în munţi.

Şeicul veni în întâmpinarea cererii lui Marian, fără să şovăie nici o clipă. Barrington stătea ca pe cărbuni încinşi. I-ar fi plăcut grozav să poată spune că după descrierea şeicului el îl întâlnise deja în persoana arabului care-i ieşise în cale, în munţi, dar Marian îi aruncă o privire care-l făcu să amuţească.

— Într-o oră vom porni înspre gura craterului, spuse Marian, calm, după o pauză mai lungă.

— N-o face domnule! L-ai auzit doar cu propriile-ţi urechi pe fiul prinţului, spiritul acestuia, care a chemat şi încă de trei ori.

— Nu ne temem nici de spirite şi nici de oameni, răspunse prietenul meu. Vrei să ne însoţeşti şeicule Saffad? Poate că-ţi va mai reuşi încă în noaptea asta să-ntâlneşti spiritul lui Ali Ben Murpha.

— Nu, nu! Rămân aici! Orele nopţii aparţin spiritelor. Ele sunt libere şi pot dăuna oamenilor, după cum doresc. La lumina zilei ele sunt ferecate. Din cauza asta vreau să merg abia mâine dimineaţă ca să mă rog pentru sufletul lui Ali Ben Murpha.

— Atunci vom pleca singuri, hotărî Marian.

Şeicul făcu alte câteva zadarnice încercări de-a ne abate de la planul nostru. Să-l fi mânat numai grija pentru noi? Să fi fost şi alte motive? Până acum nu m-am îndoit de sinceritatea lui, fiindcă pe chipul şi în ochii săi puteam citi sinceritatea şi cinstea, ca într-o carte

deschisă şi nimic nu-mi părea fals.

Kidha, însoţitorul şeicului, îşi făcuse culcuşul în apropierea lui Pongo şi a lui Goliath, dar nu vorbeau între dânşii. Din când în când Goliath îi punea lui Pongo întrebări, mai cu seamă cu privire la strigătele sau chemările acelea care veneau din munţi.

După o oră pornirăm la drum. Marian îl rugă pe şeic să aibă grijă de caii noştri şi să ne aştepte-n vale, reîntoarcerea noastră. Spera ca, foarte puţin înainte de începerea zorilor să fie înapoi. Cu inima grea şeicul ne petrecu la plecare. După ce ne-am depărtat o bucată de valea în care adăsta şeicul cu omul său, Barrington ne şopti:

— Descrierea şeicului se potriveşte ca o mănuşă omului pe care l-am întâlnit eu şi cu fratele meu. El a fost şi arabul misterios care ne-a vizitat în oază. Al vrea să ştiu de unde a aflat numai că ţelul nostru e Djebel-i-Scharr.

— În oază cred că a nimerit numai dintr-o întâmplare, răspunse Marian. Dacă i-am fi spus un alt ţel al călătoriei noastre ar fi rămas cu siguranţă să înnopteze cu noi.

— Şi de ce s-a reîntors domnule Farrow?

— Voia să ne scoată din luptă, poate. Plec de la ideea că acum se va petrece ceva deosebit în munţi, ceva ce unui străin nu-i îngăduit să afle.

— Şi crezi dumneata că şeicul Saffad ne-a minţit?

— De minţit nu, nici vorbă! Ne-a trecut sub tăcere ceva. Avea doar în minte spiritul lui Ali Ben Murpha. De ce-i pasă atât de mult de spiritul lui Ben Murpha, dacă într-adevăr, despre un spirit este vorba?

— Crezi deci domnule Farrow că şeicul Saffad şi cu Ali Ben Murpha au ceva împreună? Poate vor să ne întindă o cursă?

— Prea mult spus! Gândeşte-te te rog puţin asupra cuvintelor spuse de şeic, în care ne explică că-l cunoaşte pe Ali Ben Murpha ca pe…

— … Fratele său!

— Just.

— Deci, tu ce crezi Mariane, că şeicul Saffad şi cu Ali Ben Murpha sunt fraţi, am strigat aproape, eu.

— Precis! Saffad crede cu-adevărat că fratele său este mort iar spiritul său bântuie încă. Acum vrea să-l răscumpere. Ca rudă apropiată este aproape obligat s-o facă.

Barrington aprobă doar şi după o pauză în conversaţie în care ne-am continuat fireşte urcuşul, spuse:

— Problema e dacă Ali Ben Murpha mai e într-adevăr viu. Ştie ceva de prezenţa fratelui său pe muntele Djebel-i-Scharr?

— Presupun Mr. Barrington. Nu cred c-a vrut să ne împiedice, fără rost, să urcăm pe muntele Djebel-i-Scharr. Mă tem că şeicul Saffad ţine foarte mult la fratele său, deşi acesta nu cred că-i răspunde la fel. Şeicul Saffad nu e deloc sărac. Poate că Ali Ben Murpha va juca şi faţă

de fratele său rolul spiritului dezlănţuit şi nici decum nu-i va cere o răscumpărare care numai demn de-o stafie nu e.

— Prin urmare domnule Farrow, de aceea ai insistat ca încă astă noapte să urcăm înspre crater, pentru a preîntâmpina un atac asupra lui Saffad?

— Da, dar dacă reuşim sau nu, n-avem de unde să ştim. Nu cunoaştem deloc regiunea şi vom pierde multă vreme până o să putem da de ascunzătoarea spiritului. Numai după ce-l vom fi prins, vom putea dezlega misterul.

Barrington ne conduse pe micul drumeag pe care-i urmărise şi el, împreună cu fratele lui, când a urcat înspre crater.

Marian ne-a rugat ca să facem acum cât mai puţin zgomot cu putinţă. Pongo mergea ca de obicei înaintea noastră pentru a sonda terenul. Instinctul său îi spunea mai mult decât nouă, celorlalţi, toate cele cinci simţuri.

Pongo crezuse şi el la început în stafii. Datorită nouă a ajuns să ştie că nu există stafii şi că toate aceste poveşti cu spirite şi fantome pot fi explicate. Bineînţeles că şi Goliath fusese la început superstiţios. Cu el fusese ceva mai greu de a-l lămuri şi încă şi azi probabil mai rămăsese o fărâmă de superstiţie în el.

Nu se mai temea însă, mai ales că, mentorul şi învăţătorul său, Pongo, îi era în preajmă.

Micul mus (ucenic în marină) italian, păşea cam trei-patru metri în spatele lui Pongo şi se uita, cu atenţie, atât la dreapta cât şi la stânga. Ajunsesem iarăşi într-un defileu a cărui pereţi abrupţi şi înalţi păreau să sfideze cerul nopţii.

O semiobscuritate ne-nconjura acum, întrucât razele lunii nu cădeau perpendicular în defileu. Ne-am luat de-aceea lămpile de buzunar în mâna stângă, pentru a le aprinde imediat în caz că cineva apărea brusc în faţa noastră.

Am străbătut defileul fără ca să întâlnim ceva neprevăzut. Acum drumeagul nostru se lărgise considerabil. Nu mai întâlneam stânci. Luna lumina iarăşi din plin astfel încât puteam vedea totul clar în faţa noastră. Aici nu se putea ascunde nici un om. Pe care să nu-l observăm, se impunea deci concluzia că ascunzătoarea îi era în cu totul altă parte, de unde avea posibilitatea de a ne surprinde dacă voia, oricând.

III

O DESCOPERIRE IMPORTANTĂ

CREASTA MUNTELUI URCĂ TOT MAI MULT. Ocazional trebuia să depăşim obstacole care erau mărginite de adevărate prăpăstii. Din precauţie am trecut de locurile periculoase mergând unul în spatele

celuilalt şi dacă era să fim atacaţi aici, lesne ne-am fi putut prăbuşi în adâncime.

Eram pe drum de trei ore, când Barrington se opri şi ne spuse:

— Atenţie, acum drumul nostru duce, timp de-o jumătate de oră foarte aproape de-o prăpastie. Trebuie să mergem unul după celălalt fiindcă nu există nici o altă posibilitate. Spre dreapta se află stânca sau mai bine zis peretele de stâncă abrupt. Întrucât poteca duce în curbe largi către vârf n-o s-o putem urmări decât foarte puţin cu privirea. Dacă va fi să fim împiedecaţi în urcuş de către cineva, atunci partea aceasta a drumului este cea mai potrivită pentru acest lucru.

— Nu există un alt drum spre vârf domnule Barrington? întreabă Marian.

— Fratele meu şi cu mine n-am descoperit nici unul pân-acum. Putem numai foarte încet ajunge în vârf întrucât tot timpul trebuie să păstrăm sub ochi înălţimea. Anumite locuri sunt cu deosebire foarte înguste. E-adevărat că eu şi cu fratele meu am străbătut porţiunea asta în condiţii mult mai puţin primejdioase, adică pe timpul zilei.

— Am mai mers noi pe drumuri periculoase şi mai în sus şi mai în jos şi chiar pe timp de noapte. Am promis şeicului că la revărsatul zorilor să fim deja înapoi. Ne mai rămân deci două ore de stat pe vârful muntelui.

Pongo păşise deja pe cărarea îngustă, caută să vadă dacă totul este în regulă apoi ne făcu semn să-l urmăm. Ne-am înţeles că Barrington şi cu mine să-l urmăm îndeaproape, astfel încât noi să putem ţine ochii permanent în sus, observând înălţimile, în timp ce Marian urma să aibă în atenţie locurile cele mai periculoase. Goliath urma să încheie şirul.

Urcam numai foarte încet. Peretele din dreapta îl apreciam ca la o sută de metri înălţime. Dacă va fi să fim atacaţi acolo, va trebui să acţionăm foarte energic, întrucât nu vom putea evita atacul. Un singur bloc de stâncă aruncat de sus ne va putea arunca direct în prăpastie.

Din fericire luna lumina din plin astfel încât peretele de stâncă era luminat foarte clar. Puteam vedea partea de sus a muntelui foarte clar şi-aş fi remarcat imediat dacă era să apară o siluetă.

Pas cu pas urcam mai departe. Dat fiind conformaţia drumului trebuia să ţinem ochii aplecaţi în jos, tot timpul, în timp ce alţii erau preocupaţi cu supravegherea vârfului muntelui.

Din nou ne avertiză Marian cu privire la drumul accidentat. Barrington care mergea în faţa mea îşi îndreptă privirea în jos, în timp ce eu m-am oprit şi-am privit în sus. De-ndată ce Barrington ajunse la partea cea mai periculoasă a cărărui mi se păru şi mie că recunosc, sus pe creste, conformaţia unui cap. Mâna cu pistolul îmi ţâşni în sus – dar capul dispăru din nou.

I-am atenţionat de-ndată pe camarazi. Înainte de-a mai putea

adăuga câteva explicaţii lămuritoare, deasupra apăru, proeminenţa unui mare bloc de stâncă, care urma să fie aruncat în secunda următoare asupra noastră.

Mi-am prevenit camarazii cu voce tare şi-o fracţiune de secundă mai târziu mi-am descărcat pistolul.

Detunătura repercută de câteva ori ecoul. În secunda următoare blocul de piatră se prăbuşi chiar pe locul unde stăteam noi. Marian şi Barrington săriră câţiva paşi înainte pentru a se adăposti. Eu la rându-mi am dat repede înapoi dând peste Goliath. În acelaşi moment în faţa mea am văzut blocul prăbuşit din care o bucată mare se desprinse imediat, sub forţa impactului şi căzu huruind în prăpastia de alături.

Am stat locului continuând să privesc fix în sus. Din nou apăru un cap. În acelaşi timp detunară concomitent trei împuşcături.

Marian, Barrington şi cu mine am tras în acelaşi timp dar dacă am nimerit sau nu, nu puteam şti. Capul dispăruse şi mult timp dup-aceea nu mai apăru.

De-abia acum am putut să cercetez în linişte cărarea din faţa mea.

Groapa pe care-o pricinuise căderea blocului de piatră era aşa de mare încât de-abia-mi puteam continua drumul. Numai dacă mă lipeam foarte strâns de peretele de stâncă aş fi avut şansa de a depăşi acest nou obstacol, creat artificial. Întrucât Goliath era mai uşor decât mine l-am rugat să treacă el primul. Marian îi aruncă o bucată scurtă de funie dincoace, pe care sprintenul Goliath o prinse.

Aşa ne asigurasem acum. Am trecut şi eu, ajutându-mă de funie, de locul periculos. Pongo controlase între timp drumul din faţa noastră şi venind cu vestea liniştitoare că drumul, după vreo sută de metri, se îmbunătăţeşte.

— În curând ajungem la pâlnia craterului, ne lămuri Barrington. Peste o jumătate de oră vom fi la marginea craterului. Acolo nimeni numai are loc unde să se ascundă.

Nu mai era acum vreme să mai stăm de vorbă, întrucât trebuia să fim foarte atenţi cum ne urmăm drumul şi la împrejurimi.

Din cauza asta, nici nu i-am mai răspuns lui Barrington. După vreo sută de metri cărarea se termina şi drumul ducea acum peste un câmp de pietriş, direct spre crater. Aici ne simţeam destul de siguri, adversarul nostru nu se putea apropia în nici un fel de noi fără a fi văzut. Nu mai eram deloc ameninţaţi de sus cu strivirea de către vreun bloc de stâncă aruncat.

Am păşit vioi acum prin defileul care ducea înspre crater.

— Ali Ben Murpha nu poate să se afle aici, dacă el a fost cu adevărat cel ce-a aruncat blocul de piatră. Să ne grăbim totuşi, ne sfătui Barrington, să străbatem şi defileul ăsta. Marian încuviinţă şi întreabă cât de lung este.

— Două sute de metri! Dup-aceea suntem sus la marginea

craterului. Cincizeci de metri mai departe începe craterul vulcanului stins.

— Să mergem câte unul la o distanţă de cincizeci de metri prin defileu, spuse Marian. Nu ne vom opri chiar dacă auzim vreun strigăt sau ceva asemănător. După ce vom fi parcurs şi porţiunea asta de teren ne oprim.

— Şi cine începe, întreabă Barrington.

— Pongo, îl îndemnă Marian pe uriaşul negru. El va recunoaşte mai repede decât noi toţi toate pericolele. Goliath îl va urma. Apoi urmezi dumneata, apoi Robert şi eu fac încheierea. De acord?

Am încuviinţat. Marian îi făcu un semn lui Pongo, care începu imediat să străbată defileul. După o jumătate de minut l-am trimis pe Goliath după el, Barrington urmându-l la acelaşi interval de timp. În cele din urmă am luat-o după ei.

Odată ajuns în defileu, m-am uitat de câteva ori în sus şi-am observat că înălţimea pereţilor de stâncă se micşora din ce în ce. La sfârşitul acestuia, nu mai era nici un perete, din locul unde mă aflam puteam supraveghea prea bine şirul de stânci din faţa mea. Măsura mea suplimentară de precauţie se dovedi inutilă, nimeni, în afară de noi, nu era aici sus.

Defileul continua încă strâmb în sus, aşa că am ajuns cu toţii sus, marcaţi de oboseală, respirând cu greutate. Prietenului meu i-am făcut un semn liniştitor cu mâna şi să nu se grăbească chiar atât de tare, încât nu ne pândea nici un pericol. De-ndată ce acesta mă ajunse se opri examinând cu atenţie împrejurimile.

— Pongo ar fi trebuit să ne atenţioneze el însuşi ca să nu ne grăbim chiar aşa, fu de părere Marian.

— Masser Farrow a spus că nimeni nu trebuie dat atenţie la strigăt, rânji uriaşul negru. Altfel Pongo ar fi strigat.

Am râs şi noi. Ne-am mai uitat încăodată în jur. Între timp Pongo desfăşurase o funie lungă, pe care o luase din cămara de provizii a lui Barrington. În total dispuneam de patru asemenea frânghii pe care voiam să le înnodăm pentru a permite coborârea în puţul craterului.

Spiritul lui Ali Ben Murpha nu luase asta, desigur, în considerare.

— Crezi că vom putea afla ceva, dacă o să ne dăm drumul în fundul craterului.

— Da, cred, răspunse Marian. Nu-mi pot explica altfel dispariţia arabului, decât că acolo avea o posibilitate de salvare, pe care-o foloseşte de prima oară de când fusese azvârlit acolo.

În timp ce Pongo înnoda frânghiile, noi ne-am apropiat de marginea craterului. O deschizătură întunecoasă se căsca în faţa noastră. Mi-am imaginat cum pe-aici în timpuri străvechi ieşise lava la suprafaţă. Acum vulcanul era de mult stins. Dar cine putea garanta că nu va erupe din nou?

Marian voia să lase funia să spânzure astfel încât unul după altul să ne putem coborî pe ea. Voia să se lase primul în jos şi-şi legase unul din capete deja de braţe. Pongo trebuia să rămână de veghe la marginea craterului. Era destul de puternic ca să ne poată trage afară, dacă cumva am fi fost împiedecaţi de ceva să ne mai căţărăm în sus.

Prietenul meu încălecase deja marginea craterului în timp ce Pongo lăsă funia în jos. Am aşteptat încordaţi ca Marian să ne dea un semnal, după ce-ar fi ajuns la fundul craterului. Şi cel de-al treilea nod făcut de Pongo alunecase prin mâinile lui Pongo, acum venea ultima parte a frânghiei la rând. Dacă nici aceasta nu ajungea, atunci întreprinderea noastră fusese zadarnică.

În cele din urmă funia se mişcă. Marian ne dădu astfel de-nţeles ca să nu mai lăsăm în jos funia. Slăbi şi încordarea funiei, greutatea corpului lui Marian nu mai atârna de ea.

Barrington urma şa rând. El trebuia să se lase în jos pe funie. Goliath fu al treilea şi ca ajutor de marinar ce era, o făcu repede. Ca Pongo să nu fie obligat să ţină tot timpul frânghia cu mâinile, i-am fixat capătul superior de-un colţ de stâncă zimţat. În final am început şi eu coborâşul.

Foarte repede am simţit ceva solid sub picioare, dar nu era decât un capăt de stâncă pe care aterizasem. Deasupra capului meu am văzut bolta acoperită cu stele. Cu mâna stângă m-am ţinut de frânghie şi m-am sprijinit cu dreapta de peretele stâncos.

După o odihnă cam de-o jumătate de minut am vrut să-mi continui coborâşul.

Când mi-am luat mâna de pe peretele stâncos vrând să mă apropii mai mult de frânghie, partea proeminentă a marginii de stâncă se desprinse şi aproape aş fi căzut şi eu în prăpastie de nu m-aş fi prins de funie. Cu toate acestea am alunecat atât de mult de-a lungul funiei şi m-am lovit atât de tare cu capul de ieşindul stâncos încât mi se făcu negru înaintea ochilor. Credeam că mi-am pierdut cunoştinţa.

Probabil că-n panica care mă apucase am strigat, c-am auzit îndată de sus vocea îngrijorată a lui Pongo, întrebându-mă ce se întâmplă.

Pe moment n-am putut răspunde din cauza unei slăbiciuni spontane, care mă apucase. Am încercat zadarnic să mă agăţ de funie dar degetele nu mă mai ajutau să-mi susţină greutatea corpului şi alunecau atât de repede în adâncime că m-aş fi izbit în cele din urmă de stânci dacă cineva nu m-ar fi prins în ultimul moment.

Am simţit cum mă ţine cineva şi-apoi mă depune pe ceva solid. Încetul cu încetul puterile îmi reveniră.

Foarte aproape de mine stătea Pongo care coborâse repede pe funie îndată ce-am scos ţipătul de spaimă şi-acum întreba:

— Ce s-a-ntâmplat Masser Bertram?

I-am povestit şi-apoi am tăcut să-mi trag sufletul până când voi fi

din nou în stare să-mi reiau coborâşul.

Pongo avea de gând să se urce ca să-şi reia locul la marginea craterului. Mi-au trebuit cinci minute ca să-mi revin, după care mi-am reluat cu-adevărat coborâşul. De-abia am făcut zece metri când am simţit cum se zguduie funia. Se căţăra Pongo, într-adevăr sus?

Nu. El stătea încă pe mica proeminenţă stâncoasă, pe care stătusem eu mai înainte. O spaimă de moarte mă cuprinse, cineva voia, acolo sus la marginea craterului să desprindă funia.

Am început repede să mă întorc înapoi şi i-am strigat în câteva cuvinte de ce mă temeam. În acelaşi moment funia cedă cu adevărat. Credeam că mă voi prăbuşi în adâncime, dar am simţit o zguduitură puternică. Funia ţinu. M-am uitat în sus şi mi-am dat seama că Pongo c-o prezenţă de spirit extraordinară o prinsese şi-i frânase căderea.

De sus funia se desprinse din locul unde fusese ancorată şi aruncată în adâncime. Cu greu străduindu-mă din toate puterile am căutat s-ajung din nou la Pongo, care se rezemase de stâncă şi ţinea funia cu toată puterea fiinţei lui. Tremura din toate încheieturile în momentul când am ajuns lângă uriaş.

L-am întrebat pe Pongo ce părere are, dac-am lega aici funia de colţul ieşit de stâncă şi să coborâm amândoi ca să ajungem la camarazii noştri.

Pongo reflectă. Se-nţelege că se gândea mai mult la o posibilitate cum am putea ajunge cu toţii din nou la buza craterului.

Ne mai despărţeau vreo douăzeci de metri de marginea craterului.

— Pongo la ziuă încearcă Masser Bertram urcă sus. Aduce sfoară de la cai, aruncă la Masser Bertram şi-atunci Masser Bertram încearcă înnoadă funie nouă.

Asta era cu siguranţă singura posibilitate să părăsim gura craterului. Mai întâi voiam să mai coborâm. Am legat capătul funie de colţul de stâncă cât am putut de bine. Înainte de a-mi da drumul în jos am încercat funia încăodată şi… am încremenit, devenise atât de uşoară, ca şi cum ar fi avut doar vreo 2-3 metri lungime. Am tras-o-n sus şi mi-am dat seama că n-avea o lungime mai mare de doi metri şi jumătate mai jos fusese pur şi simplu tăiată.

Nu ştiam ce să mai spun. Cine să fi tăiat funia?

— Masser Bertram se apleacă peste colţ de stâncă. Pongo ţine pe el, spuse uriaşul. Masser Bertram cercetează cu lampa de buzunar, poate acolo, tăietură în stâncă, unde este om sau spirit de la el…

M-am lăsat repede pe lespedea de piatră şi m-am aplecat peste marginea acesteia. Pongo mă ţinea strâns, de aceea m-am simţit în siguranţă, în timp ce-mi plimbam lumina lămpii mele peste peretele de stâncă.

Aproape că mi-a venit să scot un strigăt de surpriză, când, chiar sub colţul de stâncă, am descoperit o mică deschizătură, probabil un gang

de ieşire pentru torentul de lavă, din vremuri imemorabile. Acum îmi era foarte clar, că Ali Ben Murpha nu îşi pierduse viaţa, probabil căzuse pe lespedea de piatră şi ulterior se putuse salva, prin acest gang secret. Mi-am stins din nou, lumina lămpii mele. M-am mirat numai că de jos, nu răzbăteau spre noi nici un strigăt. Poate că tovarăşii noştri au rămas surprinşi când le-a căzut funia peste capete şi nu-şi puteau imagina deloc ce se petrecuse. Poate c-au bănuit că Pongo şi cu mine am fost atacaţi sus şi nu voiau să se trădeze prin strigăte.

L-am rugat pe Pongo să se uite şi el puţin sub lespedea de piatră. O făcu şi când reveni îmi spuse-n şoaptă:

— Om nu procedat foarte înţelept. Nu trebuie taie funia aici, aşa arată drum de ieşire.

— Poate c-a crezut că suntem pe punctul de a coborî, Pongo. Altfel cu siguranţă că n-ar fi tăiat funia. Acum trebuie să…

Am fost întrerupt printr-o nouă surpriză. De sus începură să cadă bucăţi mari de stâncă, care vâjâiră pe lângă noi, căzând în adâncime. Fără multă cugetare m-am lăsat repede sub colţul de stâncă şi cu ajutorul lui Pongo, am căutat s-ajungem cu picioarele în deschizătura de desupt, pe care tocmai o descoperisem.

Am reuşit cumva. Dacă Pongo, care mă ţinea, ar fi fost la rându-i lovit de vreo bucată de rocă, atunci ar fi trebuit să-mi dea drumul.

În acest din urmă caz, m-aş fi prăbuşit în adâncime.

Aşa că m-am ghemui cum am putut în gangul din stâncă i-am iluminat scurt, pentru a mă convinge, că nici un duşman nu-mi era pe-aproape.

Veni şi Pongo jos, i-am cuprins picioarele şi le-am direcţionat într-un loc mai sigur. Curând era lângă mine în gang.

Încă mai cădeau stânci de sus. Îmi veni o idee. Când căzu unul mai mare decât celălalt, strigai cât putui de tare, ca şi cum aş fi fost atins şi rănit. Omul de deasupra putea presupune chiar că m-am prăbuşit în fundul craterului.

Dedesubt stâncile se zdrobeau cu-n zgomot înfundat şi nu mă puteam opri să nu mă gândesc la ceilalţi camarazi.

Dacă nu s-au putut adăposti, atunci erau pierduţi.

După ce am scos strigătul, ca şi cum omul de sus, numai asta ar fi aşteptat, încetă complet bombardament şi strigă ceva spre adâncul craterului. Apoi păru să se îndepărteze.

— Să cercetăm gangul, îi şopti eu lui Pongo.

Trebuie neapărat să ducă sus altfel, Ali Ben Murpha nu s-ar fi putut salva.

— Pongo târăşte înainte, spuse uriaşul. Masser Bertram dă lampa la el.

— Dacă se va produce un atac asupra noastră tu-mi vei putea oferi un sprijin mult mai mare decât eu ţie, de asta ar fi bine dacă tu vei

veni din spate, am răspuns eu. Mai sper ca gangul să se lărgească treptat, astfel încât să putem merge unul lângă celălalt.

Am luat-o înainte dar foarte încet. Trebuia să merg foarte aplecat pentru că sălaşul fluxului de lavă de odinioară nu era prea înalt. Pereţii erau atât de netezi de parcă ar fi fost şlefuiţi. Gangul ducea în sus şi se lungea tot mai mult. Întrucât puteam vedea mult înaintea mea am stins lumina şi am continuat să mă târăsc în întuneric, mai departe.

Din nou gândurile mele s-au dus la camarazii rămaşi jos pe fundul craterului. Dacă ar fi fost atinşi ar fi strigat măcar odată, cel puţin Goliath. Întrucât nu am auzit nimic m-am mai liniştit.

Probabil că s-au putut adăposti şi-acum aşteptau ca noi să le venim în ajutor. Sau să fi găsit şi ei un vechi gang de expulzare a lavei, pe care-l explorau, aşa cum făceam şi eu acum?

Am pipăit din nou în întuneric vreun punct de sprijin şi mi-am reaprins lampa. Trei galerii se ramificau de-acum în trei direcţii diferite. Ce galerie trebuia s-aleg? Ieşirea putea fi la capătul oricărei din aceste galerii.

Pongo se sforţă s-ajungă în acelaşi plan cu mine şi cercetă pământul cu atenţie. Mi-a explicat apoi că toate cele trei galerii au fost folosite, dar cea mai departe din stânga reţinuse mai multe urme de paşi. De-aceea am ales tocmai această galerie şi încurând plafonul acesteia se înălţă atât de mult încât am putut păşi în picioare.

Am mers unul lângă altul dar ne-am ferit să facem cel mai mic zgomot pentru a nu fi descoperiţi prematur.

Întrucât înaintam foarte încet mi se părea că trecuse deja o veşnicie de când ne aflam aici. Galeriile astea păreau să nu se mai sfârşească. Dacă ne îndepărtăm prea mult de crater?

Deodată gangul începu să coboare. Aerul era destul de pur şi mi-am explicat asta prin faptul că galeria dădea afară şi în consecinţă exista în continuu un canal de aer proaspăt, care se vehicula astfel. Pentru a-mi confirma bănuielile am aprins un chibrit şi flacăra se plie de-ndată înspre direcţia din care venisem.

Galeria făcuse deja numeroase cotituri, aşa încât direcţia din care venisem nu-mi era prea clară. Dar asta nu avea o importanţă prea mare, mult mai important era ca galeria să ducă sus spre libertate.

Deodată ne-am trezit într-o mică grotă de unde se ramificau din nou patru galerii. Pongo mă lămuri de-ndată, după ce cercetă în amănunţime solul, că numai una fusese mai mult folosită şi anume aceea prin care venisem.

Ata însemna că trebuia s-o luăm înapoi. Am urmat galeria absolut inutil, dar urmele de picioare conduceau aici. Ce căutase Ali Ben Murpha în grotă?

Pongo putu numai să-mi spună că de curând un om fusese în grotă.

Am căutat pretutindeni cu şi mai multă asiduitate sar n-am putut descoperi nimic relevant.

Întrucât mă obosisem peste măsură simţeam nevoia unui timp de odihnă de vreo jumătate de oră. Pongo şi cu mine ne-am aşezat jos şi ne-am rezemat cu spatele de stâncă.

Lampa de buzunar am stins-o şi-am adormit în curând fără să vreau.

IV

STAFIA LUI ALI BEN MURPHA

UN BRÂNCI UŞOR dat de Pongo mă aduce la realitate. Uriaşului i se păruse c-a auzit venind voci din depărtare, pe care nu le-a putut însă identifica. Încordaţi am pândit în întuneric. Mai întâi se înstăpâni tăcerea peste tot în jur şi de-abia apoi am auzit întâi nişte zgomote slabe. Ce se vorbea acolo nu era deloc arabă. Să fi fost camarazii noştri? Am strigat tare: Mariane? N-am avut mult de aşteptat până a venit răspunsul: Robert? Prietenul meu părea să fi fost încă destul de departe. Galeriile transportau sunetul ca şi sârmele de telegraf. Din care galerie venea vocea lui Marian? Am strigat de câteva ori. Pongo ascultă cu multă atenţie şi-apoi spuse la sfârşit:

— Masser Bertram, vocea lui Masser Farrow a venit din galeria asta. Alegem această galerie şi întâmpinăm Masser Farrow.

Am ales gangul desemnat de către Pongo şi ne-am grăbit cât am putut de mult căci dacă Marian ne-a putut auzi, cu siguranţă că şi Ali Ben Murpha nu va intarsia să afle că nu ne-am prăpădit. La multe puncte de ramificaţie trebuia să ne orientăm foarte exact, ce gang alegem.

Mulţumită bunului auz al lui Pongo eram aproape sigur c-am ales direcţia cea bună, de unde se auzea vocea lui Marian. Câteodată se auzea foarte aproape, pentru ca în momentul următor să răsune iarăşi foarte departe.

Intrasem într-un adevărat labirint.

— Robert am auzit din nou vocea lui Marian, răzbătând până la mine.

— Aici! Unde eşti Mariane?

— Opreşte-te unde eşti! Ţi-aud foarte distinct vocea. Pare să fie foarte aproape.

Marian păru că-şi reia marşul dar vocea sa se-ndepărtă. I-am strigat ceea ce am observat. Din nou vocea răsună foarte aproape. Acum se părea că-i invers.

Deodată am auzit la peretele din stânga un cicălit la care am răspuns imediat. Acum ştiam ce este. I-am strigat lui Marian că ne aflăm amândoi în galerii paralele, foarte apropiate. Ne-am pus de

acord asupra direcţiei în care urma să mergem. Undeva speram să ne întâlnim.

— Ne putem pune-n legătură, reciproc, prin ciocănitul în peretele galeriei, îmi propuse prietenul meu ideea lui, cu care am fost numaidecât de acord.

Am făcut cu Pongo drumul înapoi pe care venisem şi prin ciocănituri repetate ne-am dat de ştire dacă rămâneam mereu la acelaşi nivel. Părea însă că galeriile nu se mai întâlnesc nicăieri. Am ajuns din nou la grotă. M-am întors spre dreapta şi acum apăru Marian, Barrington şi Goliath dintr-o galerie alăturată.

Întrucât obosisem foarte tare, ne-am întins pe jos în grotă şi ne-am povestit reciproc ce am întâmpinat după despărţire noastră.

Marian mi-a povestit că de la baza craterului se ramificau două galerii.

— Una ducea mai departe în adâncime, acolo l-am găsit pe conducătorul soldaţilor pe care-l trase Ali Ben Murpha cu el în prăpastie.

Un acoperiş natural din lavă pietrificat se ridica pe jumătate în grota din fund, unde camarazii şi-au găsit adăpost, imediat după căderea funiei şi-au putut scăpa teferi din bombardamentul care a urmat. N-au cutezat să strige întrucât ştiau prea bine ce-şi atrăgeau asupra lor dac-o făceau.

După Marian, a în povestit eu, ce-am pătimit împreună cu Pongo. Am fost bucuroşi că nu ni s-a-ntâmplat vreo nenorocire nici unuia dintre noi. Acum era vorba de-a găsi o ieşire după care să continuăm cercetările pentru găsirea lui Ali Ben Murpha.

Barrington propuse, ca din când în când să aprindem câte un chibrit. Curentul provocat de aer îi urma plierea flăcării încât ştiam tot timpul încotro s-o luăm. Deodată Pongo ne făcu semn să încetăm să mai vorbim. Credea că auzise vocile mai multor oameni. Am amuţit. Cu adevărat de undeva din depărtare ni s-a părut şi nouă c-auzim o voce aspră şi puţin mai târziu auzirăm un ţipăt înfiorător.

De unde veneau oamenii ăştia? Pongo arătă înspre galeria care se afla la cea mai mare distanţă, în grotă. Repede am făcut astfel încât s-ajungem la galeria cu pricina şi ne-am ascuns acolo, la gura acesteia, în întuneric.

Vocile le auzeam acum ocazional, astfel încât nu se putea pune problema să fi greşit galeria.

M-am gândit, în tăcere, ce însemna strigătul acela şi-am găsit numai o explicaţie: Ali Ben Murpha şi-a atacat propriul lui frate şi l-a luat prizonier. L-a târât într-una din galeriile create de lavă şi probabil voia să ia o răscumpărare şi cu acest prilej. Bineînţeles că nu avea de gând să se trădeze. Cu totul pe nepregătite am auzit din nou strigătul de teamă – chiar foarte aproape. Din nou răsună vocea aceea aspră.

Barrington se opri, apoi ascultă cu multă atenţie ca să vadă dacă înţelege cuvintele care se rostiseră. Dar vocile amuţiseră şi englezul ne şopti:

— Ali Ben Murpha a apărut fratelui său în chip de spirit şi se pare că l-a speriat atât de tare încât s-a lăsat uşor prins. Acum spiritul îl somează pentru cutezanţa lui Saffad de-a încerca să pătrundă secretul craterului drept pedeapsă o mare sumă de răscumpărare, singura care mai poate îmbuna lucrurile.

Am păşit încet mai departe, cu Pongo, mereu cu trei patru metri înaintea noastră. N-am mai îndrăznit s-aprindem lămpile de buzunar al o nouă bifurcaţie a galeriilor, am văzut undeva înaintea noastră o geană palidă de lumină, care se filtra dintr-o grotă în care probabil ardea vreo torţă. Fumul fu mânat către noi şi se scurgea deasupra capetelor noastre. Ne-am târât ca şi indienii, aproape cu pământul, înainte, mereu înainte până ce-am reuşit s-aruncăm o privire în grota cu pricina.

Un tablou ciudat ni se înfăţişă ochilor acum. Rezemat de peretele stâncos sta şeicul Saffad, legat fedeleş. În faţa acestuia pe partea opusă a grotei. De unde începea semicercul unei noi galerii stătea o siluetă îmbrăcată-n alb, care ridica impunător braţul drept, în care recunoscui o adevărată mână schelet.

Barrington ascultă cu o nedisimulată curiozitate ce avea de spus silueta-stafie. Noi ne gândeam acum ar fi fost mai uşor să punem mâna pe această „stafie". Aşa trecu o bucată de timp. Deodată mâna stafie se-ntinse după făclia care stătea fixată de perete. Cu ocazia asta am remarcat că mâna care ieşise acum la iveală n-avea aparenţa unui schelet ci era făcută din carne şi oase adevărate.

Silueta se retrase repede înapoi în galerie. Grota zăcea în întuneric.

„Stafia" i-a dat şeicului o perioadă de răgaz de două ore, ne spuse în şoaptă Barrington. Dacă pân-atunci nu se va hotărî să plătească răscumpărarea stafia îl va sugruma.

Ne-am sfătuit repede ce-ar trebui să facem, imediat şi am ajuns la concluzia că Pongo ar trebui să urmărească „stafia" în galerie, unde dispăruse. Marian voii să se târască înspre şeicul legat cu atâta brutalitate.

Să sperăm că nu va ţipa! După ce-l va fi eliberat pe şeic, Marian dorea să-mbrace veşmântul alb ala cestuia să se dea drept şeicul, legat acolo. Noi ceilalţi trebuia să ne răspândim în galeriile care dădeau toate în grotă, astfel încât atunci când „stafia" se va retrage, să poată fi atacat de oricine dintre camarazii noştri.

Pongo dispăru pentru a prinde „Stafia". Marian se târî înainte în grotă şi-i dădu de ştire şeicului, care fu înspăimântat ce-i drept, dar care nu dădu curs nici unui ţipăt. I s-a spus c-am sosit să-l eliberăm.

Legăturile şeicului au fost repede tăiate. Întrucât „Stafia" se-

ndepărtase o bucată de drum, Marian îndrăzni s-aprindă lampa de buzunar.

Îl conduse pe şeicul Saffad complet epuizat într-una din galerii. Am trecut pe la cei doi.

Nu era uşor să-l facă pe Ali Saffad să înţeleagă că nu o stafie l-a atacat şi l-a legat. Ci un om în carne şi oase. Omul în carne şi oase nu putea fi altul decât Ali Ben Murpha fratele lui Saffad, care nu-şi pierduse viaţa în urma prăbuşirii în gura vulcanului şi care acum juca rolul „Stafiei”.

Saffad povesti în şoaptă că el îşi iubea fratele chiar după ultimele întâmplări. El ne rugă să nu-i facem nimic. Ali Ben Murpha era supărat pe fratele său mai vârstnic, tocmai pentru faptul că el era acela care moştenise şefia tribului în defavoarea sa.

Aşa că şi-a strâns câţiva beduini în jurul său şi-a început să atace caravanele până ce soarta îl ajunse şi pe el prin soldaţii care îl prinseseră.

Ali Ben Murpha îl lovi pe fratele său din spate. Ali Ben Saffad se trezi de-abia în grota în care îl găsisem.

Şeicul îşi dădu până la urmă consimţământul să-i împrumute vestmântul lui Marian pentru ca acesta să-şi joace rolul.

Încăodată îl conjură pe prietenul meu să nu întreprindă nimic împotriva fratelui său, Marian promisese să-ncerce să-l scoată din cursă pe Ali Ben Murpha fără vărsare de sânge. Doar în legitimă apărare va apela la forţă.

În timp ce Marian se rezemă în locul şeicului în grotă, pentru a-şi juca rolul, noi ceilalţi ne-am răspândit prin galerii şi-acum aşteptam plini de curiozitate deznodământul acestei poveşti, prin apariţia „Stafiei”.

V

URA DE FRATE – DRAGOSTEA DE FRATE

NOI ŞTIAM DECI, că-n două ore Ali Ben Murpha va apărea în chip de „Stafie” din nou în faţa şeicului Saffad. Trecuse deja o oră. Noi aşteptam încă liniştiţi.

Numai Marian se mai văicărea şi mai gemea din când în când, jucându-şi rolul cu multă măiestrie. Pongo revenise mărturisindu-ne că nu-l mai putuse ajunge pe Ali Ben Murpha, dar ne-am consolat că nu ne va fi totuşi prea greu de a-l aduce în puterea noastră când se va întoarce.

După un timp o dâră de lumină palidă se apropia de grotă. Lumina devenea tot mai puternică. La intrarea în galerie apăru „Stafia” care mai purta o făclie aprinsă în mână, o atârnă într-o crăpătură a stâncii şi se apropie să-i vorbească şeicului legat jos la picioarele sale.

Marian tăcu şi făcu pe leşinatul pentru a-l determina pe Ali Ben Murpha să se apropie cât mai mult.

Într-adevăr acesta se apropie de mogâldeaţa întinsă pe jos. Curând pasul i se împotmoli. „Stafia” scoase un ţipăt de spaimă şi înainte de-a putea înţelege pe deplin ce se întâmplă el aruncă un mic obiect în mijlocul grotei.

De-ndată se făcu un fum gros în juru-i şi-n această perdea bine ascuns, „Stafia” se-ndreptă cu paşi repezi. De-abia mai puteam respira. Fumul îmi bloca respiraţia şi mă forţa să tuşesc. Am făcut câţiva paşi împleticindu-mă înainte şi-apoi am căzut la pământ pierzându-mi cunoştinţa.

***

Un întuneric deplin mă înconjura în clipa când m-am deşteptat. Foarte încet îmi reveniră în minte ultimele întâmplări. Fumul care m-a determinat să izbucnesc în tuse păru să se fi retras. Când am vrut să mă ridic am băgat de seamă că eram legat de mâini şi de picioare. După ce mă balansai într-o parte şi alta am dat peste un corp întins alături de mine.

— Robert tu eşti? se auzi vocea lui Marian.

Am încuviinţat şi-am ascultat ce-mi povestea că se întâmplase, prietenul meu, întrucât în starea în care mă aflam – un fel de semiinconştienţă, nu prea puteam pricepe mare lucru.

Treptat mintea mi se limpezi. Barrington zăcea lângă Marian şi cu mine. Pe Pongo şi pe Goliath nu-i putusem încă descoperi. Sau să fi fost destul de norocoşi şi să fi putut scăpa! Atunci puteam conta pe-o eliberare, dacă nu imediată, atunci cel puţin într-un timp rezonabil. Dar Marian nu voi s-aştepte nici asta, ci-mi spuse să încercăm să ne eliberăm reciproc prin slăbirea legăturilor.

Prietenul meu se rostogoli spre mine. Cu degetele, care îmi erau încă amorţite am început să moşmonesc la legături. Un huruit înfundat de desuptul nostru, m-a făcut să-ncremenesc. Încordaţi am ridicat capetele acum, simţind cum sub noi pământul a prins să tremure.

— Vulcanul, a strigat doar Barrington.

Marian m-a sfătuit să mă grăbesc cât puteam. În timp ce lucram din răsputeri am simţit miros de pucioasă. Le-am atras atenţia lui Marian şi Barrington. În ciuda tuturor sforţărilor mele nu-mi reuşi să slăbesc necum să dezleg legăturile lui Marian. Între timp atmosfera, aerul din jurul nostru începu să se încălzească apreciabil. Barrington începu să-njure pe un ton scăzut, dar acest comportament păru să-l detensioneze oarecum. Din nou am auzit bubuiturile subterane, aerul se mai încălzise, aburi impregnaţi cu sulf, se făcură mai denşi. Un abur sau fum alb, începu să plutească pe deasupra noastră. Dacă Pongo nu apărea curând, atunci eram pierduţi. Acum era rândul lui Marian să

încerce să-mi slăbească legăturile, dar avu tot atâta succes – sau insucces cât şi mie.

Acum bubuiturile deveneau tot mai dese pauzele dintre acestea tot mai scurte. Pământul se cutremura tot mai evident.

Unde rămăsese Pongo şi cu Goliath? Dar şeicul Saffad?

Deodată am simţit o zdruncinătură puternică. Credeam că se va deschide pământul şi ne va înghiţi în imensitatea măruntaielor sale. Dar scoarţa suprafeţei solide a pământului făcu faţă şi nu se deschise, doar emanaţia de gaze sulfuroase, deveni mai puternică, mirosul mai pătrunzător. Vapori de pucioasă năvăleau de pretutindeni din mai multe crăpături ale pământului în interiorul grotei.

Zdruncinăturile pământului se repetară la intervale tot mai scurte.

De-acum ne consideram pierduţi. Mai auzit strigătul lui Barrington.

— O voce!

Acum am auzit eu însumi strigăte. Acesta nu putea fi decât Pongo dar problema se punea dacă va mai ajunge încă la timp, pentru a ne putea salva?

Şi ajunse! Deodată iată-l în grotă. Într-o fracţiune de secundă ne taie legăturile cu cuţitul lui ascuţit. Ne-am ridicat împleticindu-se.

Când mi-am dus mâna la cingătoare, am observat că n-aveam armele la mine. Doar lampa de buzunar o mai purtam. Am prins-o.

— Masser, repede urmează Pongo! strigă uriaşul. Pongo găsit drum care duce afară!

Pe drum Pongo ne strigă, că a găsit şi ascunzătoarea lui Ali Ben Murpha, împreună cu comorile adunate de acesta. El şi cu Goliath au putut să se salveze, în clipa când acesta a aruncat petarda sau bomba cu fum în mijlocul grotei. L-am urmărit, dar l-am pierdut curând din ochi. Am descoperit „cămara comorilor” lui Ali Ben Murpha dispăruse, dar se reîntoarse pe alt drum în grotă şi ne legase cum e mai bine.

Când Pongo simţise zguduiturile de pământ, se întoarse pentru a ne elibera dar se rătăcise în labirintele galeriilor subpământene. Goliath rămăsese în „camera tezaurului” pentru a pândi ivirea „Stafiei”.

Unde rămăsese Saffad, Pongo nu ştia. Poate că Ali Ben Murpha îl luase pe fratele său cu sine. După câteva minute ajunserăm la „camera tezaurului” unde într-o ladă ne-am regăsit armele, pe care ni le însuşisem imediat. Marian îşi lepădă imediat vestmântul alb. Înainte de-a putea cerceta numeroasele lăzi adunate acolo, se zgudui din nou pământul. Trebuie să ne grăbim din răsputeri, s-ajungem la aer liber. Goliath aleargă înaintea noastră, Pongo făcea încheierea. El luă funia noastră lungă cu el, pe care o găsise de asemeni în cămara cu provizii a „stafiei”. Deodată lumina zilei ne izbi în faţă.

După câţiva paşi, eram deja în aer liber şi respiram uşuraţi aerul proaspăt. Eram salvaţi!

Dar totuşi unde rămăseseră şeicul Saffad şi Ali Ben Murpha?

Marian arată spre gura craterului şi fugi repede acolo. Voia să ştie dacă vulcanul începuse să erupă. L-am urmat fără şovăire.

Într-un sfert de oră, am urcat spre vârful. Când am ajuns la marginea craterului i-am văzut pe Ali Ben Murpha şi pe şeicul Saffad, care stăteau chiar unul lângă altul. Şeicul îi vorbea ceva foarte insistent fratelui său.

Cum ne-a povestit mai târziu Barrington, şeicul Saffad îi făcea fratelui său propunerea de-a se reîntoarce la tribul său. Atunci totul va fi uitat. Ali Ben Murpha însă nici nu voia să ştie de asta. El sări la fratele său şi încearcă să-l arunce în crater. Şeicul Saffad se apără şi-l împinse pe Ali Ben Murpha care i se adresa furios, puţin mai departe de gura craterului.

Dar nu-i reuşi întru totul. Puterea lui Ali Ben Murpha păru să crească tot mai mult. Cei doi, care se luptau acum corp la corp se apropiară din nou de buza primejdioasă a craterului.

În această clipă am sărit şi noi spre ei „Stafia" îi dădu fratelui său, un brânci spre prăpastie. Şeicul Saffad se prăbuşi putu însă în ultimul moment să apuce vestmântul fratelui său, de care se agăţă. Amândoi căzură peste marginea craterului şi dispărură de sub privirile ochilor noştri, în adâncime. Am păşit la rându-ne la marginea craterului. Pământul se cutremură din nou. Deodată am auzit în crater o voce slabă. Şeicul se pare că avuse totuşi noroc.

Se pare că-i reuşise după câţiva metri să se agaţe de ceva. Pongo ne puse unul din capetele funiei în mână şi se lăsă pe gura fumegândă a craterului. Pe şeic îl găsi pe colţul de stâncă pe care ne aflasem cu câteva ore mai-nainte, eu şi cu Pongo.

I-am tras pe amândoi, pe Pongo şi pe şeicul Saffad afară, în timp ce acesta din urmă ne strânse recunoscător mâinile de-ndată ce fu lângă noi.

Mugetul muntelui Djebel-i-Scharr se înteţi şi-acum trebuia să ne grăbim s-ajungem repede în vale. De-ndată ce-am trecut pe lângă „camera comorilor" lui Ali Ben Murpha, ne-am dat seama că accesul în grotă ne era interzis, galeria ce ducea afară se prăbuşise.

Imediat ce-am ajuns la cai, ne-am aruncat în şea şi-am plecat în galop să ne căutăm un adăpost mai bun, în caz de pericol. Ne temeam de-o nouă erupţie a vulcanului. Aceasta nu se produse. Ne temeam de-o nouă erupţie a vulcanului. Aceasta nu se produse, totul n-a fost decât o „fierbere" interioară sau un avertisment pentru ceea ce avea să fie odată. Cu toate acestea aproape toate galeriile au fost din nou obturate, lucru stabilit de noi, câteva zile mai târziu, când am îndrăznit să urcăm muntele din nou. Ali Ben Murpha zăcea cu siguranţă undeva pe fundul craterului. Blestemul acestuia îl atinse în primul rând pe el însuşi. Cu siguranţă nu va mai „bântui" regiunea.

După trei zile ne-am luat rămas bun de la şeicul Saffad şi

Barrington. Voia să-l însoţească pe şeic, întrucât nu avea nici un chef de-a mai vizita oraşe mari. Voia izolare şi singurătate. Moartea fratelui său drag îl marcase foarte profund. El ca şi şeicul Saffad îşi pierduse fratele drag.

De aici noi ne-am îndreptat spre alte zări unde ne aşteptau noi aventuri care vor fi povestite într-un alt volum.

Aventurile submarinului Dox 206

Hans Warren

I
UN NAUFRAGIAT CIUDAT

— ÎN CAZ CĂ FURTUNA DEVINE şi mai puternică, va trebui să ne scufundăm, chiar dacă acumulatorii nu sunt în întregime încărcaţi, a spus căpitanul Farrow ştergându-şi apa de pe faţă. Deoarece am stat prea mult sub apă acumulatorii s-au descărcat.

George care se afla lângă el în turnul submarinului, urmă, cu chipul împroşcat de stropi, talazul care venea rostogolindu-se de-a dreptul spre submarin.

— Tată, ştiu că-i ameninţător, a strigat el tare prin mugetul furtunii. Totuşi, nu-i încă aşa de grav. Poate vom ajunge îndată la vreo insulă, unde să ne putem adăposti de rafalele vântului.

— Aşa cred şi eu George, de aceea deocamdată sunt încă liniştit. Voi calcula mai târziu poziţia noastră exactă. Însă deocamdată trebuie să ne menţinem totuşi pe această direcţie.

Deocamdată s-a văzut peste valurile zbuciumate o dungă de pământ. Vizibilitatea nu era destul de bună, deoarece mai ploua. Dar la orizont se putea totuşi vedea ceva prin obscuritatea perdelei din centrul furtunii. Căpitanul s-a uitat o clipă într-acolo şi s-a hotărât:

— Trebuie să permit oamenilor noştri un răgaz pentru odihnă. Deşi vijelia s-a mai îndepărtat de noi, cu toate acestea va mai dura vreo oră până când marea se va potoli. Am să vorbesc cu Hagen încă o dată.

Căpitanul s-a aplecat să ridice chepengul turnului, când deodată l-a oprit un strigăt al lui George:

— Tată, aşteaptă o clipă!

Căpitanul Farrow s-a întors spre el:

— Ce s-a întâmplat?

George întinse mâna înainte şi arătă agitat.

— Acolo am văzut mişcându-se ceva întunecat. El şi-a dus la ochi binoclu de noapte şi zise: Este o barcă. În ea văd un om.

Căpitanul Farrow a privit şi el prin binoclu.

— Ai dreptate George, este o luntre mică pescărească, dintre cele folosite de băştinaşii de aici. Trebuie schimbat imediat cursul, altfel, barca, va fi mânată în faţa noastră iar omul în primejdie de a fi scufundat.

Farrow a dat câteva ordine şi imediat submarinul şi-a schimbat direcţia. Acum nu mai mergea exact pe zona furtunii ci mai mult pe lângă ea. Datorită acestui fapt navigaţia devenea tot mai grea.

Submarinul era puternic zguduit, iar valurile îi măturau puntea. Cu toate acestea George a coborât pe bord şi a reuşit să se pună la adăpostul turnului. S-a prins apoi cu putere de bara de fier a parapetului şi înainta spre provă, folosindu-şi întreaga sa energie. În

sfârşit a izbutit să ajungă până la provă. Când s-a întors la văzut pe Petre venind spre el. Acesta ţinea în mână un colac de parâme subţiri. El, era urmat de câţiva marinari, dintre cei mai îndemânatici şi rezistenţi camarazi de pe submarin, care aveau şi ei încă doi colaci de frânghii.

Submarinul se găsea acum la o depărtare de vreo şaizeci de metri de şubreda barcă. Acum se putea vedea clar omul care se găsea în ea, disperat şi sleit de puteri, purtat de furtună în coaja lui de nucă. Acesta era un indian.

Acum şi omul a înţeles că salvarea lui se apropia şi s-a întors spre ei. George i-a făcut un semn cu mâna. Submarinul a făcut un ocol mare pe lângă el. Indianul se uita tot mai des spre submarin, privind cu înfrigurare pregătirile care se făceau pentru salvarea sa. Totuşi, din această cauză nu pierdea controlul asupra ambarcaţiunii sale.

Pe neaşteptate uşoara lui barcă s-a aşezat de-a curmezişul, după care valurile au ridicat-o în sus şi au dat-o peste cap. George l-a strigat pe Petre, care tocmai ajunsese lângă el îngrijorat, cu ceilalţi camarazi, cu parâma gata pregătită. Tânărul a înnodat un capăt de balustradă. În timp ce Petre l-a înfăşurat celălalt capăt în jurul pieptului, pe sub braţe. Apoi uriaşul a procedat la fel şi cu el. Cea de a treia frânghie a reţinut-o în mână, după ce capătul opus l-a prins de balustradă.

George urmărea cu privirea ambarcaţiunea de pescuit răsturnată. Aceasta se apropia acum cu fiecare secundă. Indianul se ţinea din toate puterile de chila bărci. El ajunsese la vreo treizeci de metri de submarin. La gestul de încurajare al lui George, indianul părea destul de stăpân pe sine, ţinându-se cât putea, însă cu toate acestea privea stăruitor înainte, deci îşi dădea seama că dacă nu-i venea repede ajutor, nu avea să mai poată rezista în faţa elementelor dezlănţuite.

Dar era prezent maistrul mecanic Plundow, care manevra submarinul tot mai aproape de naufragiat. Doar zece metri îi mai separau pe unii de alţii şi ajunseră acum aproape alături. Totuşi distanţa era prea mare pentru o încercare de salvare. Şi atunci subofiţerul de marină Plundow s-a hotărât să facă cu submarinul un ocol de vreo şase metri pe lângă ambarcaţia naufragiată.

George şi cu Petre s-au apucat de balustradă, aşteptând să sară la momentul potrivit.

Cele două vase a fost ridicate în sus de rostogolirea unui taluz. George i-a aruncat o privire scurtă lui Petre şi după ce acesta a confirmat din cap, a sărit înainte printr-un avânt puternic. Corpul său a plutit vreo patru metri prin aer şi a alunecat în apă lângă mica ambarcaţiune răsturnată.

Când tânărul a apărut la suprafaţă, s-a pomenit chiar sub barca de pescuit. Situaţia sa a devenit extreme de ameninţătoare, deoarece era copleşit de valuri şi începuse să fie împins în adânc. George nu era în

stare să arunce în sus uşoara ambarcaţiune şi trebuia să acţioneze într-un fel cât mai repede. El s-a scufundat şi din câteva mişcări s-a eliberat. Ambarcaţiunea se clătina chiar lângă el. George era obosit pentru că stătuse mult sub apă. Talazurile s-au prăbuşit peste el şi l-au luat de acolo, după care l-au ridicat din nou în sus, răsturnându-l într-un vârtej de spumă. Cu toate acestea George a avut noroc şi a izbutit să ajungă iar până lângă barca răsturnată, prinzându-se de aceasta. El s-a ridicat iute chiar deasupra ei şi s-a târât pe partea stângă a Indianului.

Petre a încolăcit în jurul pieptului naufragiatului cea de a treia frânghie. Pentru el era greu pentru că se putea folosi numai de o mână. Iar cu ceilalţi trebuia să se ţină să nu cadă. George i-a sărit imediat în ajutor.

Ajutorarea omului nu era uşoară, întrucât salvatorii puteau să se folosească numai ce câte o mână, pentru a-l menţine la suprafaţa apei, în timp ce camarazii de pe submarin ţineau parâma. Fără această măsură de siguranţă, n-ar mai fi fost cu putinţă nici întoarcerea lui George şi Petre. Două minute au durat până când omul şi însoţitorii săi au ajuns la submarin. Braţe puternice l-au tras sus pe submarin şi l-au dus imediat la infirmeria submarinului, pentru că el nu se mai putea duce singur.

Pe când George şi cu Petre îşi schimbau îmbrăcămintea, doctorul îl examina în cabină pe naufragiat.

— Omul acesta este cu totul epuizat, spuse doctorul Bertram, adresându-se căpitanului Farrow, prezent şi el la consultaţie. Trebuie că a rătăcit multă vreme pe mare.

— Poate că a ajuns aici din arhipelagul Nicobare, deoarece şi uraganul venea din aceea direcţie.

— Se poate ca el… şi doctorul s-a gândit o clipă, da, se poate să nu fi dormit şi mâncat de peste treizeci şi şase de ore. Şi aceasta este un lucru de mirare pentru un om. Treizeci şi şase de ore de luptă continuă pentru supravieţuire, mă surprinde, cu acest corp sleit.

În clipa aceea intră George:

— Cum îi merge omului? întreabă el. Mai este fără cunoştinţă?

— N-are nici o leziune, George, omul este doar foarte sleit de puteri, i-a răspuns tatăl său. Credem că vine dinspre insulele Nicobare.

— De la Nicobare? a exclamat George neîncrezător.

— Da, trebuie că a rătăcit pe mare mai mult de o zi.

Un marinar a adus o supă fierbinte de carne, pe care doctorul i-a servit-o cu prudenţă naufragiatului. Efectul s-a arătat imediat. Indianul şi-a revenit şi a deschis ochi şi-i privi îndelung pe salvatorii săi.

— Este încă foarte năucit, a spus George.

Atunci indianul a mişcat din cap.

— Mă simt acum mai bine, a spus el în germană, iar pe buze i-a alunecat un zâmbet. Vă mulţumesc.

— Puteţi vorbi germana? a exclamat George bucuros.

— Sunt doctorul Rutala şi am studiat chiar în Germania şi de aceea v-am înţeles.

— Cum de aţi ajuns în situaţia aceasta? a intrat în vorbă căpitanul Farrow.

Indianul şi-a plimbat privirea de la unul la altul apoi răspunse:

— Eram în drum spre insula cea mai de sus a Nicobarelor când am fost surprins de furtună în apropierea acesteia.

— Aţi întreprins o asemenea călătorie cu o barcă pescărească aşa de fragilă? întrebă George.

Privirea doctorului Rutala s-a oprit timp de un minut asupra tânărului. Lăsa impresia că a profitat de această pauză pentru a-i răspunde la o întrebare penibilă.

— N-a fost de loc o excursie de plăcere, zise în cele din urmă abia auzit indianul. Pentru că pe această insulă se află un diavol.

Tânărul l-a privit pe indian direct în ochi cu uimire. Indianul să fi avut vreo treizeci şi cinci de ani şi părea a fi instruit. Acest cuvânt nu i se potrivea de fel. George a rupt primul tăcerea care se lăsase:

— Ah, vreţi să-l căutaţi pe diavol. Tânărul a tras adânc aerul în piept. La drept vorbind ce aţi studiat?

— Medicina, câteva semestre geologia şi exploatarea minieră.

— Asta-i foarte mult, doctorul Rutala, dar totuşi eu nu vă înţeleg de loc! Cu alte cuvinte, dumneavoastră nu mă puteţi convinge că un om fără prejudecăţi crede în asemenea lucruri, despre care ne informaţi că se află pe insulă. Iată ce vreau să vă spun. Sunteţi de acord să studiem împreună pe acest diavol?

— Da, în focul infernului.

George privi uluit spre tatăl său. Se putea ca mintea indianului să se fi stricat cu totul în urma ceasurilor de încordare prin care trecuse? Căpitanul l-a înţeles din priviri pe fiul său.

— Ar fi bine dacă aţi dormi acum, i-a spus Farrow lui Rutala. Când vă veţi reface forţele, vom putea să vorbim în linişte despre acest caz. Voi porni imediat spre insulă şi atunci ne vom convinge îndată la faţa locului despre ce este vorba.

— Vreţi să mă duceţi acolo a întrebat indianul bucuros?

— Vă mulţumesc, domnule căpitan. Puteţi avea încredere deplină în spusele mele.

Vocea îi era din ce în ce mai slabă, a mai vrut să spună ceva, dar ochii i s-au închis. Pe doctorul Rutala îl copleşise oboseala.

Căpitanul Farrow, doctorul Bertram şi George au părăsit încet cabina infirmeriei. Pe culoar l-au întâlnit pe inginerul Hagen.

— Când ne putem scufunda? l-a întrebat căpitanul.

Hagen şi-a consultat ceasul de mână.

— Într-o jumătate de oră cel mult, până atunci dinamul va încărca cu suficient curent bateriile.

— Bine dragă Hagen, a aprobat căpitanul. Dacă ne vom putea scufunda într-o jumătate de oră şi să mergem pe sub apă cu viteză maximă, vom ajunge la insula nordică a Nicobarelor încă înainte de apusul soarelui.

— Dar ce căutaţi acolo?

— Vrem să vedem focul iadului, i-a răspuns George.

Inginerul Hagen a strâmbat din nas.

Căpitanul râse:

— Trebuie să-ţi dau dreptate, domnule Hagen, dar ni se va arăta un infern. Poate îl vom întâlni chiar pe dracul în persoană.

Doctorul Bertram l-a bătut pe inginer pe umăr.

— Fireşte că asta nu se potriveşte cu preocupările noastre tehnice, dar într-adevăr vom face o vizită diavolului.

— Domnilor, a zis Hagen cam supărat, nu vreau totuşi să accept glumele dumneavoastră, ori sunteţi…

El şi-a încruntat ochii şi nu a mai continuat.

— Trebuie să fim ţicniţi, l-a completat doctorul Bertram. Asta aţi vrut totuşi să spuneţi.

Inginerul a clătinat doar uşor din cap.

— Nici noi nu cunoaştem nimic exact, a explicat în cele din urmă căpitanul Farrow. Această precizare ne-a făcut-o indianul salvat. Noi vom acosta în Nicobare şi ne vom convinge ce este cu enigmaticul diavol de acolo. Căpitanul l-a bătut pe umăr pe fiul său. Vino, George, să mergem în turn şi să vedem dacă putem să ne stabilim poziţia după cel mai apropiat post de radioemisie englez. Apoi să coborâm şi să mergem la culcare.

Şi aşa s-a şi întâmplat. După douăzeci de minute submarinul s-a scufundat la o adâncime de cincisprezece metri şi a pornit spre Nicobare. Aici, sub mare, era o linişte deplină, nesimţindu-se de fel zbuciumul uraganului de deasupra. A fost repartizată veghea de noapte şi cine nu era de serviciu s-a retras în cabina sa.

II
FOCUL INFERNULUI

TIMPUL S-A SCURS FĂRĂ EVENIMENTE. Cu puţin înainte de ora opt seara, potrivit ordinului căpitanului, toţi au fost în picioare. Şi-au făcut toaleta repede şi au luat o cină consistentă. La ordinal lui Farrow submarinul a ieşit la suprafaţă.

Întinderea mării, lucioasă ca oglinda sub limpezimea cerului înstelat, nu mai amintea nimic de puternica furtună de acum câteva

ore mai înainte. Din turnul puternicului submarin, căpitanul şi-a îndreptat pentru o clipă privirea spre constelaţii. Se găsea încă la o depărtare de o sută de kilometri de insula căutată. Se putea ca în două ore această distanţă să fie străbătută, chiar dacă mai rămâneau aproape două ore pentru a descoperi acel infern diavolesc.

Căpitanul, George şi cu Petre păşeau încet spre prova. Chiar dacă insula era încă departe, fiecare se simţea cuprins de o nelinişte stranie. Parţial se îndoiau, de spusele Indianului, pe de altă parte le credeau puţin adevărate.

Valul înalt de prova sclipea ca şi cum ar fi fost presărat cu milioane de pietre preţioasă, uneori sărea din apă câte un peşte mare sau apărea vreo cometă cu o coadă strălucitoare. Cei trei camarazi stăteau în picioare la balustradă, impresionaţi de frumuseţea acestei nopţi tropicale.

Şi în acest fel s-a scurs o oră. George devenea tot mai nerăbdător şi privea înainte fix ca să vadă lucirea unei lumini cât de mici, cu toate că ştia că insula se afla încă la o depărtare cam la patruzeci de kilometri. Cu toate acestea, timpul trecea şi nici o licărire nu apărea la orizont. În sfârşit, s-a gândit că a fost dus în eroare.

— Mă gândesc că nu avem nici o şansă. În definitiv nu poate fi decât un incendiu în pădurea seculară, care între timp s-a stins sau focul apare ca urmare a refracţiei razelor solare sau doar strălucirea stranie a vreunei roci minerale. Atunci pentru doctorul indian, fenomenul a părut ceva straniu dar este ciudat că acum nu se vede nimic. Într-adevăr m-am aşteptat la ceva interesant, în realitate este vorba de ceva cu desăvârşire banal.

— După cum observ, George, eşti foarte nerăbdător, a remarcat tatăl său contrariat. Trebuie să fi mulţumit că ne mai despart doar douăzeci de kilometri de insulă şi să aştepţi cel puţin douăzeci de minute, ca să ne putem face o părere.

Căpitanul Farrow avea pe drept cuvânt motiv de bucurie, pentru că după trecerea a cinsprezece minute la orizont s-a arătat un mic punct luminos.

George s-a apropiat de balustradă şi privea încordat drept înainte. Nu, nu se înşela, nu putea fi o stea, pentru că punctual luminos era prea jos, ci era vorba despre un foc, ca şi cum ar pâlpâi direct din mare, sau din vreo insulă.

În aceiaşi clipă căpitanul a mormăit:

— Focul infernului a indianului, George, omul nu ne-a spus basme.

— Foc în faţă! a strigat din spate Petre, din turn ieşi în acelaşi moment primul ofiţer Rindow care a comandat reducerea imediată a vitezei submarinului.

Raza de lumină se apropia încet şi în sfârşit a putu fi apoi observată desluşit. Era o privelişte ciudată pe care aventurierii noştri încă n-o

mai văzuseră vreodată. Din mare se înălţa în văzduh o coloană de foc înaltă de vreo opt metri. În tăcerea nopţii se propaga un vâjâit şi şuierat, din ce în ce mai puternic, simţindu-se şi un curios miros înţepător. Cam ala vreo douăzeci de metri în spatele coloanei de foc, se vedea ţărmul insulei.

Căpitanul a ordonat oprirea submarinului. Camarazii priveau în linişte curiosul fenomen. Acum le era clar de ce marinarii indieni vorbeau despre un foc infernal.

Între timp, doctorul Bertram a venit şi el la prova şi a rupt primul tăcerea.

— Se poate accepta că acolo e vreun fel de gaz aerian de o putere enormă, să spunem aşa, care iese sub forma unei coloane lichide. Câteodată poate avea o forţă înspăimântătoare. În acest caz coloana se autoaprinde. Aşa dar, trebuie să conţină ceva uşor inflamabil. Culoarea albicioasă o pun pe seama naftenului sau a unui alt compus…

— Petrol, a completat o voce. V-aţi învârtit pe aproape, a spus doctorul Rutala, care s-a înclinat politicos, mai înainte de a continua: Scuzaţi-mă că v-am ascultat fără a intervine, domnule doctor. M-a interesat perspicacea dumneavoastră analiză. Acest foc pot să-l sting imediat şi să extrag petrolul, a explicat indianul. Sub această insulă zace până departe un uriaş şi preţios zăcământ de hidrocarburi. Aşa precum deja aţi afirmat, domnule doctor, este un petrol foarte pur, care conţine un mare procent de naftan.

— Fără îndoială e o descoperire care valorează multe milioane, a fost de părere căpitanul Farrow. Totuşi în ce fel veţi reuşi să potoliţi această uriaşă sursă de incendiu? Presupun că sunteţi în stare să o faceţi cu mijloace tehnice.

— Nu-i greu, dar trebuie să vă mărturisesc că-i mai avantajos cu metode arhaice.

— Ca să fiu mai precis, am putea într-un fel sau altul să vă ajutăm.

— Sunt convins că îmi puteţi fi de ajutor. Totuşi vă rog să mă ascultaţi. În Germania am studiat câteva semestre industria minieră, având ca scop chiar exploatarea acestui zăcământ.

— Aşa dar aţi vorbit despre el mai demult?

— Aşa-i. Eu ştiu de existenţa petrolului cu câţiva ani mai înainte şi a trebuit fireşte în primul rând să mă orientez pe deplin asupra modului şi posibilităţilor de extracţie. Din păcate, stăteam chiar lângă adversarul meu de studiu.

— Aha, acum încep să înţeleg ceva, a strigat George inspirat.

— Desigur am văzut în Ivan Kasanov în primul rând un prieten, s-a răstit puternic doctorul Rutala. A durat multă vreme până când l-am descoperit, dar acesta ştia de-acum de existenţa zăcământului.

— Aţi primit de la guvernul englez vreo permisie de exploatare? a

vrut să ştie doctorul Bertram.

— Da, posed o autorizaţie, în care sunt fixate nişte condiţii. Cu toate acestea, Kasanov poate să-mi facă mult rău. Deja el s-a interesat de zăcământul de aici şi de posibilitatea stingerii incendiului. Prin urmare, se amestecă-n treburile mele.

— Trebuie să ne daţi amănunte mai precise despre asta. Prin urmare, acest rus care acţionează în acest fel, va spionat pe ascuns? Cât de neprevăzător aţi putut fi!

— Kasanov s-a priceput să-mi câştige încrederea, a recunoscut doctorul Rutala. Şansa mea a fost că în timpul studiului am început să învăţ limba rusă. În acest fel am intenţionat să-l surprind. Astfel într-o zi am putut să aud când îi spunea unui compatriot, care părea a fi de la legaţie, că ţara sa ar trebui să cumpere această insulă de la englezi. Atunci am descoperit că el era un spion.

— Noroc că totuşi aţi băgat de seamă la timp, dar povestiţi mei departe.

— În acest fel a aflat Kasanov despre secretul meu. Şi atunci m-am temut că-şi va însuşi în vreun fel rezultatul trudei mele. De aceea l-am dus în eroare şi i-am povestit că petrolul putea uşor fi extras de la ţărm şi că cea mai bună cale de acces la el este aceea de a se provoca explozia unei grenade de mână într-o mică gaură de sondă.

— Asta a fost o idee bună, a aprobat din cap doctorul Bertram, pentru că rezultatul ei se vede acum.

— Kasanov este în această privinţă foarte mărginit. Într-adevăr el mi-a urmat sfatul, după cum aţi şi observat. Eu mi-am dat seama imediat că avea să izbucnească un foc infernal. Acolo unde se înalţă coloana de foc este apă puţin adâncă. Când avea să explodeze grenada, petrolul urma să ia foc.

— Prin urmare cunoaşteţi precis situaţia stratului de petrol.

— Da, domnule doctor, l-am explorat până acum foarte temeinic şi am efectuat cu perforatorul un sondaj. Când voi plănui o nouă străpungere, presiunea va scădea imediat, flacăra va dispărea şi noi vom putea închide gaura de sondă.

— Ceva mă pune pe gânduri, a spus căpitanul. Credeţi că rusul se află pe insulă?

— S-ar putea să fie. Dar doriţi cumva să mă ajutaţi? Şi doctorul Rutala a prins precipitat mâna căpitanului.

— Desigur că vom ajuta. Dacă susţineţi că deţineţi de la englezi dreptul de exploatare pentru zăcămintele petrolier de aici, atunci rusul procedează ilegal. În acest caz, vă puteţi baza pe sprijinul nostru.

— Vă mulţumesc domnule căpitan. Bănuiesc ca cea mai mare parte din beneficiu să se întoarcă la compatrioţii mei. În India sărăcia este încă mare.

— Asta-i o intenţie generoasă, doctore Rutala.

George cuprins deja de nerăbdare ca să treacă la acţiune, s-a adresat indianului:

— Să pornim, deoarece dacă rusul se află deja pe insulă atunci trebuie să aibă cu el ajutoare, pentru că nu poate să facă singur forarea unui puţ de unul singur.

— Nu v-am spus, domnule Farrow că am adus aici maşini şi aparataje speciale, destul de perfecţionate pentru forajul de exploatare. Iar dacă acest Kasanov se găseşte totuşi pe insulă, cu siguranţă că nu-i singur şi de aceea va fi necesar din partea mea de un oarecare curaj.

— Curaj? a râs George, asta nu pot înţelege.

— Kasanov este o fire neînduplecată şi crudă iar când se va simţi ameninţat, îşi va apăra imediat cu îndârjire pielea.

— Ce ar trebui să facem ca să înlăturăm primejdia de pe insulă?

— Este necesar a fi luat repede prin surprindere, domnule Farrow deoarece şederea prea îndelungată pe aici nu este cu totul neprimejdioasă, întrucât prin părţile acestea se află şi tigri.

George a sărit drept în sus.

— Cum aţi spus tigri? Aud de aceasta pentru prima dată.

— Sumatra nu este prea departe de aici. Pe cea mai mare insulă a arhipelagului există şi alte animale de pradă. Am văzut chiar şi bivoli de mlaştină.

— Atunci vom avea prin urmare perspectiva de a trece printr-o dublă aventură.

— Mie îmi ajunge una singură. Însă mi-e teamă şi de altceva.

— Mă faceţi curios, domnule Rutala.

— Pe ţărmul sudic al insulei s-au stabilit nişte oameni care după cum am auzit, au evadat dintr-un lagăr de deţinuţi aflat în Andamane. Presupun de asemenea că numitul Kasanov s-a asociat cu aceştia.

— Categoric că aşa trebuie să fie.

— Aceasta nu trebuie să ne facă să renunţăm la planul nostru, a spus căpitanul Farrow. Aţi mai spus înainte că aici apa este foarte puţin adâncă.

— Prin această parte eu cunosc totuşi un golf unde am putea intra fără dificultate până ţărm. În apropiere se găseşte o cabană pe care mi-am construit-o şi în care mi-am depus maşinile.

— Atunci vă rog să ne arătaţi drumul.

Căpitanul Farrow s-a înapoiat în turn, urmat de doctorul Bertram, George şi cu Petre au rămas în urmă.

— Mă tem că acest Kasanov să nu fi instalat vreo pază la ţărm, a spus Petre şi aceasta ar fi foarte neplăcut pentru noi.

— Tocmai de aceia trebuie să fim deosebit de atenţi, Petre.

Căpitanul Farrow a preluat el însuşi comanda submarinului. A dat drumul amortizoarelor şi a mers într-o linişte deplină printr-un viraj

spre ţărm. Doctorul Rutala l-a îndrumat exact în golf.

Din prevedere căpitanul a ordonat ca zece marinari înarmaţi cu carabine să ia poziţie la balustrade babordului. Deşi s-a făcut ora două dimineaţa, a fost totuşi instalat un proiector puternic pe bord. Totul s-a petrecut în cea mai mare linişte.

— Duce vreo cărare spre cabana dumneavoastră? s-a adresat căpitanul indianului.

— Am croit o potecă, a spus acesta, dar au trecut şase săptămâni de când am fost pe aici ultima dată, deoarece a trebuit să aştept la Madras decizia guvernatorului, aşa că nu mai pot garanta că aceasta este practicabilă. Dar drumul nu-i lung şi se poate ajunge la colibă în cinci minute, arătând înainte cu mâna întinsă. Puteţi Acosta în faţă acolo unde golful face o cotitură.

Căpitanul îşi dădu ordinele abia auzite. După ce merse foarte puţin, submarinul a alunecat pe lângă ţărmul golfului şi s-a oprit la o mică distanţă de peretele ţărmului, ridicându-se cu vreo doi metri deasupra acestuia.

III
UN OSTATEC PREŢIOS

SE LUMINASE DE ZIUĂ şi în jur se distingeau într-o oarecare măsură, dar neclar, nişte lucruri izolate. Desişul încâlcit se întindea înainte până la o pantă.

George a scrutat împrejurimile şi s-a gândit că printr-un mic salt înainte s-ar putea ajunge lesne pe mal. S-a ridicat pe balustradă şi s-a căţărat pe sus. Ajuns deasupra, a intenţionat să-l aştepte pe credinciosul său Petre, socotind că acesta îl va urma şi că Petre va veni imediat după el. Petre a fost reţinut câteva secunde de căpitan pentru a-i da nişte sfaturi şi îndrumări.

De abia s-a ridicat că s-a şi simţit înhăţa deodată de nişte pumni de oţel. O mână îl strângea puternic gâtlejul, aşa că nu putea scoate nici un sunet. În acelaşi timp, mâinile i-au fost împinse brutal la spate.

George a fost atât de surprins, încât nu s-a mai gândit să se împotrivească. Iar acum era prea târziu. A putut doar să râcâie pământul cu picioarele deşi era îndoielnic că cineva de pe submarin auzit aceste zgomote.

Prins zdravăn dintr-o parte, o voce i-a şoptit la urechea:

— Dacă nu te domoleşti vei face cunoştinţă cu cuţitul meu. Preferi să fii liniştit sau...?

George a confirmat puternic din cap. Degetele adversarului său îi strângeau atât de puternic gâtul, încât nu mai putea respire. În sfârşit, când îngrozitoarele gheare au slăbit strânsoarea şi George şi-a recăpătat răsuflarea, el era de acum cu totul buimăcit. De jos, Petre a

strigat cu jumătate de voce:

— Sosesc domnule George, s-a întâmplat ceva?

George a crezut că Petre îl urmează imediat, auzind zgomotele. Dar adversarul lui George l-a imobilizat repede, dând o lovitură puternică şi apoi l-a târât în tufiş. Omul care l-a luat prizonier nu era întâmpinat şi-l ameninţă cu cuţitul.

— Proiectorul! a strigat Petre deodată. Dintr-un salt Petre a trecut balustrada, ajungând pe mal, dar tânărul George nu se mai vedea. În aceiaşi secundă s-a aprins şi proiectorul, îndreptându-şi fascicolul de lumină spre hăţişuri. Dar nici o urmă de George, iar mănunchiul de raze nu a putut străbate frunzişul des de apropiere. George acum era dus de-a lungul unei poteci înguste, pe care o observa cu atenţie cu toate că era ţinut zdravăn, el întipărindu-şi în minte drumul pe care l-a croit indianul. La lumina încă slabă, George şi-a văzut adversarul, ce-l ducea, care era un bărbat spătos şi scund. În spatele lui venea un al doilea individ.

După cinci minute de mers în faţă le-a apărut o colibă, cu golurile ferestrelor luminate. George a fost împins înăuntru. De pe un pat de scânduri de lângă perete, pe care dormeau s-au ridicat vreo şase oameni.

— Deşteptarea! a strigat bondocul. George a recunoscut vocea, era a acelui care-l capturase. Grăbiţi-vă am prins aici un tânăr şi ne aşteptăm îndată la vizita tovarăşilor săi. Au sosit cu un submarin, pe care l-am văzut lămurit trecând prin faţa blestematului izvor de foc. Trebuie să apărăm coliba.

Un bărbat tânăr a păşit înaintea. Spusele sale l-au întrerupt pe rus.

— Ce ai spus? Un submarin? Atunci să plecăm repede de aici. Suntem prea slab să ne putem apăra împotriva unui întreg echipaj. Privirea sa căuta temătoare în jur. Să ne grăbim. Să mergem la capul sudic cu tabăra noastră, pentru că acolo vom fi în siguranţă.

— Oho, omul s-a speriat. Eu vă spun că aici ne putem apăra bine, a strigat primul vorbitor. În afară de asta îl avem pe tânăr ca ostatec. Individul gesticula sălbatec cu mâinile în jurul său.

— Într-adevăr el nu bănuia cu cine avea de a face. Acest submarin aparţine unui căpitan german, pe care l-a păstrat după război şi el…

— La naiba! L-a întrerupt primul vorbitor, acum ştiu despre cine este vorba. Este căpitanul Farrow, iar aceasta-i cu siguranţă fiul său George.

Toţi ochii s-au îndreptat spre George. Tânărul a luat o înfăţişare sinceră şi zâmbind prieteneşte oamenilor, a spus calm:

— Desigur eu sunt George Farrow. Noi am văzut coloana de foc şi vrem să ne informăm ce-i cu ea. Nu m-am aşteptat la o asemenea primire brutală. După ce dumneavoastră cei de faţă veţi binevoi să nu mă mai reţineţi aici, fireşte că vom pleca din nou.

— Cred că cel mai bine este dacă i-am da drumul, a fost de părere rusul, altfel vom avea neplăceri.

— Nu, trebuie să-l reţinem şi să-l ducem în campamentul nostru a intervenit cel de al doilea om, care-l luase prizonier. Din postul meu de pază am putut vedea bine submarinul. Pe punte se afla un indian. Cu siguranţă că nu este o întâmplare că aceea slugă oacheşă a venit încoace, aducându-l tocmai pe căpitanul Farrow.

George a înţeles imediat primejdia care-l ameninţa.

— Totuşi este o întâmplare, a spus el fără să clipească. Noi l-am pescuit din mare. A fost luat cu barca lui de către uragan.

Dar de-acum era prea târziu. Imediat toţi s-au îngrămădit în jurul rusului.

— V-am spus care-i treaba, a strigat el către oamenii săi. Fiecare indian este pentru noi un suspect. Duceţi-l cât mai departe pe tânăr deoarece el ne garantează siguranţa noastră. Repede grăbiţi-vă şi aveţi grijă să nu poată fugi.

George a fost tras afară imediat din colibă. Banditul care-l luase prizonier i-a apăsat vârful cuţitului în coaste.

— Dacă vei încerca să-i strigi pe camarazii tăi, îl înfig în tine. Poate că-i mai bine să afli că eu îmi ţin făgăduiala.

Au început din nou blestemele pe cărăruia strâmtă. Deţinutul nu ţinea de fel să se ascundă. George se gândea în acest timp, iar de un lucru era sigur, că captivitatea lui nu va dura mult. Cu siguranţă că tatăl său se afla pe drum, ca să-l elibereze.

După un timp au ieşit din pădure şi a început deodată un platou de stânci întins şi netede. Însoţitorul lui George nu părea prea grăbit. El s-a aplecat spre tânăr şi l-a spus într-o doară:

— Iată tinere, aici camarazii tăi nu-ţi vor da de urmă. Spre ascunzătoarea noastră, de unde nimeni n-are cum să fugă, duce doar o cărăruie abia vizibilă.

— Asta mi-am şi dorit-o, răspunse tânărul liniştit dar la drept vorbind, ce aveţi să faceţi cu mine? De altminteri, trebuie să fi auzit îndeajuns de multe lucruri despre tatăl meu ca să înţelegeţi că această situaţie va începe să nu-i placă.

Un al doilea deţinut a intervenit pe un ton îngrijorat:

— Cred că are dreptate, Jack, însă acum să golim o farfurie de supă înainte ca ceilalţi să înceapă ostilităţile. De fapt ce ne-a oferit rusul? Atât de departe a împins lucrurile, încât în cele din urmă va lua măsuri şi guvernatorul englez şi atunci praful se alege de noi.

Jack a dat drumul unei înjurături:

— Nu m-am gândit încă la aceasta. Cu siguranţă că individul a luat legătura cu englezii. Dacă el a dispărut aşa deodată, desigur că ne-ai dat în vileag. Şi atunci ce-i de făcut?

— Înainte de toate îl vom duce pe tânăr chiar în tabără. Dacă

situaţia va deveni critică, poate vom primi libertatea în schimbul vieţii sale. În orice caz eu nu mai rămân mult aici. Pentru mine pământul a devenit prea fierbinte.

— Dar rusul ne-a spus totuşi că….

— Lasă afacerea cu Kasanov, l-a întrerupt celălalt, nu mă încred în el; ne duce cu vorba. Să ne grăbim înainte de a ne trezi cu Kasanov aici…

Cel de al doilea deţinut a pornit grăbit înainte. Drumul urca pe o pantă uşoară. Pe neaşteptate, în noapte a răsunat în depărtare explozia unei grenade. George s-a oprit imediat.

— Ce s-o fi întâmplat? a izbucnit el. Şi-a dat seama imediat că grenada care explodase era a camarazilor săi.

— Haide! a bombănit Jack, aceştia sunt oamenii rusului care se vor da înapoi de frică.

Explozia a fost însoţită de focuri de armă. Se distingea lămurit până şi pocnetul de pistol a lui Petre. Tânărul George a pornit hotărât înainte când a înţeles că Petre este pe urmele sale. Nu va dura mult până când George avea să fie din nou liber.

Platoul l-au străbătut într-un sfert de oră.

O cărăruie îngustă ducea înainte prin întunecimea pădurii virgine. George alerga împreună cu cei doi puşcăriaşi, grăbindu-se să ajungă cât mai repede la tabără. În sfârşit a apărut o lumină ştearsă şi s-au trezit într-un luminiş întins, la marginea căruia se aflau mai multe colibe. Afară ardeau două focuri, care conturau siluetele unor oameni. Erau cam vreo douăzeci, care au sărit deodată şi i-au împresurat pe cei doi cu prizonierul lor.

— Oameni buni! a strigat cât a putut Jack acesta este George, fiul binecunoscutului căpitan de submarin. Tovarăşii lui sunt pe insulă şi vor fi îndată aici. Indianul pe care-l aşteaptă Kasanov este cu ei. De aceea eu o iau la picior….

Aşa dar, Kasanov şi cu oamenii săi se refugiaseră aici în tabăra deţinuţilor. Tocmai ajunsese şi când vorbea se vedea că de-abia îşi trăgea sufletul.

— Oho, a dat înapoi Jack, cred că am o grămadă de lucruri să vă spun…

— Iată însă ce-ţi spun eu, să acţionăm aşa cum prevede învoiala noastră. Noi i-am respins pe căpitan şi pe oamenii lui. Într-adevăr, în faţa mitralierelor noastre el nu poate face nimic. Cu toate acestea, trebuie ca tânărul să ne spună dacă indianul se află pe submarin. Băieţi gândiţi-vă că sub voi în pământ zac milioane. Rusia a cumpărat insula de la englezi şi vă aflaţi pe un ţinut rusesc şi nimeni nu poate să vă facă vreun rău, deoarece am să vă apăr dacă se vor arăta.

Jack a păşit înaintea rusului.

— Eu nu cred, a spus el hotărât. Englezii ştiu de mult că aici se află

petrol, iar voi n-aţi cumpărat insula. Am să părăsesc chiar acum cu tovarăşii mei insula şi ne vom duce chiar la cei de pe submarin.

— Am să vă reţin pe toţi aici, a spus tăios rusul şi cine vrea să se îmbogăţească, va îndeplini pur şi simplu ce i se cere. În orice caz, va trebui să lucraţi toţi pentru exploatarea proprietăţii mele.

IV
CONFRUNTARE CU FIARELE PĂDURII VIRGINE

KASANOV SE PRICEPEA cum să-i ia pe deţinuţi. Involuntar pe faţa lui Jack a apărut o rază fugară de speranţă, dar ea s-a şters cu totul. În numeroşi ochi strălucea pofta de a se îmbogăţi. Doar trei oameni i s-au alăturat lui Jack. Rusul a râd batjocoritor:

— Aşadar voi patru nu mă mai susţineţi? Atunci ieşiţi din afacere, eu nu vă reţin. Partea voastră ne va reveni nouă. Voi ceilalţi, pregătiţi mitralierele, ca să-i facem o primire bună lui Farrow. Şi s-a întors spre George: iar acum flăcăule, spune-mi unde se află indianul?

Înainte de a-i răspunde George, a intervenit Jack. El s-a proţăpit foarte aproape de rus, făcându-l să dea înapoi.

— Tânărul Farrow va merge cu noi, a spus el. Eu l-am luat prizonier şi tot eu am să-l păstrez.

— Oameni buni, a strigat Kasanov, strident, acest tânăr are pentru noi o importanţă extremă, de care atârnă îmbogăţirea noastră, trebuie să-l reţinem cu orice preţ ca ostatec. Eu pe el îl voi…

S-a oprit speriat. În apropiere au răsunat împuşcături. George a răsuflat uşurat, îşi dădea seama că ai lui erau pe urmele sale.

— Germanii, a strigat Kasanov, la mitraliere!

În aceeaşi clipă în luminiş au apărut clătinându-se trei siluete. Noii veniţi erau răniţi.

— Fraţilor fugiţi, a gâfâit unul, aceştia sunt nişte adevăraţi diavoli, nici chiar grenadele noastre de mână nu ne pot salva. Vor fi imediat aici.

S-a iscat o dezordine de nedescris. Oamenii alergau de colo-colo, ocnaşii buimăciţi încercând să se salveze cât mai repede prin fugă în desiş. Apoi au răpăit două mitraliere, snopul lor de gloanţe măturând interiorul pădurii virgine.

Imediat Jack l-a tras pe George la adăpostul unei colibe. El avea ceva în mână. Tânărul a observat cu bucurie că era chiar pistolul ce-i fusese luat când a căzut în captivitate.

— Iată aici pistolul dumneatale, a spus Jack. Ai grijă să dispari, deoarece pentru dumneata devine neplăcut aici acum.

— Îţi mulţumesc Jack, i-a şoptit George. Îţi dau şi dumitale acelaşi sfat. În caz că vei cădea în mâinile oamenilor noştri, am să pun o vorbă bună pentru a te ajuta.

— De aceea te şi las să fugi, a spus Jack. Şi acum dispari, mai înainte ca să bage de seamă Kasanov.

Totuşi de acum era prea târziu, pentru că deodată înaintea lor a apărut rusul.

— Ce vorbiţi aici? a întrebat el înfuriate.

N-a mai apucat să afle nimic. Pentru că George l-a lovit puternic cu latul pistolului şi l-a întins grămadă pe burtă. Apoi i-a făcut semn scurt cu capul lui Jack şi celorlalţi trei şi s-a repezit în desiş.

Deţinuţii au pornit în mare grabă spre marginea pădurii, îndepărtându-se de răpăitul mitralierelor, fără a observa unde a dispărut George. Tânărul o luase în fugă spre răsărit, de îndată ce a reuşit să ajungă la marginea luminişului şi să se strecoare în desiş. Îşi pusese pistolul la locul lui, iar cu pumnalul ridicat lovea puternic toate obstacolele, înaintând cu repeziciune. Nu era nevoie să meargă tiptil deoarece orice zgomot ce-l făcea era acoperit de ţăcănitul celor două mitraliere.

George a cotit-o către nord, pentru că presupunea că în partea aceea avea să-şi întâlnească tovarăşii săi. Cu siguranţă tatăl lui va încerca să încercuiască luminişul. Dintr-o dată lătratul mitralierei a încetat. Kasanov îşi revenise şi le făcuse cunoscută fuga lui George puşcăriaşilor.

Aceştia s-au luat cu înverşunare după tânăr de îndată ce s-a apropiat ziua, dar acum el era departe de tabăra ocnaşilor.

Curând după străbaterea pădurii în faţa lui George a apărut o suprafaţă întinsă de teren, pe care se ondula o iarbă de înălţimea unui om. George a stat în cumpănă dacă mai putea să-şi întâlnească camarazii săi acum în plină zi. Tânărul s-a orientat repede, apoi a zbughit-o înainte din pădure.

Din timp în timp, George se oprea şi asculta cu luare aminte. Era destul de departe încât să se mai audă cadenţa mitralierelor. Acum s-a oprit să cerceteze terenul din preajmă. În stânga lui, printre ierburile înalte, a observat o mişcare.

George s-a ghemuit într-o clipită, deoarece la urechi i-a ajuns un mârâit furios. Şi-a pipăit cu mâna arma dar nu a mai apucat să o scoată. Pe neaşteptate de după un tufiş înalt din vecinătatea lui a ţâşnit o fulgerare gălbuie. Mai iute ca gândul George a observat săritura tigrului şi s-a aruncat fulgerător înapoi, dar totuşi nu a reuşit să evite atacul.

Înţepenit la marginea unei gropi, George şi-a pierdut echilibrul şi a căzut pe spate. Dar tigrul zbura deja spre el. Puternicul lui salt şi-a greşit victima, dar totuşi felina i-a imobilizat picioarele.

Tânărul a scăpat un strigăt. El era fără nici o apărare în faţa fiarei. S-a auzit cum tigrul scotea un răget furios, dar el nu-şi ţinea capul îndreptat spre George, ca să-i dea muşcătura ucigătoare, ci-l ridicase

deasupra ierburilor. Atunci George a auzit ceva mişcându-se. Văzu cum tulpinile erau zdrobite de goana unei alte lighioane.

Tigrul a tresărit puternic în clipa când s-a ivit un uriaş bou sălbatec, care alerga nebuneşte direct spre locul unde era George şi cu fiara.

George s-a văzut pierdut, deoarece dacă tigrul era atacat de bivol el n-ar fi reuşit în nici un caz să se ferească de împunsătura taurului înfuriat. Şase metri îl mai despărţeau pe tânăr de puternicul animal. Tigrul a sărit în lături cu o mişcare mlădioasă, din faţa bivolului ştiind din experienţă că era neputincios în faţa coarnelor. George a încercat cu o grabă febrilă să-şi scoată pistolul. Va reuşi el să abată din drum pe turbatul dobitoc? Deodată în spatele lui au răsunat două împuşcături. În acelaşi timp ceva ca un pumn uriaş a lovit bivolul drept în frunte. Apoi acesta a alunecat puţin pe pământ, din cauza greutăţii sale şi de iuţeala cu care gonea. Şi-a înălţat capul cu coarnele lui mari şi s-a holbat nedumerit înaintea sa. În acelaşi moment tigrul a sărit, Dintr-un singur salt mare şi rapid a fost pe spinarea taurului şi şi-a înfipt colţii în ceafa acestuia, i-a strâns puternic şi puternicul bivol a rămas nemişcat.

George a urmărit întreaga întâmplare cu mirare amestecată de spaimă.

— Veniţi repede încoace, se auzi un glas din desiş. Grăbiţi-vă domnule George, până când nu se răzgândeşte tigrul.

Era vocea lui Petre. George a sărit imediat în sus şi a reuşit să ajungă îndărăt la marginea pădurii. Dar el n-a scăpat din ochi tigrul, care era ocupat cu bivolul. Apoi două braţe puternice l-au apucat de umeri şi l-au tras în desiş.

— Petre, a murmurat George.

Totuşi acesta n-a renunţat să se îndepărteze şi l-a luat de mână, ducându-l după el în interiorul pădurii. De abia după ce au trecut mai multe minute Petre s-a oprit din drum.

George l-a prins de mână şi i-a strâns-o cu putere. A vrut să-i mulţumească, dar de pe buze nu s-a desprins nici un cuvânt.

Petre a făcut un semn cu capul spre el.

— Tatăl dumitale m-a trimis să recunosc terenul, l-a lămurit el. O să-i aşteptăm aici şi pe ceilalţi.

Ei s-au aşezat tăcuţi pe pământ. George a trebuit mai întâi să spună cu de-amănuntul evenimentele, dar acestea se întâmplaseră aşa de brusc şi de repede, încât nu a putut să termine de povestit.

N-a durat mult şi au apărut căpitanul Farrow şi cu doctorul cu opt însoţitori. Ei l-au îmbrăţişat cu căldură pe tânăr. George le-a istorisit în câteva cuvinte cum s-a petrecut răpirea sa.

— Este totuşi un miracol tată şi-a încheiat el povestirea, referindu-se la salvarea lui de către Petre.

Căpitanul a aprobat tăcut din cap, apoi şi-a îndreptat statura.

— De aceea acum noi vom da o lecţie ocnaşilor, pentru răpirea lui George. Dar unde-i doctorul Rutala?

— S-a întors pe neaşteptate să facă ceva, a raportat un marinar, presupun că în timpul acesta el a şi potolit focul de la sursa de petrol.

Căpitanul Farrow a chibzuit o clipă.

— Atunci trebuie să ne întoarcem imediat. Este cu putinţă ca în partea de nord să mai fie nişte acoliţi de-ai rusului, care pot să-l pună în primejdie.

— Eu cred că rusul va încerca să ne distrugă submarinul şi-a dat cu părerea George. Kasanov ştie precis că nu-l vom lăsa să scape şi că planul lui va fi zădărnicit cu totul.

— Da, trebuie să-i avertizăm pe camarazii noştri. Să ne grăbim!

Acum George păşea în urma tatălui său care conducea grupul. Petre a pornit cu toată hotărârea pe poteca din tufiş preocupat de gândul că acest Kasanov şi cu oamenii săi ar putea profita de lipsa lor.

În trei sferturi de oră ai ajuns la cabana construită de doctorul Rutala pentru maşinile sale. Sub un acoperiş se afla un motor Diesel, care punea în mişcare un dinam. George a strigat imediat.

— Doctorul Rutala s-a apucat deja de lucru. De acolo porneşte afară un cablu. Cu siguranţă că el străpunge o nouă gaură ca să stingă flacăra din mare.

Căpitanul a confirmat din cap, apoi s-a adresat către unul din oamenii lui.

— Luttke, du-i pe camarazi înapoi la submarin şi comunică-i domnului Rindow să ordone alarmă maximă. Vom veni şi noi cât mai repede.

Cei patru tovarăşi, căpitanul Farrow, doctorul Bertram, George şi cu Petre s-au luat după cablu. La vreo sută de metri au dat de indian, care fora cu zel stânca cu burghiul electric. Tocmai când cei patru au ajuns, din gaura sondei a ţâşnit o coloană de petrol.

Pe deasupra desişului se putea vedea cum îndepărtata coloană care ieşea din mare se lăsa din ce în ce mai jos gata să dispară.

Indianul a arătat cu capul în faţa sa o pană cu o ciudată formă de con cu solzi, pe care a împins-o cu putere în gaura sondei. El a oprit presiunea petrolului care n-a mai ieşit afară. Apoi cu o lovitură puternică, doctorul a împins-o şi mai adânc, aşa încât nici un strop de lichid n-a mai răbufnit.

— Bine gândit, a spus căpitanul Farrow, asta este invenţia dumitale?

Indianul a sta din cap în semn de negaţie.

— Nu. Aceasta se foloseşte de multă vreme, eu doar am adaptat-o pentru cazuri speciale. După cum văd, îl aveţi din nou pe fiul dumneavoastră, domnule căpitan.

— A putut să se elibereze singur, mie mi-e teamă că rusul va fi curând aici ca să ne atace.

— Asta îi va pecetlui soarta. Kasanov este din cale afară de răzbunător. Totuşi eu trebuie să închid cât mai repede gaura de sondă din mare, ca să nu se irosească preţiosul combustibil. Şi el a arătat spre coloana albicioasă care se înălţa din mare. Aici la ţărm am ascuns o barcă mică s-a destăinuit el în continuare, pe care o voi aduce în golf, la submarin.

— Pot să merg şi eu cu dumneata? a întrebat George. Sunt gata să vă ajut ca să nu fiţi surprins de rus.

Indianul a râs.

— Dacă tatăl dumitale vă îngăduie, fără doar şi poate că ar fi oportun.

Faţa căpitanului s-a întunecat.

— Nu s-a odihnit de loc, a murmurat el. În ce-l priveşte pe George, acesta va trebui totuşi să nu piardă prea multă vreme.

Pe când doctorul Rutala şi cu George se înapoiau la colibă, ceilalţi camarazi se grăbeau spre submarin.

Rutala se străduia să pună la locul lor uneltele cu care lucrase. În timpul acesta George a oprit motorul şi a strâns cablul. După aceea s-a dus să se ocupe de barcă.

George şi Rutala au împins uşor barca din ascunzătoarea sa. Tânărul a apucat o ramă şi a vâslit spre coloana de petrol. Chiar alături vâjâia şuvoiul de ţiţei de grosimea braţului. Indianul a lăsat în jos un drug de fier a scormonit cu el câteva secunde terenul, apoi a lovit cu putere în jos.

Imediat coloana de petrol s-a întrerupt. Rutala a mai înfipt o pană în gura de sondă, după care a spus satisfăcut:

— Din fericire explozibilul nu a smuls instalaţia de foraj, aşa că pana a putut fi introdusă. Acum am să-l rog pe tatăl dumitale să transmită englezilor o radiogramă, ca să trimită aici un distrugător, care să instaureze ordinea în insulă. M-am decis să cedez englezilor o cotă parte din beneficiu, iar ce-mi rămâne mie îmi va fi deajuns pentru ca să-mi realizez investiţiile.

— Ce doriţi să faceţi cu banii? l-a întrebat George în timp ce conducea barca prin golf.

— Aş vrea să ridic un spital şi chiar să ajut studiul unor compatrioţi de-ai mei peste hotare.

— Într-adevăr, acesta este un plan generos, a spus George şi este de dorit să se înceapă lucrul cât mai repede aici.

George a ocolit promontoriul ce mărginea golful în care staţiona submarinul. Cu exclamaţie uşoară de spaimă George şi-a smucit repede pistolul din toc. Un braţ împingea desişul la o parte cu multă prudenţă. Acesta ţinea în mână o legătură de grenade, gata să le

arunce asupra submarinului.

George a tras şi a nimerit încheietura mâinii vicleanului agresor, după care a urmat o explozie puternică.

V
ATAC ASUPRA SUBMARINULUI

LEGĂTURA DE GRENADE de mână aruncată a explodat. De la marginea pădurii seculare s-au desprins bucăţi mari de stâncă ce au căzut în mare ajungând până la submarin. Din fericire pe puntea submarinului nu se afla nici un marinar, deoarece fiecare îşi făcea datoria aşa cum se cerea în stare de alarmă. Paza din turn care întâmplător se uita în altă direcţie când s-a produs explozia, a deschis focul imediat asupra desişului.

Fiecare strigăt a arătat că rusul Kasanov şi-a adus mulţi oameni pentru a ataca submarinul şi pe care i-a ascuns în desiş.

Căpitanul Farrow a dat ordin imediat să se pornească motoarele, strigându-i lui George să vâslească cât mai repede şi să-l urmeze, după care căpitanul Farrow şi-a îndreptat submarinul spre un loc mai sigur.

Dintr-o altă parte a desişului un atacator nevăzut a aruncat un mănunchi de grenade de mână, dar acestea au căzut în apă şi au explodat fără să provoace vreo pagubă submarinului. În desiş s-a auzit un răcnet de furie slobozit de cei din tufiş deoarece marinarii lui Farrow îi ţineau pe loc pe fâşia de plajă.

Acum submarinul şi-a schimbat direcţia şi a părăsit golful. La rândul lui George vâslea din răsputeri pentru a se îndepărta cât mai mult de ţărm. Cât de bună i-a fost această prevedere s-a văzut imediat. Dintr-odată, din desiş au ţâşnit afară cu mare curaj doi deţinuţi mai îndrăzneţi şi au aruncat două grenade de mână asupra lui George şi doctorului Rutala.

— Aplecaţi-vă, a strigat el doctorului Rutala şi s-a aruncat şi el pe fundul bărcii.

Dar doctorul Rutala nu a reacţionat destul de repede. Grenadele au căzut în apă, foarte aproape de barcă şi au explodat. Mai multe schiţe au pătruns prin peretele bărcii. A fost o minune că George a scăpat nerănit, dar doctorul Rutala a fost rănit la umăr. Noroc că nu era grav aşa cum s-a constat mai târziu.

De pe submarin, Petre i-a împuşcat pe ambii bandiţi, în timp ce aceştia se retrăgeau în desiş. George continua să vâslească, astfel că înainta repede, străbătând calm apa cu barca sa. Căpitanul Farrow vedea prin ce situaţie grea şi primejdioasă trecea fiul său. După ce căpitanul Farrow şi-a întors submarinul, l-a oprit şi l-a aşteptat pe George.

Din desiş se auzeau focuri izolate de pistoale, dar care nu-şi

atingeau ţinta. Puşcaşii se pare că în afară de mitraliere aveau doar arme uşoare. Marinarii răspundeau printr-un foc sistematic care-i silea pe oamenii lui Kasanov să se retragă şi să se pună la adăpost.

În cele din urmă, George a ajuns la submarin. Petre era gata să-l ajute pe indian, în timp ce George s-a urcat sprinten pe submarin.

La un ordin al căpitanului toţi marinarii au evaluat puntea. George şi cu Petre l-au dus pe doctorul Rutala până în turn, de unde l-au coborât în interior. George a închis chepengul, deoarece submarinul a început să se scufunde după care a luat direcţia nord.

George stătea în turn cu tatăl său.

— Era cât pe ce să se sfârşească prost, a spus el, de ce nu ai instalat un post de pază pe ţărm?

— Da, a fost o greşeală din partea mea, i-a răspuns căpitanul, am socotit că sentinela din turn era îndeajuns, nu mi-am închipuit că un singur om nu poate supraveghea întreaga întindere a ţărmului.

— Şi la ce te gândeşti de-acum înainte?

— Vom avea multe de făcut. Va trebui să debarcăm pe coasta de sud şi să întreprindem o vizită prin surprindere în tabăra ocnaşilor. Cred că este imposibil ca ei să se aştepte la aşa ceva, după ce noi am pornit aşa de repede la drum. Vor interpreta că ne-au pus pe fugă.

George a fost imediat entuziasmat de plan.

— Câteva grenade cu gaze şi cazul a fost rezolvat! a exclamat el.

— Nu te grăbi, George, nu te grăbi, l-a potolit tatăl său, nu va fi chiar atât de uşor. Numai atunci când vom fi adevărat siguri că ocnaşii nu vor prinde de veste, doar atunci trebuie să înaintăm, dar cu cea mai mare prudenţă.

— Domnule căpitan, a intervenit doctorul Rutala, aţi făcut atâta pentru mine, încât nu mai pot pretinde mai mult.

— Haidem să lăsăm asta, a spus căpitanul, făcând un gest cu mâna, dincolo de persoana dumneatale este ceva mai mult. Este un act de dreptate pentru care oricine altul ar fi procedat ca noi.

Căpitanul a schimbat cursul submarinului. După un sfert de oră a ocolit insula şi submarinul s-a apropiat încet de coasta sudică. Din fericire investigaţiile doctorului Rutala cu privire la coastă se confirmară întrutotul, aşa încât căpitanul a renunţat să mai sondeze adâncimea apei. Adâncimea apei i-a permis să se apropie până la câţiva metri de ţărm. Pompele electrice au evacuat apa din rezervoare şi submarinul încet, încet s-a ridicat la suprafaţă.

Căpitanul Farrow a privit prin periscop, dar nu a văzut nimic suspect iar George era gata pregătit de acţiune. A sosit în turn de îndată ce acesta a ieşit din apă, a deschis chepengul şi a sărit afară, imediat după el a ieşit şi Petre.

Au stat în turn cu pistoalele pregătite pentru tragere, deoarece se aşteptau la un atac din partea ocnaşilor, dar se părea că partea aceasta

a insulei nu era păzită.

George a coborât jos din turn şi dintr-un salt a reuşit să ajungă pe uscat. A stat o clipă şi s-a gândit.

— Îmi face impresia că aici nu este nimeni şi-a dat cu părerea Petre, care părăsise şi el bordul.

— Adăpostul ocnaşilor trebuie să fie mai departe spre vest. Cu siguranţă că acolo şi-au instalat paza.

— Până acolo există o potecă care duce spre tabăra lor. Ar fi mai comod pentru noi dacă am putea folosi acest drum.

— Aşa cred şi eu. De ce ar trebui să ne ostenim prin încâlceala aceasta haotică. În afară de aceasta, trebuie să mergem în cea mai mare linişte.

— Şi apoi noi ştim destul de bine unde se află ocnaşii. Şi s-ar putea ca vreun deţinut care a reuşit să fugă să ne caute nu peste mult timp.

— Aşa dar să pornim cu submarinul de-a lungul ţărmului, a hotărât căpitanul, în timp ce cu o parte din echipaj îi vom surprinde pe uscat.

— Eu am să merg înainte, a spus George. Trebuie ca neapărat să descoperim cât mai repede posturile lor de pază, altfel tot planul ni se strică.

Tânărul aventurier a luat-o sprinten în lungul plajei. După mai puţin de un sfert de oră, George a observat la mai puţin de zece metri în faţa lui o dâră ciudată pe nisipul albicios. Era un şănţuleţ adânc ce se prelungea pe lângă mare. El a atras atenţia însoţitorilor săi.

— Aici cineva a târât o barcă şi-a spus Petre părerea.

— Trebuie să fie Jack cu cei trei tovarăşi ai săi, i-a spus George. Aşa dar, el a părăsit insula.

— Dacă ne luăm după urme, vom da de poteca care porneşte din desiş, a spus Petre.

— Şi de santinele, a completat George. Aşa că trebuie să fim foarte prudenţi.

George s-a furişat înainte ca o felină printre tufişuri, cu partea superioară a corpului aplecată gata în orice clipă să se năpustească asupra oricărui adversar ce ar fi apărut. Cu pistolul în mâna dreaptă, era conştient că numai în caz de extremă nevoie putea să-l folosească. Fiecare împuşcătură ar fi alarmat tabăra ocnaşilor şi ar fi fost cu neputinţă o apropiere neobservată.

George avea doar câţiva metri şi intra în desiş, când, deodată, s-a tras înapoi tresărind. Înaintea sa a observat un om care tocmai îşi întorsese capul în altă direcţie. George a apucat pistolul de ţeavă şi a mai înaintat puţin. Paznicul se uita mereu înainte. Fără a sta pe gânduri, tânărul, a făcut o săritură scurtă, dar foşnetul uşor făcut de acesta a fost auzit de ocnaş. El s-a întors dintr-odată dar nu destul de repede. Deja George se afla lângă ocnaş şi-l lovi pe la spate.

— Bravo, George, ai procedat foarte bine.

Apoi i-a cerut lui Petre să-l lege pe ocnaş şi i-a spus unui marinar să-l ducă înapoi sub pază.

Fără să-şi mai piardă timpul, aventurierii noştri au pornit mai departe. Ei au mers acum pe cărarea descoperită şi care şerpuia prin desişurile junglei.

George s-a grăbit spre o spărtură din desiş când pe neaşteptate s-a ciocnit de un om. Acesta era chiar rusul Kasanov, care probabil voia să se orienteze asupra situaţiei şi să se salveze.

Kasanov s-a aruncat fulgerător şi prin surprindere asupra lui George, i-a aplicat tânărului o lovitură atât de violentă în piept, încât acesta s-a clătinat, apoi a făcut un salt într-o parte, după care a dispărut fără urmă în desiş.

George a privit buimac după rus. Intenţiona să se pună la adăpost, sau să-i găsească pe ceilalţi ca să dea o năvală asupra ocnaşilor. Era greu de aflat ce avea în minte. Kasanov fugise pur şi simplu. Tânărul se gândea că rusul fugise şi se gândea doar la propria lui salvare şi nu să-i mai prevină pe ocnaşi.

Chiar şi Petre era de aceeaşi părere.

— Kasanov a întins-o acum cât a putut, a spus el. Credea bunăoară că noi ne aflăm în cu totul altă parte. Cu siguranţă că el are doar o singură dorinţă, aceea de a pune o distanţă cât mai mare între noi şi el….

— Aşa cred şi eu, Petre şi în acest caz noi trebuie să-i învingem în primul rând pe ocnaşi şi după aceea să-l căutăm pe Kasanov.

După aceasta au pornit mai departe. De data aceasta George îşi mărise atenţia, deşi nu mai era stingherit de nimic în faţă. În sfârşit, înaintea lor s-a deschis un luminiş întins. Spre satisfacţia lui George s-a stârnit o adiere slabă ce sufla spre colibele ocnaşilor. În faţa acestora domnea o mişcare însufleţită, oameni se îndeletniceau înfriguraţi şi grăbiţi cu pregătirile de apărare. Pe semne că nu erau totuşi convinşi că submarinul s-a îndepărtat pentru totdeauna.

Aventurierii s-au desfăşurat repede la marginea luminişului într-un şir de trăgători, păstrând între ei o distanţă de un metru.

Căpitanul a luat cu el pe cel mai bun marinar aruncător de grenade. Trebuia ca la comanda sa să dea năvală cu toţi şi să alerge în aşa fel încât când ocnaşii le vor observa apropierea, să poată fi aruncate cu efect maxim grenadele cu gaz.

Căpitanul, aflat în mijlocul rândului, a ridicat încet braţul. Camarazii urmăreau cu privirea încordată când avea să lase mâna în jos, ca să pornească la asalt.

Totuşi s-a întâmplat ceva, la care nimeni nu s-a gândit. Se părea că destinul îi ocroteşte pe puşcăriaşi. Pe neaşteptate vântul şi-a schimbat direcţia şi a început să sufle dinspre colibe spre marinari.

Întreg planul atât de bine conceput, s-a prăbuşit. Acum grenadele

cu gaz nu mai foloseau la nimic, ci dimpotrivă, erau primejdioase pentru aventurieri. Căpitanul a lăsat mâna încet în jos ordonând:

— Repede înapoi, dar fără zgomot. Nu trebuie să fim văzuţi de bandiţi. Oamenii au părăsit de îndată locul şi s-au furişat înapoi pe potecă, unde s-au adunat cu toţii.

VI
REVENIRE SURPRINZĂTOARE

AVENTURIERI AU IZBUTIT să disparǎ neobservaţi din luminiş în desiş. George a strâmbat din nas.

— De data aceasta nu ne-am îndeplinit de loc misiunea a spus George fără chef.

Tatăl său i-a pus mâna pe umăr:

— În acest caz nu se putea proceda altfel. Nu avem voie să riscăm viaţa marinarilor, într-un loc deschis, deoarece ocnaşii ne-ar fi împuşcat cu mitralierele lor. Nu vreau să sacrific pe nici unul dintre oamenii mei.

— Dar va fi mai greu să pătrundem în luminiş prin partea opusă. Ai văzut că au ridicat un dig de apărare, în spatele căruia au instalat mitraliere. Ei ne aşteaptă dinspre nord, tocmai din partea de unde suflă vântul. Aceasta ne va îngreuna nemaipomenit de mult acţiunea noastră.

— Cu toate că ne-a rămas doar o singură posibilitate, tată, va trebui să ne despărţim. Un detaşament va ocoli luminişul ca să atace tabăra din partea de sus, iar altul trebuie să aştepte, dar în aşa fel să nu poată fi ajuns de gaze.

— De ce este necesar să ne despărţim? Cu cât vom fi mai mulţi, cu atât vom avea o victorie mai sigură.

— Dacă vom merge cu toţi, ne pândeşte primejdia ca cineva să ne descopere. Ar fi cu mult mai bine dacă ne-am duce să acţionăm doar Petre şi eu şi poate încă patru camarazi. Este îndeajuns să terminăm totul cu bine, dacă fiecare din noi va lua cu ei patru grenade cu gaz.

Căpitanul Farrow s-a gândit o clipă, apoi a clătinat din cap.

— Trebuie să-ţi dau dreptate George, dar gândeşte-te că de tine şi de cei care te însoţesc depinde buna reuşită a acţiunii noastre aici. Fă-ţi timp ca mai întâi să încerci a-i scoate din luptă pe servanţi care prezintă cea mai importantă ameninţare pentru voi. Pe cine vrei să iei cu tine?

— Cei patru vor fi traşi la sorţi, a spus George imediat. Pentru mine este indiferent cine ne va urma. Petre şi cu mine ne-am angajat între timp ca să croim drum prin desiş, care să poată fi urmat de camarazii care ne vor ajunge din urmă.

Petre scosese deja cuţitul şi s-a strecurat printre cele două tufişuri

în junglă. Se folosea de cuţit cu o mare precauţie. Dacă ocnaşii ar fi auzit vreun zgomot mai deosebit, atunci ar prinde de veste şi surpriza ar suferi un eşec.

Înaintau foarte încet prin desişul de arbuşti şi liane. După un timp, a venit sorocul să pornească şi marinarii. George era nemulţumit că înaintau atât de încet, dar se stăpânea, deoarece îşi dădea seama că descoperirea lor i-ar putea pune în mare pericol. Desişul nu le-ar oferi nici o apărare împotriva rafalelor de mitralieră. Au făcut cam jumătate din drum, când George a văzut venind dinspre lagărul ocnaşilor doi oameni către ei. El i-a făcut atenţi pe însoţitori printr-un strigăt uşor, apoi s-au adăpostit după copaci.

Petre s-a întins alături de George.

— Vor nimeri totuşi direct aici, a şoptit el. Dar dacă cumva ne-au observat?

— Sper că nu, i-a răspuns George încet, atunci cei doi nu s-ar mai mişca atât de degajaţi.

— Dar ce caută ei aici? Când vor intra în desiş vor descoperi poteca croită de noi.

— De aceea va trebui mai înainte de toate să luăm nişte măsuri. Sunt de părere că sunt nişte cercetaşi, trimişi de cineva ca să ne caute.

Deţinuţii au ajuns la marginea pădurii. Au şovăit o clipă, după care au pătruns în desiş şi au luat-o de-a dreptul spre locul unde se aflau George şi Petre.

George şi-a tras încet afară pistolul din toc. Ocnaşii se apropiau tot mai mult, iar unul din ei a ajuns la doi metri.

— Cred că-i deajuns, a spus acesta, aici nu ne mai poate vedea nimeni din tabără. Hai să stăm aici.

Cei doi oameni s-au aşezat pe pământ şi-au răsucit o ţigară.

— Jack a procedat bine, a spus unul din ei, aş vrea să merg după el. Ce părere ai Dick?

— Ai deplină dreptate, Fred, suntem nişte neghiobi că ne-am luat după rus. Povestea s-a sfârşit şi va trebui să dispărem.

— După cum mă ajută capul, nici eu nu cred, câtă vreme nu o întinde rusul.

— Dacă îl prinde pe bădăran, o s-o cam păţească, zise Fred şi atunci nu va mai fi de loc de folos Rusiei sale.

Cei doi au tăcut câteva minute. George îşi pierdea răbdarea şi această tărăgănare începea să-l supere. Totuşi nu putea să se mişte de loc de pe locul său.

— Stupidă ideea să ne împingă contra germanilor, a spus Fred în continuare şi pot apare nici unde nici nu ne aşteptăm.

— Şi dacă într-adevăr nu se întorc? Eu am văzut că s-au scufundat şi i-am urmărit cu privirea până au dispărut.

Fred a râs cu hohote.

— Nu te lăsa păcălit. Fac prinsoare cu tine că au ocolit insula şi acum s-au întors îndărăt.

— Suntem chiar aici a strigat George, în timp ce a ţâşnit fulgerător şi s-a aruncat asupra unuia din bandiţi. Petre l-a imobilizat pe celălalt.

Atacul a fost atât de surprinzător, încât nici unul din cei doi oameni nu a prins de veste. Până să înţeleagă ce se petrece cu eu, George şi Petre îi şi loviseră deja în tâmplă cu pistoalele lor. Cei doi ocnaşi au căzut imediat în nesimţire.

Petre i-a legat la iuţeală şi le-a vârât în gură câte un căluş.

— Trebuie să ne grăbim, a spus încet George. Cineva trebuie să-i aştepte pe cercetaşi. Dacă aceştia nu se mai întorc, acel care i-a trimis va intra la bănuieli.

Apoi i-au ascuns pe cei doi prizonieri. Deocamdată nu mai era nevoie să se preocupe de ei, iar dacă cineva din tabără ar fi auzit vreun zgomot ar crede că cei doi cercetaşi l-au produs.

În cele din urmă, s-au aflat în imediata apropiere a colibelor. Printr-o aruncare mai lungă, camarazii erau în stare să ajungă până la digul împrejmuitor de apărare, dar totuşi voiau să fie mai siguri. Ocnaşii puteau fi cu toţii surprinşi şi ameţiţi de gaz, chiar dacă vreo câţiva s-ar fi aflat ceva mai departe de tabără. Totuşi fiecare om care nu rea atins de gaz, ar prezenta o primejdie.

George se afla cu câţiva metri înainte în faţa însoţitorilor săi. Târându-se încet, el s-a apropiat tot mai mult de marginea luminişului. Trebuia să mai înainteze încă vreo câţiva metri, ca să poată arunca grenada cu gaz, încât să fie destul de sigur că va obţine efectul dorit. Situaţia lui George era deosebit de periculoasă. El a ajuns deja la o depărtare de cel mult doi metri de marginea desişului. Aici se găseau doar patru copaci şi nu foarte groşi, care să ofere o apărare împotriva focului de mitralieră. Stăpâniţi desigur de încordare, ocnaşii puteau trage la întâmplare asupra pădurii, numai ca să-şi facă curaj. În acest caz George n-ar fi scăpat teafăr.

Într-adevăr, tânărul nu s-a gândit la acest pericol. El s-a târât cu cea mai mare grijă, încetul cu încetul, înainte. Pentru această scurtă distanţă, a avut nevoie de mai mult de un sfert de oră, stăpânindu-se totuşi cu întreaga lui energie deşi nerăbdarea lui nu avea margini.

Spre norocul lui şi ocnaşii se menţineau liniştiţi. Strigătele şi chemările lor le înţelegea bine. Pentru George era de neconceput să fie nevoit să stea atât de mult inactiv. Făcând această larmă, ocnaşii nu erau în stare să audă apropierea germanilor. George s-a uitat în urma şi l-a văzut pe Petre cu ceilalţi camarazi. El a făcut un semn cu capul dând de înţeles că voia să înceapă atacul. Marinarii s-au mai târât puţin înainte şi lateral, ca să ajungă la aceeaşi înălţime cu George.

Tânărul şi-a ridicat capul. A privit direct spre ţeava unei mitraliere. Trebuia să arunce în aşa fel încât grenada să explodeze puţin mai într-

o parte, pentru a nu fi rănit întâmplător vreun trăgător. El a mai aşteptat trei minute apoi cu un strigăt puternic a sărit afară din desiş. Prima lui grenadă a aruncat-o spre servanţii mitralierei iar pe cealaltă a aruncat-o mai departe în dreapta.

La rândul lor, Petre şi ceilalţi camarazi au aruncat grenadele lor bine ţintite în tabără. Grenadele au explodat cu o detunătură înăbuşită, gazele făcându-şi efectul aproape fulgerător. Până vreo unul din ocnaşi să se poată gândi la apărare, erau deja toţi căzuţi la pământ fără cunoştinţă. Dintr-odată, peste întreaga întindere s-a lăsat o linişte mormântală.

VII
SFÂRŞITUL UNUI SPION

OCNAŞII AU FOST LEGAŢI fără prea multă osteneală. Acum trebuia ca cineva să-i ia în primire pe ocnaşii capturaţi. De aceea căpitanul Farrow a trimis un marinar la submarin cu ordinul de a expedia o radiogramă autorităţilor engleze.

După puţin timp marinarul s-a întors şi a raporta că un distrugător englez care se află în apropiere va primi ordin să meargă imediat până la insulă. În afară de aceasta el a mai informat că în portul unde ocnaşii îşi aveau ambarcaţiunile nu a fost văzută nici o urmă rusului.

George a privit spre Petre.

— În ciuda derutei sale, Kasanov procedează foarte chibzuit.

— La ce vă gândiţi, domnule George, a întrebat Petre.

— Kasanov şi-a dat seama că locul unde sunt bărcile este nesigur. De aceea el s-a hotărât să alerge în grabă pe partea cealaltă a insulei.

— În acest caz doctorul Rutala se află în cea mai mare primejdie.

— Cum aşa. Dar se află totuşi pe submarin?

— Fără a fi îngrijorat, el mi-a spus că vrea să meargă la coliba lui.

— Atunci să ne grăbim. George s-a întors spre tatăl său, ca să continue discuţia. Tată, ocnaşii nu-şi vor reveni mai înainte de douăzeci şi patru de ore şi între timp eu şi cu Petre putem să-l căutăm pe rus.

— N-am nimic împotrivă. Însă va trebui ca noi să mai rămânem aici deocamdată, deoarece nu-i putem duce pe prizonieri.

Cei doi prieteni au pornit la drum fără întârziere. După un timp, ei au ajuns la coliba indianului. George a făcut un ocol mare în jurul colibei. El a procedat astfel mai mult din obişnuinţă decât de teamă că rusul l-ar putea ameninţa din colibă. Cât de bună a fost această măsură de prevedere şi-a dat seama în curând. Deodată, George a încremenit pe loc. El i-a arătat înfrigurat lui Petre ceva pe jos:

— Iată, Petre, ce am descoperit. O urmă ciudată.

Petre s-a aplecat înainte şi a examinat minuţios urma.

— Pe aici au trecut cel puţin patru oameni, a spus Petre.

George s-a uitat atent în jur.

— Aceasta îmi dă de gândit. Urma este încă proaspătă, cel mult de un sfert de oră.

— După părerea mea, Kasanov s-a întâlnit cu câţiva ocnaşi risipiţi şi i-a luat cu el. Totuşi ce este cu această urmă de târâtură?

— Se vede ca şi cum ar fi tras pe aici un drug de fier. George a izbucnit nervos. Înţelegi ce înseamnă aceasta?

N-a mai aşteptat răspunsul şi s-a îndreptat spre colibă. În interiorul ei se observau urmele unei lupte îndârjite. A cercetat grăbit duşumeaua dar nu a descoperi nici o dâră de sânge, deci doctorul Rutala, nu a fost rănit. George a răsuflat uşurat. S-a întors spre Petre, care se oprise în uşă.

— Este limpede că rusul Kasanov nu intenţionează să lupte ca să se apere, dar l-a luat totuşi pe indian cu el.

Faţa lui Petre a devenit îngândurată.

— Doctorul Rutala trebuie să fi opus rezistenţă şi fireşte, a fost copleşit de către atacatori. Acum rusul are un ostatec şi asta este foarte neplăcut pentru noi.

— Repede, Petre, să nu le lăsăm nici un răgaz. Cu siguranţă că ocnaşii nu se aşteaptă încă să apărem şi vor fi cu atât mai surprinşi când ne vom ivi aşa deodată înaintea lor.

George a alergat la şopron unde Rutala îşi ţinea maşinile aduse. Aici domnea o mare dezordine. Kasanov a distrus şi a întors totul pe dos.

— Îţi dai seama ce s-a întâmplat? a întrebat George. Lipseşte instalaţia portativă de foraj.

— Şi micul dispozitiv de ridicare. Bănuiesc ce plănuieşte rusul, trebuie să-l împiedecăm cât mai repede.

Cei doi au părăsit locul. Ieşiţi afară, ei s-au luat după urmele clare ce se pierdeau în desiş.

— Cum poate să fie cineva atât de imprudent, când ştie că este urmărit, zise Petre.

— Cu siguranţă că acest Kasanov crede că noi ne mai aflăm cu oamenii noştri în tabără, i-a răspuns George.

Deodată desişul a luat sfârşit şi în faţa celor doi prieteni s-a întins un teren lipsit de vegetaţie care se întindea până la ţărm. Nu departe se afla instalaţia de foraj. George s-a oprit pe loc.

— Mi-am închipuit asta, şopti el. Vor să ajungă la stratul de petrol şi să-l facă să erupă pentru a-l risipi.

— Kasanov şi cei patru ocnaşi, a constatat Petre înverşunat. Rutala zace legat la pământ.

— Doar la vreo sută de metri de aici, a spus George satisfăcut. Ai văzut şi barca cu motor?

— Este uimitor că s-a hotărât aşa deodată să vină aici.

— Acum înţeleg pe deplin de ce Kasanov a luat instalaţia de foraj. Scurta lui oprire aici nu-i va împiedeca încercarea de a fugi. Barca cu motor este gata de pornire şi dacă se iveşte o ameninţare, rusul poate să dispară la iuţeală cu oamenii săi.

— Kasanov este un adevărat diavol, a zis Petre. S-a gândit că dacă nu reuşeşte să obţină petrolul pentru el, atunci să nu poată nici alţii să-l aibă.

— Ce putem face acum, Petre? Un pistol împotriva altui pistol mai merge, dar cinci împotriva a două, poate să ne aducă un eşec. Pe lângă puţ nu se află nici o tufă, cât de mică, aşa că nu avem posibilitatea să ne apropiem de ei neobservaţi. Ce-i drept sunt destul de ocupaţi cu munca lor şi aş dori s-o facem, dar cu toate acestea, să nu ne lăsăm descoperiţi înainte de vreme.

— Asta este foarte neplăcut, mai ales pentru Rutala. Să-l lăsăm pur şi simplu pe om zăcând, ars de razele soarelui.

Şi Petre şi-a încruntat ochii, pe când puşcăriaşii se chinuiau să adâncească gaura de sondă.

— Trebuie neapărat să facem ceva, Petre, deoarece îndată va ţâşni petrolul şi atunci va fi prea târziu. N-avem voie să permitem ca Rutala să fie şi mai mult păgubit.

— Asta nu se va întâmpla, a izbucnit Petre. Acest Kasanov i-a produs destule necazuri.

George îşi avea planul pregătit.

— Fii atent, eu o iau la dreapta, în josul mării. Acolo desişul ajunge până la marginea ţărmului. Când mă voi găsi în dreptul bărcii cu motor, atunci într-adevăr mă voi putea folosi de pistol.

— Este bine cum procedaţi, dar atunci ce voi face eu?

— Tu ai să rămâi aici şi vei aştepta două minute, apoi vei deschide focul asupra ocnaşilor, dar să tragi în aşa fel, încât să nu-i atingi.

Petre nu era întrutotul dea cord cu asta.

— La drept vorbind, aceşti indivizi nu merită nici o cruţare. Cred că ne purtăm prea blând cu ei.

— N-avem voie să uităm că şi ei sunt oameni, a spus George cu gravitate. În ce ne priveşte, noi nu ne vom cruţa viaţa.

Uriaşul a clătinat din cap surprins. George s-a întors cu faţa spre locul unde intenţiona să ajungă, l-a privit încă o dată şi i-a spus lui Petre:

— Să ai grijă ca după fiecare împuşcătură să-ţi schimbi locul. Ocnaşii trebuie să creadă că noi suntem mai mulţi şi să-i derutăm, ca să nu-şi poată organiza apărarea.

— Aceasta se va întâmpla numai după ce veţi ajunge cu bine la ambarcaţiune şi vă veţi afla în siguranţă acolo.

— Voi izbuti totuşi să ajung teafăr. Să nu te muţi în altă parte când

voi fi lângă barcă. Am să deschid mai întâi focul. După câteva împuşcături în motor, vom deveni stăpâni pe situaţie. Când voi trage eu tu să alergi pe cealaltă parte a ţărmului mării.

George s-a îndepărtat, iar Petre a aşteptat exact cele două minute, apoi a ridicat încet pistolul, a ochit scurt şi a apăsat pe trăgaci.

Efectul a fost surprinzător. Ca loviţi de un bici, ocnaşi s-au învârtit în jurul lor zăpăciţi, silindu-se să-şi caute un adăpost cât mai bun. Arma lui Petre se auzi din nou, după care el s-a aruncat cu câţiva metri într-o parte şi a continuat să tragă. Gloanţele se înfigeau în pământ înaintea ocnaşilor.

— La barcă a strigat Kasanov, cu voce stridentă, veniţi repede! s-a putut auzi de la marginea desişului.

Deţinuţii s-au dus într-o fugă sălbatecă spre ţărm. Pe indian l-au abandonat lăsându-l întins pe jos, ei gândindu-se acum la propria lor salvare.

George era deja în siguranţă la postul său. Aşteptă cu pistolul în mână, având piedeca trasă, ca fugarii să se repeadă la barca cu motor şi să se urce în ea. Încă nu trăgea, până când ei nu aveau să pornească motorul şi să împingă barca la mal. Numai atunci când ocnaşii s-au aflat în îngustul intrând de mare, arma sa a început să răpăie.

Primul glonţ a lovit rezervorul de benzină şi l-a străpuns pe la jumătatea lui. În barcă s-a revărsat un jet gros de benzină. Al doilea a distrus sistemul de aprindere şi imediat motorul s-a oprit. Cu a treia împuşcătură George a scos din funcţiune cârma. Ocnaşii priveau în jurul lor derutaţi şi au înţeles că nu puteau face nimic. Şi-au ridicat încet mâinile sus, în afară de Kasanov care şi-a smucit afară pistolul.

— Trageţi, trageţi nimiciţi-i! a răcnit el. Nervii trebuie să-l fi părăsit cu totul.

George a ieşit afară din desiş. Barca cu motor se găsea înclinată la vreo şaisprezece metri de el. Sta nemişcată în apă.

— N-are nici un rost să opuneţi rezistenţă pentru că nu mai puteţi scăpa, le-a strigat George celor din barcă. Predaţi-vă şi aruncaţi-vă pistoalele în apă.

Deţinuţii îl priveau pe George cu ochi holbaţi ca pe o arătare. Dar nu au dat nici un răspuns.

— Tovarăşii voştri din tabără au fost capturaţi. Deci nu opuneţi nici o rezistenţă căci ar fi zadarnică.

— Mai întâi trebuie să mă aveţi pe mine, a strigat Kasanov şi şi-a ridicat pistolul.

Atunci unul dintre ocnaşi i-a smuls arma din mână şi i-a aruncat-o în mare.

— Eşti nebun? a gâfâit rusul, nu-ţi dai seama ce o să se întâmple cu noi?

— Ştiu asta dar ţin mai mult la viaţă. Afacerea noastră s-a năruit,

trebuie să-ţi dai seama că totul s-a terminat.

— Idiotule, a spumegat Kasanov, sări în apă ca să înotăm înapoi la mal. Insula este destul de întinsă, ca să ne ascundem.

— Intră doar tu în apă, l-a îndemnat ocnaşul batjocoritor, ca să-ţi duci până la capăt nemaipomenitele tale scopuri.

— Drace, nu putem trage asupra unor oameni dezarmaţi şi-a spus George. Privirea i s-a îndreptat spre celălalt mal, acolo unde tocmai se ivise la marginea apei Petre. El a făcut cu pistolul un gest fără echivoc spre Kasanov. Aruncaţi-vă armele imediat, a strigat din nou.

I-au dat ascultare tăcuţi. Cu mişcări prudente, au lăsat să le alunece în apă armele din mână. Nu îndrăzneau să facă nici o mişcare.

— Săriţi câte unul în apă şi înotaţi spre mine! a poruncit uriaşul. N-am nici o reţinere şi voi trage imediat dacă cineva va face vreo mişcare.

Pe chipul său se vedea atâta înverşunare, încât fiecare cuvânt era crezut fără nici o rezervă de către ocnaşi.

Primul a sărit în apă şi a înotat spre ţărm. Petre l-a luat în primire şi i-a legat mai înainte mâinile şi picioarele. Au urmat ceilalţi trei. N-au opus nici o împotrivire, acum în barcă se afla doar Kasanov. Privirea îi rătăcea în jur, căutând o posibilitate de a scăpa de captivitate.

— Ai nevoie de o invitaţie specială, Kasanov? a strigat Petre. Haide grăbeşte-te, pentru că n-am prea mult timp de pierdut.

— Mai întâi trebuie să mă ai, i-a strigat rusul înapoi. Dar în vorbele sale se simţea frica.

— Eu pot să te aduc, dat atunci te vei convinge că va fi pentru tine foarte neplăcut.

Atunci George şi-a dat jos centura şi s-a aruncat în apă. S-a apropiat de barca cu motor înotând energic. Curând a ajuns la doi metri de rus.

Kasanov l-a privit cu un rânjet diabolic. El s-a aplecat şi a ridicat de jos o cange.

— Acum te am eu pe tine, a răcnit el năpustindu-se înainte, tu nu poţi să mă înlături pe mine.

Kasanov era într-o asemenea situaţie, încât nu mai era în stare să-şi dea seama ce se întâmplă cu el. El vedea cu totul deformat realitatea. Într-adevăr, nu înţelegea că George era un foarte bun înotător. Dar el uitase cu totul de Petre.

Rusul a ridicat cangea şi a făcut-o să vâjâie prin aer. Aceasta a căzut exact pe locul unde se afla capul lui George. Însă tânărul s-a scufundat fulgerător.

Kasanov s-a holbat alarmat în apă. În aceeaşi clipă trase şi Petre. El l-a nimerit pe rus în partea superioară a braţului drept. Acesta a scos un geamăt şi a căzut pe fundul bărcii.

Între timp George a ieşit din nou la suprafaţă pe partea cealaltă a bărcii. A înţeles imediat ce s-a întâmplat. Printr-un avânt puternic a ajuns lângă barcă şi s-a săltat sus. L-a apucat cu mâna udă pe Kasanov.

Asta reprezenta prea mult pentru un om. Kasanov era cuprins de o asemenea spaimă, încât nu mai putea face nici o mişcare. De pe buze i-au ieşit nişte sunete nedesluşite, apoi s-a întins fără cunoştinţă.

George a căutat ceva prin barcă şi l-a legat pe rus. Apoi i-a bandajat rana acestuia. În continuare, el a luat o scândură ce zăcea pe podea şi a început să vâslească cu ea, mânând barca spre Petre.

În timp ce uriaşul îl supraveghea pe prizonier, George îl elibera pe indian. Doctorul Rutala i-a scuturat cu putere mâna şi i-a mulţumit, radiind de bucurie pentru ajutor.

Cei trei n-au aşteptat până când rusul şi-a revenit în fire ci au pornit numaidecât în marş spre sudul insulei.

Ocnaşii au fost obligaţi de la bun început să-l poarte cu schimbul pe Kasanov. Nu mult, după această întâmplare şi-au ajuns camarazii din urmă.

*

*   *

Chiar în aceeaşi zi a avut loc întâlnirea cu distrugătorul englez. Căpitanul Farrow i-a predat pe prizonieri comandantului, apoi aventurierii noştri şi-au luat rămas bun de la doctorul Rutala.

Indianul nu-şi găsea cuvinte pentru a-şi exprima recunoştinţa el strângându-le doar fără glas mâinile. A urmărit mult timp plecarea submarinului. Abia când a pierit din vedere la orizont, el şi-a părăsit locul.

La rândul său şi George a rămas în picioare la prora submarinului, cu părul scuturat de vânt. Ochii săi ageri priveau înainte. Alături de el stătea Petre, credinciosul său prieten şi tovarăş în atât de multe aventuri. Rătăceau astfel împreună pe oceanele lumii, gata întotdeauna să intervină acolo unde descopereau vreo nedreptate.

Aventurile submarinului Dox 207

Hans Warren

I
CURARA ÎN INSULINDA

PORUMBUL CU TULPINILE ce depăşeau un stat de om şi cu frunzele lătăreţe ca o sabie sarazină, se întinde unduitor precum o mare verde-argintie.

Departe în interiorul insulei, câmpul de orez oferea şi el o privelişte minunată, o alintare gingaşe de flori verzui peste apa mocirloasă şi gălbuie.

Poate că această imagine ar fi fost mai frumoasă fără vigurosul porumb de pe nemărginitul domeniu. Aşa că de aici, de pe veranda impunătoarei case, nu se putea vedea incomparabila orezărie.

Marian trebuie să fi avut acelaşi gând cu al meu, atunci când s-a întors spre gazda noastră şi i-a spus cu amabilitate.

— Ai întemeiat o plantaţie grandioasă.

Domnul Harris a clătinat capul.

— A cerut totuşi un efort considerabil, a spus el.

A răspuns simplu, dar mândru şi conştient de sine. Din întregul fel de a fi al lui Harris, orgolios şi sigur de sine, îţi dădeai seama de îndată că ai în faţa ta un american. Unul din acei americani care se întâlnesc numai în Vestul şi Vestul Mijlociu al Statelor Unite, unde principala activitate economică o constituie creşterea vitelor şi cultivarea pământului.

— Mi-au trebuit vreo câţiva ani ca să pregătesc aceste ogoare peste pădurea virgină şi tufişuri, dar acum – şi-a arătat dinţii albi ca zăpada – acum mă bucur de rezultate pe măsură.

— De fapt de ce te-ai gândit că-i potrivit să te stabileşti aici? l-am întrebat eu.

Harris şi-a întors spre mine faţa mare şi oacheşă de sub pălăria decolorată cu borul lat:

— Aici, a spus el, este la fel de bine ca şi în alte părţi, *mister* Bertram. Dacă un om îşi cultivă ogorul, pe insula Mentavi, în Missouri, sau în altă parte, este tot una. Pretutindeni îşi rupe oasele ca să obţină ceva. Însă într-adevăr, nu aceasta voiţi să aflaţi. Cum am ajuns aici? El a dat din umeri şi a râs nepăsător. Întrebarea poţi s-o pui oricărui american din lume, de la vlădică la opincă. Am venit aici pe vremea războiului şi după terminarea lui am rămas aici. În timpul acela nu mi-am îngăduit să fac prea multe. Cum se spune, după mine toate belelele se ţineau. Şi apoi s-a uitat la mine şi mi-a spus cu o voce neobişnuit de schimbată. În orice caz, aşa îmi vine să cred câte odată.

L-am ascultat cu atenţie deşi nu isprăvise, nu l-am întrebat pe Harris de ce anume era preocupat.

Noi debarcasem pe această insulă de vreo câteva zile, pentru că

motorul iahtului nostru a avut o pană şi căpitanul Hoffman a vrut să manevreze vasul prin dificilul şenal navigabil din sud-estul Sumatrei, unde să-l repare pe vreo insulă, înainte de a porni mai departe.

Mel Harris, pe veranda căruia ne aflam, ne-a primit cu cea mai desăvârşită ospitalitate americană pe insula sa. Aproape pe întreaga lui insulă din strâmtoarea Siberut, de la nord de insula Siberut, se întindea plantaţia care-i aparţinea. El a cumpărat-o de la guvernul din Djakarta pe bani peşin, din venitul obţinut doar de pe un biet hectar ce-l avusese la început pe insula cea mare.

Djakarta era bucuroasă să ia fiinţă încă o fermă care să ofere o producţie bună şi să aibă pe o mică insulă cât mai puţine griji. Şi într-adevăr, afacerea era avantajoasă pentru ambele părţi.

Desigur Marian a ascultat până când vocea lui Mel Harris a început deodată să devină neliniştită.

— Ai vreun necaz cu muncitorii? a întrebat el într-o doară.

Harris a oftat.

— Oricum există necazuri când te afli într-o ţară ca asta. Înţelegi dumneata, o ţară tânără. De aceea, eşti stăpân pe tine doar când băştinaşii devin maturi şi deşi nu sunt deprinşi să se poarte cu răspundere, treaba nu merge prost. De altfel cineva se află mereu printre ei. Apoi pentru prima oară am pe plantaţie un trib care se ţine de treabă. Pe lângă asta încă de pe vremea războiului, pe când eram tânăr, cunoşteam într-o oarecare măsură cum să mă port cu ei. Nu, nu-i asta! Există cu totul altă chestiune care-mi provoacă grijile despre care m-ai întrebat. Află, a izbucnit el, că sunt obişnuit cu greutăţile. Vin din vestul mijlociu al Statelor Unite şi acolo întotdeauna am avut parte de o grămadă de necazuri, ba lipsea apa, ba erau puţini oameni şi ce mai încolo, cunoşti cum merg treburile! Cred totuşi că-i cu neputinţă, ca aceleaşi lucruri să producă şi pe aici prea mare bătaie de cap.

Şi-a ridicat mâna şi a arătat către lanul de porumb, ce se întindea încolo spre mare.

— Vezi insula din partea aceea?

— Ce este cu insula? am vrut eu să aflu.

— Am cumpărat-o şi pe asta, a spus americanul, cu trei sau patru luni în urmă, la Djakarta. Aici am terminat, iar exploatarea va suferi o nouă extindere, dacă doreşti să afli. Prin urmare cu ceea ce se află acolo, nu departe, pe insula vecină, pe care o vedem cu ochii liberi, Djakarta a fost de acord şi n-am avut prea multe greutăţi ca s-o obţin la un preţ convenabil.

El a râs, dar tonul nu-i mai răsuna atât de întristat ca mai înainte.

— Aici se cumpără insule după cum primeşti în alte părţi terenuri şi case. Deci deosebirea nu este totuşi prea mare. Însă pe insulă există alte chestiuni, care nu pot fi rezolvate tot atât de bine. M-aţi întrebat

mai înainte dacă am necazuri cu oamenii mei şi eu nu am fost de părere că de fapt nu am. Într-adevăr sunt de acord cu asta. Sunt de acord, atâta vreme cât nu-şi va băga nimeni nasul acolo. În momentul când oamenii mei mă vor anunţa că o nouă plantaţie din partea cealaltă este pregătită, va exista destulă linişte şi pace pe aici. Eu nu sunt în stare de unul singur să reuşesc ceva fără un om de încredere, care să conducă lucrările din insula aceea. Cred că sunteţi de acord cu asta.

— De ce nu? Dar ia să vedem ce este în partea aceea. Acolo există o insulă la fel ca oricare alta.

— Ei, la aceasta m-am gândit şi eu, a spus Harris şi şi-a aprins cu dichis o ţigară. Într-adevăr am chibzuit multă vreme cum poate fi mai bine exploatată şi gospodărită din punct de vedere economic. Pentru mine insula este un obiectiv de primă importanţă. Tocmai de aceea am cumpărat-o şi se cere să pornim imediat lucrările, ca să le ducem până la capăt cât mai repede. Nu-l pot socoti pe ajutorul meu ca pe un simplu muncitor, ci ca pe cineva gata să plece şi să se apuce de treabă pe insula învecinată. Însă şovăie. Vă închipuiţi de ce?

— Foarte greu şi-a dat cu părerea încet Marian. Şi de ce o face?

— Ah, dracu ştie ce-i trece prin mintea omului, a blestemat ca de obicei amabila noastră gazdă. Atunci când cineva i se adresează, îşi încruntă privirea, se uită pe furiş undeva în depărtare şi boscorodeşte despre un loc al groazei, de un *tabu* şi o interdicţie din vechime....

— Curios, a spus Marian. Cineva să poată accepta existenţa unui *tabu*, a unei fantome malaeze, pe o insulă pe care, după cum aţi afirmat deja aţi cumpărat-o.

— Aşa e, a zis americanul dar atunci nu se zvonea despre asta. Despre această blestemată denumire de „loc al Groazei” într-adevăr nu se pomenea nimic....

— De ce sunteţi îngrijorat? Pentru un nume? l-am dojenit eu.

— Locul Groazei a spus americanul. Aşa denumesc ei dintr-o dată insula de acolo. Dar pe lângă asta cel mai neplăcut pentru mine este faptul că mă simt în primejdie, a afirmat americanul şi a aruncat necăjit ţigara. Am angajat un om care să mă ajute să descâlcesc iţele astea, pe cineva cunoscut, un olandez.

— Şi ce ai descoperit? a întrebat Marian.

— N-am descoperit nimic, a spus Harris cu glas tărăgănat, însă dacă mă întrebi cum ne vom descurca pe insula aceea, pot afirma cu siguranţă că nu voi ceda nimic!

— Să nu te prea pripeşti, l-am sfătuit eu. Povesteşte mai întâi ce este totuşi cu acest „LOC AL GROAZEI”?

— Ei bine, doar denumirea pot s-o explic, domnule Bertram. Când am intrat pentru prima dată în jungle insulei de dincolo, se auzii pe neaşteptate un răcnet, de parcă ar fi fost scos dintr-o dată de o duzină

de draci. Ce mai încolo, nu sunt un erou, a râs americanul, însă pe mine de mult nu mă mai sperie un răcnet în pădurea virgină. Van Dooren, însoţitorul meu a reacţionat la fel. În afară de asta, aveam pistoalele la noi, iar eu până şi artileria grea.

El a arătat cu degetul mare peste umăr, în camera de zi, unde atârna deasupra căminului un vechi Winchester de ’78, o armă tipic americană, după cum şi Mel Harris era un american tipic.

— Obiectul acesta a spus el arătându-şi dinţi albi ca zăpada, nu-i pentru sălbăticiuni mari şi pentru tigri, dar eu n-am văzut încă pe insula de aici un tigru. Pe lângă asta n-am mai auzit un urlet atât de diabolic, ca pe insula cealaltă. Poate fi auzit doar când te afli la cinematograf, la începutul unui atac al indienilor siuşi. Exact aşa a fost.

— Cum pot să ajungă nişte indieni din tribul siux în insulele Sundra? am întrebat eu.

— Desigur, a spus Harris, asta mi-am zis-o şi eu mai înainte. A fost totuşi destul de sinistru. Aşa că am părăsit destul de bucuros locul. Pe cealaltă parte a insulei, care este ceva mai mică decât cea principală de aici, se afla barca noastră. Spaima ne trecuse. Am îndreptat barca spre est şi am ajuns aici! Hm, a fost o provocare destul de clară, care să ne facă să plecăm. Ca să numai rămânem acolo. Răcnetul l-am auzit totuşi de trei sau patru ori. Este ciudat că s-a auzit şi un strigăt de ajutor în limba engleză!

— După părerea mea, a fost o spaimă internaţională, pe locul acela de care ne-ai vorbit. Mai întâi a fost ceva asemănător cu urletul siuxilor, apoi un strigăt de ajutor în engleză.

Harris a dat din cap aprobator.

— Da, a confirmat el. După strigătul de ajutor ne-am afundat în pădure. Nu am dat peste englezul care slobozise strigătul de ajutor, însă deodată, aşa ca un blestem, din direcţia opusă a venit o săgeată şi s-a înfipt într-un copac. Iar pe când mă uitam în jur, m-am pomenit că van Dooren s-a prăbuşit peste mine cu o monstruoasă săgeată în dosul mâinii. Aşa dar avea o săgeată în mână şi în general nu există nici un motiv pentru a trage într-un om şi a-l doborî ca pe un arbore. Şi îl ştiu pe van Dooren, ca pe un flăcău destul de rezistent. Atunci l-am apucat, l-am tras spre plajă şi l-am adus încoace în barca cu motor.

— Şi ce s-a întâmplat cu el? am întrebat eu.

Harris a scuturat înfiorat din umeri.

— Nimic deosebit, dacă ţii să şti. Pe lângă casa noastră există secerători cu care avem întotdeauna necazuri din pricina şerpilor. Oricât ar fi muşcaţi de şerpi cu clopoţei, nu sunt totuşi chiar atât de afectaţi. Probabil că această imunitate, obţinută încă din copilărie l-a salvat pe maturul van Dooren. Eu i-am legat braţul şi l-am injectat cu veninul şerpilor cu clopoţei, pe care îl aven pe plantaţie. După vreo

câteva ceasuri, a început să-şi revină. N-a putut să-şi folosească braţul două săptămâni, dar acum îi merge tot mai bine.

— Şi ai mai fost pe insulă de atunci?

— Da, a spus încet Mel Harris, am fost de trei ori dincolo. De două ori nu s-a întâmplat nimic, însă a treia oară am trecut printr-o întreagă vrăjitorie. Strigăte, bâzâit de săgeţi şi nici un adversar de văzut!

— Şi ce intenţionezi să faci? am vrut eu să ştiu.

— Ce vreau să întreprind? a întrebat el. O a patra deplasare, a cincea, a şasea? Până când cineva mă va nimeri cu o astfel de săgeată ridicolă? Nu. Eu am telegrafiat la guvern.

— Şi ce ţi-a răspuns? a întrebat Marian.

— Nimic, a spus Harris resemnat. Dumnezeu ştie ce alte griji are guvernul de la Djakarta, încât să se intereseze de o insuliţă pe care a cumpărat-o de la ei un particular. Acum am rămas cu „locul meu de groază”. După această întâmplare, într-adevăr nici un băştinaş de dincolo nu m-a mai deranjat.

— Şi forţa de muncă albă pentru defrişare şi însămânţare?

— Ştiţi la fel de bine ca şi mine că este cu neputinţă şi absolut fără rost măcar să încerci. Oricât m-am străduit, niciodată n-am reuşit să aduc muncitori albi pe plantaţie. Cei din Djakarta nu sunt prea generoşi cu aprobările de şedere pentru străini, nici măcar pentru lucrători. Pe de altă parte, trebuie, desigur ca muncitorul alb să fie rezistent şi nu suferind, ca să poată lucra pe ogoarele unei ferme de pe o insulă împădurită, mai ales atunci când aceasta se află la câteva mile de ecuator şi stăruie o căldură aşa de infernală, încât până şi pe un trândav îl descompune năduşeala. Eu depind de malaezi şi ei mă pot lăsa oricând baltă!

— Ai discutat cu ei, Harris?

— Da, de repetate ori, cu unul câte unul, în grup şi cu şeful de echipă.

— Şi?

— Întotdeauna acelaşi lucru. Se uită în depărtare, mormăie ceva despre „locul groazei” şi despre *tabu* şi pentru nimic în lume nu se lasă convinşi ca să lucreze acolo în partea cealaltă. Le-am dublat simbria! Fără rezultat. În ultima săptămână le-am întreit leafa! Acelaşi rezultat, ca şi la celelalte încercări. Sunt la capătul posibilităţilor. Dar mă întrebaţi câţi bani am investit pentru acea insulă, probabil că ar trebui să-mi tocesc degetele scriind.

Marian a dat din cap gânditor.

— Ciudată poveste, Harris, a spus el încet. Ai remarcat pe cineva mai deosebit, ceva ciudat. Pe vreun indigen de pe aici care se dă drept stăpân în partea cealaltă şi n-ar vrea să-şi piardă proprietatea?

— Chiar de la început m-am gândit, domnule Farrow. Dar nu poate fi vorba de asta. Insula aceea a fost nelocuită.

— Nu cumva este vorba de vreo grupare rebelă? În Indonezia apar totuşi o mulţime dintre acestea!

— Asta poate fi cu putinţă. Dar de ce chiar cu zbierete şi săgeţi? Grupările rebele indoneziene sunt echipate în general cu destule arme moderne, americane ori ruseşti.

— Ar mai rămâne doar o sectă secretă, am spus eu.

Dar Harris a negat-o şi pe aceasta printr-o mişcare a capului.

— Vremea conspiraţiilor a trecut de mult. De când Indonezia este o republică autohtonă, cu greu ar mai apare secte secrete. Cel mult conspiraţiile ar viza guvernul. Dar aceştia nu sunt de fel secte ci rebeli. Nu, această ciudăţenie nu are absolut nici o explicaţie, singura realitate pentru mine este aceea că nici un lucrător nu merge într-acolo, că acolo în junglă se stârnesc strigătele acelea, precum şi eu însumi am constatat şi că zbârnâie săgeţile.

— Fiind că a venit vorba de săgeţi otrăvite, l-am auzit pe Marian, medicul a stabilit ce fel de otravă este?

— Da, a făcut-o, a confirmat Harris şi culmea este că are legătură surprinzătoare cu „locul spaimei". Există o singură certitudine: otrava e curara!

— Dar totuşi, aceasta nu-i cu putinţă, am sărit eu. Curara este o otravă sud americană! Cum poate să fi ajuns aceasta în Indonezia?

— Da, întrebarea mi-am pus-o şi eu, mister Bertram. La ea n-am găsit nici un răspuns. Dacă doctorul nu s-a înşelat şi de ce ar putea, atunci este cu siguranţă curare; de pe urma căreia s-a făcut bine Dooren. Acea curare nu a fost prea proaspătă. Altfel el nu ar mai fi supravieţuit în timpul transportului, de la „locul groazei" până la plantaţia mea.

— Curara în Insulinda, a spus Marian îngândurat şi a clătinat din cap. Chestiunea devine din ce în ce mai ciudată.

— Aveţi ceva împotrivă *mister* Harris dacă am prelua noi cazul?

— Din contră, a exclamat imediat fermierul, sunt cu totul de acord, ba chiar sper că nu vă veţi supăra din aceasta. Deoarece la urma urmelor, am epuizat toate mijloacele iar guvernul n-a întreprins nimic şi de trei săptămâni nu s-a lucrat la defrişare, aşa că contractul cu Djakarta este în primejdie.

Am fluierat uşor printre dinţi.

— Şi cine poate avea interesul ca acest contract cu guvernul să fie zădărnicit? a întrebat Marian.

— Nimeni, a răspuns fermierul, absolut nimeni. Insula este năpădită de vegetaţie. Se cere o muncă înspăimântătoare ca s-o desţeleneşti pentru a o face cultivabilă şi deci mie îmi revine dreptul de a vă solicita. Eu nu am nici un concurent cu pretenţii asupra insulei. Cea mai apropiată plantaţie de pe celelalte insule ale grupului Mentavi se află hăt încolo. Nimeni în afară de mine nu poate să tragă

vreun folos economic din pământul acela. Nimeni nu se interesează de el.

— Nimeni, a spus Marian încetişor, nimeni nu se interesează de el şi cu toate acestea zboară săgeţi otrăvite şi nici un băştinaş nu acceptă să lucreze acolo.

— În urmă cu două luni a venit un grup de patru albi la mine, a spus Harris posomorât şi mi-au solicitat aprobarea să cerceteze insula aceea. Fireşte n-am avut nimic împotrivă. În definitiv, de ce aş fi avut?

— Din cine era compus grupul? întrebat eu curios.

— Ingineri, a spus Harris. Voiau să se intereseze dacă în partea aceea nu există un loc potrivit pentru o pistă de aterizare decolare. Ei aparţineau unei societăţi particulare, care intenţiona să înfiinţeze o linie aeriană în înţelegere cu autorităţile superioare indoneziene. Pentru mine poate că asta nu era un dezavantaj. Era vital să am în apropiere un hangar lângă acel aeroport.

— Şi ce s-a întâmplat cu ei. Au trecut prin aceleaşi întâmplări ciudate, cu urlete diabolice şi săgeţi otrăvite zburătoare?

— S-au scăpat pe ei, a confirmat Harris, întocmai ca Dooren şi cu mine. Şi refugiindu-se spre coastă unul dintre ei n-a izbutit. Un tânăr inginer cadastral, un englez. Deşi, fireşte au căutat săgeata, dar n-au dat de nici o urmă. De aceea pe mine m-au tulburat aşa strigătele acelea de ajutor în engleză, atunci când am vizitat insula. Mă gândesc că inginerul s-ar putea să mai trăiască încă şi să fie ţinut în captivitate.

— Şi ce s-a întâmplat cu grupul? a întrebat Marian.

— Au terminat-o! Cu greu li s-ar putea imputa ceva.

— Şi trupele guvernului n-au făcut nici o investigaţie ca să afle unde se găseşte dispărutul?

Harris a dat din umeri.

— Nici una, domnule Farrow. Djakarta este departe, are trupe puţine şi este foarte ocupată să termine cu periculoşii săi duşmani. Gândeşte-te la rebelii din Celebes şi la răscoala din Borneo. Când cineva, precum noi, trăieşte într-o asemenea ţară tânără, trebuie să se deprindă cu aşa ceva, ca să-şi rezolve cu bine treburile.

— În orice caz, a spus Marian, se impune să dăm o raită cât se poate de curând dincolo. Mai bine chiar azi. Fireşte că ar fi nimerit dacă ne veţi însoţi, mister Harris.

Fermierul a aprobat din cap.

— Desigur că voi merge. În definitiv, aceea este totuşi proprietatea mea, a spus el. Să nu mi-o luaţi în nume de rău, dar îmi trece prin gând că săgeţile otrăvite sunt sud-americane şi au fost aduse în jungle aceasta cu un anumit scop.

— Cum aşa sud-americane? a întrebat Marian.

— Da, dar să nu mă întrebaţi prea multe, mister Farrow. Eu cunosc câte ceva, foarte puţin, despre aceasta încă de pe bătrânul nostru

continent. S-au folosit chiar în războiul brazilian. Acest blestemat tub de suflat săgeţi otrăvite, care l-au nimerit pe van Dooran, puteţi să-l asemuiţi ca pe un oarecare suvenir din orice prăvălie. Original, din Gran Chaco!

— Ţevi sud americane de suflat săgeţi otrăvite, am spus eu şi am clătinat din cap. Chestiunea este cu adevărat misterioasă.

— Aţi păstrat săgeata lui Dooren? a întrebat Marian.

— Desigur, mister Farrow. O am în camera mea de lucru. Veniţi să o vedeţi, dacă vă interesează.

Ne-am ridicat, am părăsit veranda şi am mers în camera de lucru a fermierului. Din câţiva paşi, el a fost la masiva lui masă de scris şi a întins mâna spre ea, ca să tragă un sertar lateral. Dar deodată mâna i s-a oprit la jumătatea drumului şi Harris a îngheţat de spaimă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Marian.

— Acolo! a spus Harris şi a arătat pe masa de scris.

M-am uitat repede unde indica fermierul. În mijlocul mesei era împlântat un kris malaez! Vârful era astfel împlântat în lemn încât lama şi cu mânerul se înălţau ca o cruce înclinată.

— Fir-ar să fie, a mormăit Marian, este clar!

Eu am ştiut la ce se gândea. Noi avusesem de multe ori întâlniri prieteneşti cu malaezii, aşa că am înţeles ce prevestea acest gest, prin înfigerea krişului în masa de scris a fermierului. Era o ameninţare cu moartea şi nimeni nu putea trata cu uşurinţă o asemenea ameninţare a malaezilor, care sunt destul de curajoşi şi sălbateci. Şi nu era nici o îndoială că chiar şi Harris cunoştea precis ce înseamnă acest pumnal înfipt în biroul său, atunci când s-a referit la asta.

— Este o sentinţă de moarte! Încetul cu încetul, a spus el bătând cu degetele masa, povestea aceasta începe să mă supere!

Marian a tras pumnalul din tăblia mesei şi l-a contemplat.

— Neîndoielnic este malaez, a spus el încetişor şi încă unul autentic.

— Cel puţin nu-i originar din America de Sud!

El s-a uita la Harris.

— Eu pot să-mi închipui că este un şoc pentru dumneata. Dar te rog să nu-ţi pierzi firea! Un pumnal malaez înfipt în masa de scris ar putea să te ameninţe cu moartea de mii de ori, dar dumneata încă trăieşti, iar noi suntem încă aici. Poţi totuşi să scoţi de acolo săgeata aceea otrăvită şi să ne-o arăţi?

Harris a tras sertarul din partea dreaptă a biroului şi am avut impresia că se străduia să-şi înăbuşe supărarea şi-a reţinut înjurătura şi a început să scotocească agitat, cu de-amănuntul prin sertar.

— Ştiu precis, a murmurat el, că aici am pus săgeata! Unde naiba zace drăcia aceea? A bătut din palme şi imediat a apărut şeful servitorilor, îmbrăcat în alb, al fermierului american. Se numea Ionda

şi l-am apreciat după felul atent în care am fost serviţi de el, de când eram găzduiţi la ferma lui Harris.

— *Tuan* m-a chemat? a întrebat tânărul.

— Da, a spus Harris. Care dintre oameni a fost ultima oară aici?

— În casă nu a fost nimeni, *tuan.* Numai Sinu, cel de-al doilea băiat de serviciu şi domnişoara de la bucătărie. Doriţi să-i chem încoace? Ştiu cu toţi că nu sunteţi bucuros când servitori intră aici!

— Da, o ştiu, a spus Harris şi cu toate acestea, trebuie ca cineva să fi intrat înăuntru.

— Cunoşti acest pumnal? a întrebat Marian şi a ridicat krisul în faţa malaezului.

Servitorul nu s-a dat înapoi speriat şi nici nu s-a arătat surprins. El a clătinat din cap calm:

— Nu *tuan.* Nu-l cunosc. Dar toţi oamenii de pe câmp au astfel de krişuri. S-a uitat drept la fiecare pe rând. Ce-i cu asta?

— Nimic, a spus Marian, am vrut doar să ştiu dacă îl cunoşti.

— Dar altceva, am intervenit eu, ai primi să mergi pe cealaltă insulă cu *tuanul* tău şi să lucrezi acolo? Mă refer la „locul Groazei”.

Omul şi-a ridicat o privire întunecată şi s-a uitat lung la mine.

— Nu cu dragă inimă, tuan, sigur nu cu plăcere.

— Însă l-ai însoţi totuşi?

A mai şovăit puţin, apoi a confirmat din cap.

— L-aş însoţi, dar nu prea bucuros.

— Şi de ce?

— Tuan, noi n-am fost niciodată pe insula aceea, dar de când tuan Harris a cumpărat-o, parcă ar fi vrăjită. Chiar de atunci s-a denumit locul Groazei. Fiecare om spune că nu-i bine să te apropii de locul acela. El a schiţat un surâs timid. În ce mă priveşte, nu cred întotdeauna ce spun oamenii tuan. Nu sunt aşa de mare smintit încât să cred cele verzi şi uscate ce se spun despre junglă. Totuşi de multe ori toţi sunt de acord când vorbim despre existenţa unui loc interzis. Este un lucru ciudat, un vechi *tabu*. Nu sunt dispus să am de-a face cu aşa ceva. Şi nimeni nu este.

— Şi cine tot vorbeşte că nu-i bine să te afli pe insula aceea? s-a interesat în continuare Marian.

— Toţi, *tuan,* toţi sunt de aceeaşi părere.

Evident că nu progresasem prea mult.

— Ei bine, a spus Harris, poţi să mergi ca să pregăteşti masa. Şi transmite-i lui Guran Tong ordinul să fie gata barca cea mare cu motor. După ce servim masa vrem să ne ducem dincolo.

— *Seya, tuan, a* confirmat din cap băiatul de serviciu şi s-a grăbit să plece.

II

ÎN PRIMEJDIE DE MOARTE

MÂNCARE ERA APROAPE GATA, puteam să ne aşezăm imediat la masă. Ne întrebam totuşi de ce mel Harris era atât de agitat şi cam distrat. S-a servit un „nasi gorena” extrem de piperat, cunoscut în întreaga lume ca budincă indoneziană de orez şi cel puţin eu, am mâncat-o făcând pe grozavul. Chiar şi Marian a înfulecat-o cu o vădită poftă.

Masa se desfăşura în tăcere şi fiecare dintre noi era adâncit în gândurile sale şi oricât de mult se gândeau la ale lor, în final probabil că în mintea tuturor revenea aceeaşi chestiune, acea a insulei ce cu greu se găsea pe hărţile marine şi care devenise aşa deodată pentru Mel Harris atât de nesigură din cauza întâmplărilor de pe „Locul Groazei”.

Într-adevăr, pe această insuliţă se petreceau lucruri curioase. Eu refuzam să cred că în spatele a tot ce se vorbea nu se ascundea chiar nimic real şi că pe această neînsemnată insulă, de pe undeva în grupul Mentavi, îşi făcea de cap pe neaşteptate o stafie. În decursul călătoriilor şi aventurilor pe care le-am trăit, am învăţat că astfel de lucruri aparent ireale au întotdeauna o intenţie reală ascunsă şi mă îndoiam că se această dată nu-i ceva asemănător. Eram deasemenea destul de sigur că Marian privea la fel această chestiune şi ajunsese la aceeaşi concluzie. Probabil că şi ceilalţi gândeau la fel!

Chiar dacă noi nu am vorbit despre aceasta, eram totuşi de acord că trebuiau lămurite nişte întrebări şi puţinele lucruri pe care le-am putut afla de la Harris nu ne prea ajutau ca să limpezim acest mister de pe insulă. Aşa dar, acolo se stârniseră nişte răcnete sălbatece, când a venit pentru prima oară Harris pe insulă, după ce a cumpărat-o. Era un fapt neîndoielnic că dintr-o dată din încâlceala junglei au pornit săgeţile otrăvite şi însoţitorul său a fost doborât. Săgeata otrăvită de pe urma căreia omul lui Harris încă mai suferea. Şi această săgeată otrăvită provenea din America de sud. Săgeţi otrăvite trase pe o insulă indoneziană!

Şi în sfârşit, purtarea ciudată a indigenilor, care până atunci au fost nişte muncitori cumsecade şi harnici. Apoi când cineva mai este copleşit de această grosolană ameninţare aşa cum a demonstrat pumnalul înfipt în masa de scris a fermierului, povestea devine şi mai puţin lămurită. Şi mai rău este că chiar şi Harris nu poate pricepe cine ar ridica pretenţii de posesie asupra acestei insule. Şi cu toate acestea, cineva s-a gândit la aşa ceva după atâta vreme.

Pentru toate acestea rămânea doar o explicaţie logică; ea era singura care făcea posibil răspunsul! Se mai putea ca cineva să facă toate acestea ca să-l împiedice pe Mel Harris să întemeieze pe această fermecătoare insulă o plantaţie rentabilă, ca acea de pe insula

principală.

Dar cine şi de ce?

La această întrebare nu găseam nici un răspuns şi aş fi fost foarte bucuros ca să-l aflu. Era probabil la fel ca cineva să apeleze la tuburile de suflat săgeţi pentru ai domina pe lucrătorii malaezi superstiţioşi şi pe jumătate civilizaţi din junglă. Era un calcul. Apărea totuşi un calcul oarecum hazardat.

Harris s-a întors şi a râs spre noi: Acum după masă, evident că-i mai trecuse şocul provocat de krisul din biroul său.

— Această oră tihnită de după amiază, a spus el râzând, întotdeauna îmi place cel mai mult. În cursul zilei treburile de pe afară îi oferă de obicei puţin timp fermierului ca să-şi targă sufletul şi să viseze sub cerul liber sau să-şi facă planuri de viitor. Domnii mei ce ar fi să beţi un whisky cu mine?

De regulă nu sunt duşmanul unui whisky de calitate cu sifon într-o zi toridă. Însă după o mâncare condimentată mi-ar fi priit totuşi un pahar cu un ademenitor suc de fructe la gheaţă, iar Marian era de aceiaşi părere.

Ionda ne-a dat whiskyul în pahar, adăugând cu grijă cuburi de gheaţă în sifonul ce se ridica spumegând. Atenţia cu care făcea totul trăda în mod evident că acest pahar, servit imediat după masă, trebuia să fie o slăbiciune a fermierului.

— Nădăjduiesc să vă facă plăcere, în ciuda agitaţiei de pe aici, a spus americanul şi a băut în cinstea noastră.

Am pus mâna pe paharele noastre de sucuri reci ca gheaţa, le-am ridicat şi am sorbit din acestea doar un pic deoarece nimeni din cei obişnuiţi cu tropicele nu bea cu înghiţituri mari ceva aşa de rece. Chiar şi Harris nu a procedat altfel cu whiskyul său, pentru că probabil trecuse cândva prin această experienţă neplăcută şi învăţase din ea. El a aşezat paharul şi a deschis gura, ca şi când ar fi vrut să spună ceva, însă n-a mai putut nimic să rostească! Deodată chipul i s-a crispat, mâinile i-au pipăit faţa de masă, încercând să se sprijine. Pronunţata lui culoare bronz de pe obraz s-a transformat într-o paloare mortală, iar pe frunte îi străluceau broboane de sudoare. Priveam cu spaimă această ciudată schimbare, pe când Marian se ridicase deja brusc de la masă.

— Ce s-a întâmplat? Harris, s-a repezit el, omule ce ai?

Harris nu a scos nici un cuvânt. L-a privit ţintă pe Marian căutând un ajutor, apoi a alunecat pe o parte din fotoliu şi s-a izbit puternic de duşumea. A bătut zgomotos în fotoliu, dar nimeni na fost atent la aceasta. Greoiul corp al fermierului se zvârcolea în spasme şi lovea în jur cu pumni lui vânjoşi. După care deodată prin trup i-a trecut o tresărire şi Mel Harris s-a calmat şi s-a întins liniştit.

Marian a fost dintr-un salt lângă el, dar mai iute a îngenunchiat

Ionda lângă stăpânul său. Cei doi l-au întors pe Harris pe spate. Marian i-a luat repede pulsul înţepenitului de Harris, a încercat cu greu să-i deschidă pleoapele şi i-a scos cămaşa strâmtă de pe el.

— Trăieşte, mi-a strigat el şi apoi i s-a adresat lui Ionda:

— Repede, fă rost de nişte lapte fierbinte şi de muştar!

— E otrăvit? am întrebat eu.

— Se vede bine după cum arată. De data asta l-au aranjat cu puţin venin de şarpe de clopoţei. Trebuie să vedem cum să-l facem ca să vomite cât mai repede otrava.

Acum Ionda a înţeles şi nu ne-a mai întrebat.

El a alergat şi s-a întors o clipă mai târziu cu o carafă de lapte şi cu o cutie argintie de muştar, din acelea pe care fermierul îl plăcea desigur să-i servească la masă. Marian a golit febril conţinutul într-o cantitate de lapte şi a amestecat neplăcutul terci, pe care noi doi trebuia să i-l turnăm pe gât inconştientului fermier. Ionda stătea neputincios şi uluit lângă noi.

— Ce s-a întâmplat de fapt cu *tuan* Harris? m-a întrebat el.

— L-a otrăvit cineva, l-am lămurit eu şi pe faţa lui s-a citit atâta spaimă, încât n-am mai avut nici o îndoială asupra loialităţii sale, aşa cum am fost tentat instinctiv în primul moment.

— *Tuan* Harris otrăvit? Dar de ce? a vrut să afle el. Şi apoi a înţeles pricina. Toate se întâmplă din cauza acestei insule blestemate, denumită şi „Locul Groazei”, nu-i aşa?

Am confirmat din cap, în timp ce Marian continua să-i toarne pe gâtlej lui Harris dezgustătorul amestec.

— Asta-i tot Ionda.

— Şi eu i-am atras întotdeauna atenţia lui *tuan,* a spus malaezul încet că este o drăcovenie cu acest vechi *tabu*, despre care oamenii sunt convinşi.

— Îi cunoşti pe oameni? l-am întrebat cu prudenţă.

Ionda a ridicat din umeri.

— Poate că da, poate că nu, *tuan.* Nu-i prea ştiu. Nu-i poţi cunoaşte niciodată pe oamenii de pe câmp, dacă ei cred în vechile superstiţii, să te interesezi de asta şi să şti care din ei insinuează sau nu.

În încăpere a ajuns o umbră şi o voce gălăgioasă a întrebat:

— Ce se întâmplă?

— M-am întors. În uşă se afla un om scund şi voluminos, cam mototolit şi nu prea curat. Fără îndoială un alb şi mai ales nu dintre cei mai eleganţi, care pot fi întâlniţi în această ţară.

— Cine sunteţi? l-am întrebat eu drept răspuns, mult mai tare decât era nevoie. Desigur, o greşeală pricinuită de încordarea recentului eveniment.

— Ei, a făcut străinul şi m-a examinat cu atenţie, Rotter, domnul meu, Felix Rotter. Oamenii de pe aici îmi spun doctorul. A râs şi

chipul lui a luat ceva din înfăţişarea unei păsări de pradă. Dar ce este cu Mel Harris?

— Pe semne a fost otrăvit am spus eu răstit.

Rotter s-a uitat un moment la mine neîncrezător, apoi deodată s-a dezlănţuit cu o iuţeală, de care niciodată nu am crezut că era în stare un om aşa de mărunt şi gras. A venit spre mine ca o minge de cauciuc, săltând prin faţa mea către Harris şi Marian.

— Am ajuns direct aici la momentul potrivit, a strigat el, eu sunt tot aşa ca şi un medic. Lăsaţi-mă să-l văd, acum cum stă cu pulsul?

— Eu m-am retras puţin înapoi şi m-am uitat la acest ciudat Rotter. Cu o agilitate uluitoare, el l-a făcut pe Harris să se uşureze. A putut să se servească mult mai bine de vomitivul nostru primitiv decât mine şi Marian împreună şi a obţinut rezultatul doar în câteva secunde.

— Aţi fost pe aproape? l-a întrebat între timp pe Marian. Şi când el a confirmat din cap, Rotter a spus: Asta-i bine, e bine. Probabil că Mel vă datorează de fapt viaţa. Iată că prăpăditul nostru prinde deja să se mişte. După ce pacientul îşi va reveni, îi va merge tot mai bine. E mai bine să-l culcăm pe studioul acela.

— L-am transportat împreună pe Harris până acolo. Rotter s-a ghemuit jos lângă el, în timp ce Marian a venit spre mine.

— Frumoasă treabă, a spus el abia auzit. După cât se pare, lucrurile sunt mult mai serioase decât credeam la început. Numai cineva foarte puternic poate să-l urmărească pe bătrânul Harris. Atunci când voi avea o bănuială, totul se va lămuri, dar de ce şi ce stă în spate şi cine mai ales?

— Trebuie să mai aşteptăm, am spus eu încet, să aşteptăm până ne vom afla în partea cealaltă şi vom vedea totul cu proprii ochi. Poate vom obţine atunci o explicaţie.

— Poate a spus Marian.

Aici nu putem fi de nici un folos şi am mers pe verandă ca să fumăm o ţigară, după atâtea emoţii. N-am mai scos o vorbă, ca să nu stârnim nici o agitaţie.

Îi merge deja mult mai bine a spus pe neaşteptate cu un glas uşor îngroşat, în spatele nostru şi nu mi-a trebuit mai mult să mă întorc ca să-mi dau seama că acest Felix Rotter, pe care după cum el însuşi afirma, oamenii îl numeau doctor, lucra prin împrejurimi, lăsând impresia că el acţionează în această calitate încă de la sosire şi se vedea că pricepea câte ceva din meseria sa.

Şi-a şters sudoarea de pe frunte şi a scos din buzunar un pachet de ţigări foarte mototolit. Marian i-a oferit un foc şi îndată după aceea micul şi rotofeiul om a rostogolit spre noi un nor de fum pătrunzător. Era o ţigară neobişnuită aceea pe care o fuma, dintr-un tutun destul de banal şi cu o foiţă închisă la culoare. Mirosul amintea de o ţigară ieftină franţuzească.

— În câteva minute bunul Harris îşi va reveni. Probabil este încă istovit şi va mai trece până când îşi va da seama ce i s-a întâmplat în realitate.

— La ce vă referiţi? a întrebat Marian.

Rotter a ridicat din umerii săi rotofei.

— La vreo săgeată, a spus el, la vreuna din acelea cu otrava aceea ticăloasă, despre care nimeni nu poate spune cu adevărat ce sunt şi de unde provin. El a primit cantitate mare din aceasta aici şi nu ştiu cu adevărat cât a înghiţit.

— În ultimul timp este cam multicică otravă pe această insulă, am fost eu de părere, dus pe gânduri.

— Multă otravă? Ah, aşa deci, atunci v-a povestit deja Harris despre istoria de pe insula cealaltă?

— Despre insulă şi despre săgeţile otrăvite, a spus Marian. Cu siguranţă că dumneata l-ai tratat pe von Dooren. Era adevărat curara?

Rotter şi-a legănat capul încolo şi încoace.

— Trebuie să fi fost, a spus el, după cum au şuierat săgeţile, trebuie să fi fost probabil curara. Tocmai de aceea am venit încoace. Oarecum, chestiunea nu m-a lăsat indiferent. Voi examina încă odată săgeata păstrată de Harris şi mă voi pronunţa dacă este de origine sud-americană.

— Pentru asta aţi sosit cam prea târziu, a spus Marian, cu toate că aţi ajuns la momentul potrivit. Dar săgeata a dispărut!

— Ce tot spuneţi? Dispărută? Cum s-a întâmplat?

— Da, asta încă nu ştim. Harris a vrut să ne-o arate. Însă nu se mai afla acolo.

— Cu toate că i-au spus, el n-a lăsat din mână această insulă, de vreme ce băştinaşii sunt nemulţumiţi că li se încalcă un *tabu* străvechi. El a scos arţăgos una din ţigările sale rău mirositoare şi a dat drumul unui nor gros de fum. Ştiţi ceva, eu mă aflu de mai mult timp decât Harris în această ţară şi am trecut prin numeroase întâmplări, de care un diletant habar nu are. Istoria asta a devenit deja destul de stranie.

— Şi dumneata socoţi că trebuie să renunţe la insula cealaltă? a întrebat Marian.

Rotter a confirmat greoi din cap.

— M-am gândit deja. Dacă oamenii sunt de aceeaşi părere şi se împotrivesc eu procedez la fel. Dar Harris este unul dintre acei încăpăţânaţi blestemaţi, care vrea să treacă peste orice opoziţie odată ce a întreprins ceva.

— Aţi fost vreodată pe insula de dincolo, am întrebat calm.

Rotter a dat din cap.

— Fireşte. Am fost odată dincolo ca să mă interesez. Şi am păţit la fel ca şi Harris. Nu ştiu dacă va povestit, dar am auzit în pădurea virgină de acolo aceleaşi strigăte de război şi am trecut prin toate,

despre care aţi aflat de la el. Am fost cruţat doar de săgeţile otrăvite. Însă – şi a râs ruşinat – am fugit repede la ţărm de îndată ce am auzit răcnetele.

— E periculos, a spus Marian, însă noi vom merge cât mai curând încă o dată dincolo, ca să vedem despre ce este vorba şi aş fi bucuros dacă un om ca dumneavoastră care cunoaşte aşa de bine ţara, cum păreţi dumneavoastră, s-ar afla alături de noi. Ce-i drept, noi am fost deja de câteva ori în Indonezia, însă desigur că asta înseamnă nimic în comparaţie cu cunoştinţele unui om care s-a aflat aici atât de mult şi a trăit decenii întregi.

— Ah, dacă numai asta este, voi veni cu dumneavoastră, a fost de acord Rotter dând din cap. Nu sunt prea grăbit, vă daţi seama, să fac cunoştinţă cu săgeţile otrăvite. Nu, asta nu-i de mine. Dar voi merge să fac ceva. De fapt, ce doriţi de la mine şi în ce treabă mă băgaţi.

— Greu de spus, am răspuns eu în locul lui Marian. Într-adevăr greu de spus. Până acum, nu vedem nimic ce am avea de făcut.

— E adevărat, a afirmat Rotter, este absolut aşa. În această privinţă, am şi eu propriul meu plan cu privire la ce trebuie de făcut. Toată lumea de pe aici este supărată. Este ca şi într-un sat, atunci când cineva de pe o oarecare insulă din grup, are zece sau doisprezece oameni, ar trăi împreună. Fiecare ştie pe celălalt şi fiecare îi supărat pe altul. Aşa dar, eu am părerile mele cum trebuie de procedat şi chiar indigeni mei m-au sfătuit ce se poate într-adevăr face pe insula cealaltă. De la o slugă este cu neputinţă să afli ceva. Dacă mă întrebaţi însă pe mine, eu într-adevăr vă voi confirma că doar bunul Harris este acela care îşi face vrăjmaşi pe insulă. Însă jură sus şi tare că nu-i chiar aşa.

— Nu cumva plecarea noastră în partea aceea a fost dată în vileag?

— S-ar putea, a confirma Rotter, însă cred că este mai bine acum să mă interesez de pacientul meu. Îmi va fi necesar probabil când vom merge la „LOCUL GROAZEI”.

El a tras încă o dată din ţigară şi a aruncat-o neglijent, pe jumătate fumată, peste balustrada verandei, înainte de a se întoarce grăbit în camera de zi. M-am uitat curios la ţigara cafenie, din care se înălţa un fir subţire de fum, pe cale de a se stinge în iarba umedă.

— Ciudat individ! a spus Marian. E limpede că e cam sărăntoc, deşi se află de multă vreme în această ţară. Dar în calitate de medic face impresia că e foarte iscusit. Totuşi, în altă ordine de idei, ce ai reţinut din noua lovitură împotriva lui Harris?

— Într-adevăr, ea l-a ţintit doar pe Harris, sau pe noi toţi? am întrebat eu. Dacă ne-a vizat pe toţi, atunci trebuie ca invizibilul duşman al fermierului să ştie de-acum de existenţa noastră.

— Este o posibilitate destul de mare, ca şi cealaltă, a spus Marian, că dacă el vrea să-l ucidă pe Harris, ar putea să-i lovească şi pe alţi.

Este un punct de vedere destul de generos, am rânjit eu. Stăruie totuşi întrebarea, cum se face că noi n-am observat nici o săgeată otrăvită. Se pare deci că s-a acţionat destul de repede!

— Să încheiem cu această otravă tropicală, a clătinat din cap Marian şi să rămânem la explicaţia că dacă n-am remarcat nimic, asta se datorează poate faptului că n-am apucat să înghiţim otrava.

— Dar Mariane, noi am servit acelaşi prânz ca şi Harris.

Marian a scuturat îngândurat din cap.

— Întocmai aşa este, dar – şi el s-a uitat la mine – whisky-ul, whisky-ul, înţelegi tu? Acesta-i singurul de care noi nu ne-am atins. Vino, vom examina paharul său şi carafa.

În camera de zi, Rotter îi acorda îngrijiri fermierului de pe pat. Respiraţia lui Harris era adâncă şi liniştită, iar paloarea nefirească de pe chipul lui s-a retras. Se comporta ca un om care doarme şi nu mai era ca unul care luptă cu o moarte perfidă.

Paharul de whisky s-a spart în cădere, dar carafa era încă intactă pe masă. Servitorul Ionda sta rezemat de perete şi îl privea pe stăpânul său şi pe Rotter, fără a se interesa de altceva. Expresia de adâncă uluire mai stăruia însă şi nu dispăruse de pe faţa sa.

Marian a luat carafa cu whisky şi a mirosit băutura cafeniu-aurie. Apoi a clătinat din cap şi mi-a întins-o mie, însă chiar dacă n-am observat nimic deosebit la băutură, whisky-ul degaja un miros puternic. Am atins uşor cu degetul arătător lichidul şi l-am lins cu prudenţă, dar gustul whisky-ului nu părea alterat. Rotter ne observa cu luare aminte.

— Credeţi că whisky-ul a fost otrăvit? a întrebat el.

— Este imposibil de oferit o altă posibilitate, i-a răspuns Marian. Toţi ceilalţi dintre noi au mâncat la fel şi nici unul n-a manifestat vreun simptom de otrăvire.

— Să mi-l daţi mie, a stăruit Rotter, eu am dincolo pe insula mea, un mic laborator şi îl voi examina. E cu putinţă să descoperim nişte otravă. Dar nu am prea multă speranţă. S-ar putea să fie o teribilă otravă indigenă, pe care ştiinţa noastră încă nu este în stare să o identifice.

Numai că acum nu se putea întreprinde nimic, până când, de bună seamă, cunoştinţele în medicină ale lui Rotter şi măsurile noastre rapide nu aveau să înregistreze un succes deplin în cazul fermierului Mel Harris.

Abia după un sfert de oră fermierul şi a revenit cu greu şi a realizat ce i s-a întâmplat în realitate. Se simţea puţin cam slăbit şi se plângea de dureri de cap, ceea ce părea de altfel o consecinţă obişnuită a unei otrăviri. El a urmărit cu atenţie relatarea lui Marian, asupra ultimei întâmplări şi a clătinat din cap.

— Chestiunea mă copleşeşte din ce în ce mai mult, a mormăit el în

cele din urmă necăjit. Sunt atât de supravegheat, încât până şi în propria mea casă nu mai sunt sigur.

— Nu numai supravegheat, a spus încet Marian, ci s-a trecut la fapte. În primul rând, pumnalul ce ameninţa cu moartea şi apoi aplicarea fulgerătoare a acesteia. Fii bucuros că bandiţii aceştia nu au avut priceperea să ne surprindă. Pe semne că atunci orice ajutor ar fi fost prea târziu.

— Totuşi, acum sunt sătul până în gât, a spus el, sătul, până la refuz! Ce intenţionaţi să întreprindem?

Furia fermierului s-a potolit repede şi s-a pus pe picioare, fără a ne cere ajutorul.

— Ni se oferă două posibilităţi, a spus Marian râzând. Sau ne ocupăm de stafia din insulă şi de condiţiile josnice de şobolan, de care aceştia par să depindă, ca să-i lichidăm şi asta cât se poate de repede, ori să renunţi la „locul groazei”, aşa cum vrea necunoscutul duşman.

— Totuşi, cea de a doua posibilitate, la care te-ai referit nu-i cea mai bună, a zis Harris mânios şi nu ne rămâne decât prima. S-a uitat deodată în jur şi a strigat: Ionda!

— *Tuan?*

— Scoate-mi pistolul şi muniţia pentru Winchester! Şi s-a întors din nou spre noi. Socot că într-o jumătate de oră voi fi în deplină putere, ca să putem pleca. De acum înainte mă voi ocupa de bandă. Când dincolo se vor arunca săgeţi otrăvite, va trebui să-i descoperim pe posesorii tuburilor de suflat. Bătrânul meu Winchester va avea un cuvânt de spus!

— Ce ar fi, m-a întrebat încet Marian, dacă i-ai comunica şefului echipajului hotărârea de a nu scăpa nici un pic din ochi insula de dincolo? m-a întrebat Marian. Pe lângă asta e nevoie de asemenea să-l iei pe Pongo cu armele noastre. Cred că-i bine să vină şi iubitul nostru negru cu noi. El poate să ne fie de mare folos pe insula aceea!

Am aprobat din cap şi am părăsit încăperea. Până la locul de staţionare a iahtului nostru n-am făcut nici cinci minute. Am avut nevoie de încă cinci minute pentru a-l informa pe şeful echipajului. Căpitanul, care petrecuse atâta împreună cu noi, a înţeles imediat.

— Păcat că n-am terminat cu motorul, a spus el supărat. Ne vom putea duce ceva mai târziu şi vom scotoci insula cu întregul echipaj. El a privit apoi spre mitraliera grea de la prova, ascunsă sub o prelată. Socot că-i un argument convingător faţă de ţevile de suflat cu care ticăloşii aceia îndărătnici nu ne pot opri.

— Lasă că-i bine Hoffmann, am spus eu, poate că este chiar mai bine să-l luăm cu noi doar pe Pongo, decât întregul echipaj. Nu vreau totuşi să executăm o invazie şi să întreprindem rolul unei trupe de ocupaţie. Ajunge dacă o să supraveghezi ce întreprind ei prin insulă şi să-i stânjeneşti în caz de nevoie.

— De acord, a şi spus căpitanul, dar cum pot băieţii să petreacă vremea învârtindu-se degeaba pe aici, în timp ce dumneavoastră vă veţi găsi dincolo în primejdie. Lăsaţi în seama mea, domnule Bertram. Dispun de câţiva oameni pe puntea vasului, care sunt în stare să ajungă până şi la dracul şi nici măcar o muscă nu va putea zbura spre insulă, fără ca noi să nu o vedem.

Aceasta era cam exagerat, dar totuşi liniştitor să ştii că pe coastă nişte oameni, pe care ne putem bizui cu totul, îşi ţineau ochii deschişi.

Lui Pongo i-am dat doar câteva indicaţii. El şi-a făcut îndată o idee despre ce este vorba, s-a dus să ia armele noastre şi a făcut imediat un drum spre locul de acostare a lui Harris, unde era ancorată puternica şi rapida lui barcă cu motor. La reîntoarcere, nu mi-a mai rămas timp ca să arunc o privire în jur şi să hoinăresc printre ogoarele din preajma casei. Poate că a fost destul de bine, deoarece cu această ocazie m-am apropiat de partea laterală a verandei, în timp ce altădată veneam de-a dreptul prin spaţiul deschis de dinaintea ei şi eram văzut de departe. Se putea să greşesc, dar am avut totuşi impresia că omul ce a apărut subit lângă mine, sub verandă, cu greu s-ar fi lăsat văzut, dacă aş fi apucat pe drumul obişnuit. Mă auzise şi se întoarse surprins când ajunsesem doar la câţiva paşi de el. Faţa lui trăda în mod lămurit uluirea, însă ca orice malaez şi-a venit foarte repede în fire şi a spus indiferent:

— Nu v-am auzit venind, *tuan.*

Mi-am dat seama imediat cu cine aveam de a face. Era Guam Tong, şeful de echipă al lui Harris, pentru cinstea căruia fermierul îşi băga mâna în foc. Eu eram oarecum mirat să-l văd aici. Totuşi temeiul era destul de convingător, deoarece era susţinut de spusele prietenilor mei, ale fermierului şi a lui Rotter.

Evident, eu şi Marian am fost de acord, după ce ne-am sfătuit împreună, ca Hoffmann, căpitanul iahtului nostru, să ia măsuri de supraveghere neîntreruptă a largului mării dintre cele două insule, aşa încât nimeni să nu comunice în vreun fel între insula principală a lui Harris şi „Locul groazei”, până noi nu aveam să ne aflăm dincolo. La fel de clar l-am făcut să înţeleagă şi pe Guran Tang, pretinsul om de încredere al americanului. Pe acesta, ca şi pe toţi ceilalţi, despre care am amintit mai înainte! L-am privit pe servitor cu îndoială, însă pe chipul lui nu se citea nimic.

— Vreau să vă spun, a crezut el de cuviinţă să spună ceva, că barca este pregătită de plecare. Puteţi porni imediat în larg.

Am dat din cap şi eram gata să mă despart de malaez, când deodată mi-a venit ceva în minte. Poate era o coincidenţă, poate un instinct, poate numai o urmare a primei mele bănuieli faţă de şeful de echipaj malaez, care era posibil să se dovedească în întregime neîntemeiată. Dar după cele de-abia întâmplate cu Harris, nu puteam fi niciodată

îndeajuns de prudenţi.

— Ne vei transporta tu?

Guran Tong a confirmat din cap.

— Eu întotdeauna conduc marea barcă cu motor, *tuan!*

— Şi încotro vrem să mergem?

El a confirmat din cap.

— *Tuan* Harris mi-a poruncit să mă duc spre insula cealaltă!

— Spre „locul groazei”, am spus eu ironic. Te-ai gândit la asta, nu-i aşa?

— Aşa o numesc oamenii pe insulă, a răspuns el nepăsător.

— Şi cu toate acestea, rişti să treci dincolo? Deşi tu însuţi, ca şi ceilalţi ai refuzat să lucrezi acolo?

— A transporta şi a lucra sunt două lucruri diferite, *tuan,* a spus malaezul calm. Când trec dincolo nu-i necesar să calc pe insulă şi să nesocotesc străvechiul *tabu*. Dacă aş lucra atunci ar trebui să o fac.

— Cât de vechi este totuşi acest *tabu*? m-am interesat eu.

El a ridicat din umeri.

— Foarte vechi, *tuan*. Mă gândesc uneori că tot atât de vechi ca şi pământul!

— Nu ţi se pare câteodată cam caraghios că acest *tabu* vechi a reînviat iar aşa pe neaşteptate, după ce timp de decenii nimeni nu s-a interesat de el?

— Aş dori să fie aşa, i-am ripostat eu, însă în schimb am înţeles pe deplin un şir de alte lucruri. De exemplu, eu ştiu precis că de-acum nu vei mai conduce barca cu motor!

Pe faţa lui i s-a oglindit zăpăceala, sau mă înşelam?

— *Tuan* Harris a….

L-am întrerupt, făcându-i semn cu mâna.

— *Tuan* Harris a spus una, iar eu spun alta, Guran Ting. Nu vei conduce barca. *Tuan* Harris mi-a spus-o adineauri. Va trebui să te ocupi de câmpurile de orez. De data aceasta pe faţa şefului de echipă a apărut un zâmbet batjocoritor, dar şi vizibil, însă a alunecat repede peste culoarea brună, ca o umbră pribeagă. Ca un nor peste câmp într-o zi însorită.

— Întrucât *tuan* a poruncit, a spus el, eu mă voi duce imediat să mă îngrijesc de orezărie.

Îmi făcea impresia că-şi bătea joc făţiş, deşi era evident că-i displăcea porunca. Acum când îl urmărea bănuiala mea, era de aşteptat ca el să găsească un alt mijloc şi o altă cale pentru a putea lua legătura cu complicii săi. Însă pe semne că imaginaţia mi-o luase cu mult înainte, probabil că Guran Tong nu a ajuns prea departe după ce l-a surprins dispoziţia mea şi acum mă blestema. Am ridicat din umeri şi am urcat câteva trepte în sus spre verandă. Tovarăşii mei erau aproape gata de plecare. Eu l-am informat pe Marian pe scurt ce am

convenit cu Hoffmann şi că Pongo ne aşteaptă la barcă.

Rotter primise de la Harris un vechi pistol militar, pentru că el umbla fără armă asupra sa. Îşi vârâse greoiul şi tocitul pistol în faţă supă cureaua de la pantaloni, sub jacheta, alb murdară şi asta făcea un contrast ciudat cu înfăţişarea paşnicului şi ratatului medic al insulei.

Pe drumul spre debarcader n-am scos o vorbă şi primul care a rupt tăcerea pe când se urca pe marea barcă cu motor a fost Harris. El a întrebat mirat unde a rămas omul său de încredere Guran Tong, care trebuia să ne transporte, când l-a observat pe Pongo stând netulburat la cârma bărcii, gata să pună în mişcare motorul.

— Am avut sentimentul că ne spionează, am spus eu calm şi într-o asemenea situaţie delicată creată nouă de duşmanii dumitale, mi s-a părut că-i mai bine să acordăm atenţie la tot ce ne dă de gândit.

— Îl bănuieşti pe Guran Tong? a întrebat el, dar totuşi este absurd! Îl cunosc bine pe băiat, de atâta vreme, de când sunt pe insulă. El a fost de la început pe lângă mine!

Am ridicat din umeri. Poate că măsura mea de prevedere, de a-l îndepărta, era exagerată, dar în orice caz, Marian a aprobat-o. Doar Rotter a clătinat din cap sceptic.

— Dacă veţi continua aşa, a afirmat el indignat, Harris va deveni o caraghioasă jucărie de porţelan, când se va sfârşi cu povestea asta.

— Dacă numai de porţelan, a spus caustic Marian, atunci vom fi norocoşi. După atentatul la viaţa sa, poate căpăta o lovitură şi mai primejdioasă, Rotter. Nu uita asta!

Medicul a tăcut supărat pe tot timpul călătoriei spre insulă şi nici nu i-am vorbit de loc.

III
MOLIBDENUL UCIGAŞ

CAM VREO TREI MILE puteau fi până la „locul groazei" în drum direct şi noi ne aflam de-acum la o depărtare de patru sau cinci sute de metri de ţărm, când Marian i-a dat un ordin lui Pongo, şoptindu-i la ureche. Acesta a întors mica timonă, sucind-o cu pumnul său puternic, încât ambarcaţiunea s-a înclinat pe o parte cu vuiet, lăsând în urmă o dâră învolburată paralel cu coasta.

— Doreşti ca mai întâi să ocolim insula? a întrebat Harris. După otrăvirea sa, acum se restabilise în mod spectaculos şi nu mai manifesta nici un fel de consecinţă secundară. Nu merită să facem asta. Priveşte, în toate părţile e la fel de rău.

Marian s-a întors spre el râzând.

— De vreme ce ai devenit proprietar, trebuie să dăm de urma întregii şmecherii înscenate aici, Harris şi să facem o vizită temeinică de data aceasta, vizită pe care se pare că n-ai făcut-o aşa cum se

cuvenea.

— Să jucăm o festă chiar în bârlogul lor, a rânjit fermierul, aşa cum au procedat şi ei cu noi.

— Întocmai! Dacă această vizită o facem venind dinspre est, unde se vor pregăti ei să ne primească?

— Fireşte că în partea răsăriteană a insulei, acolo unde vor debarca musafiri!

Marian a rânjit.

— Îţi dai seama acum de ce am ocolit insula, Harris. Vom sosi la destinaţie pe partea opusă, asta îi va costa pe prietenii noştri destulă osteneală, ca să ne urmărească, înţelegi?

— Vor trebui să străbată de-a curmezişul tot hăţişul junglei, domnule Farrow, nu-i aşa? a întrebat Harris. Ideea dumitale pare excelentă.

— Chiar aşa şi este!

— Nu-i chiar rea, a mormăit Rotter de pe locul său, era prima dată când spunea ceva. Pare a fi destul de şireată domnule Farrow.

— Altfel probabil că n-am trăi prea mult, i-a răspuns sec Marian.

Între timp, barca a ajuns în partea vestică a insulei şi Pongo a oprit motorul. Cu un ultim elan, el a făcut ca barca să alunece mai încolo pe nisipul alb al plajei, până s-a oprit. Noi am sărit afară din barcă şi trebuie să mărturisesc că toţi ne-am aşteptat ca, să fim întâmpinaţi de un muget infernal şi o grindină de săgeţi. În ciuda vicleniei lui Marian!

Potrivit spuselor lui Harris susţinute convingător de Rotter, trebuia să ne pregătim temeinic pentru aşa ceva. Însuşi Rotter, ce se comporta atât de inofensiv şi naiv şi-a pipăit greul său pistol de 45, deşi nu-l ameninţa nici un duşman.

Dar nu s-a întâmplat nimic!

Chiar dacă cineva dintre noi se aştepta, totuşi era limpede că duşmanii fermierului Harris nu reuşiseră aşa de repede să ne întâmpine aici. Ne-am repezit unul după altul prin apă şi am făcut câţiva paşi până la uscat. Pongo se afla în frunte, urmat de ceilalţi, cu atenţia încordată, gata să se arunce cât mai iute în orice adăpost ieşit în cale. Dar nici de data aceasta nu s-a întâmplat nimic.

Ne aflam pe ţărm şi la vreo douăzeci de metri mai încolo începea vegetaţia, care după vreo câteva tufişuri ce-şi înălţau mlădiţele din plaja nisipoasă, continua cu desişul junglei ecuatoriale a insulei. Ne-am oprit la marginea pădurii. Aceasta ne oferea adăpost împotriva vederii, dar cu greu împotriva săgeţilor, a căror existenţă nu-mi făcea nici o plăcere în clipa aceea. Pe de altă parte, se putea tot aşa de bine ca pornind înainte să fim observaţi, împresuraţi şi în pumnul puternic al armelor lor.

— Pongo crede că *masseri* să mers de-a lungul ţărm, Pongo pornit

înainte! ne-a propus însoţitorul nostru negru.

— Să mergem pe plajă cât mai departe de marginea pădurii, ne-a propus Marian după ce a cumpănit puţin.

— *Masser* Farrow bine, Pongo socotit mers pe nisip mai uşor decât pădure.

Marian s-a uitat la mine.

— Pongo are dreptate. Este mult mai primejdios prin desişul pădurii, iar pe de altă parte, dacă cineva vine pe insulă, sau o părăseşte, ne dăm seama după urmele lăsate în nisip şi în afară de asta, am rătăci ceasuri întregi prin hăţişurile junglei.

Am confirmat din cap.

— Şi ce se va întâmpla cu barca? a întrebat Rotter. Cum Harris, vrei s-o lăsăm aşa? S-ar putea să ne fie luată şi dusă în altă parte a insulei sau să dispară pur şi simplu. Atunci am fi nevoiţi să ne construim o plută ca să ne reîntoarcem. Dat fiind că pe aici mişună mulţi rechini, aceasta mi se pare a fi soluţie nu prea fericită.

Mi-am reţinut cu greu un zâmbet. Nu pentru obiecţiile îndreptăţite privitoare la barcă, ci fiindcă acestea veneau din partea lui Rotter. Rotofeiul de Rotter i-a dat drumul înainte cu ale sale:

— Eventual va fi necesar să lăsăm aici un om de pază şi dacă nu aveţi altă propunere, sunt dispus eu, cu dragă inimă, s-o apăr de oaspeţi nepoftiţi.

Chiar şi Marian surâdea, însă a fost de acord.

— Fireşte mister Rotter. E cel mai bine să vă reîntoarceţi la barcă şi să vă ascundeţi, ca să nu vă descopere vreun agresor. Într-adevăr, nu puteam admite să ne fie tăiat drumul de înapoiere.

Voluminosul Rotter înspăimântător de grăbit, a pornit-o înapoi pe plajă spre barcă şi nu putem să i-o iau în nume de rău. Părea că în fiecare clipă se aştepta să fie primit pe neaşteptate de săgeţi. Cu toate că nici un tub de suflat nu le putea arunca atât de departe de la adăpostul pădurii, încât să ajungă până la barcă. Şi dacă totuşi misteriosul trăgător s-ar mai fi apropiat, atunci Rotter se putea folosi oricând de greul său pistol de 45.

Ne-am pus în mişcare paralel cu marginea pădurii. Pongo a preluat conducerea, noi ceilalţi urmându-i unul după altul, cu armele gata de tragere. Eu eram tot mai surprins de încâlceala vegetaţiei din junglă, de unde ne putea întâmpina o tăcută şi multicoloră săgeată, trasă cu viclenie din vreun ascunziş, după cum adesea ni s-a întâmplat în America de sud. Dar totul a rămas liniştit!

Pongo s-a strecurat tiptil înainte, ca un câine de vânătoare, urmat îndeaproape de Marian, apoi venea Harris cu bătrânul lui Winchester sub braţ, a cărui ţeavă era aţintită spre pădure şi în sfârşit, şirul îl încheiam eu.

Potrivit lui Harris, noi înconjurasem aproape jumătate de insulă,

când deodată ne-am oprit brusc şi era cât pe ce să cad în nas.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat pe cei din faţă. De ce ne-am oprit?

— *Masseri* priveşte, aici trecut oameni. Nu numai odată. Mai des.

M-am apropiat de Marian şi m-am uitat cu băgare de seamă la nisip. Se distingea o dâră subţire, pe care Pongo o cerceta cu multă luare aminte. Pământul era bătătorit de picioare care păşiseră deseori pe aici. Pongo s-a întors şi a luat-o grăbit spre ţărm. Când s-a înapoiat, a dat din cap mulţumit.

— Acolo jos barcă oprit des. Aici totdeauna oameni venit la „loc groază”. Sigur fost oamenii care tare răcneşte, s-a pronunţat ei rânjind.

Cu siguranţă că era cu putinţă să aibă dreptate. Marian a arătat spre zidul de nepătruns al pădurii ecuatoriale şi i-a făcut cu capul lui Pongo.

— Vrei să te uiţi dacă nu se află vreun drum care o ia înainte prin insulă.

— Pongo găseşte, răspunse hotărât tovarăşului nostru negru.

— Ai cercetat cumva această parte a insulei? am încercat la rândul meu să aflu de la Harris.

Acesta a ridicat din umeri.

— Dracu ştie, Bertram. Noi am hoinărit peste tot. Dacă am fost exact aici, fireşte că nu pot s-o spun. Însă aş dori mult s-o aflu.

— Sunt curios să ştiu dacă noi n-am descoperit altceva decât dumneata.

— În orice caz pot afirma că niciodată n-am observat că pe aici ar putea exista vreo potecă.

Pongo a pătruns în desiş. A rătăcit pe acolo doar unul sau două minute, apoi a fost din nou lângă noi.

— *Masser* vine, a spus el. Pongo descoperit drum.

Am parcurs vreo câţiva metri prin hăţişul aproape de nepătruns, apoi deodată în faţa noastră s-a deschis o cărare îngustă, ale cărei laturi indicau fără tăgadă că a fost croită cu cuţitele de tăiat verdeaţă. O potecă făcută artificial, prin înlăturarea vegetaţiei!

Pe acest drum am putut acum să înaintăm repede spre interiorul insulei. Timpul scurs până acum de la debarcarea şireată a lui Marian într-un loc unde nimeni nu se aştepta, arăta că adversarii noştri de pe cealaltă parte a insulei nu puteau însă să ajungă până aici. Totuşi, eram de două ori mai prudenţi, iar Pongo mergea cu mai mulţi metri înaintea noastră, în calitate de avangardă. Traseul acestei poteci era extreme de îngust şi laturile de verdeaţă, care adeseori se apropiau prin creştere, închideau vizibilitatea, încât cu greu ne puteam strecura. Pe neaşteptate, Marian a cotit şi s-a pomenit la marginea unui luminiş acoperit de o iarbă înaltă şi ne-am dat bine seama ce interes prezenta insula pentru Harris, după abundenţa vegetaţiei din

această parte.

Cărarea părea a fi folosită pe aici destul de des şi numai după vreo câţiva metri mai departe sa terminat la o mică groapă de doar jumătate de metru. Am fost foarte surprins de această descoperire, însă Marian făcea impresia că se aştepta la aşa ceva. Pe când Pongo adulmeca în jur de pe locul unde se oprise, Marian s-a lăsat imediat în genunchi pe pământ şi a început să caute atent cu degetele prin groapă. Deodată a scormonit ca şi un câine care ascunde un os în pământ şi a scos la iveală o bucăţică de ceva închis la culoare, deoarece se asemăna cu o piatră îngropată în ţărână. Marian s-a ridicat încet şi a privit îngândurat la piatră.

— Ştii ce este asta? m-a întrebat pe mine.

Am negat din cap şi am păşit mai aproape.

— Nu! Ce-i cu ea?

— Zgârie murdăria de la suprafaţă, mi-a cerut Marian.

Am făcut-o pe jumătate curios, pe jumătate dezinteresat şi sub stratul de murdărie a ieşit la iveală ceva ciudat şi ruginit, asemănător cu un sistem de vase sanguine.

— Metal? am întrebat eu.

Marian a dat din cap.

— Priveşte încă o dată mai atent, a spus el, eu nu sunt de fel geolog, însă aş fi gata să pariez că această piatră tainică şi „locul groazei” stau mână în mână.

— Această piatră poate să constituie o taină? s-a grăbit să întrebe neîncrezător Harris. Sper totuşi că nu te înşeli.

Am examinat cu de-amănuntul stratul ruginit. Piatra propriu zisă era un fel de gresie destul de moale, încât se lăsa uşor zgâriată cu unghia. Dimpotrivă reţeaua de firişoare ruginii se desprindeau şi cădeau jos.

— Rugină, am chibzuit eu şi am zgâriat în continuare gânditor stratul dur şi atunci am ştiut într-adevăr răspunsul la întrebarea care ne preocupase atât. Stratul ruginiu era molibden.

Acest minereu avea o mare căutare în industria metalurgică europeană şi americană, pentru obţinerea oţelurilor superioare!

„Locul groazei” lăsa impresia că ascunde un întins zăcământ, judecând doar după restrânsa suprafaţă din această parte a potecii. La fiecare tufiş la care ai fi mers şi săpai o groapă, ieşeau la iveală din piatra nisipoasă fibre de molibden. Această insulă era atât de valoroasă, încât se putea renunţa la plantaţie!

Marian îi explica asta lui Harris, care privea mereu cu neîncredere bucata murdară de piatră nisipoasă din mâna mea. Dar începea să priceapă.

— Naiba să-i ia, a spus el, este într-adevăr o treabă nebunească. M-am zbătut cât am putut ca să am o fermă şi când colo am cumpărat un

zăcământ de minereu.

— Exact! a spus Marian şi indivizii care urlă din ascunzişuri şi aruncă cu săgeţi ştiu ce vor obţine de aici. De aceea vor ca să te îndepărteze.

— Dar de ce, a spus Harris, n-au oferit mai mult ca la Djakarta? Dacă ştiau ce se găseşte aici, puteau să dea guvernului un preţ mai mare, pe care eu niciodată nu l-aş fi putut permite pentru o fermă?

— Sunt de acord, a continuat Marian, dar trebuie de luat în considerare două posibilităţi.

— Şi care sunt? a vrut să ştie fermierul.

— Prima, a spus Marian calm, este că încă nu cunoşteau la data aceea că aici se află molibden, iar cealaltă, poate că nu aveau destui bani la îndemână ca să achiziţioneze această insulă de la guvern.

— Este o situaţie destul de supărătoare, a rânjit Harris, ca cineva să ştie de existenţa unui asemenea zăcământ şi să nu-l poată obţine. Cred că şi eu m-aş mania. Ei ar fi putut totuşi veni la mine, ca să rezolvăm împreună această chestiune.

— Şi să împartă venitul cu dumneata, a spus Marian, dar pe semne tocmai asta nu voiau ei.

— Îi tot tragi cu „ei” a zis Harris. Sună în aşa fel, încât prin asta s-ar înţelege o asociaţie reprezentată de o persoană?

Marian a dat din cap.

— Nu ştiu, nimic precis, Harris, dar trebuie probabil ca totuşi să fie un om la mijloc, pe care cei de prin partea aceasta îl ascultă, nu-i aşa?

— Este posibil ca cineva să se fi înţeles cu malaezii de pe aici. Cu care trebuie să se înţeleagă mai bine decât cu mine. Deoarece obţin mai mult decât oamenii mei, chiar dacă îi plătesc întreit.

— De asemenea, există şi o superstiţie ciudată cu o influenţă imensă asupra oamenilor, în insulele cărora civilizaţia este încă tânără!

Eu n-am fost părtaş la discuţie şi am continuat să examinez groapa, deşi, la drept vorbind, încă nu se mai afla nimic de luat. Şi totuşi am mia găsit încă ceva! Am descoperit cu totul întâmplător, pe când, după ce mă sprijinisem cu mâinile de pământ, mă ridicam iarăşi. Lângă mâna mea se afla ceva care nu-mi aparţine mie! Un capăt de ţigară.

L-am ridicat şi l-am privit cu atenţie. Se părea că era vorba de invizibilul nostru duşman şi această slăbiciune omenească dovedea că îl lăsaseră nervii şi cu siguranţă, în marea lui agitaţie, pierduse chiştocul.

Ne-am dat seama că nu era un fumător oarecare, ci unul foarte pasionat. Tutunul din mucul de ţigară era de un negru închis, iar foiţa de culoare cafenie. După ce am chibzuit mai bine, am început să fac o legătură cu nişte întâmplări. Părea un lucru de necrezut, dar toate se legau între ele! Mut de uimire, am întins spre Marian palma deschisă

în care aveam restul de ţigară. El a luat-o, a examinat-o atent, apoi s-a uitat la mine surprins, înainte de amirosi tutunul din foiţă.

— Asta-i straniu, a spus el încet.

— Ce? a vrut să ştie Harris.

Marian a încercat să rostească ceva, apoi s-a răzgândit şi a ridicat din umeri.

— Ei, nimic deosebit, Harris. Prietenul meu a descoperit doar că zăcământul de molibden este neobişnuit de bogat.

— Desigur că trebuie să fie, a fost de părere fermierul, altfel n-ar fi încercat să comită o crimă, sau mai multe.

— Şi acum vreau să vă propun să ne întoarcem la barcă, a spus Marian.

— Dar, am încercat să obiectez însă privirea lui Marian m-a făcut să amuţesc. Mi-o tăiase şi atunci nici nu bănuiam că era cât pe ce să-i zădărnicesc planul. Aşa dar, prietenul meu urmărea un scop foarte precis.

— Ascultă, a fost de părere Harris, când vom reveni aici, vom putea să cercetăm întreaga insulă. Poate îi vom găsi pe indivizii ce acele blestemate săgeţi otrăvite.

— Poate, a spus Marian fără să-l privească pe Harris. Evident că vom da de ei şi este cu putinţă ca să-i şi prindem. Presimt chiar că, dacă nu dispărem imediat de aici, vor zbârnâi aceste săgeţi scârboase cât de curând!

— Pongo crede că nici o pre….

Marian l-a întrerupt pe însoţitorul nostru negru, tot aşa ca şi pe mine. El a făcut iute un semn cu mâna.

— Va trebui să ne grăbim, a spus Marian, mai repede la barcă!

Indiferent dacă devenise dintr-o dată nervos, sau o făcea pe nervosul foarte convingător, fapt este că Harris îl privea destul de îngrijorat şi cu toate că fermierul nu era un om fricos, lăsa impresia că nu mia dorea să rămână în desişul pădurii. L-a apucat aşa dintr-o dată o grabă atât de mare, încât străbătând încâlceala frunzişului şi lianelor, am ajuns curând la lumina plajei.

Mereu mă întrebam de ce Marian a luat hotărârea atât de neaşteptată de a o apuca pe acest drum, întrucât nu sta în obiceiul lui să fugă din faţa unei primejdii, de vreme ce totuşi nu-i era ameninţată viaţa.

Când am ajuns la barca cu motor am rămas surprins. Rotter nu se vedea nicăieri. Rotter dispăruse. Barca noastră zăcea singuratecă şi părăsită!

Grăsanul, care evident se ascunsese la început, la adăpostul nesigur al bărcii, îşi părăsise locul în lipsa noastră şi intrase în pădure!

Marian a mormăit ceva lângă mine, ceva ce n-am înţeles. M-am uitat la prietenul meu, însă n-a mai scos nici o vorbă după aceea şi

apropiindu-se de barcă, a împins împreună cu noi şi Pongo în apă. Acum puteam pleca, putem… când deodată a apărut Rotter! Ce urmărea grasul şi murdarul medic al insulei ieşind la iveală, el care lăsase de izbelişte barca cu puţin înainte?

IV
DUBLA EXISTENŢĂ A LUI ROTTER

TRECURĂ VREO CINCI MINUTE de când Rotter ieşise impetuos din pădure, ca un bivol furios. A alergat cu elan vreo cinci sau şase metri pe plajă, încercând cu greu să se oprească, atunci când a văzut că barca plutea pe apă, iar noi ne aflam în ea. Gâfâia şi era leoarcă de sudoare.

— Ce-i cu graba aceasta? i-a strigat Marian.

— A fost aici, a spus Rotter răsuflând din greu, a fost ceva în desiş, am cercetat acolo peste tot să văd ce este. Întruna mi-aţi spus să cercetez dacă nu se pare ceva neobişnuit în partea aceea. Mi-a venit greu! Totuşi am mers, dar nu se afla absolut nimic, chiar nimic! Mi-am dat bine seama. Şi atunci, a continuat el rânjind ruşinat, atunci m-am întors cu teamă şi m-am repezit încoace cât am putut de repede.

— Haide linişteşte-te. Totul este în regulă şi nu s-a întâmplat nimic, a spus Marian potolindu-l. Chiar nimic şi totul este în ordine, Rotter!

— Deci să-i mulţumim lui Dumnezeu! a răsuflat grăsunul uşurat, pentru că am apucat să văd de acum săgeţi otrăvite zburând şi căzând la pământ, cândva în această junglă blestemată. Mă aflu atâta vreme în ţara asta şi nu m-am deprins cu ea. Probabil că ar fi fost mai bine dacă aş fi rămas în bătrâna Europa.

— Asta-i încă cu putinţă, a întărit Marian din cap şi Rotter l-a privit surprins. Fireşte, a continuat prietenul meu, în călătoriile noastre am făcut cunoştinţă cu o mulţime de oameni care au stat la tropice ani de zile şi niciodată nu s-au simţit bine.

— Da, da, a confirmat din cap Rotter, aşa se întâmplă şi cu mine, mereu aceeaşi arşiţă şi umezeală. Nu, când mă voi găsi iarăşi la Rotterdam, va fi cu mult mai bine pentru mine.

— Şi de ce nu te întorci, de vreme ce Insulinda a devenit independentă şi cei mai mulţi dintre olandezi au părăsit-o?

— De ce? a mormăit Rotter şi s-a aşezat pe banca din spate a bărcii. Părea să-l deranjeze greul pistol de patruzeci şi cinci de sub curea şi trăgându-l afară, l-a aşezat lângă el pe bancă. Oare ce pot face eu acolo? Ca medic aici se câştigă totuşi mai bine decât aiurea. Asta am învăţat în atâţia ani. Ca să poată cineva trăi are nevoie de cât mai mulţi bani. O întreagă grămadă.

Marian a dat din cap şi apoi i-a făcut un semn lui Pongo. Tovarăşul nostru negru a dat drumul la motor, a întors barca şi am lăsat repede

în depărtare insula a cărei taină reală o descoperisem printr-o întâmplare fericită.

Marian continua să se întreţină cu Rotter, care părea să-şi revină încet de pe urma goanei sale. În ce mă priveşte, mă uitam într-una la vechiul pistol militar american de lângă grăsun şi mi s-a părut că ceva nu era în regulă cu această armă. Ceva ce era foarte important! Ceva ce nu înţelegeam! Am vrut să-l privesc mai atent, când deodată Marian s-a ridicat în picioare, a făcut doi paşi spre medicul insulei şi i s-a adresat.

— Ai o ţigară pentru mine, Rotter? Ale mele mi s-a stricat prin junglă!

Rotofeiul şi-a ridicat privirea, faţa lui a luat iarăşi acea expresie de pasăre răpitoare, clipind din ochi ca o bufniţă surprinsă pe neaşteptate de lumina unui proiector şi apoi a ridicat din umeri:

— M-ai nimerit prost mister Farrow, mi-am… căutat zadarnic ţigările, cu puţin mai înainte. Trebuie să le fi pierdut pe când alergam prin pădure.

— Ia de la mine! a sărit Harris şi i-a întins lui Marian pachetul său.

Oricum s-a încheiat cu rugămintea prietenului meu, ea nu m-a pus pe gânduri, deoarece începusem să pricep ce era cu pistolul de pe banca de lemn a bărcii. Nici mai mult mici mai puţin, Rotter ne-a turnat o minciună!

Grăsanul ne-a spus că nu prea este curajos şi totuşi a pretins că a pătruns cândva în jungla asta, unde a auzit zgomote şi a putut vedea zburând săgeţi otrăvite fără a avea, în mână vreo urmă gata de tragere!

El scosese una de sub cureaua pantalonilor, chiar aici pe bord şi mi-am dat seama în mod lămurit, după cum procedase, că aşa ceva trebuie să fi făcut foarte regulat. Aşa dar Rotter ne-a minţit!

N-am fost în stare să observ ceva deosebit după pământul care i se lipise de tălpi, dar totuşi era ţărână ce demonstra că el a fost în junglă.

L-am studiat pe rotofei cu de-amănuntul şi i-am văzut pe frunte nişte broboane albe, care nu erau de fel o urmare a fugii sale precipitate. Lăsa impresia că înţelegea că eu nu am încredere în el şi când mi-am întors privirea spre Marian, mi-am dat seama că şi prietenul meu urmărea cu de-amănuntul comportarea jegosului, blajinului şi ramolitului medic. Cât de grave erau bănuielile lui Marian faţă de acest medic ciudat, mi-am dat seama atunci când îndrepta discuţia pe alt făgaş, ori de câte ori Harris voia să aducă vorba despre descoperirea secretului de pe insulă, cu toate că Rotter a încercat să-l încurajeze în această direcţie.

În orice caz, medicul insulei a devenit deodată foarte grăbit când am ajuns din nou pe insula principală, a lui Harris. El şi-a luat repede rămas bun şi a refuzat să intre în casă, s-a urcat iute la bordul micii lui

bărci cu motor.

— Nu doreşti totuşi cel puţin să vii cu mine la un whisky, doctore? l-a întrebat Harris.

— Nu, nu, lasă pe altădată, s-a scuzat olandezul. Prin aceste locuri trebuie să fiu de altfel foarte prudent cu acest whisky, Harris!

Împotriva acestui lucru era puţin de spus. Americanul a râs şi i-a făcut încă o dată semn cu mâna medicului, în timp ce acesta pornind motorul a luat-o din loc cu toată viteza.

Fermierul ne-a părăsit ca să poruncească să ni se pregătească de îndată o baie răcoritoare, după raita ce o făcusem prin junglă. Până la masa de seară mai era încă vreme şi mi se părea oportun să folosim acest timp ca să stăm de vorbă, fără martori, despre constatările noastre. După ce am făcut duşul şi ne-am schimbat, l-am întrebat pe Marian:

— Pentru ce te-ai întors atât de neaşteptat de pe insulă? Şi de ce te fereşti de Harris?

— Harris, a spus Marian încet şi şi-a scos pachetul de ţigări din bluză, aceeaşi bluză pe care o purtase şi în junglă. Fără doar şi poate ţigara era în bună stare, contrar afirmaţiei pe care a făcut-o faţă de Rotter, atunci când îi ceruse o ţigară. Harris, a spus el în continuare, este un om foarte bun şi şi-a aprins ţigara, dar este prea credul. El a vrut să-i povestească imediat lui Rotter despre descoperirea molibdenului şi deasemenea, nu manifestă nici o neîncredere faţă de şeful său de echipă Guran Tong.

— Dar tu, l-am întrebat eu, eşti de acord cu îndoielile mele faţă de Rotter?

— Întru totul, a confirmat Marian. Eu ştiu şi ai remarcat şi tu, că ne-a spus un basm despre raita lui prin pădure. De ce asta, dracul o ştie.

— Dar pistolul? am întrebat eu.

— Pe de-a întregul! a confirmat Marian. El n-ar îndrăzni niciodată să intre în pădure dacă… şi Marian s-a uitat la mine şi şi-a ridicat ochii căprui în sus.

— Dacă el, am continuat eu, dacă el s-ar teme de acolo de ceva.

— Într-adevăr asta este ce îmi dă de gândit, a meditat Marian. Asta, dar şi asta de aici. Şi el a scos cu băgare de seamă din pachetul de ţigări chiştocul umed şi cafeniu. Priveşte încoace, a spus el şi a desfăcut mucul de ţigară în două, apoi a luat o ţigară de a sa, a crăpat-o cu toată atenţia şi a aruncat jos tutunul din ea. După aceea, a umplut-o cu tutunul din mucul pe care îl găsisem eu în groapa de molibden, a răsucit cu atenţie foiţa şi a obţinut o ţigară subţire. A vârât-o în gură, a aprins-o cu un chibrit, a tras din improvizata ţigară şi a suflat fumul în încăpere. Imediat s-a răspândit un miros iute şi înţepător de tutun franţuzesc. Un miros pe care eu l-am sesizat pentru

prima oară pe verandă cu puţine ore mai înainte. Acelaşi de atunci când grăsunul Rotter venise la noi şi fumase o ţigară de a sa, pe când Harris se afla încă în comă.

— Este o dovadă de necontestat, înţelegi tu? Cu greu se poate admite că pe acest grup de insule se găsesc doi oameni care să fumeze aceleaşi ţigări franţuzeşti.

— Şi ce fel de mărturie este? am întrebat eu încet. Ea dovedeşte că Rotter a fost odată la groapa cu molibden. Nimic mai mult!

— Nimic mai mult! Dar mai există şi o mulţime de alte lucruri. Îţi aminteşti cât s-a străduit să ne reţină aici, ca să nu descoperim ce este în realitate cu „Locul groazei” şi că tot timpul a încercat să nu lase nici o bănuială că ştia ce există de fapt acolo.

— Poate că nu cunoştea cât de valoros este molibdenul, am obiectat eu.

Marian şi-a ridicat sprâncenele.

— Poate nu ştia nici ce înseamnă bani. În orice caz, ştia pe de-a întregul.

— Într-adevăr, am completat eu, ca să meargă cu ei la Rotterdam şi să-şi sfârşească în linişte apusul vieţii.

— Da, chiar Rotter a spus-o! a rânjit Marian. Va fi mai liniştit ştiindu-se probabil într-o vilă uriaşă, cu trei automobile şi o droaie de servitori. Există oameni pentru care acestea au devenit idei fixe. Oricum, el ştie foarte precis ce însemnătate are acest „loc al groazei” şi ce se poate obţine din el. Şi îmi voi înghiţi bluza, ca şi tine de altfel, dacă nu-i chiar el acela care vrea să pună mâna pe acest loc. Păcat că nu mi-a reuşit şmecheria cu ţigara. Acum trebuie să vedem dacă nu găsim cumva şi alte dovezi, cu care să-l putem strânge şi mai tare cu uşa.

— O dovadă cu ceva să-l putem bate în cuie, am gândit eu cu voce tare, o dovadă… Şi deodată mi-a venit ceva în minte. Aşteaptă! Şi am alergat afară din odaie. Coridorul mi s-a părut că nu se mai sfârşeşte şi Harris a făcut o faţă îngrozitoare de uimită când am trecut pe lângă camera sa de lucru, fără a-l lua în seamă. După ce am străbătut veranda şi am coborât repede treptele, am început să caut prin iarba din grădină.

Mi-a rămas vie în faţă imaginea când, nu de mult, oaspetele nostru aruncase în iarbă o ţigară pe jumătate fumată, din care se ridicase, o şuviţă subţire şi verticală de fum şi apoi se stinse. Din această cauză am găsit locul exact şi repede. Locul şi ţigara sau mai bine zis, ceea ce a mai rămas din ea. Era mai mult decât îndrăznisem să sper, aproape jumătate de ţigară cu tutun negru şi foiţa cafenie. Am ridicat-o ca pe o comoară şi am vârât-o în buzunar. Avea să ne folosească drept dovadă, ca să putem demasca locul dublu al lui Rotter.

Marian a dat doar din cap când am aşezat restul de ţigară lângă

cealaltă jumătate, găsită în groapa cu molibden şi a spus:

— Este ceea ce ţi-ai dorit! Ca aspect se aseamănă întru totul între ele.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat.

— Să cumpănim bine, a râs prietenul meu. Harris a fost otrăvit imediat după ce a fost înfipt pumnalul în masa lui de scris, care îi anunţa moartea şi exact în acelaşi moment a apărut acest caraghios doctor insular. După cum se afirmă, din cauza săgeţilor otrăvite sud americane era cât pe ce să-l coste viaţa pe van Dooren. Poate că adevărata cauză a sosirii sale pe insula principală era doar de a constata el însuşi dacă Harris a căzut jertfă perfidei. Iar dacă săgeata sud americană a trebuit să dispară, asta s-a întâmplat pentru a nu se stârni bănuiala comisarului guvernamental sau a poliţiei. Rotter a avut cele mai bune ocazii ca să o facă.

— Şi apoi, am intervenit eu, acest Guran Tong a urmărit discuţiile noastre şi a auzit foarte clar cum tu ai afirmat, printre altele, că spaţiul maritim dintre cele două insule, de acum înainte, va fi supravegheat de pe iahtul nostru, aşa încât să nu fie posibilă nici o legătură directă între persoanele cu intenţii rele, apoi i-am interzis să ne mai transporte dincolo şi de aceea s-a hotărât amabilul Rotter să ne însoţească. El s-a oferit să supravegheze barca şi neavând nimic urgent de făcut, s-a mistuit în junglă.

Marian a confirmat din cap.

— Fii convins că la aceasta m-am gândit mult, Robert. Te-ai întrebat desigur de ce, de vreme ce am ajuns pe uscat, am părăsit pe neaşteptate cariera de molibden. Când am găsit mucul de ţigară, mi-am dat seama dintr-o dată pentru ce Rotter a vrut să se despartă de noi. Înţelegi tu? Dacă venea cu noi Guran Tong, el i-ar fi prevenit pe oamenii de pe insulă şi i-ar fi informat despre intenţiile noastre. Întrucât Guran Tong nu a venit, a trebuit ca Rotter să-şi asume această sarcină. Din această cauză a stăruit să rămână singur în urmă.

— Se potrivesc toate pe de-a întregul, însă până acum nu sunt decât presupuneri.

Marian a atins uşor cu degetul cele două capete de ţigări.

— Aceste sunt mai mult decât o presupunere, acestea sunt de acum dovezi, Robert. Celelalte dovezi le vom obţine la noapte.

— Intenţionezi să mergem iar pe insulă nu?

Marian a dat din cap:

— Da, însă de astădată nu luăm pe nimeni, decât pe Pongo. Nici pe Harris. Este mai sigur pentru el şi pentru noi.

— Eu cunosc pe cineva, care ne-ar putea servi bine împotriva unui duşman care preferă perfidul tub de suflat săgeţi.

— Pe cine?

— Pe Maha, ghepardul nostru! am spus. Nu neg instinctul lui

Pongo, Marian, dar nasul lui Maha îmi place însă mai mult!

— Nu-i rău, a fost de acord Marian, el poate să ne fie de folos într-o mulţime de împrejurări şi surprinde orice încercare de atac. Spune-l lui Pongo după cină să-l ia de pe vas şi să ne facă rost cât poate de repede de o barcă, cel mai bine de un canu indigen. Cred că aceasta va fi mai convenabil pentru noi, decât să mergem în vizită la insulă cu un motor zgomotos. Iar la masa de seară vom încerca să aflăm de la Harris câte ceva despre acest original medic al insulei. Probabil că Harris cunoaşte o grămadă de lucruri despre el şi poate să ne ajute cu ceva.

Înspre seară Pongo a reuşit să aducă o barcă mai departe de debarcader, ca să nu atragă atenţia. Apoi şi-a găsit o ascunzătoare, unde a aşteptat împreună cu Maha ca să se întunece bine, pentru a putea întreprinde călătoria.

Până s-a înserat am rămas în camerele noastre, ne-am odihnit puţin şi am aşteptat până a apus soarele, ca în sfârşit să coborâm pe scenă pentru a elabora ultimul act al dramei.

Cina a decurs destul de tăcut, eu gândindu-mă desigur la lucrurile ce aveau să ne aştepte. La „doctorul” cel jegos, la descoperirea molibdenului, sau numai la un obişnuit muc de ţigară cafeniu umed, căruia urma să i se hotărască acum soarta.

— Spune Harris, a întrebat Marian, dorind ca şi mine să afle, cine este de fapt acest Felix Rotter?

— Doctorul? a întrebat tărăgănat fermierul american. Da, ce fel de om este? Aţi apucat să-l cunoaşteţi. Unul dintre albii fără căpătâi de la tropice, înţelegeţi? Poate că clima, poate că alte lucruri sunt cauza, eu nu ştiu. Cunosc numai că este dezordonat, nicicând prea curat şi mereu gata să sară în ajutor. Probabil că se află de mai multă vreme decât noi în această regiune, mai mult decât cei mai vechi plantatori de pe celelalte insule.

— Dar totuşi este într-adevăr medic? am întrebat eu.

— Desigur că trebuie să fie, a confirmat din cap Mel Harris. Se pricepe la o mulţime de treburi în această meserie. Şi cineva mi-a povestit că el a fost cândva medicul oficial al acestui grup de insule. O anumită istorie cu o fată malaeză l-a costat retragerea autorizaţiei. Dar asta s-a întâmplat mai înainte de a veni eu aici. În orice caz, nu ştiu dacă această poveste amoroasă o confirmă el, sau este doar un zvon răuvoitor. De asemenea, a încercat să-şi întemeieze o fermă agricolă după cât se pare, se pricepe la tratamentul bolilor şi nu are nici o cunoştinţă cât de vagă despre administrarea unei ferme. A venit încoace ruinat, prăpădit, dar oricum am lua-o, nu este antipatic, mă înţelegeţi la ce mă refer.

L-am înţeles, deoarece se referea la faptul că rotofeiul de Rotter admitea pe faţă că era un fricos şi nu chiar un erou. Păcat că această

imagine era atât de înşelătoare.

— Ai spus, Harris, a fost de părere Marian îngândurat, că Rotter te-a ajutat până acum adeseori. În ce fel a făcut-o?

Fermierul a confirmat în mod energic:

— A făcut-o, mister Farrow. De câte ori m-am îmbolnăvit, nu a pretins nimic, în afară de câţiva dolari amărâţi, deoarece, spunea el, nici înainte, nici acum nu urmărea să se îmbogăţească.

Mă vizita conştiincios şi mă ajuta imediat. Îi place să pară un tip ciudat şi cunoaşte insula destul de bine, până la ultimul copac, planul de defrişare de aici l-am întocmit după sfaturile sale şi nu regret.

Este curios că doctorul a refuzat banii pentru asta. Bani de care ar fi avut nevoie la reîntoarcerea lui în Olanda.

Asta-i de altfel ideea lui fixă. Nu se poate să schimb nici zece cuvinte cu el, fără să nu pomenească de aşa ceva. La început am avut mari greutăţi cu lucrătorii băştinaşi. Oamenii junglei nu aveau obişnuinţa muncii şi pretinsa civilizaţie a indigenilor era un basm. Cum era de aşteptat, Rotter mi-a făcut rost de oameni. El are o mare influenţă asupra malaezilor, aproape tot atât de mare ca şi una din căpeteniile lor supreme.

— Ţi-a mijlocit procurarea tuturor oamenilor pe care îi ai pe plantaţie, Harris? am intervenit eu.

— Fireşte că nu tuturor, cei de la început sunt aduşi de mine. Chiar şi şeful de echipă Guran Tong. El a fost primul care a acceptat să lucreze, cu o simbrie obişnuită, fiind apoi urmat şi de ceilalţi.

— Ce ţi s-a povestit despre proprietăţile doctorului? s-a interesat Marian.

Harris a dat din umeri râzând.

— Într-adevăr, el a păţit multe. Dar staţi aşa, acea companie pentru construcţia unui aeroport pe insula vecină, despre care am mai amintit, i-a adus câteva ghinioane…

— Fiindcă veni vorba de societate, aceasta era una particulară? a întrebat Marian.

— Da, desigur, a confirmat americanul. O firmă privată, cu împuternicirea oficială din partea guvernului.

— Şi ce s-a întâmplat cu oamenii săi? a continuat să întrebe Marian şi deodată a bătut nervos cu degetele pe masă. S-a uitat în sus şi m-a căutat cu privirea.

Ochii îi erau întunecaţi şi îi scânteiau. Fără nici o îndoială, Marian găsise o urmă, pe care o apucase ca să dezvăluie secretul „locului groazei”. Chiar şi eu am început dintr-odată să înţeleg nişte legături între diferitele întâmplări.

— Un englez care a venit încoace, un oarecare inginer cadastral Peter Wells, a dispărut de atunci şi cred că, cu prilejul vizitei mele pe insula de dincolo, i-am auzit strigătul de ajutor. Ceilalţi doi din echipă

erau olandezi şi al patrulea brazilian, se numea Cota şi era omul care se ocupa cu planul de lucrări. Mi-a povestit că el cutreierase drumurile junglei din Matto Grosso, de pe Amazon.

— Cutreierase drumurile acelea şi făcuse cunoştinţă cu tuburile de suflat săgeţi otrăvite, a mormăit Marian atât de încet, încât eu care stăteam lângă el aproape că nu am înţeles.

— La ce te gândeşti, mister Farrow? a întrebat Harris repede.

Marian a dat din cap.

— La nimic deosebit, Harris. Mi-a venit tocmai în minte că trebuie totuşi să fac acum o vizită la iahtul nostru. Şi după aceea cred că vom merge devreme la culcare. Ziua nu ajunge pentru cât de multe sunt de făcut şi vom vedea asta mâine dimineaţă....

V
LOCUL GROAZEI

ÎNTUNERICUL S-A LĂSAT la momentul potrivit pentru Marian. Eu mi-am luat dea cum rămas bun de la Harris şi m-am retras în odaia mea, am stins lumina şi m-am aşezat la fereastră.

— Eşti gata pentru călătorie? m-a întrebat el încet. Am confirmat din cap. Atunci să pornim, Robert!

— Ai aflat ceea ce ai vrut să ştii? am întrebat eu.

Marian a dat şovăitor din cap.

— Am descoperit de-acum multe, însă nu înţeleg încă de ce cu puţin mai înainte ai spus că toate sunt doar presupuneri. În câteva ore vom obţine probabil dovezi convingătoare.

— Bineînţeles, până şi întreg pachetul de ţigări al unui om lacom după bani, care se denumeşte doctor, am glumit eu şi m-am ridicat.

— De data asta desigur că va fi un lucru mai grav, a spus Marian serios. Un lucru cu omoruri şi alte câteva asemenea comportamente prieteneşti.

Am părăsit în linişte casa şi am luat-o spre ţărm pe o direcţie laterală, ascunşi de un porumb înalt. Şi cu toate că deodată mie mi s-a părut că în urma noastră alunecă o umbră, Marian n-a observat-o deloc. Probabil că eu eram foarte nervos, deoarece am pipăit involuntar cu mâna patul revolverului.

Bine că era întunerec şi nu ne vedea nimeni, doar Pongo cu armele noastre şi ghepardul Maha, care ne aştepta în ascunzătoare. Se îngrijise şi de o barcă, una din acelea zvelte, un canu îngust de prin insulele Malaeze, potrivit întru totul scopului nostru. Rapid, uşor de condus şi nezgomotos.

Când ne-am strecurat înăuntru, ghepardul a devenit neliniştit şi a scâncit încet, eu l-am netezit slab pe cap, iar el mi-a lins mâna.

Barca a zvâcnit uşor când Pongo a împins-o de la mal şi a luat loc la pupa. Noi am apucat nişte vâsle scurte şi am pornit pe apa

întunecată. Până la răsăritul lunii mai erau încă vreo câteva ceasuri, dar puteam desluşi vag locul groazei la care mergeam a doua oară în această zi. Can-ul aluneca repede şi într-o tăcere desăvârşită. Numai la proră clipocea apa şi scotea un zgomot slab şi înăbuşit ori de câte ori vâslele cădeau în marea liniştită.

Am vâslit din greu şi în tăcere şi pentru mine era o enigmă cum vom putea ajunge la insulă pe această beznă de iad. Dar Pongo menţinea o direcţie perfectă, după cum o dovedea poziţia neschimbată a stelelor sau sfida noaptea precum acei navigatori vestiţi ai lumii. Doar dracul ştia cât mai era până la insula aceea şi nu-mi mai simţeam mâinile, iar cu toată răcoarea nopţii, pe tăcute îmi şiroia sudoarea. Fusesem deja cu barca de două ori pe aici, însă acum nu mai aveam barca cu motor. Nici noi, însă nici cineva dintre ceilalţi. Deodată însă am fost surprins de un zgomot al unei bărci cu motor, care turbura tăcerea nopţii. Venea din spate, zbura repede, huruind în stânga noastră, la o distanţă de vreo câţiva metri şi apoi s-au auzit tot mai slab.

— O barcă cu motor destul de uşoară şi cu zgomot foarte drăguţ, a spus Marian liniştit. În aceeaşi clipă, el şi-a oprit vâslitul şi deodată vuietul motorului a rupt din nou liniştea nopţii. Îţi spune ceva asta, Robert.

— Dacă tu ai mai adăuga că în urma noastră s-au întâmplat o mulţime de lucruri, am răspuns eu răguşit. Îmi mănânc pălăria dacă nu era barca cu motor a lui Rotter. În orice caz, cea ce am auzit mai adineaori se ştie exact cui aparţine. Şi direcţia în care merge e a naibii de precisă, acolo unde se află insula lui Harris. Dacă nu mă înşel, Rotter nu a părăsit de loc insula principală, aşa cum a lăsat să se creadă şi a aşteptat să vadă ce întreprindem noi.

— Şi acum sunt convins că adineauri ne-a urmărit totuşi cineva prin lanul de porumb. Probabil că acum se află înaintea noastră, în barca lui Rotter. Presupui cine este?

— Guran Tong, a spus Marian cu mânie reţinută. Să vâslim mai repede, ca să nu lăsăm comitetul de întâmpinare să ne aştepte, trebuie să fie de altfel destul de nerăbdător.

Eu am rânjit supărat, cu toate că nu mă putea vedea nimeni prin întunerec, apoi am prins vâsla şi am tras ascultător cu putere. Nu mai era mult până la „locul groazei”. Înaintea noastră, se înălţa pe cer un contur întunecat şi stelele începeau să se acopere.

— Unde intenţionezi să debarcăm? l-am întrebat pe Marian.

— Un loc este la fel de bun ca altul, mi-a răspuns prietenul meu. În orice caz, sunt preveniţi, iar Rotter ştie că noi îi vom lovi pe el şi afacerea sa. Mă tem că va fi destul de greu.

Pe când, în clipa aceea, ne gândeam că va fi greu, Pongo trăgea cu îndemânare canu-ul mai încolo pe nisip, pe un loc ridicat pe plaje, ca

să-l ferească de apă. El i-a strigat lui Maha un ordin scurt şi ghepardul s-a ridicat în barcă, s-a întins şi a zburat afară cu un salt mlădios. Fiara era atentă, însă pe deplin liniştită. N-a simţit nici un pericol în imediata apropiere, cu toate că ghepardul a adulmecat spre stânga şi a pufăit odată, abia auzit.

Pongo şi Marian au ieşit după mine din canu. Prietenul meu a renunţat la greul său cuţit şi i l-a întins lui Pongo, după care a lovit de două ori cu piciorul în bordura bărcii.

— Uite ce, a spus el apoi, eu cred că Maha a mirosit ceva din barcă, înainte de a coborî noi. Ar fi foarte bine dacă totuşi am face barca de nefolosit. Socot că în acest fel vom evita ca eventual cineva să poată scăpa cu fuga de pe insulă.

— Şi noi? am întrebat eu contrariat.

— Noi n-am venit încoace ca să fugim ci dimpotrivă, Robert, să lichidăm această absurdă prostie care a tulburat atâta timp viaţa oamenilor, numai pentru că un individ decăzut vrea să se îmbogăţească prin violenţă. Va trebui să căutăm prin împrejurimi dacă mai există vreo barcă lăsată de locuitorii invizibili ai insulei, dar eu cred că nu. Ca să nu fie uşor dat de gol, Rotter a avut grija ca legăturile lui cu lumea exterioară să fie rupte.

Din fericire, uşoara barcă cu motor a lui Rotter am găsit-o la o depărtare de vreo sută de metri de locul nostru de debarcare.

— El a renunţat la orice precauţie, a spus Marian. Individul ştie precis că i-am ghicit intenţie şi acum nu-i mai este de folos o prea mare prudenţă.

— N-are nevoie de măsuri de precauţie, am murmurat eu, însă barca poate fi folositoare destul de bine, ca să ne transporte de aici.

— Oricum, ne vom gândi la aceasta, a încuviinţat Marian. Însă este zadarnic. După ce cu puţin mai înainte am aflat prin radioul de pe iahtul nostru, de compania aeroportului din Djakarta, că nu există nici o societate aeriană pe aceste meleaguri, am pus la cale cu căpitanul Hoffmann ca mâine devreme, iahtul să acosteze la insulă. Dacă nimeni dintre noi nu va aştepta pe ţărm, va debarca cu întregul echipaj şi cu mitraliera. Atunci cu siguranţa că se va sfârşi cu această stafie, dacă noi nu vom termina cu ea până vin ei.

— Ce ai mai aflat în mod deosebit de la Djakarta? am vrut eu să aflu, în timp ce noi, porneau încet înainte de pe plajă, în urma lui Pongo şi a lui Maha.

— Nu prea multe, a spus Marian încet. Doar câte ceva despre acest Wells, despre care se pretinde că a dispărut. El este geolog şi a fost dezavuat deja de un an de către guvernul indonezian.

— Cum geolog? am întrebat eu, ne mai fiind în stare să mai spun ceva.

Rareori în viaţa noastră aventuroasă, o aparentă taină se lămurea

atât de simplu, precum cea a „LOCULUI GROAZEI”. Ea ar fi avut succes, însă acum totul apărea imens de primitiv.

Deodată în insulă s-a auzit un strigăt pătrunzător. Un om răcnea din răsputeri cerând ajutor, cineva care striga după ajutor în englezeşte. Ne-am oprit surprinşi, ascultând strigătul care devenea tot mai slab.

— Cineva care a strigat, de fel nu teama, ne-a şoptit din faţă Pongo. El numai aşa face, *masseri.* El de loc nevoie de ajutor şi deloc primejdie.

— M-am aşteptat la asta a mormăit Marian. Ei ştiu, sau presupun, că noi ne aflăm pe insulă, însă n-au idee unde. În urma acestui şiretlic ar trebui să ne trădăm locul.

— Chiar dacă noi nu întreprindem nimic, ei ne vor găsi curând, Marian.

— Şi, a adăugat Marian imediat, chiar aici!

În întunerec s-a auzit un clănţănit metalic strident, un sunet tipic, când cineva îşi încarcă arma! Chiar şi eu mi-am pregătit carabina gata de tragere şi mi-am pipăit încă o dată revolverul. Eram gata cu toţi! Gata pentru ultima rundă, însă ultima rundă era pregătită pentru noi. Trebuia să trecem printr-o experienţă amară.

Pongo a pătruns înaintea noastră în încâlcita pădure ecuatorială, noi urmărindu-l ca de obicei. El a descoperit repede cărarea croită prin desiş, pe care o urmasem de dimineaţă. Între timp a apărut luna şi şi-a revărsat lumina peste junglă. Era o iluminaţie ce te făcea să fii cuprins de spaimă.

Am ajuns aproape pe la mijlocul insulei, când Maha a devenit neliniştit. Ghepardul şi-a aruncat de mai multe ori capul în sus şi a adulmecat. Însă nu a simţit nimic. Se putea ca duşmanul să fie prin vecinătate, însă nu atât de aproape încât feline să-l socoată ameninţător. Dar atunci când am ajuns într-un luminiş micuţ, animalul şi-a schimbat brusc comportarea. Tocmai părăseam întunecimea pădurii, când Maha s-a năpustit furios! Splendizii săi colţi luceau la lumina lunii. Fiara a făcut un salt înainte care l-a purtat peste jumătate de luminiş. Ghearele de abia i-au atins pământul şi s-a lansat din nou. Am văzut cum i se întindea iarăşi muşchii sub blana bălţată, dar am mai văzut ceva!

Prin lumina difuză a lunii au început deodată să plutească încoace nişte fluturaşi mici şi pestriţi. Unul, doi, o duzină! Se lăsau în jos jucăuşi spre ghepard, din care vreo câţiva s-au înfipt vibrând în blana sa. Săgeţi otrăvite!

Maha lăsa impresia că presimţea că era lovit mortal. El a pufăit sălbatec şi a încercat cu laba din faţă să scoată săgeţile. Însă era târziu! Puternica lui gheară a căzut neputincioasă şi prin pielea pătată i-a trecut un tremur. A pufăit încă o dată sălbatec, când a încercat să

se arunce spre unul din duşmanii săi nevăzuţi. Dar acest duşman era mai puternic decât muşchii săi de oţel. Moartea este totdeauna mai puternică! Maha a căzut grămadă neputincios şi s-a întins deodată în tăcere sub lumina lunii.

Lângă mine, Pongo a scos un strigăt. Era un răcnet înfiorător şi groaznic, slobozit de sălbăticia în persoană, a cărei creaţie a fost ghepardul, care a murit pentru noi, căci fără atacul său aprig peste luminiş, am fi fost noi ţinta ploii de săgeţi ce aduceau moartea în tăcere! Pongo îl iubea pe ghepardul, iar Maha a fost întotdeauna îngrijit de uriaş, încă pe când era pui.

Răcnetul său de furie nu s-a stins încă, atunci când, deodată l-am văzut aruncând puternicul său hanger, cu nemaipomenitul lui pumn. Acesta s-a învârtit prin aer ca un fulger argintiu şi a nimerit frunzişul din partea cealaltă a luminişului. A răspuns un ţipăt, încă şi mai înfiorător ca a lui Pongo. La lumina lunii a ieşit afară clătinându-se un om întunecat, de origine tropicală, în mod vizibil un malaez. În mâini mai ţinea încă o ţeavă lungă, un tub sud american de suflat săgeţi, dar îl ţinea neputincios şi mersul îi era şovăitor. Pe neaşteptate s-a oprit în loc, s-a răsucit şi a căzut grămadă. Din pieptul lui se ridica uriaşul cuţit a lui Pongo şi omul a murit înainte ca corpul său să atingă pământul!

Marian şi-a ridicat arma, împuşcătura a răsunat în noapte, a cărei linişte a fost atât de crunt sfâşiată, ceva mai înainte. Mi-am înălţat şi eu în mod mecanic mauserul şi am trimis toate gloanţele în tufişurile din partea cealaltă a luminişului. Nu aveam nici o ţintă, însă focurile trase au fost doar o reacţie la moartea lui Maha, împotriva perfidului ucigaş al credinciosului animal.

Tufişul a foşnit, au zbârnâit câteva săgeţi şi la tragerea noastră rapidă au răspuns nişte strigăte, apoi totul a luat sfârşit.

Pădurea tăcea, poleită de lumina de argint a lunii, dar în luminiş era cu totul altceva. Aici zăceau nemişcaţi ghepardul nostru şi la trei paşi de el, un om ucis printr-o lovitură în piept de cuţitul lui Pongo.

— Repede, a gâfâit Marian. Haide să ne luăm după ei. Au fugit şi dacă nu le lăsăm nici un răgaz, putem să ajungem la cabana lor chiar odată cu ei, sau înaintea lor. Ar fi mai bine dacă ne-am găsi acolo un adăpost împotriva săgeţilor lor otrăvite!

Ne-am grăbit pe o potecă cât de repede am putut. Crengile mă loveau peste faţă, dar nu mai ţineam seamă de ele. Marian s-a oprit pe neaşteptate şi s-a dat după nişte tufişuri din faţa noastră, eu fiind cât pe ce să-l dobor din goană. De undeva un glas a strigat o poruncă în malaeză şi am tras de trei ori într-o direcţie întâmplătoare şi vocea a amuţit brusc.

Deodată ne-am pomenit iarăşi într-un luminiş şi ne-am poticnit în el la lumina lunii. Însă de această dată n-am mai fost primiţi de

otrăvitoarele săgeţi. De undeva însă a alunecat fulgerător o umbră şi foarte aproape de noi a şuierat un glonţ. Ciudat este că în aceiaşi clipă mi-a venit fără voie în minte marele pistol de patruzeci şi cinci, pe care îl purta azi dimineaţă Rotter. Mi-am ridicat mauserul, am tras de două ori şi în acelaş moment mi-am dat seama că nici n-am nimerit ţinta, ca şi cel de dincolo.

— Mai repede! strigat precipitat Marian către mine. Spre casa aceea, înainte ca ei să ne atace cu săgeţi!

În mijlocul luminişului se înălţa o casă primitivă din lemn, una din acelea care, la drept vorbind, le întâlneşti doar în filme. Tocmai am ajuns la cabană, dar când am încercat să intrăm, uşa s-a deschis brusc. La intrare a apărut un om alb foarte înalt şi deşirat. Şi-a înălţat mâna, în care ţinea un pistol greu automat, era târziu să ne mai folosim armele noastre. Omul era gata să tragă în noi ca la tir, însă nu a făcut-o. I s-a întâmplat ceva cu totul neaşteptat. De atâta vreme de când Pongo devenise însoţitorul nostru, ne obişnuisem cu teribila lui fire sălbatecă, care însă începuse să-l părăsească. Dar moartea lui Maha trebuia să-l fi afectat enorm, încât uriaşul nostru negru cu greu putea fi recunoscut. Când individul s-a ivit în faţa uşii cu ţeava pistolului îndreptată spre noi, Pongo se găsea undeva mai lateral. El s-a repezit cu un urlet furios, cu un mârâit cu care leul îşi arată iritarea, apoi a zburat prin aer şi s-a izbit de omul din uşă, trântindu-l cu forţa puternicului său trup.

A răsunat împuşcătura, glonţul a fluierat pe deasupra capetelor noastre şi m-am aplecat involuntar, aşteptând a doua împuşcătură, însă aceasta n-a mai venit. Pongo a lovit încă odată cu uriaşul său pumn pe neputinciosul om de jos. În aceeaşi clipă, palmele i s-au închis ca nişte gheare pe grumazul adversarului său. Marian a încercat să-l oprească pe Pongo al nostru, altfel avea să se sfârşească în câteva secunde cu omul ieşit din cabană!

— Mai avem nevoie de el, a spus el răguşit. Lasă-l să trăiască, Pongo. Pentru a-l preda justiţiei.

Am împins uşa cât colo. Fără îndoială de aici din colibă aveam să ne confruntăm cu destule tuburi de suflat săgeţi, pe când până acum am avut de-a face, pe afară, doar cu focuri de pistoale, faţă de care eficacele noastre arme erau superioare. Situaţia avea să se schimbe dacă intram în încurcătura şi ne pierdeam toată noaptea. Marian s-a uitat la mine şi părând să ghicească la ce mă gândeam, a dat uşor din cap.

— Întâmplător, am găsit ceea ce mi-am dorit, Robert. Vom sta înăuntru, ca într-o fortăreaţă improvizată, ai înţeles? Când mâine dimineaţă va ajunge la insulă căpitanul Hoffmann cu echipajul, noi îi vom fi doborât pe duşmanii noştri. Iar pe deasupra, îl avem pe acesta şi a arătat cu degetul spre victima lui Pongo ghemuită într-un colţ, pe

un ostatec.

— Mai sunt încă cel puţin o duzină, am spus eu cu vocea sugrumată. Ne vor ataca, ca să ne răzbească şi nu-i de glumit!

— Şi cum, n-avem cu ce-i opri? a întrebat Marian întărâtat, lovind patul mauserului său.

Într-adevăr, puteam să ne folosim de armele noastre până se făcea ziua, ca să doborâm cât mai mulţi ticăloşi.

Victima lui Pongo şi-a revenit abia după două ore, aşa de puternic îl lovise Pongo. L-am observat pe om cu coada ochiului. Se mişca nesigur. Deodată a deschis ochii şi a întrebat buimac ce i se întâmplase. Vorbise în engleză!

— Nimic deosebit, mister Wells, a spus Marian de la cealaltă fereastră a colibei. Doar atât că s-a terminat cu afacerea dumitale. Acum pentru dumneata, iar pentru Rotter şi ceilalţi mâine dimineaţă. Aici nu mai există nici o posibilitate de îmbogăţire pentru dumneata şi ticăloşii voştri, nici din molibden, nici din altceva. Doar cătuşe şi o excursie în temniţele indoneziene.

Englezul a încercat să se ridice, însă Pongo l-a înghesuit iar la loc. El l-a lovit cu dosul mâinii, făcându-l să cadă înapoi ca un snop.

— Vezi bine că nu mai este nimic de făcut, i-a spus batjocoritor Marian, cerându-i lui Pongo să-l lege. Pongo a făcut-o, arătându-şi dinţii printr-un rânjet.

Dar apoi am fost cuprinşi de alte griji.

— Afacerea trebuia să se sfârşească prost, a mormăit sincer englezul, am spus-o de la început. Dar Rotter era foarte sigur că va câştiga. Afară întunerecul se transforma treptat într-o luminoasă zi ecuatorială şi când avea să se vadă bine, atunci cu siguranţă că Rotter va găsi motive să se arate.

— Sosesc! a strigat deodată Marian. Eu mă reîntorc înapoi şi îi aştept să vină din partea cealaltă!

Se apropiau câţiva malaezi înveşmântaţi în kaki, cu tuburi de suflat săgeţi, de care făcuse rost brazilianul din grupul lui Rotter, din ţara sa de origine. Am strâns zdravăn patul carabinei şi am făcut ţăndări geamul de la fereastra cabanei, în timp ce şi în partea cealaltă, unde se afla Marian, zângănea sticla. Ne deschisesem câmp liber de tragere. Şi aveam să ne folosim de el!

Deodată au zbârnâit din nou acele blestemate săgeţi pestriţe otrăvite, însă de data aceasta au primit un răspuns bine ţintit! Şi-au spus cuvântul cu hotărâre două mausere şi efectul a fost ţipete de moarte. Cu toate acestea, spre fereastra mea năvăleau doi malaezi. Unul din ei s-a oprit la zece metri în faţă, a ridicat ţeava de suflat, dar săgeata n-a mai putut s-o părăsească! Degetul meu arătător s-a îndoit pe trăgaciul puştii şi glonţul l-a făcut pe malaez să alunece în iarbă. Celălalt a aruncat tubul de suflat şi a luat-o la goană înapoi spre

pădure. L-am lăsat să scape.

— Farrow, a strigat spre noi un glas răguşit de la marginea pădurii. Predă-te şi atunci am să te las s-o ştergi. Ai la îndemână o jumătate de oră ca să chibzuieşti, după care voi lua cu asalt cabana şi vei muri!

Era fără îndoială vocea lui Rotter, am văzut cum Marian ridică încet mauserul şi ocheşte îndelung. Împuşcătura a pornit direct spre ascunzişul de unde vorbi de Rotter. De acolo s-a auzit puternic ţipătul de durere al grăsanului, care-şi zicea doctor. El s-a prăvălit afară în luminiş, a început să dea din mâini şi s-a întins cât era de lung.

A zăcut o vreme nemişcat şi am crezut că Marian îl ucisese. Însă nu era chiar aşa. Rotter mai trăia. El s-a ridicat după mai multe încercări şi a pornit târâş spre pădure. Pe neaşteptate nu departe de luminiş a început să ţăcăne o mitralieră. Hoffmann sosise cu punctualitate!

— S-a sfârşit! a scrâşnit englezul spre noi. S-a terminat totul!

Aventurile submarinului Dox 208

Hans Warren

SCURT ISTORIC AL ORAŞULUI ADELAIDA

ADELAIDA ESTE CAPITALA Australiei de sud, iar în anul 1949 avea aproximativ 400.000 de locuitori.

Adelaida este aşezată lângă fluvial Torrens şi la nouă kilometri de mare şi de golful Sf. Vicenţiu.

Australia mai este denumită, în prezent şi ţara viitorului. Planurile viitoarelor construcţii au fost întocmite de arhitecţi renumiţi, iar acestea sunt diferite pentru fiecare oraş în parte.

Străzile lungi şi drepte se încrucişau sub unghiuri drepte, iar construcţiile ridicate sunt neasemuit de frumoase.

Centrul oraşului pe lângă construcţiile moderne este înconjurat de un cordon de parcuri frumos amenajate şi bine îngrijite. Dincolo de acest cordon sunt mahalalele şi cartierele suburbane ce pot fi numite parţial cartiere care au camere de închiriat şi cealaltă parte a suburbiei cu vile.

Dar fiecare vilă este înconjurată de o frumoasă grădină. Astfel că oamenii bogaţi şi-au putut permite să-şi construiască casele de locuit mai departe de mare dar mai aproape de munţi.

Trebuie să amintim că numai în ultimul timp vilele sau construit într-un stil uniform.

Terasa Nordică este o stradă în centrul oraşului Adelaida şi este cunoscută în toată Australia deoarece aici îşi au sediile clădirilor administrative şi universitare ce fac să se vorbească cu multă însufleţire despre Adelaida ca despre un centru cultural.

I
LA ADELAIDA

ADELAIDA ESTE UN ORAŞ construit la sfârşitul secolului nouăsprezece, după planuri urbanistice bine întocmite. Arhitectul acestor planuri a fost un vizionar în domeniul construcţiilor. El, arhitectul, s-a gândit la stilul modern, la dezvoltarea intensă a traficului stradal, care creşte şi se dezvoltă mereu, la activitatea oamenilor şi la nevoile lor de spaţiu de locuit din ce în ce mai mari.

Străzile create la timpul său, păreau a fi fără sens dar, care mai târziu şi-au dovedit din plin viabilitatea lor.

Construcţiile făcute în stilul vilelor, au fost înconjurate cu frumoase grădini, ce constituie o oază de verdeaţă.

Nu este o exagerare dacă se spune că oraşul Adelaida este unul dintre cele mia frumoase aşezări de pe pământ.

Aici, în Adelaida, trebuia să se lămurească secretul lui Jerry Woods. Acesta deţinea un plan care pentru negrii australieni avea o mare importanţă. Ca să pună mâna pe plan, negrii l-au răpit pe el şi pe frumoasa lui fiică Florence. Căpitanul Farrow împreună cu oamenii lui voiau să-l elibereze pe Woods şi pe fiica sa, dar mai ales George care a ajuns la ostrovul Capel, într-una din numeroasele sale aventuri.

Cu toate aventurile periculoase prin care a trecut George, el era cel mai dornic să se plece la Adelaida, deoarece camarazii lui aflaseră printr-un bilet al tinerei fete, că negrii australieni, care i-au răpit, se îndreaptă spre Adelaida.

Roturoa, căpetenia negrilor australieni, era un tânăr instruit în Europa, unde a dat examene pentru brevetul de căpitan de navă şi pe

care l-a luat. Până nu de mult el a condus un cuter numit SUWARU (o mică navă cu pânze) al cărui proprietar era Jerry Woods, adică cel capturat de Roturoa.

Submarinul având o viteză mult mai mare ca cuterul, a ajuns la Adelaida cu un avans de douăsprezece ore, înaintea lui. Cum submarinul nu a intrat în port ziua, a rămas în largul mării, în imersiune, până la lăsarea întunericului. Când la adăpostul lui, submarinul s-a apropiat încet de port şi s-a aşezat lângă o navă ce staţiona şi era încărcată cu marfă.

Noaptea era fără lună şi foarte întunecoasă, astfel că marinarii care făceau de cart, trebuiau să fie foarte atenţi pentru a observa umbra submarinului. Numai excelentului simţ de orientare al căpitanului Farrow trebuia să i se mulţumească că submarinul a fost adus foarte aproape de nava staţionară şi l-a aşezat lângă ea, în umbra ei, încât aproape că s-au lovit unul de altul. Echipajul submarinului a făcut manevrele încet şi prevăzător pentru a evita orice zgomot.

Imediat ce submarinul s-a oprit, căpitanul a ordonat aducerea unei bărci de aluminiu pe punte şi montarea ei în cea mai mare linişte. După montare, barca a fost lăsată la apă şi în ea a luat loc, căpitanul Farrow, George, fiul căpitanului Farrow, doctoral Bertram medical submarinului şi Petre uriaşul, apoi s-au îndreptat cu toţi spre uscat, unde căpitanul Farrow voia să aştepte sosirea cuterului Suwaru, întrucât secretul tribului de băştinaşi trebuia să-şi afle dezlegarea în oraşul Adelaida sau prin apropierea lui.

De asemenea căpitanul Farrow voia ca mai târziu să-i urmărească pe negrii australieni, care în mod sigur îşi duceau prizonierii în interiorul ţării. În primul rând pentru a-i salva pe Jerry Woods şi pe frumoasa lui fiică Florence, iar în la doilea rând pentru a le smulge secretul, pentru care au fost răpiţi cei doi. Secretul pe care-l deţineau trebuia să fie foarte important pentru negrii, deoarece s-au încumetat să-i răpească din oraş.

După lăsarea la apă a bărcii, Petre a vâslit printre vasele ancorate, până la chei unde au coborât. Ei puteau merge din port pe fluviu Torrens în sus până la Adelaida. Dar au preferat să ia un taxi. Trebuie spus că toate străzile din Adelaida duc spre mare sau spre munte şi sunt într-o stare ireproşabilă.

Căpitanul Farrow a cerut şoferului să-i ducă la un restaurant unde obişnuiesc să vină ofiţerii de marină. Acolo spera el să afle mai multe despre căpitanul Roturoa. Roturoa trebuia să fie cunoscut, deoarece înafară de el, nu mai era nici un căpitan de vapor negru.

Probabil că Roturoa a trăit în tinereţe la Adelaida unde ce credea că şi-a făcut studiile.

În sfârşit taxiul s-a oprit în faţa unui restaurant cu aspect plăcut şi prietenos, ce a fost construit ca şi casele din Adelaida în stilul unei

case de la ţară, înconjurată de grădină. Oaspeţii acestui local erau ofiţeri de marină şi cârmaci.

La intrarea în restaurant căpitanul Farrow şi însoţitorii au fost măsuraţi repede de cei aşezaţi la mese.

Un ofiţer având o figură prietenească s-a ridicat de la masă îndreptându-se spre ei. Era căpitanul Kingston, căruia căpitanul Farrow i-a făcut un important serviciu personal. Acesta i-a salutat cordial pe toţi patru şi i-a invitat să ia loc la masa lui. Căpitanul Farrow a răspuns cu plăcere invitaţiei, dar mai ales pentru că avea ocazia mult dorită să obţină informaţiile pe care şi le dorea despre Roturoa de la Kingston, acesta o ştia Farrow pentru că el venea chiar de la Adelaida.

Spre bucuria lui Farrow şi a însoţitorilor săi, căpitanul Kingston era singur la masă şi Farrow putea să-l întrebe tot ce voia, fără nici o jenă. La întrebarea englezului ce i-a adus aici, Farrow l-a informat pe scurt despre cazul lui Jerry Woods, iar la sfârşitul discuţiei a adăugat că doreşte să-l elibereze pe el şi pe fiica sa, din mâinile băştinaşilor, apoi Kingston spuse iritat:

— Eu cunosc puţin povestea cu Roturoa pentru că de multe ori am fost la familia Woods. Tatăl lui Jerry Woods l-a crescut pe tânărul negru australian Roturoa, care învăţa bine, fiind şi foarte sârguincios şi trebuie să admitem că şi foarte inteligent. Şi-a luat examenul de căpitan numai pentru a putea conduce ocazional unul din vapoarele lui Jerry Woods. Acesta avea o mică flotă proprie cu care făcea un comerţ intens. De aceasta aparţinea şi iahtul său alb care s-a lovit de reciful Lihou când Florence a fost răpită de negrii australieni.

— Eu îl cred pe Roturoa spuse căpitanul Kingston, un om foarte periculos tocmai datorită inteligenţei sale.

— Deşi e fiul căpeteniei, spuse Farrow şi are studii europene, el pare că mai depinde încă de datinile şi obiceiurile tribului său, pe care le mai ţine încă. Aceasta am putut-o vedea din faptul că George era să fie sacrificat din ordinal tatălui său uriaşelor valuri ale mării. Iar secretul deţinut de către Jerry Woods trebuie să fie în legătură cu datinile tribului.

— Domnule căpitan Farrow, eu nu aş vrea să greşesc dar cred că ştiu în ce constă acest secret. Eu am auzit despre aceasta de la tatăl meu care era bun prieten cu tatăl lui Jerry Woods. Bătrânul Woods a salvat odată viaţa bunicului lui Roturoa, iar ca răsplată – căpetenia negrilor – i-a dat un lucru de preţ cu un important secret al tribului său tatălui lui Jerry Woods. Din această cauză printre negri s-a iscat atunci o revoltă. El consta dintr-un idol după cum mi s-a povestit. Cu toate acestea ei au mai spus că Roturoa a amintit de un plan, care este şi el legat de un secret.

— Poate că despre acest plan este vorba, spuse Farrow, pe lângă

aceasta el mai trebuie să fie şi foarte valoros, altfel Jerry Woods nu l-ar păstra cu atâta străşnicie, chiar cu preţul vieţii lui şi a fiicei sale, pe care o iubeşte cel mai mult pe lume.

— Tatăl lui Woods a ajuns foarte repede la o situaţie bună, a mai spus căpitanul Kingston, îngândurat. Cred că poate fi vorba despre o mină valoroasă. Aceasta este posibil căci aici în munţii Australiei mai zace cu siguranţă o mare cantitate de aur încă nedescoperit. Probabil că locul respective este legat de concepţiile religioase ale băştinaşilor. Şi din această cauză depun eforturi aşa de mari pentru a intra din nou în posesia acestui secret. Pentru că statuile zeilor le-au fost restituite. Însă fac o remarcă că Woods le-a ascuns la ostrovul Capel. Şi acum domnule Farrow pot să-mi permit a pune o întrebare?

— Desigur.

— Mie mi-ar plăcea să vă însoţesc şi să vă dau o mână de ajutor, v-ar conveni?

— Dacă pentru dumneavoastră nu este prea periculos puteţi să ne însoţiţi, iar noi ne vom bucura cu toţii.

— Vedeţi domnule Farrow, eu sunt prieten cu familia Woods şi cunosc ţara şi pe oamenii săi. De aceea m-am oferit ca ghid al dumneavoastră. Trebuie să vă spun că şi eu am un mare interes în eliberarea domnişoarei Florence. Kingston a spus ultima frază chiar jenat şi Farrow a zâmbit uşor, dar a devenit imediat serios şi a întrebat:

— Ce putem face noi până la sosirea navei Suwaru, care va fi în port doar dimineaţa?

— S-ar putea ca Roturoa să meargă mai mult pe cursul fluviului Torrens şi abia atunci să coboare pe uscat. În acest caz va trebui să fim mai atenţi! Oricum noi nu-i putem scăpa din vedere nici cuterul dar nici pe ei.

Căpitanul Kingston propuse să meargă cu toţii spre munţi.

— Ştiţi, eu cunosc drumul care duce la trib. Odată ajunşi acolo îi vom putea ţine sub observaţie mai bine. Dar înainte de toate trebuie să încercăm eliberarea lui Jerry Woods şi a fiicei sale, aceasta ar putea reuşi chiar pe drum, dacă vom avea puţin noroc.

— Să sperăm! Dacă prizonierii ajung în satul negrilor eliberarea lor va fi mult mai grea pentru noi.

Natural, ca să nu se afle secretul trebuie în primul rând eliberaţi prizonierii, pentru că altfel Roturoa va deveni foarte suspicios. Deci eliberarea prizonierilor este mai importantă, pentru că numai domnul Woods ne poate spune despre ce secret este vorba şi numai aşa îl putem apăra de atacurile negrilor.

— Acesta este acum scopul nostru principal, spuse căpitanul Kingston, foarte înfrigurat. Dar mai ales domnişoara Florence trebuie ferită în viitor de toate pericolele!

Domnule Farrow submarinul dumneavoastră este în siguranţă în port?

— Atât timp cât este întuneric da. Dar când se face ziuă va trebui să plece din nou în larg, căci expediţia noastră în mod sigur va dura câteva zile. La noapte când ne întoarcem la submarin, ei vor trebui să fie foarte atenţi la semnalele noastre, pentru aceasta Rindow a primit instrucţiunile.

— Vreţi să rămâneţi aici domnule Farrow? întrebă căpitanul Kingston.

— Noi acum vrem să plecăm iar peste o oră venim să vă luăm.

Căpitanul Kingston a acceptat. Farrow împreună cu camarazii săi au luat un taxi şi au plecat repede spre port.

Ajungând în port, s-au urcat cu toţi în barcă, plecând uşor şi fără zgomot la submarin. Ajunşi pe submarin căpitanul Farrow a dat instrucţiuni precise primului ofiţer Rindow. Apoi s-au urcat din nou în barcă luând cu ei un matroz care să le aducă barca înapoi la submarin, după ce ei au coborât pe uscat.

Nu a trecut nici o oră de la plecarea căpitanului Farrow că ei s-au şi înapoiat la restaurant unde Kingston şi-a invitat musafirii la el acasă pentru restul nopţii.

— Casa mea este aşezată cam la marginea oraşului spre munţi dar şi în drumul nostru. Înainte de a ajunge în munţi vom da de o pădure tropicală, foarte potrivită pentru scopul nostru şi tot odată este un loc bun pentru a ne ascunde. Este posibil ca în pădure sa ne întâlnim cu băştinaşi pentru că acolo sunt foarte mulţi canguri, pe care negrii îi vânează. Să sperăm că nu vom da peste membrii din tribul lui Roturoa. Dar asta vom vedea noi! Dacă plecăm imediat, veţi mai putea dormi la mine câteva ore. Pentru că este posibil ca de aici înainte să nu mai avem prea mult timp de odihnă.

— Un sfat înţelept! îl lăuda căpitanul Farrow pe Kingston. Eu nu mai sunt aşa de tânăr ca să pot renunţa aţa de uşor la un somn bun, ca cei tineri.

Toţi au râs. O jumătate de oră mai târziu dormeau cu toţi acasă la Kingston, în paturi confortabile şi înveliţi în plapume frumoase şi frumos cusute.

Cu puţin timp înaintea răsăritului soarelui, Kingston şi-a trezit oaspeţii. După ce au luat micul dejun au plecat cu două taxiuri înspre munţi. Cam la o oră de mers, a început pădurea tropicală de care vorbise Kingston.

Ajungând la pădure expediţionarii au trimis taxiurile înapoi la Adelaida. Un timp au mers pe şoseaua care era destul de lată, iar apoi au intrat în pădure.

Căpitanul Farrow admitea posibilitatea că şi negrii puteau lua un taxi. Din această cauză ei nu au rămas la intrarea în pădure unde era

un loc bun pentru a se ascunde, ci au mers mai departe. Ideea că şi negri ar putea folosi o maşină, probabil una din cele folosite de Woods, a avut-o căpitanul Kingston.

Cu maşina negrii puteau merge până departe în munţi dar acest lucru nu trebuia să se întâmple, dacă voiau să-i elibereze aici pe cei doi prizonieri.

Pentru moment şoseaua era bună, iar posibilitatea de a fi văzuţi de la mare distanţă era foarte mare. De aceea căpitanul Farrow a hotărât să se meargă pe marginea şoselei, dar prin pădure. Iar ocazia de a-i elibera aici pe prizonieri era unică, cu toate că pe şosea maşina putea avea o viteză foarte mare.

George se uită atent în jurul său, sperând să vadă un cangur, deoarece el avea o dragoste nemărginită pentru animale şi tot odată voia să fotografieze un cangur, cu aparatul său cumpărat din Africa şi pe care în ultimul timp nu l-am cam întrebuinţat.

Cangurii bătrâni, masculi, pot crea multe neplăceri vânătorilor de canguri. Şi nu aşa cum cred unii europeni că vânătoarea de canguri nu este periculoasă. Cangurii masculi, bătrâni, sunt de obicei singurateci şi când sunt atacaţi ştiu să se folosească foarte bine de copitele lor tăioase, ele fiind o armă foarte primejdioasă contra duşmanilor lor.

Există cazuri când câte un vânător uşuratic şi neprevăzător a plătit cu viaţa întâlnirea lui cu un astfel de cangur.

Cangurii, masculi bătrâni, sunt foarte şireţi, ei lasă omul să se apropie de ei, apoi îi prind în braţe cu picioarele din faţă, după care ridică fulgerător un picior din spate lovindu-şi adversarul creându-i răni foarte grave.

Cu toate asigurările date de căpitanul Kingston lui George, acesta nu a văzut până în prezent nici un cangur. Probabil fiind foarte aproape de şosea şi ei nu îndrăzneau să vină până aici.

Dar expediţionarii nu se puteau afunda în pădure, pentru că nu doreau să-l scape pe Roturoa din drumul lor.

Căpitanul negru Roturoa avea convingerea după părerea lui George, că el a fost ucis de cei doi polipi, căruia le-a fost predat fiul căpitanului alb, din ordinul bătrânei căpetenii negre.

George se bucura de pe acum la faţa uluită a lui Roturoa, când îl va vedea în viaţă. Dar ei mergeau tot mai departe sub conducerea căpitanului englez Kingston. Pe măsură ce înaintau, pădurea devenea tot mai deasă, dar era des întreruptă de spaţii mari şi largi de luminişuri. Tocmai schimbarea aceasta era caracteristică pădurilor australiene.

Înainte de a trece peste un teren descoperit, un luminiş, Farrow privea cu mare atenţie zona liberă şi dacă nu vedea nimic suspect, numai atunci treceau prin luminiş.

Pe tot drumul parcurs, George nu a reuşit să vadă nici un cangur şi

nici băştinaşi.

În sfârşit Kingston s-a oprit la marginea unui luminiş şi zise:

— Eu cred că aici este locul cel mai bun pentru a-l aştepta pe Roturoa şi este posibil să-l prindem. Aici şoseaua face o cotitură unde maşina este obligată să reducă viteza. Iar după curbă noi putem face un baraj în faţa căruia maşina va fi obligată să oprească. În acest moment noi putem ataca prin surprindere şi să-l eliberăm pe ambii Woods.

Căpitanul Farrow a fost de acord cu propunerea lui Kingston şi a propus tăierea unui copac în aşa fel încât acesta să cadă transversal pe şosea.

— Noi alegem imediat pomul, spuse Kingston. Da, alegem pomul din dreapta şoselei, pentru că el este mai aproape de şosea. Dar cum să-l tăiem, pentru că nu avem unelte, nici cel puţin un topor.

Căpitanul Farrow spuse:

— Alegeţi pomi mai subţiri, domnule. Ei au mai multe frunze, peste care maşina nu va putea trece. Desigur toporul va trebui înlocuit cu cuţitele noastre. Va fi o muncă istovitoare, dar nu avem ce face şi trebuie să reuşim. Cu toţi s-au apucat de lucru. A fost o muncă istovitoare dar au izbutit să doboare pomul de-a curmezişul şoselei.

Lucrul acesta se datora atât lui Petre şi uriaşei sale forţe cât şi lui George care s-a prins de pom, dincolo de jumătatea lui, pentru al ajuta să cadă mai repede şi care căzu peste şosea cu un zgomot infernal. După căderea pomului George spuse:

— Acum noi ne vom aşeza pe ambele părţi ale şoselei. Iar când maşina se opreşte îi atacăm prin surprindere şi încercăm să eliberăm prizonierii, astfel că negri nu-şi vor da seama ce se întâmplă cu ei, din cauza surprizei.

Propunerea lui George a fost acceptată şi oamenii sau despărţit în două grupe, apoi au intrat în dispozitiv, după care au început minutele grele ale aşteptări.

Peste tot s-a lăsat o linişte deplină, astfel încât credeai că copacul a fost doborât de furtună.

În desişurile de pe ambele părţi ale şoselei stăteau ascunşi Kingston şi căpitanul Farrow cu oamenii săi. Ei ascultau cu încordare să audă zgomot unui motor de maşină.

Deodată au auzit zgomotul unui motor, era al unui camion care se apropia.

II
O ÎNCERCARE NEREUŞITĂ

A TRECUT MAI BINE de o jumătate de oră fără să se întâmple nimic. Din depărtare se auzea un zumzet ce devenea tot mai puternic.

Toţi însoţitorii căpitanului Farrow au devenit atenţi, ca pisicile sălbatece care-şi pândeau prada.

Deodată au văzut un camion care se apropia cu viteză la începutul curbei. Zgomotul motorului devenea tot mai slab deoarece şoferul a micşorat viteze în curbă. În momentul următor frânele camionului scrâşniră. Roţile din faţă ale camionului sau oprit în frunzele copacului doborât.

George ieşise din tufiş pentru a vedea mai bine, dar s-a retras repede în tufiş pentru că a văzut cum un poliţist cobora de camion. Un al doilea poliţist sări şi el din camion.

Din cabina camionului a coborât un domn slab în uniformă, probabil un ofiţer de poliţie, ce cu o voce puternică spuse:

— Aceasta este precis opera unor hoţi de drumul mare! Haideţi! Brown şi Hawkins! Căutaţi repede prin tufişuri de ambele părţi ale şoselei! Prindeţi pe ticăloşi dacă-i vedeţi.

Situaţia pentru membrii echipajului submarinului, a devenit periculoasă. Iar poliţişti australieni nu ar da crezare explicaţiilor lor că barajul a fost pregătit pentru o altă maşină şi nu pentru ei.

Ca să nu cadă în mâinile poliţiştilor ei nu aveau de cât o singură scăpare. Fuga. Să fugă cât mai repede de acolo.

De abia a fost dată comanda de către ofiţerul de poliţie, că cei cinci camarazi, fără a avea timpul necesar să se anunţe reciproc în vederea stabilirii locului de întâlnire, au şi luat-o la fugă, spre interiorul pădurii.

Fugiseră ascunzându-se din tufiş în tufiş, apoi au mers aplecaţi, pentru a nu fi descoperiţi de poliţişti.

George se grăbea deoarece credea că unul din cei doi poliţişti l-a văzut şi se aştepta din moment în moment să fie somat şi să audă împuşcături, de aceea el fugea în zig-zag, până a obosit.

Când s-a îndepărtat suficient de poliţişti s-a oprit şi s-a ascuns în spatele unui tufiş des, apoi a privit atent în spate. Cât despre urmăritori el nu-i putea auzi dar nici vedea.

Fiul căpitanului Farrow fugise spre est şi mergea foarte atent. Deodată a ajuns la marginea unui luminiş. În primul moment a crezut că a mai trecut pe acolo. Dar acest lucru era exclus, pentru că aşa departe de şosea nu au ajuns camarazii lui.

Câteva minute George s-a oprit întrebându-se dacă s-a îndepărtat suficient de poliţişti? Pentru că aceştia sunt obişnuiţi cu urmărirea prin pădure şi cunoşteau bine toate şiretlicurile şi manevrele pentru a deveni foarte periculoşi. Să intre mai adânc în pădure? Credea că este mai bine. Astfel s-a hotărât să intre mai adânc în pădure, mergând pe lângă marginea luminişului până la trecut, intrând şi dispărând în tufişurile dese şi sălbatece ale pădurii.

După un timp s-a oprit. Ascultă atent pentru a auzi dacă nu cumva

îl mai urmăreşte vreun poliţist. Acum crezu că este mai bine să se apropie mai mult de şosea, pentru a auzi când pleacă camionul cu poliţişti. Numai după plecarea poliţiştilor el se va putea întoarce. Fiul căpitanului s-a strecurat prin tufişurile următoare, ajungând din nou la marginea altui luminiş.

Când dintr-un tufiş a auzit un foşnet şi trosnetul unei crengi rupte. De unde venea zgomotul nu putea şti cu precizie fiul căpitanului Farrow, în primul moment. De aceea el s-a ascuns şi mai bine în tufe şi ascultă cu încordare, uitându-se în faţă şi în spate. Tufişurile următoare erau la cel mult un metru de el. Spre ele şi-a îndreptat atenţia George. Prima impresie a lui a fost că următori lui sunt pe urmele sale. Dar ar fi trebuit să-i observe când s-au strecurat printre tufişuri, pentru că vârfurile lor s-ar fi mişcat chiar dacă poliţiştii ar fi mers încet.

Cauza zgomotului produs mai înainte, nu l-a putut stabili, căci se lăsase o linişte deplină. George sta în continuare nemişcat fiind nesigur în ce priveşte zgomotul auzit.

Pentru a nu fi văzut s-a întins şi mai mult la rădăcina tufişului, dar aceasta nu era atât de deasă ca în jungla indiană.

Acum George întorcându-se spre răsărit a ieşit repede din tufişul protector şi a mers pe la marginea tufişului până în partea opusă, unde a dispărut din nou în spatele altui tufiş. Apoi şi-a continuat drumul mai departe pentru a pune o distanţă cât mai mare între el şi urmăritori lui, iar îndemânarea câştigată în junglele indiene acum îi prindeau bine.

Fâşia de pădure pe care George o traversa nu era lată. După ce a străbătut cam o sută de metri, a ajuns din nou la un alt luminiş. Prevăzător, George privi din tufişul unde era ascuns să vadă dacă nu este vreun duşman pe urmele sale. Dar în faţa lui a văzut câţiva canguri. Faptul că aceştia se mişcau liniştiţi, era un semn bun, pentru că ei i-ar fi adulmecat pe poliţişti dacă erau prin preajmă.

Din această cauză George şi-a zis că poliţistul poate fi numai în urma lui, dacă ar fi reuşit să se strecoare fără zgomot printre tufe. De frică să nu sperie cangurii George nu a îndrăznit să facă nici o mişcare, care ar fi produs zgomot şi ar fi speriat cangurii ce păşteau liniştiţi în luminiş.

Foarte interesant îşi spuse George, această ceată de canguri aparţine rasei cangurilor uriaşi. Dacă se ridică în picioare putea cu uşurinţă depăşi înălţimea unui om obişnuit. Cangurii continuau să pască liniştiţi şi să sară încolo şi încoace.

Câteva femele îşi purtau puii în marsupiu, de unde aceştia se uitau afară curioşi, acolo ei simţindu-se în siguranţă. În sfârşit după mai mult timp de pândă, George a îndrăznit să scoată capul din tufiş, pentru a vedea mai bine cangurii ce păşteau liniştiţi. În stânga lui, în

imediata apropiere, un cangur uriaş, şedea ridicat pe picioarele din spate având urechile ciulite şi asculta cu atenţie.

Privindu-l atent George îşi zise că acesta este conducătorul cetei şi e un cangur bătrân. Cangurul îşi îndreaptă privirea spre stânga, privind peste luminiş, atent ca şi când ar fi auzit un zgomot suspect. Acest cangur are picioarele din spate foarte puternice, ce ar putea deveni o armă de temut când ajungi să te lupţi cu el.

După ce cangurul a privit spre stânga, acum îşi roti privirea spre dreapta, de unde se apropia un cangur mascul mai tânăr cu o femelă. Când cangurul bătrân l-a văzut imediat a pornit spre el, cu nişte salturi mari. Şi, înainte ca masculul cel tânăr să poată fugi sau apăra, a primit o pereche de palme, foarte puternice, după care urmară nişte lovituri de box, executate cu multă măiestrie. Cangurul cel tânăr a căzut, rostogolindu-se pe o parte, apoi se ridică repede şi fugi spre tufişuri unde dispăru.

Pentru a nu fi văzut de cangurul bătrân. George şi-a retras repede capul din tufiş. Şi s-a gândit că acum este o ocazie bună de a face nişte poze cu cangur, dar nu avea aparatul pregătit. Înainte de toate el trebuia să fie atent la cangurul bătrân, pentru a nu fi descoperit şi atacat, căci în caz de atac el nu se putea apăra decât cu pistolul; dar pe acesta nu-l putea folosi din pricina poliţiştilor care-l urmăreau. Pentru că aceştia auzind focurile de armă şi-ar fi dat seama în ce direcţie este, de aceea s-a hotărât să meargă mai departe.

Indignarea ofiţerului de poliţie pentru cursa întinsă pe şosea era foarte mare, încât ambii poliţişti au depus mari eforturi să prindă pe unul din ticăloşii care au pus copacul pe şosea.

Conducătorul cetei cangurilor, deveni deodată atent, uitându-se peste toată întinderea luminişului. Privirea lui s-a oprit asupra locului unde era ascuns George. Acesta foarte prudent şi-a scos pistolul de la cingătoare. În cazul când cangurul l-ar fi atacat, din păcate, nu-i rămânea altceva de făcut decât să se apere cu arma în mâna.

Dar cangurul, după ce a stat câteva minute nemişcat, s-a întors şi cu salturi mari a trecut luminişul dispărând în pădure. Întreaga ceată şi-a urmat conducătorul. George răsuflă uşurat şi regretă foarte mult plecarea cangurilor, pentru că el considera că a fost cea mai bună ocazie de a face fotografii cu canguri.

Abia după plecarea ultimului cangur, el şi-a dat seama că situaţia lui nu este bună. Acum era complet neliniştit, odată pentru că nu ştia dacă conducătorul cangurilor a dispărut complet în luminiş şi în al doilea rând presimţea că vine asupra lui o primejdie, dar nu ştia de unde. Dar pentru canguri cel mai periculos duşman este omul, înafară de câinele sălbatec.

Câinii dingo pot deveni periculoşi numai când atacă în haite. Numai un cangur bolnav poate fi atacat de un singur dingo.

George îşi spuse că cangurii au plecat din luminiş pentru că simţiseră apropierea unui om. Dar de această dată omul putea fi periculos şi pentru el, nu numai pentru canguri, pentru că putea fi un poliţist. Acum George s-a hotărât să traverseze luminişul târâş… ca să ajungă în partea cealaltă, pentru că el acolo se credea în siguranţă.

Tot de aici putea vedea mai bine dacă se apropia vreun duşman, deoarece acesta era nevoit să traverseze luminişul. De data aceasta el a trecut luminişul cât se poate de repede şi fără zgomot, oblic, ştiind că acolo nu putea fi nici un duşman, pentru că l-ar fi descoperit conducătorul cangurilor.

După traversarea luminişului s-a ascuns între două tufe, apoi s-a aşezat la pândă, privind în luminiş să vadă dacă nu apare vreun poliţist, dinspre partea pe care tocmai a părăsit-o, căci în acest caz trebuia să fugă, cât mai departe de acest loc. Aici a stat mai mult timp la pândă, până s-a convins că nu-l mai urmăreşte nimeni. Sau poate că au prins pe unul din camarazii săi şi l-au predat ofiţerului.

Dacă era aşa acest lucru era foarte grav, pentru că producea întârzierea îndeplinirii planului lor. În această situaţie planul de eliberare a ambilor Woods putea fi periclitat, deoarece cât timp au fost nevoiţi să stea ascunşi, din cauza poliţiştilor, maşina care-i transporta pe negri şi pe Woods putea să fi trecut mai departe spre interiorul ţării. Şi în acest caz nu le mai rămânea nimic de făcut decât să cerceteze întreg teritoriul aparţinător tribului.

George reflectase la toate acestea şi pentru moment uită complet că era într-o goană continuă din cauza celor doi poliţişti. Numai când atenţia i-a fost atrasă de trosnituri ale crengilor rupte, gândurile lui s-au întors în prezent. Imediat se uită cu atenţie la tufişurile din faţa lui unde i de păru că vede ceva mişcându-se, acestea puteau veni numai de la poliţistul care-l urmărea pe el, deci distanţa dintre el şi poliţist nu era aşa de mare, cum crezuse la început. Cred că este mai bine dacă eu am să mă retrag mai adânc în pădure, s-a gândi George. În sfârşit odată tot trebuie să-şi piardă răbdarea poliţistul, dacă vedea că tot efortul lui de a-l prinde nu va avea succes.

Prevăzător, fiul căpitanului, s-a retras mai adânc în tufişuri, dar păstrându-şi vizibilitatea până la partea opusă a luminişului. S-a speriat rău când a văzut că dincolo de luminiş, dintre crengi, se ridică o siluetă uriaşă. Dar repede s-a liniştit văzând că nu este poliţistul care-l urmărea, ci credinciosul lui prieten Petre Uriaşul, care se mişca mlădios printre tufişurile şi crengi.

Petre l-a recunoscut imediat pe George, chiar dacă la început el prevăzător ridicase puţin pistolul.

— Vă caut de mult domnule George. Cum aţi putut pleca aşa de repede, căci eu nu v-am mai văzut şi-mi era teamă că v-aţi rătăcit, deoarece luminişurile acestea seamănă între ele.

— Poliţiştii au plecat mai departe Petre?

— Presupun. Ei n-au prins pe nici unul dintre ai noştri. Să sperăm că ofiţerul de poliţie a admis că pomul a fost doborât de furtună.

— Dacă se uită mai bine nu se poate să nu vadă urmele cuţitelor noastre, spuse George. Acum putem să ne întoarcem liniştiţi, deşi eu aş intra mai adânc în pădure, din cauză că cu câteva minute mai înainte am văzut un cangur uriaş care era destul de bătrân. Dacă poliţiştii nu ar fi fost prin apropiere i-aş fi făcut câteva fotografii foarte reuşite.

— Lăsaţi că pentru a face fotografii cu canguri veţi mai avea şi alte ocazii, l-a consolat Petre pe George. Aceasta se datoreşte căpitanului Kingston care a povestit că în această zonă sunt mulţi canguri. Acum înainte de toate trebuie să-i prindem pe negri şi să-i eliberăm pe cei doi Woods. Să sperăm că nu ne-au scăpat din cauza poliţiştilor, pentru că altfel vom avea de parcurs un drum lung, anevoios şi foarte periculos.

George înclină capul şi spuse: să ne grăbim poate ajungem al timp.

Ei mergeau repede şi prevăzători printre tufişuri şi cu cât se apropiau de şosea deveneau tot mai atenţi. Uneori se opreau şi ascultau, iar când nu mai auzeau nici un zgomot plecau din nou mai departe. Drumul până la şosea şi s-a părut lung şi de abia acum observă el cât de adânc a pătruns în pădure. După un timp a văzut strălucind printre crengi fâşia albă a şoselei…

Fiindu-le teamă de a nu fi prinşi, ei nu au ieşit la locul unde au doborât pomul pe şosea, ci mult mai departe de el, adică la începutul curbei, apoi ascunzându-se în tufişuri au supravegheat atent şoseaua. Nevăzând nimic suspect au mers pe marginea şoselei printre tufişuri, până în apropierea pomului şi spre bucuria lor maşina poliţiei nu mai era acolo. Din cauză că George a intrat mult în pădure, el nu a auzit când au plecat poliţiştii.

Acum George împreună cu Petre erau lângă copacul pe care l-au doborât. Acesta a fost dat la o parte de către poliţişti şi dus între tufişuri, pentru a împiedeca pe presupuşii hoţi să-l mai folosească.

În timp ce George şi Petre se uitau nedumeriţi în jurul lor, de partea cealaltă a şoselei a apărut căpitanul Farrow, cu doctorul Bertram care alergase şi de abia mai respira. Doctorul Bertram se aşează pe marginea şoselei să se odihnească şi-şi scoase batista pentru aş şterge faţa de transpiraţie.

— Deci şi voi aţi scăpat de poliţişti, zise căpitanul Farrow, râzând. Aţi fugit şi voi ca doctorul Bertram? Pentru că eu de abia am putut ţine pasul cu el. El credea că poliţiştii ne vor împuşca imediat ce ne vor prinde. De altfel cred că fuga noastră a fost fără sens. Căpitanul Kingston, care locuieşte în Adelaida, trebuie să fie cunoscut, pentru a face ca declaraţiile noastre să fie luate în seamă. Dacă m-aş fi gândit

imediat la cest lucru, l-aş fi rugat pe Kingston să vorbească cu ofiţerul de poliţie. Poate am fi primit un sprijin din partea poliţiei. Dar unde este căpitanul Kingston?

Toţi s-au uitat în jurul lor. Chiar în acel moment Kingston s-a ivit lângă doctorul Bertram din pădure.

— Am auzit ultimele dumneavoastră cuvinte domnule Farrow, spuse Kingston, dar cu acest ofiţer nu m-a ş fi putut înţelege. În primul rând este cunoscut în tot oraşul ca un coleric iar în al doilea rând cu puţin timp în urmă am avut o ciocnire cu el. Deoarece guvernatorul a fost de partea mea el şi acum are un cui împotriva mea. În această situaţie el ne-ar fi creat numai greutăţi, din această cauză eu m-am retras în pădure cât a trimis pe cei doi poliţişti în urmărirea presupuşilor hoţi. Sper că între timp negrii, împreună cu căpitanul lor să nu fi trecut pe aici. Pe mine mă deranjează doar faptul că a dispărut pomul de aici. Eu nu văd nici o dâră sau frunze rupte din care reiese că poliţiştii l-ar fi tras în pădure spre a-l ascunde.

George zise necăjit că de şi s-a uitat de jur împrejur nu a putut să descopere pomul, iată pomul era prea lung pentru a putea fi încărcat în mica lor camionetă.

— Această posibilitate trebuie exclusă zise Kingston. Dar totuşi unde este? L-au dus? Să fi fost poliţiştii atât de puternici încât să-l fi ridicat şi să-l ducă în pădure? Dacă ofiţerul le-a cerut atunci ei au executat ordinul. Dar eu propun să mai căutăm odată bine prin împrejurimi. Cei cinci expediţionari sau împrăştiat şi au mers încet pe ambele părţi ale şoselei de-a lungul marginii pădurii. Toţi au fost de acord că e imposibil ca poliţiştii să transporte pomul fără a lăsa vreo urmă.

George a mers pe şosea în direcţia munţilor, iar la un moment dat el a rămas pe loc şi le-a făcut camarazilor un semn să vină lângă el. Aici le arătă şoseaua prăfuită şi le spuse:

— Gata! Aici sunt urme clare ale cauciucurilor lăsate de camion, după cum se vede sunt şi urme de picioare. Şi aici se vede cum a fost tras pomul. Şi cu aceasta problema e rezolvată.

După maşina poliţiei a venit un alt camion şi a luat pomul, probabil la ordinul ofiţerului de poliţie. Acum se pune întrebarea dacă camionul care a trecut a fost al negrilor pe care îi aşteptăm sau nu.

Cu toţi au început să examineze urmele. Căpitanul Kingston a dat nemulţumit din cap şi spuse:

— Da, aici au fost trase crengile pomului, iar aici se văd frunze rupte.

Doctorul Bertram întreabă.

— Circulaţia de camioane este mare aici?

— Se poate spune şi aşa, a fost răspunsul lui Kingston. Deoarece camioanele merg la fermele de oi. Eu cred că putea să fi fost şi

Roturoa. Şi cum s-ar putea stabili? Pentru că dacă ştim că negrii cu căpitanul lor au trecut, atunci nu mai are nici un sens să stăm aici.

— Trebuie să vă contrazic domnule Kingston, interveni căpitanul Farrow în discuţie. Noi am plecat foarte devreme, încât Roturoa nu a putut ajunge până aici. Deoarece el trebuia să comande o maşină din port. Aceasta necesită timp. Eu zic că noi mai trebuie să aşteptăm aici. Dacă negrii ar fi trecut atunci poliţiştii ar fi descoperit prizonierii albi.

— Aceasta nu este sigur, spuse Kingston.

Dacă Roturoa a mers cu un camion ce avea coviltir, atunci prizonierii nu puteau fi descoperiţi. Chiar dacă poliţiştii în unele cazuri au dreptul la control, ei nu-i puteau vedea pe prizonieri pentru că probabil paznicii lor le stăteau în faţă, având grijă ca să nu strige.

— Şi pomul, întreabă George?

— Acesta putea să aibe loc în maşina, dacă oamenii s-au strâns puţin, zise căpitanul Kingston.

— Mai rămâne obiecţia mea pentru obţinerea maşinii, spuse Farrow.

— Roturoa din port nu trebuie să dea decât un telefon şi maşina i-ar veni repede.

— Dacă negrii au trecut, este foarte neplăcut pentru noi, zise Farrow. Ce să facem şi ce ne propuneţi căpitane Kingston?

— Dacă Roturoa a trecut ce mai contează, spuse Kingston. Propun să mai punem un pom pe şosea, dar acesta poate fi unul mai subţire ca primul, pentru că se găsesc aici destui, deci mai stăm puţin. În cazul când Roturoa a trecut nu ne rămâne altceva de făcut decât să intrăm pe teritoriul tribului său. Mai târziu după amiază circulaţia se intensifică, pentru că maşinile vin dinspre Adelaida să ia lâna de la fermieri. Cu una dintre maşini în mod sigur vom putea merge o bucată de drum şi să recuperăm timpul pierdut.

— Aşa este bine şi aşa trebuie să facem, spuse doctorul Bertram. Să coborâm imediat alt pom.

Nu departe de şosea au găsit un pom cu tulpina subţire, numai bun pentru ei. Doborârea lui nu a durat mult timp, deoarece lemnul era mai moale ca al primului pom, iar cuţitele lui George şi Petre lucrau cu spor. Când au fost gata, l-au ridicat pe umeri şi l-au dus la şosea punându-l transversal. Apoi s-au aşezat la pândă cu toţi să vadă ce va urma.

Aşa trecu o jumătate de oră până când au auzit un zgomot al unei maşini care venea. Dar camarazii şi-au dat repede seamă că maşina nu venea dinspre oraş ci din direcţia munţilor.

Maşina a frânat brusc, iar vocea furioasă a ofiţerului de poliţie, deşirat, se auzi din nou. George a vrut să râdă zgomotos de ghinionul lor, pentru că camioneta era al primului echipaj de poliţie care a trecut.

În primul rând George nu putea înţelege cuvintele din cauza înjurăturilor, apoi auzi clar ordinul dat de ofiţer.

— Brown dumneata rămâi aici. Dacă se arată vreunul din bandiţi trage imediat în ei! Eu mă duc repede în oraş să mai aduc întăriri pentru a putea cerceta sistematic întreaga zonă. Acesta este lucru cel mai bun cel putem face, iar de aici ai o bună privire asupra unei părţi din teren. Hawkins şi dumneata trebuie să rămâi aici, dar te vei aşeza de partea cealaltă a drumului. În acest fel nu vi se poate întâmpla nimic, deoarece sunteţi doi. Eu am să mă întorc aici foarte repede.

Căpitanul Farrow şi însoţitorii săi, ascunşi în tufişuri, au auzit cum a plecat ofiţerul cu camioneta spre oraş. Camarazii au hotărât repede să se afunde în pădure şi apoi să meargă spre nord, până când vor ieşi din câmpul vizual al celor doi poliţişti.

Primul care a trecut şoseaua a fost George, după el a urmat căpitanul Farrow, tatăl său, doctorul Bertram, Kingston şi la urmă Petre care avea ordin să păzească şoseaua până la trecerea tuturor camarazilor.

După ce au trecut cu bine, sau aşezat jos şi au ţinut un consiliu de război. Primul care a vorbit a fost Kingston.

— Dawson, ofiţerul de poliţie va reveni în mod sigur cu un camion plin de poliţişti. Noi vom putea dispărea repede. Deoarece la câţiva kilometri de aici şoseaua face o deviere spre vest, noi vom alege direcţia nord-vest. Eu cred că nu mai putem fi luaţi de vreo maşină deoarece Dawson îi va atenţiona pe toţi şoferii pe care-i întâlneşte în drum, că în zonă există persoane necunoscute şi suspecte şi este clar că despre noi este vorba.

— Care este distanţa de aici până la satul negrilor lui Roturoa? întreabă căpitanul Farrow.

— Vom ajunge noi la timp, ştiind că Roturoa cu oamenii lui au trecut împreună cu prizonierii, întreabă George?

— Dacă vom merge repede ne vor trebui cinci ore, răspunse Kingston.

— Să sperăm că cei doi prizonieri vor mai fi în viaţă, când vom ajunge la satul negrilor, spuse George.

— Nu cred că Roturoa se atinge de ei, spuse doctoral Bertram. Doar vrea să afle secretul lui Jerry Woods!

— Iar Jerry Woods este din lemn tare, continuă Kingston. El nu-şi dezvăluie secretul aşa de uşor. Dar cu cât mai repede ajungem, cu atât va fi mai bine. Acum trebuie să fim atenţi şi să mergem pe lângă marginea şoselei. Eu cunosc mulţi şoferi care sunt proprietari de maşini din Adelaida. Dacă vine unul pe care-l cunosc îl opresc. Deoarece cunoscuţi mei nu mă identifică cu un hoţ de drumul mare, despre care Dawson le-a vorbit.

Căpitanul Farrow aprobă şi spuse:

— În acest fel putem fi atenţi şi la maşina lui Roturoa dacă el va mai veni. Deci înainte! Dawson a plecat şi se va întoarce repede.

Nu departe de şosea, pe marginile ei, eroii noştri se îndreptară grăbiţi spre munţi. În zadar ascultau ei înfriguraţi să audă zgomotul unei maşini, căci ea nu venea.

De la plecarea lor trecuse mai bine de o oră, când căpitanul Farrow propuse să facă o pauză, deoarece au găsit un luminiş tocmai bun pentru aşa ceva. După ce au mâncat conserve şi au băut apă s-au odihnit puţin, acum fiind din nou gata de drum cu forţe proaspete.

Tocmai când voiau să plece George strigă.

— Uitaţi-vă vine o maşină din oraş spre noi.

El îl rugă pe Kingston să meargă repede la marginea şoselei, în speranţa că şoferul va fi un cunoscut de al lui Kingston.

Kingston îi spuse lui George că este mai bine să rămână pe loc şi să meargă singur la şosea. George l-a înţeles că este mai bine aşa şi a rămas pe loc.

Uruitul motorului se auzea tot mai aproape. Tensiunea camarazilor creştea şi ea. Acum vor afla imediat dacă le-a surâs sau nu norocul.

Maşina se opri. Cu toţi auziră scrâşnetul frânelor. Acum ei sau ridicat şi au mers tiptil spre camionetă. Deodată au auzit voce puternică a lui Dawson:

— Ăsta este, prindeţi-l!

Câteva secunde mai târziu sosi Kingston respirând din greu şi strigă:

— Repede să plecăm! A sosit Dawson cu Brown şi Hawkins! Acum îmi dau seama că el a mers la tabăra din munţi pentru a lua mai mulţi poliţişti.

— Pentru a nu lăsa prea multe urme, noi trebuie să ne despărţim, spuse căpitanul Farrow.

— Trebuie să mergem spre nord-vest, căci numai aşa ne vom mai întâlni, spuse George.

III
VÂNĂTOARE

CÂND AUZIRĂ cele spuse de Kingston, într-o clipă au dispărut cu toţi din luminiş, din cauza grabei în alergarea lor făceau puţin zgomot, dar sperau că şi poliţiştii fac la fel, când îi vor urmări şi-i vor putea auzi la timp. Camarazii cu cât înaintau mai adânc în pădure, cu atât deveneau mai prevăzători. Ei înaintau foarte repede, dar s-au distanţat unii de alţii, însă nu atât de mult încât să nu se poată vedea unul pe altul şi a striga ajutor în caz de pericol.

În spatele camarazilor se auzeau puternice trosnituri de crengi. Desigur că cei doi poliţişti care-i urmăreau trebuiau să fie foarte

furioşi, pentru că a doua oară trebuiau să reia vânătoarea asupra lor, pe care-i credeau bandiţi şi pe care-i puteau vedea. Acest lucru era de înţeles! Poliţiştii înaintau fără a lua nici o măsură de precauţie şi făceau un zgomot mare, ei nedându-şi seama că prin zgomotul produs, dădeau posibilitatea urmăriţilor să afle locul unde se găseau.

În cazul când urmăriţii s-ar fi oprit, poliţiştii puteau trece pe lângă ei, fără să-i observe. Ei puteau foarte uşor să-şi schimbe direcţia, dar trebuiau să menţină mereu drumul spre munţi, deoarece şi de aceea s-au grăbit să meargă mai departe, cu cea mai mare viteză căci Brown şi Hawkins în furia lor, puteau face lucruri necugetate.

Aceştia se apropiau tot mai mult de urmăriţi. George privea tot mai des în spatele său, pentru că după el venea unul din poliţişti. Ca să nu se trădeze, George a mers puţin mai lateral. În aceeaşi clipă zgomotul din spatele lui încetă. Probabil că urmăritorul lui s-a oprit să asculte.

George s-a folosit de această pauză ca să se strecoare mai departe şi înainta precaut fără să se audă cel mai mic zgomot. De la direcţia stabilită iniţial el s-a abătut spre nord, apoi spre vest pentru a se întâlni cu camarazii săi.

La şosea nu se mai putea întoarce pentru că Dawson a trimis patrula de-a lungul ei, pentru a-i prinde. Iar acum trebuiau să meargă pe jos până la satul lui Roturoa.

George tocmai s-a ascuns în spatele unui tufiş des, căci în apropierea lui sau ridicat doi canguri mari ce au fugit în salturi lungi. Dăduse pe neaşteptate peste un grup de canguri, care existau numai în Australia.

Spre necazul lui George, cangurii înaintau spre luminişul pe care tocmai l-a trecut, făcând mult zgomot, prin tufişurile prin care treceau. Zgomotele pe care cangurii le făceau, nu puteau să nu fie auzite de poliţişti care se puteau lua după ele. Din această cauză George a trebuit să meargă şi mai mult spre nord.

Mai întâi a mers pe marginea luminişului, spre dreapta strecurându-se printre tufişuri cu multă atenţie, încât nici cei mai versaţi poliţişti nu puteau să-i găsească urmele. Câteva secunde George s-a gândit dacă n-ar fi bine să rămână pe loc, pentru ai supraveghea pe poliţişti, căci în mod sigur vor vedea urmele cangurilor şi ar fi posibil să le ia drept urme de oameni, luându-se după ele. Dar acest lucru ar fi prea hazardat şi era posibil ca poliţiştii să intre în tufişul în care sta acum ascuns George. Dar George nu putea în nici un caz să rişte. În cazul când poliţiştii l-ar fi văzut, el nu se putea apăra de ei fără a încălca legea. În acest caz ce-i mai rămânea de făcut era să se ascundă şi pe mai departe.

Din păcate, în urma celor întâmplate, pentru ei nu era de bun augur. Toţi împrăştiaţi în pădure iar până să se adune la un loc, trebuia să treacă mai mult timp. Dawson nu a întrerupt urmărirea şi-i

considera în continuare hoţi de drumul mare. Poliţiştii nu vor îndrăzni să se retragă de frica ofiţerului, ei rămânând în continuare să caute hoţii. În această pădure să găseşti un om care s-a ascuns bine, trebuia să fi tare norocos.

Din cauza acestor întâmplări, eliberarea prizonierilor a fost mult timp amânată, dar George cu astfel de gânduri nu putea să-şi piardă timpul! Acum trebuia să se adăpostească cât mai repede, pentru că poliţiştii erau aproape de el şi-i auzea cum se strigă unul pe altul. Fiul căpitanului Farrow mergea grăbit mai departe. Din nou se auzi un strigăt care semăna a ordin.

În luminiş se auzeau paşii mai multor oameni. Cei doi poliţişti în drumul lor, Dawson şi Hawkins sau întâlnit cu întăririle ce au fost aduse de Dawson. Acum situaţia se agrava şi mai mult pentru George, deoarece poliţiştii ca să-i prindă se vor desfăşura în lanţ, desigur că ofiţerul de poliţie venit se pricepea la o urmărire prin pădure mai bine decât Dawson.

În spatele lui, George se auzeau deja trosnituri şi fâşâit de frunziş. Zgomotele erau uşoare încât nu le putea determina depărtarea şi de aceea trebuia să fie foarte prudent. El căuta în permanenţă să facă cât mai puţin zgomot, ca să nu se trădeze. Din această scuză a rămas pe loc şi se uită încă odată în spate spre luminiş. Nu a trecut mult timp, căci la câţiva metri departe de el, George a observat o mişcare înceată într-un tufiş. George s-a retras fără să vrea şi s-a aplecat mai mult pentru a nu fi văzut.

De data aceasta a văzut cum un braţ a îndepărtat uşor crengile tufişului fără zgomot şi a simţit o stimă pentru persoana respectivă, de modul cum lucrează. Imediat a ieşit dintre crengi un poliţist. Poliţistul era de statură mijlocie, dar mişcările sale trădau o mare forţă, astfel că George nu-şi putea permite o luptă corp la corp cu el. Poliţistul era un om care putea face cele mai neplăcute surprize unui adversar.

George sta liniştit.

Poliţistul a rămas locului şi ascultă atent. George avea pleoapele închise, lăsând o mică fantă prin care-l urmărea pe poliţist.

Lui George minutele se aşteptare îi părură ore, dar răsuflă uşurat când a văzut că poliţistul se întoarce spre stânga se uită la tufişuri după care se îndreaptă spre ele. Numai după plecarea lui George a răsuflat uşurat. Dacă îl prindea pe George, poliţistul l-ar fi predate lui Dawson, care nu l-ar fi crezut orice i-ar fi spus, în acest caz şi camarazii lui trebuiau să se întoarcă la Adelaida şi interogaţi amănunţit. Acest lucru putea dura şi două zile.

În acest timp soarta ambilor Woods era de mult pecetluită.

George a mai stat puţin în ascunzătoarea lui, după plecarea poliţistului. Pentru el era neplăcut că poliţistul care-l urmărea era acum în faţa lui şi chiar pe aceeaşi direcţie de mers, din această cauză

s-a văzut nevoit să facă un nou ocol. Prudent s-a retras înapoi în tufiş, pentru că era posibil ca şiretul poliţist să stea la pândă în apropiere.

Acest poliţist era contrar camarazilor săi care înaintau prin tufişuri în speranţa că vor da întâmplător peste fugari.

George s-a grăbit să plece din apropierea poliţistului, deoarece putea să fie periculos pentru el. El trecu printre tufişuri şi numeroase locuri libere, ne acoperite, cu salturi lungim dar avea mereu impresia, de care nu scăpa, că odată va auzii o voce puternică strigând: „Stai!”

Acum George înainta tot mai mult spre nord; după un timp îşi schimbă direcţia, din nou, spre vest, pentru a nu se îndepărta prea mult de camarazii săi deoarece mai târziu îi va fi greu să-i întâlnească. George a apreciat că a mers spre nord cel puţin doi kilometri, de la locul unde s-a despărţit de camarazii săi.

Cu toate că George alerga mereu, el se oprea din când în când pentru a asculta cu atenţie, dacă nu cumva poliţiştii erau prin apropiere şi era foarte atent la trecerea prin luminişuri.

După un timp George a început să fie mai sigur pe el, nu mai auzea nici un zgomot iar poliţistul nu credea că a pătruns atât de adânc în pădure. Acum merge liniştit mai departe, pentru a nu obosi, deoarece până la tribul negrilor mai avea de parcurs un drum lung.

George mergea mereu spre vest până când a crezut că a ajuns pe direcţia cea bună, adică nord vest, pe care căpitanul Kingston a indicat-o. De abia după ce a mai trecut o oră el s-a simţit mai sigur. Din păcate copacii fiind prea deşi el nu putea vedea bine soarele pentru a se putea orienta. Pe măsură ce înainta pădurea devenea tot mai deasă dar şi luminişurile din ea deveneau tot mai dese.

La trecerea unui luminiş el se oprea, asculta şi numai când vedea că nu-l paşte nici o primejdie îl trecea. Deasemenea el credea că poliţiştii au renunţat la urmărirea lor pentru că au văzut că nu-i pot prinde. Deasemenea era sigur că poliţiştii nu au prins pe nici unul din ei, deoarece s-ar fi auzit strigăte şi poliţiştii ar fi fugit în direcţia strigătelor să vadă ce s-a întâmplat. Tot mergând înainte a dat din nou peste un luminiş şi nu-i venea să-şi creadă ochilor căci în luminiş se afla cangurul uriaş pe care l-a văzut mai înainte. Uriaşul cangur şedea şi păştea liniştit. George era foarte bucuros deoarece a trecut pe lângă cangur fără ca acesta să-l simtă.

În el s-a trezit febra vânătorii. S-ar fi bucurat mult dacă cangurul l-ar fi atacat, fără a fi silit să atace el. Dar el nu putea împuşca din cauza poliţiştilor, care puteau fi în zonă. Iar împuşcăturile i-ar fi atras pe poliţişti şi totodată s-ar fi trădat prezenţa şi locul unde se aflǎ.

Minute în şir admiră George cangurul uriaş.

Deodată şi-a amintit că trebuie să meargă mai departe, dar înainte de a pleca s-a gândit să sperie puţin cangurul. Şi-a scos pistolul din teacă, ca măsură de precauţie, deoarece doctorul Bertram l-a avertizat

despre comportarea ciudată a acestor animale. Se ridică din tufiş şi intră brusc în luminiş, dar cangurul nu se speriase. Acesta se ridică şi-l privi curios pe intrus cu nişte priviri ce numai prietenoase nu erau.

Evident cangurului mascul nu-i era frică să se bată în lupta de aproape, deoarece se baza pe puternicele lui copite pe care le avea la picioarele din spate.

Lui George nu-i convenea o asemenea luptă şi se gândea că ar fi mai bine dacă s-ar retrage în tufiş, lăsând posibilitatea ca cangurul cel bătrân să atace primul, deoarece cangurul dintr-o singură săritură putea fi lângă el. George credea că dacă va scoate braţul afară din tufiş, cangurul se va speria şi va fugi, aşa cum fac majoritatea animalelor, când aud un zgomot.

Dintr-odată cangurul a făcut un salt şi a ajuns cam la doi metri de el. Saltul cangurului a fost atât de uşor şi de elegant încât nu puteai să nu-l admiri pe cangur.

Imediat George şi-a dat seama de pericolul ce-l paşte şi că trebuie să prevină un al doilea salt al cangurului.

Liniştit el ridică arma pentru al împuşca, dar în aceeaşi clipă în spatele lui auzi un zgomot uşor.

Nu se putea întoarce să vadă provenienţa zgomotului deoarece îi era frică de cangurul din faţa lui, care-l putea ataca din clipă în clipă. În acelaşi timp s-a gândit la aruncările sigure ale băştinaşilor cu bumerangul, pe care el le cunoşteau foarte bine.

Involuntar se aplecă şi aceasta a fost norocul lui, deasupra lui s-a auzit un zbârnâit uşor prin aer şi spre uimirea sa cangurul a căzut grămadă la pământ. Bumerangul l-a lovit pe cangur direct în cap. Înainte de aş da seama de pericolul care-l pândeşte, simţi o lovitură în cap şi un cu un oftat uşor căzu şi el la pământ unde a rămas fără cunoştinţă.

Primul simţământ pe care-l ai când te trezeşti el îl ştia.

Un groaznic vâjâit şi înţepături în cap, un vuiet asurzitor, în timp ce scântei şi cercuri de foc dansau înaintea ochilor săi. Dar cu toate aceste dureri energia lui se redeşteptă din nou. Şi-a înăbuşit un geamăt de durere cu mare greutate şi-şi ţinea ochii închişi pentru a afla unde se află şi care este situaţia lui. Faptul că sta liniştit pe el îl costa un efort uriaş. George nu-şi mai amintea să fi avut asemenea dureri de cap ca în urma loviturii primite.

Nu ştia cât timp zăcuse, dar şi-a dat seama că a învins oboseala.

Încet îşi deschise pleoapele şi printr-o fantă mică privi în jur. La început a fost orbit de lumina, dar el nu a clipit. Încet-încet imaginile îi reveneau în minte şi cu greu şi-a reţinut să nu scoată un strigăt de spaimă, deoarece fugise de poliţişti şi acum a căzut în mâinile negrilor. În faţa lui stătea pe o buturugă Roturoa.

Din expresia ochilor lui se putea citi teama, furia şi ura pe care o

nutria faţă de el. George îşi zise că la vederea lui acesta va simţi o teamă superstiţioasă, dar lui i-a scăpat bucuria de a vedea spaima negrului, care între timp şi-a revenit.

George s-a gândit dacă să mai rămână sau nu leşinat, dar şi-a dat seama repede că acest lucru nu este credibil. Deoarece Roturoa va aştepta până ce el îşi va reveni.

Atunci el a deschis ochii şi-l privi pătrunzător pe Roturoa.

Şi acum a avut cea mai mare bucurie deoarece la această privire a lui George Roturoa tresări. Dar imediat căpitanul negru s-a ruşinat de slăbiciunea lui iar faţă i s-a întunecat.

IV
ÎN TABĂRA NEGRILOR AUSTRALIENI

PRIMA ÎNTREBARE ADRESATĂ BÂLBÂIT de Roturoa lui George a fost cum de a reuşit să scape de şerpi. George observă că acest gând îl stăpânea. Acest lucru era de înţeles pentru că Roturoa ar fi fost prins de primul poliţist dacă George reuşea să fugă.

— Anumite lucruri mie nu-mi pot face nimic, spuse George secretos, iar pe şerpi i-am trimis în mare, spuse el.

Timp de mai multe secunde Roturoa se uită consternat la el, apoi i se păru că George vrea să-şi bată joc de el, strânse puternic din dinţi, iar ochii lui Roturoa aruncau fulgere ameninţătoare. Deodată a zâmbit maliţios şi spuse:

— Aşa, aşa, aşa o putere mare aveţi asupra altor vieţuitoare? Atunci am să vă dau ocazia să vă dovediţi puterea. Tatăl meu a fost rănit de dumneavoastră iar eu a trebuit să las Adelaida. El a crezut că este răzbunat şi a stat liniştit. Dar în curând va trebui să afle că aţi primit o pedeapsă mult mai bună. Dar acum am ceva mai important de făcut. Trebuie să smulg secretul ambilor Woods, secret pe care bunicul meu la dat lor şi astfel voi deveni unui dintre cei mai puternic om din ţara mea. În curând veţi înţelege că voi folosi toate mijloacele pentru a-mi atinge scopul.

La auzul acestor cuvinte lui George i s-a făcut lehamite.

În interiorul fiinţei lui Roturoa părea că domină sălbăticia ancestrală, care acum ieşea la iveală. George îşi da seama că pentru ambii Woods acesta însemna un mare pericol. Dar care va fi înainte de toate soarta tinerei fete?

Roturoa care sub spoiala de cultură a păstrat toată cruzimea sălbatecului său popor, iar fetei putea să-i meargă foarte rău. Din această cauză George dorea să afle planurile lui Roturoa, pentru a le putea dejuca. Astfel că până la sosirea camarazilor lui, el să-i cunoască toate planurile.

George credea că camarazii lui sunt pe aproape şi supraveghează

atent lagărul negrilor, aşteptând un moment prielnic ca să intervină în ajutorul lui. George rotindu-şi privirile pe jur împrejur a văzut că se afla într-un lagăr mare.

Colibele negrilor erau mari şi primitive, ridicate la marginea unui luminiş, iar focurile ardeau în faţa lor. Femeile pregăteau mâncare în timp ce războinicii stăteau în mici grupuleţe şi priveau cu teamă la Roturoa şi George.

Roturoa le apărea negrilor, prin cultura sa şi prin studiile făcute ca o minune. În prezent el înlocuia pe căpetenia tribului care era rănit şi în curând îşi va prelua postul său, din această cauză ei îl priveau plini de respect.

Câr despre George ei au auzit că a scăpat de la moarte şi acum îl priveau cu teamă şi respect.

Roturoa părea să fi ghicit gândurile lui George şi zise:

— Dumneavoastră domnule Farrow, poate credeţi că camarazii dumneavoastră ar putea să vă salveze. Din păcate trebuie să vă i-au această speranţă, deoarece unul din oamenii mei i-a ademenit departe spre vest. Eu v-am aşteptat pentru că atunci când m-am întâlnit cu ofiţerul Dawson, la dorinţa căruia am ridicat pomul căzut peste şosea, am înţeles imediat că este o cursă pregătită pentru mine. I-am explicat că de la ostrovul Capel îi cunosc destul de bine atât pe căpitanul Farrow cât şi pe fiul său. Desigur am regretat că pe dumneavoastră ca urmare a vechilor noastre legi a trebuit să vă pedepsesc, dar din păcate nu pot altfel. Dar aş vrea să vă întreb de unde ştiţi că ne vom duce iarăşi la Adelaida?

— Dumneavoastră aţi mărturisit singur că tatăl meu este foarte iscusit, îi explică George. Şi atunci nu vă poate mira că v-a descoperit. Noi ştim că bunicul dumneavoastră a dat tatălui lui Jerry Woods secretul tribului dumneavoastră împreună cu o veche zeitate pe care aţi descoperit-o la ostrovul Capel, drept răsplată pentru că i-a salvat viaţa. Aşadar domnule Roturoa dumneavoastră nu aveţi nici un drept să pretindeţi restituirea secretului. Luarea înapoi a zeităţii mi se pare o nedreptate, din această cauză Jerry Woods a ascuns-o în Ostrovul Capel. Cu această ultimă afirmaţie George şi-a bătut singur cuie în talpă.

Ce legătură era între zeitate şi ostrovul Capel, nici el nu ştia, dar Roturoa zise imediat:

— Da, el acolo a ascuns zeitatea, imediat ce şi-a dat seama că eu vreau să-i cer înapoi secretul tribului meu. Zeitatea este probabil de origine indiană şi reprezintă pe unul din nenumăraţii zei, desigur că ea a fost adusă aici cu un vapor şi aşa a ajuns ea în posesia strămoşilor mei. Tatăl meu mai înainte a locuit foarte aproape de mare. Poate că un vapor a eşuat pe ţărm şi aşa a ajuns ea la noi în ţară. Pentru noi zeitatea era un lucru sfânt, deoarece ea ne-a ţinut uniţi. Secretul

acesteia este un plan care pe mine mă interesează, întrucât prin el pot deveni omul cel mai puternic din ţară, după cum spui dumneata.

— Totul este bine şi frumos, zise George, dar dumneavoastră procedaţi nedrept dacă vreţi să smulgeţi secretul de la Woods. De altfel Jerry Woods acum ar trebui să fie omul e el mai puternic din ţară, după cum spui dumneata.

— Tatăl său a devenit puternic, strigă Roturoa nervos. Înainte el era un modest colonist, dar acuma îi merge mult mai bine, are vapoare şi este în guvern având o mare greutate. La aceasta vreau să ajung şi eu pentru a putea ridica tribul meu mai sus.

George tăcu. Nu mai spuse nimic, aşa cum se aştepta Roturoa. După un timp Roturoa spuse:

— Este foarte bine că am învăţat multe lucruri din ştiinţa albilor, pentru că le voi putea folosi mai bine, când voi deveni un om important.

George îl ţintuia cu privirea pe Roturoa, el îl credea obsedat de o idee fixă. Remarcă că ambiţiosul căpitan Roturoa tocmai prin aceste calităţi era un om periculos şi putea deveni cu timpul şi mai periculos.

Jerry Woods a înţeles probabil acest lucru şi tocmai din această acuză nu voia să-i restituie planul.

— Asta este o părere, spuse George încet. El dorea ca Roturoa să capete dorinţa de a vorbi, pentru a câştiga timp, în vederea eliberării sale de către camarazii lui.

Roturoa i-a spus lui George că şi camarazii lui au fost puşi pe un drum greşit de către oamenii lui. Dar George nu credea că ei nu s-au reîntâlnit cu toţi şi poate că unul din ei va găsi drumul până aici. În deosebi Petre îl va căuta şi nu se va lăsa până ce nu-l va găsi.

Pentru siguranţă George spuse:

— Eu regret numai că uriaşul meu camarad cu care sunt totdeauna a trebuit să rămână pe submarine, din cauza unei puternice gripe.

— Îmi pare foarte rău pentru el, zise Roturoa. Eu am fost foarte bucuros când nu l-am văzut şi pe el. Noi am observat atent vânătoarea poliţiştilor care vă urmăreau, dar eu ştiam că în curând veţi cădea în mâna noastră. Din această cauză noi ne-am reîntors cu trupa poliţiştilor pe care Dawson i-a luat din tabăra montană. Păcat numai că cei trei tovarăşi ai dumneavoastră au dispărut aşa de repede. Mie mi-ar fi plăcut dacă ar fi căzut în mâinile poliţiştilor. Dar probabil că s-au ascuns în altă parte, iar eu am rămas foarte surprins când doi din oameni mei v-au adus pe dumneavoastră.

Din această discuţie George a înţeles că Roturoa nu i-a văzut nici pe el şi nici pe Petre. Acum îşi punea toată speranţa în devotamentul credinciosului său prieten, Petre, care-l va găsi urma şi-l va elibera.

George căută ca printr-o discuţie interesantă să-l abată atenţia cât mai mult lui Roturoa, dar acesta devenind bănuitor se ridică brusc şi

spuse:

— Noi am vorbit destul. Voi lua acum pe ambii Woods şi-i voi supune unui interogatoriu şi veţi vedea că eu am stofă de a deveni un om puternic în ţara mea.

Lui George i s-a strâns inima când Roturoa a dat câteva ordine oamenilor săi. El îşi închipuia ce fel de interogatoriu îi va lua lui Woods şi fiicei sale, el nu va fi unul modern ci cu torturi.

Dar nu le sosea de nici unde nici un ajutor.

Roturoa schimbase puţin locul, astfel că George putea acum prin mişcarea încheieturilor mâini, să-şi examineze liniştit legăturile. El constată cu bucurie că nu era legat strâns. Poate că oamenii care l-au legat erau grăbiţi iar legăturile în timpul transportului s-au slăbit.

Acum în George s-a trezit dorinţa de a se elibera. Îl privea atent pe Roturoa şi precaut a început să se dezlege. Chiar dacă frânghia îi intra în carne şi-l durea George îşi stăpânea cu putere durerea. Roturoa nu era atent, pentru că el se gândea la ţelul lui şi pentru el nu era nici un obstacol. Între timp două trupe de băştinaşi s-au întors de la marginea luminişului. Lui George îi venea puternic sângele în vine, când a văzut în mijlocul primei trupe o siluetă în rochie albă altădată, dar murdară şi ruptă acum. Aceasta era Florence Woods. Cu toate chinurile şi torturile suferite ea nu şi-a pierdut din fineţea şi drăgălăşenia ei. Fata se uita la George. Acesta văzând-o foarte tristă încearcă printr-un zâmbet să-i redea curajul. Dar imediat deveni serios deoarece Roturoa s-a întors spre el spunându-i:

— Veţi vedea domnule George cum mi se realizează visul.

George îi aruncă o privire lui Roturoa. El trebuia să-şi joace bine rolul pentru a nu trezi vreo bănuială lui Roturoa. Dar Roturoa era responsabil de ce făcea şi nu putea scăpa de ideea lui fixă.

Roturoa s-a întors cu faţa către cei doi Woods. În timpul cât el discuta cu George a fost adus şi Jerry Woods de a doua trupă, căreia George nu i-a acordat atenţie. Albul înconjurat de negrii făcea o impresie mândră şi tăcută în mijlocul negrilor.

Totuşi lui George nu-i scapă că Jerry Woods părea să fie distrus sufleteşte din cauza fiicei sale. Îl durea mult că nu o putea elibera. Mai mult decât sorta lui. Timp de câteva secunde pe faţa lui Woods a trecut o umbră întunecată, darea se schimbă treptat într-o expresie mândră şi îndrăzneaţă. George ştia că o ameninţare directă la Roturoa îi va face foarte mult rău Florencei.

Va reuşi ea să înfrângă rezistenţa tatălui ei îşi spuse Roturoa încet.

— Domnule Jerry Woods, vreţi să-mi daţi acum planul împreună cu secretul pe care bunicul meu la dat tatălui dumneavoastră şi să-mi spuneţi despre ce este vorba?

Jerry Woods se luptă cu sine un moment înainte de a răspunde.

— Eu sunt pregătit dar vreau ca fiica mea şi cu mine să fim

eliberaţi.

Roturoa fluieră printre dinţi. În aceeaşi clipă Jerry Woods l-a văzut pe George, culcat la pământ şi întreabă cine este tânărul acela legat?

— Acesta este George Farrow, fiul căpitanului de submarin Farrow, răspunse Roturoa.

El s-a amestecat în afacerile noastre, a vrut să elibereze pe fiica dumneavoastră şi atunci l-a rănit pe tatăl meu. Pentru fapta lui trebuie să fie pedepsit. Eu l-am aruncat la nişte animale marine dar el a scăpat. Acum am alte animale foarte mici, care vor avea grijă să îndeplinească pedeapsa.

Fiori reci i-au trecut lui George pe şira spinării când a auzit.

Şi Jerry Woods se sperie vizibil îngrozit şi un cuvânt îi scăpă de pe buze: furnici.

V
O FAPTĂ ÎNDRĂZNEAŢĂ

ÎN ACEST MOMENT lui George îi era clar ce moarte pregătea Roturoa. Imediat George şi-a mărit forţele pentru a se elibera.

Roturoa strigă nervos lui Jerry Woods:

— Vreţi să-mi stricaţi surpriza? Domnul George trebuia să afle ce fel de moarte îl aşteaptă mai târziu, acum este tardiv să vă mai retrageţi cuvântul.

Roturoa credea că-l va învinge uşor pe Jerry Woods dar el nu cunoştea caracterul albului. La ultimele cuvinte spuse de Roturoa, Jerry Woods se ridică puţin şi s-a uitat la George. Acum spuse el tare:

— Eu am auzit multe despre căpitanul Farrow şi fiul său, George. Şi ştiu că el a ajuns prizonierul dumneavoastră pentru că a încercat să elibereze pe fiica mea. Planul am să vi-l dau dacă dumneavoastră vă obligaţi să-l eliberaţi şi pe George Farrow. Iar pe tatăl dumneavoastră l-a rănit într-o luptă dreaptă.

Roturoa se uită mirat la Jerry Woods. Acum el s-a luminat că albii sunt totuşi altfel de oameni, faţă de cum i-a apreciat el. Faţa lui deveni cenuşie de furie şi strigă:

— Vrea aceasta să fie o ameninţate domnule Woods? Vreţi să mă împiedecaţi în exercitarea unui drept vechi? Bine! Vom vedea imediat cât ţine şovăiala dumneavoastră. Dar eu o mai am şi pe fiica dumneavoastră ca ostatec.

Jerry Woods l-a privit îngrozit apoi i-a strigat lui Roturoa:

— Dumneata vrei să fi un om cult, dar vei rămâne întotdeauna un negru din tufiş! Cum a putut tatăl meu să creadă că poate educa un sălbatec.

— Puteţi rămâne foarte liniştit domnule Woods! Vă rog nu mă luaţi în considerare pe mine, eu voi şti cum să-mi rezolv problema mea.

Mai bine gândiţi-vă înainte de toate la fiica dumneavoastră! Spuneţi unde este planul sau daţi-l lui imediat înapoi ca să vă elibereze. Eu vă garantez că Roturoa nu se va bucura mult de el.

Cuvintele spuse de George l-a mai liniştit le Jerry Woods iar Roturoa a fost vizibil marcat de cele spuse de George. El se uită la George cu o expresie groaznică.

— Vă mulţumesc domnule George Farrow, dumneavoastră mi-aţi eliberat conştiinţa de o grea povară. Pentru a vă salva poate ar fi trebuit să-mi sacrific fiica. Cred că puteţi înţelege durerea unui tată. Eu voi spune lui Roturoa secretul planului, dar planul îl va descifra foarte greu. Fireşte că planul îl am la mine dar nu l-au descoperit încă. El este…

Jerry Woods era pe punctul de a spune secretul planului când brusc se auzi o împuşcătură.

Cine era autorul împuşcăturii? Şi de unde venea ea? A fost cineva rănit?

Roturoa s-a uitat în toate direcţiile, dar nu-l putea descoperi pe trăgător.

George ştia cine a tras. Acesta putea fi numai Petre şi el şi-a dat seama că nu a vrut să împuşte pe nimeni. Împuşcătura dorea să-i amintească lui George că Petre este la post şi poate interveni când va fi necesar. Pe de altă parte el dorea să-i sperie pe băştinaşi.

Imediat după împuşcătură George s-a smucit puternic din legăturile sale care au fost slăbite mai de mult. Din cauza împuşcăturii, atenţia negrilor a fost diminuată şi George se smucea acum cu mai mult curaj, deoarece cei mai mulţi se uitau la Roturoa şi la privirile sale. Se uită încet de-a lungul luminişului şi-l caută pe trăgător, fără însă a-l vedea.

În sfârşit George s-a eliberat. Când a fost prins i s-au luat centura împreună cu armele, care cu siguranţă au fost duse în coliba lui Roturoa. Dar nu la arme se gândea el, ci cum să-i elibereze pe cei doi Woods.

Deodată George sări în sus. Băştinaşii luaţi prin surprindere nu schiţară nici un gest, când din doi paşi a fost lângă un negru, i-a luat ciomagul din mână, pe care-l ţinea neglijent. Acum George a luat ciomagul în mâna stângă şi cu dreapta i-a aplicat negrului o lovitură puternică. Acesta se clătină şi în acelaşi timp George i-a smuls cuţitul de la cingătoare.

Cu cuţitul în mână a sărit la Florence şi i-a tăiat legăturile de la mână. Când s-a întors spre Jerry Woods, în acel moment s-a auzit din nou o împuşcătură dar din altă direcţie, lucru care a mărit şi mai mult deruta negrilor. Peste puţin timp a fost eliberat şi Jerry Woods.

Petre rămânea ascuns în continuare pentru a putea interveni în caz de nevoie.

— Fugiţi cu fiica dumneavoastră, strigă George! Să sperăm că ne

reuşeşte. Băştinaşii fug mai repede ca noi. Poate veţi ajunge la maşina cu care a venit Roturoa. Grăbiţi-vă, eu cu prietenul meu vă acoperim retragerea.

Cei doi Woods, tatăl şi fiica s-au grăbit să plece. George se uită în jur şi zări o colibă mai mare decât toate. Părea mai curată şi mai îngrijit lucrată. Se îndreptă cu paşii grăbiţi spre ea şi era cât pe ce să se lovească de o frumuseţe băştinaşe, care în acel moment părăsise coliba. Repede a prins-o de mâini şi a întors-o puţin spre el, apoi o lăsă în aşa fel încât ea căzu în braţele unui negru care-l urmărea pe George. Înainte ca ea să-şi revină sperietură George era intrat în colibă.

Coliba era destul de primitiv mobilată, dar arăta că locatarul ei era obişnuit cu alt tip de mobilă. Pe o mică măsuţă se aflau armele lui. În câteva secunde şi-a pus centura la brâu, după care a fugit spre uşă pentru a ieşi afară. Dorea mult să-l găsească pe Petre.

Dar înainte de a părăsi coliba se întâmplă un lucru la care nici nu a visat. De afară se auzeau zgomote şi lovituri. O greutate mare i-a căzut pe umeri şi pe cap. Aceasta îl apăsa puternic şi acum a căzut în genunchi. El şi-a dat seama că negrii au prăbuşit coliba peste el.

În mod deosebit George şi-a adus aminte de cei doi Woods şi s-a întrebat dacă au scăpat sau i-au prins negrii. Dar în aceeaşi clipă a auzit zgomotul motorului camionului. Maşina se îndepărta foarte repede şi la scurt timp se auziră strigătele pline de furie ale negrilor.

Dar cum să se elibereze acum George? La început îşi făcea puţine griji. Înainte de toate negrii încă nu l-au prins, cu toate că asupra sa era toată coliba, cu crengile şi grinzile acoperişului. Iar înainte de toate şi el se putea apăra, deoarece avea asupra sa armele lui.

George încearcă să înlăture greutatea de pe el. Aceasta i-a reuşit numai atât cât să-şi scoată pistolul de la centură. Acum puteau să vină negri! Deodată a simţit o scuturătură a crengilor de pe el. Oare negri începură să îndepărteze grămezile de lemn? Lui George îi convenea aceasta.

Dar după un timp s-a făcut linişte şi nu se mai auzea nici un zgomot. Deci negri au vrut să se convingă dacă fiul căpitanului Farrow mai trăieşte sub dărâmături.

George credea că este momentul să iasă de sub grămada de dărâmături, pentru aceasta el se ridică cu greutate în spate şi aruncă o privire spre locul taberei. În acest moment el primi o lovitură puternică în cap dată de un băştinaş cu ciomagul de război şi leşină.

Înainte de a leşina el a mai făcut câteva mişcări haotice dar contra destinului său el nu se putea apăra. I se părea că e în cădere într-o prăpastie, din ce în ce mai adâncă, apoi leşină.

De data aceasta el s-a trezit mai repede din leşin, ca după primul atac, când a fost luat prin surprindere.

Nu mai simţea vâjieturi prin cap, nici nu simţea că se înăbuşe şi nu avea dureri în regiunea stomacului.

Când s-a trezit nu ştia unde se află, dar era legat de un copac la marginea luminişului. În mod cu totul neaşteptat pentru el, i s-au lăsat armele, aceasta însemna că nu-l mai considera periculos.

Dar unde poate fi Petre? Oare negrii l-au prins şi pe el?

Dar aproape de el l-a văzut pe Roturoa, fiul căpeteniei. Acesta se uita la George cu o privire atât de răutăcioasă, încât l-au trecut fiorii. Roturoa se ridică şi se apropie de el, spunându-i încet dar foarte pătrunzător:

— Acum nu mai există salvare pentru dumneavoastră. Iar camaradul dumneavoastră a preferat să fugă cu cei doi Woods.

Roturoa tăcu. Voia să vadă efectul cuvintelor sale. El credea că George va replica, la cele spuse de Roturoa, dar acesta tăcu. Ce mai putea să spună el acum, lui Roturoa?

— Poate camaradul dumneavoastră va veni cu ajutoare zise Roturoa din nou. Oricum ele vor sosi prea târziu. Dumneavoastră vă veţi ispăşi imediat pedeapsa, iar contra furnicilor nu aveţi cum să vă apăraţi, întrucât nu le puteţi ordona şi lor să se retragă în cuiburile lor. Dar iată-le că vin deja.

George se uită în pământ şi se sperie. A văzut o linie lungă, îngustă şi neagră care se mişca continuu, îndreptându-se spre el. În scurt timp furnicile ajung la el. Dar unde putea fi Petre? Să fi plecat cu cei doi Woods? Posibil. Negrii erau mulţi şi puternici deci ce putea face un singur om contra lor? Dar Petre nu-l putea lăsa acum când avea mare nevoie de ajutorul lui. Aceasta era imposibil, pentru că George îl cunoştea bine pe Petre. George în disperare se uită în jurul său, dar şi-a dat seama că aceasta va trezi bănuielile lui Roturoa şi a renunţat. Apoi îşi îndreptă privirea spre şirul de furnici, care se afla cam la doi metri de el.

George îşi concentră privirea asupra furnicilor, crezând că astfel le va putea schimba direcţia. Deodată simţi că legăturile mâinilor îi sunt uşor atinse. Cu greu s-a abţinut să nu scoată un strigăt de bucurie. A înţeles că Petre s-a strecurat în spatele pomului şi-i tăia legăturile cu care era legat de copac.

Roturoa nu observă nimic. El urmărea cu ochi ficşi coloana de furnici care se apropia de George tot mai mult. În tot acest timp George a rămas nemişcat. După un timp Roturoa spuse:

— V-am lăsat armele, deoarece oamenii albi mor mai uşor şi mulţumiţi dacă sunt împreună cu ele.

Iar George i-a răspuns:

— Vă mulţumesc pentru bunăvoinţa dumneavoastră.

— Aceasta mă bucură foarte mult, zise Roturoa, dar gândiţi-vă că eu personal nu am nimic contra dumneavoastră, iar ca om îmi sunteţi

foarte simpatic, dar eu trebuie să respect legea tribului meu.

— Nu vă faceţi mustrări de conştiinţă, spuse George, plin de bunăvoinţă, dar dacă mai cădeţi în mâna mea, atunci mă voi gândi cu câtă delicateţe m-aţi tratat.

— Să cad în mâna dumneavoastră? râse Roturoa neîncrezător. Acest lucru nu mai poate fi realizabil.

— Totuşi este posibil.

George s-a îndepărtat cu un pas de pom şi spuse:

— Eu prefer să mă retrag, deoarece nu-mi plac furnicile dumneavoastră. Roturoa rămase perplex. Toate aceste manevre s-au petrecut foarte repede, aşa încât Roturoa nu putea urmări şirul evenimentelor.

Apoi George dispăru după pom în pădure.

— Repede domnule George, i-a şoptit Petre.

— Acum trebuie să fugim căci vieţile noastre sunt în primejdie. După ce au străbătut o distanţă mică, se auzi strigătul furios al lui Roturoa. Acum bine înţeles că ne urmăreşte pe amândoi, cu toţi războinicii pe care îi are.

Aceasta înseamnă că cei doi fugari trebuiau să se îndepărteze de tabăra negrilor cât mai mult, dar să li se piardă şi urma, căci numai aşa se puteau salva.

Petre făcea paşii foarte mari, aşa că George abia se ţinea de el. Dar zgomotele şi strigătele negrilor care se auzeau în spatele lui îi dădeau un impuls puternic la fugă. Fugea mereu sărind în zig-zag şi folosea cu pricepere orice acoperire i se ivea în cale. Petre îl conducea pe tânărul său stăpân în arcuri largi pe după tabără. George a înţeles intenţia lui Petre. El se străduia din toate puterile să ajungă la şosea care nu putea fi departe.

Negri ghicind intenţia albilor fugari, zgomotele urmăritorilor erau tot mai aproape. Numărul negrilor fiind mare ei puteau să se desfăşoare în lanţ şi să pieptene toată pădurea.

Petre fugea ca un motor. George simţea că în curând îl vor părăsi puterile din cauza repetatelor ameţeli, el îşi folosea toată forţa pentru a se ţine pe urmele lui Petre. În cazul când băştinaşii îi vor ajunge ei se vor apăra cu toată disperarea. Însă odată George nu mai putea cădea în mâinile negrilor, căci soarta lui ar fi fost definitiv pecetluită.

Petre parcă ştia acest lucru, de aceea când au trecut un luminiş, el zise:

— Când i-am dus pe cei doi Woods la maşină, eu mi-am scrântit piciorul, iar eu acum sunt la capătul puterilor, fugiţi singur mai departe domnule George, eu am să-i reţin.

— Nici vorbă Petre.

— Mai sunt cinci sute de metri până la şosea. Acolo este maşina şi chemaţi repede ajutor. Eu rămân aici până atunci. George nu a fost de

acord cu propunerea lui Petre, ca el să se sacrifice pentru el. El râse şi-i spuse:

— Nici eu nu pot să mai fug, aşa repede ca altădată. Eu am fost de două ori lovit în cap şi ameţit, iar acum îmi creează probleme. Deci cel mai bine este să rămânem împreună aici. Aşa ne vom putea apăra mai bine. În mod sigur nu vor reuşi să ne captureze.

El s-a oprit lângă Petre, se întoarse pentru ca, a ascuns după tufişuri să se uite în luminiş. Nu a stat mult la pândă, când primii urmăritori s-au arătat în luminiş, apoi s-au răsfirat, iar în fruntea lor mergea Roturoa.

Cu toate necazurile pricinuite de către Roturoa lui George, acestuia îi părea rău de el. Nu voia să-l atace fără a-l avertiza şi de aceea strigă puternic peste luminiş.

— Roturoa înapoi! Sau ne vedem obligaţi să vă împuşcăm!

Roturoa îi răspunse agitând bumerangul deasupra capului. Vreme de câteva secunde George şovăi.

Petre puse capăt şovăielilor lui George, căci trase un foc şi Roturoa căzu. Petre a ţintit cu pistolul deasupra coapsei când a tras asupra lui Roturoa.

Căderea căpitanului negru a frânt brusc elanul războinicilor. Acum ei se grăbeau să dea o mână de ajutor celui rănit. La început negri au strigat dar nici George şi nici Petre nu înţelegeau, iar strigătele lor nici nu ştiau cum să le ia, ca blesteme sau bocete ale adversarilor.

— Să plecăm de aici, strigă George.

— La luminişul următor! strigă Petre. Au fugit cam o sută de metri de locul unde au stat şi s-au ascuns din nou.

Dar nu după mult timp s-au ivit urmăritorii pe care Roturoa i-a trimis pentru prinderea fugarilor. La marginea luminişului negrii s-au oprit iar numărul lor creştea tot mai mult şi George era tot mai furios.

Deodată la marginea luminişului şi-a făcut apariţia doctorul Bertram. Acesta se uită în jur şi văzând situaţia disperată în care se afla George şi Petre, întinse braţul drept înainte şi strigă în limba băştinaşilor:

— Înapoi, imediat înapoi!

Ordinul puternic dat băştinaşilor, a făcut o puternică impresie asupra lor, căci imediat au părăsit luminişul. Câteva secunde mai târziu doctorul Bertram era singur în luminiş. Acum şi George împreună cu Petre au părăsit tufişurile protectoare. Apoi ei s-au salutat bucuroşi de întâlnire.

Acum toţi trei s-au grăbit să ajungă la şosea, acolo unde găsiră camionul şi strânşi unul lângă altul stăteau cei doi Woods într-un colţ împreună cu Kingston. Când s-au urcat cu toţi în maşină, Petre se urcă la volan, iar George a făcut pe ajutorul de şofer. Au pornit motorul şi au plecat, iar la lăsarea întunericului ajunseră la Adelaida.

*

*   *

Mulţumirile familiei Woods nu mai cunoşteau margini, iar Jerry i-a spus căpitanului Farrow şi însoţitorilor săi secretul planului, după care Roturoa s-a zbătut atât de mult să-l obţină. Planul arăta drumul unei mine vechi de aur, pe care tatăl său o exploatase.

Doctorul Bertram, auzind că este vorba de un plan vechi îl rugă pe Jerry Woods să i-l arate, deoarece el ca un vechi specialist şi bun cunoscător, îi va putea da informaţii mai bune. Acesta îi prezintă o bucată de piele, pe care era zgâriată o schiţă artistic lucrată. Aici erau schiţaţi pomi şi stânci.

Doctorul Bertram îi spuse pe rând toate denumirile, iar el recunoscu mirat că doctorul Bertram avea dreptate.

Dar spre uimirea tuturor Bertram spuse după ce tăcuse un timp că aşa cum arăta planul, lângă mina existentă mai trebuia să fie una tot atât de bogată în aur ca şi prima.

Woods voia să verifice imediat cele spuse de doctorul Bertram şi în cazul când spusele se vor dovedi reale vor fi beneficiarii pe jumătate din beneficiile aduse de mină. Doctorul Bertram şi tovarăşii săi se declarară de acord, dar îi comunicară lui Jerry că beneficiile vor fi trimise în Germania şi vor contribui financiar la construirea de locuinţe.

În aceeaşi noapte căpitanul Farrow împreună cu însoţitorii săi plecară. Pentru moment ei nu aveau nimic de făcut. Dar George îl rugă pe tatăl său să mai viziteze şi alte oraşe de pe litoralul Australiei. Căpitanul Farrow a fost de acord, dar până să ajungă la portul următor ei au trăit noi şi interesante aventuri.

VI
BARIERA DE PE ŞOSEA

CĂPITANUL FARROW, George împreună cu cei trei însoţitori ai lor pun de două ori un pom, ca barieră pe şosea pentru a prinde maşina în acre se bănuia că ar fi căpitanul negru Roturoa, împreună cu echipajul vasului său şi cu doi albi luaţi prizonieri în mod abuziv. Judecata căpitanului era de a-i elibera pe prizonierii răpiţi, când maşina se va opri în faţa pomului căzut.

Până aici toate bune. Acum se ridică întrebarea dacă căpitanul Farrow cu însoţitorii săi au procedat corect, punând pomul pe şosea? Sau după dreptul general valabil ei s-au făcut vinovaţi de infracţiune dacă nu de contravenţie?

Din punct de vedere subiectiv, membrii submarinului Dox se simţeau bineînţeles îndreptăţiţi pentru fapta lor. Ei ştiau că prin

reţinerea maşinii vor reuşi să elibereze pe cei doi Woods. Dar ei ştiau că numai dimineaţa va apare şirul de camioane pe şosea, peste care au pus pomul doborât. Dar mai ştiau că bariera putea fi văzută de departe de către şoferii camioanelor, deoarece era ziuă.

Totuşi obiectiv fiind ei s-au simţit vinovaţi.

Contravenţia lor înseamnă: punerea în pericol a siguranţei circulaţiei pe şosea, poate că poliţia îi va acuza şi de periclitarea transportului.

Ori cum ar fi vina eeste clar că există după dreptul german, ca şi după cel Australian. Şi nici un avocat din lume nu va putea cere achitarea lor, oricât de bună ar fi pledoaria lui. El ar putea cel mult să pretindă că acuzaţii când au comis fapta nu erau conştienţi că fac ceva împotriva legii. Ei au făcut această faptă pentru a ajuta doi oameni, deci pentru a face o faptă bună. Dar nici o justiţie din lume nu va avea voie să-i achite pentru că vina rămâne tot vină.

Iar camarazii erau gata oricând să facă o faptă bună, aici ei trebuiau să se gândească că nu aveau voie să facă o faptă care contravine legii şi să o lege pe aceasta de salvarea unor oameni.

Din exemplul de mai sus se vede ce uşor te poţi face vinovat chiar şi atunci când vrei să faci o faptă bună.

Dar legile omeneşti au o temelie a ordinii şi siguranţei care trebuie respectate.

Nimeni nu se poate dezvinovăţi de o faptă pentru care se face contravenient prin aceea că spune că nu m-am gândit că prin aceasta fac rău şi afară de aceasta am vrut să fac un bine.

Aventurile submarinului Dox 209

Hans Warren

I
ÎNAINTE DE SWAKOPMUND

LA ORIZONT A APĂRUT coasta fostei Africi Germane de sud-vest.

Petre uriaşul, subofiţer timonier, stătea lângă Petre, fiul căpitanului Farrow şi se gândea la timpul petrecut de el în Africa germană de sud-vest. A fost acolo o vreme ca „matroz de uscat” la firma unui cunoscut al tatălui său, care făcea comerţ cu diamante, ce se găseau din belşug. După ce s-au descoperit zăcămintele diamantifere aproape în întreaga Africă şi au început a fi exploatate preţul diamantelor a scăzut considerabil. Atunci Petre a preferat să ia drumul mării, lucru pe care şi la dorit de mult. George îşi avea ziua lui liniştită. Se uita visător la întinderea oceanului. Cu toată pasiunea lui pentru aventuri şi peripeţii şi el avea uneori ceea ce el însuşi numea „orele sale romantice”.

Petre a tăcut un timp. Apoi brusc îşi ridică braţul drept şi arătă într-o anumită direcţie:

— Vedeţi punctul acela întunecat din faţă şi puţin la o parte domnule George?

Fiul căpitanului se uită în direcţia arătată.

— Pare să fie o bucată de lemn purtată de valuri.

— Dar nu arată aşa!

— Dar nici peşte nu poate fi. Aceasta nu este o formă de înotătoare dorsală.

— Nici n-am spus aceasta domnule George.

— Atunci ce să fie?

— Poate un om!

George îşi forţă vederea. Nu, nu era uşor să distingi ceva, fără binoclu, pe suprafaţa întinsă şi scânteietoare a apei.

— Poate că l-au purtat valurile.

— Nu, Petre. Dacă este om mai are puteri. El înoată doar contra valurile care ar trebui să-l ducă la mal.

George tocmai voia să-l facă atent pe tatăl său asupra punctului văzut de ei, când submarinul a luat cursul direct spre punct acela.

Căpitanul Farrow care a stat în turn, i-a strigat fiului său:

— Acolo în faţă înoată un om, George! Vreau să-l vedem!

Nava se îndreaptă cu viteză maximă, dată de toată puterea motoarelor, spre îndrăzneţul înotător. În clipa aceea s-a ivit şi Jan Brike, bătrânul subofiţer tunar, pe punte şi se apucă rapid să dea jos husa protectoare de pe tunul de la proră.

George s-a privit mirat şi-l întreabă:

— Bine, Brike, vrei cumva să tragi în înotătorul acela?

— Nu domnule George, în rechin!

Căpitanul Farrow nu zărise doar omul din apă, ci şi un rechin, care

se apropia de acesta.

Abia acum îl observă şi înotătorul. Se aruncă repede într-o parte şi cu mişcări largi încerca să câştige distanţă. Fără Jan Brike ar fi fost pierdut.

Acesta încarcă fără grabă tunul, ochi scurt dar precis şi trase. Proiectilul exploziv lovi rechinul înapoia înotătoarei de la piept. Animalul a fost aruncat în sus apoi s-a zbătut în spasme groaznice în apă, care s-a înroşit încet, după care s-a scufundat.

Nava a ajuns cam la o sută cincizeci de metri de înotător. Farrow a dat ordin de oprire. Submarinul înainta mai încet şi s-a oprit exact la douăzeci de metri de înotător. Acesta era un alb – european sau american, care parcurse această distanţă cu uşurinţă. Petre şi George îl ajutară să urce pe puntea submarinului.

Omul putea să aibă patruzeci şi cinci de ani, zvelt, cu alură sportivă. Era după toate aparenţele bine antrenat. Se scutură ca un câine ud şi se îndreptă zâmbind amabil către cei de pe submarin.

— Mii de mulţumiri domnilor! Ăsta da ajutor la timp! Am văzut rechinul prea târziu. Omul părea total neobosit. Nu avea aspectul şi aerul unui sinucigaş, cum avuse iniţial impresia căpitanului Farrow. Omul s-a dus la Jan Brike, care tocmai trăgea brusc de husa de protecţie peste tun, îşi scoase de la gât o punguţă de piele legată cu un şnur şi i-a dat-o bătrânului.

— Aici, luaţi-o, mi-aţi salvat viaţa.

Jan Brike mulţumi, luă punguţa şi o descrise. Scoase de acolo un diamant mare şlefuit care strălucea în soare. Era atât de mare încât tunarul a rămas cu gura căscată.

Abia după câteva clipe a reuşit să-şi revină şi spuse, dându-i musafirului mâna:

— Dacă pentru fiecare lovitură bună din viaţa mea aş fi primit aşa ceva, azi aş fi multimilionar. Toţi râseră. Înotătorul păşi spre turn şi-i făcu comandantului o reverenţă perfectă, dar nu foarte adâncă. George şi Petre îl urmară îndeaproape.

— Mă numesc Horst von Thalen se prezintă el. Pot să-mi exprim mulţumirea sinceră pentru salvarea nesperată, domnule căpitan? Trebuie să aveţi ochii foarte ageri, dacă l-aţi descoperit pe tâlharul mării, mai repede ca mine.

Căpitanul Farrow se prezintă, la care străinul a făcut o figură mirată.

— Vă este cunoscut numele? întreabă Farrow.

— Desigur. Mă gândeam doar că navigaţi undeva în Marea Sudului.

— Patria noastră sunt toate mările şi oceanele lumii, râse Farrow, azi aici mâine acolo. Până acum discuţia s-a purtat în limba engleză.

— De la compatriot la compatriot putem vorbi nemţeşte continuă Horst von Thalen, părinţii mei au avut în Africa Germană de sud-vest

o fermă mare cu cirezi uriaşe de vite. După război am pierdut totul. Dar eu m-am descurcat până acum foarte bine.

— Pot să vă întreb, ce v-a determinat să faceţi exerciţiul acesta lung de înot?

Oaspetele german râse amar.

— Ca salvatorii mei aveţi un anume drept să aflaţi despre ce este vorba. N-am ieşit de loc pentru plăcerea mea, atât de departe. Ieşisem la pescuit. Deodată barca mea s-a scufundat cu mine.

Farrow scutură uşor din cap.

— Hm! Dar atunci nu înţeleg, de ce nu aţi înot către ţărm.

Din nou acelaşi râs amar.

— Întrebarea este justificată. Nu din întâmplare mi s-a scufundat barca. A fost un atentat pur şi simplu. De aş fi înotat înapoi la ţărm le-aş fi picat imediat duşmanilor, care mă urmăresc în mâini. Mă veţi putea lăsa la noapte undeva pe ţărm?

— Nu fiţi atât de grăbit domnule von Thalen, zise Farrow zâmbind, nu avem atât de des ocazia de a scoate un german din apă. Dar aş face mai mult. Nu v-am putea ajuta împotriva inamicilor dumneavoastră? O facem oricând cu plăcere.

Horst von Thalen se uită câteva clipe nehotărât, după care răspunse:

— Mulţumesc domnule căpitan. Oferta dumneavoastră este tentantă. Dar nu vreau să vă periclitez pe dumneavoastră şi pe oamenii dumneavoastră.

— O facem pe riscul nostru, râse Farrow. Noi iubim aventura! Mai ales fiul meu, George.

Von Thalen i s-a adresat lui George:

— De dumneavoastră am auzit deja multe. Dar tocmai pentru că sunteţi atât de tânăr aş renunţa la ajutorul dumneavoastră. Duşmanii mei nu ar ezita să ucidă.

— Şi cu asta ar trebui să fiu de acord, zâmbi Farrow şi uite că nu suntem de loc. Mai cu seamă unui compatriot i-am da o mână de ajutor cu toată plăcerea.

George s-a asociat tatălui său la cele spuse:

— Veniţi în turn, propuse comandantul, aşa suntem mai aproape unul de altul.

— Cum, avem nişte secrete? întreabă curios George.

— Şi aşa se poate spune, zâmbi Thalen. Pe o bucată de pământ sterp pe care am cumpărat-o silit cu ocazia achiziţionării unei păşuni, ca să reîncep creşterea animalelor, am găsit o mină de diamante bogate cu exemplare deosebite de frumoase şi mari. Cele mai multe diamante găsite aici sunt foarte curate, dar mici. Am aici câteva mostre.

Scoase din centură o pungă de piele şi goli conţinutul în palmă.

— Ce frumos! exclamă George admirativ, acum înţeleg că sunteţi invidiat pentru proprietatea dumneavoastră. Dacă însă sunteţi proprietar legal, n-au ce vă face!

— Aşa ar fi trebuit, spuse von Thalen, fraţii Frank şi Tom Gordon şi cu vărul lor James Knight de la care am cumpărat pământul, cred că pot avea pretenţii retroactive deoarece mi-au vândut pământul fără să ştie că acolo se găseşte o mină de diamante. Am putut să ascult pe ascuns o discuţie pe care au purtat-o. Aşa am aflat de planurile lor tenebroase. Cei trei sunt detestaţi în toată colonia, deoarece îşi instigă servitorii negri în mod repetat să fure şi să jefuiască. Am fost destul de imprudent să pun să mi se şlefuiască nişte diamante. Repede s-a răspândit vestea, ce descoperire am făcut. Agitaţia a fost cu atât mai mare cu cât bucata de pământ şi-a schimbat de mai mult ori proprietarul.

— Cei trei ştiu unde este mina? întreabă Farrow, i-aţi pus pe negrii dumneavoastră să lucreze acolo înainte să aveţi dreptul de exploatare?

— Nu, aşa nu, răspunse von Thalen, dar autorităţile sunt leneşe. Câtă vreme nu am autorizaţia de exploatare nu pot începe exploatarea ei. Cei trei au reuşit odată să mă captureze. Voiau să-mi smulgă secretul şi nu au ezitat să mă ameninţe cu tortura. În noaptea următoare, am reuşit să mă eliberez şi să fug.

— V-aţi văzut vreodată duşmanii umblând pe pământul dumneavoastră? întreabă George, s-ar putea să aibă impresia că ştiu deja unde se găseşte mina.

— S-ar putea să aveţi dreptate cu această supoziţie, răspunse von Thalen. Ieri am făcut inspecţie călare înainte de lăsarea nopţii şi am trecut aproape de ferma lor. Călărind mai departe, am avut impresia că sunt urmărit. Când a răsărit luna am crezut că disting nişte siluete. Pe terenul pietros, am coborât de pe cal să-mi ridic bricheta care mi-a căzut pe când voiam să-mi aprind o ţigară. Poate văzându-mă ce trei cum m-am aplecat, au crezut că acolo este mina de diamante şi că eu caut ceva. Luna s-a ascuns curând după nori, apoi a început, lucru rar pe aici, să plouă. Aşa că cei trei nu au mai putut face nimic.

— Şi apoi v-au găurit barca cu care mergeaţi la pescuit, spuse Farrow, încât îmi pot închipui că sunteţi invidiat şi că foştii proprietari ar avea plăcerea să-şi recupereze posesiunea, de când au aflat ce se găseşte acolo.

— Cei trei vor gândi acum că v-aţi înecat, spuse George, aş vrea să le văd mutrele, când veţi sta iarăşi viu înaintea lor. După ce von Thalen urcase pe bord, Farrow ieşi în larg cu nava. Nu ţinea să fie văzut. Cum ei se găseau în dreptul înălţimii din Swakopmund puteau să se aştepte să întâlnească numeroase nave.

Deodată Petre, care se plimba pe bord, strigă:

— Barcă cu motor în spatele nostru!

Toţi tresăriră. Von Thalen recunoscu ambarcaţiunea inamicilor săi. Îl anunţă pe comandant, care prompt ordonă viteză maximă, aşa că distanţa dintre submarin şi barcă a crescut rapid.

— Oare vă caută? întreabă Farrow.

— Sigur, strigă George agitat, acum vor să vă salveze. Ei vor fi căutat după diamante, acolo unde aţi scăpat bricheta şi nu au găsit nimic. Acum şi-au spus că s-au înşelat, cu toate că ei v-au stricat barca şi încearcă să facă pe salvatorii dumneavoastră ca să le puteţi trăda secretul.

Horst von Thalen zâmbi la vederea ardorii lui George, dar recunoscu presupunerea lui.

— Dacă cei din barcă au binocluri bune, înseamnă că v-au recunoscut, spuse Farrow.

— Şi la fel şi pe dumneavoastră, răspunse von Thalen.

— Aceasta nu ar fi rău, zise liniştit Farrow, se pune doar întrebarea dacă aceştia au habar de existenţa noastră.

— Unde am putea debarca bine şi nevăzuţi? întreabă George.

— Toată coasta este cam nepotrivită pentru debarcare, din cauza valurilor, răspunse von Thalen, cu barca nu se poate nici unde atinge ţărmul. Ultima porţiune va trebui să înotăm. Ce ar fi dacă am încerca să acostăm la debarcaderul cel lung din Swakopmund? Acolo cel puţin nu există pericolul rechinilor.

— Ştiu că pe toată coasta sunt valuri puternice, spuse Farrow, noi avem totuşi trei bărci de aluminiu demontabile. Cu acestea am reuşit să trecem. Dar este mai bine la debarcader. Să sperăm că nu vor fi acolo prea multe nave.

— Pentru moment sunt doar două mici transportoare, spuse von Thalen, după câte ştiu, azi nu este aşteptat nici un alt vas. Dar este posibil ca Gordonii împreună cu vărul lor să fi luat debarcaderul ca destinaţie a drumului lor.

— Nu cred, spuse Farrow, ei vor să vă captureze cât mai discret. Precis nu se vor arăta cu barca lor într-un loc aglomerat, dar s-ar putea ca mai târziu să apară.

Horst von Thalen era de acord cu supoziţia căpitanului, căci cele spuse de el erau logice.

— Să sperăm că veţi primi curând autorizaţia de exploatare a minei, spuse George.

— Dacă aş fi fost englez poate că aş fi avut-o deja, răspunse von Thalen, mai bănuiesc că vor să-mi intenteze un proces ca să le restitui terenul şi ar fi posibil ca ei să-l câştige.

— Mi s-a făcut foame, schimbă Farrow discuţia, pot să vă invit să veniţi în careul ofiţerilor, domnule von Thalen? Acolo vă puteţi schimba hainele, ale mele cred că vi se potrivesc, avem aproape aceiaşi statură.

Horst von Thalen acceptă mulţumind invitaţia.

II
DEBARCAREA

LA SCURT TIMP după aceea „misteriosul înotător”, cum l-a botezat George pe von Thalen lua masa în sala ofiţerilor. S-a dovedit că era un bun ascultător şi un povestitor vesel.

A reuşit uşor să-şi câştige simpatia celor din echipaj. După masă, căpitanul propuse odihnă şi somn, deoarece vor avea timp.

Farrow, fiul său şi von Thalen elaboraseră deja un plan, prin care era posibil ca adversarii să fie dovediţi ca răufăcători. Era necesar să se facă pază de noapte, iar ziua să se ascundă în căsuţa de la ferma lui von Thalen. Curând înainte de lăsarea întunericului, cei de veghe îi treziră pe cei de dormeau.

Submarinul staţionase toată după amiaza departe de debarcader, în larg. Rindow primul ofiţer, preluase comanda. La vederea vreunui vas urma să intre în imersiune, dar nici o barcă de pescari nu s-a arătat. Submarinul stătea la distanţă de liniile maritime.

Ieşirea la debarcader era totuşi dificilă. Cei de pe cele două vase staţionate acolo ar fi putut observa cu siguranţă submarinul. S-ar fi aflat astfel repede că submarinul căpitanului Farrow urmărit în continuare de englezi şi de francezi era acolo.

Din fericire, debarcaderul înainta departe în larg şi Farrow spera, ca noaptea să găsească un loc, unde, la adăpostul beznei să poată acosta neobservat.

Submarinul se apropia de ţărmul îndepărtat. Nu era prudent să acosteze prea devreme. Cu cât era mai târziu şi mai întuneric, cu atât şansa de a fi văzuţi dimineaţa va fi mai mică. Cinaseră şi curând după aceea se lasă noaptea.

În depărtare se vedeau luminile din Swakopmund. Căpitanul Farrow se apropiase într-atâta, încât prin binocluri din turn se putea vedea totul de pe debarcader, fără să fie la rândul lor observaţi de pe ţărm. Sigur că submarinul nu-şi aprinse luminile de poziţie. Pe debarcader, deocamdată se vedeau matrozi şi muncitori şi acostarea acum era imposibilă.

— Să sperăm că la acostare, nu ne vom ciocni cu bărcile celor care au permisie de a merge pe uscat, zise Farrow.

— Vom găsi noi o scuză bună, spuse George.

— Puţină răbdare, a fost de părere von Thalen.

Răbdarea le-a fost pusă la grea încercare. Abia spre miezul nopţii au dispărut o parte din oamenii de pe debarcader.

Submarinul se apropie încet de debarcader, propulsat de electromotoare. Vasele de transport erau ancorate în stânga. Farrow

alese deci partea dreaptă.

— Vom merge câte unul sau în grupuri mici de-a lungul debarcaderului, hotărî căpitanul. Dumneavoastră domnule von Thalen şi cu mine mergem primi, apoi Petre şi cu George iar la urmă, ceilalţi camarazi.

Horst van Thalen le povestise că inamicii săi dispuneau de zece negri devotaţi lor, de aceea Farrow decise ca înafară de George, Petre, doctor şi de el să mai vină şi alţi zece matrozi aleşi prin tragere la sorţi. Rindow urma să preia comanda navei în absenţa căpitanului. În afara armelor lor obişnuite, fiecare luase câte două grenade de mână cu gaze sedative. Toţi purtau pantofi uşori de pânză, foarte silenţioşi.

Preţ de o clipă Farrow ascultă atent, când submarinul înainte de a se opri, mai parcurse jumătate de metru de-a lungul debarcaderului, apoi sări peste balustrada turnului pe punte. Debarcaderul era puţin mai înalt decât puntea submarinului. Căpitanul urcă urmat de Horst von Thalen. Mergeau spre ţărm unul după altul, fără grabă. George şi Petre aşteptară două minute, apoi îi urmară pe căpitan şi pe von Thalen.

Parcurseră cam cincizeci de metri, când de pe ţărm auziră voci guturale care se apropiau, părând a fi sub influenţa alcoolului. Asta era bine că atunci nu le mai dădeau atenţie.

— Să sperăm că doctorul Bertram şi Kern vor aştepta până vor trece beţivii ăştia, şopti Petre lui George.

— După limbă sunt spanioli sau portughezi, răspunse subofiţerul timonier Petre, la fel de încet.

— Sunt aici! Tata şi von Thalen au trecut cu bine de ei.

Din beznă s-au ivit umblând în zig-zag patru matrozi. Era uneori cât pe ce să cadă în apă, scăpând doar în ultimul moment, prin intervenţia probabilă a unui spirit protector al beţivilor.

Când ajunseră la câţiva paşi de germani se opriră, clătinându-se ca trestiile în vânt, strigându-şi ceva. Poate că-i amuza faptul să vadă doi oameni pe debarcaderul în mod normal pustiu, la acea oră sau poate că vedeau mai mulţi.

Deodată beţivii îşi deschiseră braţele căutând să-i prindă pe cei doi germani, ca şi cum ar fi vrut să se convingă că sunt fiinţe vii sau produse ale imaginaţiei lor. O ciocnire era inevitabilă. Germanii însă voiau să, scurteze întâlnirea. Braţele lui Petre ţâşniră înainte şi doi beţivi şedeau nedumeriţi la pământ. Cu un singur pumn la figură bine plasat, George îl trimise la camarazii săi pe al treilea. Al patrulea, părea să aibă un spirit păzitor mai vigilent, căci se dădu câţiva paşi în spate. Soarta tovarăşilor săi îl dezmetici, într-atât, încât scoase un strigăt puternic. Doar o dată că Petre a fost peste el şi cu „argumente” forte îl determină să-şi ţină pentru un timp gura. Strigătul a fost auzit pe unul din vase. De acolo se auziră strigăte de alarmă. Petre se grăbi

să plece, trăgându-l după el pe George, care ar mai fi stat. Oricând ar fi putut să apară poliţia pe debarcader, alarmată de strigătele de ajutor.

George se întoarse o dată şi începu să râdă. Doctorul şi-a dat seama că dacă continua să râdă ei puteau fi descoperiţi ca şi submarinul. Aşa că ordonă pas alergător.

Era un spectacol aproape grotesc să vezi o duzină de inşi fugind fără zgomot pe debarcader. Primul strigăt de alarmă de pe vas rămase fără răspuns. Când grupul de pe submarin a trecut pe lângă beţivii care încercau cu greu să se ridice aceştia căzură speriaţi la loc.

George şi Petre s-au grăbit. Ei voiau să iasă cât mai repede de pe debarcader. De submarin nu-şi făceau griji pentru că Rindow urma să părăsească debarcaderul. Doar în primele minute trebuia să aştepte la debarcader ca să le poată ajuta camarazilor în caz că aceştia ar fi fost surprinşi de poliţie şi s-ar fi grăbit la navă.

Dacă încercarea ar fi eşuat, căpitanul Farrow ar fi repetat-o cu siguranţă fie noaptea următoare sau poate chiar dimineaţa.

George şi Petre ajunseră cu bine la ţărm. De departe se auzeau paşi repezi. Putea fi doar o patrulă de poliţie. Farrow şi von Thalen nu se vedeau, curând din stânga se auzi un fluierat încet. George a făcut un semn cu mâna celor cel urmau, apoi alergă cu Petre în direcţia de unde se fluierase.

Căpitanul şi Horst stăteau într-un loc întunecos unde lumina lanternei nu-i putea ajunge. George şi Petre îşi trăgeau respiraţia, ajunseră şi ceilalţi.

— Era cât pe ce, îi spuse Farrow încet fiului său, să vă descopere, eu mi-am făcut gânduri cu beţivii aceia de pe debarcader.

— Pe cargou este din nou linişte tată, îl linişti George şi pe medic şi pe camarazii săi care scrutau bezna sa vadă dacă s-a alarmat echipajul unuia din vase.

— Înainte ordonă Farrow, dar încet! Domnul van Thalen ne va conduce.

Merseră în tăcere prin străduţe întunecate, adesea foarte înguste. Câte o siluetă dubioasă sau o pereche de amorezi se speria văzând apărând fără zgomot o trupă de bărbaţi zdraveni şi striga. Dar cei ce strigau nu voiau de fel să atragă atenţia asupra lor, aşa că în Swakopmund nu se întâmplă nimic.

În sfârşit casele se răriră. Oraşul se termina. Strada spre est pe care o luase von Thalen era bună. Graba nu mai era atât de necesară şi nici să se tacă, aşa că în grupele de marş au început mici discuţii, întrerupte adesea de pauze.

— Când credeţi că veţi primi aprobarea de exploatare? întreabă căpitanul.

— Sper să mi se acorde în următoarele zile, răspunse von Thalen.

— Până atunci trebuie să vă protejăm şi să ţinem pe tip în şah, fără să le facem un rău.

— Poate că totuşi ar fi fost mai bine, interveni doctorul Bertram care se alăturase căpitanului în capul coloanei, dacă dumneavoastră domnule Horst aţi fi rămas câteva zile ca oaspete al căpitanului pe submarin. Aţi fi fost mai în siguranţă şi problema s-ar fi rezolvat de la sine.

— Precis nu! răspunse Horst, dacă Gordonii şi vărul lor nu m-ar fi văzut în aceste zile ei ar fi lansat vestea că m-am înecat şi atunci autorităţile nu s-ar fi grăbit să-mi acorde aprobarea. Poate că tot demersul meu oficial s-ar fi împotmolit.

— Corect, recunoscu Farrow, atunci este cel mai nimerit, dacă vă interesaţi mâine din nou la Swakopmund.

— Neapărat, aprobă van Thalen, în plus voi spune că sunt în pericol de moarte cât timp nu am aprobarea oficială.

A urmat o tăcere. Fiecare era ocupat cu propriile sale gânduri.

— Mă mir, începu Farrow că Gordonii nu s-au arătat încă. Dacă au văzut că sunteţi pe submarin este simplu să presupună că noi urma să vă lăsăm noaptea la ţărm.

— Credeţi că am putea fi pândiţi? răspunse von Thalen, ar fi posibil. Poate că ne-au descoperit şi nu ne-au atacat doar că le suntem superiori numeric.

Din nou s-a lăsat tăcerea. Deodată căpitanul întreabă pe von Thalen:

— Casa dumneavoastră are o grădină în jurul ei? Iar grădina este împrejmuită?

— Mai de mult a stat acolo o familie germană, în casa cea mică. Are de jur împrejur o grădină îngrijită, de care m-am ocupat în ultimul timp cu plăcere. Cât timp Gordonii au fost stăpâni în grădină şi în casă nu s-a făcut mare lucru. Ei nu au locuit niciodată acolo. Două laturi ale grădinii au aspect mai sălbatec cu tufişuri spinoase şi tot felul de plante căţărătoare şi liane. Acolo sunt locuri bune de ascunzătoare. Ca să pun toată grădina la punct mi-a cam lipsit timpul.

— Desişul se apropie mult de casă? a vrut să ştie Farrow.

— Da într-un loc.

— Deci pe acolo se poate pătrunde în casă, constată doctorul Bertram.

— Casa este închisă, răspunse von Thalen.

— Asta nu înseamnă nimic, observă Farrow.

— Să sperăm că din propria dumneavoastră casă nu ni se va face o primire neplăcută, spuse Bertram. Dacă Gordonii şi cu vărul lor, împreună cu negrii s-au postat acolo, dacă vor să ne atragă într-o cursă atunci va trebui să-i păcălim.

— Grenadele noastre de mână ameţitoare şi-au făcut până acum

mereu efectul.

— Eu cred, spuse von Thalen, că aceştia doar în caz disperat vor face uz de armă. Destul de aproape de casa mea un funcţionar englez şi-a construit o casă de ţară, unde-şi ţine familia – şi de unde ajunge repede cu maşina la Swakopmund, acolo s-ar auzi precis dacă s-ar trage la mine în casă sau în grădină şi ar deveni atenţi şi curioşi.

Peste zece minute Farrow s-a oprit să-şi adune grupa. Ordonă folosirea urgentă şi neapărat a grenadelor cu gaze dacă ar fi întâmpinat rezistenţă la intrarea în casă şi să se evite orice zgomot. Apoi ordonă dispersarea grupei deoarece se apropia de locuinţa lui von Thalen. Grupă compactă ar fi oferit o ţintă bună adversarilor.

Ultima parte a drumului a parcurs-o pe drumuri de ţară.

Von Thalen nu se temea să fie văzut şi recunoscut de Gordoni. Pentru că ei mai aveau nevoie de el să le arate locul unde a găsit diamantele.

Briza de noapte s-a înteţit. Vântul le bătea din faţă. Era de două ori avantajos pentru ei, în primul rând ei nu puteau fi auziţi de cei de pe proprietatea lui von Thalen, în schimb ei auzeau tot ce se întâmpla acolo.

Dar pentru folosirea grenadelor cu gaz, vântul le era potrivnic. Pentru a le putea folosi ei trebuiau să ajungă în spatele casei. După câteva minute de mers, ei au văzut contururile pădurii, cu câţiva copaci înalţi.

— Aproape că am ajuns, şopti von Thalen, el era aproape sigur că inamicii lui erau în casă, deoarece pe drum nu li se întâmplase nimic. Von Thalen a mai spus că pământul său începea la o distanţă oarecare de casă.

El voia şi chiar începuse să-şi construiască o casă nouă, mai mare şi mai frumoasă, dar încă nu era gata. Căpitanul s-a oprit şi aşteaptă să vină camarazii. Apoi le zise:

— Cum vântul ne suflă din faţă, vom încerca să facem un ocol mare în jurul casei. Unde este terenul bun, domnule von Thalen?

— Trebuie să o luăm pe la stânga, răspunse acesta, preluând din nou conducerea micii trupe, conform ordinului, se dispersase. Scrutau atenţi grădina. În orice clipă puteau fi atacaţi, inclusiv cu focuri de armă, cu toate că în această privinţă von Thalen avea rezerve, necrezând că adversarii săi ar vrea să se trădeze în acest fel.

S-au strecurat cu mare prudenţă mai departe. George a avut impresia că vede furişându-se o siluetă într-un loc din desiş. Dar totul a rămas liniştit.

Această linişte era mai ameninţătoare decât dacă ar fi avut loc un atac din grădină sau din casă.

III

LUPTA NOCTURNĂ

PÂNĂ SĂ AJUNGĂ ÎN SPATELE CASEI a durat mai mult de o jumătate de oră. Şi ca şi cum zeul vremii ar fi voit să le joace vreo festă, vântul îşi schimbă direcţia, acum venindu-le din faţă. Căpitanul s-a gândit să ordone replierea înapoi, în partea din faţă, dar a renunţat. Acum trebuia pornit atacul. Farrow se baza pe steaua lui călăuzitoare.

Se apropiau tot mai mult de grădină, care după spusele lui von Thalen, în acest loc nu avea un gard. Mai de mult existase unul din scânduri, dar s-a prăbuşit de tot, iar von Thalen nu apucase încă să-l înlocuiască.

Primele tufişuri erau deja aproape de tot, când auziră un foşnet de frunze şi crengi trosnind. În aceiaşi clipă ceva şuieră pe lângă capul lui George. Acesta a recunoscut sunetul: era acela al unei săgeţi cu pene.

În aceeaşi clipă se auzi şi comanda căpitanului Farrow.

— Înainte! Asalt!

Atacul a fost atât de neaşteptat, încât negrii ascunşi în grădină au luat-o la fugă fără să mai tragă o singură săgeată. Acum matrozii au pătruns în desiş şi îl cercetară cu de-a amănuntul. Dar nici urmă de inamic. Primul pericol acela de a fi lovit de săgeţi trase din ascunzători a fost anihilat.

— Casa dumneavoastră era goală când aţi părăsit-o? îl întrebă Farrow pe von Thalen.

— Servitorul meu de încredere, un negru a rămas aici, a fost răspunsul.

Căpitanul le-a făcut un semn oamenilor săi să forţeze intrarea în casă. Ajunseră cu bine în casă. Farrow a bătut energic în uşă. Curând aceasta se deschise. Din hol venea lumină. Negrul se sperie, văzând dintr-o dată o trupă de albi înaintea lui. Dar von Thalen îl linişti. Acum trebuiau să ajungă repede în casă. Acest lucru era periculos din cauza luminii din hol care ajungea şi afară. La ordinul lui Farrow intrară toţi grăbiţi în hol. Farrow intră ultimul. De cum trase uşa după el, pe care negrul a zăvorât-o, se şi auziră câteva săgeţi lovind şi înfigându-se în uşă. Dar erau deja în siguranţă, negrii întârziaseră cu o jumătate de secundă.

Horst von Thalen a închis şi el uşa. Ferestrele erau protejate prin obloane din lemn solid. Când se clădise casa albii aveau uneori de luptat cu atacatori negri răsculaţi, aşa că casa era o mică fortăreaţă.

La ordinul căpitanului, oamenii s-au răspândit în diferite încăperi de la parter şi de la etajul casei. Cum dormiseră ziua puteau veghea toată noaptea. Prima seară o petrecură discutând. Afară nu se auzea nici o mişcare.

George se postase la uşa de la intrare, cea mai periclitată, alături de

tatăl său, de von Thalen şi de Petre. Cu ferestrele de la parter erau destul de înalte, era destul de greu să pătrunzi din afară înăuntru pe acolo.

Deodată George ridică mâna, auzise afară un zgomot slab, curios, care se repetă.

Oare ce se întâmplă afară? Vor încerca să deschidă uşa? Slabe şanse datorită celor două zăvoare solide dinăuntru.

Deodată zgomotul se modifică. Nu mai era un foşnet, trosnea chiar.

— Aceştia au adus vreascuri uscate în faţa uşii şi le-au aprins strigă George furios, vor să ne afume.

— Trebuie să deschidem uşa câteva secunde, ca să stingem focul, spuse hotărât căpitanul.

— Stingeţi lampa! ordonă von Thalen.

Căpitanul adună trupa în hol, se aştepta să trebuiască să părăsească casa, dacă focul nu s-ar lăsa stins.

— Casa este în cea mai mare parte din lemn, uscat de soare. Asta arde ca iasca.

— Când deschidem uşa, să ne tragem rapid de o parte, spuse George, este sigur că negrii vor încerca să ne trimită săgeţi în hol.

Petre tocmai trăgea de zăvorul uşii şi George îl ajuta. Cum uşa se deschidea înafară, ar fi fost posibil să împingă la o parte grămada de vreascuri aprinse, doar cu uşa, împinsă puternic. În hol lampa s-a stins. Toţi erau pregătiţi să deschidă uşa. Doar George şi Petre nu-şi scoaseră pistoalele, fiind ocupaţi cu deschiderea bruscă a uşi.

— Atenţie, strigă căpitanul Farrow.

— Unu, doi, trei numără George în timp ce se proptea cu mâinile întinse de uşă.

George şi Petre s-au aruncat cu toată forţa asupra uşii, da aceasta nu ceda nici un centimetru. Ce să fie? George a crezut că uşa este încă închisă, dar în aceiaşi clipă îl auzi pe von Thalen strigând.

— Au pus grinzi de-a curmezişul uşii ca să n-o putem deschide, este o veche tactică de luptă a negrilor. Nu mai cred că vom putea salva casa. Trebuie să încercăm să ieşim pe ferestre.

— Deschideţi obloanele de la ferestre! ordonă Farrow. La toate, pentru ca negrii să fie siliţi să se distribuie în jurul întregi case!

Ordinul a fost executat în grabă.

— Dar vom ieşi din casă printr-o fereastră, propuse von Thalen.

La deschiderea ferestrelor au constat că negrii acţionaseră foarte calculat. Peste tot în jurul casei la o distanţă ardea câte un foc mare, care lumina atât de intens, încât albii nu se puteau nicăieri refugia în întunerec, indiferent ce fereastră ar fi ales ca să se retragă, pentru că ofereau negrilor nişte ţinte bine vizibile.

— Este apă destulă în casă, strigă von Thalen, trebuia să încercăm să stingem focurile.

— Dar focurile sunt prea departe de casă spuse Petre.

— Unde sunt găleţile? strigă George, care se grăbea să pună în practică sfatul gazdei.

— Grăbiţi-vă camarazi, strigă Farrow, focul de la uşă se extinde. Stropiţi uşa cu apă pe dinăuntru!

George, Petre împreună cu matrozul Kern, aleseră o fereastră dinspre est, încercând să stingă pe acea parte focul de vreascuri. Partea dinspre est i s-a părut lui George mai nimerită pentru repliere, pentru că era vis-a-vis de uşă de la intrare, deci în umbra casei, la a cărei părţi frontale focul era tot mai luminos. Petre şi Kern aduseră apă pe care o aruncară afară peste vreascuri, iar George, stând lateral de fereastră, era cu pistolul în mână pregătit, să le asigure acoperirea dacă negrii s-ar fi arătat.

În acest timp, în tufele dinspre partea de est a început să se mişte ceva. Din întuneric s-au ivit nişte siluete întunecate. George trase câteva focuri, ţintind mai în sus, ne dorind să ucidă sau să rănească vreun negru, voia doar să-i sperie şi-şi atinse scopul. După vreo zece cincisprezece secunde, nu se mai vedea acolo nimeni. S-a tras şi în alte părţi ale casei. Acum focurile de armă au fost urmate de strigăte, George constată că şi camarazii săi acţionaseră la fel ca el, trăgând doar focuri de avertizare cu efectul scontat.

Au reuşit să stingă focurile dinspre est, sud şi nord într-atât încât acestea de abia mai pâlpâiau şi negrii cu greu mai puteau ţinti cât de cât.

La comanda căpitanului s-au adunat cu toţi în încăperea unde se aflau George, Petre şi Kern.

— Înainte! strigă Farrow, repede afară! Domnule von Thalen, luaţi-vă servitorul şi vedeţi să nu i se fi întâmplat nimic. Poate că pe el îi urăsc ceilalţi negri mai tare.

George ieşi cu îndemnare pe geam şi se grăbi să ajungă la desişurile protectoare, prin care s-au retras negrii. În grădină era linişte, aceasta însemna că negrii sau retras mai departe.

La capătul primului tufiş, George îşi aştepta camarazii. După Petre şi George i s-a alăturat tatăl său şi von Thalen.

— Şi acum încotro? îl întrebă căpitanul Farrow pe von Thalen.

— Indiferent, unde să ne putem apăra bine, îşi dădu George cu părerea.

— Poate că nu s-au auzit până în oraş focurile de pistol, interveni Petre, altfel ne putem aştepta să ne viziteze poliţia.

— Focurile de pistol nu se aud până în oraş, i-o reteză doctorul Bertram, mai repede s-ar observa focul, care urcă tot mai sus pe casă.

— Mai bine să mergem la proprietatea mea, propuse von Thalen, chiar dacă încă nu este terminată, casa cu zidurile ei oferă destulă apărare. Şi în plus, nimeni nu se poate apropia neobservat de casă

pentru că acolo încă nu am grădină. Este de mers doar o bucată de drum.

— Bine! Propunerea nu este rea, observă Farrow, deci înainte camarazi, dar fără zgomot şi cu prudenţă.

Porniră. Erau bucuroşi să iasă din desişurile grădinii, fiind încă posibil ca negri de ai lui Gordon să mai fie ascunşi pe acolo. Kern încheia plutonul. Se întorcea mereu să se uite în spate şi în final a putut anunţa restul grupului, că dintr-acolo nu mai venea nici un pericol.

Căpitanul se îndreptă spre von Thalen şi-i spuse:

— Poate că negrii lui Gordon au fugit aşa de departe, de frica armelor, încât este puţin probabil să ne mai supere în noaptea aceasta.

— Sper că nu vor intui că ne-a venit ideea să ne retragem pe posesiunea mea, zise von Thalen, altminteri ar fi posibil să se baricadeze după zidurile casei începute şi atunci ar trebui să-i asediem.

— Mie-mi convine, spuse Farrow pentru că am putea folosi grenadele cu gaze.

— Aici aproape se află grajdul unde mi-am adăpostit calul de călărie. Păcat că este atât de târziu! Altfel aş fi propus să mergem acolo. Acolo aş fi putut împrumuta cai destui pentru noi toţi şi am fi ajuns mai repede la posesiunea mea. Poate că aşa i-am depăşi şi pe negrii dacă într-adevăr ne-au luat-o înainte.

— La cai trebuie să renunţăm, hotărî Farrow. Dar putem forţa viteza de marş. Poate reuşim aşa să-i ajungem pe negrii. A durat un timp până s-au adunat toţi împreună. Poate că se strecoară undeva prin noapte, nu departe de noi.

Pe drumul ales de von Thalen vegetaţia devenea tot mai săracă. Zonele de nisipuri în apropierea coastelor Africii de sud-vest sunt foarte largi. Acestora le urmează Namib-ul stâncos, unde doar câteva plante modeste pot supravieţui. Apoi vine savana, care pe timpul ploilor este deosebit de roditoare. Pentru germani Namib-ul era deosebit de avantajos, aici negrii nu puteau pregăti neobservaţi o ambuscadă. Pe terenul stâncos chiar şi fuga ar fi fost periculoasă, iar negrii evitau orice i-ar fi periclitat sau adus în situaţii critice.

Zona de nisip au străbătut-o în aproape două ore. Terenul a devenit mai pietros ceea ce a uşurat mult înaintarea. Luna le asigura o bună vizibilitate. Nu se vedea nici urmă de negri, cu tot efortul depus de Farrow de a cerceta zona.

— Aceştia au fugit ca dracii, spuse George, referindu-se la negrii.

— Poate că nici nu sunt înaintea noastră, zise Petre, exprimându-şi gândul care-l preocupa de un timp.

— Dacă am ajuns odată după zidurile construcţiei, acolo nu ne supără nimeni îi asigură von Thalen.

— Iar peste zi ajungem netulburaţi la Swakopmund? întreabă Farrow.

— Desigur. Gordonii îndrăznesc doar noaptea să-şi pună negrii să atace. Ei nu vor să se pună deschis contra legii. Dacă primesc oficial aprobarea de exploatare, oricum îşi vor înceta atacurile contra mea. Atunci nu le mai foloseşte la nimic chiar şi moartea mea căci dreptul de exploatare ar fi transmis automat moştenitorilor mei.

Căpitanul îi îndemnă să meargă mai repede. Dorea să ajungă cât mai repede cu toţi la adăpostul casei în construcţie. Acolo s-ar afla la adăpost şi faţă de poliţia care ar putea veni la von Thalen să ceară informaţii despre incendiu.

Noaptea era răcoroasă, aşa că deplasarea în marş rapid nu-i afecta pe căpitan şi oamenii săi. Ba chiar se bucura că poată, în sfârşit, să alerge în voie, lucru care în culoarele submarinului era mult limitat.

Au mai trecut două ore. În curând se lumina de ziua când von Thalen strigă cu vocea joasă.

— Într-o jumătate de oră am ajuns la destinaţie! Apoi i-a spus încet căpitanului. Nu am putea face aici o pauză până dimineaţa? De aici avem o bună vizibilitate şi am şti imediat dacă zona este curată sau nu.

— Vom merge încet mai departe, dar nu ne oprim, hotărî Farrow, pentru că cei mai mulţi dintre oamenii mei sau înfierbântat după marşul forţat pe care l-am făcut. Dacă ar rămâne aici pe pământul rece ei s-ar îmbolnăvi.

Porniră încet mai departe la drum.

— Acum mi se pare un noroc că nu am început cu amenajarea grădinii spuse încet von Thalen. Acolo chiar lângă casă este o fântână care nu seacă niciodată şi aşa pot uda plantele mereu. Dar eram grăbit să construiesc casa. Aici este altfel decât în Europa, unde construcţiile se fac după planul unui arhitect. Aici faci totul singur, îţi cauţi oameni, materiale de construcţie, te ocupi de conducte şi aşa mai departe.

S-au oprit în faţa construcţiei neterminate, pe care o cercetară cu grijă, înainte de a intra înăuntru. Un arcaş negru iscusit, de la aceea distanţă, i-ar fi putut lovi uşor. Totuşi Farrow s-a arătat deschis. Era cea mai simplă metodă, în ciuda pericolului de a afla dacă duşmanii s-au cuibărit acolo.

Dar nu s-a întâmplat nimic. Cu binoclu, Farrow urmărea cu precădere golurile ferestrelor, lipsite de sticlă. Nici o mişcare nu se vedea. O eroare era exclusă, se făcuse deja dimineaţă.

Casa nu avea încă acoperiş, dar era ridicată până sus.

— Pare să nu fie nimeni, i-a spus Farrow lui Thalen, deci mai departe, dar atenţie!

George s-a apropiat cam la douăzeci de metri de casă. S-a oprit şi l-

a aşteptat pe tatăl său.

— Sunt şi în spate ferestre. Mă duc cu câţiva oameni să verific şi acolo, ca să nu avem surprize.

— Bine ia-l pe Petre şi încă vreo câţiva matrozi, spuse căpitanul.

George, Petre şi patru matrozi s-au apropiat, desfăşuraţi într-un segment de cerc lung, de clădire, până ce au ajuns la partea opusă a acesteia şi au putut observa deschiderile goale ale ferestrelor.

George îndrăzni să strige, anunţându-l pe tatăl său şi pe ceilalţi aflaţi în faţa casei, că nici în spate nu se află inamici.

Camarazii au pătruns din două părţi în clădire şi s-au apucat să cerceteze toate încăperile.

— Am avut noroc, s-a bucurat căpitanul Farrow, nu credea că nu va fi nimeni aici. Acum domnule von Thalen, puteţi fi sigur, că problema dumneavoastră se va rezolva. Mă bucur mult.

— Şi eu mă mir, recunoscu von Thalen, că Gordon şi negrii lor s-au lăsat păcăliţi atât de repede şi evident că mă bucur.

IV
O SITUAŢIE NEPLĂCUTĂ

— SĂ NE AMENAJĂM PUŢIN şi să ne pregătim o cafea fierbinte tare, propuse Farrow. A fost bine că ne-am luat ceva provizii cu noi. Vom face de veghe pe fiecare latură, pentru a nu avea surprize. Asta ar fi neplăcut pentru noi.

Cine nu făcea de pază îşi căuta un loc de dormit în încăperi şi să-şi destindă articulaţiile. Prea mult confort nu era, dar nu era nici un necaz.

— Va trebui să aşteptăm aici câteva zile, îi zise Farrow lui von Thalen. Oricum rămânem aici să vă protejăm, până când veţi primi autorizaţia de exploatare de la Swakopmund.

— Vom avea timp destul de somn, râse George, care ajuta la prepararea cafelei.

După ce căpitanul a băut câteva înghiţituri din cafeaua care mirosea îmbietor, spuse, referindu-se la gustul ciudat al băuturii.

— Apa aceasta trebuie că conţine foarte mult fier.

— În apropiere sunt mai multe mine de fier, confirmă gazda, dar mie nu mi s-a părut a fi deosebit de fieroasă. Poate că gustul este de la cafea. Când voi pleca la Swakopmund, domnule căpitan, vă rog să-mi daţi câţiva oameni ca să mă însoţească până în apropierea oraşului. Este un efort mare acum când începe arşiţa, să se facă drumul din nou înapoi, dar singur nu m-aş duce. La întoarcere vom călări. Voi aduce şi nişte cai de rezervă.

— Credeţi că cinci oameni vă ajung? întreabă Farrow.

— Desigur, răspunse von Thalen.

— Atunci voi trage la sorţi, zise căpitanul zâmbind, căci după cum îmi cunosc oameni fiecare în parte v-ar însoţi cu plăcere. Farrow a vrut să vorbească mai departe, dar din gâtlej sunetele abia îi ieşeau din gură. Îşi drese vocea şi-şi duse mâna la gât. Sesiză că şi alţi camarazi începură să tuşească şi să ne ţină de gât.

— Parcă mă sufoc, spuse căpitanul.

— Şi eu la fel, zise doctorul Bertram.

— Acum ameţesc, continuă Farrow.

Câţiva matrozi căzuseră deja la pământ, neputând nici să stea în şezut.

Deodată von Thalen sări în sus şi strigă.

— Bandiţii aceştia au otrăvit fântâna.

Era groaznic, dar era singură explicaţie pentru ce s-a întâmplat în ultimele minute.

Unii încercară să-şi provoace vărsături ca să-şi elimine otrava din stomac. Acum au început să transpire intens. George s-a prăbuşit printre ultimii.

— Acum se termină totul? bâlbâi el, îndoindu-se din mijloc, după care a căzut la pământul.

Dar aceasta nu era sfârşitul. George s-a trezit din nou. Se simţea groaznic de rău, dar era conştient. Membrele-i erau grele ca paralizate. Voi să strige ceva tatălui său, dar nu mai avea voce. Afară era întuneric şi îi era frig.

După un sfert de oră starea i se amelioră mult, a putut chiar să se mişte puţin.

— Ce s-a întâmplat? Unde suntem? întreabă el cu greutate.

De la câţiva metri de el îi răspunse un geamăt.

— Tu eşti tată? întreabă strigând George, plin de nerăbdare.

Geamătul se repetă. Urmează câteva clipe de linişte. Apoi se auzi vocea lui Petre din întuneric.

— Eu sunt domnule George. Mă simt groaznic de rău.

— Nici mie nu mi-e bine, răspunse George, neputându-se opri să nu zâmbească.

Cel mai important era că tovarăşii săi erau în viaţă.

— Încă nu mă pot mişca cum trebuie, spuse Petre.

— Aşteaptă puţin! Mobilitatea îţi va veni repede, îl linişti George, la mine a fost la fel mai înainte. Dar eu stau în picioare, spuse George din întuneric.

— Unde suntem?

— Nu ştiu, domnule George, dar eu sunt îngropat până la umeri.

— Atunci am fost cel puţin douăsprezece ore inconştienţi, conchise George.

— Cred că este noapte, continuă Petre şi că suntem sub cerul liber.

— Unde pot fi ceilalţi? întreabă George, care între timp constatase

că şi el este îngropat, dar nu cât Petre, deoarece îşi putea mişca braţele legate.

Noaptea era rece, avantajul era că aşa, starea camarazilor se îmbunătăţea repede. Curând apăru luna de după nori şi scufundă locul într-o lumină argintie. George se uită în jur şi a văzut pe solul nisipos mai multe mogâldeţe întunecate. Erau camarazii săi îngropaţi în solul african.

Îl strigă de mai multe ori pe tatăl său. La urmă îi răspunse o voce slabă, după care George îşi recunoscuse tatăl, cu toate că era foarte răguşit:

— Am fost păcăliţi. Este bine că Gordonii mai au nevoie de von Thalen.

Cred că au aruncat ceva ierburi sau esenţe în fântână, cu un efect anesteziant prelungit.

Acum se auzeau şi vocile celorlalţi, dar la început ceva mai slabe. După o jumătate de oră, Farrow constată mulţumit că nimeni nu lipsea. Prezenţi erau şi Horst von Thalen împreună cu servitorul său, negru.

— Trebuie să încercăm să ne eliberăm încă în noaptea aceasta, spuse von Thalen cu o voce înceată. Pentru că nu trebuie să aşteptăm ca soarele fierbinte să ne ardă capetele, neacoperite, cu corpurile îngropate în nisip. Peste zi am înnebuni cu toţi. Aşa vor Gordonii să-mi smulgă secretul. Şi am să le-o spun, domnule căpitan, cel puţin pentru a vă salva pe dumneavoastră şi pe oamenii dumneavoastră.

— Chiar credeţi, domnule von Thalen că ni se vor cruţa vieţile, după ce dumneavoastră le veţi fi dezvăluit locul zăcământului de diamante? Le-am fi prea periculoşi. De aceea nu cred că are vreun sens, să le dezvăluiţi acestora secretul dumneavoastră.

Din depărtare se auzeau cum se apropiau nişte paşi grei.

La lumina lunii se vedeau apropiindu-se trei siluete îmbrăcate în alb, urmate de nişte umbre întunecate. După ce s-au apropiat, unul din albi spuse cu o voce rece şi tăioasă:

— La aceasta nu v-aţi aşteptat domnilor, nu-i aşa? Chiar credeţi că v-am abandonat aşa de uşor? făcu o pauză. Voia să vadă ce efect vor face vorbele sale asupra camarazilor, dar nici unul nu i-a făcut plăcerea de a-i răspunde, aşa că i s-a adresat direct lui von Thalen:

— Sunteţi gata să ne faceţi cunoscut locul minei? Sau vreţi să vă cauzaţi dumneavoastră şi prietenilor dumneavoastră şi mai mari neplăceri?

— Am să vă spun unde este mina, răspunse von Thalen cu o voce înăbuşită, da, sigur, o dau cu condiţia ca prietenii mei să se poată întoarce nevătămaţi pe vasul lor.

— Este ultimul dumneavoastră cuvânt? întreabă cel în alb.

— Da. Eu nu negociez. Hotărâţi-vă, dar cât mai repede.

Ceilalţi doi inşi îmbrăcaţi în alb se plimbau printre capetele marinarilor, care ieşeau din nisipul unde au fost îngropaţi. Deodată, unul din ei spuse surprins:

— Uite, acesta este renumitul şi atât de mult căutatul căpitan Farrow cu echipajul său. Când i-am prins nu am ştiut ce captură preţioasă am făcut.

— Aceasta nu este treaba noastră, spuse primul, după care se întoarse spre von Thalen.

— De acord cu condiţiile puse. Prietenii dumneavoastră vor fi liberi şi pot pleca fără ca noi să-i deranjăm până la Swakopmund. Dar dumneavoastră domnule von Thalen veţi mai rămâne la noi până ce reuşim să procurăm actele oficiale cum că fosta noastră proprietate ne aparţine din nou. Trebuie să înţelegeţi asta!

— Ce se va întâmpla cu mine nu mă interesează, răspunse von Thalen, după mine nu are cine să plângă. Dar ceea ce vreţi să ştiţi, veţi afla de la mine doar când am primit de la căpitanul Farrow în scris că a ajuns cu oamenii săi cu bine pe bordul submarinului său. Nici o secundă mai repede. Altceva nu mai am de spus. Cei doi inşi în alb s-au privit o vreme, apoi al doilea a luat cuvântul:

— Este necesar să lăsăm să ni se pună condiţii?

— Cred că până mâine seară vă veţi schimba părerea domnule von Thalen.

— Veţi fi oarecum mai înmuiaţi, râse al doilea.

— Ne vom gândi la condiţiile dumneavoastră, spuse apăsat primul. După ce ne consultăm vă vom comunica ce am decis. Cei doi sau întors şi au plecat, urmaţi de negri. Camarazii au rămas singuri în situaţia lor lipsită de ajutor.

Cu o voce slabă, Farrow îi aducea reproşuri lui von Thalen că voia să le trădeze Gordonilor secretul minei, dar acesta rămase ferm la hotărârea luată. La urmă însă Farrow acceptă, cel puţin formal, propunerea lui von Thalen. Spera încă că totul se va termina cu bine.

Cu cât se lăsa mai mult noaptea, cu atât mai mulţi marinari adormeau. Au constatat că nu au fost îngropaţi în nisip ci şi legaţi de mâini şi picioare.

Şi lui George i-au fost legate mâinile şi picioarele, care de-abia ieşeau din pământul nisipos.

Liniştea nopţii a fost întreruptă de nişte sunete înfiorătoare, iar unul din matrozi strigă speriat:

— Ce a fost asta?

— Hiene! spuse doctorul Bertram liniştit, ca şi cum altul i-ar spune că cafeaua cu zahăr este dulce.

— Probabil că se bat pentru un hoit şi-a dat cu părerea George, care nu dormise tot acest timp, gândindu-se disperat cum să se elibereze.

— Să sperăm doar că nu vin prea repede spre noi, spuse căpitanul Farrow.

— Aceasta ar fi al dracului de neplăcut, interveni Petre şi râse, ca şi cum ar fi găsit un plan pentru a alunga fiarele, dacă s-ar fi apropiat de oamenii legaţi şi îngropaţi în nisip.

— Hienele pot fi alungate prin strigăte puternice, spuse doctorul Bertram care se pricepea la animale.

— Nu sunt prea departe de noi, zise căpitanul Farrow.

În orele care au urmat multe rugi fierbinţi ale marinarilor s-au îndreptat spre cer, implorând ajutorul acestuia, să ţină hienele departe de ei, dar cerul a luat altă hotărâre. George a scos un strigăt slab, prin care atenţiona apariţia unei umbre pe care o văzuse furişându-se foarte aproape.

În curând au văzut şi alţi hienele. Erau în număr de cinci, adulmecau prada, dar nu îndrăzneau să se apropie. Hienele sunt în general mâncătoare de hoituri.

Acum ele erau cam la treizeci de metri, camarazii se purtau liniştiţi. George era cel mai aproape de ele. Dar hienele se apropiau tot mai mult ajungând până la zece metri de el.

Când luna a dispărut pentru câteva secunde, una din hiene scoase un râs înfiorător apoi la adăpostul întunericului se apropiară mai mult de George, care pentru a se apăra, nu putea decât să strige tare şi să arunce nisip cu degetele mâinilor legate.

Camarazii se grăbiră să-i ţină isonul strigând din toate răsputerile. Sunetele neobişnuite le-a surprins pe hiene. Ele s-au retras înapoi. Apoi se opriră o clipă şi aţintiră cu privirile punctele din nisip, pe care luna ce ieşise din nori, le lumina puternic din nou. După ce fiarele şi-au revenit din spaimă, ele sau furişat din nou înapoi. La strigătele celor îngropaţi hienele s-au retras din nou, dar puţin. Camarazii trebuiră să strige mereu, dar animalele depăşiseră deja frica de aceste sunete neobişnuite.

Una din ele se afla la cel mult doi metri de George şi mârâi furioasă, când acesta încercă să se apere aruncând nisip şi pietricele. Dar fiara nu se mai lăsa impresionată de această apărare total ineficientă şi ajunse doar la un metru de capul lui George.

Atunci se auzi în noapte un foc de armă. O lovitură de maestru. Hiena urlă şi se tăvăli în nisip, unde după ce mai zvâcni de câteva ori din labe, rămase nemişcată.

Curând au apărut din nou cele trei siluete în alb, urmate de negri. Nu se îndepărtaseră aşadar prea mult. Au rămas în apropiere, probabil să poată discuta nestingheriţi oferta lui von Thalen.

Purtătorul de cuvânt se apropie de George, râse încet dar ironic şi spuse:

— V-a fost neplăcut, nu? Când am auzit hienele ne-am întors

imediat. Nu, nu voiam ca dumneavoastră să fiţi supăraţi de aceste spurcăciuni. Pentru restul nopţi vă ducem în altă parte, mai în siguranţă. Mâine vom mai discuta mai departe. Cu siguranţă domnii vor fi devenit mai raţionali.

Ultimele cuvinte au fost spuse pe un tom oarecum paşnic, ceea ce-i făcu pe George, pe tatăl său şi pe doctorul Bertram să tresară. Era oare posibil să se discute omeneşte cu aceste canalii?

La ordinul celui care vorbise, negrii s-au grăbit să-i dezgroape pe camarazi. Cum nisipul nu era ud, munca era uşoară şi rapidă. Li s-au tăiat legăturile de la picioare. Gordonii au aşteptat până ce prizonierilor li s-a restabilit circulaţia sângelui, apoi aceştia, păziţi de negri au trebuit să meargă prin nisip.

Când în depărtare a apărut casa, pe jumătate terminată, a lui von Thalen la strigătul unuia din albi, negrii se apropiară. Camarazii se mirară. La distanţe relative egale ei au văzut nişte găuri mari şi rotunde în pământul acum pietros.

— Aici or fi căutat cândva boşimanii apă, explică speakerul celor trei siluete în alb. Vom folosi aceste gropi drăguţe şi adânci. De aici protejaţii noştri n-au cum să scape. Unul din negrii aleargă la casă şi s-a întors repede cu o frânghie tare. Cu aceasta prizonierii au fost lăsaţi jos, în gropi. Din întâmplare George şi Petre au ajuns în una din gropi.

De abia au ajuns jos, că George îi şopti prietenului său:

— Indivizii sunt şmecheri. Tot câte doi oameni lasă în gropi. Dar este clar că trebuie să ieşim de aici. Oare cât de înalt ar fi peretele?

— Greu de apreciat, zise Petre încet, dar cu siguranţă şapte opt metri.

— N-are sens să ne căţărăm unul pe celălalt, zise George, trebuie să reuşim în alt mod. Dezleagă-mi mai întâi legăturile de la mâini!

I-a ţinut camaradului său mâinile, iar Petre reuşi să-i îndepărteze legăturile. După care George l-a dezlegat pe Petre care spuse triumfător:

— Am la mine briceagul meu cel mare. Aceştia s-au mulţumit doar să ne ia centurile cu pistoale.

— Splendid! râse George, aşa vom reuşi să săpăm trepte în peretele puţului.

— Numai să nu fie piatra prea tare!

— Da de unde! Trebuia să meargă!

Cei doi pipăiră pereţii gropii. Aceştia erau netezi, chiar umezi întrucâtva.

— Piatra cedează! Nu este deloc greu! spuse Petre încet, apucându-se imediat de lucru, de am avea ceva mai multă lumină!

— S-o fi ascuns luna, şopti George, sus gura puţului este total întunecată.

În douăzeci de minute, Petre tăiase trepte în peretele puţului până

unde putea ajunge, întinzându-se. Se opri şi-i întinse cuţitul lui George.

— Schimbaţi-mă, domnule George, munca asta oboseşte rău mâinile! George se urcă pe umerii lui Petre şi a început să lucreze. Era mai uşor decât îşi închipuise. Dar şi pe el munca l-a obosit într-atâta încât a trebuit să fie curând înlocuit de către Petre. Acestuia nu-i venea la îndemână prea bine să se caţere pe umerii lui George, care era mult mai mic. A trebuit să urce câteva trepte şi cu mâna stângă să se prindă bine de pământ. Această situaţie îngreuna şi întârzia progresarea lucrului. George constată curând că îi uşura munca lui Petre, dacă el urca în urma lui câteva trepte şi atunci s-ar sprijini cu mâna stângă de perete iar cu dreapta l-ar susţine pe Petre.

Cu toată râvna de care a dat dovadă Petre, munca nu înainta atât de repede pe cât ar fi dorit ei. Petre trebuia să se odihnească adesea, mâna cu cuţitul obosea repede.

De câteva ori au căzut pietre în puţ. Acest lucru era inevitabil. Cei doi ascultară dacă se mişcă ceva sus. Nu! Negrii s-au retras în casa neterminată a lui von Thalen, iar Gordonii şi vărul lor plecaseră acasă, să se odihnească.

Încă mai aveau mult până să ajungă sus, când Petre plin de bucurie îi şopti prietenului său.

— De aici în sus peretele începe să prezinte fisuri mari şi atunci nu mai este necesar să tăiem alte trepte!

Când pe neaşteptate o bucată mare de piatră a căzut din perete iar George şi Petre care ajunseră până aproape de marginea gropii auziră cum se apropiau nişte paşi. Cum aceştia se apropiau repede au fost nevoiţi să coboare iute înapoi. De abia ajunseră când sus s-a făcut lumină. Un negru cu o creangă aprinsă se aplecă peste gura gropii. Dar flacăra lumina prea slab, aşa că negrul nu a putut să vadă nimic. Le strigă neliniştit:

— *Masser* unde voi sunteţi?

— Dă-ne pace! strigă Petre drăcuind.

Răspunsul i-a fost suficient negrului. Capul său a dispărut. Cei doi nu au îndrăznit să se caţere imediat. Acum ei au putut recunoaşte o lumină slabă tremurătoare.

— Ăştia de sus au aprins un foc, şopti George.

— Asta nu ne va împiedeca să o ştergem de aici!

— Da, dar ne complică lucrul!

— Se vor speria rău de tot, când ne vom vedea apărând şi vom putea dispare în întuneric.

O vreme cei doi au tăcut, apoi Petre întreabă:

— Când ajungem sus, va trebui ca unul din noi să fugă la Swakopmund, ca să aducă ajutor de pe submarin?

— Asta o vom hotărî când vom ajunge sus.

— Când luna va ieşi din nori, va trebui să fim deja sus, spuse Petre. După o vreme, George urcă primul pe perete în sus. A făcut doar jumătate din drum când din nou au căzut nişte pietre mici şi din nou se auziră paşi.

— Jos din nou. Petre îi şopti George camaradului său. Acesta se supuse. De la înălţimea de un metru şi jumătate sări în fundul gropii, dislocând iar câteva pietre din peretele puţului.

Sus s-a făcut din nou lumină. Cineva de sus lasă să coboare la capătul unei sfori, o cupă de metal cam de doi metri, în ea ardea luminos un lichid. Se părea că negrii învăţaseră ceva, după ce unul din ei la lumina crengii aprinse nu văzuse nimic.

Din nou se apleacă un cap de negru peste gura puţului. Dar nici acesta nu-i putu zări pe George şi Petre, fiind orbit de lumina opaiţului care lumina mai tare.

— *Masser* jos încă? întreabă negrul.

— Da! răcni George.

— Cară-te la dracu! adaugă Petre.

— Ce este cu lumina? întreabă George.

— Pentru ca *Masser* mai bine să vede.

— N-avem nevoie să vedem, strigă Petre furios.

— Dar şi noi acum putem vedea la *Masser,* zise negrul de sus amuzat.

— Toată munca noastră este inutilă, spuse Petre furios. Negrii se vor posta cu siguranţă sus în apropiere şi ne vor întâmpina cu săgeţi dacă am îndrăzni să ne uităm peste marginea gropii.

— Nu sunt chiar atât de proşti negrii, spuse George, fără să-şi piardă nici acum optimismul.

V
ÎN SFÂRŞIT LIBERI

CEI DOI SE SCUFUNDARĂ într-o tăcere apăsătoare. Din când în când George se uita în sus, ca şi cum ar fi putut îndepărta lampa primitivă care-i împiedeca să evadeze. Deodată George l-a prins pe Petre de braţ şi îi spuse încet.

— Ce ar fi să încercăm să stingem lampa de sus cu pietrele căzute? Dacă nimerim, se va scurge uleiul din ea. Apoi urcăm repede sus.

Petre încearcă să nimerească de mai multe ori lampa. Dar în groapă nu-şi putea lua elan pentru a arunca. Şi în plus el şi George trebuiau să fie atenţi să nu fie răniţi de pietrele care cădeau înapoi.

— Luăm câteva pietre cu noi. Trebuie să urcăm până la nivelul lămpii, spuse George, aşa voi reuşi.

— Repede! spuse Petre şi-l trase pe prietenul său, care voia deja să înceapă coborârea peretelui înapoi.

— Sus acolo, iar un cap de negru!

Negrii auziseră că în groapă se aruncă cu pietre veniră să vadă ce se întâmplă.

— Acesta este un alb, nu un negru, zise George, după ce s-a aşezat din nou pe fundul gropii.

— Să nu faceţi prostii, spuse purtătorul de cuvânt al albilor de sus, negrii mei îmi spun că faceţi încercări de evadare, dar nu are sens! Fiţi cuminţi. Poate că domnul von Thalen se va hotărî să ne spună unde este locul cu diamantele, după care râzând ironic, a plecat.

— Acum este cea mai nimerită ocazie, şopti George, grăbindu-se la treptele pe carele săpase, acum fiecare acolo sus va crede că ne-am descurajat şi nu vom mai încerca să evadăm. George mai agil s-a căţărat deja sus pe perete.

Când ajunse le nivelul lămpii primitive s-a ţinut cu mâna stângă de o piatră din perete. Era un lucru riscant s-a ţinut mâna stângă de o piatră din perete. Era un lucru riscant, dar în acele momente decisive, pe George nu-l mai interesa aşa ceva. George a scos din buzunar cea mai mare piatră pe care o avea asupra sa, ochi scurt şi o aruncă spre opaiţ. Acum a văzut că tăviţa atârna de trei sârme care se uneau apoi într-una singură, iar sârmele erau fixate care se uneau apoi într-una singură, iar sârmele erau forate de o creangă pusă de-a curmezişul gurii puţului.

Nimeri atât de bine, încât tăviţa se răsturnă şi varsă cea mai mare parte din ulei. A mai rămas foarte puţin şi ardea mai departe. Dar flacăra trebuia stinsă, cu orice preţ. De aceasta depinde practic totul. După ce George aruncase a doua piatră, sosea una şi din mâna lui Petre. În plină forţă, aruncată cu toată mânia. Cele două proiectile nimeriră bine. Opaiţul s-a răsturnat, sârmele s-au desprins din cauza mişcări şi lampa a căzut jos şi imediat s-a lăsat o beznă totală.

George se căţără repede mai departe. Acum pe întuneric era mai greu să-şi găsească un punct de sprijin şi mergea pipăind. Dar aceasta nu-l reţinea. Dacă acum nu reuşea, atunci nici când!

Mai avea un metru de învins. Caută de trei ori sprijin pentru picior. La urmă reuşi să se prindă cu mâinile de marginea gropi şi să se salte afară. Cum a fost afară negrii l-au şi văzut şi-i alergară în întâmpinare. Dar George coti brusc. Aşa că dispăru din privirile inamicilor săi.

Între timp şi Petre a reuşit să iasă din puţ. Imediat l-a urmat în beznă pe prietenul său. În curând cei doi se regăsiră. Negrii strigară ceva după ei, dar se părea că nu-i mai urmăreau.

Alergând mai departe. George vedea bine şi noaptea şi observă la timp un puţ în care Petre era cât pe ce să cadă şi-l trase înapoi. S-au oprit puţin din fugă, ca să se odihnească.

— Acum cei mai mulţi negri ne urmăresc, dar se înşeală în privinţa direcţiei. Mai bine aşteptăm un timp aici şi să-i prindem pe cei rămaşi.

— În cel târziu un sfert de oră iese luna din nori, spuse Petre, atunci ne vor vedea ca în palmă. Petre s-a târât la marginea puţului, lasă o piatră să cadă, apoi întreabă încet:

— Este cineva acolo jos?

Nu a primit nici un răspuns, cu toate că vorbise nemţeşte, ceea ce camarazii ar fi înţeles urgent, cu toate că n-ar fi recunoscut imediat vocea lui Petre.

— Avem noroc Petre! Hai să coborâm puţin, doar cât să nu fim văzuţi de afară. Dar aici roca era şi mai găurită decât în puţul în care au fost ei mai înainte, aşa că se puteau ţine cu destulă uşurinţă.

După cum puteau auzi, la negri rămaşi era o mare agitaţie. Era de înţeles. Scăpaseră doar doi prizonieri, iar Gordonii precis le-o va imputa lor, negrilor, cu asprime.

Trăncănitul gutural al negrilor, i se opuse deodată o voce marcantă, cerând linişte. Era vocea unui alb, care vorbea dialectul negrilor, pe care camarazii nu-l înţelegeau.

Deodată negrii scoaseră un urlet de bucurie şi o zbughiră prin noapte, spre Swakopmund, după cum înţeleseră cei doi ascunşi în puţ.

— Am reuşit, spuse George încet lui Petre, ei cred că am luat-o spre oraş.

Petre se uită prudent peste marginea puţului.

— Dacă văd bine, în afară de cei trei albi au mai rămas doar doi negri.

— Înapoi Petre, îi strigă George, aud că vine cineva.

Coborâră mai adânc în puţ, să nu se expună riscului de a fi văzuţi de cel ce trecea pe acolo.

Dar prudenţa s-a dovedit inutilă. Paşii se îndepărtau din nou. Auziră un schimb de vorbe în engleză.

— Cum au reuşit cei doi să scape din puţul acela adânc, Frank? Destul de neplăcut pentru noi, dacă alarmează poliţia din Swakopmund, în caz că oamenii noştri nu-i prind din nou.

— Mina trebuie să fie a noastră, veni răspunsul. Ar fi trebuit să le dăm urgent drumul lui Farrow şi oamenilor lui, iar pe Horst von Thalen l-am fi făcut noi cumva să vorbească. Îmi vine să-mi smulg părul din cap, când mă gândesc că am vândut pământul acesta frumos neamţului.

— Şi aşa de ieftin Frank!

— Iar la început am crezut că facem o afacere pe cinste!

— Ei şi acum ce facem cu marinarii aceştia?

Răspunsul se lăsă aşteptat. La urmă a venit şi răspunsul la întrebarea pusă.

— Doar nu-i putem ucide, pur şi simplu!

— Încetează cu prostiile! N-am chef să-mi petrec restul vieţii după gratii.

— Mda, nici ni ştiu ce am putea face cu ei. Dar gândeşte-te şi tu! Că doar tu ai pus la cale toată afacerea aceasta!

Erau pe punctul de a se certa, când cel învinuit ca regizor al situaţiei tăcu, înghiţind cu greu o înjurătură. După ce fermierii s-au retras, George şi Petre părăsiră ascunzătoarea lor. La mers trebuiau să fie atenţi, să nu mişte pietrele din loc şi să facă astfel zgomot.

Curând i-au văzut pe englezi mergând înaintea lor. Cu ei erau doi negri purtând în mâini un fel de făclii.

George şi Petre se furişau după ei, cântărindu-i din priviri. La o luptă corp la corp puteau fi adversari periculoşi. La unul din puţuri albii se opriră. Unul din ei strigă:

— Domnule căpitan! Mă auziţi? Da? Bucuraţi-vă, fiul dumneavoastră şi însoţitorul său ne-au scăpat. Dar nu vă bucuraţi prea repede! Negrii noştri îi vor ajunge din urmă înainte ca ei să ajungă la Swakopmund.

Din puţ nu a mai venit nici un răspuns. Farrow era prea mândru să discute cu tâlharii. Clipa în care fermierii ascultau încordaţi răspunsul l-a găsit Petre. Dintr-un salt a fost acolo şi le dădu albilor câte un brânci în spate încât aceştia căzură în puţ Aceasta însă nu era atât de adânc ca cel în care el şi cu George petrecuseră atâta timp.

Pe când Gordonii se prăbuşeau, Petre îi strigă lui Farrow:

— Atenţie la o parte!

Cu cei doi negri rămaşi perplexi şi care mai ţineau făcliile în mână terminară uşor. Din câţiva pumni buni îi culcară la pământ.

Dar unde era cel de al treilea alb? Trebuie să se fi salvat încă din primul moment al altercaţiei. Nu-l văzu nici George şi nici Petre, care se convinse mai întâi că Farrow şi Bertram nu au păţit nimic în puţ. Nici cei doi fermieri nu păţiseră mare lucru, după cum constatase doctorul Bertram. Doar sperietura şi căzătura le-a cauzat puţin leşin, aşa că zăceau inerţi pe fundul gropi.

— Trebuie să găsim frânghia cu care am fost lăsaţi în groapă, îi strigă George lui Petre.

— O clipă şi vă scoatem îndată afară! i se adresă el tatălui său.

Înainte de a căuta frânghia Petre leagă bine pe cei doi negri, cu un şnur subţire, dar foarte rezistent, pe care-l purta mereu la el, pentru situaţii asemănătoare.

Frânghia a fost găsită în casa lui von Thalen. Acolo erau şi armele lor şi ale camarazilor. După ce George şi Petre şi-au găsit centurile cu armele se simţeau din nou în deplinătatea puterilor.

Alergară cu frânghia înapoi la puţul în care erau Farrow şi doctorul Bertram. Nu a durat mult şi aceştia au fost afară. Doctorul Bertram aleargă la focul părăsit de negri şi-l aţâţă, aşa că tot locul a fost bine iluminat.

George şi Petre îi scoaseră în grabă din gropi pe von Thalen şi pe

negrul său precum şi pe ceilalţi camarazi. Cei mai mulţi au trebuit să-şi maseze membrele, căci şezuseră pe pământul rece şi erau întrucâtva amorţiţi. Trei matrozi se ocupară de Gordoni. Au fost scoşi cu aceiaşi frânghie, după ce matrozul Kern a coborât la ei. Petre îi leagă mai înainte ca ei să se dezmeticească.

— Ce veţi face cu Gordoni după ce se vor trezi? întreabă căpitanul pe von Thalen.

— Dacă îmi dau înscris că renunţă la proces retroactiv de cumpărare şi că nu mă vor mai inoportuna în nici un fel îi las să plece. La ce bun să mă chinui cu ei şi cu dezbateri oficiale, care doar mănâncă bani şi timp.

Farrow a dat afirmativ din cap.

— Foarte generos, spuse el încet şi serios. Să sperăm că nu veţi avea nimic de regretat.

În acea clipă se auzi din spatele căpitanului o voce care spuse în engleză:

— Mă predau!

Era James knight care în acel timp a stat ascuns. Horst von Thalen i-a făcut cunoscut intenţia sa, pe când Gordonii erau încă leşinaţi. Cu toată lumina slabă, George a putut recunoaşte că englezul era roşu de ruşine.

— Mi-e foame şi sete, se auzi vocea lui Petre. Domnule von Thalen, n-am putea primi ceva provizii?

— Mai avem ceva provizii, îl linişti căpitanul pe Petre, zâmbind.

— Şi lângă casă mai este şi o fântână care nu a fost otrăvită, strigă von Thalen.

— Atunci vom putea pregăti o cafea cu adevărat gustoasă, râse căpitanul Farrow.

George şi Petre zâmbeau deasemenea. Ei s-au bucurat mult că au putut ajuta unui german pentru obţinerea dreptului său.

*

*   *

De cum s-a făcut ziuă, după un rămas bun călduros de la von Thalen, camarazii se întoarseră cu toţii la submarin. Generos şi recunoscător, von Thalen dărui fiecărui camarad câte un frumos diamant.

Aventurile submarinului Dox 210

Hans Warren

I
OLANDEZUL ZBURĂTOR

— DACĂ NU MĂ ÎNŞEL DOMNILOR, acolo pluteşte o barcă de salvare, dar nu pot spune dacă este un om în ea sau nu.

Hoffmann, căpitanul iahtului nostru, ne adresase nouă, ultimele sale cuvinte. Ne trezise întrucât văzuse afară mica barcă care plutea cam în voia întâmplării pe valuri.

Ne-am grăbit şi-am tras pe noi câteva haine la repezeală, pentru a urca cât mai repede pe punte. Până acum nu mai întâlnisem în ultima vreme pe diferitele mări pe care navigasem vreun naufragiat. Dacă într-adevăr era vorbă de-aşa ceva şi în bărcuţa aceea se afla un astfel de nenorocit era datoria noastră, mai întâi de oameni şi-apoi de marinari să facem tot posibilul să-l ajutăm.

De pe punte am ridicat ocheanul îndreptându-l către locul cu pricina, descris de căpitanul Hoffmann. Dar iahtul nostru încă era destul de departe de ambarcaţiunea aceea în derivă, pentru a putea de-adevărat recunoaşte pe cineva. Când c-o zi înainte ne-am îmbarcat din Hong-Kong, Marian a dat ordine căpitanului nostru să ia cursul înspre Formosa. Aveam intenţia de-a străbate insula şi vaga speranţă de ai întâlni undeva pe cuprinsul călătoriei pe căpitanul Farrow şi Dox-ul său.

Căpitanul Farrow, fiul său, împreună cu echipajul erau cunoştinţe bune de-ale noastre, deşi, am avut de-a face numai foarte puţin cu el şi cu oamenii săi.

Într-un tempo rapid ne-am apropiat de barca de salvare.

Deodată căpitanul Hoffmann strigă:

— În barcă se găseşte cu-adevărat un om! Pot s-afirm precis asta. Pare însă, să-şi fi pierdut cunoştinţa.

Am dus din nou ocheanul la ochi şi de data asta, ne-am putut da seama că-n barcă zăcea un om, care, din cauza epuizări părea să-şi fi pierdut cunoştinţa. Părea să nu aibă nici vâsle, le pierduse probabil datorită asaltului valurilor sau furtunii.

— Un chinez, domnilor, ne strigă căpitanul Hoffmann după ce ne-am mai apropiat de barca care se legăna încoace şi încolo. Probabil că a scăpat de pe-o joncă care s-a scufundat mai apoi. Să sperăm numai că omul nostru mai trăieşte încă.

Ne-am apropiat din ce în ce mai mult. După ce-am ajuns chiar lângă barcă, căpitanul dădu ordin de oprirea motoarelor vasului nostru. Pongo care fusese sculat de către matrozul William apăru deasemenea pe punte, se căţără acum primul pe scăriţa mobilă, coborându-se pentru a-i da primul ajutor chinezului sau cel puţin de a-l cerceta.

Am făcut tentativa de-a coborî după el, dar uriaşul negru îmi făcu semn să rămân.

— *Masser* rămâne sus, Pongo încearcă singur. Om trăieşte. Pongo aduce sus.

Şi-l puse cu grijă pe umăr ca şi cum ar fi fost o povară preţioasă de alimente, sau altceva fragil şi se urcă cu-ndemânare îndărăt pe puntea iahtului nostru, în timp ce marinari William şi John preluară sarcina de a fixa mica barcă la proră, pentru a ne urma.

În timp ce Pongo aşezase chinezul pe scândurile punţii, Marian îngenunchease lângă el, pentru a-l putea examina mai bine. Omul părea cu-adevărat epuizat, întrucât nici acum nu se deşteptase din leşin. I-am ordonat bucătarului nostru, băiatului de origine chineză Li Ton s-aducă coniacul din bucătărie şi după ce acesta i-a frecat fruntea, obraji şi mâinile cu coniac, i-a turnat şi câteva picături între buzele întredeschise.

După câteva minute, naufragiatul deschise ochii, ne privi destul de mirat şi spuse câteva cuvinte în limba sa maternă, pe care Li Ton ni le traduse numaidecât.

— „Vreau apă". Mă duc să-i aduc.

În clipa următoare Li Ton dispăruse s-aducă lichidul binecuvântat.

I-am lăsat chinezului timpul să-şi revină. Între timp căpitanul dăduse ordinul ca iahtul să-şi reia cursul şi cârma încredinţată şi de data asta, marinarului John. După ce Hoffmann apăru din nou lângă noi, ne spuse:

— După aparenţă omul nostru era un matroz pe una din joncile astea chinezeşti care mişună prin zonă. Pare aproape mort de sete.

Li Ton înmânase compatriotului său o cană cu apă, mai bine spus i-o duse la buze şi acesta o sorbea în reprize lungi dar cu mult nesaţ. Forţele sale părură să-i revină apoi repede, împreună cu pofta de viaţă. Ne privi recunoscător şi ne spuse cu-o voce abia auzită:

— Ku Ling este foarte recunoscător. Aproape murit de sete. Chinezul se folosise de limba engleză, pe care-o vorbea aproximativ. Acum încercă cu ajutorul lui Pongo să se ridice în capul oaselor. După câteva încercări nereuşite, se ridică chiar în picioare, se înclină adânc în faţa noastră, ducându-şi mâinile la piept.

— Haide cu noi, Ku Ling, spuse Marian şi povesteşte-ne ce s-a-ntâmplat.

Marian îl conduse pe chinez spre unul din fotoliile împletite, plasate la prova iahtului nostru şi-i făcu semn să ia loc. Ku Ling, păru că nu voia să se aşeze, aşteptând până ce prietenul meu se aşezase jos şi-abia apoi o făcu şi el. Căpitanul Hoffmann îl trimise pe Li Tong din nou în bucătărie, unde trebuia să-l ajute pe Pongo să pregătească micul dejun. Căpitanul însuşi rămase lângă noi.

— De ce ai rămas singur în bărcuţa aceea pe mare, începu prietenul

meu să-l întrebe pe chinez.

Şezând, Ku Ling mai făcu o plecăciune şi răspunse:

— Ku Ling, marinar joncă. Joncă întâlnit acum trei zile vasul de fantome. Oameni albi botezat, vasul de fantome: „Olandezul zburător". Vasul unde Ku Ling marinar se scufundă curând. Ku Ling, singurul se poate salva în barca mică. În barcă nu vâsle. Ku Ling nu ştie mâna barcă, mânat trei zile şi trei nopţi pe apă, apoi leşinat. Nu mai ştiu nimic, numai simţit nimic. Acum deşteptat aici.

Marian se uită pieziş spre căpitanul Hoffmann, care nici el nu se eliberase complet de superstiţii. Dar cu toate astea în existenţa unei „corăbii a fantomelor" nu credea nici el, de aceea zâmbea când îl întreabă pe chinez:

— Aşa deci, olandezul zburător şi-ai văzut tu, vasul ăsta? Şi-n clipa următoare aţi devenit conştienţi că propriul vostru vas se scufundă?

Chinezul dădu din cap.

— Vasul nostru mai repede scufundă decât noi crezut.

— Era singura barcă de salvare pe care-o aveaţi cu voi, voii să ştie Hoffmann.

Din nou încuviinţă chinezul. Şi iarăşi căpitanul:

— Şi căpitanul joncii voastre? Şi ceilalţi marinari de pe vas?

— Catarg mare căzut pe punte. Căpitan şi alţi marinari omorât atunci. Ku Ling nu ştie dacă rămâne cineva în viaţă. El are mare frică de vas cu fantome. Urcă repede în barcă şi fuge de acolo. Vas apoi scufundă.

— Cum de s-a-ntâmplat ca jonca să se scufunde atât de repede?

— Ku Ling nu ştie, dar crede, vinovat vas cu fantome.

— Ah! făcu gânditor Hoffmann.

Cu asta terminase de-ntrebat ce voia să ştie de la naufragiat.

— Trebuie să vedem dacă mai putem salva şi alţi naufragiaţi, spuse Marian.

— Chiar dacă „Olandezul Zburător" dă peste noi, am întrebat eu.

— Pe dracu! râse Hoffmann.

Râsul căpitanului îmi păru puţin cam forţat. Prea la îndemână nu-i venea nici căpitanului nostru de-a naviga în apele unde se zvonea c-ar bântui un vas fantomă.

— Ia nu-l mai înfricoşa, zâmbi Marian. Altfel îşi uită de toate cunoştinţele marinăreşti şi tocmai din cauza asta o s-o păţim!

— Ei Mariane, parcă mi s-a făcut foame, am canalizat eu discuţia în alte „ape".

— Raţională constatare, spuse Marian. Păi să dejunăm.

Musafirul nostru pare să se fi refăcut suficient ca să poată lua şi el câteva înghiţituri.

Ochii chinezului scânteiară. Pongo, care între timp adusese micul dejun pe punte, îi luă pe chinez cu el, pentru a-l aşeza la masă. Ne

temeam să nu se prăbuşească până să ajungă la masă. Hoffmann ne povesti istorioare despre „Olandezul Zburător”. El însuşi păru că văzuse aşa ceva în trecut de pe un vas sau altul şi de fiecare dată, se întâmplase ceva cu vasul cu pricina.

Până seara am uitat cu toţii despre discuţia noastră în legătură cu vasul fantomelor.

Pe Ku Ling nu l-am mai văzut deloc pe punte, întreaga zi. Pongo amenajase jos un culcuş, unde acesta încerca să-şi revină de pe urma încercărilor trăite, odihnindu-se.

Somnul era pentru el cel mai bun medicament. Curând veni seara.

Chiar la miezul nopţii am fost treziţi de doi pumni zdraveni marinăreşti care băteau la uşa cabinei noastre.

Vocea căpitanului Hoffmann se făcu auzită:

— Domnule Farrow, domnule Bertram, domnilor, treziţi-vă! Olandezul zburător!

Ne-am frecat la ochii încă buimăciţi de somn, aşa cum eram. Dorea să facă căpitanul glume cu noi, chiar acum în miez de noapte?

În timp ce eu aprindeam lumina, Marian a sărit din pat.

L-am urmat imediat şi eu. Prietenul meu deschise uşa cabinei şi-l trase pe căpitan înăuntru.

— Ce s-a-ntâmplat căpitane Hoffmann? Ai visat urât?

— Încă nici nu m-am culcat domnilor. Vasul fantomelor nu-mi ieşea deloc din minte. Ba chiar a apărut la orizont. La vreo 700 de metri depărtare de traseul nostru obişnuit. William e sus la cârmă. Haideţi sus şi convingeţi-vă!

— Linişteşte-te căpitane Hoffmann, am glumit eu.

— Suntem gata şi putem vedea fantoma, îl consolă Marian pe marinar.

Am urcat împreună mica scăriţă care ducea pe punte. Odată ajunşi sus, am privit în direcţia pe care ne-o indica mâna întinsă a căpitanului.

Într-adevăr! Era vasul fantomă!

Noaptea era destul de întunecată. Cu atât mai mult ieşea în evidenţă corabia fantomă. Din corpul vasului n-am desluşit prea multe, dar puntea şi catargul erau laminate din plin. Pânzele erau trase, cu toate acestea vasul străbătea valurile cu o viteză destul de mare.

Marian examină vasul o vreme cu ajutorul ocheanului de noapte, apoi scoase un fluierat uşor, care voia să însemne:

„Aici ceva nu miroase a bine”.

Am privit şi eu vasul misterios prin ocheanul de noapte. Pe puntea acestuia alergau acum oameni în îmbrăcăminte olandeză încoace şi încolo. Ce făceau aceştia nu puteam deloc să-mi dau seama.

Căpitanul nostru avusese dreptate, cel puţin până într-un anumit

punct:

Totul făcea o impresie cât se poate de ciudată.

— Unde este Ku Ling, întreabă Marian brusc pe căpitan.

— A fugit spre barca lui de salvare, când a văzut corabia cu fantome, ne lămuri imediat Hoffmann.

William – care la sugestia lui Marian oprise motoarele – veni spre noi şi-i şopti câteva vorbe lui John care stătea şi el, lângă noi. Li Ton şi Pongo au fost treziţi şi ei, prin bătăi în uşă ale căpitanului şi-acum erau deja şi ei prezenţi pe punte.

Întrucât vasul misterios, stătea tocmai în calea traseului iahtului nostru, se părea că acesta voia să ne împiedice să ne continuăm drumul.

Toţi eram curioşi ce se va întâmpla acum. Căpitanul şi marinarii priviră spre Marian, ca şi cum ar fi aşteptat ordine de la el. Nu mai ajunse s-o facă, întrucât din zona vasului unde Ku Ling, se ocupa cu barca sa de salvare, zbură înspre noi un obiect, la care nici nu ne-am fi gândit.

— O oală urât mirositoare.

Chiar înaintea noastră, vasul se sparse pe scândurile punţi în zeci de cioburi.

Am vrut să sărim înapoi, întrucât aceste vase chinezeşti, sunt umplute cu gaze paralizante. Înainte de-a ne gândi ce să întreprindem, un fum alb ne învălui. Ne-am prăbuşit pe punte. Neclar parcă l-am recunoscut lângă mine, pe Ku Ling care rânjea diabolic. Apoi mă-nvălui ceaţa inconştienţei.

*

*   *

Când m-am deşteptat, nu mi-am dat seama unde mă aflam. În jurul meu domnea întunerecul. Am încercat să apăs butonul lămpii de noapte din cabina mea. Dar n-am dat de el şi nici nu mă aflam în cabină.

Unde eram deci? Am apucat de ceva, care mi se părea lemn, sau scândură. Nu putea fi decât barca noastră de salvare.

Am căutat mai departe cu mâinile şi-am dat de două corpuri. Acestea erau Marian şi Pongo. M-am ridicat ş-am privit peste dunga întunecată a valurilor din jurul meu, dar n-an putut recunoaşte nimic. Atât puteam să-mi dau numai seama că pluteam în mijlocul valurilor. Iahtul nostru nu era de văzut nicăieri. După un timp Pongo se mişcă puţin, apoi se trezi şi Marian.

Miraţi m-au întrebat unde ne aflăm. Tot ce le-am putut spune a fost că pluteam în voia valurilor, în mica noastră barcă de salvare şi că eu tocmai m-am deşteptat din letargie.

— Ne-a păcălit Ku Ling, spuse Marian după o scurtă deliberare. A jucat o scenă, ca să ne stârnească mila.

— Vasul cu gaze, ticălosul trebuie să-l fi avut tot timpul în barca lui de salvare, am spus eu.

— Pongo ar fi trebuit să cerceteze mica barcă, spuse uriaşul negru autoacuzându-se.

— Acum am pierdut iahtul nostru, am constat eu, obiectiv.

— Şi armele noastre deasemenea, mă completă Marian, făcând bilanţul atacului viclean asupra noastră.

— Nici apă în barcă nu aveam, nici provizii, gândii Pongo cu voce tare.

— Dar unde ar putea fi Hoffmann şi echipajul nostru?

— Şi Maha!

— Vrei să spui Mariane că ticăloşii aceştia voiau să intre în posesia iahtului?

— Bineînţeles! Dar ce-i de făcut acuma? Vâslele ni le-au luat din barcă.

— Când vine ziua *Masser,* Pongo încearcă din haine face pânze pentru barcă, încearcă Pongo să ne mai îndulcească starea de spirit.

Slabă mângâiere, dar Pongo nu-şi pierdea niciodată curajul şi avea întotdeauna o soluţie.

— Pongo poate rupe bancă, face din ea, vâsle.

— Asta ar mai merge, spuse Marian. Numai cu pânzele nu vom ajunge prea departe. Dar ne trebuie un catarg, care să susţină pânza.

— Pongo poate susţine pânza cu braţul şi atunci poate înainta, ne consolă din nou uriaşul râzând.

Ceasul brăţară mi se lăsase, aşa c-am putut stabili că zorii zilei nu mai erau departe. Stăteam deja de câteva ore în barcă. Gazul din vasul chinezului, trebuia să fie foarte puternic.

În cele din urmă sosiseră şi zorile. Pe cât vedeai cu ochii nu era decât apă. Nici-o corabie în depărtare. Am început să căutăm în barca de salvare: Nu ne-am lăsat nici un mijloc de existenţă. Aşadar trebuia să ne strângem bine cureaua!

Pongo se puse pe treabă. Rupse banca pe care stăteam noi acuma şi-o transformă în vâsle. Deocamdată pentru pânze lipsea vântul. Cu ajutorul vâslelor astfel încropite, barca noastră înainta cât decât.

Nu mai avea rost să confecţionăm pânze, prin urmare, compasul ne lipsea, dar ne puteam orienta după soare.

Până la uscat după estimările lui Marian erau vreo 150 de kilometri.

Dacă vâsleam fără încetare şi nu ne abătea din cale nici un curent, puteam spera s-ajungem la coastă cam în 48 de ore.

— Rupe şi pentru mine o vâslă, Pongo, zise Marian după o vreme.

Uriaşul făcu ce i se ceruse. Prietenul meu înşfăcă vâsla aceasta improvizată şi se puse pe treabă. Acum înaintam mai repede.

Nu mai puteam rupe şi cea de-a treia bancă de şezut pentru că

aceasta era folosită de către vâslaşi. Eu stăteam întins în barcă şi aveam de gând, să-l înlocuiesc la vâsle pe unul din camarazii mei, ceva mai târziu.

— Facem cam patru kilometri pe oră, cu siguranţă, stabili Marian.

Am fost de acord. Îmi era rău de la stomac. Înspre amiază, mă apucă setea, dar n-am mai spus nimic celorlalţi tovarăşi de suferinţă. Ştiam că setea ne era comună tuturor, dar cu toate acestea tăceau.

După ce i-am schimbat de două ori pe Marian şi i-am dat în cele din urmă vâsla el îmi atrase atenţia:

— Supraveghează bine orizontul Robert! Poate că apare un vas şi vom fi pescuiţi.

— Să sperăm că aşa va fi!

— Pongo nu se gândeşte la sete, aşadar n-are sete, zâmbi uriaşul. În situaţia de faţă se comporta ca un excelent camarad.

Am privit pe deasupra valurilor de apă. La orizont nu se vedea nici o dâră de fum. Gândurile mele o luau razna. Noi ne găseam cam în acelaşi loc, în care am fost, când ni s-a aruncat oala cu gazele toxice. Poate c-am fi ajuns la Formosa în două zile, acum însă altele erau probleme noastre. Dacă cumva însă am fost târâţi în largul mării, fără să ne dăm seama, atunci nu va fi posibil s-ajungem la uscat în acest răstimp.

Marian îngheaţă la gândul ăsta. Am văzut cum s-a oprit din vâslit, apoi îşi reluă vâsla şi spuse numai:

— Să sperăm că nu-s întemeiate reflecţiile tale Robert!

Din când în când nu-mi puteam reprima un mic geamăt, suferinţele setei deveneau puternice. Gâtlejul îmi era cu desăvârşire uscat. Atâta apă în jurul nostru şi totuşi nu poţi bea o singură înghiţitură, ca să te mai răcoreşti.

După ce l-am înlocuit pe Marian la cârmă, atenţia mea fu acaparată atât de mult de muncă, încât de-abia mă mai puteam gândi la foame şi la sete. Înaintam de-acum foarte încet, întrucât şi Pongo, trebuia să facă pauze mai lungi de odihnă, dar important era că înaintăm.

Soarele ardea, topindu-ne nu alta, Marian s-a întins pe jos în barcă, încercând să aţipească. M-a mirat calmul lui. A izbutit s-adoarmă într-adevăr şi şi-a reluat postul la cârmă abia seara. Pongo părea să sufere cel mai puţin de pe urma setei, cel puţin nu s-a plâns deloc.

Din când în când murmura ca pentru sine, cântece melancolice ale ţării sale. După ce Marian trecu din nou la vâslă, am vrut să-l înlocuiesc pe Pongo, pentru a se odihni şi el, dar acesta îmi respinse oferta.

— Nu-i nevoie Masser Bertram. Pongo nu oboseşte până mâine dimineaţă.

După ce m-am întins şi eu de-a lungul bărcii, ca un vierme, am aţipit numaidecât. Vâslitul m-a obosit mai mult decât am crezut. Am

simţit-o de-ndată ce n-am mai simţit vâsla improvizată în mână.

Când m-am deşteptat era deja noapte de mult. I-am făcut reproşuri lui Marian că m-a lăsat să dorm atât de mult. El se mărgini să zâmbească:

— Somnul ţi-a făcut bine. Acum mă voi întinde eu. O să-ţi rămână şi ţie mult de lucru, atâta doar că nu-i atât de cald.

— Cred că s-a făcut destulă răcoare!

— Dacă vâsleşti te vei încălzi, Robert. Ai grijă, mâine pe vremea asta o să avem pământ sub picioare.

Marian adormi de-ndată. Setea n-o mai resimţeam atât de acută, din cauza răcelii nopţii. Foamea nu mă chinuia. Dacă treci primul junghi al foamei, merge mai departe. Asta ştie oricine care e silit să facă foame. Organismul îşi consumă din rezervele sale. După două ore de vâslit Pongo ne strigă deodată.

— Masser Bertram. Barca merge singură, Pongo nu mai vâsleşte de bună bucată de timp.

Am încercat şi eu să vâslesc. Pongo avea dreptate. Să fi dat de un curent submarin? Dar unde ducea el?

II
CĂPITANUL FARROW

L-AM DEŞTEPTAT PE MARIAN şi i-am împărtăşit vestea. Se ridică imediat şi-şi înmuie mâna în apă, apoi spuse:

— Nu mă prea orientez în legătură cu curenţii marini, dar să sperăm că ne vor fi de ajutor şi ne vor mâna înspre coastă, spuse el după un timp.

— Curentul trece totdeauna dincolo de uscat, va trebui să ţinem cont de asta. La cârmă mă refer bineînţeles.

— Încotro Robert!

— Va trebui să mânăm barca în direcţia pe care am luat-o deja şi s-o menţinem tot aşa.

Marian nu spuse nimic, privi spre cer, fluieră şi spuse:

— Nu sunt marinar, să-mi pot da seama după stele şi vreme, cam pe unde suntem. Dar dacă nu mă înşel suntem mânaţi spre capul sudic al Insulei Formosa.

— Să sperăm că ai dreptate, am spus eu.

— Ai băgat de seamă Robert că la prova „Olandezului Zburător" stătea un om care ne urmărea prin ochean? întreabă Marian.

— De-aici semnul pe care mi l-ai făcut atunci?

Marian îşi înmuie încăodată mâna în apă, bucurându-se de apariţia curentului. Deodată făcu o mină gravă. În cele din urmă râse uşor amuzat. Nu mai înţelegeam nimic.

— I-a hai încoace, Robert. Suntem traşi de-un motor misterios.

Chestia aia cu curentul submarine a fost o prostie.

M-am târât spre Marian către botul ascuţit al bărcii de salvare. Otgonul de tracţiune care ţinea barca noastră era încordat. Aşadar eram remorcaţi. Dar de către cine? Am privit în faţă. N-am văzut decât întunericul nopţii. N-am putut recunoaşte nici un vas şi i-am spus lui Marian.

— Motorul nostru merge pe sub apă!

Trebuie să fi făcut o mutră nu tocmai inteligentă, căci Marian izbucni într-un râs puternic.

— Te gândeşti la….

— … la căpitanul Farrow pe care speram să-l întâlnim?

— Bineînţeles, doar vasul său navighează sub apă!

— Atunci ne-a prins ca pe un peşte-n undiţă.

— Aşa cum ai spus!

— Să sperăm că e cu-adevărat Farrow!

— Păi să atragem atenţia asupra noastră, Robert. Încep să simt din nou foamea şi setea.

Marian şi cu mine am apucat din nou otgonul şi prin asta barca noastră o luă mai repede înainte. Astfel ne puteam apropia cel mai bine de trunchiul de oţel al submarinului. Poate că cineva ne va observa totuşi. Otgonul era lung şi lungimea acesteia n-o puteam aprecia. Am tras şi am tras. În cele din urmă am ajuns la morişca apei mişcată de elicea submarinului.

Prea adânc sub apă nu putea fi submarinul lui Farrow. De fapt acesta naviga chiar la suprafaţa apei, cum ne-a fost dat ceva mai târziu să stabilim, dar pe vas nu ardea nici-o lampă de veghe.

Deodată se auzi o voce – înaintea noastră. Dar nu era vocea căpitanului Farrow pe care-am fi recunoscut-o imediat.

— Vă rugăm să nu vă apropiaţi de vasul nostru. Altfel ar putea fi periculos. Mai bine opriţi-vă! Sunteţi naufragiaţi, dacă nu mă înşel. Vă vom remorca încă noaptea asta până-n apropiere de coasta Formozei. Vă e foame sau sete?

Am fost miraţi c-am auzit vorbindu-ni-se şi… dezamăgiţi.

Părea să fi fost submarinul căpitanului Farrow. Marian îmi şopti să fiu cu băgare de seamă şi strigă:

— Vă vom fi recunoscători dacă ne veţi da pâine şi apă pentru trei oameni! Putem să întrebăm cui trebuie să-i mulţumim pentru salvarea noastră?

— Vă voi da imediat pâinea şi apa cerută, pâinea o s-o arunc în apă, o prindeţi într-un burduf. Acum lăsaţi rogu-vă otgonul de tracţiune liber.

La ultima întrebare a lui Marian nu ni se dăduse răspunsul, adică cu cine aveam de fapt de-a face. Asta mi se părea ciudat.

Ni s-a aruncat pâinea, un pacheţel cu garnitură pentru mâncare şi-

un burduf umplut ochi cu apă. Marian mulţumi în numele nostru al tuturor.

— Daţi drumul otgonului! Va trebui să accelerăm să nu vă fie frică, n-o să vi se întâmple nimica.

Ne-am retras spre mijlocul bărcii noastre de salvare. Venise şi Pongo încoace. Mai întâi am tras câte-o înghiţitură zdravănă din burduf. Am putut duce gura comod la gura burdufului.

Am băut primul şi am desfăcut pacheţelul. În pachet era carne friptă, brânză, fructe proaspete şi ţigări. Salvatori noştri se gândiseră la toate. Niciodată nu ne prii mai bine mâncarea ca acuma.

N-am lăsat nici-o fărâmă. În timpul mesei n-am vorbit nimic, dar acum la finele ei am început să avansăm presupuneri, cu privire la salvatorii noştri necunoscuţi care ne remorcaseră.

— Păcat că nu-i Dox-ul căpitanului Farrow, zise Marian. Ne-am fi bucurat să-l revedem.

— Dacă nu-i submarinul lui Farrow, atunci cu siguranţă că-i un alt submarin care-l caută pe al acestuia şi de aceea nu-şi declină identitatea. Şi-au făcut datoria de oameni şi ne-au remorcat. Mi-e însă foarte neclar, cum au putut să facă asta, fără ca noi să băgăm de seamă. Asta pare ca una din isprăvile lui George Farrow. Dar dacă e totuşi submarinul acestuia?

— Farrow ne-ar fi spus de-ndată cine este. Nu crezi Robert?

— Nici ei nu ştiu pe cine au salvat. Noaptea e întunecoasă. Am vorbit pe-un ton foarte obosit.

— De fapt vom atinge coasta Formozei de-abia în decursul zilei, înainte de amiază, în orice caz, presupun, mai adaugă Marian acuma. Submarinul şi-a mai încetinit din nou viteza. Probabil că se tem că ne-am putea răsturna dacă gonesc tot aşa.

— Să sperăm că n-or să taie otgonul şi să ne lase în voia sorţii când se va lumina de ziuă. Dacă e-ntr-adevăr Farrow, atunci trebuie să dispară tot aşa de neobservat pe cât a apărut.

— Nu cred Robert. Acum cred mai mult ca oricând că e vorba de Farrow. Vrea mai întâi să se lămurească pe cine a salvat. Cel mai bun lucru ar fi să ne-ntindem şi să dormim până se luminează de ziuă. Pongo o să ne trezească.

— Pongo face, ne asigură prietenul nostru negru.

Am adormit foarte repede. Masa bogată după o foame atât de îndelungată m-a obosit şi mai mult. M-am deşteptat la un brânci prietenesc pe care mi-l dăduse Pongo.

Într-o clipă am fost treaz şi-am privit spre primele raze strălucitoare ale soarelui care tocmai răsărise. Submarinul nu se vedea. Aproape c-am ţipat de spaimă când am văzut periscopul ivindu-se puţin nu departe, deasupra apei.

În timp ce soarele urca la orizont ne-am îndreptat atenţia spre

periscop şi-am făcut semne, de parc-am fi salutat un vechi prieten.

— Atenţie Robert! Submarinul se ridică îndată la suprafaţă. Îl vom ruga pe Farrow – cu siguranţă că el este – să ne ia la bordul vasului său. Nu prea mi-ar plăcea, fără cârmă şi bănci să încerc să debarc pe undeva pe coasta Formozei.

Deodată periscopul fu tras. Imediat apoi, apăru silueta zveltă a submarinului deasupra apei. Cât de vedea cu ochi nu mai era un alt vas în zare. De-abia corpul de oţel al submarinului a fost deasupra apei, că se şi deschise chepengul de acces. Figura surâzătoare a căpitanului apăru înaintea ochilor noştri. Ne făcu semn.

Dup-aceea apărură George, fiul căpitanului, primul ofiţer Rindow, inginerul Hagen şi doctorul Bertram în turn. Câţiva săriră peste balustrada acestuia pe punte. Bucuria se zugrăvise pe feţele tuturor.

Petre uriaşul, ajutorul de timonier apăru şi el. Acesta apucă de-ndată otgonul, care într-adevăr avea o lungime considerabilă şi-l trase spre el. Farrow ni se adresă apoi râzând:

— Dar asta, chiar că-i o surpriză domnilor! Am crezut astă noapte c-am salvat nişte bieţi naufragiaţi.

— Chiar asta suntem acum, spuse de-ndată Marian.

— Încotro deci, întrebă căpitanul Farrow.

— Cheamă-i încoace pe domnii de colo, îi strigă George tatălui său.

— Bineînţeles, râse căpitanul. Vâsliţi cu barca aceea încoace. Aşa ceva aţi mai făcut doar şi până acuma!

— De noroc să se plângă omul, râse Marian la rându-i. Am vorbit tocmai de dumneavoastră, pe când navigam încă cu iahtul nostru şi ne-am gândit că n-ar fi rău de v-am întâlni, undea, prin apele astea.

— Când spuneţi iaht, vă gândiţi la barca asta, cu vâslele ei ciudate? întreabă vesel Farrow.

— O mică nenorocire ni s-a întâmplat totuşi. Ne-am întâlnit cu „Olandezul zburător” şi iată… ne-am pierdut iahtul.

— Veniţi la bord! Şi noi urmărim vasul ăsta, de-o bună bucată de vreme.

Petre uriaşul trase barca noastră în de-a lungul submarinului, astfel am putut să ne urcăm destul de comod la bord.

Ne-am salutat călduros. Nici unul din membrii echipajului Dox nu uita să strângă mâna uriaşului Pongo.

— Să mergem jos în cabina mea, spuse căpitanul Farrow. În mările astea ale Chinei de sud s-a pornit iarăşi o vânătoare asupra mea. Vom lăsa chepengul turnului deschis, pentru ca să intre aer proaspăt şi ne vom scufunda doar în caz de nevoie. George şi cu Petre o să-i arate lui Pongo Dox-ul nostru. El nu-l cunoaşte încă.

De-abia am intrat în cabina lui Farrow că apăru şi fiul lui George. Acesta-i lăsase lui Petre, cinstea prezentări vasului lui Pongo.

George părea dornic să afle chiar din gura noastră aventura pe care

o trăisem.

La micul dejun am povestit amănunţit tot ce ni se întâmplase. Vocea pe care-o auzisem astă-noapte fusese vocea primului ofiţer Rindow. Primul ofiţer ne-a descoperit printr-o întâmplare. George şi Petre au reuşit pe timpul nopţii să lege cu îndemânare otgonul de barcă astfel încât să fim remorcaţi.

— „Olandezul zburător” este un individ periculos care exploatează la maximum superstiţiile marinarilor, fu de părere George.

— Face contrabandă, infiltrează câte-un om de încredere pe fiecare vas, pe care vrea să-l jefuiască. Fie că ameţeşte echipajul vasului advers, fie că scufundă vasul, sau mai bine spus îl găureşte pentru a-i reduce mobilitatea, ca să-l poată jefui în voie, înainte de-a se scufunda propriu-zis. Nu-i de mirare că marinari încercaţi ajung să creadă în povestea „Olandezul zburător”.

— Şi vreţi să-i veniţi de hac „Olandezului zburător” căpitane Farrow? Ştiţi pe unde se află acum?

— Bănuiesc numai domnilor. N-aş vrea pur şi simplu să-l torpilez. Aşa cum ar fi cel mai uşor pentru mine. După părerea mea, pe vas sunt ostateci, prizonieri pe care aş vrea să-i salvez.

Mi-ar plăcea mai degrabă să-l surprind în bârlogul lui şi tocmai de aceea mă bucur foarte mult că ne-a fost dat să ne întâlnim. Ne veţi însoţi dar în această expediţie, nu-i aşa?

— Bineînţeles dragă căpitane! Cu atât mai mult cu cât dorim să ne recuperăm iahtul.

— Aveţi vreun punct de plecare, încotro a dispărut vasul? îl întrebai eu pe căpitan.

— De zile întregi am urmărit vasul fantomă. Cred că ascunzătoarea sa se găseşte undeva la capătul de sud al insulei Formosa. Acolo se găsesc o mulţime de insuliţe răzleţe care trec drept nepopulate. În această direcţie a dispărut vasul pirat.

— La ce i-ar folosi iahtul nostru? am intrat eu în discuţie. Şi cum de ne-a luat vasul împreună cu tot echipajul?

— Ar putea exista mai multe motive, domnule Bertram. Poate că are de gând să-i de o întrebuinţare imediată iahtului, mic dar foarte mobil şi bine utilat, pe care-l aveţi. Nu e exclus nici ca să-i fi găsit deja un cumpărător, care aşteaptă numai să-i fie livrată marfa.

Pentru echipaj nu-i cazul să vă faceţi grijă, după câte ştiu „Olandezul zburător” nu primejduieşte viaţa marinarilor.

— Dar atunci ce intenţie a avut cu noi? întreabă Marian? Fără intervenţia dumneavoastră n-am fi ajuns niciodată în Formosa.

— E greu de spus. Sunt mirat oarecum, că nu v-a lăsat provizii, pâine şi apă pentru continuarea călătoriei.

Cu-o viteză sporită submarinul despică valurile. Căpitanul Farrow ne arată după micul dejun multe noutăţi pe care inginerul Hagen le

introduce în tehnologia administrării submersibilului. Pe Pongo l-am întâlnit în partea din faţă, mai îngustă a vasului unde Petre uriaşul, dăduse tocmai jos peretele mobil, mai bine zis îl lăsase să lunece încet astfel încât prietenul nostru negru să poată privi prin sticla încasabilă în străfundul apelor mări.

Cel mai mult se bucură Pongo când căpitanul dădu ordinal de scufundare şi-acum acesta avu posibilitatea să vadă de aproape animalele marine. Petre uriaşul se-mprieteni repede cu negrul nostru şi-i făcea o adevărată plăcere să-i arate şi să-i explice totul.

Căpitanul Farrow ne conduse în sala de comandă, unde Rindow gira momentan comanda navei.

Întrucât căpitanul, după o vreme, revenise cu vasul aproape de suprafaţă, chepengul fu deschis din nou şi noi ne-am urcat pentru câteva minute pe punte pentru a respire aerul proaspăt. Nu prea eram obişnuiţi să călătorim pe jumătate sub apă şi acum savuram aerul proaspăt din plin şi prin toţi porii.

— Dragă Rindow, zise deodată căpitanul, ia uite-te, cred că în spate vine spre noi un distrugător. Îl recunosc după dâra de fum caracteristică pe care-o lasă. Pare să fie unul foarte mare. Să sperăm că n-a pornit anume la vânătoare împotriva noastră.

Rindow care urcase şi el în turn duse ocheanul la ochi şi examină câteva vreme în tăcere coloana de fum:

— Un distrugător, exclamă el apoi. Trebuie să ne scufundăm. Englezii ne caută din nou, cu febrilitate, în apele astea.

— Mai avem câteva minute, domnule Rindow. Aş vrea ca musafirii noştri să respire cât mai mult cu putinţă aerul proaspăt. Să sperăm că vasul de război nu merge şi el în direcţia coastei de sud a insulei Formosa. Asta ne-ar crea dificultăţi în plus.

— Vine direct spre noi, domnule căpitan. Să sperăm numai că nu noi suntem ţelul său. În zece minute ne poate vedea.

— Atunci să ne facem nici din nou, râse căpitanul. Asta e viaţa noastră! Nicăieri n-avem voie să fim oficial văzuţi. Britanicii care s-au comportat cu noi multă vreme destul de paşnici, par să-şi fi făcut din nou un sport din a ne vâna pe noi. Francezii au încă un dinte în plus împotriva mea. În ultimul timp i-am înfuriat rău de tot.

Am coborât pe scăriţa de fier, la cabina de comandă. George rămase ultimul, în urma noastră şi închise chepengul. Căpitanul Farrow rămăsese la periscop, pe când submarinul se scufunda încet. Şase metri se scufundase submarinul sub apă, astfel încât acum, doar periscopul mai rămăsese deasupra oglindei apelor. Ar fi fost foarte greu să fie reperat de vreo altă navă de suprafaţă.

— Distrugătorul se apropie foarte repede, ne explică Farrow. Nu e exclus să existe şi un avion la bord… ba da, chiar există şi văd că-i gata de decolare. Acum trebuie să ne scufundăm şi mai adânc altfel

am putea fi descoperiţi din aer. Să facă englezii manevrele astea numai din cauza noastră? Cum ar putea să ştie domnii aceia că suntem chiar aici?

Periscopul fu tras şi el de la suprafaţa apei. Însuşi căpitanul Farrow preluă comanda vasului său, în timpul scufundării.

De-ndată am fost la douăzeci de metri sub apă, acum căpitanul zise că nici un avion nu ne putea detecta la adâncimea asta din aer.

Cu atât mai mult cu cât suprafaţa mării nu era tocmai calmă, valurile îşi începuseră mai devreme dansul lor.

După un timp, pentru a se putea mai târziu ridica la suprafaţă, Farrow făcu un ocol mai mare şi-o luă către nord. Dacă englezii îl căutau cu-adevărat pe el, în această direcţia căpitanul spera să scape de sub nasul englezilor. În curând voia să iasă la suprafaţă pentru a se convinge, dacă a reuşit sau nu. Poate că distrugătorul îşi va urma cursul iniţial şi-acum nici nu se mai vedea deloc. După un sfert de oră, într-adevăr, Farrow dădu comanda de a se ridica la suprafaţă şi pe când vasul se mai găsea doar la şase metri sub apă, înălţă periscopul.

— Distrugătorul s-a oprit domnilor, ne lămuri Farrow. Arată într-adevăr, de parcă ne-ar căuta pe noi. Avionul nu-l pot localiza pe moment. Vreţi să aruncaţi şi dumneavoastră o privire?

Marian trecu primul la periscop. După-un timp, îmi făcu şi mie loc. De-abia mi-am dus ochii la dispozitiv că, a şi trecu un fior de groază.

— Avionul s-a prăbuşit, am strigat eu. Chiar în apropierea noastră, domnule căpitan! Se pare că arde. Vreţi să-i daţi o mână de ajutor pilotului?

Farrow mă împinse de lângă periscop şi se uită prin el câteva secunde. Distrugătorul se afla la cel puţin trei mii de metri de locul unde avionul se prăbuşise şi nu putea să-i vină prea repede în ajutorul pilotului său.

Fără a se mai grăbi prea mult, căpitanul dădu de îndată ordinul de-a se ridica repede submarinul la suprafaţă. Concomitent pregăti barca pentru intervenţie.

— Probabil că aviatorii sunt răniţi, fu de părere el. E-o datorie omenească de-a încerca tot posibilul să-i salvăm. Nu ne mai putem pune problema propriei noastre siguranţe. George şi Petre treceţi la chepeng! Ridicaţi-l de-ndată ce suntem deasupra apei şi-ncercaţi să-i salvaţi.

Pongo stătea lângă noi şi-l privea încordat pe căpitanul Farrow, care-i făcuse o impresie deosebită datorită calmului hotărârii şi profesionalismului desăvârşit cu care acţiona chiar în astfel de situaţii de criză.

În timp ce aşteptam şi noi s-ajungem pe punte, pentru a participa la acţiunile de salvare, căpitanul scoase o înjurătură zdravănă:

— Ajungem prea târziu. Piloţii sunt probabil prea grav răniţi. Acum

se mai apropie şi un rechin uriaş de locul impactului. Uite că avionul se scufundă. Poate că voi putea alunga rechinul. Distrugătorul vine şi el cu toată viteza. Petre, ridică chepengul!

Dox-ul se urcase la suprafaţă. Repede, cât putuse de repede, marinarul împinse chepengul şi-acum urcă în turn alergând, urmat de George. Înainte de-a putea să ieşim şi noi, Pongo ne împinse deoparte, se căţără cu-o vioiciune de maimuţă pe treptele de fier şi-acum îl ajunse pe Petre. Acesta sărise pe punte. De-abia acum am putut urca, noi, adică căpitanul Farrow, Marian şi cu mine. Jos, în cabina de comandă, Rindow preluase cârma. Farrow încă din turn, dădu prin porta voce, primele dispoziţii pentru cei de jos.

De-ndată ce ma fost şi eu în turn, Dox-ul ajunse la locul sinistrului. George, Petre şi Pongo înotau deja într-acolo. Cei trei se străduiau să-i preia pe aviatori, care păreau să-şi fi pierdut cunoştinţa. În timpul acesta Pongo preluase sarcina de a înfrunta singur rechinul.

Deodată dispăru sub apă, dar şi spinarea peştelui făcu la fel.

Am presupus că acum lupta submarină a început, o luptă între om şi peşte, pe viaţă şi pe moarte. Cu toate astea nu ne temeam pentru viaţa lui Pongo. Luptase de multe ori cu rechini sub apă şi cunoştea acest fel de luptă, aşa că nu ne îndoiam de fel că şi de data asta va ieşi învingător.

George şi Petre izbutiseră în sfârşit să-i târască prin apă pe cei doi piloţi până la submarin. Câţiva marinari îi traseră pe cei doi ca şi pe piloţii răniţi pe punte.

De Pongo, încă nu se vedea nici-o urmă şi deja dispăruse de mult sub apă. Deodată apăru la suprafaţă, într-un loc, unde noi ne aşteptam cel mai puţin, trase de două ori aer în plămâni şi dispăru încăodată sub oglinda apei. Să nu se fi terminat încă lupta?

Distrugătorul, care era într-adevăr britanic, venea acum cu toată puterea motoarelor sale încoace. Farrow ar fi putut acum să-i tragă repede pe piloţi sub punte şi să se scufunde, dar nu voia să-l lase pe Pongo de izbelişte.

Distrugătorului nu-i trebuiau mai mult de trei minute să fie în faţa locului. Marian îi făcu lui Farrow semn să se scufunde, de Pongo nu trebuia să-şi facă nici-o grijă, el va urca cu siguranţă la bordul vasului de război. Echipajul vasului de război nu-i puteau fi decât recunoscători că prin intervenţia sa aţinut departe de aviatorii răniţi rechinul uriaş.

— Repede, scufundaţi-vă domnule căpitan! strigă încăodată Marian, pe un ton precipitat dar foarte insistent.

Marinarii deja îi transportaseră jos pe cei doi piloţi britanici. Marian îl împinse pe căpitan spre chepeng. Tocmai pe când vasul de război aproape ne ajunse. Dox-ul se scufundă în valuri, cu periscop cu tot.

Căpitanul prelua el însuşi cârma. Din nou făcu un ocol şi se ridică abia după un timp mai îndelungat, din nou la şase metri sub oglinda apei, atât numai cât era necesar pentru ca să înalţe periscopul, după ce examină cu atenţie întinsul apelor, spuse:

— Distrugătorul vine cu o pătrime de viteză după noi. Slavă domnului. Pongo înoată spre vasul britanic. Cu siguranţă c-a câştigat bătălia cu rechinul. Dar cum să facem s-ajungă iar pe vasul nostru!

Marian avea şi pentru asta o soluţie.

— O să-l schimbăm pentru cei doi piloţi. Pongo le va spune cu siguranţă englezilor, că submarinul s-a ridicat la suprafaţă numai pentru a-i ajuta să se salveze pe cei doi piloţi.

— Propunerea e bună, îşi dădu consimţământul căpitanului. Dar cum să-l înştiinţeze pe ofiţerii englezi? Atât timp cât sunt sub apă, nu pot folosi telegraful.

Atunci va trebui să ne mai îndepărtăm puţin, pentru a ne putea ridica la suprafaţă, ca să-i dăm de ştire distrugătorului.

— Asta o putem face, domnilor! Dacă domnii englezi nu vor fi de acord cu propunerea asta, o să-ncercăm să-l aducem înapoi pe Pongo folosindu-ne de o viclenie, dar asta n-o putem face decât noaptea. Pongo ar trebui să se arunce în secret în apă, de pe puntea vasului de-ndată ce vom fi în apropierea acestuia. O să reuşim să-l pescuim cu siguranţă?

— Da, dar ar trebui să ştie şi Pongo toate astea! Cum să facem, sincer, încă nu ştiu. Presupun că englezii nu vor vrea să facă schimbul decât în condiţii foarte avantajoase pentru ei.

Farrow dăduse comanda ca motoarele să meargă la turaţie maximă. Periscopul îl retrase. De-abia după o jumătate de oră îndrăzni să iasă la suprafaţă.

După ce-am deschis chepengul, n-am mai văzut nici urmă de distrugător.

Doar o dâră de fum la orizont lăsa să se înţeleagă cam pe unde se aţinea.

Farrow telegrafie imediat şi aşteptă un răspuns. În sfârşit îl primi. Comandantul distrugătorului mulţumi foarte politicos căpitanului Farrow pentru rapida salvare a celor doi piloţi la care de departe fusese şi el părtaş, şi-l lăudă pe Pongo pentru fapta sa îndrăzneaţă. El îi făcu propunerea lui Farrow de-a se întâlni cu puţin înainte de-a ajunge la insula Formosa, aşadar în apele teritoriale japoneze mai bine zis ale administraţiei japoneze.

Acolo va avea posibilitatea de-ai mulţumi personal căpitanului.

— Ar putea fi şi o cursă de-a englezilor, spuse Marian, care se baza pe vasta sa experienţă în astfel de cazuri.

— Mă bazez totuşi pe onoarea comandantului englez. De fapt, englezii luaţi ca persoane nu au o atitudine duşmănoasă faţă de noi. I-

am ajutat şi noi adeseori. Dacă ne urmăreşte un vas de-al lor, o face, doar dacă primeşte ordine pe cale ierarhică, de sus. De multe ori au închis un ochi, dacă nu amândoi, fu de părere căpitanul Farrow.

— Dacă veţi păşi pe puntea vasului englez, căpitane Farrow atunci veţi fi pe pământ englez, îl avertiză Marian încăodată.

— Cu toate astea voi merge. Nu le pot cere să vină la bordul Dox-ului nostru. Sper că mă veţi însoţi împreună cu prietenul dumneavoastră.

— O s-o facem cu plăcere, îl asigură Marian şi-n numele meu.

Se făcu noapte, înainte de-a ajunge la locul convenit. Ambii aviatori, sub îngrijirea atentă a doctorului Bertram îşi reveniseră pe deplin şi-acum îşi exprimau mulţumirea pentru salvarea lor.

Când au auzit de invitaţia pe care-o făcuse comandantul lor căpitanului Farrow, se bucurară nespus, întrucât sperau ca această invitaţie să fie încă un pas spre ţelul dorit de ambele părţi ca în sfârşit guvernul englez să înceteze urmărirea submarinului.

III
O CURSĂ VICLEANĂ

CĂPITANUL FARROW era încă în posesia unui submarin pe care ar fi trebuit să-l predea deja aliaţilor. A hotărât să-şi păstreze vasul şi a cutreierat aşa pe toate mările. Mai ales în mările sudului şi-a regiunilor învecinate, ajutând oriunde găsea oameni la nevoie.

Oriunde apărea vasul său, era urmărit de englezi şi în primul rând, încă cu mai multă înverşunare, de către francezi.

Pân-acuma i-a reuşit întotdeauna să dejoace toate cursele şi capcanele puse-n cale şi să scape cu faţa curată.

Aviatorii ne-au povestit că au fost informaţi despre prezenţa submarinului în zonă şi-aşa a hotărât comandantul, numai urmărirea.

Înainte ca să ajungem în locul destinat întâlnirii, Farrow primi încă o înştiinţare din partea comandantului englez. El îl ruga ca punctul de întâlnire să fie deplasat cu câţiva kilometri mai spre sud. Îşi motiva rugămintea pe faptul că-n faţa insulei Formosa se mai aflau două distrugătoare franţuzeşti care-l urmăreau şi ele pe căpitanul Farrow. Comandantul englez îl sfătuia pe Farrow să se scufunde şi de-abia la locul convenit să iasă la suprafaţă.

Farrow se conformă întocmai rugăminţii.

În cele din urmă am ajuns la locul convenit. Încet, încet, Dox-ul se ridică la suprafaţă. Căpitanul Farrow observă imediat un reflector uriaş care-şi plimba dâra luminoasă pe suprafaţa apei. Nu putea fi decât distrugătorul britanic care ne aştepta. Fără nici-o bănuială submarinul se ridică complet din îmbrăţişarea valurilor. Fură montate două bărci uşoare de aluminiu. Am plecat împreună cu cei doi aviatori englezi spre distrugător.

Reflectorul ne arătă clar drumul. Îşi slăbi lumina numai după ce-am fost foarte aproape de corpul vasului englez, de-a cărui bord ne ancorarăm ambarcaţiunile. Căpitanul Farrow, Marian şi cu mine ne-am urcat primii pe scara mobilă, apoi veniră aviatorii împreună cu fiul căpitanului, George.

De-abia ne-am urcat pe puntea distrugătorului când căpitanul tresări îngrozit. Înaintea noastră stăteau trei ofiţeri francezi, iar la dreapta şi la stânga noastră marinari francezi. Am fost atât de uimiţi încât pentru început nici n-am ştiut ce se întâmplă.

— Căpitane Farrow, spuse comandantul francez, te declar din clipa asta, prizonierul nostru. Sper că nu-mi vei face greutăţi şi-mi vei preda vasul.

Farrow îl privi pe comandant zâmbind, când îi spuse:

— Crezi dumneata, domnul meu, că eu mă predau aşa cu una cu două? Văd că am căzut într-o cursă, dar viu nu mă dau prins! Vrei să-mi spui rogu-te, cum de-ai reuşit ultima notă telegrafică s-o falsifici? Te-ai dat drept comandant al unui distrugător englez. Aici de faţă sunt doi aviatori englezi, vrei să-i iei şi pe ei prizonieri? E sunt musafirii mei.

— Dumneavoastră sunteţi bineînţeles liberi domnilor, se-ntoarse comandantul spre piloţi. Şi împotriva dumitale domnule căpitan am folosit o viclenie îngăduită de tactica războiului. Guvernul prieten al Marii Britanii nu mi-o va lua deloc în nume de rău, că datorită tocmai acestei tactici am avut până la urmă succes.

— Pe mine m-aţi prins, ce-i drept, dar submarinul încă nu-l aveţi, strigă căpitanul Farrow. Şi dacă mi-e permis să întreb, cu domnii de aici, ce aveţi face?

Spunând aceasta, căpitanul arătă spre mine şi Marian.

— Domnii şi fiul dumneavoastră sunt mai întâi, deasemenea prizonierii mei. Te rog, să-mi predai oficial submarinul. Asta va vorbi în favoarea dumitale. Vei beneficia astfel de un tratament mult mai blând.

— Condamnat sau învinovăţit, până la sfârşit e tot una, zâmbi Farrow ironic. Făcu o pauză, în timp ce se gândea cu încordare.

Chiar şi comandantul distrugătorului francez păstră tăcerea.

— Pe mine şi pe fiul meu mă aveţi prizonieri, continuă Căpitanul după o vreme. Vasul meu este liber. Mai mult, nu voi fi multă vreme prizonierul dumitale, întrucât prefer ca împreună cu dumneata să… murim.

— Şi acum trebuie s-o iau pe asta, râse comandantul, puţin cam nesigur, totuşi. Vrei să mă împuşti întâi pe mine şi-apoi să te sinucizi?

— Nu-n felul ăsta, domnule comandant. Sunt un om prudent şi-am ordonat primului ofiţer să atace, dacă, nu voi fi înapoi, într-un timp anume. Am lăsat o explicaţie scrisă, că în cazul în care aş fi luat

prizonier, prefer moartea. În timp ce noi vorbim aici, domnule comandant sunt chiar acum pregătite două torpile, care sunt îndreptate asupra vasului dumitale. Vor trage imediat, dacă eu rămân prizonier. Hotărăşte-te domnule comandant! Poţi şi vrei dumneata să porţi responsabilitatea morţi atâtor bărbaţi vrednici şi viteji? Dacă nu dau degrabă semnal că totul este în regulă aici, vom merge amândoi în Nirvana. Nu mai am nimic de adăugat, în plus.

Am rămas mut de uimire, auzind vorbele căpitanului Farrow. Îl cunoşteam prea bine, pentru a nu-mi da seama că n-ar trage niciodată cu torpile asupra distrugătorului francez. Voia doar să-l intimideze pe comandantul vasului francez. Păcat că distrugătorul britanic care ne aşteaptă, nu se vedea deloc.

Comandantul vasului francez căuta, în multe feluri să-i vorbească căpitanului Farrow. Acesta-i întoarse spatele şi privi spre suprafaţa apei. Comandantul vorbi în şoaptă cu ofiţerii săi. Echipajul fusese cuprins de-o anumită nesiguranţă.

— Trebuie din nou să te fac atent căpitane Farrow, începu comandantul vasului francez, din nou, că la bordul vasului meu se găsesc doi membrii ai aviaţiei britanice. Vrei să-i omori şi pe aceştia?

— Ce-mi spui acum, ştiu prea bine, răspunse Farrow indiferent. Ai exact trei minute ca să le spui celor doi ofiţeri englezi să plece de aici. Poţi şi dumneata să părăseşti vasul. Hotărârea mea rămâne însă. Un mai mare judecător, decât dumneata, mă va trage la răspundere.

Din nou se sfătuiră ofiţerii. Înainte de-a expira cele trei minute comandantul spuse:

— Îţi redau libertatea căpitane Farrow! Dă rogu-te semnalul convenit, ca să se-ntâmple vreo nenorocire.

Cu ajutorul lămpii sale de buzunar Farrow făcu câteva semnale închizând şi aprinzând lanterna, aţintind-o înspre întunerec. Un surâs destins, îi apăru în colţul buzelor, am observat numai eu, care stăteam mai aproape. Şi pentru a preîntâmpina o altă perfidie venită din partea francezului, căpitanul i se adresă direct, privindu-l în faţă.

— Aşadar domnule comandant, am dat semnalul convenit. Asta înseamnă numai că răgazul pe care mi l-am acordat va fi prelungit cu numai cinci minute. Permiteţi-mi deci să mă retrag, bucuros de cunoştinţă.

Făcu o scurtă plecăciune în faţa comandantului şi a ofiţerilor şi păşi spre scara mobilă. Noi l-am urmat imediat. Puţin dup-aceea ne-am regăsit cu toţi în barca de aluminiu care ne ducea spre submarin.

Ambii piloţi englezi s-au reîntors cu noi.

De-abia ne-am desprins de bordul vasului francez că şi strigă comandantul acestuia după noi:

— Aş putea da ordin acum ca barca asta de aluminiu şi submarinul să fie supusă tirului artileriei mele, dar n-o voi face-o totuşi. O

plângere pe lângă guvernul britanic voi face în orice caz.

Farrow nu răspunse nimica. De-ndată ce am ajuns la bordul submarinului, căpitanul dădu imediat ordinul de scufundare.

Abia acum ne puteam socoti în siguranţă. Farrow voia de-abia acum să caute distrugătorul britanic. Am parcurs doar o mică parte din drum, când Farrow îi văzu prin periscop pe englez. Acum putem îndrăzni să ieşim la suprafaţă, fără să ne temem că vom cădea într-o nouă cursă. Comandantul englez ne primi călduros, pe toţi. Ne invită să luăm masa cu el. Era pentru prima dată când căpitanul Farrow, comandantul Dox-ului lua masa paşnic, lângă un comandant de distrugător englez şi cele două vase stăteau unul lângă celălalt.

Comandantul englez ascultă păţania noastră cu colegul său francez cu un zâmbet calm şi ironic, în acelaşi timp. El recepţionase ca şi noi de altfel semnalul telegrafic dar nu putu să vină destul de repede ca să ne prevină. Din fericire totul se terminase cu bine însă englezul îl sfătui pe căpitanul de submarine ca pe viitor să caute să nu mai iasă-n calea francezilor „temperamentali”.

— Din plângerea şi acuzaţia pe care mi-o aduce, o să se aleagă praful, spuse el. Guvernul meu o să-mi taxeze comportamentul ca fiind conformă cu codul onoarei de ofiţer britanic. Chiar în timpul războiului am încheiat câteodată un protocol de „non combat” când situaţia o cerea. De ce-ar trebui acum, ca lucrurile să stea altfel!

În timp ce Marian şi cu mine ca şi Farrow dealtminteri am început să povestim din păţaniile noastre mai recente, timpul zbură repede. Sus, două reflectoare măturau marea în continuu pentru a remarca la timp apropierea distrugătorului francez.

Pongo a trebuit şi el să stea la masa ofiţerilor, ceea ce îi era ştiu bine, extreme de neplăcut, dar în cele din urmă se obişnuise şi povesti şi el în felul său precis şi concis, câteva întâmplări trăite de el însuşi.

Când ne-am luat rămas bun, zorile nu erau departe. I-am povestit şi comandantului englez aventura noastră cu „Olandezul zburător”. Ne promise să fie în gardă la tot ce se va petrece în această privinţă. Despărţirea fu cordială şi comandantul ne strigă „La revedere”.

După reîntoarcerea noastră Farrow dădu imediat ordinul de scufundare. Ne-am îndreptat spre partea sudică a insulei Formosa, aşa cum s-a convenit. Distrugătorul englez purcese însă să-l caute pe colegul său francez pentru a calma situaţia.

Am dormit câteva ore şi-acum, proaspăt întăriţi am urcat în turn pentru ca înainte de micul dejun să respirăm aer proaspăt.

La nord de noi, la orizont se vedea coasta Formosei.

Căpitanul se opri lângă un grup de insuliţe care se găseau în direcţia sud-vest faţă de noi.

— În câteva minute va trebui să ne scufundăm din nou, ne informă căpitanul. Nu-şi vrea să fiu descoperit prea curând. În insulele

stâncoase din faţa noastră au fost şi acum foarte des folosite de toţi vântură mare, cu trebuşoare îndoielnice pentru a se refugia în caz de pericol. Cred că şi „Olandezul zburător” îşi are pe aici sediul lui.

— Şi cum facem, când apare la lumina zilei, l-am întrebat eu pe căpitan.

— Joacă rolul unei corăbii de comerţ inofensive, domnule Bertram.

Am privit în jur şi-am observat la orizont o mică dâră de fum. Deodată l-am făcut atent pe căpitan.

— Ăsta o fi din nou francezul, fu de părere îndată Farrow. Ne vom scufunda aici şi vom rămâne aşa o vreme, fără să ne mişcăm, soarele e plasat pentru noi. Periscopul nostru nu va putea fi recunoscut de pe navă. Haideţi repede jos!

Din nou submarinul se scufundă la şase metri sub nivelul mării. Motoarele fură oprite. Curios am privit vasul străin care se apropia.

Era într-adevăr francezul: Acum nu trebuia să ne mişcăm o vreme, întrucât ne credea înaintea sa.

Căpitanul Farrow ne lămuri ce făcea distrugătorul acum şi care se găsea la vreo cinci sute de metri depărtare de noi.

— Ne va căuta printre insulele nelocuite. Poate că comandantul francez credea că Farrow îşi alese una din acestea drept refugiu.

Speram numai ca francezul să nu-l sperie pe „Olandezul zburător”, dacă scotocea după noi.

În cele din urmă distrugătorul se-ndepărtă de noi, atât de mult, încât după estimările lui Farrow trebuia deja să fi ajuns la grupul de insuliţe. Cu viteza pe jumătate la motoare, Farrow îşi continuă drumul.

— Francezul a dispărut după prima insulă de-acolo, ne arătă Farrow, în depărtare. Poate că a aruncat acolo ancora. Într-o jumătate de oră vom fi şi noi acolo. Cunosc un loc ferit unde o să putem sta liniştiţi o vreme, sub apă. La colţul de sud al primei insule, stâncile formează un ieşind proeminent în afară, dar în apă, dimpotrivă, există o scobitură mai largă. Acolo se va putea ascunde şi Dox-ul nostru. Cu ajutorul periscopului vom avea o largă perspectivă asupra întregului grup de insule din apropiere.

Nu puteam decât să regret că ultima inovaţie a inginerului Hagen, despre care ne povestise la micul dejun, încă n-a ajuns să fie pusă-n practică. Era vorba de-un sistem de periscoape care puteau ţine sub control un spaţiu mult mai mare decât un simplu periscop.

Când am ajuns la locul convenit am putut vedea tot ce se întâmplă în jur. Distrugătorul mergea cu viteză redusă printre insule, părând să ne caute pe-acolo. „Olandezul zburător” nu se vedea deloc. Să fi fost bănuiala căpitanului că acesta îşi avea ascunzătoarea pe-aproape, ne întemeiată?

Aproape întreaga zi am aşteptat, stând cuminţi sub apă.

Distrugătorul îşi făcuse munca temeinic. De-abia cu o oră înainte de lăsarea serii, ieşi din zona insulelor.

Departe la orizont i-am zărit dâra de fum dispărând.

— Dacă apare „Olandezul zburător” o va face doar la noapte, spuse Farrow mai mult pentru sine, decât pentru noi. Să mai aşteptăm până la noapte.

— Ia priviţi prin „tub” domnilor. Acolo pe insula a doua, distrugătorul, cred că a trecut cu vederea un bun loc de ascunziş, uite că au ieşit oameni pe mal, care privesc cu ocheane suprafaţa mării. Deodată peste insulă apăru o linie subţire de fum şi-i atrase atenţia lui Farrow asupra acesteia.

Cu astfel de semnale se avertizează între ei popoarele sălbatice cu privire la un eveniment sau altul. Pe aici cred că va apărea „Olandezul zburător”. S-a ţinut ascuns până acum, dar i se face semn că poate ieşi la iveală. Deocamdată noi vom sta liniştiţi.

Cât de mult dorea căpitanul Farrow să fie pe fază când apare „Olandezul”, cu atât mai mult acesta se încăpăţâna să nu apară. Mai era puţin şi venea noaptea. Acum devenea lipsit de sens să mai încerci să urmăreşti insuliţele prin periscop. Puteam ieşi la suprafaţă. Ne-am urcat pe punte de-ndată ce submarinul ieşi deasupra apei. Vu ajutorul ocheanelor de noapte am putut de bine de rău, recunoaşte ce se întâmplă în dreptul insuliţelor. Deocamdată mai erau prezenţi acolo, oameni pe mal. Păreau că aşteaptă ceva. În cele din urmă apăru, în partea dreaptă a insulei o umbră întunecată. Conturul unui velier mare se desena pe cerul nopţii. Sosise aşadar „Olandezul”. Care dispăru imediat din raza privirilor noastre, pe măsură ce înconjura insula.

— S-o luăm într-acolo, spuse Farrow. O să aleg repede pe oameni care vor trebui să ne însoţească pe uscat. Ţine te rog constant sub observaţie insula, Rindow, dar ai grijă cum înconjori promotoriu ăsta stâncos.

Căpitanul dispăru sub punte. Fără să facă zgomot submarinul se puse încet în mişcare şi navigă, nevăzut spre insula cea mai apropiată, care zăcea deja în întuneric. Deocamdată nu se distingea nici un om pe mal.

Căpitanul scutură numai capul, de-ndată ce apăru în turn.

Dacă „Olandezul zburător” care dispăruse după insulă, nu pornise imediat spre larg, cu siguranţă că era păzit pe undeva pe acolo.

Farrow ocoli insula de la o anumită distanţă.

Ţărmul acesteia era stâncos, dar ceva mai încolo părea că se desluşeşte un brâu împădurit, care nu părea prea mare, astfel încât un comando de desant de pe distrugător, în puţin timp l-ar fi putut cerceta destul de bine.

La partea vestică a sa, insula era tăiată de-un golf, care dacă nu ne

înşelau simţurile ducea până la mijlocul insulei. Doar în acest golf ar fi avut posibilitatea „Olandezul zburător” să acosteze. Cu mare prudenţă Farrow îşi îndreptă vasul său în acest golf. Intrarea nu era prea largă, dar după aceea apa era liniştită, părând asemănătoare suprafeţei unui lac. Şi într-adevăr. În partea dreaptă a acestui port natural era ancorat velierul!

Totul părea calm la început. Aşa că pe bună dreptate Farrow presupuse că echipajul intrase în interiorul insulei, când o detunătură se auzi prin noapte. Asta voia să spună c-am fost observaţi şi-acum trebuia să ne hotărâm, ori debarcam repede, ori să ne continuăm scăparea prin fugă.

— Jos! comandă Farrow. Scufundare!

Puţin mai târziu Dox-ul ajunse pe fundul golfului, după un impact nu prea puternic.

— Opt metri, stabili repede adâncimea Rindow. Propun să mai urcăm un metru şi jumătate şi să ne ascundem chiar lângă „Olandezul zburător”. Acolo nu le va da prin cap să ne caute.

Căpitanul aprobă.

— „Olandezul” sta numai cu pupa spre mal. Trage vasul nostru puţin numai alături în stânga, Rindow.

Dox-ul se ridică puţin şi făcu un salt înainte, manevrat de Rindow, care urmărea totul prin periscop, în aşa fel că acum stătea ca lipit de velier. Golful era destul de adânc şi doar către mai adâncime se micşora puţin.

La cinci metri adâncime, primul ofiţer a putut aşeza submarinul pe fund. Periscopul stătea în umbra velierului, astfel încât nu putea fi văzut. Noi puteam vedea tot ce se petrece pe insulă fără teamă de-a fi descoperiţi. Tocmai apăruse şi luna, care ne uşura observaţiile.

— Foarte bine că răsare luna, spuse Farrow. Dacă ar fi apărut puţin mai degrabă, nu am fi reuşit să facem manevra neobservaţi.

— „Olandezul” are un reflector şi-acum ne caută pe tot lacul, raportă Rindow.

Marian şi cu mine am rămas buimăciţi. Rindow mai făcu o propunere care ne păru temerară, dar care pentru membrii echipajului acestui submarine părea foarte naturală.

— Am putea să mai ridicăm Dox-ul nostru, domnule căpitan, numai atât cât turnul s-ajungă deasupra apei. Dacă deschidem chepengul am putea auzi frânturi din conversaţiile oamenilor de pe puntea vasului.

— Este prea riscant, dar încearcă totuşi şi Rindow făcu ce i se ceruse.

Căpitanul urcă primul scăriţa de fier, deschise chepengul şi ne făcu semn să-l urmăm în turn. Ne-am alăturat căpitanului. La doi metri şi jumătate de noi se desena balustrade vasului inamic. Pe punte totul era calm. Dacă Dox-ul se mai înălţa, am fi putut din câteva mişcări

acrobatice s-ajungem pe puntea velierului. Am spus pe şoptite gândul nostru căpitanului. Acesta-i dădu lui Rindow indicaţia să ridice submarinul.

Inginerul Hagen conduse zece oameni pe punte, care trebuiau să ne însoţească. Rindow rămase la comanda submarinului. Împreună cu doctorul, Petre uriaşul, fireşte cu George şi Pongo eram în total o trupă de optsprezece oameni.

IV
LUAŢI PRIN SURPRINDERE

PONGO SĂRISE PRIMUL peste balustrade vasului inamic şi inspectă mai întâi puntea olandezului. Pe partea opusă, pe unde ne urcam noi, stătea un chinez de santinelă şi examina malul lacului. Un alt chinez plasat la pupa vasului mânuia reflectorul uriaş, care testa încă suprafaţa apei.

Prietenul nostru negru şi cu Petre uriaşul trebuiau să preia mai întâi sarcina de-ai scoate pe cei doi, fără zgomot, din cursă. S-au căţărat deci primi pe punte şi-au dispărut de sub privirile noastre.

Marian se urcase pe umerii mei şi-acum îl putea vedea pe Pongo.

După câteva minute ne şopti nou, celor ce stăteam jos că ambele santinele fuseseră făcute nevătămătoare şi Petre şi Pongo le luaseră posturile în primire.

Petre lasă în continuare reflectorul să-şi împrăştie lumina peste întinsul apelor, dar mai lumina din când în când şi malul pentru a vedea câţi oameni erau ascunşi acolo.

Între timp ne urcasem cu toţi pe punte şi m-am ascuns cum am putut, pentru ca la reîntoarcerea piraţilor pe vas, să-i putem lua prin surprindere pe aceştia, unul câte unul.

Marian şi cu mine, însoţiţi de George, ne-am năpustit în interiorul vasului pentru a vedea dacă au mai rămas pe vas membrii ai echipajului. Toţi păreau să fi părăsit velierul, doar în cabina căpitanului am auzit o conversaţie care se purta cu-o voce scăzută.

Ne-am oprit pândind şi-am ascultat, înţelegând fiecare vorbă care se spunea.

— Şi eu îţi spun pentru ultima oară, că eu nu cred în fantome, spunea o voce aspră de bărbat. Este absolut exclus ca pe apă să fi apărut brusc oameni. Cine ştie ce a văzut Wang acolo!

El pare singurul să creadă în existenţa unui „Olandez zburător”.

— Totuşi ceva adevărat trebuie să fi fost în povestea asta, căpitanul Wang are ochi buni. Putea de exemplu să fie vorba şi de un submarin.

— Voi inventaţi mereu câte-o poveste. Asta-mi mai lipsea acum, să mă bombardaţi cu poveşti cu stafii. Asemenea istorioare le pun în scenă chiar eu, altul nimenea! Distrugătorul a dispărut la orizont, oare

crezi c-a mai rămas să mişune prin apele astea, Tom?

Pentru o scurtă perioadă de timp se-nstăpâni tăcerea în cabină. Tom nu părea să mai aibe curajul de-al contrazice pe căpitanul său.

— Ce se va alege de iaht, căpitane? întreabă Tom mai departe. Să sperăm că oamenii aceia n-au nici-o posibilitate de fugă de pe insulă.

— Iahtul, râse căpitanul, o să-l folosesc eu însumi şi-o să intru în diferite porturi ca nabab, numai ca să mă interesez, care sunt rutele cele mai promiţătoare pentru noi şi vasele care pleacă cu prada cea mai bogată. Doar vrei tu însuţi să preiei comanda vasului, nu asta voiai să auzi, bătrâne lup de mare?

— Mulţumesc căpitane, dar ca să fiu sincer, nu ştiu de ce nu pot scăpa de senzaţia că-ntr-o zi, oamenii ăştia vor evada de pe insulă şi ne vor acuza apoi.

— Nici-o grijă Tom! Aşa de repede nu scapă ei de aici. Ku Ling îi supraveghează de aici şi chiar dacă sunt pe cea de-a patra insulă nu-i scapă din vedere. Distrugătorul n-a descoperit nimic acolo. Tot aşa vor trece şi alte vase de război care-i vor căuta, eventual. Peşterile de pe insula aia sunt deosebit de preţioase pentru noi.

— Şi cât va fi să rămână indivizii pe insula aceea? iscodi mai departe Tom. Pe măsură ce trece timpul devin pentru noi o piedecă tot mai mare.

— După ce-o să-mi stabilesc sediul în alte mări le voi dărui libertatea, răspunse căpitanul interlocutorului său. Spre miezul nopţii apare aici iahtul şi tu poţi să preiei de-ndată comanda. Şi acum mergi de vezi sus ce s-a mai întâmplat cu fantoma ta, adaugă el râzând.

Am auzit cum un scaun se mişca şi-n aceeaşi clipă. Tom părăsi cabina. Dacă-l putem scoate din cursă fără zgomot, poate că-l putem neutraliza mai apoi şi pe căpitan.

Ne-am retras repede de lângă uşă şi ne-am ascuns undeva în gangul neluminat. George era ca pe jar, întrucât astfel de situaţii erau elementul lui natal.

Uşa cabinei se deschise şi-o făptură înaltă păşi în gang. Omul închise bine uşa, ceea ce ne cădea foarte bine. Fără să bănuiască trecu pe lângă noi, în timp ce noi nici nu îndrăzneam să respirăm. Marian îl apucă pe neaşteptate din spate, în timp ce eu am păşit în faţă şi i-am aplicat o lovitură în bărbie că omul căzu numaidecât la pământ. Căpitanul nu putuse auzi nimic, întrucât totul se petrecu foarte repede şi fără zgomot. George strălucea de bucurie, i-am văzut faţa pe când am aprins lampa de buzunar pentru ca Marian să-l lege pe Tom cu sfoara subţire pe care-o avea întotdeauna la el.

L-am tras împreună cu Marian, astfel legat pe omul nostru pe punte.

Îi pusesem evident căluş în gură să nu poată striga când s-o deştepta din leşin. L-am încredinţat la doi marinari, care trebuiau să

aibă grijă de el. George rămase în continuare în gang. Marian îi spuse căpitanului Farrow care rămase sus cu oamenii săi, ca să coborâm împreună, să intrăm în cabina şi sub forţa armelor să-l forţăm să se predea.

Farrow încuviinţă planul nostru. Aşa că am coborât jos.

C-o smucitură Marian dădu uşa cabinei de-o parte şi intrarăm înăuntru.

Pistolul său era îndreptat exact asupra capului căpitanului vasului de piraţi. Omul, un alb, sări înspăimântat în sus de pe fotoliul său, dar Marian îi făcu semn energic să rămână pe loc, omul prăbuşindu-se imediat în fotoliul său, uitându-se înspăimântat spre mine şi George care veneam în spatele lui Marian.

— Nu te mişca, îi spuse Marian pe-un ton scăzut dar ferm. Nu ne cunoşti deşi ne-ai atacat de curând pe mare. Vrem să ne recuperăm iahtul, care la miezul nopţii va intra în golful ăsta.

— Sunt trădat, scrâşni printre dinţi căpitanul. Dar nu mă veţi avea multă vreme în puterea voastră – oamenii mei mă vor elibera.

— Dacă nu cumva vor ajunge şi ei să fie prinşi mai înainte, îi spuse Marian prizonierului nostru.

— Robert, leagă-l bine pe individul ăsta. Te pricepi foarte bine la asta.

Căpitanul vru să se opună mai întâi, dar în cele din urmă nu mai opuse nici-o rezistenţă şi se lăsă legat, întrucât gurile de pistol îndreptate împotrivă-i erau un argument convingător.

Nu se mai opuse să-i îndesăm şi un căluş în gură.

Din motive de siguranţă am inspectat mai întâi toate celelalte încăperi, dar erau toate goale. I-am trimis apoi pe cei doi marinari care-l păzeau pe Tom, jos în cabina căpitanului.

Tom fu luat cu ei şi cei doi urmau să fie păziţi împreună.

Partea cea mai grea a munci noastre era de-acum terminată.

Acum se punea problema de-a scoate cât mai repede din funcţiune şi dacă era posibil fără pierderi, echipajul vasului advers.

Pe punte nu se schimbase nimic. Petre îşi încetase „joaca” cu reflectorul la indicaţiile lui Farrow. Pe ţărm se mai aflau încă membrii echipajului velierului, care stăteau încă de vorbă cu însufleţire. Căpitanul nu voia să stea fără să facă nimic, până ce iahtul nostru va intra în golf, întrucât în cazul acesta s-ar putea fi ajuns la o luptă deschisă.

Petre, care luminase de câteva ori cu reflectorul ţărmul, raportă că pe plajă erau strânşi ca la cincisprezece oameni. Farrow fu de părere ca să-i scoată din luptă cu ajutorul grenadelor cu gaze ameţitoare pentru următoarele 24 de ore. Marian se-nvoi de-ndată, astfel încât grenadele, o invenţie comună a inginerului Hagen, a doctorului Bertram şi a prinţului indian Ghasna, fură scoase pentru a fi aruncate.

George şi Petre care erau cei mai buni aruncători, trebuiau să le arunce. Piraţi stăteau strânşi destul de aproape uni de alţii, astfel încât se putea rezolva treaba cu câteva grenade şi vântul părea să bată favorabil.

Înspăimântaţi, indivizi de pe mal se buluciră unii în alţii când cu totul neaşteptat pentru ei, două grenade şuierară şi explodară între ei, dar nu mai avură timp, întrucât se prăbuşiră ameţiţi jos. Aveau să doarmă acum o zi întreagă, altfel nu aveau să sufere nici-o consecinţă dăunătoare sănătăţii lor.

— Ingenioasă invenţie, grenadele astea cu gaz, laudă Marian cu entuziasm proiectilele.

Căpitanul voii acum să trimită la mal o patrulă pentru a se convinge de eficacitatea operaţiei, ca nu cumva unul dintre membrii velierului să facă pe leşinatul. Pe de altă parte, el fu de părere ca şi căpitanul şi cu Tom ar trebui să sufere un tratament similar cu gaze pentru a nu crea nici-o discriminare şi a face economie de doi oameni, care altfel ar trebui să-i supravegheze.

Şi noi credeam că asta-i soluţia cea mai bună. Trebuia însă să aşteptăm vreo jumătate de oră, până ce gazul se va risipi ca să nu riscăm să fim şi noi primejduiţi de acesta.

George coboară în cabina căpitanului, îi trimise pe cei doi marinari şi sparse în cabina căpitanului o grenadă cu gaze.

Închise repede şi bine uşa. De data asta, aici aveam de aşteptat o oră întreagă până puteam pătrunde din nou în cabină.

După ce trecu timpul convenit, căpitanul Farrow şi cu Marian coborâră în cabină pentru a percheziţiona spaţiul cum se cuvine. Merita efortul întrucât căpitanul de piraţi dispunea poate de un jurnal de bord care va atârna greu în balanţă când autorităţile îl vor judeca pentru faptele sale.

Într-un dulăpior de fier au găsit numeroase lucruri de valoare pe care Marian le împachetă într-un cufăr de fier, pe care-l încuie.

Puse apoi cufărul pe masă, astfel încât autorităţilor să le atragă atenţia numaidecât. Aveam intenţia ca velierul a fie remorcat de Dox-ul lui Farrow până-n portul cel mai apropiat. Între timp marinarii i-au transportat pe piraţii ameţiţi de pe mal şi i-am depus în sala echipajului. Când se vor deştepta vor fi prizonierii autorităţilor.

— N-ar fi mai bine să cercetăm repede insula, spuse inginerul Hagen. N-ar fi exclus să găsim câteva ascunzători secrete.

Distrugătorul francez a căutat zadarnic să-l descopere pe „Olandezul zburător” şi echipajul său. Undeva trebuia ca şi oameni ăştia să aibă o ascunzătoare bună.

— Putem s-o facem, domnule Hagen, spuse Farrow imediat, dar pentru asta putem să aşteptăm până ce se face ziuă. Acum trebuie să aşteptăm sosirea iahtului. Un echipaj prea numeros nu cred să aibă.

— Socotesc că cel mult şase oameni, fu de părere Marian. Dacă se aruncă o grenadă cum trebuie, în mijlocul acestora, atunci nu trebuie să ne mai facem probleme. Nu vor exista pierderi, de nici-o parte.

— Ce este Pongo? am întrebat, intervenind eu. Pare să fi văzut ceva ciudat că se petrece pe mal.

Stăteam cu toţi pe puntea „Olandezului zburător", iar Pongo se-ndepărtase spre pupa vasului, aplecându-se puţin peste balustrada punţii de parc-ar fi vrut să distingă mai bine ce se petrece pe mal.

Petre uriaşul, care studiase de câtva timp comportamentul lui Pongo, aleargă acum la reflector, îl puse-n funcţiune şi fixă spotul de lumină pe ţărmul insulei.

Pe mal stătea o femeie, care părea să fie orbită acum de snopul de lumină, pe care Petre o fixase asupra-i.

Deodată îşi desfăcu braţele şi strigă tare:

— William, de ce nu vii la mine?

Doctorul Bertram se apropie de noi şi-acum constată cu regret:

— Sărmana femeie! Face impresia de parc-ar fi dusă bine cu sorcova. Poate că este soţia căpitanului velierului.

— Căpitanul poartă într-adevăr numele de William, aşa cum rezultă din documentele pe care tocmi le-am cercetat. S-o aducem încoace pe femeie?

Am debarcat împreună pe mal şi ne-am apropiat de femeie. Doctorul Bertram se apropie şi-i vorbi pe-un ton potolit. Ea ne urmă docilă când am schiţat gestul de-a o duce pe vas.

— Cum te numeşti, o întreabă doctorul.

— Sunt Jane Morteu, soţia lui William Morteu, răspunse ea, unde este bărbatul meu. N-a venit astă noapte la mine.

— Bărbatul dumitale probabil că nu va mai veni încă multă vreme la dumneata, spuse doctorul Bertram, cu maximă blândeţe şi observă atent efectul vorbelor sale asupra femeii.

Femeia rămase fără replică şi spuse doar atât:

— William de ce nu vii la mine? Te aştept doar!

— S-o ducem într-una din cabine şi mai târziu s-o încredinţăm unui doctor, care s-o îngrijească cum trebuie, zise Marian.

— Poate şi-a pierdut simţul raţiunii, când a aflat cu ce se ocupă soţul ei, încercai eu o explicaţie.

— Păcat că n-am tip s-o examinez mai amănunţit. Perturbările psihice sunt cele mai multe ori reversibile. Mi-ar plăcea s-o pot vindeca.

Doctorul o duse pe femeie într-una din cabine. În acest moment n-am bănuit, nici eu, nici Marian, că femeia asta ne va da mult de furcă. Golful zăcea într-un întuneric deplin, cu excepţia cazurilor când luna ieşea periodic dintre nori şi de aceea am tresărit când iahtul nostru apăru pe nesimţite pe apa golfului. Ne pregătisem bine pentru această

recepţie. O parte din marinari, sub conducerea lui Hagen se găsea deja pe mal, ceilalţi s-au ascuns pe puntea „Olandezului zburător”.

Aceştia erau conduşi de căpitanul Farrow.

Cârmaciul iahtului nu ancoră vasul pe mal ci de-a lungul „Olandezului zburător”. Din fericire alese aceea parte a velierului la care nu se găsea submarinul nostru.

Nu puteam avea o ocazie mai bună de-a arunca grenadele decât acuma. Doi oameni de pe iaht, săriră peste balustrada velierului pentru a fixa bine vasul şi din partea asta.

Ne-am retras repede, fiindcă presupuneam că gazul se va răspândi repede. Când am putut recunoaşte pe punte patru siluete, Petre aruncă grenadele de gaz. Efectul fu devastator. Fără a mai scoate nici un sunet oamenii căzură jos, rămânând nemişcaţi. Mersese mai repede decât ne-am aşteptat. Întrucât gazul se dispersa încet trebuia să aşteptăm încă o oră, înainte de-a păşi pe vasul nostru.

Echipajul iahtului fu aduc şi depus în altă sală a echipajului de pe olandez, aşa în nesimţire cum erau. De-abia acum Marian şi cu mine ne-am permis să vizităm iahtul. Totul era în cea mai bună regulă. Nu lipsea nimic din lucrurile noastre chiar şi pistoalele şi carabinele noastre cele mai moderne erau la locul lor. Ne-am bucurat fireşte că ne luăm în primire din nou iahtul şi l-am invitat pe căpitanul Farrow şi pe ofiţerii săi, să sărbătorim cum se cuvine încheierea aventurilor noastre la un pahar de vin.

Am stat şi-am povestit de toate, sărbătorind evenimentul.

A fost către dimineaţă când am fost în mod neplăcut deranjaţi.

Doi marinari coborâră în grabă treptele, bătură şa uşa cabinei noastre şi nu mai aşteptară cuvântul „intra” al lui Marian ci dădură pur şi simplu uşa de perete spunând c-au fost surprinşi de-un vas de război. Probabil se-ntorsese distrugătorul francez. Am sărit ca arşi. Căpitanul Farrow îi spuse încet câteva cuvinte lui Marian, după care ne-am repezit pe trepte în sus. Puntea era acum luminată ca ziua. Reflectorul stătea la locul lui.

Căpitanul Farrow şi oamenii săi nu se arătaseră pe punte.

Marian şi cu mine am făcut semne distrugătorului. Acesta încetă de aşi mai proiecta luminile asupra velierului şi iahtului şi acum căuta din nou pe-ntinsul apelor lacului, sau mai bine zis porţiunii de mare pe care ne aflam. De fapt, comandantul distrugătorului căuta mai mult, după câte mi-am dat seama să lumineze malul insulei.

De pe iahtul nostru ne-am urcat pe velierul piraţilor şi-am privit cu totul întâmplător pe partea unde trebuia să se afle Dox-ul. Acesta însă dispăruse.

V
VICLENIA CĂPITANULUI FARROW

— EXCELENT, îmi şopti Marian la ureche. Acum putem cu conştiinţa împăcată, să susţinem că Farrow a dispărut de mult de lângă noi.

— Şi dacă ne percheziţionează iahtul, Marian?

— Dispunem încă de cabina secretă. Acolo putem ascunde totul, până am scăpat de pericol. Ia uite, comandantul distrugătorului a lansat la apă o barcă. Vine spre noi. Ei, să sperăm că Pongo i-a ascuns pe Farrow şi pe oamenii săi, în ascunzătoarea noastră secretă.

Câteva minute mai târziu comandantul distrugătorului francez stătea lângă noi şi ne întreabă unde a rămas căpitanul Farrow.

— Asta nu-ţi pot spune din păcate, răspunse Marian. Căpitanul Farrow ne-a părăsit de zece ore. Voia s-o ia în direcţia Singapore.

— Nu poate fi departe de aici, altfel ar fi trebuit să-l remarcăm şi noi, spuse comandantul. Cu siguranţă că este undeva în apropriere. Ce este cu velierul ăsta lângă care staţi?

— Ăsta-i „Olandezul zburător". Dacă vrei poţi să-l iei în custodie pe aceşti piraţi în locul căpitanului Farrow. Noi la rându-ne, suntem bucuroşi c-am izbutit să-i facem nevătămători pe acei ce ne-au jefuit.

— Doar nu vreţi să-mi spuneţi că i-aţi făcut singuri, nevătămători pe aceşti piraţi.

— Nici n-am susţinut aşa ceva, domnule comandant. Bineînţeles că ne-a ajutat la treaba asta căpitanul Farrow. Voiam neapărat să intrăm din nou în proprietatea iahtului nostru. Pot să vă conduc în interiorul vasului pentru a vă convinge de adevărul spuselor mele.

Căpitanul privi neîncrezător împrejur. El avea un ofiţer şi patru oameni pe lângă el, cărora le ordonă să-l urmeze, Marian îi conduse jos pe ofiţerii francezi pe când eu am rămas de veghe pe punte.

Deodată apăru lângă „Olandez" din nou submarinul. Chepengul se deschise şi apăru capul lui Rindow. Primul ofiţer îmi strigă că Farrow, căpitanul său poate să vină, indiferent dacă, va fi văzut sau nu întrucât el are un plan excelent la îndemână.

Am mers spre iahtul nostru. Reflectorul cerceta acum tot malul, ce voia să caute acolo îmi era complet neclar. Acum mă puteam strecura neobservat spre cabina secretă, unde se ascundeau Farrow şi oamenii săi şi să-i împărtăşesc ce mă însărcinase Rindow.

Întrucât ocazia era favorabilă membrii echipajului Dox, adică marinarii acestuia, puteau ajunge repede pe submarin de pe puntea „Olandezului".

Tocmai când eram pe cale de-a coborî treptele reflectorul distrugătorului îşi îndreptă brusc snopul de lumină astfel încât într-o clipă puntea velierului fu luminată ca ziua.

De pe mal se auzi deodată până la noi, urletul înspăimântător al unei gorile. Am bănuit de-ndată că Pongo a fost acela care-a scos

sunetul acela, pentru a atrage atenţia asupra sa şi-a determine mutarea reflectorului în altă direcţie.

Într-adevăr, reflectorul a început să lumineze din nou malul. Acest răgaz îl exploată Farrow şi oamenii săi, ca să sară de pe puntea velierului la bordul submarinului.

După ce dispărură cu toţii prin chepeng, submarinul se scufundă din nou. Viclenia lui Pongo îi salvase pe oamenii lui Farrow. Reflectorul căută zadarnic cuc recul său de lumină urma maimuţei uriaşe, întrucât se retrase şiret la adăpostul desişului. Veni apoi târâşi şi ascunzându-se pe iaht, râzând amuzat, că-i reuşise viclenia.

De-abia după o jumătate de oră s-au reîntors francezii din interiorul „Olandezului zburător”. Unul din marinari purta cufărul sub braţ, cu lucrurile de valoare. Comandantul era vizibil mai bucuros, de-ndată ce se convinse de adevărul spuselor noastre. El ne roagă să-i permită înc-o vizită pe vas pentru a încheia protocoalele. Marian i-a permis cu plăcere.

Eu îi şoptisem de mult că Farrow şi oamenii săi au părăsit de mult iahtul şi că acum sunt în siguranţă pe Dox-ul lor.

Reflectorul continua să măture apele golfului. Comandantul nu părea să creadă că submarinul părăsise deja golful.

Deodată Marian spuse:

— Am putea să pornim Robert! Fă pregătirile necesare.

Comandantul ne privi uimit că voiam să plecăm acum, în loc să aşteptăm până dimineaţă.

— Trebuie să mai eliberăm încă echipajul iahtului nostru, domnule comandant, care este ţinut prizonier pe cea de-a patra insulă de aici. Este mai bine s-ajungem acolo, când încă mai este întuneric.

— Îţi stau la dispoziţie c-o parte din echipajul meu, în această tentativă, se oferi comandantul. În felul acesta vei termina mai repede cu santinele.

Marian îi mulţumi de ofertă, dar o refuză, pe motiv, c-ar fi mai nimerit, să-i elibereze pe oamenii echipajului prin viclenie decât să se ajungă la o luptă deschisă.

— Fie şi aşa. O să-mi iau permisiunea de-a mă convinge mâine înainte de masă, cum a decurs operaţiunea. Dacă vei mai face prizonieri, cu acest prilej o să-i preiau imediat.

— Pongo trebuia să stea pe punte, iar pe tine Robert, te rog, du-te jos şi ocupă-te de motoare, ordonă Marian.

Comandantul îşi luă rămas bun. Eu am coborât în sala motoarelor, minunându-mă că Marian vrea să părăsească acum golful atât timp cât căpitanul Farrow mai era în apropiere; acesta nu putea pleca atât timp cât distrugătorul era în preajmă şi reflectorul acestuia putea uşor descoperi turnul de oţel al submarinului în apa limpede şi puţin adâncă a golfului.

Am pornit unul din motoare şi-am aşteptat indicaţie lui Marian pentru a pune-n mişcare micul vas.

Marian îmi şopti mai apoi că se înţelesese cu căpitanul Farrow să părăsească împreună foarte încet golful, submarinul stând ascuns aproape, sub cala noastră. Francezul nu putea bănui asta.

— Încet, încet! porunci Marian.

Am pus elicea în mişcare. Încet am luat-o mai întâi înapoi, apoi iahtul nostru făcu o piruetă astfel că veni între submarin şi distrugător.

Îndată ce-am simţit o uşoară izbitură, am ştiut că Dox-ul lui Farrow, era sub cala noastră şi că acum urma să-ntreprindem împreună călătoria spre largul mării.

După ce am ajuns cam două sute de metri în larg, am mai simţit încă o izbitură uşoară. Farrow se desprinse de noi. Era şi timpul, întrucât la revărsatul zorilor voia să se fi îndepărtat cât mai mult de vasul de război francez.

De-ndată ce submarinul, nu mai mergea ca un corp comun, sub noi, am putut să dau drumul motoarelor din plin. După o jumătate de oră, veni de sus comanda, din nou s-o iau mai încet, întrucât eram deja în apropierea insulei, unde era ţinut prizonier echipajul nostru.

Părăsită şi dezolantă era această insulă, cea de-a patra, după cum îmi împărtăşi Marian prin porta-voce, nici un copac, nici un tufiş nu apărea la vedere, doar stânci şi pietre goale.

Mă gândeam cum vom găsi peştera în care erau ţinuţi oamenii noştri, când erau atâtea peşteri prezente, acolo, când Pongo păşi precipitat în sala maşinilor.

— *Masser* Bertram rog vine repede la *Masser* Farrow sus. Pongo rămâne aici. E important!

Am luat-o pe trepte în sus. De-ndată ce-am ajuns pe punte Marian îmi spuse:

— O să înconjur încet insula. Să debarcăm acum nu are nici un rost. Ku Ling este aici. Presupun că iahtul a stat ancorat pân-acum aici şi deci o să-l recunoască uşor. Va trebui să-l luăm prin surprindere şi să-l silim să ne spună unde e peştera cu pricina.

— Şa dacă Ku Ling nu apare deloc la vedere, Mariane?

— Va trebui să ne bazăm şi pe noroc, Robert!

Iahtul înconjură încet insula. Cercetam acum cu ajutorul ocheanelor de noapte, malul, dar n-am descoperit nici un om acolo.

Deodată Marian arătă spre o înălţime:

— Acolo stă postată o santinelă! Poate că se găseşte totuşi un loc pentru ancorare. Să ne apropiem mai mult de insulă.

Pe când nu eram decât la vreo cincizeci de metri depărtare de mal, îndărătul unei stânci apăru un chinez, care ne făcu semn. Răspunserăm la semnul făcut dar nu ne-am arătat pe de-a-ntregul pe

punte. Ne-am apropiat de mal, ochind un platou potrivit pentru ancorare.

Chinezul care ne făcuse semne, se apropiase acum de mal. Ne-am dus mâinile la pistoale. De-abia după ce-am atins platoul stâncos i se păru că lucrurile nu sunt chiar în ordine. O luă la fugă dar Pongo, care apăruse pe punte, aleargă după el şi-l ajunse repede. Se aruncă asupra acestuia şi-l leagă la repezeală.

Îl luă-n spinare şi grăbi cu el spre iaht. Era într-adevăr Ku Ling, care ne recunoscu la rându-i imediat. Între timp am ancorat iahtul nostru, cu odgonul de ţărm.

Marian îl întrebă imediat unde sunt oamenii noştri dar Ku Ling nu se arătă dispus să colaboreze. Răsăriră zorile, aşa încât puteam cerceta insula în linişte. Întrucât Ku Ling tăcea în continuare, deşi am încercat de numeroase ori să-l facem să vorbească, Pongo şi cu Marian se puseră pe căutat. Eu am rămas de pază, lângă chinez. Căpitanul ştiuse prea bine de ce îl lăsase aici pe chinez. Acesta nu era dispus să trădeze nimic.

Strigând încontinuu după căpitanul Hoffmann, Marian şi cu Pongo străbătură insula. Au scotocit mai multe peşteri, dar tot n-am dat de membrii echipajului nostru. Cu treaba neterminată s-au întors pe iaht.

— Pongo trebuie căutat după Maha, spuse uriaşul nostru prieten negru. Maha găseşte repede urmă.

Marian îl privi multă vreme pe Ku Ling care zăcea la picioarele noastre şi-n sfârşit zise:

— Căpitanul este un om josnic, dacă-şi trădează oamenii. Noi n-am fi dat niciodată de insula asta, dacă nu ne-ar fi spus-o chiar el. A mai afirmat că tu, Ku Ling eşti un… animal.

Chinezul ridică puţin capul şi-l privi îngrozit pe Marian.

Prietenul meu, se făcu că nu-l vede şi continuă mai departe, întorcându-se spre mine:

— Mă bucur că francezii, care i-au preluat pe cei de pe „Olandezul zburător” cu întregul lor echipaj, vor fi în curând aici.

Ku Ling începu să nu se mai simtă tocmai în largul său.

Începu încet să tremure să ne rugă:

— Ku Ling nu vrea să cadă în mâinile francezilor!

— Atunci n-ai decât să ne spui unde se găsesc prizonierii pe care îi ai în seamă.

Chinezul, păru să cântărească ce era mai avantajos pentru el. În mâinile francezilor, nu voia în ruptul capului să cadă. În cele din urmă spuse:

— Dacă căpitanul m-a trădat, voi spune şi eu unde se găsesc prizonierii. Ku Ling nu trădat astfel.

— Trebuie numai să ne descriu locul unde se găsesc prizonierii şi îi vom găsi şi singuri.

— În partea de sud a insulei, ne spuse chinezul, se găseşte un bloc mare de stâncă, în dosul căruia se găseşte intrarea în peşteră. Acolo se găsesc oamenii noştri.

Marian dădu numai din cap şi reţinu pe Pongo, care voise s-o pornească numaidecât pe drumul descris de chinez.

— Nu ne-ai spus totul Ku Ling, continuă Marian. E adevărat că acolo e peştera ascunsă, dar o să fim omorâţi de-ndată ce-o să pătrundem înăuntru, fără să-i cunoaştem secretul pe care ni l-a menţionat căpitanul.

M-am mirat cât de exact cunoştea Marian psihicul chinezului. Ku Ling se făcu palid şi-l privi pe Marian îngrozit după care spuse repede:

— Ku Ling spuse totul. Roci legate cu cablu. Alte stânci prăbuşeşte când ridică piatra mare.

— Şi cum funcţionează capcana? vru să ştie Marian.

— Piatra nu tras înafară, ci înspre stâncă, atunci nimic nu se întâmplă! Ku Ling vine bucuros, el singur arată.

Ku Ling răspunse şi alte întrebări ale lui Marian şi acum se vedea că spuse adevărul. L-am legat pe chinez de-o stâncă şi ne-am pus pe căutat piatra, care masca interiorul peşterii.

N-a durat mult până am fost acolo. Marian ridică piatra şi-o împinse spre stâncă. Respirând din greu o rezemă de peretele stâncos. Înaintea noastră se căsca o deschizătură, care părea să fie intrarea într-un gang lung şi întunecos. De piatră era legată o sfoară, pe care am fi rupt-o cu siguranţă, dacă am fi împins altfel blocul de piatră.

Ne-am aprins lămpile de buzunar şi-am pătruns în interiorul peşterii, care ducea hăt departe în masivul stâncos.

În cele din urmă am pătruns într-o grotă mai spaţioasă în care zăceau camarazii noştri legaţi şi cu căluş în gură.

Aceştia ne auziseră chemările, dar fireşte nu putuseră răspunde. Din câteva tăieturi i-am eliberat de legături pe Li Ton şi pe marinari. Căpitanul Hoffmann era foarte furios că se lăsase surprins de oamenii „Olandezului zburător”.

William, John şi Li Ton erau convinşi că vom sosi într-o zi şi-i vom elibera. Pongo păşise mai departe de-a lungul culoarului, unde-l găsi pe Maha într-o nişă, pe Maha, ghepardul nostru.

Am părăsit împreună peştera. Pentru a nu mai putea fi folosită Marian, provocă o explozie care duse la prăbuşirea a jumătate de munte.

Când ne-am apropiat de iaht, apăru deodată distrugătorul francez lângă noi. L-am ascuns pe Ku Ling căruia i-am promis să nu-l dăm francezilor dacă ne va spune secretul acestei insule. Ne-am ţinut de cuvânt şi voiam ca mai târziu să-l depunem pe-o insulă roditoare, unde se putea hrăni cu fructele junglei, până când îl va descoperi un alt vas care să-l ia.

Comandantul francez ne mulţumi foarte politicos că i-am prins pe piraţi şi i-am predat lui. Că nu rămăsese nici un paznic pe insulă ne-a crezut pe cuvânt.

Puţin după aceea distrugătorul o porni din nou în larg. Curând dup-aceea am ridicat şi noi ancora.

Marian regreta numai că n-a avut decât atât de puţin timp de-a sta de vorbă cu Farrow şi oamenii săi.

— Dar iată-l din nou, râse el.

Tocmai atunci turnul de oţel al submarinului apăru, ca o vedenie din apă. Plini de bucurie i-am salutat pe Farrow şi echipajul său şi l-am întrebat unde au stat ascunşi în tot timpul acesta.

— Chiar aici aproape de insulă. Acum veniţi vă rog cu prieteni dumneavoastră şi cu Pongo la bordul vasului meu, strigă Farrow. Vrem să luaţi micul dejun împreună cu noi. Cel puţin atâta ne putem face timp.

După micul dejun nu mai dură mult şi din vorbă în vorbă se făcu timpul de prânz. George ne povesti o serie din aventurile sale, pe care ceva mai târziu le-am descris în „Aventurile submarinului Dox". Abia spre seară ne-am luat un călduros rămas bun. Când o să ne mai fie dat să ne revedem?

Noi am navigat mai departe spre insula Formosa.

Acolo am trăit ceva deosebit de ciudat, care-mi revine mereu în memorie, întotdeauna când pe lista de bucate a unui hotel sau restaurant citesc – Homari.

Aventurile trăite cu această ocazie vor fi descrise într-un viitor volum.

Aventurile submarinului Dox 211

Hans Warren

I
SECRETELE VECHIULUI TEMPLU

CĂPITANUL FARROW a recepţionat radiograma şi a răspuns afirmativ interlocutorului său. În general însă existau două posibilităţi reduse să sosească în vreo trei zile. Cu toate acestea submarinul a întreprins lunga călătorie, bătându-şi propriile recorduri.

În şaizeci de ore, minunatul submarin a străbătut trei mii şase sute de kilometri. Acest efort, care depăşea limitele posibilului l-a întreprins Farrow la cererea insistentă de ajutor din partea lordului Pembrook. La capătul călătoriei, inginerul Hagen a revizuit motoarele şi le-a făcut să funcţioneze fără cusur, la fel ca înainte de plecare. La naiba şi-a spus Hagen, mulţumit, de acum putem călători cu el întocmai ca pe un şlep.

Şi într-adevăr, au parcurs o distanţă în susul Menamului, dar după două zeci şi opt de kilometri dincolo de Bangkok, fluvial era blocat de o depunere de nămol şi submarinul nu şi-a putut continua drumul. Farrow cu fiul său, doctorul şi Petre au mers mai departe cu un sampan.

Înspre amiază, oraşul rămase cu mult în urma lor. Micul şi vechiul templu, pe care lordul Pembrook şi-l amenajase ca locuinţă se afla la vreo câţiva kilometri mai încolo, foarte aproape de fluviu. Domeniul era înconjurat de un zid gros, înalt de vreo patru metri. La fluviu se găsea un mic adăpost pentru ambarcaţiile lordului. Puntea de debarcare se termina cu o uşă îngustă şi splendidă din bronz, făurită de meşteri străvechi. După câte ştia Farrow, lordul făcuse rost de ea de la un vrăjitor vestit, ca să se asigure împotriva hoţilor. Ca urmare, cârmaciul indigen al sampanului s-a apropiat cu o vădită nemulţumire de debarcader. După ce căpitanul i-a făcut plata, omul s-a îndepărtat vâslind în mare grabă, de parcă în ceafă îi stătea diavolul. Farrow şi-a privit râzând însoţitorii, până când barcagiul a dispărut din vedere la o cotitură a fluviului. Apoi, căpitanul a apucat greul ciocan de bătut în uşă, de forma unui elefant şi a lovit cu el în uşa de bronz. Aceasta a răsunat îndelung ca şi bătaia unui gong uriaş.

În afară de cameristul său Iacob Barth, lordul avea numai personal de serviciu indigen, care îi era devotat doar din pricina simbriei bune ce o primea. Căpitanul încă nu putuse afla de ce lordul, în floarea vârstei, se îngropase în singurătatea aceea. Poate că aceasta era în strânsă legătură cu misterul pe care îl evocase în radiogramă. Cu siguranţă că el n-ar fi cumpărat cu trei ani mai înainte vechiul templu şi n-ar fi părăsit modul său de viaţă de dinainte fără motive temeinice.

Vizitatorii au trebuit să aştepte vreo cinci minute.

Căpitanul s-a mai servit a doua oară de ciocan.

El ştia că lordul Pembrook se convingea întotdeauna să vadă mai întâi cine îl caută. De această dată a apărut el însuşi la uşă, pe care a deschis-o. A scuturat numaidecât cu putere mâinile căpitanului, apoi la fel, i-a salutat foarte bucuros şi cordial pe ceilalţi.

— Aţi venit de parcă aţi fi fost mânaţi de satana din urmă. Vă aşteptam abia mâine seară.

— Da, submarinul nostru a făcut o treabă bună, i-a răspuns Farrow mândru de vasul său. Am avut sentimentul că se cere urgenţă, întrucât vă ameninţă o primejdie imediată, *mylord.*

— Îţi mulţumesc din inimă căpitane pentru grija dumitale dar, te asigur, că cel puţin deocamdată nu mă paşte un pericol iminent. Oricum mă îngrijorează un lucru, de care la drept vorbind, un european trebuie să se ferească foarte mult. Altfel se termină cu el….

Şi acum, poftiţi înăuntru, aproape că am şi uitat de obligaţiile ce-i revin unei gazde. Lordul Pembrook şi-a întrerupt fraza cu o privire bănuitoare la cei din jur.

— Nu trebuie să-i ţineţi chiar prea de tot sub lupa criminalistică pe servitori dumneavoastră *mylord.* Cei drept, v-aţi retras într-un loc liniştit, dar pe de altă parte, oamenii de pe aici au şi deprinderi supărătoare şi tocmai de aceea nu-i vreme de aşteptat.

La rândul său lordul cu o expresie de uşoară satisfacţie:

— Prin cuvintele dumitale, căpitanul Farrow, chestiunea capătă de-acum o altă înfăţişare. Noi cei de aici adulmecăm pe un duşman pe după fiecare piatră şi nu ştim ce trebuie de făcut. Însă un aventurier şi criminalist înnăscut, precum dumneata, simte nevoia să-şi satisfacă setea de înţelegere şi să-l dea în vileag pe răufăcător, de îndată ce acesta face un pas greşit şi să tragă o concluzie ştiinţifică şi sigură despre locul unde el poate să se ascundă.

Farrow a râs:

— Nu-i numai atât, ci şi destul de periculos, *mylord,* atunci când ai de-a face cu un spion, trebuie căutat mai întâi în propria casă şi tocmai de asta suntem destul de îngrijoraţi. Dumneavoastră locuiţi aici într-o clădire veche şi misterioasă. Desigur că arhitectul de pe atunci a fost un mare artist şi a făurit un sistem iscusit de ascultare, specific orientului. Cu atât mai bine, în acest caz ne vom apuca de îndată de treabă.

— Ca să vezi, căpitane, în aceasta totuşi nu m-am gândit de fel. Probabil că de aceea inspectorul de poliţie niciodată nu şi-a dat osteneala să dea pe aici. De altfel, de la început nu m-am putut aştepta la prea mare ajutor de la poliţie în această chestiune.

Bătrânul camerist Iacob a întâmpinat cu plăcere pe noii veniţi, chiar de la poarta templului. I-a primit cu gravitate şi în acelaşi timp cu bucuria de a-i revedea. Când căpitanul l-a întrebat cum o mai duce, el a spus doar:

— Ei domnule căpitan, sper că de-acum totul va fi bine, apoi a aruncat o privire piezişe şi temătoare spre lord şi l-a salutat cordial pe George, la care ţinea în mod deosebit.

Câteva secunde faţa lordului a devenit întunecată, apoi a spus nesigur:

— Iacob are dreptate şi eu nădăjduiesc că acum va fi bine. N-am îndrăznit să-mi asum o sarcină riscantă, pe care nu sunt capabil s-o rezolv, însă pe care acum o înţeleg întru totul. Iacob, pe viitor va trebui să vorbim cu mai mare precauţie despre această afacere, îndeosebi aici. Căpitanul mi-a atras pe bună dreptate atenţia că vechea clădire poate să-şi aibe secretele sale. De-acum înainte îi voi invita pe domni să i-a masa în camera mea de lucru.

Camarazii cunoşteau deja aceea încăpere. Ea se afla în partea nord-estică a templului. Lordul pusese să se construiască în partea nordică o fereastră largă, iar înspre răsărit să se taie o deschizătură îngustă, în zid, căreia de asemenea i se pusese geamuri. În cameră putea ajunge un pic doar soarele de dimineaţă, aici fiind o răcoare plăcută. Lordul cumpărase cea mai mare parte din mobilier din oraş, una admirabil lucrată.

Aventurieri au examinat cu luare aminte încăperea.

Pereţii, construiţi din blocuri dreptunghiulară de piatră enormă, erau acoperiţi cu covoare şi goblenuri din mătase. Atunci când George a dat la o parte un goblen de pe peretele camerei, a văzut o deschidere micuţă în partea de sus. El a cercetat cu atenţie cu cuţitul înăuntrul acestuia şi lama lungă n-a întâmpinat nici o rezistenţă.

— Îmi face impresia că o să avem de furcă pe aici, a spus el încet în germană. Crăpătură pare să pătrundă adâncă în perete. Dacă stă cineva în partea cealaltă poate să audă fiecare cuvânt spus aici.

— Alături se află o cămăruţă în care îşi păstrează Iacob tacâmurile de argint, a spus lordul. Fireşte că Iacob trebuie eliminat, fiind în afară de orice bănuială. El l-a slujit în trecut pe tatăl meu cu o fidelitate, care mi-a oferit-o şi mie. Aşa că nu are de ce să uneltească ceva şi să tragă cu urechea.

— Fără îndoială că aveţi dreptate în toate privinţele, *mylord.* Însă aveţi şi personal localnic, în rândul căruia trebuie căutat spionul, în caz că aici e vorba într-adevăr de un loc de ascultare.

— Această deschizătură n-a existat pe vremuri, a explicat Pembrook. Am cumpărat eu însumi goblenurile şi broderiile de mătase şi am supravegheat instalarea lor. Iacob s-a adresat el lacheului care intra, ţi-a bătut la ochi această scobitură atunci când noi am prins goblenurile?

— Nu *mylord,* zidul era neted.

— Se observă totuşi că deschizătura n-a fost făcută de prea mult timp, a intervenit George. Suprafaţa cuburilor de piatră este

întunecată şi fără luciu, în vreme ce marginile spărturii lucesc şi sunt zgrunţuroasă la pipăit.

— Trebuie să luăm în considerare că pe aici există şi alte locuri de ascultare, a fost de părere căpitanul, deoarece cămara de dincolo n-a fost întotdeauna la îndemâna persoanei în cauză. Iacob putea totuşi să-i prindă asupra faptului în cămară şi ar fi fost neplăcut să fie dată afară din slujbă, dacă era găsită. Aşadar noi trebuie să ne căutăm un alt loc pentru discuţii. Propun ca după masă să o luăm pe Menam în sus cu una din ambarcaţiunile dumneavoastră.

De pe verandă se putea vedea peste zid întinderea fluviului până departe înspre vest. Lordul lăsase după defrişare două tulpini de copaci, aşa încât printre ele privirea putea fi aruncată până departe. Cu toate că aici pe verandă nu era cu putinţă să se arate vreun spion, se evita cu grijă să se vorbească despre taina ce-l îngrijora pe Pembrook. Iacob a servit o gustare consistentă. După cum se obişnuia la tropice, masa principală urma să fie servită după apusul soarelui. Pe când se consuma un peşte excelent, lordul s-a ridicat de pe jilţ şi privind fix peste fluviu, a arătat undeva în faţă.

— Iată că a apărut din nou.

Camarazii i-au urmărit privirea. Pe fluviu se vedea clar vâslind o femeie tânără. S-au uitat într-acolo, deşi era destul de departe ca să s-o observe bine.

— Se pare că aţi văzut-o de mai multe ori pe tânără, a remarcat căpitanul.

— De când am zărit-o pentru prima oară, o văd aproape zilnic pe aici. Ieri şi alaltăieri a venit până aproape de intrare. Are oare legătură cu Austin?

Ultimul cuvânt şi l-a spus lordul ca pentru sine. În schimb, camarazilor nu le-a scăpat. Deoarece nu le era adresat lor, n-au mai vrut să insiste asupra acestuia lucru. Oricum, au urmărit totuşi cu interes pe tânăra indigenă. Ea lopăta încet încolo şi încoace şi privea mereu în partea asta într-un mod bătător la ochi.

— Am să vorbesc cu ea, a spus lordul. Lasă impresia că urmăreşte un scop, care poate avea legătură cu noi.

— Faceţi-o, a aprobat din cap căpitanul. Fără a intra în amănunte, îmi face impresia totuşi că e deja un lucru hotărât că aici nu suntem destul de apăraţi. Agresorul are nevoie de ceva, de cât mai multe informaţii şi depinde de un informator din aceste locuri.

— Să fiu al naibii, căpitane, a exclamat Pembrook. Dumneata eşti exact omul care a şi găsit punctul esenţial de sprijin. Acum să aflăm cine este acela.

Căpitanul a râs:

— De altfel, băştinaşa noastră pare că vrea să renunţe la misiunea sa. Ea s-a întors şi a apucat-o repede pe drumul pe care a venit. Fie că

a fost chemată sau n-a mai avut timp la dispoziţie.

— S-o luăm imediat după barcă, a sărit Pembrook, a cărui stare de spirit se îmbunătăţea văzând cu ochii în prezenţa lui Farrow. Poate reuşim s-o mai ajungem pe fată. De fapt ce caută ea în partea aceea? Până la cel mai apropiat sat, pe ambele maluri, se întindea un ţinut uriaş, împădurit.

— Câteodată se află în imediata noastră apropiere secrete de care nu avem idee, a fost de părere căpitanul.

George se învârtea întâmplător prin grădină şi deodată i s-a părut că o siluetă scundă dispare fulgerător după un adăpost. El şi-a împărtăşit imediat observaţia. Lordul a vrut să scotocească neîntârziat prin grădină, însă căpitanul l-a reţinut.

— Acum n-are nici un rost, *mylord*. Nu-l vom mai găsi pe individ şi nu vom face decât să-l speriem. Avem prilejul să-l urmărim fără a bate la ochi şi să punem mâna pe el cu altă ocazie. Aveţi printre slugile dumneavoastră pe cineva neobişnuit de mic?

— Aproape toţi sunt mărunţi, a fost răspunsul. Cu aceasta nu ajungem prea departe. E groaznic să ai în casă un spion.

Lordul i-a dat lui Iacob însărcinarea ca în timpul absenţei sale să urmărească fără a bate la ochi prin jur pe oricine i se pare suspect, apoi s-a urcat în barcă, pe care o conducea el însuşi. Barca cu motor a alunecat sprintenă-n susul fluviului dar o pândeau zadarnic pe siameză. Pe alocuri se înălţau tulpini uriaşe şi dese de bambus, pe unde ea putea să se fi ascuns. După vreo doi kilometri, Pembrook a încetinit motorul. Elicea a mai făcut câteva turaţii şi barca s-a oprit pe loc, purtată doar de curent.

II
PRIN DESIŞUL DE BAMBUS

— ŞI ACUM, DRAGI PRIETENI, vreau să vă povestesc ce m-a îndemnat să locuiesc aici, a început lordul Pembrook. Ce-i drept, este o poveste de familie, căruia i-am păstrat cu grijă secretul. Eu am un frate tânăr, pe Austin, care întreprinde de vreo patru ani o călătorie prin lume. Ultima veste am primit-o de circa trei ani la Bangkok. Austin scria cu înflăcărare despre frumuseţea acestui templu, încheind apoi cu afirmaţia că a dat peste un lucru ciudat. Din acel moment n-am mai auzit nimic despre el. O întrebare la consulat a primit răspunsul că Austin pornise la drum într-o regiune necunoscută. Mama mea m-a rugat să întreprind personal investigaţiile. La sosirea mea aici, m-am adresat poliţiei, dar chiar de la început n-am putut afla nimic. Abia după ce am legat o oarecare prietenie cu un inspector am aflat că fratele meu Austin fusese văzut în templul din vecinătate, pe care apoi eu l-am cumpărat, împreună cu o tânără băştinaşă

siameză. N-am fost prea încrezător în amănuntele ce le ştia inspectorul despre această fată şi l-am scos din sărite. Totuşi m-am decis să o iau pe urma acestui mister. Dar în acelaşi timp trebuie să recunosc că în trei ani n-am obţinut nimic.

— Hm, fără îndoială că-i ciudat şi destul de trist, a spus căpitanul. Desigur europeanul ajunge uneori să cadă jertfă farmecelor unei femei băştinaşe, dar se întâmplă mai rar ca o astfel de legătură a unui alb să nu rămână fără urmă. De cele mai multe ori dispărutul căzut victimă pasiunii sale este căutat în regiuni necunoscute. De aceea ne-aţi chemat acum atât de urgent, *Mylord?* La ultima noastră întâlnire n-aţi amintit despre fratele dumneavoastră pierdut.

— Într-adevăr, pentru ca nimeni să nu se bage în nişte supărătoare treburi de familie. Situaţia mea este deosebit de neplăcută, dacă în rândul rudelor de familie ar ajunge o femeie băştinaşă.

— Vă înţeleg, a încuviinţat Farrow. Însă ar fi fost bine dacă încă de atunci noi am fi efectuat investigaţiile.. Totuşi, de ce radiograma dumneavoastră a fost aşa de urgentă?

Lordul a scos din buzunar un petec de hârtie mototolit şi murdar:

— Acest bilet se afla într-o dimineaţă pe verandă, înainte de transmisia prin radio. O înştiinţare de la fratele meu, neîndoielnic cu scrisul său. Poftim căpitane, citeşte, să afle şi însoţitorii dumneatale.

Căpitanul a descifrat cu greu rândurile scrise pe fugă:

„Vreau să mă reîntorc. Ajută-mă! Austin”

Farrow i-a restituit gânditor foaia de hârtie.

— Fratele dumneavoastră, a luat cuvântul George, pare să se fi retras de bunăvoie în exilul său. Acum doreşte să revină însă e împiedecat să o facă. În schimb el trebuie să cunoască că vă aflaţi în apropierea sa. Aşa dar, noi avem cel puţin speranţa că îl vom găsi.

— Mi-am dat şi eu seama de asta, dragă domnule George, de vreme ce am transmis radiograma. Austin trăieşte pe aici prin apropiere. Poţi să-ţi dai seama ce efect a produs această veste asupra mea. După ce ma venit din Anglia şi am cumpărat proprietatea asta, am întreprins cercetări timp de un an de zile, însă fără rezultat. Această ştire m-a adus pe o cale misterioasă. Acum mă tem ca o încercare de eliberare să nu-i pună viaţa în primejdie.

— De aici încolo se impune să acţionăm cu prudenţă, a spus căpitanul. Pe cât se pare, printre oamenii ce-l supraveghează, fratele dumneavoastră are un prieten care a adus biletul pe verandă. Acest lucru oferă o mare speranţă şi noi trebuie să încercăm să prindem firul. Poate că o vom urmări pe tânăra siameză. Cel mai bine ar fi să pornim acum şi să ne apropiem pe cât se poate mai în linişte de malul vestic al fluviului. Cam pe acolo am pierdut-o noi din vedere. Dacă s-a ascuns prin stufăriş, se va arăta. Dacă nu, vom găsi probabil vreo trecere prin care ar putea pătrunde ambarcaţia dumneavoastră.

— Şi dacă nu vom găsi nimic? a izbucnit destul de îngrijorată vocea lordului.

Perspectiva de a se rătăci în uriaşa pădure nu i se părea totuşi prea atrăgătoare. Însă căpitanul la-ncurajat.

— Vom vedea, *mylord.* Şi dacă nu vom obţine nici un rezultat se va ivi şi o altă variantă. O aveţi la îndemână.

Veţi cârmi în cealaltă parte şi veţi opri motorul şi ne veţi lăsa ca să o luăm pe jos. Şi atunci e posibilă o reuşită.

Curând ambarcaţia a alunecat cu motorul oprit, la o depărtare de vreo doi metri de marginea desişului de bambus, acesta era atât de des, încât o barcă ca cea a fetei ar fi lăsat îndărăt o urmă nu prea lată. Cel puţin trebuia să dea în lături cât de cât tulpinile. Dar în scurt timp acestea şi-ar fi revenit şi s-ar fi îndreptat la loc.

La vreun kilometru de locuinţa lordului, George a descoperit un loc unde tijele de bambus erau îndoite. Poate că nu era întâmplător că vârfurile lor erau mai gălbui decât celelalte din preajmă.

— Priviţi, a spus George, ieri sau alaltăieri pe aici a intrat neapărat o ambarcaţie, deoarece tulpinele sunt deja veştejite.

— Socot, George, că nu te înşeli în această privinţă, a fost de părere căpitanul. Bine înţeles încă că nu suntem în stare s-o luăm pe aici cu barca cu motor. Ne-am împotmoli şi în afară de asta, am şterge urma. Fiţi atenţi la locul acesta, vedeţi copacul de acolo cu crengile rupte. Vom avea în el un reper bun, când ne vom reîntoarce cu un canu. *Mylord,* opriţi motorul. Va trebui totuşi să renunţăm acum. Dacă această urmă a fost croită de cineva, ceea ce este cu putinţă, o pierdem pe fată. Ea poate să dispară peste noapte.

Prevederea se dovedea acum inutilă. Până la reşedinţa lordului n-au constat nici un loc bătător la ochi. Au străbătut fluviul şi au tras la debarcader.

Căpitanul a spus îngândurat:

— Dacă ne-am înapoia imediat cu un canu? Dar deja s-a făcut târziu şi peste patru ore se va întuneca. E clar că totuşi nu mai putem întreprinde nimic.

— Tată, cu toate acestea eu şi cu Petre am putea trage o raită rapidă pe acolo. Numai să găsim un canu care să-şi poată croi drum printre bambuşi. Atunci vom afla cel puţin dacă ne găsim pe calea dea bună. În patru ore vom putea lesne s-o scoatem la capăt şi să ne reîntoarcem până se înnoptează.

— Bine. Dar să nu vă lăsaţi ispitiţi să pătrundeţi în pădure. Asta ar putea să provoace nu puţine primejdii pentru noi, ca şi pentru mister Austin. Nu-i cazul totuşi să vă recomand să manifestaţi băgare de seamă. Ştiţi şi singuri asta de dinainte.

— Luaţi canu-ul cel mic de acolo, le-a strigat lordul, este uşor de condus şi în acelaşi timp, destul de îngust ca să se pătrundă printre

bambuşi. V-aş însoţi totuşi cu plăcere, încă mă tem că poate nu sunt destul de prudent. Sper să aveţi succes.

— Asta este şi convingerea mea, a spus George încrezător. Însă noi nu-i vom lua-o înaintea fetei băştinaşe, întrucât ea trebuie să se fi mistuit în desişul de bambus.

— Doamne, ce fericit aş fi dacă, în sfârşit am prinde acest fir în mână! Austin a fost răsfăţatul nostru, al tuturor. Era un tânăr aşa de bun! Sunt foarte sigur că asupra lui s-a comis un abuz îngrozitor şi inima lui sensibilă a primit o puternică lovitură.

Lordul a adresat ultimele cuvinte doar căpitanului, deoarece George şi Petre săreau deja în mica ambarcaţie. Petre a apucat vâsla şi a împins cu putere înainte uşorul canu. A luptat împotriva curentului şi a ajuns îndată la ţărmul din faţă. Orientându-se după copacul fixat ca reper de către Farrow, ei au descoperi fără greutate locul şi au condus prudent canu-ul înainte printre bambuşi. George stătea îngenunchiat în faţă şi dădea la o parte tulpinele. În acest timp, Petre se opintea şi el din greu, împingând canu-ul adânc în interiorul desişului.

După aproximativ zece minute, George a dat drumul unui fluierat uşor. Printre bambuşi era croit un culoar, suficient de lat pentru un canu, pe care îl puteau folosi şi ei. Pe lângă asta, tulpinele groase erau tăiate adânc sub apă, încât capetele rămase dedesubt nu atingeau fundul ambarcaţiei. Oricât s-ar fi ostenit George el nu şi-ar fi atins scopul. Culoarul nu părea să fi fost folosit decât odată sau de două ori. Aceasta deschidea într-adevăr o perspectivă ademenitoare!

— Petre, a spus George triumfător, această potecă este proaspătă! Îţi dai seama că lordul a trecut adesea prin apropierea acestui loc, fără să aibă bănuiala cât de aproape era de capătul firului, în atâţia ani de căutări?

— Aşadar, sunteţi convins de pe acum de asta? a replicat Petre. Ar fi nevoie totuşi de urmărit încă destul de mult cum stau lucrurile pe aici. V-aţi şi gândit că tânărul lord ar putea fi închis pe undeva?

— De ce spui tânărul lord? l-a întrebat George. Totuşi el nu este un lord. Însuşi Pembrook a spus-o.

— Aşa este, bătrâne, a fost de acord George. Însă cu lorzii lucrurile se prezintă în altfel decât cu conţii noştri. Pe la ei moşteneşte acest titlu întotdeauna doar fiul cel mai mare.

— Aşa dar, din această cauză a spus dom căpitan „*mister* Austin”, a mormăit Petre. Acum, domnule George, asta nu mă interesează prea mult. Mi-e tot una dacă salvăm un lord adevărat sau nu.

George a râs.

— Până una alta, sunt curios să aflu cât de mult poţi să-ţi stăpâneşti pasiunea vânătorească. Precum observ că decurg lucrurile, se pare că am făcut o descoperire foarte interesantă. Este evident că

mister Austin e reţinut împotriva voinţei sale şi se află sub cea mai mare ameninţare. Aceasta este desigur o crimă. Totuşi, tu ca marinar vechi, ce crezi, ce scop se urmăreşte? Şi mai mult încă, aceşti răufăcători nu se lasă văzuţi la lumina zilei! E de neînţeles!

George observă zâmbind pe sub mustaţă efectul spuselor sale. Ochii lui Petre erau tot mai încordaţi pe măsură ce barca mânată de el îşi iuţea mersul. Şi astfel peste puţin au ajuns la un loc mai solid al malului. Dar enormul stufăriş părea că voia să le zădărnicească cu orice preţ intenţiile. În sfârşit, George a mai dat încă o dată la o parte tijele şi s-au pomenit sub un acoperiş scund de verdeaţă. Aici era destul de plăcut. Vlăstarele din vârf aplecate în jos se uneau şi formau deasupra o boltă deasă.

Vrând nevrând, Petre a trebuit să înainteze. El şi-a înţepenit canu-ul în nişte crengi groase şi a sărit pe teren uscat. La rândul său, George s-a grăbit să iasă din barcă şi fără a putea părăsi acoperişul de verdeaţă din pădure, a iscodit printre tulpini în partea opusă.

Şi-a reţinut deodată respiraţia. De acolo, în faţa lui pornea prin hăţişuri, în adâncul pădurii o potecă îngustă. În apropiere zăceau câţiva lujeri încă proaspeţi. Poate că-i lăsase fata după ce curăţase cărarea de vegetaţia luxuriantă. Era posibil ca ea să aibă chiar însărcinarea să procure cele necesare din acest oraş şi să păstreze mai ales legătura cu lumea exterioară. Indivizii care stăteau ascunşi aici socoteau desigur ca o fată bătea mai puţin la ochi.

George s-a strecurat afară din tufiş. A înaintat doar câţiva paşi şi s-a oprit. Petre l-a apucat de braţe şi laba uriaşului l-a reţinut fără speranţa de a scăpa.

— Domnule George, ce a spus căpitanul? L-a dojenit gigantul cu neînduplecare. Şi dacă chestiunea e atât de gravă pe cât o socoţi, avem toate motivele să-l ascultăm. După cum ne dăm seama, cei de aici sunt bine organizaţi. Dacă ne vom da de gol, putem strica totul şi pe lângă aceasta, ne vom afla şi noi în cea nai mare primejdie. Am găsit ceea ce aţi vrut şi-a sta trebuie să ne satisfacă.

George încă şovăia. Cărarea îl atrăgea categoric. Totuşi era mai bine dacă putea să-l informeze imediat pe tatăl său de ce aflase. Deodată au tresărit amândoi. Ţinându-l încă puternic de braţ, Petre l-a tras aproape involuntar după el. S-a auzit un sunet destul de îndepărtat, ca şi cum ar fi suflat cineva într-un corn.

— Imediat înapoi! l-a îndemnat hotărât uriaşul. S-ar putea să fie un semnal de alarmă. Atunci ar însemna că ne-au descoperit.

George mai ezita încă. Pentru el misteriosul sunet însemna un nou motiv de continuare a investigaţiei. Apoi a răsunat pentru a doua oară, precum o trompetă, încă şi mai furios, mai puternic şi chiar mai aproape. Petre şi-a încleştat şi mai strâns mâna pe braţul lui George.

— Să-i dăm drumul acum! l-a zorit Petre cu şi mai multă

vehemenţă. Pe spatele său apăsa autoritatea căpitanului. Dacă nu, i-a atras atenţia tânărului său stăpân, ne aşteaptă o mare primejdie!

Acest avertisment tăios l-a adus pe George la realitate. Era totuşi foarte ciudat cum suna acest semnal, chiar în momentul când călcaseră pitulaţi pe cărare. Semnalul de înştiinţare putea fi stârnit de vreun dispozitiv ascuns prin apropiere. Acum când necunoscutul devenea atât de primejdios, fiul căpitanului se aştepta la orice.

George s-a întors deîndată ce uriaşul i-a slăbit strânsoarea. El s-a simţit îmboldit să scotocească imediat prin preajmă, pentru a găsi vreun eventual cablu, pe care să-l fi instalat vreun alb oarecare. Dar n-a dat peste nimic. În cele din urmă George s-a întors descumpănit. Dar şi-a dat seama câtă mare răspundere îi revenea. N-ar mai fi putut da ochii cu lordul dacă printr-o uşurinţă din partea sa ar fi provocat vreo nenorocire fratelui acestuia.

— Aşadar, e în regulă, a spus el. Ne vom reîntoarce. Poate că mâine dimineaţă vom izbuti să intrăm în pădure pe un alt drum. Acum ştim cam pe unde se ascunde acest mister.

De îndată ce am lăsat în urmă desişul de bambus, George a apucat cea de a doua vâslă. Uşoara ambarcaţie a ţâşnit drept înainte. Curând au ajuns la debarcaderul lordului şi barca a fost legată de acesta. George a bătut cu ciocanul şi după câteva minute Iacob le-a deschis greaua uşă din bronz.

III
ELEFANTUL ALB

— EI, V-AŢI ÎNTORS? Aţi descoperit ceva? i-a primit lordul Pembrook cuprins de bucurie.

— *Mylord,* la locul cunoscut dintre bambuşi este deschisă o potecă care duce în interiorul ţinutului. De-abia am păşit pe ea, că au răsunat două scurte sunete de trompetă, unul după altul. Nu mi-am dat seama despre ce este vorba. Însă desigur, asta totuşi se poate presupune.

— Este neplăcut, a spus căpitanul. Dacă indivizii stabiliţi acolo bănuiesc ceva, mister Austin este foarte primejduit. Aţi atins ceva, în treacăt vreun cablu?

— M-am şi gândit la asta şi am cercetat cu de-amănuntul peste tot, dar n-am găsit nimic.

— Acum nu se mai poate schimba mult, a spus hotărât căpitanul. Va trebui să ne dăm seama dacă oamenii aceia s-au alarmat. Dacă aşa ceva se confirmă şi pe mister Austin îl ameninţă o primejdie, atunci, după părerea mea, e necesar să întreprindem imediat ceva. Fireşte că intenţia noastră va fi îngreunată de întuneric.

— Doar în parte, tată, s-a repezit cu înflăcărare George. Pe de altă parte, el na va proteja totuşi. De altfel, după cum mi-ai povestit, multe

din acţiunile de război se desfăşoară pe timpul nopţii.

Farrow a zâmbit pe sub mustaţă.

— Nu te mai osteni degeaba George. După cum vezi, eu sunt de acord cu asta. Totuşi hotărârea finală aparţine lordului Pembrook.

— În nici un caz, căpitane Farrow, a spus lordul. Am încredere şi mă las cu totul pe mâna dumitale. Dumneata poţi să găseşti rezolvarea. Sunt pe de-a întregul de părerea că primejdia ce ameninţă pe fratele meu va stărui, dacă noi sau ceilalţi vom întreprinde ceva, dar poate chiar mai mult, dacă noi nu vom acţiona de loc. De altfel, el însuşi ştie asta şi ne roagă să-l eliberăm, ne cere să încercăm totul.

Cina, pe care Iacob a servit-o cu o oră mai târziu, a decurs în cea mai serioasă atmosferă. Fireşte că nu le era teamă de duşmanii ce aveau să-i înfrunte: neliniştea camarazilor era faţă de fratele lordului. Aveau să izbutească să-l elibereze înainte de a i se întâmpla ceva? Bineînţeles că George nu se îndoia de fel. Pentru el, asta era de la sine înţeles şi în acelaşi timp, avea ca de obicei, un bun prilej de a trăi o nouă aventură. Totuşi, a evitat să împărtăşească ceva celorlalţi.

Imediat după masă, Farrow a dat îndrumările pentru acţiunea din timpul nopţii.

— Noaptea favorizează pe atacatori, iar aceştia suntem noi, numai când se presupune că se obţine un succes prin surprindere, în condiţiile când adversarul nu se aşteaptă la un atac şi atacatorul, însuşi nu se dă de gol. Nu ştim dacă duşmanii noştri ne aşteaptă. Chiar dacă ei ar fi putut fi avertizaţi de semnalul de alarmă, nu se poate afirma că ne şi aşteaptă astă noapte. Dar noi trebuie să ne bizuim pe asta şi de aceea e nevoie să fim deosebit de atenţi ca să nu producem zgomot. De aici este inevitabilă concluzia de a vă apropia fără agitaţie şi a acţiona rapid şi fără milă! Pistoalele să fie tot timpul cu piedeca dată la o parte şi gata de tragere. Dar să nu se tragă nici un foc asupra vreunei umbre mai departe de cinci metri. Altfel, putem rămâne acasă să le trimitem cartea noastră de vizită. Sper că fiecare a înţeles cum trebuie să se descurce. Se impune să procedăm în aşa fel, a ţinut să adauge Farrow, încât să ajungem la desişul de bambus pe întuneric. Aşa ar fi posibil să ne ferim de a fi observaţi prea devreme. Vom avea o noapte senină şi asta-i foarte bine. Noi vom fi adăpostiţi de păduri şi în acelaşi timp, vom putea să observăm în condiţii bune luminişul. Cel puţin bănuiesc că aşezarea aceea, pe care sper s-o găsim, se găseşte într-un luminiş.

Farrow a tăcut şi lordul a spus emoţionat.

— Eram de-acum foarte descurajat. Însă după cum văd cât de energic trataţi chestiunea, am redevenit din nou plin de speranţă. S-ar putea să-mi îmbrăţişez fratele chiar în această noapte?

— Noi sperăm, i-a răspuns Farrow mişcat. Însă nu-mi pun mâna în foc că vom izbuti să facem totul chiar în această noapte. Practic, nu

ştim aproape nimic, nici dificultăţile care eventual ne aşteaptă, ca şi avantajele ce ni se vor oferi. Însă pe oricine îl vom găsi, îl vom apuca de chică, vă asigur de asta *mylord.*

Pe când trecea de data asta prin grădină, George nu a putut observa nimic suspect. De asemenea şi strădania lui Iacob pentru care tânărul i-a mulţumit, a fost zadarnică, întrucât n-a mai văzut măruntul personaj apărut mai devreme. De altfel, oricare slujitor era într-adevăr foarte mic de statură şi putea oricând dorea să se ducă puţin în grădină.

Au luat două canu-uri, dintre care unul îi transporta pe căpitan, pe lord şi pe doctor. În celălalt se găseau din nou George şi cu Petre. O vreme s-au lăsat duşi de curenţi. O prea mare grabă putea bate la ochi. Era mai bine să simuleze o plimbare oarecare de după masă. Dacă nu se vedea nimeni pe mal, asta însemna că-i în regulă. Şi totuşi dinspre mal s-a ivit ceva deosebit.

Vâsleau în susul apei, înspre malul vestic.

Se aflau la o depărtare de încă vreo trei sute de metri de locul unde trebuiau să intre în desişul de bambus, când s-au întâlnit cu un canu destul de mare. În el se aflau şase siamezi, din care patru se foloseau de nişte vâsle scurte. Barca străină avea pânza coborâtă. Şase perechi de ochi iau măsurat pe camarazi, însă nici unul dintre siamezi nu s-a întors spre ei când canu-ul lor a trecut pe alături.

George s-a lăsat să fie ajuns de canu-ul căpitanului şi a spus:

— Tată, n-ai sentimentul că este ceva necurat cu aceşti oameni? Cu siguranţă că nu sunt nişte pescari inofensivi. Poate că fac parte din aceeaşi indivizi din pădure.

— Asta ar fi fatal, i-a replicat căpitanul, deoarece cu siguranţă că l-au recunoscut pe lordul Pembrook. Acum, nu avem cum să-i inducem în eroare. Nu mai putem alunga suspiciunea celorlalţi de-acum înainte.

Căpitanul era conştient de pericol. Siamezii aveau să-şi înştiinţeze probabil pe ai lor din cauza bănuielilor trezite de prezenţa lordului Pembrook şi atunci situaţia devenea foarte critică. În acest caz camarazii puteau eventual să se reîntoarcă şi să găsească o altă cale, pe unde să le cadă în spate prin surprindere.

Asta era situaţia, îşi spunea căpitanul şi trebuia neapărat să ţină seama de ea. Când adversarul, avea să afle, va fi aşa de alarmat. Încât va lua măsuri grabnice de prevenire. Totuşi, se impunea ca încă în aceeaşi noapte să încerce o acţiune e eliberare.

Pe de altă parte, George era convins că pătrunderea în acea vizuină avea să fie destul de grea, dar socotea că momentul era bine ales. De-abia se întunecase. Curând s-a apropiat cel de al doilea canu, în care l-a văzut pe doctorul Bertram stând la provă, urmărindu-l exact pe calea ce-o deschidea el. George înlătura fără întrerupere tulpinelor de

bambus din calea sa. O făcea cu atâta iscusinţă, încât, în ciuda liniştii adânci ale nopţii, cu greu se auzea foşnetul tulpinelor ce atingeau în treacăt bordura canu-ului. Au depăşit lina de adâncime maximă a fluviului şi au ajuns repede la mal. Canu-rile au fost priponite bine şi au pătruns cu toţi pe uscat. George s-a strecurat înainte la adăpostul primului tufiş a fost urmat de tatăl său, de lord, apoi de doctor. Şirul era încheiat de uriaş, căruia îi revenea marea răspundere de a observa la timp vreun posibil atac din spate.

Grupul desfăşurat ca şi puşcaşi în formaţie de trăgători, a fost oprit de George.

— Ce ai fi tată, dacă am aprinde din când în când lămpile de buzunar? Am putea atunci în aceste condiţii să descoperim dispozitivul de înştiinţare şi să-l scoatem din funcţiune.

— Nu, s-a opus Farrow. Poate nu s-au asigurat chiar aşa cum presupunem noi că este apărată ascunzătoarea lor. Cu lămpile de buzunar ne-am da de gol după atâta strădanie.

Încă nu ajunseră prea departe, când pe neaşteptate a răsunat iarăşi sunetul lugubru pe care îl auzise deja George cu câteva ore mai înainte. La scurt timp după aceasta el s-a repetat.

— Sună ciudat de regulat, a fost de părere căpitanul. Lasă impresia că ar funcţiona întocmai ca un sistem de alarmare. Să-i dăm drumul acum înainte!

George s-a furişat în faţă cu agilitate şi fără zgomot, ca şi cum ar fi fost un cercetaş indian pe poteca războiului. Felul său de acţiune era rezultatul experienţei militare căpătate de la căpitan şi de aceea, tovarăşii săi procedară la fel. Nici lordul, care era un pasionat vânător de animale mari sălbatice, nu se lăsa mai prejos.

George ţinea în mâna dreaptă pistolul, gata în orice clipă să tragă, dacă în timp ce mergea în frunte ar fi apărut vreun duşman.

Cu toate că era foarte întuneric, el înainta cu repeziciune. Totuşi se oprea din când în când. El verifica permanent direcţia în acest timp se lăsa ajuns de cei din spate. N-a durat mult şi s-au apropiat de marginea desişului. Acesta era un indiciu că prin apropiere ar putea exista un post de pază.

S-au oprit, însă n-au dat de nici o pândă.

Chiar şi înspăimântătorul sunet nu mai răsună. Aceasta nu era nicidecum un motiv de a se linişti, deoarece nimeni nu uita sinistrul semnal de alarmă repetat de atâtea ori. Aşa că s-au hotărât să se aşeze la pândă şi să aştepte. Întrucât sunetul acela neîntrerupt părea a avea o origine atât de ciudată, se străduiau să tragă cu urechea în direcţia de unde era de aşteptat primejdia.

După vreo oră George a pornit iar înainte şi o zonă mai puţin întunecoasă le-a semnalat prezenţa unui luminiş. S-a oprit la capătul potecii. Căpitanul a ieşit la lumină. L-au urmat apoi prin

semiîntuneric, la dreapta şi la stânga sa, doctorul şi lordul, şovăind la rândul său la apariţia lunii.

Petre a rămas vreo treizeci de metri mai în urmă, ca să supravegheze locul. Misiunea lui principală rămăsese aceiaşi de a ale asigura spatele.

În faţă, luminişul era luminat puternic. Puteau observa la lumina lunii fiecare frunză de la marginea desişului.

— Sunt extrem de interesat să ştiu dacă vom fi întâmpinaţi cu căldură, îi şoptit George tatălui său. De vreme ce indivizii aceştia misterioşi nu au început să sune când am ajuns la capătul potecii, vreau să cred că totuşi….

George s-a oprit brusc. Chiar în apropiere a răsunat ceva ca o trompetă, impetuos, mânios şi ameninţător. Apoi pădurea din faţă s-a despicat cu o trosnitură. Înainte de a-şi da bine seama despre ce se întâmplă, au auzit un strigăt de groază şi au văzut o tânără indigenă venind val vârtej la marginea pădurii. Acum ea tăcea, însă faţa îi era în mod clar schimonosită de spaimă. A alergat la întâmplare şi speriată prin luminiş, în partea opusă, zăriră din umbră. O bucată din îmbrăcăminte i-a rămas agăţată de un spin.

Aproape în acelaşi timp a izbucnit un vuiet de parcă se apropia bubuind un mai uriaş. După ce fata a înaintat vreo treizeci de metri în luminiş, zidul de verdeaţă al pădurii a zburat în lături, a răsunat furios o trompetă şi a năvălit afară un uriaş elefant alb. La lumina lunii, pielea îi lucea ca şi argintul. Deja elefantul îşi dăduse seama unde se repezise faţa şi slobozise un sunet, unul asemănător întrucâtva ca cel scos de o trompetă, dar totuşi un strigăt de elefant, însă ceva mai diferit.

Elefantul s-a oprit deodată din plin mers şi-a legănat neliniştit trompa încoace şi încolo, de parcă nu ştia ce să facă. Apoi s-a întors şi a luat-o liniştit înspre locul de unde ieşise. Când a dispărut din vedere, aventurierii noştri au ieşit cu toţi la vedere. Chiar şi Petre s-a apropiat.

— Acesta este un elefant sacru, a spus căpitanul. La siamezi un elefant alb este socotit sfânt şi dus până şi într-un locaş de cult. Este un lucru grav atunci când îl tratezi prost pe un astfel de animal. Acestui mascul nu pare să i se întâmple aşa ceva. El răspunde cu plăcere la chemarea îngrijitorului său printr-un sunet de trompetă, asemănător cu propriul său strigăt. Fireşte că unul ca acesta are toane. Dintr-o pricină oarecare, el s-a supărat destul de rău pe fată.

A intervenit şi Petre.

— Cu această tânără ceva nu-i în regulă, era îngrozitor de speriată. Se pare că elefantul o aştepta pe fată. Eu am auzit că elegantul este tot atât de şiret, pe cât de înţelept.

— Totuşi acum ştim, a luat cuvântul George, ce semnificaţie au acele semnale neliniştitoare. Acestea nu sunt semnale de alarmă. Când

elefantul se îndepărtează prea mult, îngrijitorul îl cheamă cu sunete de trompetă şi acesta se reîntoarce.

Prin urmare nu trebuie să ne temem, de vreme ce am descoperit acest lucru şi putem să urmăm fără grijă drumul croit de el. Acesta ne va duce acolo unde vrem noi, a încheiat George frecându-şi mâinile.

— Dar acum, George, să nu depăşim limitele încrederii şi siguranţei de sine, l-a prevenit căpitanul. Sper că vom ieşi cu bine din acest primejdios mister. Când apare un asemenea elefant alb, care-i animalul sfânt al Siamului, el devine întotdeauna o gravă ameninţare pentru noi europenii. Bineînţeles că atunci când avem de-a face cu fanatici ca aceştia, pentru care viaţa omului nu valorează nimic când li se pare că-i pus în pericol locaşul lor sfânt. Eu îndrăznesc să cred, *mylord,* că fratele dumneavoastră e închis aici. Poate că aceşti indivizi au pătruns în mintea lui romantică cu o anumită intenţie şi probabil l-au atras aici. Acum îl stăpânesc şi nu vor să-l elibereze. Fiţi sigur că el ar muri dacă s-ar trăda locul lor sfânt printr-o tentativă de a-i surprinde. Chiar şi noi suntem ameninţaţi de cea mai mare primejdie dacă lucrurile stau aşa. Fireşte însă că nimic nu nepoate opri. Pe de altă parte, *mylord,* am putea să ne înapoiem, pentru că există şi posibilitatea ca sărmana dumneavoastră mamă să nu-şi mai îmbrăţişeze vreodată fiul pierdut.

— Nu, căpitane Farrow, a ripostat energic Pembrook. În nici un caz! Întrucât primejdia se arată a fi atât de mare, este de datoria mea să fac personal totul ce se poate pentru salvarea fratelui meu. Nu ne vom opri! Dacă preotul de aici, după cât se pare, îşi închide elefantul peste noapte într-un adăpost, nu ne va ameninţa nici un pericol. Şi după cum deja ştiţi, nici din spate. Cine ştie dacă vom mai întâlni vreodată vreo împrejurare atât de favorabilă.

IV
O DESCOPERIRE SURPRINZĂTOARE

— BINE, MILORD, vă înţeleg hotărârea şi o respect, a spus căpitanul grav. Însă în acest caz trebuie să făgăduiţi că veţi respecta necondiţionat dispoziţiile mele şi în consecinţă, să le îndepliniţi întocmai. Nici o imprudenţă, chiar dacă s-ar putea să-l vedeţi pe neaşteptate. Trebuie să ţinem seama pe de-a întregul de viclenia duşmanilor noştri. Ei pot să ne întindă o cursă arătându-l pe fratele dumneavoastră.

— Sunt cu totul la dispoziţia dumitale, căpitane. De altfel, eu am nervi de vânător de fiare mari, pe care i-am pus adesea la încercare. În caz că-l voi vedea aparent liber pe fratele meu, n-am să mă grăbesc spre el, ci dimpotrivă, voi proceda cum voieşti dumneata. Poţi conta pe mine.

— Atunci să-i dăm drumul pe vechea direcţie de mers, cu Petre în calitate de încheietor de coloană. N-avem voie să-i uităm pe cei şase siamezi!

— Da, a ţinut lordul să-i întărească spusele. Pentru că ne-au străpuns adânc cu privirea. Chipul unuia dintre ei mi s-a părut ciudat de cunoscut, deşi nu pot spune de unde. Însă ştiu precis că l-am văzut de mai multe ori.

— Da? Atunci avem motive să fim cu băgare de seamă, a spus căpitanul cu hotărâre. Se poate presupune că el este un spion care a dat de multe ori târcoale în jurul reşedinţei voastre.

— S-ar putea să ai dreptate, căpitane Farrow. În acest caz servitorul dumneavoastră a fost extrem de curios să afle ce căutăm pe fluviu la o oră aşa de târzie.

— Aşadar Petre, i-aţi postul în primire! a spus Farrow şi i-a făcut semn lui George să-şi continue marşul.

Au ajuns la marginea luminişului, pe locul unde dispăruse în pădure elefantul. Urma i-a condus repede la o potecă largă, care după cum arăta, o folosea elefantul. Drumul ducea probabil direct spre adăpostul elefantului şi în acelaşi timp, locul unde se afla sediul secret al sectei. În orice caz, accesul într-acolo era interzis de elefantul alb. Orice asemenea animal aflat în captivitate trebuie să fie declarat sfânt de către şeful local şi protejat într-un loc anume. Şi împotriva acestei reguli, respectată cu stricteţe, se opune cu încăpăţânare o sectă secretă fanatică.

George a păşit cu hotărâre înainte, oprindu-se din când în când ca să asculte. Acum nu se temea de oameni ci de elefantul alb. Animalul putea lesne să-i adulmece iar prin comportarea lui să atragă luarea aminte a stăpânului său. Eventual, putea de asemenea să fie cuprins de un acces de furie. În acest caz, se impunea să-şi caute refugiu în copaci şi oricum, ar fi fost descoperiţi în mod inevitabil de siamezi. Aveau să se descurce în raport de situaţie şi nu se putea face de dinainte vreun plan.

De aceea George înainta pas cu pas, cu atât mai precaut. S-a oprit totuşi, ca să-şi împărtăşească temerile sale căpitanului.

— Ai dreptate, George, a fost de acord tatăl său. Eu încă nu m-am gândit la asta. Chiar dacă elefantul e închis în timpul nopţii, el poate să ne ameninţe. Ţinând seama de veneraţia de care se bucură elefantul alb, acesta trebuie să se afle acum la adăpost în vreun grajd. Şi în asemenea situaţie, intenţiile noastre pot fi zădărnicite.

— Pentru o astfel de eventualitate, am o soluţie, a spus doctorul înviorat. Am remarcat de mai multe ori mirosul unei plante, de care animalele de obicei se feresc. Să mergem mai încet, ca să găsim ceea ce am descoperit. N-au trecut decât vreo câteva minute şi doctorul s-a şi aplecat. El s-a îndreptat spre un arbust mărunt care răspândeşte un

miros slab.

— Va trebui să ne frecăm straşnic cu frunzele acestea cărnoase, a spus el. Şi atunci elefantul nu ne va adulmeca. Eu am utilizat deja acest mijloc de mai multe ori, când am vrut să evit apropierea vreunui animal primejdios. El nu are efect asupra tuturor animalelor, ba chiar lasă impresia că pe unele le atrage. În ce priveşte elefantul alb, cred că-l detestă.

Camarazii nu s-au lăsat rugaţi de două ori şi-au urmat exemplul doctorului. De îndată ce au zdrobit frunzele acestei plante s-a împrăştiat o duhoare nemaipomenit de pătrunzătoare şi în acelaşi timp, destul de usturătoare.

În timpul acestei opriri, Farrow s-a adresat lordului.

— De altfel socot că nu-i cazul să ne amestecăm prea mult în treburile oamenilor care au elefant alb. Dacă îl vom elibera pe fratele dumneavoastră fără luptă, îi vom lăsa în pace.

— Asta este şi părerea mea, a fost de acord lordul. Eu am să plec imediat cu fratele meu. Vom lua primul avion spre Europa.

— Aşa e, asta-i cel mai bine, a spus Farrow. Aceşti fanatici se tem că cineva ar putea vorbi despre secretul lor. Trebuie să preveniţi posibilitatea oricărui atentat.

— Acum este prematur orice plan de viitor, a luat din nou cuvântul lordul. Deocamdată cel mai important lucru este să fie eliberat fratele meu. După mine, ar fi bine dacă am putea ajunge la siamezii la care s-a refugiat elefantul. Atunci am aflat cu siguranţă secretul lor şi am şti unde se găseşte fratele meu.

— Da, vom acţiona fără şovăială şi greşeli, i-a răspuns căpitanul. De altfel, am văzut pe unde a dispărut elefantul în desiş.

Acum toţi terminară să se frecţioneze cu frunzele. Şi-au reluat cu râvna drumul, dar George şi-a redus curând din nou ritmul. O revărsare de lumină i-a dezvăluit în apropiere un nou luminiş. Peste puţin, printr-un mare gol de vegetaţie au descoperit o clădire lungă prevăzută cu o cupolă enormă. Se aflau la ţintă!

Cupola demonstra că era vorba despre un templu mare. Cândva au fost ridicate numeroase în această regiune şi apoi părăsite şi uitate în pădurea virgină. Acum era binevenit pentru o sectă, prin avantajul de a fi în apropierea oraşului.

Cu toată că lumina lunii cădea doar ici şi colo, se observau totuşi pereţii albicioşi ai construcţiei printre vrejurile pădurii tropicale. Din pricina pădurii virgine şi în ciuda liniilor aeriene dinspre Bangkok, secretul său s-a păstrat până astăzi. Înaintea lor stăruie o lumină intensă, la fel şi pe clădirea ascunsă după un zid înalt. Acest vechi şi neîntrecut templu oferea o privelişte fantastică, ascunsă în mod bizar unui observator aerian de un petec de pădure virgină.

După ce au contemplat cu toţii o vreme de după bătrânii copaci,

căpitanul şi-a exprimat părerea.

— Această examinare nu ne mai este de folos, noi va trebui de-acum să vedem ce este dincolo de ziduri. Ne putem totuşi urca cu uşurinţa pe lianele căţărătoare. N-are nici un rost s-o luăm pe întinderea asta luminată. Ne vom despărţi cu toţi şi vom străbate luminişul, unul câte unul, de la un tufiş la altul.

V
TIGRUL DRESAT

CAMARAZII AU AJUNS fără nici un incident în umbra lăsată de înălţimea zidului. Plantele căţărătoare erau îndeajuns de rezistente ca să susţină un om şi era uşor să se urce pe ele. Căpitanul a dat semnalul şi George a început să se înalţe. Fireşte că-şi dădea silinţa s-o facă cât mai pe tăcute. Dar el nu putea totuşi să evite foşnetul frunzelor. Când a ajuns sus, s-a uitat cu băgare de seamă în partea cealaltă, ridicându-şi capul doar la marginea zidului. Aveam în vedere că dincolo se putea să se afle vreo strajă, care să fi fost prevenită de zgomot şi să-l zărească. Dar nu se vedea nici un om şi nu se auzea nici o mişcare. Clădirea părea părăsită. În afară de templul cu cupolă, George a mai văzut încă trei constructori auxiliare. După cât se părea, acestea serveau din vremuri de demult ca adăposturi pentru credincioşi şi ca grajd. Construcţiile aminteau prin stilul lor arhitectonic de cabanele de vânătoare ale unui maharajah indian.

Şi ceilalţi au ajuns fără greutate pe creasta zidului şi au privit încordaţi dincolo. Căpitanul a şoptit:

— Presupus că elefantul alb se găseşte în grajd. În clădirea aceea mai mare din mijloc, acolo poate să fie. Să mai aşteptăm. Poate că au orânduit un cordon de pază. De aceea va trebui să examinăm terenul pe o oarecare distanţă, mai înainte de a întreprinde ceva.

S-a scurs minut după minut, însă nu s-a ivit nici un paznic. În cele din urmă George şi-a pierdut răbdarea. El s-a ridicat şi a trecut un picior peste zid.

— Aşa, a spus el hotărât, voi merge să văd ce este. Fiţi cu ochii pe mine şi în caz că...

Deodată el şi-a retras piciorul şi a alunecat rapid pe vechiul său loc. Dinspre clădiri venea agale un tigru uriaş. Nu lăsa impresia că îi simţea pe intruşi. Păşea spre zid cu un calm enervant fără măcar să-şi ridice capul.

Aventurierii îşi reţineau până şi răsuflarea. Acesta era fără îndoială paznicul, pe care nimeni nu-l putea întrece. Unul care nu se lăsa corupt şi cât se poate de vigilent faţă de oameni.

Uriaşul tigru venea cu capul lăsat în jos şi se furişa tot mai aproape de-a lungul zidului.

Pe neaşteptate, fără vreun indiciu anterior, s-a aruncat în sus. A fost un salt splendid. Din fericire zidul era foarte înalt. Cu toate acestea o labă a trecut chiar pe lângă faţa lui George, ceva mai jos de culmea zidului. George a fost cât pe ce să cadă de spaimă, atât de fără veste şi viclean fusese aruncată gheara. El a putut însă să se ţină bine şi nu a alunecat decât un pic de pe liana sa. Desigur că tovarăşii săi l-au tras fulgerător, punându-l în siguranţă. În urma ordinului rostit în şoaptă de căpitan, s-au lăsat cu toţi din nou la pământ.

— Este totuşi foarte neliniştitor a fost de părere lordul aflat jos. De unde a ştiut bestia că noi ne-am aruncat privirile peste zid?

A venit direct încoace dintre clădiri, chiar tocmai când noi ne aflam sus.

— George, i-a atras atenţia, a zis căpitanul, această felină reacţionează la cel mai slab zgomot.

— Şi preparativele noastre, a spus doctorul Bertram, scărpinându-se în cap cu un surâs slab. Ne-am frecţionat împotriva elefantului şi l-am atras în schimb pe tigru, isteţ, nu?

Căpitanul a râs:

— Orice s-ar spune, am avut, ca de obicei din nou noroc.

— Numeşti ăsta noroc? l-a întrebat doctorul.

— Îl denumesc aşa, totuşi i-a replicat Farrow.

Nu-i mai bine că pe această fiară George a descoperit-o de la început, decât să fi apărut mai târziu fără veste din altă parte?

Doctorul a râs şi el:

— Ai din nou dreptate, domnule căpitan. E un câştig neaşteptat, însă de mare însemnătate.

— Cu toate acestea, a izbucnit îngrijorat căpitanul, această fiară are pe dracul în ea. Un asemenea rafinament ca în acest tigru eu încă n-am văzut. Într-adevăr, e dresat fără cusur.

— Totuşi ce e de făcut acum? s-a întrebat lordul. Într-adevăr e cu neputinţă de pătruns aici. Bietul meu frate va fi imposibil de eliberat, însă cel puţin acum ştim îndeajuns de multe, încât să putem alarma poliţia.

— Nu ştiu, a spus căpitanul dus pe gânduri. Metodele stângace poliţieneşti pot duce la un eşec în acest caz. Vom acţiona singuri ca să-l salvăm pe fratele dumneavoastră, dar nu prin împrăştierea acestei secte, în care poliţia vede principala ei sarcină.

— Va trebui să intrăm înăuntru, a fost părerea hotărâtă a lui George. În orice caz, se impune în primul rând să ne dăm seama dacă există numai un singur tigru care aleargă încoace şi încolo. E posibil să fie mai mulţi şi atunci am să vă comunic într-o clipă cum e mai bine să procedăm.

— De acest lucru ne vom convinge îndată, a spus căpitanul. Vom porni chiar acum încetişor înspre stânga, de-a lungul zidului. Dar într-

o linişte deplină, ca să nu ne audă lighioana. Apoi ne vom căţăra iarăşi şi vom privi dincolo. Fireşte cu cea mai mare precauţie, căci o labă cu gheare în cap poate fi foarte neplăcută. Odată ajunşi pe zid, ne vom putea da seama cu adevărat dacă în interiorul zidurilor împrejmuitoare se află mai mulţi tigri. Însă presupunând că aici se află doar acest unic paznic, ce vei face atunci, George?

— Voi înainta mai departe, spre locul unde se ascunde tigrul şi vă voi atrage atenţia printr-un fluierat uşor. Mă voi furişa până la zidul de vizavi şi-l voi escalada pur şi simplu. Voi intra rapid în templu, dacă mă urmăreşte tigrul într-acolo. Dacă totuşi va trebui, mă voi folosi de pistol şi în acest caz va trebui să alarmez pe sectanţi.

— Pentru Dumnezeu, căpitane Farrow! N-ar trebui totuşi să nu îngăduiţi ca fiul dumitale să se expună într-o asemenea primejdie? a sărit lordul speriat. Ar fi mai bine dacă de la început am împuşca pur şi simplu tigrul şi apoi să pătrundem în templu. După ce îl vom găsi pe fratele meu, ne vom deschide drumul de întoarcere cu pistoalele, dacă aceşti fanatici nu înţeleg alt limbaj.

— Este foarte probabil ca atunci să pierdem totul, a spus căpitanul calm. Deoarece siamezii vor da drumul elefantului alb, împotriva căruia nu putem face nimic cu pistoalele noastre. Planul lui George este într-adevăr foarte bun. Totuşi, va trebui să fim şi noi gata de tragere. În caz că vedem că-şi face apariţia tigrul şi dă buzna în templu, vom deschide focul. Prin aceasta îl vom preveni pe George şi în acelaşi timp îi vom atrage pe sectanţi înspre noi, iar în vremea aceasta George va putea să-l caute fără grijă pe fratele dumneavoastră şi să-l scape. În acest caz vom semnaliza printr-o împuşcătură că totul a decurs bine şi vom putea desigur să ne retragem. Pe siamezi este deajuns să-i ţinem la distanţă cu pistoalele.

— Stăpâne ceresc, sper să nu-mi dau duhul, dacă tânărul se vâră într-un astfel de pericol. Însă George al dumitale a trecut deja prin atâtea aventuri izbutite, încât este ca şi un bărbat în vârstă. După cum mi-ai povestit, totul i se pare uşor, însă experienţa cere mai înainte de toate o mare băgare de seamă. De aceea se impune să apreciem cât mai bine riscurile ce se pot ivi. Asta e, căpitane Farrow. În orice caz, eu voi fi atent ca un vulpoi ca tigrul să nu intre în templu. Din fericire sunt un bun trăgător.

— Într-adevăr, nici noi n-am prea ratat prea multe împuşcături, a fost de părere căpitanul. Şi în afară de asta tigrul nu vine de la prea mare depărtare. Cu toate acestea, sectanţii fireşte că trebuie să ştie şi ei că fiecare glonţ al nostru este ucigător, dacă se vor aventura prea mult. De aceea vom fi numai ochi şi urechi şi asta e deajuns, mă înţelegeţi? Aşadar, să-i dăm drumul acuma!

Căpitanul a luat-o de-a lungul zidului.

Mergea în aşa fel, încât să evite pe cât posibil orice zgomot. Îndată

ce au trecut de colţul din spre est, căpitanul i-a oprit. S-au căţărat cu toţi sus. Nu se vedea nimic prin apropiere, însă după vreo câteva minute s-a ivit din nou tigrul. Era acelaşi exemplar. O demonstrau mărimea şi extraordinara lui frumuseţe, precum şi petele de pe blană.

Fiara venea iarăşi spre zid cu capul lăsat în jos. De data aceasta, camarazii s-au aplecat cât au putut mai mult, ţinându-se strâns de plantele căţărătoare, aşa că mâinile nu le erau în primejdie, dacă tigrul s-ar fi aruncat în sus şi ar fi lovit cu ghearele.

Acum observau cu interes vicleanul animal. Fiara venea aparent liniştită, fără intenţii agresive. Apoi deodată, după ce s-a apropiat pe furiş, a făcut un salt şi iarăşi a lovit puternic, cu ambele labe zidul, foarte aproape de George şi de căpitan. Cei doi au râs încet. O săritură peste zid era imposibilă pentru tigru, aşa încât nu aveau de ce să se teamă, mulţumindu-se doar să se retragă puţin înapoi. Bestia a mai făcut un salt, după care a rămas pe loc dedesubt şi a privit mânioasă în sus. Nu i-a învrednicit însă nu vreun mârâit, acesta fiind un indiciu că era extrem de bine dresat. Sectanţi aveau un „câine de paza” foarte ascultător şi devotat, care se pricepea să lovească rapid şi neîndurător.

Căpitanul le-a făcut un semn să coboare, apoi au luat-o înainte înspre partea nordică, mai dominantă, a zidului împrejmuitor în formă de dreptunghi. Dar şi aici s-a întâmplat acelaşi lucru. La scurtă vreme a apărut şi tigrul cu săriturile sale uriaşe şi ameninţătoare. Apoi s-a oprit pentru a doua oară şi s-a aşezat, examinând capetele aventurierilor.

De astă dată ei s-au îndreptat spre latura vestică, aici situaţia se prezintă altfel. Zidul era întrerupt de o uriaşă poartă din bronz. Canatul porţii era cu desăvârşire neted şi deci o căţărare deveneau imposibilă. Totuşi aventurierii s-au urcat din nou apucându-se de lianele căţărătoare. Aici s-au uitat peste zid cu ce mai mare precauţie, deoarece putea totuşi să stea vreun paznic la poartă, dar nu era nimeni. Când s-a ivit din nou tigrul, căpitanul a poruncit tuturor să coboare imediat.

— Pe aici nu putem pătrunde, a explicat el când au ajuns jos. Este posibil ca poarta templului să fie totuşi supravegheată şi în acest caz se va şti îndată că nişte oaspeţi nepoftiţi se uită peste zid. Acum va trebui să mergem iar pe latura de sud şi să-l atragem pe tigru într-acolo. George tu le vei duce spre latura nordică şi-l vei lua şi pe Petre, pentru că nu poţi întreprinde nimic de unul singur. Noi îl vom reţine pe tigru în partea sudică, în timp ce te vei căţăra şi vei trece dincolo. Petre, am încredere în tine, aşa că nu-i cazul să insist prea mult cu sfaturile mele.

Aşadar, succes la treabă!

— Mi-e groază când mă gândesc că George al dumneatale trebuie să se expună unei asemenea primejdii din cauza mea, a spus încă

odată lordul. Nu eşti de părere să găsim o altă cale de a pătrunde în templu, mai puţin primejdioasă? N-ar fi totuşi mai bine să apelăm la ajutorul poliţiei?

— Cei drept, n-ar fi periculos pentru noi, dar nu şi pentru fratele dumneavoastră şi la asta m-am şi gândit deja. E de preferat să renunţăm la aşa ceva şi să fiţi convins că George îşi va face bine treaba. La început am avut o oarecare teamă, însă m-am liniştit pe deplin, pentru că ştiu de ce sunt în stare fiul meu şi cu Petre.

— Sper că se va termina cu bine, însă nu voi avea conştiinţa împăcată cât voi trăi, dacă George al dumneavoastră ar păţi ceva.

— Şi acum, la drum, să nu pierdem timpul fără folos. Într-un fel sau altul, va trebui să-l eliberăm pe fretele dumneavoastră în această noapte.

George şi cu Petre ajunseră de-acum la zidul de pe latura nordică. Tânărul a examinat de sus pereţii templului, ca să găsească vreo intrare prin care să poată pătrunde înăuntru. În acest chip, ar fi fost oarecum asigurat împotriva unei surprize neplăcute. Petre trebuia să rămână pe zid, ca să-şi poată da seama dacă cei trei tovarăşi din partea nordică au reuşit să-l reţină pe tigrul, iar în caz că acesta se arăta, să-l împuşte.

George era convins că tigrul nu va ajunge la ei când îl va nimeri glonţul uriaşului.

Cât timp cei doi au privit peste zid, situaţia a rămas neschimbată. George a aşteptat peste cinci minute, ca să se convingă că ceilalţi camarazi reuşiseră să-l atragă pe tigru, apoi s-a ridicat pe muchia zidului şi şi-a dat drumul în jos, ţinându-se de vrejii căţărători. De-acum se afla în interior. Nici o clipită nu se gândea ce primejdie plutea acum deasupra lui. În cap îi stăruia doar un gând, acela de a-i găsi cât mai repede pe fratele lordului şi a-l elibera.

A sta pe loc câteva secunde şi a ascultat atent, după care s-a furişat înainte, drept spre colţul templului, unde reţinuse că ar putea fi o intrare. Dacă apărea cineva, trebuia să-l vadă la timp, ca să poată dispărea din faţa celui ce venea. Dar nu se mişca nimic. Zadarnic a căutat George cu privirea vreo deschizătură în latura de nord a templului. Nu se arăta nici una, prin care să poată privi, sau chiar să intre înăuntru. Aşa dar se impunea că încerce numai pe la poarta principală. Şi-a scos pistolul cu mâna dreaptă şi i-a tras piedica. Ar fi fost fatal dacă elefantul se găsea în templu. Nu era imposibil, deoarece el reprezenta pentru sectanţi o zeitate şi de aceea se putea să-l ţină până şi în templu.

George a luat-o tiptil de-a lungul peretelui dinspre vest. El a ajuns în umbră şi s-a lăsat cât a putut mai jos. În acelaşi timp, Petre scruta vigilent terenul din faţă, ca să poată deschide imediat focul, în caz că tigrul ar fi răsărit din partea sudică a templului.

Poarta avea o înălţime de peste patru metri. Bronzul se acoperise cu timpul cu o patină lucioasă. Desigur că era enorm de greu. Va reuşi el într-adevăr să urnească acest colos? Şi dacă nu?

În vreme ce George mai chibzuia încă, a descoperit pe suprafaţa porţi conturul unei uşi mai mici. Era îndeajuns de mare, încât să permită intrarea unui om. George a împins-o uşor, însă nu s-a mişcat. Atunci a pipăit-o şi a găsit o adâncitură micuţă, cât vârful degetului. El a dat de un buton şi a apăsat. S-a auzit un scârţâit şi în acelaşi timp uşa s-a crăpat puţin.

VI
BANDA DE FANATICI

GEORGE A DESCHIS UŞA imediat cu o nesfârşită precauţie şi a iscodit peste tot cu privirea. Templul era iluminat de parcă ar fi fost aprinse undeva nişte făclii sau lămpi. De fapt ingenioasa construcţie primea lumina de afară prin acoperişul boltit. De acolo cădea o lucire potolită, cea a lunii, în interiorul templului.

La început tânărul nu a putut vedea multe, aşa că a deschis larg uşa. Acum a auzit un murmur, apoi a zărit ceva extrem de alb, care se mişca destul de vioi. El s-a speriat, îngrijorat că elefantul îşi avea totuşi culcuşul în templu.

Dacă nu, atunci fusese adus de data aceasta înăuntrul acestuia în vederea sanctificării. George s-a liniştit însă imediat. Îmbrăcămintea îi era încă puternic îmbibată de mirosul plantei aceleia, aşa că putea totuşi să intre cu îndrăzneală în templu, deoarece elefantul nu era în stare să-l adulmece.

El a împins şi mai mult uşa. Acum a văzut că elefantul stătea pe un bloc mare şi dreptunghiular de piatră. Prin aceasta, el părea a fi şi mai uriaş. Puternica lui trompă pendula de colo-colo în timp ce colosul călca pe loc, când cu unul, când cu altul din picioarele de dinainte. Toate semnele arătau că era neliniştit sau întărâtat. În faţa lui se aflau îngenunchiate două şiruri de personaje înfăşurate în veşminte albe. Erau cam vreo doisprezece oameni, pe care George i-a numărat la repezeală. Oare printre ei se găsea şi fratele lordului? Şi cum putea să-l recunoască? Trebuia să aştepte până avea să se sfârşească această rugăciune.

Dacă arătările acelea se ridicau, desigur că putea să-şi dea seama care e un european.

Acum a deschis aşa de larg uşa, încât a putut să se furişeze înăuntru. Dar încă mai şovăia.

Îndărătul uşii era posibil să fie vreun paznic, care să-l aştepte să intre, pentru a-l doborî. El s-a aplecat jos de tot şi a scos capul, iscodind înspre stânga. În felul acesta avea posibilitatea să descopere

imediat silueta vreunui pândar. Însă nu-l aştepta nimeni! Fanaticii se lăsau în mod evident cu totul pe seama tigrului. Dacă un om avea atâta îndrăzneală să întreacă în viclenie pe tigru, înseamnă că acesta nu era în toate minţile. Era totuşi o mare cutezanţă ca un tânăr, expunându-se unei primejdii atât de mare, să poată ajunge până aici. Procedase cu atâta iscusinţă, cum nimeni altul n-ar fi riscat s-o facă.

George a rămas o clipă nemişcat pe loc lângă uşă. Apoi a căutat mecanismul de închidere. Acesta consta la fel dintr-un buton ascuns într-o adâncitură. El a apăsat şi uşa a revenit abia auzit iar la loc. De îndată ce şi-a asigurat în acest chip drumul de întoarcere, el s-a lăsat în genunchi şi a privit înainte. Se vedea slab, însă înspre partea stângă a observat o siluetă zveltă şi înaltă. Siamezii nu aveau asemenea conformaţie a corpului: aşa că acest om trebuia să fie mister Austin.

George a clătinat din cap. Cum era cu putinţă ca acest englez bogat şi instruit să îngenuncheze înaintea unui elefant alb? Era cu totul anormal şi totuşi, într-un moment de revenire, să-i scrie fratelui său un strigăt de ajutor?

Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci situaţia nu era chiar aşa de uşoară. Se putea ca el să refuze să părăsească templul şi tot aşa de posibil era ca zbirii săi să-l reţină aici dacă George se apropia de acesta. Oricum, trebuia să mai aştepte. Dacă pentru moment nu era cu putinţă eliberarea, atunci el trebuia să afle cel puţin unde doarme mister Austin, ca apoi să se sfătuiască cu camarazii săi cum să se facă eliberarea. La fel, nu excludea posibilitatea de a se travesti cu îmbrăcăminte indigenă, ca să intre în templu şi să obţină o izbândă prin surprindere.

George a făcut câţiva paşi înainte, ca să se ascundă după o coloană enormă. De acolo, avea să continue să observe. Va da elefantul alb vreun semn de nelinişte? Nu, deoarece mişcarea sa nu fusese prea pripită. Însă ceva îl făcea să creadă că îl pândea o ameninţare iminentă. Nu credea că venea din partea fanaticilor, aceştia se uitau în sus, numai şi numai la animalul sfânt. Stăteau în genunchi şi cântau într-una ceva monoton, cu efect adormitor.

George a devenit nerăbdător. Cât de mult avea să mai dureze treaba asta? Nu cumva credincioşii aveau să-şi petreacă întreaga noapte în genunchi în faţa idolului lor? Atunci trebuie să întreprindă ceva, ca să întrerupă ceremonia.

În ce fel putea s-o realizeze, fără a se pune într-o uriaşă primejdie? Cu elefantul alb nici într-un caz nu-i de glumit. Dar şi mai puţin cu fanaticii care cu siguranţă că l-ar pedepsi îngrozitor pentru această tulburare.

El a privit cercetător în jur. În stânga, într-un colţ, a văzut un opaiţ străvechi din bronz. A alunecat iute într-acelaşi loc şi a ridicat talerul. Avea o greutate de vreo trei funţi, chiar atât cât îi trebuia.

S-a furişat apoi în spatele coloanei protectoare. După ce a cântărit câteva clipe în mâini greul opaiţ l-a aruncat în sfârşit printr-un efort puternic în direcţia elefantului alb. El observase că deasupra colosului erau nişte lanţuri de care atârnau câteva lămpi. Unul din aceste lanţuri s-a rupt şi totul a căzut jos când a fost lovit.

Era de sperat ca sectanţii să creadă că acest opaiţ a căzut singur de acolo şi se putea ca acest incident tulburător să-l supere foarte rău pe elefant. Într-adevăr, acesta şi-a înălţat trompa şi a slobozit ţipăt ca de trompetă.

Situaţia s-a schimbat într-o clipă. Cei îngenunchiaţi au sărit în sus înspăimântaţi şi s-au dat înapoi din faţa uriaşului înfuriat. Colosul călca într-una când cu un picior, când cu celălalt şi îşi balansa tot mai sălbatec trompa. Avea o privire ameninţătoare şi George aproape că se căia că aruncarea sa îl adusese într-o asemenea stare. Dacă colosul năvălea asupra fanaticilor, ar fi fost cu siguranţă câţiva morţi. Chiar şi aşa însuşi el s-ar fi găsit fără apărare în faţa uriaşului animal. Împotriva unui elefant, pistolul avea acelaşi efect ca şi o piatră asupra unei maşini blindate.

Acum, un fanatic a păşit înainte şi-a ridicat braţele spre elefant şi i-a vorbit liniştitor. Cu toate acestea, elefantul era atât de întărâtat încât nu se mai potolea, a stat să chibzuiască secunde în şir, apoi a vrut să coboare de pe blocul de piatră şi să se năpustească asupra vorbitorului. Totuşi acesta nu s-a lăsat cuprins de teamă. Îi vorbea mereu cu voce domoală, îl implora într-una să nu se agite. Şi într-adevăr se părea că tulburarea îl părăsea puţin câte puţin pe uriaş. Acum siamezul a făcut o mişcare în jos cu braţele şi imediat s-a dat încet înapoi. Planul omului care se străduia să calmeze elefantul era bun. El voia pe cât se putea să îndepărteze iritarea elefantului cu privirea.

George era în culmea bucuriei. Într-adevăr situaţia se prezenta cum nu se putea mai bine. Totuşi, trebuia să mai rămână îndărătul coloanei, deoarece aici avea cel mai bun adăpost. Era posibil ca mister Austin să treacă foarte aproape pe lângă el. Şi atunci putea să-l strige încet, sau pur şi simplu să-l tragă spre sine. Dacă nu se afla sub influenţa vreunei vrăji, atunci era improbabil că englezul se va arăta nepăsător.

George observa îndeaproape ce se întâmpla cu fanaticii. El s-a lipit strâns de coloană şi a scos capul cu băgare de seamă. Ar fi fost o nenorocire dacă întâmplător l-ar fi descoperit cineva. Dar siamezii erau cu ochii numai la elefantul alb, care da într-una semne de furie.

Acum era momentul să se strecoare mai în faţă, când nu-l putea vedea nimeni. Bărbatul el înalt, pe care îl presupunea a fi mister Austin, se afla nu prea departe de el. Aşa că s-a furişat cu îndrăzneală înainte.

Era într-adevăr un european. Omul avea o faţă energică şi în ochi i se citea mânia. George a răsuflat uşurat nemaifiindu-i teamă că acest om i-ar strica socotelile într-un fel sau altul. L-a privit pe englez. Acesta şi-a ridicat încet ochii săi căprui, cuprins de o uimire enormă.

— Mister Austin, i-a şoptit George, rămâi pe loc! Fratele dumitale se găseşte afară împreună cu prietenii mei şi am venit ca să te eliberăm. Să părăseşti templul!

Austin a confirmat doar din cap. George s-a retras cu el îndărăt. Deodată a trebuit să se lipească de stâlp, a auzit că se deschide micuţa uşă, i-a văzut pe fanatici părăsind templul unul câte unul. Însă nu a ţinut seama şi de elefantul alb.

Bucuria stârnită de ieşirea afară a siamezilor s-a amestecat subit cu spaima provocată la auzul unui ţipăt furibund ca de trompetă. S-a răsucit şi a văzut că elefantul tocmai se cobora greoi de pe blocul de piatră. Animalul a pândit o clipă, lăsând impresia că a adulmecat un duşman. George s-a retras rapid iar după coloană, cu toate că nu avea speranţa că va scăpa în acest fel de dezlănţuitul colos. În templu se mai găseau încă doi siamezi.

— Să ieşim repede afară, a strigat grăbit George lui Austin, vine elefantul. Trebuie să găsim vreun loc pe unde să ne salvăm.

Englezul a demonstrat că dispunea de o mare prezenţă de spirit. S-a întors fulgerător, la apucat pe cel mai apropiat siamez şi l-a aruncat zăpăcit afară din templu. George a sărit la celălalt, îmbrăcat într-un suspect vestmânt alb. I-a tras o lovitură prin surprindere în bărbie, făcându-l să se clatine înapoi. După aceasta, mister Austin l-a înhăţat şi la rândul lui şi acest om a zburat cât colo pe uşa cea mică.

Din fericire Austin cunoştea destul de bine secretele templului. El a închis uşa şi a tras un zăvor, pe care George încă nu-l descoperise. Acum fanaticii nu mai puteau intra în templu. Totuşi primejdia de aici era pentru ei chiar foarte mare, câtă vreme în imediata lor apropiere căşunau ţipetele turbate de mânie ale elefantului. George şi cu fratele lordului au acţionat cu totul instinctive. Ei s-au repezit înainte şi s-au lipit şi unul şi altul, cât au putut mai mult, de uriaşa coloană. Elefantul alb s-a oprit în dreptul lui George. Imediat cei doi s-au strecurat pe partea opusă a coloanei. George a privit cercetător în jur. N-avea să dureze prea mult şi inteligentul animal îi va ajunge cu trompa şi îi va apuca. Îndărătul imensului bloc de piatră trebuia să existe vreo încăpere laterală şi de acolo să găsească o ieşire salvatoare. El l-a întrebat agitat pe Austin şi a primit un răspuns afirmativ. Cu o fracţiune de secundă înainte de a se dezlănţui şi mai mult îndârjirea colosului, cei doi s-au ascuns de partea cealaltă a coloanei.

— Trebuie să fugim dincolo, a spus George pe nerăsuflate, aici nu putem să rezistăm prea mult.

— Bine, după următorul lui atac, a spus Austin calm.

Era şi cazul. Elefantul devenise acum extreme de iritat, fiindcă îi scăpaseră victimele şi continua să scoată sunete pline de mânie. Cei doi curajoşi tineri au trecut iar pe partea opusă, care le oferea drum liber prin templu. Până avea să se întoarcă elefantul, trebuiau să ajungă la cortina din faţa încăperii vizate. Totuşi, în cale li s-a ivit o nouă primejdie. Omul care încercase să liniştească elefantul s-a năpustit împotriva lor. În mâna dreaptă îi lucea un pumnal şi s-a aruncat cu un strigăt sălbatic asupra europenilor. George şi-a smuls pistolul, a bubuit o împuşcătură şi siamezul a căzut grămadă. Glonţul îi nimerise în piciorul drept.

Un ţipăt turbat de trompetă i-au făcut să-şi continue şi mai grăbiţi goana, ca să-şi salveze viaţa. Se părea că animalul pricepea că stăpânul său fusese rănit de către străini şi acum voia să se răzbune pe ei. Urmăriţi din spate, cei doi au ajuns din câteva salturi la blocul de piatră şi au sărit pe el. Blocul acesta constituia pentru elefant un obstacol, pe care el nu se putea căţăra prea repede. Însă puternica lui trompă ajungea foarte aproape de George, plesnind piatra.

Englezul s-a aplecat iute şi a dat la o parte perdeaua. George a zărit cu satisfacţie un cadru strâmt de uşă, prin care nu-i putea urmări elefantul. Faţă de această primejdie erau asiguraţi. Încăperea, în care au dat năvală, servea ca o cameră de lucru. George s-a mirat cât de confortabil era amenajată. De aşa ceva nu-i credea capabili pe fanatici. Într-un colţ se afla până şi o modernă casă de bani. În ce fel ajunsese până aici şi cine se servea de ea? Probabil că Austin cunoştea nişte amănunte în legătură cu asta. Dar acum în primul rând se impunea să părăsească cât mai repede templul. Într-un perete, încăperea avea o fereastră. Prin partea aceea putea sta la pândă tigrul. Într-adevăr, când Austin a tras de zăvor şi a deschis nişte zăbrele grele, George a văzut fiara venind în goană.

— La o parte mister Austin, a strigat el, am să isprăvesc cu secătura asta!

Prevenit asupra acestui pericol înspăimântător, el s-a aruncat numai decât în lături. George şi-a ridicat liniştit pistolul şi a ochit. Când tigrul a ajuns doar la câţiva metri de fereastră, el a tras de două ori. Felina a ţâşnit urlând în sus şi a căzut apoi pe o poarte şi s-a întins horcăind. Glonţul lui George nimerise drept în ochi.

În aceiaşi clipă alte câteva împuşcături i-au curmat gemetele de durere. George a recunoscut bubuitura pistolului pe care-l folosea Petre. Credinciosul uriaş aşteptase calm ca mai întâi să tragă George şi abia după aceea se hotărâse să intervină.

— Să ieşim repede, Austin, a strigat George, dincolo de aceşti pereţi se află camarazii mei şi fratele tău. Eu voi acoperi retragerea noastră. Grăbeşte-te trebuie să fim cu cea mai mare băgare de seamă. S-ar putea ca fanatici să-l întărâte şi pe elefantul alb împotriva

noastră.

Austin a ajuns printr-un salt afară. George a tras atent cu urechea dacă nu cumva cineva deschide poarta cea mare a templului. Atunci trebuia să alerge pe nerăsuflate ca să-şi scape viaţa, în cazul când elefantului i se dădea drumul afară.

Uriaşul animal turba de mânie în sala cea mare a templului strivind în picioare tot ce-i stătea în cale. Curând Austin s-a îndepărtat vreo câţiva metru de templu, urmat de George. Petre încetase împuşcăturile lui şi nu se mai vedea nici un fanatic. Se prea putea să se fi reîntors în templu printr-o altă intrare.

Când George a ajuns la jumătatea drumului până la zidul împrejmuitor, s-a întors speriat. După ei veneau în fugă cel puţin zece siamezi agitându-şi săbiile şi cuţitele. Cei doi trebuiau să ajungă la zid să-l escaladeze, mai înainte de a fi ajunşi. George s-a oprit şi şi-a înălţat pistolul. Însă înainte de a apuca să tragă a auzit un ordin într-o limbă foarte cunoscută. Apoi fulgerător, de pe muchia zidului au pornit împuşcăturile. Câţiva dintre urmăritori s-au prăvălit răcnind la pământ, un de au rămas întinşi şi fără glas, în timp ce alţii îşi pipăiau rănile. Cei care nu erau atinşi s-au întors bucuroşi îndărăt. Aceştia ştiau că asta era singura lor scăpare.

George presupunea de unde venea acest ajutor neaşteptat. Nu putea să tragă cu armele decât camarazii săi. El a alergat cât a putut mai repede şi l-a ajuns pe Austin, care de-acum se urca pe plantele căţărătoare. În partea cealaltă erau întâmpinaţi de către camarazii de pe submarin şi de către lord. Cei doi fraţi s-au îmbrăţişat în tăcere. George l-a întrebat pe căpitan cine erau oamenii aflaţi pe muchea zidului care-şi ţineau armele îndreptate înspre curte.

— Sunt cei şase siamezi pe care i-am întâlnit cu canu-ul nostru, l-a lămurit căpitanul. Sunt poliţiştii pe care i-a înştiinţat lordul în grabă. Ei ne-au urmărit şi în sfârşit au dat de bârlogul bandei pe care o căutau de multă vreme. Aceşti presupuşi sectanţi sunt nişte bandiţi vestiţi, care înspăimântau lumea din apropiere şi până încolo departe.

Căpitanul a făcut un semn cu capul spre Petre, care sosea şi el acum. Poliţiştii s-au dat jos şi s-au împrăştiat prin curtea templului. George le-a strigat să fie atenţi să nu fie surprinşi de elefantul alb. Unul din oameni s-a întors şi i-a spus într-o engleză corectă:

— Domnule, eu sunt îngrijitorul elefantului. Individul care mi l-a furat o va păţi, elefantul mă iubeşte pe mine şi se va calma când mă va vedea.

— Ei, atunci totul este în regulă, a fost de părere George.

Mister Austin a păşit spre el şi i-a întins mâna.

— Îţi mulţumesc, domnule Farrow. Fratele meu mi-a povestit ce ai făcut pentru mine. Cum să-mi exprim şi eu nu numai marea admiraţie, dar şi caldele mele mulţumiri? Cred că ştiţi că acum trei ani am pornit

într-o călătorie prin lume şi am ajuns în această regiune. Cu prilejul unei partide de vânătoare am salvat pe o tânără siameză, care tocmai nimerise sub ghearele puternice ale unui tigru. Fata îşi manifesta o enormă afecţiune faţă de mine. Aceste băştinaşe, de obicei atât de neîncrezătoare, sunt gata să-şi ofere viaţa în semn de recunoştinţă. Se socot atunci, ca să zic aşa, sclavele tale, cel puţin cele din pătura de jos. Eu am văzut în această întâmplare o imensă favoare, care arareori i se acordă unui european. În acest fel, am sperat să aflu mai multe despre obiceiurile misterioase ale siamezilor, pe care nici un alt alb nu a putut înaintea mea. N-am bănuit însă până unde voi ajunge. Am insistat pe lângă fată şi ea mi-a îngăduit în sfârşit să-mi arate o taină, pe care nu o văzuse încă nici un european. Nu pot spune că ea m-a minţit. Ea m-a adus la acest templu. M-am aruncat într-o afacere aventuroasă, deoarece am pătruns în secretele unei secte, de care asculta însăşi fata. Îndată după ce mi-am realizat planul, membrii sectei s-au gândit că ar putea trage un folos dacă ar avea în rândurile lor un alb. Am aflat curând că aceşti fanatici formau în acelaşi timp o bandă criminală. E de necrezut, domnule Farrow, dar vreo câţiva dintre aceşti indivizi erau doar aparent sectanţi, ca să-şi camufleze adevăratele lor acţiuni. În acest loc, religia şi crima mergeau deseori mână în mână.

— Şi e de înţeles că au vrut să dispar, a continuat mister Austin după o scurtă întrerupere. Însă am comis o greşeală. Am încercat s-o lămuresc pe fată asupra aspectului criminal al acestei secte, care în cele din urmă se va prăbuşi inevitabil. Ea nu m-a crezut şi a rămas convinsă că-i ameninţ pe enoriaşi cu o mare primejdie. Ea i-a înştiinţat ca să-i ajute. Aceştia mi-au dat un drog perfid, drog în urma căruia mi-am pierdut cu desăvârşire voinţa. În acelaşi timp şi-au avertizat membrii. S-a ajuns până acolo încât nu mai puteam părăsi templul, cu atât mai mult, cu cât acest tigru, căruia i se dădea drumul de obicei doar noaptea, era lăsat acum de pază în curtea templului zi şi noapte. De altfel, în starea mea de ameţeală eram absent la orice ceremonie religioasă. De aceea a murit în mine orice speranţă şi nu mai aveam vechea pasiune de a afla cât mai multe despre obiceiurile de pe aici. Dintr-o dată a intervenit însă o întorsătură, atunci când aceiaşi fată a înţeles că majoritatea fraţilor săi de credinţă erau într-adevăr nişte criminali. Din acel moment ea nu mi-a mai dat drogul, însă eu am început să interpretez în aparenţă rolul meu de drogat, în aşa fel încât nimeni să nu aibă vreo suspiciune. Noi am născocit un plan de fugă. În cele din urmă, fata a aflat că şi fratele meu se afla prin apropiere. Ceea ce a urmat, ai trăit deja dumneata însuţi.

— Într-adevăr, ai trecut printr-o întâmplare stranie, a fost de părere George. Acum ai toate motivele să fii fericit că toate s-au terminat cu bine.

— Fericit şi recunoscător, poţi fi sigur de asta.

— Totuşi, ce s-a întâmplat cu fata? a întrebat George. În calea noastră spre templu noi am văzut că o urmărea elefantul. Ce ştii?

— Nu pot să vă spun nimic despre asta. Admit că acest elefant este perfid însă dintr-un motiv necunoscut mie, nu o suferea de fel pe această femeie. Nu, nu-mi dau seama ce s-a întâmplat cu această fată. Dar mă socot dator să-i pot dovedi nevinovăţia în faţa poliţiei. Aşa e drept, întrucât şi ea m-a ajutat mult. Vii cu mine?

George a fost întru totul de acord şi cei doi tineri au trecut din nou zidul împrejmuitor. Poliţia îndepărtase de-acum pe cei morţi şi răniţi. Cei teferi stăteau legaţi deoparte sub pază.

S-a deschis încet uşa templului şi a ieşit afară elefantul condus de un om. Acesta era băştinaşul căruia i se furase elefantul. Animalul se liniştise în întregime şi îl mângâia cu trompa pe protectorul său. Era o privelişte emoţionantă. Într-adevăr, animalul trebuie să fi ţinut mult la acest om.

Austin a înaintat spre unul din şefii poliţiştilor şi l-a întrebat dacă era arestată vreo femeie. Funcţionarul a explicat că a pus în libertate pe toate femeile deoarece nu li se imputa nici o vină convingătoare. În schimb se descoperise în pivniţă o fată rănită. Un prizonier declarase că aceasta fusese pedepsită pentru trădare. Consternat Austin s-a grăbit să ajungă acolo urmat de George. Eliberarea lui Austin fusese fatală pentru fată. Fanaticii îşi dăduseră seama de asta şi se răzbunaseră.

Rănita era într-adevăr fata căutată. Ea a zâmbit îndurerată când l-a recunoscut pa Austin. George a alergat numaidecât după doctor şi s-a reîntors îndată cu acesta şi cu lordul Pembrook. Pe drum tânărul le-a povestit ce se întâmplase cu fata.

— Te rog, doctore, fă totul pentru ea, s-a rugat Pembrook.

Doctorul s-a mărginit să dea din cap. Pentru el era ceva de la sine înţeles. Sosise chiar la timp, altfel pierderea de sânge i-ar fi pus capăt vieţii. Ea a fost salvată şi Pembrook i-a asigurat o existenţă binemeritată. El i-a făgăduit, potrivit cu datina ţării, o dotă importantă şi şi-a exprimat convingerea că va avea parte de un soţ bun. Mai târziu au aflat că se restabilise şi se bucura de o căsnicie fericită.

La două ore după întâmplările descrise mai sus, stăteau cu toţi la o mică sindrofie pe veranda lordului. Veselii comeseni sărbătoreau reîntoarcerea lui mister Austin la o nouă existenţă, la o viaţă normală.

Camarazii erau pe deplin răsplătiţi, ei avuseseră parte de o aventură nemaipomenită. Bineînţeles fiecare a adus elogii lui George, constatând că el făcuse o treabă straşnică atunci când a putut să salveze pe un om aflat într-o situaţie atât de grea.

Aventurile submarinului Dox 212

Hans Warren

I
O NOAPTE NEDORMITĂ

NOAPTEA ERA SENINĂ, cu cerul cu o puzderie de stele pe el. Unde te uitai nu vedeai decât nisip şi numai nisip…

Cine se rătăceşte pe aici, cine rămâne fără apă şi nu găseşte o oază, acela e pierdut. Cât de mulţi oameni nu şi-au găsit până la acum sfârşitul pe aceste locuri!

Mica noastră tabără o instalasem pe una din numeroasele movile de nisip, netedă ca un taler. În apropiere se odihneau cinci cămile de călărie, de care făcusem rost pe lângă lacul Ciad.

Marian, *mister* Fleet, Pongo şi cu călăuza noastră Ali ben Tura păreau că adormiseră deja sub păturile lor în timp ce eu stăteam cu urechile ciulite, contemplând în acelaşi timp cerul nocturn. Mă aflam de veghe. Cu toate că nu ne confruntasem prin pustiu cu vreun incident, nu voiam să facem greşeala de a renunţa la vigilenţă.

M-am uitat la Ali ben Tura. Acest tânăr arab cu mare trecere mi se păruse de la început cam ciudat. Noi am făcut cunoştinţă cu el în regiunea lacului Ciad. Deoarece susţinea că cunoaşte drumul spre Cairo, l-am rugat să se angajeze ca să ne conducă în calitate de şef de caravană. El voi să ne călăuzească mai întâi la oaza Kanuar pe o pistă de caravane. După părerea lui, această pistă era drumul cel mai bun, deoarece aveam să întâlnim oaze multe, în care se găsea apă bună de băut.

Ali ben Tura părea un om cinstit. În orice caz, eu şi cu Marian aşa aveam impresia. Trecuse la creştinism şi era mândru de noua sa credinţă. Condusese deja o mulţime de caravane prin deşert. Acum dorea să se reîntoarcă în ţara sa de baştină aşa că a fost foarte bucuros când l-am angajat în călătoria noastră.

El purta veşminte arabe, nelipsitul burnus şi o valoroasă flintă arabă, pe care o avea de multă vreme. În decursul timpului se obişnuise aşa de bine cu ea, încât nu făcea nici o mişcare fără această armă străveche.

Nu ni se adresa aproape niciodată, cu excepţia doar când trebuia să întrebe ceva, sau era nevoit să ne atragă atenţia asupra unui lucru. Nu era neobişnuit ca să treacă o zi întreagă fără să auzim un singur cuvânt de la el. Se vedea că are caracterul tipic al unui adevărat fiu al deşertului.

Atrăgeau atenţia la el trăsăturile fine ale feţei, ca şi sunetul subţire al vocii. De fapt nu era arab. „Am fost crescut de mic copil de un prinţ oriental, spunea el…”

Gândurile mele rătăceau în trecut. Meditam încă o dată la toate întâmplările prin care trecusem de la începutul expediţiei noastre

nigeriene. Iar acum, voiam să întreprindem o îndrăzneaţă traversare călare prin pustiu. Probabil că această escapadă avea să fie foarte monotonă şi lipsită de întâmplări demne de luat în seamă.

Chiar aşa? Acum pe când contemplam cerul înstelat de deasupra mea, încă nu bănuiam că „marea aventură” se afla deja în faţă, în imediata apropiere…

La orizont tocmai răsărea luna. Nu mi se înfăţişase încă niciodată aşa de mare. Discul ei strălucitor se ridica încet spre înălţimile firmamentului şi inunda cu o lumină argintie.

Cât de minunată era liniştea ce mă înconjura! Arabul denumeşte „*leila*” răcoarea nopţii din pustiu. „*Leila*” este pentru el făgăduiala tuturor măreţilor şi splendorilor. El o aseamănă cu logodnica sa, ci fiica sa, cu… „*Leile nopţii, tu eşti steaua mea călăuzitoare!*”

Deodată am tresărit puternic şi am fost smuls din meditarea mea. Am observat în depărtare, atât cât îmi permitea semiîntunericul, un grup de călăreţi care alergau în mare grabă. Se aflau la o asemenea distanţă, încât cu greu se putea auzi zgomotul ce-l făceau. Poate că fusese bine că părăsisem pista şi ne stabilisem tabăra departe de drum, aşa după cum procedează de obicei fiecare caravană după apusul soarelui.

Oare nu ne vor vedea? Totuşi noi ne aflam într-o depresiune. Cu toate acestea, urmele duceau de la pistă spre vâlcea. Dacă era vorba de berberi cei care treceau, aceştia ar putea observa cu uşurinţă la lumina lunii urma lăsată de noi şi s-ar lua după ea. Ar fi trebuit să-mi înştiinţez camarazii. Dacă în realitate aveam de-a face cu beduini, nu se impunea să-i supraveghem. Aceşti oameni ai pustiului erau de încredere, aşa încât călătorul n-avea de ce să se teamă.

M-am ridicat şi am pândit pe după o movilă de nisip. I-am mai văzut doar puţin, apoi au dispărut deodată printre dunele de nisip. Descălecaseră, ori călătoreau mai departe.

Maha se trezise din somn şi mă însoţea. Eu eram cam neliniştit. Unde se îndreptau călăreţi? Ce-i pusese în mişcare prin pustiu pe timpul nopţii? Încotro se duceau?

M-am suit pe o movilă şi am făcut un atent tur de orizont. Totuşi n-am fost în stare să descopăr nicăieri vreo cavalcadă. Peste o oră urma să mă schimbe mister Fleet. Atunci aveam să-l informez despre ce descoperisem.

S-au scurs astfel vreo treizeci – patruzeci de minute. Până acum nu se petrecuse nimic nou. Mă şi gândeam că era de prisos să dau alarma, când deodată mi-a stat inima. Nu se mişca tocmai atunci ceva mai încolo? Nu apăruse mai încolo o umbră? Era oare un om sau un animal? Poate vreun şacal? Am aruncat o privire spre Maha. Totuşi acesta părea să nu adulmece nici o primejdie, deoarece stătea întins pe pământ, însă cu urechile în continuă mişcare.

Am îmbrăţişat cu privirea tabăra noastră. Am văzut că locul lui Pongo era neocupat, aşadar, probabil că el era acela de dincolo de movilă. Silueta aceea mi se înfăţişa întunecată, în timp ce un locuitor al deşertului poartă veşminte deschise la culoare, potrivit cu clima de pe aici.

Pe semne că Pongo nu dormea totuşi când a auzit trecând călăreţii străini pe lângă noi. Urechile lui fine au surprins poate tropotul abia perceptibil de pe nisipul moale şi fără a-şi tulbura tovarăşii de somn, a plecat pe furiş, ca să-şi dea seama despre ce era vorba.

Eram curios să ştiu dacă el aflase că străinii aceia îşi făcuseră tabăra în vreo vâlcea. Ei puteau totuşi să-şi fi continuat mersul, aşa după cum presupuneam. Totuşi, nu-mi dădeam dacă avea aerul că urmăreşte cu privirea grupul de călăreţi.

Acum ştiam în fine de ce Maha al nostru era atât de liniştit. Dacă ar fi fost un străin, acel ce se afla acolo printre dune, atunci el mi-ar fi atras atenţia prin comportarea sa.

Mi-am scos afară binoclu şi am cercetat locul unde am presupus că-i Pongo. Am văzut încă o dată trupul lui întunecat târându-se pe nisip şi apoi l-am pierdut din vedere…

S-a scurs o jumătate de oră de aşteptare încordată. Ce veste avea să aducă? Aveam de-a face cu nişte călători paşnici şi cinstiţi, care voiau să profite de răcoarea nopţii ca să parcurgă o distanţă de drum? Sau erau de fapt nişte tâlhari ai deşertului dintre aceia care pornesc noaptea ca să atace pe neaşteptate caravanele paşnice?

Se apropiase timpul ca să mă schimbe mister Fleet. Însă asta nu se putea face în linişte, din pricina celor ce se petreceau. Deodată am auzit în spatele meu un sâsâit uşor. Era semnalul lui Pongo! Când m-am răsucit, l-am zărit furişându-se în jos de pe colină drept spre mine.

— *Masser* Bertram, mi s-a adresat el în şoaptă, auzit eu înainte gălăgie. Pongo văzut călăreţi, oamenii nu intenţie bun. Ei bine înarmaţi şi caută urma lăsat de *masseri.*

— Aşadar, Pongo, tu crezi că ar putea fi primejdioşi pentru noi?

Prietenul meu negru a confirmat din cap.

— Pongo gândeşte că oamenii vrea atace *masseri.*

— Cum ţi-ai dat seama de asta, Pongo?

— Călăreţi găsit urme *masseri.* Ei întors de la loc unde *masseri* părăsit drum. Acum ei stat la sfat.

— Am să-i trezesc pe camarazii noştri, Pongo. Rămâi aici şi observă cu băgare de seamă împrejurimile. Dacă oamenii aceia plănuiesc să ne atace, trebuie să fim gata să-i primim.

Pongo a dat din cap şi s-a întins după o movilă de nisip, de unde putea cuprinde cu privirea întinderea din faţa noastră şi pe unde era posibil să vină călăreţi arabi. Apoi mi-am deşteptat repede camarazi. Mister Fleet a făcut pe supăratul.

— Ne tulburi somnul din pricina la vreo şase ticăloşi! a răcnit el. N-au decât să vină! Sunt chiar foarte dispus să le urez o noapte bună.

Ali ben Tura s-a apropiat de noi şi a întrebat în felul său reţinut:

— Stăpâne, spui că sunt şase călăreţi?

— Da, i-am numărat, răspunsei eu. Şi mi-au făcut impresia că vin din direcţia munţilor Tibesti.

— Stăpâne, atunci trebuie să fie de-ai lui El Gabal. Vom fi nevoiţi să-i ocolim, deoarece el îl ucide pe orice alb.

— Cine-i acest El Gabal, Ali ben Tura? a întrebat Marian.

— El Gabal este „Stăpânul munţilor“. El îşi revarsă ura şi răzbunarea împotriva oricărui alb, de când un englez l-a împuşcat cândva pe fiul lui cel mai mare. De atunci, nu cunoaşte nici o îndurare faţă de străini. Va trebuim să facem un ocol uriaş, dacă nu vrem să trecem prin ţinutul său. Dar în acest caz nu vom mai găsi apă.

— Aşadar Ali ben Tura, acest El Gabal este un tâlhar?

— Nu, nu este un tâlhar. Desigur, dacă întâlneşte vreun intrus, atunci îl ucide şi îi ia tot ce are. Asta-i prada lui de drept.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci asta-i curată tâlhărie, a aruncat-o mister Fleet. N-are decât să vină acest El Gabal! Cred că va rămâne dezamăgit de noi, a încheiat el îndreptându-şi privirea în direcţia din care tocmai apărea Pongo. Iată că prietenul nostru vine cu vreo veste.

Pongo îşi dădea drumul în jos de pe movilă şi nu era departe de noi.

Când a ajuns, ne-a informat numaidecât:

— *Masseri,* apropie pe furiş doi oameni. Pongo poate prinde. Dar mai întâi sfătuieşte cu *masseri.* Pongo nu ştie dacă vine şi ceilalţi oameni. Încă *masseri* nu trebuie să lase pe ei.

Marian a indicat imediat măsurile ce se impuneau. Ali ben Tura trebuia să rămână în urmă cu animalele, în timp ce noi aveam să ne despărţim şi să ne suim pe două coline de nisip. Acolo urma să ne lipim de pământ, încât să nu putem fi observaţi. Ne luam cu noi puştile, deoarece puteam mai bine ţinti decât cu pistoalele.

Oricât mi-am încordat privirea, eu n-am distins nici un adversar. Poate că arabii se camuflaseră aşa de bine, încât numai ochii ageri ai prietenului nostru negru erau în stare să-i descopere. Dar nu-l puteam zări nici pe Pongo. Maha al nostru era întins lângă noi şi se menţinea destul de liniştit. Numai dacă şi-ar fi mişcat urechile într-un anumit fel, ne-am fi dat seama că a simţit apropierea unui duşman.

Aşteptam încordaţi peste măsură. Marian se urcase singur pe o movilă, în vreme ce mister Fleet mă urmase pe mine. El s-a culcat alături de mine. Ne uitam cercetători în toate părţile. Pe neaşteptate am tresărit puternic cu toţii. Nu departe de noi am observat o mişcare. Părea ca şi cum cineva şi-ar fi dat drumul în jos de pe dună. Mister Fleet şi-a ridicat imediat puşca, a ochit scurt spre locul cu pricina şi a

apăsat pe trăgaci. În tăcerea nopţii a răsunat o împuşcătură, urmată de strigătul lui Marian spre noi.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el enervat. Aţi văzut vreun duşman?

— Desigur, domnule Farrow, i-a răspuns mister Fleet emoţionat. Se apropia pe furiş de peste movilă.

— Atunci să-i dăm drumul spre movilă, a strigat Marian şi a pornit năvalnic într-acolo.

Noi l-am urmat. Totuşi când am ajuns la movilă, n-am găsit pe nimeni. Nu se afla nici măcar o urmă. Ne-am uitat miraţi apoi Marian a izbucnit în râs.

— Cred că mister Fleet a văzut o stafie, a spus el. Aici n-a existat niciodată vreun om.

— Ia stai Mariane, am văzut precis o mişcare furişată.

— V-aţi înşelat sau v-aţi lăsat înşelaţi, Robert. Se poate să fi alunecat nisipul spre poalele colinei, după cum adeseori se întâmplă.

Întrucât nu s-a petrecut nimic, ne-am reîntors în tabără. În aceeaşi clipă a apărut şi Pongo. El trăgea după sine un corp înfăşurat într-un burnus alb, pe care l-a lăsat întins pe pământ, apoi a spus agitat:

— Acesta este unul, *masseri!* Pongo aduce şi pe celălalt.

După aceste cuvinte, el a dispărut din nou.

În faţa noastră zăcea un arab cu pielea arămie. În curând s-a apropiat şi Ali ben Tura şi l-a examinat şi el pe prizonier. Însă de-abia şi-a aruncat o privire şi a exclamat speriat:

— Stăpâne, acesta-i El Leil „Stăpânul nopţilor” fiul lui El Gabal. Să nu-i facem nimic, altfel totul e pierdut.

— Eşti sigur Ali ben Tura? l-a întrebat Marian.

— Da, stăpâne, ne-am cunoscut amândoi cu vreun an în urmă, a confirmat el.

— De când îl ştii? a întrebat Marian, puţin cam neîncrezător. Aţi trăit împreună vreo întâmplare comună?

— Da, stăpâne! Totuşi nu mă întreba mai mult. Ai să-ţi dai seama mai târziu de ce nu pot să-ţi spun acum ce-am păţit.

Aşadar, Ali ben Tura avea totuşi secrete faţă de noi, aşa cum, de altfel, am crezut mereu.

— Îl voi lega pe prizonier şi-l vom păstra ca ostatec, Robert, mi s-a adresat Marian. Dacă El Gabal va încerca să ne atace, atunci îl vom ameninţa că-i împuşcăm fiul. Însă îl vom elibera dacă ne promite trecere nestingherită prin ţinutul său.

— Da, aşa vom face, Mariane, i-am răspuns eu.

Mister Fleet a căutat nişte frânghii şi l-a făcut fedeleş pe prizonier. Când a văzut asta Ali ben Tura a strigat ameninţător:

— Stăpâne, nu face asta! V-am mai avertizat deja odată. Dacă acest om îşi va da seama de asta, atunci vom fi pierduţi. Vă voi părăsi dacă îl legaţi aşa pe Leil.

Marian l-a privit mirat. Nu ştiam cum să interpretăm purtarea lui ciudată. Avea el chiar aşa de mare frică de El Gabal? Sau era vreo legătură între ei, de vreme ce-l susţinea aşa de mult pe prizonier? Înainte ca Marian să poată găsi un răspuns, s-a ivit iarăşi Pongo. Însă de această dată, a apărut fără celălalt prizonier şi a spus:

— *Masseri,* al doilea om a scăpat. El fugit la ai lui, chiar îndată când venit eu aici cu tovarăşul său.

— Acum sunt nevoit să vă părăsesc, *efendi,* a rostit în aceiaşi clipă Ali ben Tura.

El s-a întors şi a vrut să-şi încalece cămila. Marian i-a făcut însă un semn lui Pongo. Care a păşit repede înaintea animalului şi s-a oprit în faţa acestuia. În acelaşi timp Marian i-a explicat arabului:

— Nu poţi pleca când vrei tu, deoarece cămila ne aparţine nouă. Noi am închiriat-o. Ţi-am plătit-o pentru patru zile.

Un om fără un animal de călărie este pierdut în pustiu. Asta o ştia şi Ali ben Tura. Cu toate acestea, el stăruia să ne părăsească fără întârziere. Da, el renunţa până şi la simbria sa şi s-a îndepărtat imediat, fără a ne adresa măcar un singur cuvânt. A pierit din vedere în direcţia unde se aflau arabii.

Marian a râs când mi-a văzut uimirea de pe faţă. El a făcut un gest de lehamite cu mâna şi a spus:

— Să-l lăsăm să plece, Robert nu-i vom face nimic. Este totuşi ghidul nostru prin pustiu. Ce le va spune acelora e că acest om este prizonierul nostru. Îndată ce-i va înştiinţa se va întoarce din nou cu vreo propunere pentru noi din partea lui El Gabal. Un prizonier mai nimerit ca acesta noi nu puteam înhăţa.

— Nu ştiu ce să-ţi spun, Mariane, dar acest Ali ben Tura este pentru mine o enigmă. Îţi dai seama că pe de o parte îi este teamă de El Gabal, iar pe de alta, el îl caută.

— Da, îmi dau seama de asta, Robert. Pe semne însă că acum s-a ivit un bun prilej, deoarece luându-l prizonier pe fiul lui El Gabal, „Ucigaşul de albi” nu va întreprinde nimic. E cu putinţă totuşi ca acest El Gabal să ne dea o lovitură şi să nu-l cruţe pe Ali ben Tura.

Am fost nevoit să înţeleg că prietenul meu avea dreptate. Cu toate acestea nu mă părăsea gândul că Ali ben Tura, într-un fel sau altul avea vreun interes comun cu El Gabal. Nu cumva voia să-şi vândă încă o dată convoiul de cămile cu bagaje cu tot?

Pongo ne-a întrerupt, aducând armele ce le purta prizonierul leşinat. Acesta nu era înveşmântat precum un tâlhar al pustiului. Burnusul său strălucea de podoabe. Chiar şi cingătoarea în care-şi purta armele era gătită cu metale nobile şi giuvaeruri. El purta asupra lui un revolver modern. Marian l-a luat în mână pe acesta şi l-a examinat.

— Trebuie să aflu de unde are asemenea armă! a rostit el interesat.

Mi l-a înmânat şi mie. Atât cât permitea lumina lunii, mi-am sat dama că mânerul armei era încrustat cu argint. Cee ce însă m-a mirat a fost o gravură. Pe mâner se afla înscris numele „Lord Cramp”.

— Aşadar a fost furat! am exclamat eu.

— V-am mai spus totuşi că ăsta-i un tâlhar! a sărit cât colo mister Fleet. Dacă n-ar fi, atunci n-ar fi avut rost să se apropie pe furiş de noi în vreme de noapte. Probabil că proprietarul armei a fost ucis de acest nemernic.

— Asta nu-i sigur, mister Fleet, i-a replicat Marian. S-ar putea ca acela să fie prizonierul său.

— Nu, mister Farrow în această privinţă nu încape nici o îndoială. Ai auzit totuşi că acest El Gabal omoară pe orice alb pe care-l întâlneşte.

— Va trebui să aşteptăm ca să-şi revină. Atunci îi vom arăta cuvintele gravate.

Examinam mirat gravura, care nu putea fi mai veche de patru săptămâni.

— Nu se putea executa în pustiu o asemenea gravură şi-a dat cu părerea Marian. Înainte ca lordul să fi pornit în călătorie şi să cadă în mâna lui El Gabal, trebuia să fi trecut nişte săptămâni. Prin urmare, se poate ca revolverul să se afle în stăpânirea acestui arab de vreo câteva zile.

— Totuşi, este cu putinţă, Mariane, ca lordul să nu fie în viaţă, mi-am dat eu cu părerea. Sau crezi că arabii îl târăsc cu el ca prizonier zile şi săptămâni întregi?

— Bineînţeles că n-am în vedere asta, Robert. Va trebui să lămurim chestiunea. În orice caz, vom primi informaţii de la prizonier, în primul rând, după care îl vom elibera dacă vom afla amănunte despre lordul Cramp. Voi pretinde că acesta este prietenul meu şi voi cere cât mai multe lămuriri. Câtă vreme nu le voi obţine pe acestea, el va rămâne prizonier în mâinile noastre.

Mister Fleet, instalat în faţă, la postul său de observaţie, ne-a făcut un semn că se apropie cineva. Marian i-a cerut lui Pongo să-l tragă pe prizonier mai la o parte şi să-l supravegheze acolo.

Se întâmplase aşa cum profeţise Marian: se întoarse Ali ben Tura şi când acesta a ajuns, s-a oprit în faţa noastră. El a făcut în semn dezolat de neputinţă.

— El Gabal e grăbit să i se restituie prizonierul, *efendi!*

— Du-te înapoi şi spune-i lui El Gabal că nici nu ne gândim să-i satisfacem cererea. Va rămâne prizonierul nostru atâta vreme cât ne vom afla în ţinutul său. În caz că ne va ataca, atunci fiul său va trebuie să moară.

— Stăpâne, el vă va lăsa să străbateţi nestingheriţi ţinutul său, a replicat acum cu hotărâre Ali ben Tura. Nu va întreprinde nimic dacă

fiul său va fi lăsat liber.

— Şi cine ne dă garanţia că-şi va ţine făgăduiala? Vrei tu să rămâi ca ostatec la ei, până când îl vom elibera pe El Leil?

— Stăpâne, eu nu sunt decât un simplu arab. M-ar ucide lesne, dacă ar putea să-şi satisfacă aşa dorinţa de răzbunare.

— Atunci El Gabal să ne facă dovada că, ne putem încrede în el. Spune-i asta stăpânului tău!

— El Gabal nu-i stăpânul meu, efendi. Eu trebuie doar să mă apăr şi să nu mi-l fac duşman. În calitate de conducător de caravane se cere să călătoresc prin ţinutul său fără primejdie. Ceea ce fac pentru el, o fac pentru propria mea siguranţă.

— Asta-i aşa, Ali ben Tura. Reîntoarce-te şi spune-i lui El Gabal ceea ce am dezbătut aici. Dacă va fi ispitit să-l elibereze pe prizonier cu forţa, vom fi nevoiţi să ne folosim de armele noastre.

— Îi voi transmite lui El Gabal, stăpâne. Dar nu pot fi de fel sigur că nu vă va ucide pe toţi. El Gabal este formidabil. Vă va răzbi dacă vă veţi împotrivi.

El ne-a părăsit rapid din nou. Marian s-a uitat după el râzând şi mi s-a adresat:

— Fireşte că El Gabal va tuna şi fulgera, când va auzi că nu ne lăsăm deloc. Dar nu ştiu, la ce mă pot aştepta de la Ali ben Tura. Lua o înfăţişare cam ciudată când se referea la El Gabal.

— Mi-am făcut părerea imediat, atunci când a încercat să ne convingă să-l eliberăm, Mariane. Cred că ar fi mai bine dacă ne-am părăsi actuala tabără şi ne-am muta mai departe. Înainte de a se crăpa de ziuă. Este puţin probabil că El Gabal ne va observa când vom porni călare.

— Ideea este bună, Robert, ne aflăm într-adevăr în apropierea oazei Kanuar. Dacă vom reuşi înainte ca El Gabal să întreprindă ceva împotriva noastră, atunci ne vom afla în siguranţă. Mă tem însă că el va încerca să ne taie drumul.

— În schimb Mariane, îl avem pe fiul său ostatec.

În acelaşi moment a venit spre noi mister Fleet. El ne-a anunţat că acum soseau doi arabi.

— S-ar putea ca printre ei să fie însuşi El Gabal? m-am întrebat eu.

— N-ar fi destul de chibzuit dacă ar fi El Gabal, Robert. Am putea totuşi să-l reţinem, ca să-l predăm poliţiei din Kanuar. Acolo i s-ar putea imputa şi alte nelegiuiri, printre care se numără şi omorurile.

— Sunt de aceeaşi părere, mister Farrow, a intervenit mister Fleet. Tocmai de aceea noi trebuie să încercăm să-l capturăm. S-ar putea ca atunci să salvăm viaţa la mai mulţi albi.

După vreo cinci minute cei doi arabi au fost la noi. Unul din ei ne-a salutat politicos şi a spus:

— Vin din însărcinarea lui El Gabal ca să vă cer eliberarea fiului

său. El Gabal promite să nu întreprindă nimic împotriva voastră şi vă lasă să treceţi în voie prin ţinutul său. Ali ben Tura se va reîntoarce la voi şi veţi porni împreună mai departe.

— Şi cine ne garantează că El Gabal îşi va ţine cuvântul? a întrebat Marian.

— El Gabal nu este un om de nimic! a răspuns mândru arabul. El Gabal nu şi-a călcat încă niciodată cuvântul dat.

Marian l-a examinat pe cel ce vorbea, apoi a continuat după o pauză:

— Bine, dacă El Gabal nu şi-a retras încă niciodată cuvântul, atunci să ne acorde şi el încredere nouă. Nu putem avea încredere reciprocă, dacă unul dintre noi şi-o retrage. Nici eu nu mi-am călcat vreodată cuvântul şi promit să-i dau drumul fiului său la răsăritul soarelui. El Gabal trebuie să se declare satisfăcut cu asta.

— Şi într-adevăr, ai să-l eliberezi străine?

— Îl voi elibera, i-o făgăduiesc asta. Este însă nevoie ca şi El Gabal să-şi ţină promisiunea, pentru că altfel va avea de-a face cu răzbunarea noastră!

Arabul l-a privit pătrunzător pe Marian. Apoi s-a înclinat politicos şi s-a îndepărtat urmat de însoţitorul său.

Când m-am uitat în jur, am trăit o dublă surpriză. Una a fost aceea că l-am descoperit pe Ali ben Tura chiar lângă noi iar cealaltă că prizonierul nu se mai găsea la locul său!

— Unde-i El Leil? l-a întrebat Marian pe Ali ben Tura. Şi de unde ai apărut aşa deodată?

— Eu i-am urmat pe cei doi arabi stăpâne, a răspuns Ali ben Tura un pic cam încurcat. Însă nu l-am eliberat pe prizonier.

Mister Fleet s-a repezit asupra lui, gesticulând cu pistolul în faţa sa.

— Numai tu i-ai dat drumul, numai tu, mişelule! a strigat el mânios. Te-ai strecurat în propria tabără şi i-ai tăiat legăturile prizonierului!

Ali ben Tura a rămas tăcut.

Se putea ca *mister* Fleet să aibă dreptate, de vreme ce Marian nu intervenea, deşi el era foarte supărat. Prin pierderea prizonierului, planul său căzuse în baltă. Era puţin probabil că El Gabal ne va da voie să străbatem domeniul, acum când nu-l mai îngrijora soarta fiului său. Eu eram de la început convins că există o legătură între Ali ben Tura şi prizonier şi că ghidul nostru îl eliberase. O făcuse cu atâta prudenţă şi fără zgomot, încât n-am observat nimic.

— *Masseri*! l-am auzit deodată pe Pongo în spatele nostru. Prizonier aici este!

Spunând aceasta, el l-a aruncat pe *El Leil* la pământ.

— Cum ai putut să-i zădărniceşti fuga, Pongo? l-am întrebat eu cuprins de bucurie.

— Pongo văzut prizonier vrea fugit, *masser*. Pongo repede dat seama şi iar lovit.

După ce a rostit aceste cuvinte, l-a legat din nou pe El Leil.

Ali ben Tura nu-şi schimbase atitudinea. Ori putea să se stăpânească cu desăvârşire, ori tăcea din îndărătnicie. Nu l-am pierdut din ochi, ca să nu-i dau prilejul să-l scape încă odată le El Leil.

— Şi acum vom porni! a anunţat Marian. Pe prizonier îl vom lăsa să plece la răsăritul soarelui.

Când Ali ben Tura a văzut pregătirile pentru reluarea călătoriei s-a înspăimântat. Şi-a revenit însă când Marian i-a împărtăşit că într-adevăr îi vom da drumul lui El Leil înspre dimineaţă. Ne înţelesesem chiar cu El Gabal şi asupra locului unde avea să se întâmple asta.

În curând cămilele noastre au fost înşeuate. Aveau să ne ducă pe întinderile nesfârşite ale deşertului. Apoi le-am făcut să îngenuncheze şi ne-am instalat deasupra. Animalele s-au pus imediat în mişcare. La început am călătorit o bucată de drum printre nişte depresiuni, înainte de a urma iarăşi pista.

II
DISPARIŢIA LORDULUI CRAMP

DUPĂ CE NE-AM ÎNDEPĂRTAT îndeajuns de locul taberei noastre, am luat-o la goană într-un ritm susţinut. Ali ben Tura călărea cu mult mai înainte şi nu părea nicidecum prea îngrijorat că mergea în frunte. Între timp îşi revenise şi El Leil şi primul lucru ce l-a făcut a fost să se încordeze cuprins de furie, ca să se elibereze. Însă şi-a dat seama îndată că nu va izbuti şi s-a resemnat să-şi accepte soarta. El totuşi nu ştia ce hotărâsem cu tatăl său şi acum credea că probabil îl vom preda poliţiei din oaza Kanuar.

Totuşi el cunoştea că noi nu puteam de fel să-i facem vreun rău, deoarece nu întreprinsese nici un act duşmănos împotriva noastră. În pustiu, fiecare om poate să se apropie pe furiş de altă tabără, ca să vadă dacă are de-a face cu prieteni sau duşmani. Nu era deci vinovat de vreo faptă pedepsită de lege. Însă El Leil trebuia să se teamă de alte învinuiri. Cu toate acestea, el nu ne-a adresat nici un cuvânt, părea chiar mândru, în ciuda situaţiei lui de prizonier.

Marian, care călărea alături de el, întrucât Pongo se apropiase cu cămila ce-l purta de prizonier, l-a întrebat pe acesta pe neaşteptate:

— El Leil, te voi elibera, dacă îmi vei spune unde se află prietenul meu, lordul Cramp, al cărui pistol îl purtai la cingătoare.

Arabul şi-a ridicat capul şi i-a aruncat lui Marian o privire plină de ură. Dar n-a răspuns nimic.

— Dacă lordul Cramp nu este găsit, atunci vei fi judecat la oaza din Kanuar pentru uciderea lordului, a cărui armă ţi-ai însuşit-o.

— Nu sunt ucigaş, lordul Cramp trăieşte, a răspuns în sfârşit arabul.

— Şi unde-l putem găsi, El Leil?

Omul a cugetat câteva minute şi părea foarte hotărât să nu răspundă la întrebarea lui Marian. Apoi totuşi şi-a înălţat brusc capul şi a explicat:

— Eu nu i-am făcut nimic. El însă m-a atacat prin surprindere şi atunci l-am luat prizonier. Dacă mă lăsaţi liber, atunci vă voi spune unde se află lordul Cramp.

— Nu ne poţi conduce la acesta, El Leil?

În ochii arabului a scânteiat din nou ura. Însă vocea i-a devenit foarte liniştită când a răspuns:

— Pot să vă conduc, dar nu ştiu dacă nu-i primejdios pentru voi. Tatăl meu…

Aici s-a întrerupt subit, ca şi cum ar fi vorbit prea mult, dar Marian şi-a exprimat părerea râzând:

— Aşadar, lordul Cramp se găseşte la tatăl tău, la El Gabal, nu-i aşa?

— Domnule, cine ţi-a spus că e la tatăl meu? a întrebat arabul înspăimântat, adresându-se de-acum prietenului meu cu „domnule”.

— Acum noi ştim totul. Deci ne vei călăuzi la lordul Cramp când îţi voi da drumul?

Mai întâi arabul a chibzuit. Apoi a explicat că o va face, însă pretindea să fie pus în libertate fără amânare.

— Vei fi liber înspre dimineaţă, El Leil, l-a încredinţat Marian. Va trebui însă să-ţi dai cuvântul şi să-ţi respecţi făgăduiala. Eşti gata să juri?

Arabul s-a angajat. După asta Marian i-a tăiat legăturile şi i-a spus că-i liber, însă va fi nevoit să ne însoţească până în zori.

Cu o oră înainte de răsăritul soarelui ne-am oprit şi am descălecat. Din fericire mai aveam vreo câteva pastile de alcool solid pentru bucătăria noastră de campanie, aşa că întrucât nu se uscase baliga de cămilă pe care o adunase prevăzător Pongo din lipsă de lemne, le-am consumat pe acestea. Voiam să luăm pe fugă o gustare şi după ce El Leil avea să ne indice drumul înspre locul unde se afla lordul Cramp, aveam să-l lăsăm liber. Aveam să-l conducem şi să-l lăsăm până acolo unde nu va fi primejdios pentru noi şi totodată să-l întâlnească repede pe tatăl său.

Prepararea micului dejun ne-a preocupat într-o oarecare măsură, încât vreo câteva minute n-am acordat atenţie lui El Leil şi ghidului caravanei noastre. Când am vrut să ne interesăm de cei doi, am făcut o descoperire neplăcută. Ali ben Tura zăcea ca şi mort la pământ iar El Leil nu mai era de văzut.

Pongo ne-a strigat că dispăruse o cămilă. Acum ştiam ce se petrecuse. El Leil fugise, dar încă nu stabilisem dacă cu, sau fără

ajutorul lui Ali ben Tura.

A alergat la cea mai apropiată movilă de nisip şi ne-am uitat în jur. Am văzut în depărtare un călăreţ singuratec alergând peste întinderea de nisip. Era El Leil. În spate îi atârna o puşcă, arma lui Ali ben Tura.

Ne-am dus imediat la acesta ca să-l luăm la rost. Îndată ce am ajuns la el, s-a ridicat speriat şi a început să strige că fugarul îi furase puşca.

— De unde ştii Ali ben Tura, că ţi-a furat puşca? l-a întrebat Marian.

— Totuşi nu mai este aici, efendi!

— Da, te prefaci foarte bine. Sau numai te-ai prefăcut că dormi când El Leil ţi-a şterpelit-o?

— El m-a doborât, stăpâne!

— V-am spus totuşi mereu că acest individ nu prezintă încredere, a strigat supărat Fleet. E de la sine înţeles că l-a ajutat pe prizonier, pentru a doua oară, iar de această dată cu urmări şi mai rele!

— Va trebui să i-o plătim, a exclamat Marian.

— Acum şi-a realizat scopul!

— N-avea nici un rost să-l urmărim pe fugar. Noroc că nu mai eram prea departe de oaza Kanuar, unde puteam achiziţiona o nouă cămilă, întrucât fugarul plecase cu cea a lui Ali ben Tura. Fără îndoială că ghidul nostru arab contribuise cu cea a lui Ali ben Tura. Fără îndoială că ghidul nostru arab contribuise la fuga prizonierului. Procedase însă în aşa fel încât să pară că fusese doborât şi furat. În realitate, Ali ben Tura nu-i cedase lui El Leil numai cămila sa ci şi puşca. Prin urmare, între cei doi exista o înţelegere tainică. Marian părea să aibă acelaşi gând. El îl observase pe arab fără să bată la ochi.

Pongo nu-l ţinea legat pe Maha, atunci când fugarul nu era prea departe. Maha era încă în stare să-l ajungă din urmă.

Înainte de a urca soarele, noi am şi terminat cu micul dejun. Întrucât aveam numai patru cămile, a trebuit să-l ducem călare pe Ali ben Tura cu schimbul. Pongo l-a luat cel dintâi pe Ali ben Tura pe cămila sa. El călărea înainte împreună cu mister Fleet. Marian şi cu mine îi urmam ceva mai încet, pentru că voiam să nu-l scăpăm din ochi pe Ali ben Tura.

Ne întreţineam amândoi, vorbind despre El Gabal şi fiul său.

— El Gabal va susţine acum, am deschis eu discuţia, că nu i-am eliberat fiul, de vreme ce acesta a şters-o. Ca urmare, în condiţiile date, el nu-şi va mai respecta înţelegerea.

— M-am gândit şi eu deja la asta, Robert, însă nu-mi fac prea mari griji. Acestui individ i-ar trebui foarte multă prudenţă ca să ne urmărească. Eu totuşi i-am spus lui El Leil că lordul Cramp este prietenul nostru, cu toate că nu-l cunoaştem de fel pe acest om.

— Şi vrei să-l păstrezi pe Ali ben Tura, Mariane?

— Fireşte că el joacă în faţa noastră o comedie şi ascunde cu acest

om sub o perdea. Va trebui să-l observăm în continuare cu atenţie.

Maha, care mergea foarte aproape de cămila mea, s-a uitat deodată adulmecând înspre dreapta. Însă nu s-a pregătit să pornească într-acolo. Când i-am urmărit privirea în direcţia aceea, am zărit ceva în depărtare, ceva ca o găină a pustiului, care tocmai dispărea pe după o colină mare de nisip.

Era bine să împuşcăm vreo câteva din aceste găinuşe. Dar înainte de a-i putea spune lui Marian această întrebare, a trosnit pe neaşteptate o împuşcătură. În aceiaşi clipă, cămila ce-o călăream s-a lăsat în genunchi. Eu am căzut peste grumazul animalului şi am fost aruncat în nisip, unde am rămas întins câteva secunde. Totul s-a petrecut aşa de repede, încât n-am mai avut timp să aud strigătul înspăimântat al lui Marian. Cămila sa, cuprinsă de agitaţie, a luat-o la goană împreună cu el. În acelaşi timp a izbucnit o a doua împuşcătură şi foarte aproape de capul meu a trecut un glonţ. Am auzit proiectilul şuierând şi m-am aplecat adânc.

Arma îmi atârna neputincioasă, ca întotdeauna, de şaua cămilei care în acest moment se tăvălea pe jos cuprinsă de agonie.

Am făcut un salt rapid, aveam deja pistolul în mână şi mă uitam cercetător în toate părţile. În fiecare clipă putea să pornească o a treia împuşcătură, atunci cel puţin puteam să-mi dau seamă un de stătea ascuns trăgătorul.

I-am văzut pe Pongo şi pe mister Fleet întorcându-se din dreapta mea. Auziră şi ei împuşcăturile şi veneau să mă ajute. Însă mai înainte de a ajunge, am auzit un strigăt îngrozit după o dună de nisip. M-am grăbit de îndată într-acolo şi când am ajuns pe ridicătura de nisip, mi s-a oferit o privelişte ciudată. Fugarul El Leil era întins la pământ. Deasupra lui stătea Maha al nostru mârâind înspăimântător. El Leil nu cuteza să facă nici o mişcare. Se lăsase în voia sorţii şi nu se mai aştepta din partea noastră la nici o îndurare.

Puşca lui Ali ben Tura zăcea lângă el, am ridicat-o şi am aruncat-o cât colo. Cămila sa era ascunsă prin apropiere. Lipsit de armă, îl puteam ţine acum în şah pe El Leil doar cu pistolul. L-am chemat înapoi pe Maha şi i-am cerut lui El Leil să se ridice.

El Leil s-a ridicat iute şi a rămas în picioare înaintea mea. L-am poftit să vină la animalul meu împuşcat. M-a ascultat indispus. Când a reuşit între timp să se reîntoarcă şi prietenul meu, s-a uitat uimit la El Leil. Cum era şi de aşteptat, Marian a vrut să lămurească imediat situaţia şi a sărit mânios din şa. El a păşit în faţa lui El Leil şi a răcnit:

— Deci aşa îţi ţii tu promisiunea, El Leil! Eşti un ucigaş şi pe deasupra şi un laş. Nu mai văd acuma de ce nu trebuie să te predau autorităţilor. Aşa cum pretind perceptele deşertului, sunt în drept să te împuşc pe loc ca, bandit al deşertului. Noi nu ne temem de tatăl tău, chiar dacă el a pornit încoace la drum. Eu i-am dat cuvântul că am să

te eliberez la revărsatul zorilor şi desigur că o făceam dacă nu fugeai. Acum însă nu mai pot să-ţi acord iertarea. Ai întreprins însă şi o a doua încercare de fugă. Pongo, leagă-l!

Pongo era gata pregătit cu o frânghie. El l-a legat strâns pe prizonier pe cămila sa şi a vrut să se urce din nou în şa, când s-a pus în discuţie că avem doar patru cămile la cinci călăreţi, la care se adăuga prizonierul. Ca urmare, a fost nevoie ca Ali ben Tura să călătorească pe rând cu fiecare dintre noi.

Marian a examinat cămila împuşcată. Era de acum moartă. I-am luat şaua şi bagajul meu şi am distribuit încărcătura pe celelalte animale. Abia după aceea am încălecat iarăşi. Eu am fost primul care l-am luat pe Ali ben Tura pe cămila mea. Acesta avea să stea în spatele meu şi să se ţină bine de şa. Pongo îl luase deasemenea pe El Leil, legându-l strâns înapoia lui. Însă prizonierul nu stătea călare pe spinarea animalului, ci fusese în aşa fel culcat, încât să nu se poată elibera.

Marian şi cu Fleet călăreau ceva mai înainte, din pricină că animalele noastre fiind greu împovărate rămâneau în urmă. Eu călăream alături de Pongo şi discutam cu el. Mă stăpânea sentimentul că deşi îl aveam pe Ali ben Tura în spatele meu, el intenţiona totuşi să întreprindă ceva împotriva mea. Poseda însă un cuţit lung. Dacă într-adevăr era unul dintr-ai lui El Gabal, atunci exista posibilitatea reală ca el să vrea să-i răzbune fiul.

De aceea îmi îndreptam tot timpul atenţia asupra lui. Totuşi Ali ben Tura şedea atât de liniştit în spatele meu, încât suspiciunile ce mă copleşeau m-au părăsit curând, pe măsură ce înaintam pe drum.

Cam în acelaşi timp, Marian şi cu Fleet îşi frânau înaintea noastră cămilele şi ne făceau semne. Pongo şi cu mine am privit în faţă, însă n-am putut să ne dăm seama ce voiau tovarăşii noştri. Când aceştia s-au ridicat în şei şi au examinat ce de-amănuntul solul nisipos din faţă, ne-am înălţat şi noi şi am încercat să cercetăm înaintea noastră. Pongo s-a uitat încă o dată la prizonierul său. Întrucât acesta se afla în aceeaşi poziţie, el şi-a îndreptat cămila, odată cu mine, spre cei doi camarazi, ca să cercetăm şi noi terenul. Abia şi-a aruncat din fugă privirea, că a şi strigat cuprins de veselie:

— *Masseri,* aici trecut leu cu femeie. Urmă încă proaspătă.

— Cum poate să trăiască un leu aici în pustiu?

— *Masseri,* trebuie gândit că oaza aproape. Simba place fi aproape de ea.

— Ah, atunci am putea pune la cale o interesantă vânătoare de lei, a fost de părere Marian râzând. Ce crezi, *mister* Fleet, ţi-ar face plăcere aşa ceva?

— Este o întrebare hazlie, *mister* Farrow. Numai să vină perechea aceasta! Va fi cu siguranţă vânată!

— Urmele duc într-adevăr în direcţia oazei, am remarcat eu, observând întipărirea în nisip a labelor.

— Haide, atunci să-i dăm drumul, a strigat Marian glumind. Totuşi, de îndată ce am ajuns lângă o ridicătură de teren, el s-a întors agitat. Acolo... acolo sunt leii! Veniţi repede încoace. Cele două fiare o vor tuli-o.

El a vrut să o ia înainte, dar deodată cămila sa nu părea să fie dornică să participe la o vânătoare de lei. Eu mă uitam cum *mister* Fleet îşi lovea furios animalul.

Tocmai voiam să mă îndrept înspre cămila mea, dar am rămas împietrit pe loc, când am văzut cum animalul meu de călărie şi cămila lui Pongo se îndepărtează într-o goană sălbatecă: Pe amândouă animalele se găseau nişte călăreţi: Ali ben Tura şi El Leil! Ambele cămile alergau mereu, tot mai iute. Pongo şi cu Maha au vrut să se ia de fugari, dar Marian i-a strigat să se întoarcă repede înapoi. N-avea nici un rost să-i urmărească. Chiar şi călare nu i-am mai fi putut opri. Marian tuna şi fulgera:

— A trebuit s-o mai păţim odată! a răcnit el turbat de mânie. Este pentru a treia oară când ne scapă El Leil.

— Şi din nou Ali ben Tura i-a înlesnit fuga! am încheiat eu scrâşnind din dinţi. Ar fi trebuit să-l legăm şi pe acesta. Acum am fost traşi pe sfoară şi în afara de asta, avem două cămile mai puţin.

— Şi odată cu ele, au dispărut şi bagajele noastre, puşca şi rucsacul tău Robert. De această dată treaba e serioasă.

Eram tot mai furios. Îmi părea rău după admirabila mea carabină cu repetiţie, care mă însoţise în toate călătoriile mele! Dacă El Gabal n-ar fi presupus că noi am pornit la drum, atunci aş fi încercat să-l înduplec pe Marian să-l urmărim pe El Leil.

Acum ni s-a alăturat din nou mister Fleet. Şi el era prost dispus, pentru că îl scăpase ocazia vânătorii de lei din pricina fugii celor doi. Şi pe deasupra, era zorit să pornim cât mai curând, până a nu apuca să ajungă aici El Gabal. Fiecare din cămilele noastre era în stare aşadar să poarte doi călăreţi, la prima vedere şi asta până în apropierea oazei Kanuar, iar restul drumului să-l parcurgem pe jos.

— Cu siguranţă că Maha ne-ar putea preveni dacă cei doi ar avea de gând să ne atace din spate şi-a dat cu părerea Fleet, pe când o luasem din nou la drum.

Când soarele a ajuns sus, am făcut un popas. A fost o privelişte tristă pentru noi când am văzut cele două cămile ale noastre zăcând sleite de puteri una lângă alta pe nisip. Mai aveam şase ore de mers până la Kanuar. Speram numai ca El Gabal nu ne va ajunge până când vom fi acolo.

Ne-am odihnit doar două ceasuri, cu toate că soarele ne ardea cu o fierbinţeală insuportabilă. Însă nu ne era permis să zăbovim prea

mult, întrucât dacă El Gabal ar fi continuat să călărească şi în vremea prânzului, putea să ne ajungă curând din urmă. Fără îndoială că la această nouă întâlnire el ar mai fi prudent şi ar depune toate strădaniile ca să ne captureze. Aşa că ne-am pus în mişcare în mare grabă cele două animale ale noastre. Păreau să adulmece apropierea oazei, căci peste puţin au început să-şi iuţească mersul într-un ritm susţinut. Nu era nevoie să le conducem şi le-am lăsat să meargă în voie după simţul lor. Aveam încredere că aveau să aleagă cel mai scurt drum spre Kanuar.

Ma uitam des în jur, însă nu am putut zări nici un urmăritor. Mai aveam înainte vreo patru ore de mers, când deodată Pongo al nostru şi-a ţinut pe loc cu o smucitură cămila şi ne-a arătat ceva îndărăt. Ne-am oprit şi noi şi am privit în partea aceea, În depărtare am văzut venind doi călăreţi, care se apropiau direct spre noi. Erau El Leil şi cu Ali ben Tura? Asta nu mi se părea cu putinţă. Mi-am scos cu toate acestea repede binoclul. Înainte de a apuca să-l reglez, l-am auzit pe Marian strigând copleşit de uimire:

— Acestea sunt totuşi nişte cămile fără călăreţi! Sunt cele două animale cu care au fugit El Leil şi cu Ali ben Tura. Pe legea mea! Cară şi bagajul tău şi al lui Pongo, Robert. Recunosc clar chiar şi carabina ta.

Acum am văzut şi eu cele două cămile prin binoclu. Prietenul meu avea dreptate, erau animalele noastre, care veneau de-a dreptul spre noi. Îşi aruncaseră oare jos călăreţii lor?

— Este extrem de ciudat şi-a dat cu părerea mister Fleet. Mă gândesc că cei doi au coborât ca să poposească. Deoarece n-au supravegheat cămilele, acestea au luat-o pe neaşteptate la fugă, ca să ajungă la oaza Kanuar, pe care deja o simţiseră.

— Asta poate fi posibil, mister Fleet, însă eu cred că El Leil şi Ali ben Tura au ajuns de-acum la El Gabal. Noi am auzit de la Ali ben Tura că El Gabal nu-i deloc un tâlhar. El jefuieşte numai când săvârşeşte o răzbunare. Aceste animale de călărie ne fuseseră furate şi de aceea El Gabal le-a şi dat drumul. El ştie că ne va urmări şi poate le va recâştiga.

— Nu-l cred capabil de o asemenea gândire pe acest om. În ochii mei el este un bandit şi criminal.

— Dumneata încă nu cunoşti obiceiurile acestor arabi, *mister* Fleet. Arabii şi beduinii văd în tâlhărie o mare ispravă, care îngăduie anumite reguli. Un tâlhar de caravane pune mare temei pe un om onest şi pe cuvântul de onoare. Chiar şi dreptul de ospitalitate al acestor inşi nu-i niciodată călcat. Când un beduin sau arab tratează pe un alt om cu pâine şi sare, atunci el se află sub protecţie, chiar dacă îi este duşman de moarte. De aceea eu totuşi cred în făgăduiala lui El Gabal şi nădăjduiesc că pentru moment ei o respectă.

— Deşi el ar putea afirma că nu ne-am ţinut-o pe a noastră, mister Farrow. Fireşte că El Leil va răstălmăci aşa lucrurile, încât să iasă cu faţa curată.

— Despre asta am şi discutat cu prietenul meu Robert, *mister* Fleet. Este posibil ca acum El Gabal să socoată că n-are nevoie să-şi ţină promisiunea. Însă cu toate acestea, noi îi vom vizita tabăra.

— Cum? Vrei să-l vizitezi, *mister* Farrow? a întrebat Fleet, buimăcit de-a binelea.

— Da, o vom face, l-a lămurit Marian. Poate că-l găsim la el pe lordul Cramp.

Între timp cele două cămile ne-au ajuns. Ne-am grăbit să le luăm, deoarece o asemenea apariţie cu întreaga noastră încărcătură, împreună cu armele, ne părea ceva de necrezut. Marian avea dreptate într-adevăr, totul era neatins, chiar şi puşca mea cu repetiţie mai atârna încă de chinga şeii.

Ne-am urcat bucuroşi fiecare pe propria noastră cămilă, deoarece acum puteam totuşi să ne grăbim mersul faţă de mai înainte. Curând au început să se distingă în depărtare coroanele palmierilor din oaza Kanuar. Soarele încă nu atinsese orizontul când am ajuns la destinaţie.

M-am minunat ca de obicei cum poate să ia naştere într-un pustiu o asemenea oază. Câte unele sunt binecuvântate cu atâta apă, încât poate să apară o adevărată aşezare ai cărei locuitori să se îndeletnicească până şi cu agricultura, când nu există apă doar pentru băut, ci şi pentru irigaţia ogoarelor, ceea ce face să apară o vegetaţie ca în poveşti pe acest sol nisipos. Alte oaze nu sunt la drept vorbind decât nişte sărăcăcioase gropi cu apă, unde nu rezistă nici o aşezare omenească. Mi se strângea inima gândindu-mă la acele bălţi mocirloase, pe care le întâlneam câte o dată prin pustiu.

E adevărat că oaza Kanuar, aflându-se cu mult mai încolo spre nord, ni s-a părut a fi din punctul nostru de vedere una foarte mare. Am întâlnit aici o dumbravă deasă de mimoze şi am găsit un izvor limpede, cu apă răcoroasă. Nu mai aveam nici o plăcere să călărim mai departe şi ne-am hotărât să petrecem noaptea în acest loc. Am descălecat repede şi ne-am dus cămilele la izvor. Au sorbit cu scâncete de plăcere lichidul răcoros, în timp ce ne interesam în jur să le găsim ceva de mâncare. Apoi ne-am îngrijit şi de noi.

Mai întâi ne-am ocupat de lemne, sau de alte materiale pentru foc. Ne-am adunat repede o rezervă îndestulată. Peste o oră trebuia să se lase întunericul. Până atunci voiam să mâncăm şi să facem pregătirile pentru odihna de noapte. Tocmai ne gândeam la „stăpânul cu capul mare” şi la perechea sa, cum este denumit adesea leul african, care poate că în seara aceasta făcea cuiva o vizită. De aceea se cerea să întreţinem focul până dimineaţa.

Tocmai când terminarăm masa, am sărit deodată drept în sus. O

voce groasă ne-a salutat în limba engleză:

— Bună seara, domnilor! Îmi face plăcere să vă întâlnesc!

La o depărtare de vreo zece paşi de noi stătea în picioare un omuleţ şi râdea blajin. Marian a dat din cap şi i-a răspuns:

— Bună seara, domnule! Totul este în regulă?

— Da, vă mulţumesc foarte mult!

Şi-a scos uriaşa lui cască colonială şi a schiţat o înclinare neîndemânatecă. Omul arăta ca un „provincial autentic”. Capul îi era cu totul chel, de parcă ar fi fost o bilă de biliard. Pe ţeasta lui nu se mai afla nici cel mai mărunt fir de păr. Fiind atât de scund, în schimb foarte rotofei, făcea impresia unui jocheu bătrân. Îmi era cu neputinţă să-i stabilesc vârsta. Putea tot aşa de bine să atingă şaizeci de ani sau numai patruzeci.

S-a aşezat fără nici o reţinere la foc, spunând în treacăt:

— Permiteţi-mi totuşi.

Apoi şi-a scos din nou casca şi-a înclinat capul reverenţios spre noi şi s-a prezentat:

— Sunt John Fork, primul şambelan al înălţimii sale lordul Cramp.

Până atunci noi îl observam zâmbind îngăduitori, însă dintr-o dată privirile ne-au devenit grave când am auzit acest nume. Lordul Cramp? Marian s-a uitat întrebător la el şi la fel şi noi.

— Sunteţi cameristul lordului Cramp, mister Fork? l-a întrebat el.

— Şambelan, *gentleman*, şambelanul Înălţimii sale lordul Cramp.

— Atunci puteţi să ne indicaţi cu certitudine unde e de găsit lordul Cramp. Noi suntem în drum spre el.

— Ah, îl cunoaşteţi pe lordul Cramp, domnule? Regret, însă nu pot să vă spun unde s-a oprit înălţimea sa. Ieri am cantonat aici. Lordul Cramp m-a părăsit aici, cu indicaţia de a-l aştepta. Asta s-a întâmplat acum trei zile. Însă lordul încă nu s-a înapoiat.

— Şi nu ştiţi încotro s-a dus călare?

— El a vrut să se aprovizioneze la un depozit de prin părţile astea. M-am interesat deja acolo, însă nici un om nu l-a văzut deloc.

— Dar, omule, nu te-a îngrijorat asta? a sărit mister Fleet.

— De ce m-ar îngrijora sir? Un bărbat ca lordul Cramp ştie întotdeauna ce are de făcut. El a spus că nu mă va lăsa să aştept prea mult aici. Deoarece şi alimentele mele sunt pe sfârşite. Rămâneţi aşadar fără grijă aici! Lordul Cramp nu va zăbovi prea mult.

— Cunoşti această armă, mister Fork? l-a întrebat Marian, înmânând omului pistolul lordului Cramp.

Acesta l-a apucat imediat a privit atent la armă. L-a întors pe o parte şi alta şi s-a uitat întrebător la prietenul meu, fără să adauge vreun cuvânt. Faţa i s-a schimbat brusc şi deodată a fost cuprins de îngrijorare şi de teamă.

— Această armă am găsit-o în pustiu, mister Fork, l-a lămurit

Marian.

— Ah, a răsuflat uşurat cameristul, atunci lordul Cramp doar l-a pierdut, nu-i aşa?

— Presupun că nu, mister Fork. L-am luat de la un arab, un anume El Leil.

— El Leil, fiul marelui pişicher El Gabal, *gentleman?* Povestiţi-mi repede! Lordul Cramp se află în primejdie!

Marian la informat ce-a păţit prin pustiu. Între timp s-a lăsat noaptea şi Pongo a făcut focul şi mai mare. Deasupra noastră era o puzderie de stele. De astă dată însă ne înconjura o floră abundentă, pe care noaptea o făcea şi mai strălucitoare. John Fork a meditat în tăcere multă vreme, ca şi cum s-ar fi luptat ca să ia o hotărâre. Marian mi-a aruncat o privire semnificativă, acum când aflase ceea ce îi spusese mister Fork. Pongo şi cu Maha au ocolit tabăra noastră. Puteam fi liniştiţi, deoarece nici un om n-ar fi reuşit să se strecoare aşa de uşor peste această pază. Deodată John Fork spuse:

— *Gentlemeni,* trebuie să vă împărtăşesc ceva, cu toate că lordul Cramp a dat ordin ca nimănui să nu-i spun nimic despre această chestiune. Însă sunt nevoit acum să-mi calc cuvântul. Îndrăznesc să vorbesc astfel din motive de forţă majoră, căci lordul Cramp se găseşte acum în mâinile celui mai mare duşman al său şi dacă nu vom acţiona repede şi-ar putea pierde viaţa. Am spus cu „noi” deoarece sunt convins că mă veţi ajuta. Numele lui este Lordul Cramp şi mă cunoaşte deja de multă vreme, de când am trecut împreună prin multe aventuri. Câteva din peripeţiile sale pe Nil şi în Congo de jos au apărut deja în gazetele engleze şi au fost semnate „John Fleet”. Lordul Cramp a venit călare la această oază pentru a treia oară, pentru că are de plătit lui El Gabal o veche socoteală. Care-i motivul acestei ure reciproce nu o cunosc. Însă cu câtva timp mai înainte, pe când el era împresurat din toate părţile de oamenii lui El Gabal, l-a împuşcat pe fiul cel mare al acestuia şi de aici se trage acea hotărâre de răzbunare. Noi trebuia să nu mai pătrundem în acest ţinut, dar lordul Cramp i-a dat cuvântul că se va duce la el. Când se va decide acest duel pe calea armelor, asta nu o ştiu. Socot însă că va avea loc cât se poate de curând.

— Scuză-mă că te întrerup, mister Fork, a sărit Marian. De vreme ce El Gabal şi lordul Cramp sunt duşmani cuprinşi de ură, cum puteau ei pune la cale un duel, fără să se împuşte unul pe altul, când aveau armele la ei?

— El Gabal a trimis un mesager care a făcut propuneri pentru acest duel. Nu cunosc însă ce răspuns i-a dat lordul Cramp. Ştiu doar că el a acceptat. Dacă a ajuns în stăpânirea acestei arme, asta înseamnă că lordul Cramp a căzut în duel, căci fără îndoială aşa s-a întâmplat.

— Şi totuşi vreţi să porniţi călare la drum după el, mister Fork?

— Da, trebuie să am o certitudine, *gentlemeni.* Poate că totuşi mai trăieşte încă. Astăzi nu mai are nici un rost să călărim spre Tibesti, însă mâine dimineaţă vom porni imediat.

Ne-am încins la vorbă. Ne-am întreţinut îndelung despre El Gabal şi lordul Cramp şi am schimbat tot felul de păreri despre ei, până am obosit. Întrucât dimineaţa avea să ne aştepte o obositoare expediţie călare, către miezul nopţii ne-am întins pe jos. Fiecare din noi trebuia să stea o oră de veghe şi în afară de asta, se putea întâmpla ceva deosebit şi în acest caz ne-am fi trezit cu toţi şi adio cu somnul!

III
PE CĂMILE SPRE TIBESTI

ERAM CEL DE-AL TREILEA care urma să fac de pază în timpul nopţii. *Mister* Fleet m-a trezit şi m-a înştiinţat că până acum nu se petrecuse nimic deosebit. I-a atras atenţia însă în depărtare un leu, care, ca de obicei, îşi arată colţii împotriva unui alt adversar de-al său.

Nu mă surprindea că după cât se părea ne dădeau târcoale leii. Perechea aceea de fiare se furişa spre aşezare, întrucât probabil că spera ca aici să aibă parte de o pradă mai bogată. Eu n-am rămas pe lângă foc. După ce am pus peste el alte vreascuri, m-am ridicat şi am făcut un ocol micii noastre tabere. Nu voiam să fiu prea luminat, ci mai bine să mă retrag în întuneric, deoarece de acolo se putea observa totul mai bine şi mai desluşit.

S-a scurs o jumătate de oră fără să bag de seamă ceva. Luasem loc pe un ciot de copac şi reflectam la cazul lordului Cramp. Deodată, am avut impresia că văd ceva printre arbuştii mai luminaţi din apropierea mea. M-am ridicat prudent, am păşit apropiindu-mă de locul acela din partea opusă. Totuşi când în sfârşit am ajuns, ceea ce părea a fi ceva alb dispăruse. Mi-am aplecat capul şi am iscodit desimea de crengi de la marginea taberei.

În aceeaşi clipă am tresărit speriat. Drept spre camarazii mei păşea o siluetă albă. De umărul omului atârna o flintă lungă şi l-am recunoscut imediat. Acesta nu era nimeni altul decât trădătorul de Ali ben Tura. Am pus imediat mâna pe pistol şi am ieşit cât am putut mai fără zgomot din desiş. Ali ben Tura mergea încet înainte şi se afla acum foarte aproape de camarazii mei adormiţi. Nu mă despărţea de el nici zece paşi, însă l-am ajuns înainte de a putea produce o nenorocire. De aceea, am strigat cât am putut:

— Stai sau trag! Sus mâinile!

Ali ben Tura s-a întors, dar n-a ridicat braţele ci mi-a făcut un semn liniştitor. La strigătul meu puternic, s-au trezit cu toţi şi şi-au apucat armele. Când *mister* Fleet l-a recunoscut pe Ali ben Tura, a sărit ca ars şi s-a repezit la el cuprins de satisfacţie.

— Te-ai întors trădătorule? a răcnit el. Cutezi să te araţi din nou în faţa noastră?

Ali ben Tura a rămas pe deplin liniştit. Cu o voce slabă, însă hotărâtă ne-a cerut să stăm pe loc, întrucât voia să ne comunice ceva important. Dar *mister* Fleet nu intenţiona să se calmeze. Abia când Marian i-a cerut stăruitor, s-a aşezat jos. Însă ochii îi străluceau de furie şi mâna îi ţinea crispată pistolul.

— *Efendi* Farrow, a început Ali ben Tura, ştiu că te gândeşti că sunt un trădător, dar nu sunt. M-am străduit ca El Leil să fie eliberat constrâns de o obligaţie, pe care o vei înţelege mai târziu. Socot că am fost loial cu dumneavoastră şi n-am vrut să vă fac vreun rău. Acum am venit din nou, ca să ne ducem spre Tibesti, unde desigur doriţi să-l salvaţi pe Lordul Cramp.

— Şi vrei într-adevăr să faci asta, Ali ben Tura? l-a întrebat neîncrezător prietenul meu, presupunând o nouă născocire.

— O voi face, deoarece o fac în interesul propriu, dacă o să fii de acord, domnule Farrow. Ai devenit bănuitor şi crezi că vă voi atrage într-o cursă. Cunoşti regulile pustiului? Iată cuţitul meu! Şi dă-mi-l pe al tău! Vom face acest schimb şi nicicând un arab care-şi oferă cuţitul cuiva nu se va ridica împotriva acelui om.

Marian şi cu mine cunoşteam această datină a populaţiei beduine. Când doi oameni îşi schimbă cuţitele, atunci asta este socotit ca un fel de frăţie de sânge. Acum Marian putea să-i acorde încredere cuvântului lui Ali ben Tura, dar s-a uitat încă mereu la el clătinând din cap. În sfârşit şi-a scos cuţitul şi i l-a întins lui Ali ben Tura, luându-l în schimb pe al acestuia.

— Prietenii tăi sunt acum şi ai mei, a declarat Ali ben Tura. Ei pot avea încredere în mine, căci vom porni cu toţii să-l scăpăm pe lordul Cramp.

— Îl cunoşti pe acesta, Ali ben Tura?

Ghidul nostru s-a lăsat în genunchi şi a confirmat din cap. Apoi sa ridicat din nou şi uitându-se deschis la Marian a spus:

— Da, îl cunosc. Eu ştiu că va tranşa un conflict cu El Gabal pe calea armelor. Însă duelul este barbar. Lordul Cramp nu-l va întrece, deşi este un om curajos şi a acceptat provocarea la duel a lui El Gabal. Acest duel trebuie oprit, altfel el va fi pierdut şi chiar şi eu.

— Chiar şi tu, Ali ben Tura?

— Chiar şi eu, *efendi* Farrow. I-am dat cuvântul lordului că-l voi salva.

— I l-ai dat tu însuţi?

— Nu, deşi asta n-are importanţă, trebuie însă să-mi respect făgăduiala.

— Aşadar, intenţionezi să mergi cu noi spre Tibesti, în munţii în care sălăşluieşte El Gabal?

— Da, eu cunosc cu de-amănuntul drumul. Deasemenea, ştiu unde locuieşte. El n-are o tabără de corturi, ci sălăşluieşte în munţi. Acolo posedă un palat din piatră în care n-a putut pătrunde nici un om, pentru că nu cunoaşte precis drumul.

— Şi tu îl cunoşti. Ali ben Tura?

— Îl cunosc bine, deoarece l-am străbătut adeseori.

— Atunci spune-mi acum adevărul, Ali ben Tura. Faci parte din ai lui El Gabal sau nu?

— Eu ţin de ei, dar sunt adversarul lui. Atâta vreme cât se va înverşuna împotriva lordului Cramp. Vă voi spune absolut fără ocol că vă rog numai în calitate de ghid al dumneavoastră să-i acordaţi ajutor lordului Cramp. Sunteţi singurii care-l pot salva.

— Acum te cred. Ali ben Tura. Când vrei aşadar să pornim.

— Chiar imediat. Noaptea asta este avantajoasă pentru noi. El Gabal s-a întors în munţi şi drumurile lui nu se vor încrucişa cu ale noastre. Putem ajunge la Tibesti în două zile. Până acolo sunt totuşi trei sute cincizeci de kilometri. E posibil să-i străbatem chiar înainte de a ajunge acolo El Gabal, fiindcă el nu are cămile aşa de bune şi iuţi.

— Cum, putem parcurge trei sute cincizeci de kilometri cu animalele noastre şi încă să ne mai şi întoarcem cu ele? a întrebat Marian mirat. Desigur că nici tu însuţi nu crezi asta, Ali ben Tura.

— Vom acoperi cu siguranţă această distanţă, însă nu cu animalele voastre, ci cu ale mele. Acolo undeva, unde începe din nou pustiul aşteaptă un tovarăş de-al meu cu animale de călărie odihnite, pe care le veţi putea încăleca imediat. Vă voi umple burdufurile cu apă şi apoi mă veţi urma! Nu avem timp de pierdut dacă vrem să-l scăpăm pe lordul Cramp!

Eram de-acum sculaţi şi am fost îndată gata de plecare. Însă mai întâi am vrut să cercetăm animalele noastre, după care l-am urmat pe Ali ben Tura, care ne-a călăuzit prin tufişuri. Când am pătruns în pustiu, am văzut clar la lumina lunii aşteptând şase cămile. Dar ce animale minunate! Cu adevărat rasa hedjin, cămile de cursă! Într-adevăr, cu aceste animale puteam fără îndoială să ne înapoiem din acest ţinut îndepărtat, întrucât asemenea cămile nu obosesc aşa de iute.

Atât de mult am admirat animalele, încât în cele din urmă Ali ben Tura a întrebat sfios:

— Eşti mulţumit, *efendi* Farrow?

— Fireşte că sunt mulţumit, Ali ben Tura. Îţi aparţin într-adevăr aceste animale.

— Îmi aparţin, *efendi* Farrow. Ali ben Tura nu minte.

— De unde le ai?

— De la tatăl meu. N-am dreptul să-ţi spun mai mult, *efendi* Farrow, însă va trebui să afli totul mai târziu, când va fi salvat lordul

Cramp.

— Şi ce vom face cu cămilele noastre?

— Tovarăşul meu le va lua cu el. Sper că veţi renunţa pe viitor la ele, după ce veţi merge călare pe aceste animale.

— Vrei cumva să ni le faci cadou, Ali ben Tura?

— Da, însă trebuie să mă ajutaţi să-l salvez pe lordul Cramp.

Marian i-a întins mâna. Acesta era ca un fel de angajament solemn, pe care el îl lua faţă de Ali ben Tura.

Pe mine mă copleşise deja spaima şi îngrijorarea după cum arăta tânărul arab. Pentru că ne ruga într-una să-l ajutăm ca să-l elibereze pe lordul Cramp.

Între timp, Pongo făcuse cu ajutorul lui John Fork toate pregătirile de plecare, aşa încât noi nu urma decât să ne urcăm şi să ne instalăm pe cămile. Totul s-a terminat într-un sfert de oră.

John Fork îl privea mereu cu insistenţă pe Ali ben Tura. Asta mă cam contraria. Cunoştea cumva chipul arabului mai dinainte?

După ce m-am aşezat în şa şi animalul a pornit în noapte, zburând ca o săgeată lansată de coarda unui arc, s-a nimerit aşa încât m-am pomenit călărind lângă Marian. Ali ben Tura mergea în fruntea micii noastre coloane şi avea grijă ca să ne deschidă drumul.

— *Mister* Farrow, îl cunoaşteţi de multă vreme pe acest Ali ben Tura? l-a întrebat pe prietenul meu cameristul excelenţei sale lordul.

— L-am angajat pe lângă lacul Ciad, *mister* Fork. Este un băiat cam ciudat, de vreme ce s-a obligat el însuşi să-l salveze pe lordul dumitale.

— Însă, daţi-mi voie, *mister* Farrow, în chestiunea asta ceva nu e în regulă! Aţi plecat de la lacul Ciad acum cinci sau şase zile, în timp ce eu şi lordul Cramp l-am părăsit abia în urmă cu trei zile. Cum putea Ali ben Tura să ştie încă de atunci că lordul se află în primejdie?

— M-am gândit şi eu deja asupra acestui mister, mister Fork. Pe semne că Ali ben Tura aflase că lordul Cramp intenţiona să se întâlnească cu El Gabal ca să decidă o chestiune de onoare. Când apoi noi am dat de EL Gabal, probabil că Ali ben Tura a auzit că lordul se şi găsea în mâinile arabului. Chestiunea nu poate avea altă explicaţie.

— Este o treabă extrem de curioasă, *mister* Farrow. În momentul de faţă Ali ben Tura mi se părea că este într-adevăr cinstit. Cunosc eu obiceiul cu schimbatul cuţitelor. Niciodată nu va îndrăzni un beduin sau arab să-l încalce. El ar fi izgonit din tribul său dacă şi-ar păta onoarea. Nu mă taie capul însă ce are el de-a face cu lordul Cramp.

— Peste această chestiune planează un mister, *mister* Fork. El mi-a făgăduit că-şi va descărca sufletul mai târziu. Mai întâi însă trebuie să-l salvăm pe lordul dumitale. Să sperăm că nu vom ajunge prea târziu!

— Ali ben Tura ştie ce ştie. El a spus totuşi că s-ar putea să sosim la destinaţie în munţi înaintea lui El Gabal. În acest caz este posibil să-l

eliberăm pe lordul Cramp până nu ajunge El Gabal în palatul lui de piatră.

— Lordul dumitale şi-a dat totuşi cuvântul că va duela cu El Gabal, mister Fork. El este reţinut acum ca prizonier, dar am putea să-l eliberăm. Însă eu cred că lordul Cramp stă de bunăvoie în palatul acela şi nu-l va părăsi curând, ca să-şi ţină cuvântul dat.

— Vreţi să-mi spuneţi aşadar că în acest caz va avea loc duelul, *mister* Farrow?

— Da, aşa presupun, *mister* Fork. Cu toate acestea, mai există încă o cale de ieşire. Dacă El Gabal a aranjat în aşa fel duelul încât lordul să dispară, atunci nu-i un duel cinstit şi în acest caz putem să intervenim ca să ne târguim cu el. S-ar putea totuşi obiecta că lordul l-a doborât pe fiul lui El Gabal. Pentru această faptă El Gabal a jurat tuturor străinilor răzbunarea sângelui. Acesta ar putea să se anuleze dacă lordul Cramp şi cu El Gabal ajung la o înţelegere.

— *Mister* Farrow, am fost şi eu însumi acolo, când ne-a atacat El Gabal. Dar asta n-are importanţă. Nu voi insista asupra acestui lucru. Să ţinem însă seama că El Gabal nu a avut dreptul să ne atace în deşert. Pe atunci ne aflam în legitimă apărare. Lordul Cramp nu a făcut decât să-şi protejeze viaţa, când l-a culcat la pământ pe fiul lui El Gabal. Cu acest argument probabil că l-am opri pe lordul Cramp să se înfăţişeze de bună voie la duel. Cu siguranţă că în această împrejurare răzbunarea lui El Gabal va lua sfârşit, aşa că nici un alb nu va mai cădea jertfă.

— Dar cei de făcut cu Ali ben Tura, *mister* Fork? El se prezintă în faţa noastră ca o enigmă.

— Eu mi-am format propria părere, *mister* Farrow. Din păcate, nu îndrăznesc încă să vorbesc despre acest lucru, poate că despre asta vă va povesti cândva însuşi lordul Cramp.

Marian n-a mai vrut să-l iscodească în continuare. El ştia că John Fork era un camerist credincios şi nu vorbea decât despre lucruri pe care doar stăpânul său i le cerea. Aşa s-a făcut că discuţia s-a întrerupt.

Într-adevăr, era o plăcere să călăreşti prin pustiu cu cămilele noastre, iuţeala lor era de neîntrecut şi în afară de asta, stăteam aşa de fără grijă în şa, de parcă ne aflam într-un fotoliu.

Pe la amiază am poposit la o groapă de apă şi deşi nu le solicitasem excesiv pe căminele noastre, voiam să le acordăm un pic de odihnă. Acum ştiam că până spre seară puteam iarăşi să pornim, fără a le obosi peste măsură. Cu toate că ne dădeam seama că animalele erau în stare să facă şi mai mult, intenţionam să le cruţăm. Era improbabil ca El Gabal să sosească mai devreme la palatul său de piatră decât noi. Şi apoi, chiar şi aşa, nu puteam hotărî mai dinainte soarta duelului dintre el şi lord.

Chiar şi în timpul nopţii am poposit. Trebuia să ne permitem ca să dormim câteva ore, altfel am fi dormit în şei de oboseală. Nu s-a întâmplat nimic până spre dimineaţă. Când a apărut soarele, lăsasem deja în urmă mai mult de jumătate din distanţă.

Eram bucuros că puteam completa în drum burdufurile cu apă, astfel că aveam la dispoziţie apă proaspătă. Desigur, în cursul zilei ea avea să-şi piardă prospeţimea, deoarece burdufurile erau expuse la arşiţa soarelui.

Şi aşa trecea oră după oră. Pe timpul drumului, Ali ben Tura a vorbit cu noi numai când era inevitabil. Când soarele s-a lăsat iarăşi spre orizont, am observat în depărtare apărând o pată întunecoasă a unui şir de munţi.

Ali ben Tura şi-a înfrânat puţin cămila şi ni s-a alăturat nouă.

— *Efendi* Farrow, vom atinge munţii în două ore şi o oră mai târziu ne vom afla în palatul lui El Gabal. Îmi face plăcere că ai suportat cu bine călătoria.

Fără să mai aştepte un răspuns, a pornit din nou călare în frunte şi şi-a îndemnat cămila la drum.

Munţii se apropiau în ce în ce mai mult. Am ajuns la ei exact după două ore şi tocmai când intram călare printr-un defileu îngust, soarele dispărea din vedere. Dintr-odată ne-a copleşit întunericul. Totuşi, după vreo câteva minute am ieşit din umbră, aşa că puteam recunoaşte destul de bine drumul.

Ali ben Tura a încetinit mersul cămilei sale. Fără să se uite înapoi, a călărit în continuare. Defileul urca încet, terminându-se cu un platou stâncos înalt. Aici Ali ben Tura a coborât din şa. Am procedat şi noi la fel, căci ne-am dat seama clar că nu mai putem merge mai departe cu animalele. Ali ben Tura a păşit spre noi şi a explicat:

— *Efendi* Farrow, trebuie să ne lăsăm animalele în urmă. Sunt cămile de rasă nobilă şi preţioase, pe care nu le pot lăsa fără pază. Ar vrea cameristul lordului Cramp să rămână cu ele aici?

John Fork a fost imediat de acord, ceea ce pe mine m-a mirat.

Chiar şi pe Maha, pe care Pongo îl luase pe cămila sa, voiam să-l lăsăm. Marian însă s-a răzgândit, pentru că îi era teamă că El Gabal ar putea lua acelaşi drum. Însă Ali ben Tura ne-a liniştit.

— El Gabal nu va alege niciodată acest drum, *efendi* Farrow, l-a lămurit el. El vine din altă parte. În afară de asta, noi vom duce cămilele într-o peşteră unde, nu le va descoperi nimeni. Intrarea în ea este foarte mică şi de aceea animalele vor fi bine adăpostite acolo.

El a dus cămilele mai departe, una câte una. A pătruns cu ele pe o potecă îngustă, de unde le-a tras într-o grotă. La scurtă vreme, toate cămilele au fost înăuntru. Apoi am intrat şi noi în peşteră, ca să deşeuam animalele şi să le dăm nutreţ. Când am sfârşit cu asta, Ali ben Tura ne-a cerut să-l urmăm.

El a pornit înaintea noastră pe cărarea cea îngustă, fără să se mai uite în spate. Ştia însă că aveam încredere în el şi îl urmarăm.

IV
ÎN „PALATUL” STĂPÂNULUI MUNŢILOR

PUTEAM ACUM SĂ DISTINGEM CLAR şi lămurit poteca. Munţii se tot înălţau şi am ajuns în cele din urmă la o prăpastie. Sub noi se întindea un hău adânc şi întunecos. Un pas greşit ne-ar fi provocat cu siguranţă moartea.

Primejdia a fost înlăturată doar când am ajuns lângă locul unde ne aştepta Ali ben Tura, după care am păşit mai departe, fără a ne îngrijora de ceea ce ne înconjura. Am urcat aşa două ceasuri, până când în sfârşit ne-am oprit cu toţi. În faţa noastră se afla un podiş stâncos. Apoi, la un semn al lui Ali ben Tura, am păşit până la marginea acestuia şi la vreo douăzeci de metri mai jos de noi am văzut întinzându-se palatul de piatră al lui El Gabal.

Fără a rosti un cuvânt, Ali ben Tura a dat în lături nişte bolovani şi a pornit mai departe cu noi, având în mână o frânghie lungă. El l-a legat capătul de colţul unei stânci aflată la înălţimea unui om şi l-a lăsat celălalt capăt să cadă în râpă.

Până acum folosisem cuvântul „palatul din stâncă” dar ne-am dat seama că prin asta Ali ben Tura înţelegea o construcţie din piatră. Fireşte că nu putea fi de fel vorba de un adevărat palat. Zidurile de sub noi se asemănau cu o cetăţuie mică şi primitivă. Această casă din stâncă era împrejmuită de un zid înalt de lespezi de piatră, care trebuie să fi cerut într-adevăr o muncă uriaşă. Fiecare colţ al acestui zid era prevăzut cu două turnuleţe, iar un turn mult mai mare se rezema solid de corpul clădirii. Chiar la acest turn intenţiona să ne ducă Ali ben Tura.

El şi-a dat cel dintâi drumul în jos. Când a ajuns pe platforma turnului, ne-a chemat printr-un gest să-l urmăm. După el s-a lăsat Marian, apoi *mister* Fleet, eu şi apoi Pongo. Între timp, Ali ben Tura a deschis greul oblon care împiedeca intrarea în turn. După cum am băgat imediat de seamă, trebuie să fi avut o cheie potrivită pentru acest capac, ceea ce mi s-a părut o nouă dovadă că el cunoştea cu de-amănuntul locul.

De pe platformă ducea în jos o scară din piatră. Ali ben Tura a păşit pe ea cu precauţie şi ne-a făcut semn că-l putem urma. Coboram tot mai adânc. În sfârşit, ne-am pomenit la o uşă din fier, care era şi ea bine închisă. Ali ben Tura a scos afară o cheie şi a deschis-o şi pe asta. În faţa noastră se întindea un coridor. Nu se vedea nicăieri un om. Lăsa o puternică impresie de cetate părăsită.

Fără a se interesa de noi, Ali ben Tura a păşit înainte. Chiar la

capătul acestui gang el a deschis o a doua uşă şi ne-a lăsat să intrăm. Înaintea noastră ni s-a înfăţişat o încăpere în stil oriental. Pardoseala şi pereţii erau acoperiţi cu covoare preţioase. Chiar şi puţinul mobilier era de mare valoare. Totuşi nu ne puteam explica deloc ce rost avea această cameră, Ali ben Tura a păşit apoi spre o perdea groasă şi a tras-o la o parte.

A apărut un ochi de uşă, dar Ali ben Tura n-a mai intrat în această altă încăpere, ci ne-a făcut semn să intrăm doar noi. Când ne-am executat, am înlemnit pe loc muţi de mirare, căci acolo, pe un divan, era întins un bărbat, care dormea. Acesta era un european. M-am gândit imediat că putea fi lordul Cramp. M-am uitat în urmă ca să-l aştept pe Ali ben Tura şi să mă interesez de el. Dar acesta nu mai era de faţă. Se îndepărtase pe neobservate.

Marian s-a apropiat încet de cel ce dormea şi i-a atins umărul. O lampă suspendată ardea deasupra lui şi îi lumina chipul bărbătesc şi frumos. Omul putea să fi avut până la treizeci de ani. La atingerea lui Marian, el a deschis şi a aruncat o privire mirată. Când a văzut înaintea lui un străin, a sărit deodată în sus întrebător.

— Lordul Cramp? a întrebat Marian cu amabilitate.

— Desigur, sunt lordul Cramp. Cărui fapt îi datorez vizita dumneavoastră, domnule?

Marian ne-a prezentat. Ochii lordului străluciră şi ne-a întins bucuros mâna exclamând:

— Sunt foarte încântat să vă cunosc, domnilor. Am auzit multe despre dumneavoastră şi v-am urmărit cu interes aventurile. Sunteţi oaspeţii lui El Gabal?

— Nu, lord Cramp. Am pătruns aici fără ştirea lui, ca să vă căutăm pe dumneavoastră.

— Să mă căutaţi pe mine, *mister* Farrow? Cine v-a spus că eu sunt aici?

Marian i-a povestit pe scurt cum mai întâi a dat peste pistolul lui. Acesta a strigat revoltat:

— Pistolul mi l-a purtat fiul lui El Gabal, ceea ce-mi demonstrează că El Gabal nu-şi respectă cuvântul. Eu mă aflu într-un fel aici ca musafir al lui El Gabal dar i-am predat arma, urmând s-o pot primi mai târziu înapoi. Vă rog povestiţi-mi în continuare prin ce întâmplări aţi mai trecut!

Marian i-a mai spus cum l-am întâlnit pe John Fork, „şambelanul” înălţimii sale, lordul. Lordul a râs la auzul acestei denumiri şi a explicat:

— Bunul John! El e cel mai de treabă om. Cândva mi-a salvat viaţa. După aceea l-am luat în calitate de camerist, însă acest cuvânt de camerist nu i-a convenit şi din această cauză s-a făcut el singur „şambelanul” meu.

Când Marian i-a amintit că prin el am aflat despre duelul ce avea să aibă loc curând, trăsăturile lordului s-au întunecat. A privit o bucată timp fix înaintea sa, apoi a răspuns:

— John nu trebuia să vă vorbească despre asta. Da, domnii mei, deoarece acest duel e legat de o întreagă istorie aventuroasă, pe care vă voi povesti-o poate mai târziu. Mi s-a făcut această propunere de duelare. Dar deja cu început să mă năpădească gândurile. Dacă El Gabal îşi va călca cumva cuvântul? Trei zile trebuie să dureze această luptă, care în sfârşit, va începe mâine dimineaţă. Acum mă cuprinde bănuiala că El Gabal pune la cale vreo drăcovenie, de şi-a încălcat cuvântul, predându-i fiului său arma mea. Va trebui să stăm de vorbă despre asta cu El Gabal.

— Nu vreţi să ne spuneţi care sunt condiţiile în care se va desfăşura duelul, lord Cramp?

— Acum, la drept vorbind, acestea sunt cu totul de înţeles, însă extrem de crude, mister Farrow. El Gabal şi cu mine va trebui să ne acoperim în aşa fel, încât să rămână libere doar un braţ şi capul. Fiecare din noi va primi câte un cuţit lung, cu care să se poată ajunge la capul adversarului când întinde mâna. Dacă unul din noi oboseşte, atunci trebuie să se întrerupă lupta. Gândiţi-vă trei zile şi trei nopţi de confruntare pe viaţă şi pe moarte, prin arşiţă!

— Totuşi, veţi primi un acoperemânt pentru cap, nu-i aşa, lord Cramp?

— Într-adevăr, fiecare dintre noi poate să-şi aleagă un acoperământ care i se potriveşte mai bine, însă oricum, acest calvar este îngrozitor, de vreme ce ţine într-una atâta vreme. Numai la cinci ore putem să obţinem ceva de băut.

— V-aţi gândit deja, lord Cramp, că acest duel ar putea să vă provoace moartea? l-a întrebat Marina. El Gabal este un arab şi poate suporta o osteneală mare, însă dumneavoastră nu.

— Mi-am dat cuvântul, *mister* Farrow şi trebuie să mi-l ţin. Bineînţeles că-mi va fi foarte greu să reuşesc să rezist în aceste zile. De aceea, va fi necesar să încerc să-l fac inofensiv pe El Gabal chiar din prima zi. Însă acum povestiţi-mi cum aţi putut să vă strecuraţi în această fortăreaţă.

Marian a făcut-o. Pe chipul lordului se întipărea o uimire din ce în ce mai mare. A clătinat de mai multe ori capul cu îndoială, ca şi cum ar fi părut că nu credea. După ce Marian a isprăvit, i-a cerut să-i descrie încă o dată statura şi înfăţişarea lui Ali ben Tura.

— Nu-l cunosc pe acest om, *mister* Farrow. Nu pricep de ce se străduieşte aşa de mult pentru mine. Negreşit că există o posibilitate. S-ar putea ca acest Ali ben Tura să aibă un interes anume, însă asta-i totuşi absurd.

— Cine ar putea să se ascundă în spatele lui, lord Cramp?

Însă lordul a scuturat din cap.

— E foarte greu să vă răspund la asta, *mister* Farrow. E cu putinţă ca să aflaţi totul mai târziu. De ce n-a intrat aici şi Ali ben Tura?

Fireşte că nu ştiam deloc din ce cauză. Eu am încercat să-l caut în camera alăturată, însă am rămas speriat pe loc când am văzut acolo doi oameni, care păreau că mă străpung cu privirea. Erau El Gabal şi cu El Leil. M-am retras încet îndărăt înspre cealaltă cameră, fără să-i scap din ochi. Tovarăşii mei au pus imediat mâinile pe arme când au apărut în cadrul uşii, înclinându-se uşor şi salutându-ne:

— *Salam,* domnia voastră. Cu ce ocazie vă datorăm această cinste?

Noi am tăcut, doar lordul Cramp a spus cu prezenţă de spirit:

— Sunt invitaţii mei, El Gabal şi sper că şi ai tăi!

Pe chipul lui El Gabal se vedea că se muncea din greu să nu refuze, apoi s-a reţinut şi a spus:

— Fiţi bineveniţi în casa mea, străinilor! Neînţelegerea dintre noi va trebui să mai zăbovească atâta timp cât veţi rămâne sub acoperişul meu!

Acum puteam, după obiceiul arab să ne simţim în siguranţă. Cu toate acestea eu nu mă încredeam în El Gabal şi m-am înspăimântat grozav când am privit faţa lui El Leil. O asemenea ură putea fi întâlnită numai la un arab. Ochii îi scânteiau pur şi simplu. Stătea lângă tatăl său arogant şi trufaşi, fără a ne saluta.

— Nu vrei să le urezi şi tu bunvenit oaspeţilor noştri El Leil? l-a întrebat El Gabal.

În loc să urmeze exemplul tatălui său, el s-a întors şi a părăsit tăcut încăperea. Tatăl său l-a urmărit cu o privire posomorâtă. Apoi a înaintat spre noi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi a început să discute. N-a rostit nici un cuvânt despre incidentele petrecute între noi. Chiar şi despre apropiatul duel n-a pomenit nimic. El Gabal a procedat întrutotul aşa ca şi cum i-am fi într-adevăr musafirii săi şi îi făcea plăcere prezenţa noastră. La un semn al lui, a intrat o slugă cu o strachină cu pâine şi cu sare. Marian îl privea uimit pe El Gabal, însă acesta a rămas grav şi a rupt pâinea, pe care a presărat-o după aceea şi cu sare. Ne-a întins-o pe rând şi noi ne-am grăbit s-o înghiţim. Acum ne-am socotit cu adevărat în siguranţă. Chiar şi El Gabal însuşi n-avea de ce să se îngrijoreze acum, că noi aveam să întreprindem ceva duşmănos în locuinţa sa.

Numai lordul Cramp n-a primit pâine. Dar cu certitudine că mâncase mai înainte, când devenise oaspetele lui El Gabal.

După două ore El Gabal ne-a condus într-o cameră pe care aveam s-o ocupăm în calitate de musafiri ai săi. Înainte de a ne părăsi, Marian l-a poftit la o convorbire. Am luat loc faţă în faţă pe nişte perne moi. Pongo avea o cameră alăturată şi ştiam că de acolo ne-ar fi apărat de El Leil, de la care nu ne puteam aştepta la nimic bun.

— El Gabal, vreau să-ţi pun ceva, a început Marian. Eu te respect ca pe un războinic viteaz şi aş dori să te rog ceva.

— Tu eşti oaspetele meu, *efendi* Farrow. Aşa că îţi ascult rugămintea, i-a răspuns stăpânul munţilor.

— Atunci te rog să-mi spui de ce ai vrut să ne ataci în pustiu.

El Gabal s-a uitat deodată fix la noi.

— Îmi cunoşti jurământul meu, *efendi* Farrow? Eu trebuie să-l respect. Fiul meu a fost ucis şi am jurat răzbunare oricărui străin. Acum sunteţi musafirii mei, dar de îndată ce îmi veţi părăsi casa îmi veţi deveni iar duşmani.

— Şi acest duel cu lordul Cramp, El Gabal? Ţi-am spus deja că eşti un adversar viteaz. Vrei să povestesc în ţara mea din apus că El Gabal a devenit un om laş?

El Gabal s-a ridicat brusc, însă un gest cu mâna al lui Marian l-a potolit.

— Tu i-ai propus lordului un duel. Un duel trebuie să fie egal pentru ambele părţi. Crezi că lordul Cramp va suporta această oboseală mare? Tu ştii, El Gabal, că el nu va fi aproape de fel îmbrăcat. Numeşti asta un duel corect?

El Gabal şi-a lăsat deodată ochii în jos. După un răstimp a rupt tăcerea:

— Ai dreptate, *efendi* Farrow. Va trebui să schimbăm condiţiile de duelare. Nu va fi nevoie ca lordul Cramp şi cu tine să spuneţi că El Gabal este un laş. Aceste condiţii mi le-a prezentat fiul meu, El Leil.

— El Leil şi-a călcat cuvântul faţă de noi, El Gabal. Pe el nu-l putem considera ca un adversar viteaz.

În continuare Marian i-a povestit ce ni s-a întâmplat pe parcursul drumului. Când a auzit EL Gabal că fiul său purtase pistolul lordului Cramp a sărit deodată în sus şi a scăpat un blestem.

— El Leil mă nenoroceşte! Cred că aţi procedat cinstit cu el. Eu i-am dat cuvântul meu lordului Cramp că-i voi păstra arma. El Leil mi-a creat reputaţia că eu îmi încalc făgăduiala. Îţi mulţumesc străine că mi-ai deschis ochii. Nici un om nu va putea spune că El Gabal este un om de nimic.

Cu aceste zise, s-a ridicat şi a părăsit încăperea. Marian s-a uitat după el cuprins de gânduri. Pe neaşteptate în uşă a apărut Ali ben Tura. Ne-a privit în ochi scânteietori şi a izbucnit deodată:

— Îţi mulţumesc şi eu străine! I-ai salvat viaţa lordului Cramp.

Apoi a dispărut iarăşi din vedere.

— Deci chestiunea devine tot mai enigmatică, a râs Fleet. Acum El Gabal se va înfuria rău de tot că fiul său nu şi-a respectat promisiunea. Nu-l va felicita când El Gabal îl va întâlni.

Întrucât afară mai era încă întuneric, ne-am întins un pic pentru câteva ore. De asemenea, voiam şi noi să fim prezenţi într-un loc

potrivit, de unde să putem urmări cât mai bine începutul duelului.

Fără îndoială că era foarte nesigur. În orice caz însă, trebuia ca mai întâi să vorbim încă o dată cu lordul.

V
DUEL CU URMĂRI NEAŞTEPTATE

ABIA S-A ÎNĂLŢAT SOARELE, că am şi fost în picioare. Marian a dat un semnal cu clopoţelul, aproape în acelaşi moment a intrat un servitor care s-a înclinat adânc în faţa noastră.

— El Gabal doreşte să vă vorbească! a spus el mai înainte ca Marian să poată rosti un cuvânt.

L-am urmat. Întrucât nu voiam să-l lăsăm aici pe Pongo, l-am luat şi pe el cu noi. El Gabal ne-a primit în camera sa, o încăpere împodobită într-un pompos stil oriental.

— Mi-aţi făcut un mare serviciu străinilor, a început el şi doresc să rămânem prieteni. Totuşi, duelul trebuie să se desfăşoare cu arme albe, deoarece aşa cere onoarea mea, *efendi* Farrow. Însă am modificat condiţiile, astfel ca amândoi să avem şanse egale. Aş vrea să vă cer ca la acest duel să nu se folosească cuţitele ci săbiile, tocmai ca să nu se vorbească pe la spate că El Gabal luptă necinstit. Alah îmi va oferi izbânda, dar cu toate acestea îl voi trata cu loialitate pe adversarul meu.

Marian i-a întins mâna.

— Suntem bucuroşi, El Gabal, că am reuşit să trecem peste toate disputele şi sperăm că duelul va avea un deznodământ corect. Suntem gata să ne prezentăm ca martori şi vom avea grijă ca duelul să nu fie tulburat de nimic.

— Te gândeşti la fiul meu El Leil? Din partea asta nu ne ameninţă nici o primejdie, *efendi* Farrow. Va trebui să se căiască pentru neascultarea lui. L-am închis.

Pentru noi era o mare uşurare, căci trebuia mereu să ne temem că El Leil să nu ţină seama de obiceiurile tribului şi să săvârşească vreo lovitură împotriva noastră. El Gabal ne adusese la cunoştinţă noile condiţii ale acestei confruntări pe calea armelor, aşadar adversarii se vor lupta cu săbiile, până când unul din ei va fi înfrânt. Cu acestea, El Gabal îşi va satisface voinţa de răzbunare şi de aici înainte orice alb va fi lăsat să treacă nestingherit prin ţinutul său.

Speram fiecare în ascuns că lordul Cramp să fie un scrimer îndemânatic. În ce priveşte beduinii aceştia sunt călăreţi, dar şi excelenţi mânuitori ai săbiilor. În evul mediu arabii erau numiţi sarazini, iar spadasinul sarazin avea o asemenea îndemânare încât îşi putea încovoia sabia în forma unui „O” fără a o frânge. În încăpere domnea o tăcere apăsătoare. Fiecare era cu gândul în trecut.

Apoi Marian a revenit la cererea lui către El Gabal, aceea de a vorbi încă o dată cu lordul Cramp. El Gabal ne-a condus la el şi ne-a lăsat singuri cu acesta. Prima noastră întrebare s-a referit la iscusinţa sa de scrimer şi Marian l-a prevenit că El Gabal schimbase crudele condiţii ale duelului, alegând lupta cu sabia. Am dezbătut cu el noua opţiune şi am remarcat din discuţie că Marian fusese acela care l-a convins pe El Gabal să înlocuiască vechile condiţii cu altele.

O oră mai târziu am pornit spre locul duelului. El Gabal era însoţit de doi arabi, care trebuiau să asiste şi ei în calitate de arbitri arabi. Am ieşit afară tăcuţi în pustiu.

Cei doi luptători şi-au luat locul, cu partea superioară a corpului descoperită, în timp ce capul şi mâinile erau ocrotite. Fiecare ţinea în mână o sabie încovoiată. Apoi Marian a dat semnalul de începere a luptei. El Gabal s-a năpustit impetuos asupra lordului Cramp, ca să-i străpungă goliciunea. Însă acesta era cu ochii în patru şi tăişul sabiei a alunecat pe lângă el. Când El Gabal s-a dat înapoi, ca să-şi reia avântul, lordul Cramp i-a dat o primă lovitură de sabie. Ce-i drept, el voise să-l lovească cu toată forţa, dar sabia alunecase pe de lături şi nu-i pricinui decât o zgârietură pe braţ. Una mică, dar o rană sângerând din abundenţă. Cei doi oameni ofereau o luptă straşnică, deşi unul din ei era stânjenit de o puternică sângerare.

El Gabal şi-a luat din nou avânt şi de această dată atât de violent, încât ne-am temut de lordul Cramp, căci acesta ceda tot mai mult teren. În aceste împrejurări a răsunat o împuşcătură! El Gabal a şovăit, a făcut doi paşi înainte, s-a lăsat în genunchi şi a căzut cu faţa în nisip. După care a rămas nemişcat.

Am sărit în sus îngroziţi. Pongo s-a repezit dezlănţuit spre movila de nisip, în spatele căreia trebuie să se fi adăpostit trăgătorul. Acesta putuse să se apropie pe furiş şi să deschidă focul, pentru că atenţia noastră era atrasă de luptă. Deodată însă l-am văzut fugind în galop pe o cămilă. Era El Leil!

Ne-am ocupat în grabă de El Gabal, dar orice ajutor era zadarnic. El murise. Glonţul îi pătrunsese în frunte. De ce El Leil înfăptuise acest paricid? Sau nu cumva împuşcătura îi era destinată lordului Cramp? Fără îndoială că ambii luptători erau o ţintă foarte nesigură şi aşa s-a făcut că glonţul ucigaş îl nimerise pe El Gabal în locul lui Cramp.

Cei doi arabi prezenţi la luptă erau şi ei tulburaţi peste măsură, descoperind că vicleanul ţintaş era El Leil.

Am ridicat mortul pe cămilă şi ne-am întors tăcuţi la cetatea lui El Gabal. Când micul convoi funebru a intrat în fortăreaţa de piatră s-a ivit deodată Ali ben Tura. Chipul i s-a îngrozit când l-a observat pe mort, apoi l-a privit fix pe lordul Cramp. Nu i se mişca nici o trăsătură, doar ne-a examinat tăcut, cu o privire arzătoare, apoi s-a îndepărtat.

Răposatul a fost purtat de servitorul său până în casă. Apoi când am intrat şi noi ceva mai târziu în încăpere, Ali ben Tura se afla lângă catafalc. La apariţia noastră şi-a luat aceeaşi înfăţişare de neînduplecare şi l-a privit pătrunzător pe lordul Cramp.

— L-a împuşcat El Leil! a încercat să-l lămurească lordul. Poate că intenţiona să mă nimerească pe mine, însă a greşit şi l-a ucis pe El Gabal.

Ali ben Tura i-a aruncat o scurtă privire, apoi i-a întins mâna lordului Cramp şi a rostit încet:

— Slavă domnului! Eu îţi mulţumesc!

Apoi a dispărut din încăpere. Nu mai înţelegeam nimic. La început părea neconsolat de moartea lui EL Gabal, iar acum pentru ce îi mulţumea lui Dumnezeu? Ce era cu această contradicţie? Totuşi sensul cuvintelor sale era de neînţeles numai pentru noi. Peste puţin aveam să primim explicaţia, deoarece taina cu care era învăluit Eli ben Tura începea să se dezvăluie…

Lordul Cramp ne-a explicat acum motivul duelului.

— El Gabal are o fiică, a început el. Aceasta se numeşte Fatima. Cândva am întâlnit-o în deşert şi m-am îndrăgostit de ea. Am vrut să mă căsătoresc cu ea şi s-o iau cu mine în Anglia. Fatima a răspuns la dragostea mea şi mi-a dat speranţe că va deveni soţia mea. Dar El Leil ne-a ascultat pe ascuns şi a pârât totul lui El Gabal, chiar înainte ca să pot eu însumi discuta cu el. Acesta m-a poftit aici şi m-a tratat ca oaspete al său. Am încercat să vorbesc cu el despre Fatima. Cu toate acestea, El Gabal mă împiedeca într-una. În cea de a treia zi, m-a avertizat că puteam să mă căsătoresc cu fiica sa, dacă voi fi în continuare musafirul său. Fireşte că m-am simţit dezamăgit şi m-am strecurat pe furiş până la Fatima, ca să aflu de la ea de ce voia să-şi calce făgăduiala. Totodată am rugat-o să fugă cu mine. Fatima a fost întrutotul de acord cu propunerea mea. Apoi pe neaşteptate a apărut El Gabal care a fost înştiinţat că îmi părăsisem camera. Mai pe urmă m-a chemat la el şi mi-a cerut să renunţ la căsătoria cu fiica sa. Când i-am dat un răspuns negativ, el m-a alungat şi mi-a acordat un avans de o oră ca să mă îndepărtez. Eu eram doar cu cameristul meu John şi urma ca să fiu ajuns de El Gabal şi de oamenii săi. Intenţionau să ne ucidă. Totuşi ne-am apărat într-o asemenea măsură, încât am aflat că în această încăierare murise fiul lui El Gabal şi că „stăpânul munţilor” cum se numeşte el însuşi, jurase să se răzbune pe toţi albi. Multă vreme n-am mai ajuns să vorbesc cu Fatima. Când am revenit iar în acest ţinut, cu prilejul ultimei mele călătorii, având speranţa nezdruncinată de a o revedea pe Fatima, El Gabal mi-a trimis printr-un mesager această provocare. Şi am acceptat-o. Ce s-a petrecut în continuare asta o ştiţi şi dumneavoastră.

— Şi unde se găseşte acum Fatima? a vrut Marian să afle.

— O cunoaşteţi deja, este…

Deodată mi s-a luat parcă un văl de pe ochi.

Acesta trebuia să fie Ali ben Tura. Aşadar Ali ben Tura era Fatima. Prin urmare, aşa se explica delicatele trăsături ale fetei, mişcările gingaşe şi vocea lui distinsă şi subţire!

— Ali ben Tura! l-am auzit acum pe Marian completându-l pe Cramp.

— Da, a confirmat lordul. Am recunoscut-o de îndată, în ciuda deghizării. În felul acesta, ea a putut mai lesne să mă salveze. S-a dus la Fort Lamy şi a vrut încă de acolo să mă ajute, fără ca eu să bănuiesc ceva. Mai apoi v-a întâlnit pe voi toţi şi a aranjat în aşa fel lucrurile, încât să sosiţi aici la momentul oportun.

În aceeaşi clipă, el a dat la o parte perdeaua de la camera alăturată şi în cadrul uşii a apărut Fatima. De această dată ea purta o rochie femeiască. Am recunoscut-o chiar şi aşa imediat. Fără să spună un cuvânt, a luat-o spre patul mortuar al tatălui său, cu faţa împietrită şi l-a privit.

Lordul Cramp ne-a făcut un semn cu mâna, apoi ne-a condus în camera sa. Voia ca noi s-o aşteptăm aici pe Fatima, căci ea era acum stăpâna casei.

Ni s-a servit o masă consistentă. Mai târziu s-a ivit „şambelanul înălţimii sale lordul" şi l-a salutat pe stăpânul său foarte încântat. Pe cât ne-am dat seama, lordul îl socotea pe „şambelan" mai mult ca un prieten decât camerist, cu toate că John Fork ştia să păstreze întotdeauna distanţa.

Înspre seară Fatima a intrat în sfârşit în camera lardului Cramp. Până atunci stătuse întruna la căpătâiul tatălui său. Ne-am întins încă o dată mâna şi ne-a rugat să rămânem cât mai mult oaspeţii săi. În ce o privea, ea voia să plece ca să-l caute pe fratele ei să să-şi răzbune tatăl.

Lordul Cramp intenţiona s-o însoţească şi ne-a poftit să mergem cu el. I-am spus noului nostru prieten că-l vom ajuta să-l vâneze pe vicleanul ucigaş.

El Gabal a fost înmormântat de Fatima şi de membrii familiei sale tribale în noaptea următoare. Între zidurile de stâncă au răsunat din nou bocete înfiorătoare. Răposatul a fost depus într-o grotă, a cărei intrare s-a astupat cu un imens bloc de stâncă. Fatima a rupt o bucăţică de stâncă şi a luat-o cu ea. Noi am priceput ce înseamnă asta… după ce tatăl său avea să fie răzbunat, ea avea să aducă înapoi frântura.

Lordul Cramp auzise între timp că El Leil putea să se fi ascuns în vreo subterană ca să scape de împuşcătura fatală ce i se cuvenea. Îl ajutase un membru al tribului care îi era devotat. El Leil era atât de orbit de ură, încât dispreţuia orice datină a tribului şi lordul Cramp se

străduia să-l doboare la pământ cu toate că acesta mâncase pâine şi sare împreună cu tatăl său. Dar acum el nu devenise decât un ucigaş de tată.

După ceremonia funerară ne-am retras pentru odihna de noapte. De-abia aţipisem că am şi fost trezit brusc din somn de o zarvă puternică şi un zgomot de voci. Lordul Cramp a venit grăbit în camera în care dormeam şi ne-a avertizat că El Leil pătrunsese în cetăţuie, ca să-şi omoare propria lui soră. El voia desigur să-i zădărnicească răzbunarea. Am alergat cu toţii afară ca să scotocim casa. Deodată de afară au izbucnit câteva strigăte. Ne-am pripit să ajungem în curte şi l-am văzut pe EL Leil şi pe încă un om, pe cale de a se retrage spre locul pe unde pătrunsesem noi în cetăţuie. El Leil ajunsese de-acum la marginea platoului, când lordul Cramp s-a aruncat asupra acestuia, pe când apucase să se prindă de frânghie. El a năvălit cu un răcnet răsunător pe platformă, însă El Leil a dispărut în întuneric.

Complicele lui El Leil a fost doborât însă în curte. Ne părea rău că fusese jertfită încă o viaţă omenească, totuşi îl puteam înţelege şi pe lord, care era copleşit de emoţiile prin care trecuse, iar moartea lui El Gabal nu avea să aducă oare nefericirea întregii familii a lui Fatima?

Ne-am retras din nou în camera noastră. Noaptea era pe sfârşite. Când m-am deşteptat soarele ajunsese de-acum sus pe cer.

*

*   *

Fatima aflase deja de la o iscoadă că El Leil pornise la drum spre un trib duşman din vecinătate. La orizont se anunţa un conflict războinic. Cu toate acestea, ea nu voia să-l lase să scape pe ucigaşul tatălui său şi a făcut toate pregătirile de plecare. Lordul Cramp sa vrut s-o însoţească pentru ca să nu o lase să-şi mânjească în zadar mâinile cu sânge, totuşi ea l-a părăsit fără a rosti vreun cuvânt despre intenţiile sale.

Dar şi noi ne isprăvisem treaba. Ne respectasem totuşi până la capăt angajamentul.

Şi astfel am ajuns iar în pustiu, pentru care neînduratorul destin poartă un soare arzător. Şi pe noi de asemenea aceeaşi soartă nemiloasă ne-a făcut să trăim nişte întâmplări care ne-au demonstrate că viaţa învinge iar moartea este înfrântă.

Aventurile submarinului Dox 213

Hans Warren

I
ÎN ŢINUTUL CONGO

ÎN SAN ANTONIO RÂUL CONGO se varsă în Oceanul Atlantic. Congo este un râu uriaş, un fluviu imens cu un estuar mare şi adânc. Tocmai de aceea îndrăzni căpitanul Farrow să navigheze cu submarinul său o bucată de drum împotriva curentului.

În apropierea lui Matadi, un orăşel de pe malul sudic al Congo-ului găsi el de cuviinţă să se oprească, dat fiind că găsise un locşor format din bambuşi ale căror tulpini ascundeau silueta de metal a navei aşa încât nu era vizibilă nici de pe apă dar nici de pe ţărm.

Această neprevăzută oprire se datora faptului că el dorea să-i îndeplinească fiului său dorinţa exprimată şi des repetată de a-l lăsa să exploreze acest ţinut misterios. Chiar dacă era vorba doar de o privire aruncată superficial, din motive lesne de înţeles.

Doctorul Bertram, doctorul şi cercetătorul de pe submarin colecţiona şi el de peste tot pe unde călătoreau tot felul de ciudăţenii, pe care putea pune mâna. Astfel, el îi povesti lui George despre triburile ce locuiau în Congo, despre animalele care se puteau întâlni numai aici şi nicăieri altundeva, despre gorila şi mai ales despre Okapi a căror descoperire se făcuse nu cu mult timp în urmă. Părintele animalelor Brehm, în orice caz nu îl cunoştea încă.

Căpitanul Farrow nu s-ar fi dus cu prea mare plăcere în Congo, de ce să nu recunoaştem. El avea cu totul alte gânduri dar în cele din urmă dorinţa de a şti mai multe ieşi victorioasă.

Submarinul trebuia să stea în ascunzişul său sigur, în vreme ce Rindow să rămână la bord pentru a-l păzi în timp ce căpitanul şi fiul său făceau expediţii pe uscat.

Cu ajutorul micuţelor bărci de aluminiu care se aflau pe submarin, Farrow şi George, doctorul şi Petre intenţionau să ajungă la ţărm şi dea colo mai departe. Mai mulţi camarazi nu dorise căpitanul să-i ia cu el, deoarece ar fi sărit în ochi pe când, patru oameni puteau uşor trece neobservaţi.

Apărat de noapte submarinul naviga în estuarul Congou-ului în vreme ce în timpul zilei stătea liniştit în desişul bambuşilor. Pe fluviu domnea o agitaţie continuă, mici vase cu aburi, bărci cu motor, bărci pescăreşti, şlepuri se deplasau spre estuar sau spre uscat. La acestea se adăugau şi bărcile băştinaşilor care serveau majoritatea la pescuit.

— Trebuie ca în timpul zilei să stăm liniştiţi în ascunzătoarea noastră şi abia la lăsarea întunericului să navigăm în susul fluviului, îi spuse căpitanul doctorului Bertram. Dacă luăm bărcile de aluminiu şi vâslim pe rând, punând la socoteală şi faptul că Petre cu puterea lui de urs face cât doi, la revărsatul zorilor putem ajunge la mal şi de

acolo în interiorul ţinutului. Dacă ne va reuşi în douăsprezece ore de mers contra curentului fluviului vom face cam optzeci de kilometri. Astfel cred eu că am ajunge chiar în mijlocul acestui ţinut, apoi am putea face câteva zile excursii în pas de marş pe acolo.

— Totuşi aş dori pe cât este posibil să rămânem în preajma fluviului, îl rugă George. Presupun că acolo ar fi mai multă viaţă decât în interiorul uscatului şi totodată astfel am putea în fiecare noapte să înaintăm pe fluviu puţin câte puţin.

— N-ar fi posibil să navigăm şi în următoarele nopţi cu submarinul? întreabă doctorul Bertram. Fluviul Congo este practicabil pe încă câteva sute de kilometri şi de nave mai mari decât vasul nostru. Abia mult mai încolo spre interior apar acele bancuri de nisip ce nu apar pe nici o hartă, datorită faptului că fluviul n-a fost precis studiat ca şi cele din mijlocul Europei. Asta ne-ar da posibilitatea ca în cazul în care în timpul expediţiilor ce le vom face în timpul zilei, am fi atacaţi să scăpăm mai repede decât am folosi acele „coji de nucă” de aluminiu.

Căpitanul se gândi o clipă şi îi dădu dreptate doctorului. Acesta mai spuse că se gândea că locul unde se afla momentan submarinul ar putea fi uşor descoperit de băştinaşii care pescuiau pe acolo şi care special căutau astfel de locuri din care cu prăjini lungi alungau peştii pentru a putea mai uşor să-i pescuiască.. Şi acest lucru să-l pună la socoteală căpitanul.

Şi ca o confirmare a acestui lucru, nu peste mult timp, un negru lat în umeri trecu aproape pe lângă desişul de bambuşi şi cu privirea-i ascuţită descoperi repede submarinul şi pe tovarăşii ce stăteau în turn.

Peste câteva secunde se năpusti şi îşi îndreptă barca uşoară şi subţire vâslind spre pădurea de bambuşi. Ca să se mai ascundă ar fi fost fără sens şi fără scop. De aceea căpitanul îi strigă negrului şi-l întrebă:

— Ce cauţi aici?

Negrul îi răspunse într-o englezească impecabilă:

— Îi salut pe domni! Sunt căpetenia Mbego şi stăpânesc în apropiere asupra unui trib. Mi s-a părut ceva deosebit vasul ascuns între bambuşi. De aceea m-am îndreptat într-acolo. Pot să vă fiu de folos cu ceva?

Căpitanul Farrow îl examină atent pe negru care în accepţia europenilor era foarte bine făcut. Era înalt şi zvelt, expresia feţei sale era inteligentă şi părea că avusese multe contacte cu civilizaţia albilor fără însă a-i prelua şi slăbiciunile. Rămăsese un copil al pământului său şi al poporului său. După forma buzelor şi a nasului, după culoarea pielei puteai bănui chiar că ar fi metis. Poate chiar era după apropierea coastei pe care trăia, puteai foarte uşor să-ţi imaginezi că în arterele sale nu curgea numai sânge negru ci şi sânge arab sau

sânge de beduin.

— Am vrea să navigăm încă o bucată spre interiorul ţinutului, îi spuse Farrow, care după ce-l examinase, fu convins că se putea încrede în el şi că era cinstit.

— N-ai vrea să ne conduci chiar tu? adăugă el. Să ştii că n-o să regreţi.

— Doresc domnii să călătorească în barca mea? întreabă repede Mbego.

— Nu, avem noi bărcile noastre, care sunt tot aşa de uşoare şi rapide, îi replică Farrow. Mai întâi am vrea ca pe timpul orelor arşiţei zilei să rămânem aici apoi pe înserat să navigăm cu nava noastră mai mare o bucată în sus pe fluviu. Vrei să rămâi cu noi până atunci sau preferi să te întorci la lăsarea înserării?

— Cu siguranţă ar fi mai bine dacă Mbego ar rămâne acum cu noi, se amestecă în discuţie şi doctorul Bertram.

Căpitanul îl aprobă şi întrebă:

— Ai ceva împotrivă Mbego?

Negrului nu-i prea surâse ideea de a sta o zi întreagă în prezenţa albilor şi le comunică că ar trebui să-şi anunţe tribul că „va merge într-o călătorie”.

La aceasta Farrow îi răspunse mai brutal decât ar fi dorit:

— Dacă eşti aşa cum spui, cum că trebuie să-ţi ceri voie de la tribul tău ca să lipseşti câteva zile, atunci ar fi mai bine să nu mai vii de loc!

Ezitând încă, negrul spuse că este gata să-şi petreacă ziua până la asfinţit pe submarin. Barca sa fu legată de parapet, apoi fu rugat să vină la proră.

La un semn al căpitanului tovarăşii de pe submarin care erau în turn dispărură în interiorul vasului.

Farrow însuşi se mai întreţinu puţin cu Mbego apoi se scuză că trebuie să coboare şi el pentru a mai verifica câte ceva la navă.

În cabina de comandă, Farrow îl întreabă pe doctor dacă era bine să aibă încredere în negru şi dacă propunerea de a rămâne pe navă, ce i-o făcuse, era corectă.

— Recunosc că nu face o impresie rea, domnule căpitan, îi răspunse doctorul Bertram dar totuşi cred că am zărit pentru o fracţiune de secundă, în ochii săi, o expresie care mi-a dat de gândit. Ce să spun, nu-l consider pe Mbego în totalitate cinstit. Dacă ar fi plecat, ne-ar fi trădat cu siguranţă.

— Se poate, însă încă nu îndrăznesc să mă pronunţ întrutotul, spuse Farrow după ce mai reflectă puţin la cuvintele doctorului. Totuşi un avantaj se pare că avem avându-l aici. Mbego este un om care cu siguranţă vorbeşte şi înţelege mai multe dialecte ale negrilor de aici.

— Un lucru însă trebuie să ne fie clar, remarcă mai departe doctorul Bertram şi anume că prin purtarea noastră ascunsă şi

misterioasă i-am trezit şi noi lui bănuieli.

În orice caz trebuie să împiedecăm autorităţile de aici care sunt mai bănuitoare, să afle de prezenţa noastră aici. Ele ar putea presupune că la baza relaţiilor noastre cu negrii s-ar afla contrabanda, iar noi nu dorim să le vindem nici rachiu şi nici arme.

— Cred că fiind în compania lui Mbego vom fi priviţi ca nişte simplii turişti, interveni George în discuţie.

Căpitanul propuse să meargă din nou în turn, având în vedere că absenţa lui ar fi putut fi interpretată ca lipsă de politeţe de către căpetenia lăsată singură la proră.

De aceea ce se temuse în sinea sa Farrow deveni realitate. Negrul găsise foarte plictisitor statul de unul singur sau ceva i se păruse că nu este în regulă, aşa că atunci când căpitanul apăru în turn, îl văzu în barca sa tocmai când dispărea în desişul de bambuşi.

Acesta când văzu că apare în turn cineva, strigă în direcţia submarinului:

— Vin curând înapoi, domnule! Mă duc numai să-mi aduc armele!

— Destul de neplăcut! spuse el încet. Trebuie să ne găsim altă ascunzătoare. Negrul va anunţa cu siguranţă autorităţile, care bineînţeles apoi ne vor căuta. Căpitanul îşi lasă capul de pe partea dreaptă pe partea stângă. Asta făcea totdeauna când se gândea profund la ceva. Pentru George era un semnal că nu are voie să-şi deranjeze tatăl în asemenea momente.

După o vreme căpitanul strigă prin megafon în sala de comandă spunându-le lui Petre şi Kern că are nevoie de ei acolo sus. După ce amândoi fură în faţa sa le spuse:

— Fiţi atenţi, vă tăiaţi nişte tulpini cât mai mari de bambus şi îmi măsuraţi adâncimea apei în jurul submarinului. Cumpăniţi bine ca să-mi puteţi apoi spune cât de nămolos este locul unde ne aflăm. Aş dori să ne scufundăm cu submarinul.

Petre şi Kern tăiară cu nişte cuţite tulpini groase de bambus şi se puseră imediat pe treabă.

Constatară cu satisfacţie că apa aici era suficient de adâncă pentru a se putea scufunda submarinul. Fundul era format din pietriş, deci nici o teamă că nava s-ar fi putut împotmoli în nămol.

— Toată lumea înăuntru, ordonă Farrow rămânând el însuşi în turn până ce toţi coborâră scara îngustă de metal ce ducea în interiorul submarinului.

— Umpleţi tancurile cu balast! fu următoarea comandă. Apoi dispăru şi el închizând capacul turnului. Peste câteva minute submarinul dispăru în apă, dar fiindcă adâncimea nu era mare se putea observa de la suprafaţa apei dacă te apropiai de desişul de bambuşi.

Periscopul îl reglă Farrow în aşa fel încât abia se zărea deasupra

apei. Astfel putea să supravegheze ce se petrecea pe fluviu.

Farrow observă timp de o jumătate de oră canoele, bărcile şi câteva vase cu abur ce treceau pe fluviu pe lângă desişul de bambuşi. Aşteaptă în fiecare moment să apară Mbego, nu singur ci în tovărăşia unor membrii de trib sau chiar aducând cu el reprezentanţi ai trupelor aliate pe care îi anunţase în grabă.

O vreme căpitanul se gândi să părăsească ascunzătoarea pe sub apă dar renunţă imediat la plan pentru că după cum spuneau George şi doctorul ar face „prea mult vârtej" în apă. Tulpinile de bambus care nu puteau fi evitate de submarine ar fi fost smulse sau aplecate într-o parte ceea ce ar fi sărit în ochii pasagerilor de pe celelalte vase.

În sfârşit timonierul Plundow îi recomandă lui Farrow să mai aştepte şi acesta se duse în cabină cu primul ofiţer cu doctorul Bertram şi cu George.

— Situaţia noastră nu este de invidiat, spuse el acolo, cu toate că până acum nu s-a întâmplat nimic. Suntem la discreţia lui Mbego. Să sperăm că el n-o să ne dezamăgească.

— Dacă el este convins că-l vom plăti bine, cu siguranţă n-o să ne trădeze, spuse doctorul Bertram. Încă puţin mai vorbiră despre posibilităţile ce s-ar putea ivi dacă submarinul ar fi descoperit, apoi căpitanul schimbă tema, despre ceva ce îl bucura foarte mult pe George.

— Haideţi să luăm micul dejun!

Timpul trecea şi nu se întâmpla nimic. Orele se scurgeau una după alta, amiaza devenea după amiază, când Kern care era de serviciu la periscop anunţă că o barcă cu motor franceză tocmai trecea pe acolo. Acest lucru nu însemna mai nimic, nici un motiv de îngrijorare, totuşi Farrow luă locul lui Kern pentru a supraveghea el însuşi situaţia.

Trecură vreo zece minute după care apăru barca în care Mbego era singur. Căpetenia neagră conducea canu-ul şi nu părea a fi interesat de desişul de bambuşi unde ştia că este submarinul. Privirea-i era îndreptată asupra curentului fluviului.

După puţin timp apăru din nou barca cu motor franceză. Se vedeau acum la proră şi la pupa mitraliere şi după părerea lui Farrow vreo cincisprezece soldaţi. Aceasta se opri foarte aproape de canu-ul negrului şi un tânăr ofiţer cu bărbuţă neagră ieşi la balustradă şi îi vorbi ceva căpeteniei negre.

Acum va ieşi la iveală dacă Mbego fusese cinstit sau dacă anunţase autorităţile franţuzeşti. Se va îndrepta oare acum barca cu motor franceză spre desişul unde erau ascunşi?

Bineînţeles Farrow nu putea decât să bănuiască ce-i răspunde Mbego ofiţerului. După felul în care dădea din mâini se putea presupune că Mbego spunea că nu văzuse nici un submarin şi nici nu ştia nimic despre asa ceva. Ofiţerul francez se înflăcăra însă Mbego

rămânea la spusele lui de mai înainte.

— Căpetenia neagră se pare că este de partea noastră, spuse căpitanul celor de lângă el. El a spus francezilor care oficial ne caută că el nu ştie nimic despre toate acestea. Probabil în timpul nopţii am fost observaţi de către cineva.

Apoi barca cu motor franceză se puse în mişcare şi canu-ul lui Mbego rămase acolo unde se aflase mai înainte iar el făcea totul ca şi cum ar fi dorit să pescuiască. Viclean băiatul! Ştia că o vreme cei din barcă o să-l ţină sub observaţie.

Cum or fi aflat autorităţile franceze că am venit aici în Congo? Acum Mbego o porni mai departe. Se va întoarce cu siguranţă spre înserat când va fi sigur că autorităţile franceze nu-l mai au în vizor.

— Dacă Mbego ar fi de partea noastră ar fi foarte bine, mai adaugă doctorul Bertram, ca să spună şi el ceva după ce căpitanul vorbise atâta şi parcă acum aştepta un răspuns.

— Doar n-o să ne arătăm zgârie brânză, îi replică căpitanul.

— Şi o să negociem un pic cu el. Acest lucru le face plăcere mai tuturor negrilor, spuse George formulând aproape puţin copilăreşte un lucru care-i caracteriza pe negri şi pe aproape toate popoarele orientale: falsificarea preţului. Asta-i făcea fericiţi. Înşelăciunea le stătea în sânge şi al acest joc de-a câştiga mai mult decât era valoarea nu renunţa aproape nimeni.

— Mă bucur că Mbego cel puţin în aparenţă s-a ţinut de cuvânt, încheie căpitanul discuţia asupra acestei teme. Cina ne va produce azi o plăcere dublă, aşa mă gândesc. Kern te rog să preiei tu acum supravegherea. Peste un sfert de oră te poate înlocui Petre.

II
SECRETELE LUI MBEGO

PUŢIN ÎNAINTEA LĂSĂRII ÎNTUNERICULUI George anunţă că-l vede prin periscop pe Mbego care se îndreaptă spre ei. Căpetenia neagră încă era neliniştită şi în timp ce se apropia arunca priviri rapide în toate părţile. Apoi veni în faţa lui George. Căpitanul se uită el însuşi prin periscop apoi dădu comanda de ridicare la suprafaţă a submarinului.

Peste zece minute se lăsa noaptea şi faptul că Mbego venea iar, îi dădu căpitanului convingerea că francezii nu erau pentru moment prin împrejurimi.

Încet submarinul se ridică la suprafaţă. George se repezi spre scara de metal şi de acolo pe punte, ocoli turnul şi se grăbi spre balustradă. Acolo descoperise el un loc de unde putea arunca o privire atât desişului de bambuşi cât şi asupra fluviului. Mbego vâslea cu mişcări scurte în timp ce barca sa era tot mai aproape. În continuare se uita

atent împrejur, dar se purta foarte îndemânatic prin aceea că nu atrăgea atenţia asupra desişului în care se ascundea submarinul.

George era tot mai convins că negrul fusese cinstit cu oamenii de pe submarin. După alte câteva minute de la lăsarea întunericului, submarinul fusese îndreptat, la ordinal căpitanului cu vârful prorei spre fluviu. Farrow dorea neapărat ca în această noapte să meargă mai departe în susul fluviului şi să-l ia şi pe Mbego şi caiacul lui cu el.

După ce fuseseră făcute toate manevrele, din apropiere se auzi vocea căpeteniei:

— Domnilor totul este în ordine!

— Hai încoace Mbego! strigă căpitanul şi lăsă pentru câteva secunde să lucească lumina lanternei.

— Mergem mai departe în susul fluviului şi te luăm şi pe tine. Între timp poţi să ne povesteşti totul. Unde sunt francezii acum?

— Nu i-am mai văzut, îl asigură el.

Vocea sa suna corect.

— Unde este următoarea lor bază? îl întreabă Farrow.

— Să fie vreo circa cincizeci de kilometri în susul fluviului, îi răspunse căpetenie.

Mbego îşi puse caiacul pe punte iar Petre şi Kern îl legară în aşa fel încât să nu alunece în apă.

La cererea căpitanului matrozii îndreptară submarinul din desişul de bambuşi pe fluviu. Farrow lasă motoarele să meargă, dar folosi şi amortizoarele pentru a masca zgomotul motoarelor Diesel.

La prora submarinului stătea Petre iar la pupa un tânăr matroz care ca şi uriaşul avea nişte ochi foarte buni. Ei trebuiau să mai aibă grijă şi de barca băştinaşului. În general, acum, se putea spune că viaţa pe fluviu, de la lăsarea întunericului, era ca şi moartă. Mbego se afla în apropierea căpitanului. Deşi luase din civilizaţia albilor, era totuşi foarte superstiţios căci atunci când auzi un peşte sărind din apă şi căzând la loc sau când auzea fâlfâitul aripilor vreunei păsări de noapte, murmura încet nişte cuvinte neînţelese care suna oamenilor de pe submarin ca nişte descântece.

De îndată ce submarinul se puse într-adevăr în mişcare căpitanul îl provocă pe căpetenia negrilor la o discuţie. Petre şi mai tânărul său coleg ar fi anunţat orice obstacol sau orice primejdie la timp, în vreme ce Plundow care era la cârmă ar fi adus submarinul pe calea cea bună.

— Şi de ce te-au întrebat francezii? dori Farrow să afle mai întâi de la negru.

— M-au întrebat dacă n-am văzut un vas mai neobişnuit, subţire şi lung şi cu un turn, răspunse căpetenia.

— Şi ce-ai spus?

— Că aşa ceva nu am avut unde să văd.

Răspunsul răsună cinstit cu toate că poate se ascundea în el şi ceva

neadevăr.

— Şi mă rog de ce n-ai spus că ne-ai văzut?

— Pentru că domnul mi-a spus că nu ar vrea să fie văzuţi şi de aceea stătea ascuns cu nava în tufişul cu bambuşi.

Căpitanul se bucură şi-i mulţumi lui Mbego, apoi îl întrebă mai departe:

— De unde or fi ştiut francezii că ne aflăm undeva aici pe fluviu?

— Tobele noastre au bătut de dimineaţă, îi răspunse Mbego. Cineva probabil a văzut nava şi a recunoscut-o. Francezii au oamenii lor, oameni care pot descifra limbajul tobelor noastre.

— Da, da, asta este, tobele, suspină doctorul în sinea lui, totul părându-i comic. Uimitor ce bine funcţionează acest sistem de comunicare.

— Totuşi au anunţat ceva special, continuă negrul.

— Da şi mă rog ce? întreabă George, ca fript.

— La Isisis, un trib ce se află cam la o sută de kilometri în susul fluviului s-a arătat un monstru, jumătate crocodil, jumătate panteră. Cu mult timp în urmă acest monstru s-a mai arătat. Câţiva albi au pornit la vânătoare dar din păcate n-au dat faţă în faţă cu fiara. Când aceasta a apărut din nou, îşi încercară norocul alţi doi vânători albi. Ei însă nu s-au mai întors niciodată. Acum a fost anunţată iarăşi apariţia dihaniei.

— Jumătate crocodil, jumătate panteră, ciudat! râse George. Chiar există o asemenea fiinţă din basme domnule doctor?

— Nu trebuie să iei mot-a-mot tot ce se povesteşte, spuse doctorul Bertram. Presupun că este vorba de un crocodil şi de o panteră, din care zvonurile au făcut un singur animal.

— Explicaţia s-ar potrivi, fu de acord căpitanul. Ce părere ai George, mergem la vânătoare după un aşa animal fantastic?

George era, cum să vă spun, de-a dreptul încântat.

— Cunosc în împrejurimi un golf, spuse Mbego în care nimeni n-ar descoperi nava voastră. De acolo se deschid şi mai multe drumuri bune către satele tribului Isisis.

— N-am putea să mergem cu submarinul până acolo? întreabă căpitanul.

— Cum să nu! replică Mbego. Dar domnii ar vedea aşa de puţin. Cei din tribul Isisis sunt pescari. Este mai bine dacă domnii m-ar însoţi prin pădure până acolo.

Doctorul Bertram îl urmărea pe negru în argumentele logice ce le aducea. George propuse să-şi construiască şi ei un canu cu care să se deplaseze până la tribul Isisis. Între timp Farrow avea treburi mai stringente: trebuiau să treacă neobservaţi pe lângă staţia francezilor. Bineînţeles că puteau să treacă pe sub apă însă nu îndrăznea.

Harta ce o avea era dinainte de război şi de atunci putuseră avea

loc multe modificări pe fluviu. Farrow ştia foarte bine că în curând se vor ivi bancuri de nisip, bancuri care nu erau însemnate pe harta sa.

— Să sperăm că staţia franceză nu este echipată şi cu reflectoare puternice, spuse căpitanul dus pe gânduri.

— Staţia are două reflectoare mari, îi înştiinţă Mbego, care se vede, cunoştea bine obiceiurile de acolo. Reflectoarele luminează adesea noaptea fluviul că a fost multă contrabandă în ultimul timp. Fluviul însă şi asta o ştiu precis, este acolo foarte adânc.

— Deci ştii că noi putem să navigăm sub apă? îl întreabă căpitanul Farrow nedumerit.

— În Europa am văzut şi eu astfel de submarine, îi răspunse negrul. Un negru din Africa, care să cunoască Europa nu era ceva aşa de neobişnuit, după primul război mondial. De aceea Farrow nu-l întreabă cum şi pentru ce ajunsese el în Europa. Informaţia îl mulţumea pe moment, dar tovarăşilor lui le spuse:

— Înaintea staţiei franceze ne vom scufunda pentru puţin timp până o vom depăşi. Apoi îi spuse confidenţial negrului:

— Dacă vom rămâne în nisip sau ne vom împotmoli în noroi să ştii că vei muri imediat odată cu noi. Deci mai repeţi că şti sau cunoşti foarte bine fluviul în această porţiune?

Mbego dădu din cap.

— Da, domnule, putem foarte bine să navigăm pe sub apă. Fluviul este acolo aproape tot atât de adânc ca şi o mare. Bancuri cu nisip nu sunt acolo.

Farrow a fost mulţumit de informaţie şi era mulţumit şi de mersul navei. Aceasta naviga cu cincisprezece kilometri pe oră şi ar fi putut pe departe să meargă mai repede dar acest lucru ar fi cauzat valuri deasupra fluviului cât şi o pierdere a puterii amortizoarelor.

După cinci ore de călătorie, Farrow dădu semnalul de scufundare. Dacă a dat crezare informaţiilor negrului, nu se aştepta la nici un pericol şi nici un banc de nisip ce ar fi putut împiedeca înaintarea submarinului. Totuşi nu se lasă fără nici o precauţie. În cazul în care nava ar rămâne pe loc exista posibilitatea să o părăsească prin gaura turnului. Asta era posibil în cazul că nu te aflai prea adânc în apă.

În depărtare apărea deja pata de lumină pe care un reflector o arunca asupra fluviului. Deci francezii mai căutau încă vasul ciudat care fusese anunţat. Farrow dădu ordin ca să se părăsească puntea. Toţi se grăbiră spre scara îngustă de metal ce ducea în interior. Capacul turnului fu închis, apa acoperise tancurile de balast. Căpitanul urmărea încordat prin periscop reflectoarele. Ţărmul era întunecat pentru că reflectorul era prea sus montat şi lumina un unghi ce lăsa cam cincizeci de metri de apă în întuneric.

Farrow îl lasă pe Mbego la periscop şi-i arată partea de apă întunecată. Imediat căpetenia neagră îi povesti că tocmai acolo apa

era cea mai adâncă pentru ca francezii dragaseră fluviul în acea porţiune ca navele lor să poată ancora mai uşor.

Să sperăm că francezii nu-şi asigură portul cu plase sau sisteme de alarmă. Totuşi riscul există şi Farrow trebui să-l ia dacă dorea să treacă neobservat pe lângă staţie.

Electromotoarele zumzăiau încetişor sub apă în vreme ce submarinul mergea mai departe şi mai departe.

Staţia era acum foarte aproape. Tovarăşii se uitau foarte încordaţi la căpitan care nu-şi lua ochii de pe periscop. Dar totul se petrecu fără incidente. Un sfert de oră trecu pe nesimţite şi comandantul ordonă ca nava să urce din nou la suprafaţa apei.

Staţia franceză se afla deja în spatele submarinului, acum putea să meargă cu o viteză mult mai mare. Amortizoarele rămaseră în funcţiune pentru ca locuitorii să nu se sesizeze.

Cu puţin timp înaintea zorilor, Mbego spuse că se aflau deja în apropierea golfului pe care îl considera o ascunzătoare excelentă pentru submarin. Căpitanul îşi îndreaptă acum nava spre un braţ mic de apă pe care-l indicase negrul. Mbego îl asigură că nu se putea întâmpla nimic submarinului deoarece apa era tot destul de adâncă, lucru care se dovedi a fi pe deplin adevărat. În sfârşit nava ajunse într-un fel de lac mic, de fapt un eleşteu, care însă era destul de mare pentru a te mişca pe el în voie.

Soarele răsări peste puţin timp şi abia atunci îşi dădu seama căpitanul ce bine ales era acest loc. Peste tot în jurul eleşteului se întindea jungla seculară. Între arborii uriaşi se întindeau tot felul de plante, de liane, de plante agăţătoare, de lujeri care împletindu-se formau o perdea de ne trecut.

Fără să fi fost neapărat necesar nici un om n-ar fi trecut pe acolo.

— Va trebui, în cazul că va fi necesar să ne întoarcem, să urmăm acelaşi drum? se interesă căpitanul.

Căpetenia neagră însă negă.

— De aici se deschide un braţ de apă mai mic prin care putem deasemenea să ajungem la fluviu.

— Şi cât de departe sunt satele tribului Isisis? întreabă George.

— Suntem chiar în apropiere, îi răspunse Mbego. Ei o să ne primească bine şi vom avea posibilitatea să aflăm câte ceva despre ciudăţenia aceea de animal.

— Ţie nu ţi-e frică de el? îl întreabă căpitanul fără nici o intenţie.

Negrul tresări puţin înainte de a răspunde.

— Dacă domnii sunt cu mine nu am de ce să mă tem. Eu nu sunt aşa de fricos ca cei din triburile Isisis.

— Apoi, eu propun să luăm micul dejun înainte de a porni la drum, continuă Farrow.

— Eu cunosc aici un loc foarte bun de tabără, dacă domnii vor să

mănânce. Acolo se află un izvor cu apă proaspătă, spuse Mbego cu zel.

— Bine să luăm micul dejun acolo! hotărî căpitanul. Rindow adu bidoanele să le umplem cu apă proaspătă! După ce terminăm mergem să-i vizităm pe cei din tribul Isisis şi să vedem dacă vom putea da nas cu fiara.

Căpitanul, George, doctorul Bertram şi Petre îşi luară pe lângă pistoalele şi cuţitele lor şi puştile.

Matrozii care trebuiau să umple bidoanele şi să le ducă pe submarin nu-şi luară la ei decât pistoalele.

Canu-ul lui Mbego supravieţuise plimbării scurte pe sub apă, acum fu din nou lansat, în afara de cele trei bărci de aluminiu ce trebuiau să transporte apa.

Mbego, a cărui canoie avea patru locuri şi care urma să fie folosită în excursia până la tribul Isisis, vâslea îndemânatec pe eleşteu şi se îndrepta acum spre un tufiş de bambuşi în spatele căruia se simţea deja malul.

O îngustă şi curată porţiune se deschidea încă după primele vâsle se vedea că era folosită des. Canul nu întâmpină nici o oprelişte.

Doctorul avea o faţă gânditoare însă nu spuse nimic. După ce îl observă puţin căpitanul îi spuse încet în nemţeşte:

— Ştiu ce aţi vrea să spuneţi. Fiţi fără grijă, voi fi foarte atent.

Spre marea surpriză a tovarăşilor, căpetenia neagră le replică într-o germană stricată:

— Nu trebuie teamă la domni. Animalele nu sunt atât de periculoase.

— Ce, vorbeşti nemţeşte? întreabă căpitanul.

— În război fost prins nemţii. Mie place la ei, le explică Mbego.

Asta le plăcu să audă. Din nou o dovadă că în închisorile germane se purtau uman şi acţionau conform convenţiei de la Geneva.

Doctorului îi treceau tot felul de idei prin cap, micul braţ al fluviului era foarte curat şi exemplar tăiat, dar în ciuda orei matinale în care se ştie că un negru lucrează cu plăcere nu întâlniseră nici o barcă a celor din Isisis. Cine oare ţinea atât de curat acest mic canal? Cum se făcea că Mbego care aparţinea unui trib destul de îndepărtat de aici, cunoştea aşa de bine ţinutul?

Mbego îşi îndreptă caiacul pe partea dreaptă a malului canalului. În desiş se vedea un loc micuţ spre care arăta negrul.

— Cărarea duce exact la izvor, explică Mbego. Nu este departe de loc.

— Tu ai făcut cărarea? întreabă căpitanul. Mbego tăcu câteva secunde ca şi cum ar căuta răspunsul corect apoi spuse:

— Nu, domnilor, am un prieten foarte bun în tribul Isisis. Mergem amândoi adesea la vânătoare şi la pescuit. În această pădure se află mult vânat iar în eleşteu peşte din belşug. De aceea amândoi am făcut

cărarea. Mbego o ţine în ordine. Poate că ne întâlnim cu el.

— V-aţi întâlnit voi deja cu acest animal ciudat, dori să ştie căpitanul.

— Animalul se ascunde în cu totul altă parte a pădurii în care noi n-am intrat încă, spuse Mbego. De aceea trebuie să mergem în întâmpinarea lui.

Tovarăşii părăsiră canu-ul. Căpetenia neagră mergea în faţă. Toţi erau acum dublu de atenţi ca nu cumva să se trezească ca orbii într-o capcană pusă special pentru noi de Mbego.

Peste câteva minute ajunseră într-un luminiş la capătul căruia clipocea vesel un izvor de apă limpede. De jur împrejur se ridicau coroanele de frunze ale arborilor junglei ce întunecau puţin lumina. Arborii erau legaţi între ei prin tufişuri şi liane atât de dese încât nici măcar un animal oricât ar fi fost el de îndemânatic nu s-ar fi putut strecura.

În vreme ce tovarăşii de pe submarin umpleau bidoanele cu apă proaspătă, Petre făcu într-o groapă mică un foc bun la care pregăti o cafea tare de dimineaţă.

După această pauză de aproape o oră, cei patru îndrumaţi de Mbego se îndreptară spre pădurea tropicală unde sperau să-l întâlnească pe acel animal fabulos.

Matrozii trebuiră să mai facă câteva drumuri cu bidoanele la izvor pentru a umple bine butoaiele de rezervă de pe submarin.

Rindow urma să-i aştepte pe plimbăreţi până a doua zi la prânz înainte ca să plece după ei în fruntea unei mici formaţii, în timp ce comanda submarinului ar fi preluat-o Braun ofiţerul al doilea.

Mbego îi conduse pe cei patru către un tufiş care părea de nepătruns. Căpetenia se strecoară ca o pisică prin el. Tovarăşii săi îl urmară şi văzură în spatele tufişului o cărăruie care fusese de curând întrebuinţată. Încotro îi conducea Mbego?

III
CROCODILUL

CĂRAREA SE TERMINA într-un larg luminiş în care iarba creştea înaltă. Se poate că aici era un loc bun de vânătoare de vreme ce iarba era atât de grasă şi de ademenitoare. Probabil că veneau multe animale aici ca să pască. În mijloc se afla o mică baltă care iniţial se formase de la un izvor ce se afla în apropiere.

Mbego se opri la marginea luminişului şi se uită foarte atent în jur. Se părea că se aşteaptă la ceva dinainte stabilit.

De aceea căpitanul întreabă:

— Aştepţi vreun om Mbego?

— Nu, răspunse căpetenia repede. Vreau numai să mă conving că nu este un leopard în luminiş. Au obiceiul să stea aici întinşi la soare

în vreme ce celelalte animale se retrag în desişul pădurii la răcoare. S-ar putea să-l întâlnim şi pe Mbofo. Dacă l-am întâlni întâmplător ar fi pentru noi un avantaj, el fiind un bun vânător care poate lua urma oricărui animal.

După această explicaţie, Mbego păşi în iarba înaltă a luminişului şi se îndreptă spre boltă.

Căpitanul Farrow îl întreabă uimit.

— Aici iarba este mai mică Mbego, semnifică asta ceva?

— Animalele au venit dimineaţa să bea apă de aici. Vreau să văd dacă leopardul mai este aici.

Căpetenia merse liniştit mai departe. Căpitanul călca pe urmele lui în vreme ce George mergea mai pe de-o parte pentru a avea o privire de ansamblu mai bună.

— Este posibil să fie şerpi pe aici? întreabă George pe doctor care mergea în şir indian în urma căpitanului.

— S-ar putea, răspunse omul de ştiinţă. Şerpilor le place să se încălzească la soare şi în principiu şerpi veninoşi sunt peste tot.

Mbego ajunsese la boltă şi păşi într-o parte pentru a-l lăsa pe căpitan în faţă însă acesta se trase şi el la stânga pentru a cuprinde cu privirea toată bolta. Pentru că aici iarba era foarte călcată şi se putea vedea bine pământul.

Erau foarte multe urme de animale imprimate acolo. După cum spunea doctorul erau chiar şi urme de leopard. Pentru un vânător pasionat acest loc ar fi putut fi un El Dorado.

Mbego mergea acum în urma căpitanului, urmat de doctor şi de Petre. George era la urmă, stând mai pe de lături pentru a ţine totul sub control.

Arma pregătită de tragere şi-o ţinea la îndemână.

Deodată căpetenia pocni tare din degete.

Căpitanul se opri şi-l privi întrebător.

— Este Mbofo şi semnul meu, răspunse negrul. Poate prietenul meu este pe aproape. Dacă este va apărea cu siguranţă.

Totul suna aşa de nevinovat, dar căpitanul deveni suspicios şi-i spuse negrului:

— Nu-l mai striga pe Mbofo! Dacă crezi că este în apropiere o să ne găsească el. Prin zgomotele ce le faci izgoneşti probabil animalele rare.

— Cum doresc domnii, le replică Mbego liniştit.

Căpitanul tocmai dori să se întoarcă ca să-i urmeze marşul când îl auzi pe George strigând îngrozit.

Foarte aproape de căpitan iarba se mişca sălbatec. Un monstru gri-maro se târa pe jos încoace şi încolo şi veni aproape la câţiva paşi de el.

Era un crocodil mare care se prăjise la soare şi acum deranjat

încerca să-şi atace inamicul şi probabil să-l doboare cu coada sa puternică. Farrow nu mai avu timp să-şi ia puşca de pe umăr şi luă pistolul repede de la brâu cu toate că glonţul lui era prea mic pentru o aşa arătare. Chiar în acel moment se auzi o împuşcătură ce vena de la puşca lui George. Fiul căpitanului ridicase arma tocmai când strigase şi apoi ţinti scurt dar sigur. Glonţul îşi atinse ţinta. Furios crocodilul îşi mută interesul de la Farrow la noul său adversar. George trase din nou. Glonţul lovi exact în gura căscată a crocodilului.

Abia acum trase şi căpitanul. Alesese burta aligatorului care nu era atât de solzoasă. Crocodilul urlă şi se pare că-i cam pierise pofta să atace. Se târî printre Mbego şi doctor încercând să-şi găsească scăparea în apa lacului. George mai trăsese încă odată înainte ca acesta să dispară. Suprafaţa apei se umplu de spumă iar apoi se linişti. Tovarăşii porniră către boltă să încerce să privească locul unde crocodilul dispăruse şi apa deveni din nou clară. Dar nu mai văzură animalul. Poate se aşezase pe fund sau intrase în nămol.

Căpitanul întreabă după o pauză:

— Dacă aici, un asemenea crocodil atacă din iarbă, sigur tot ţinutul este populat de fiinţe fantastice?

Mbego căruia îi fusese pusă întrebarea se făcu că plouă.

Doctorul Bertram explică.

— Găsesc foarte curios că crocodilul ne-a atacat pe uscat. Când sunt afară pe pământ sun mult mai puţini dornici de atac, pentru că de fapt elementul lor este apa.

— Cred că animalul fabulos după care am pornit se află în altă parte a pădurii, se amestecă şi George în discuţie.

Mbego se mai uită încă cu o ciudată expresie în apa lacului. George observă, când căpetenia se întoarse, pe chipul său o undă de durere, de regret şi ură în acelaşi timp. Dar totul dură o fracţiune de secundă.

— Nu ştiu, domnilor, spuse el liniştit, dacă crocodilul este în legătură cu fiinţa fabuloasă ce o căutăm. După cum mi-au spus cei din tribul Isisis el locuieşte probabil într-o altă parte a pădurii.

Schimbarea rapidă a expresiei feţei lui Mbego îl făcu din nou bănuitor pe George.

Ceva era putred aici. Era oare negrul de bună credinţă? Acum nu putea discuta despre asta cu colegii lui, dar îşi propuse să-şi dubleze vigilenţa. Să fi fost amestecat şi în întâmplarea cu crocodilul? Negrul se uitase atât de trist în apă! Era oare pentru el, animalul ceva sfânt? Şi-a pierdut un prieten? Oare crocodilul îi era cunoscut?

De aceea putuse să treacă pe lângă el fără nici o problemă! Deodată bănui ceva. Nu cumva pocnirea degetelor era un semnal pentru crocodil?

— Visezi cu ochii deschişi? îl sperie vocea tatălui său. Trebuie să mergem mai departe.

— Să nu ne aştepte alte surprize, spuse George cu două înţelesuri.

— Tot ce este posibil, râse căpitanul ale cărui gânduri erau într-un sat al tribului Isisis.

— Uitaţi-vă crocodilul a apărut din nou. Nu este încă mort, arată doctorul tovarăşilor lui la suprafaţa apei.

George ridică instinctiv puşca însă de data aceasta nu trase. Dorea să vadă dacă între el şi negru era vreo legătură. Crocodilul luă o gură de aer şi dispăru repede din nou sub apă dar se ţinu aproape de suprafaţă încât îi puteau observa orice mişcare. Deodată făcu câteva mişcări puternice cu coada şi dintr-un salt fu pe mal. În acel moment răsună puşca lui George.

Fiul căpitanului cu toate că fusese surprins de acest atac ţintise bine şi lovi crocodilul. De data aceasta glonţul i-a fost fatal. Capul i se mai scutură odată şi căzu lat. Coada mai lovi de câteva ori încoace şi încolo fără a mai avea aceiaşi putere, apoi crocodilul rămase nemişcat.

Căpitanul îl lăudă pe George pentru felul în care trăsese. Doctorul Bertram privi crocodilul apoi spuse:

— Un crocodil deosebit. S-a purtat foarte ciudat. N-am auzit ca vreodată crocodilii să atace oameni când se află pe uscat. Mai ciudat este şi faptul că a ieşit din apă şi ne-a atacat din nou. George păşii lângă prada lui şi îngenunche.

— Ia uitaţi-vă aici! strigă el. Crocodilul purta un inel de bronz la piciorul stâng din faţă. Sigur a fost domesticit. Şi a fost acum domesticit, când era deja mare, pentru că dacă s-ar fi întâmplat asta când era mic, inelul ar fi pătruns foarte adânc în carne.

— Foarte ciudat, murmură căpitanul în timp ce George dădea numai din cap iar doctorul se apleca spre a examina cu mai mare atenţie inelul.

— Să-i scoatem animalului inelul? întreabă George.

— Şi de ce nu? îi răspunse căpitanul. Va fi o frumoasă amintire despre întâmplarea petrecută aici la malul lacului.

Când Petre scoase cuţitul să ia inelul de pe piciorul crocodilului căpetenia neagră făcu o mişcare de apărare cu mâna. Căpitanul îl privi sever.

— Inelul aduce mult nenoroc, domnilor!

— Tot mai eşti superstiţios? îl întreabă blând căpitanul zâmbind uşor.

— Câteodată trebuie să crezi şi în vechile superstiţii.

— Aproape că ar trebui să le luăm în considerare, spuse căpitanul râzând, dar asta în cazul în care tu prin pocnetul degetelor nu i-ai da semnalul de atac, Mbego. Negrul râse însă totuşi nu-şi putut ascunde stânjeneala. Apoi spuse încet.

— Aşa ceva ar crede numai triburile din care mă trag iar nu nişte europeni ca voi ce trăiesc în secolul douăzeci!

— Crezi că există şi crocodile domesticiţi? îl interogă Farrow mai departe. Negrul dădu din cap.

— Nu, aşa ceva nu cred.

George vru să spună ceva ca să-l „încuie” îşi întrerupse însă propoziţia ce-i era pe buze şi luă de la Petre inelul pe care îl avusese crocodilul pe laba stângă.

Privi îndelung inelul de bronz apoi se adresă doctorului:

— În metal se încrustează nişte semne ciudate, domnule doctor. N-aţi putea spune ce semnifică ele?

— Se vede clar o siluetă omenească ce ţine în braţe un crocodil, constată sigur doctorul. Poate totul nu este decât o amuletă. Omul şi crocodilul de pe inel ar reprezenta apărarea crocodilului de către om împotriva celorlalte animale din pădure.

— Să mergem mai departe! spuse căpitanul. Nu ne putem permite să stăm prea mult aici.

După ce camarazii plecară, Mbego mai rămase puţin şi se uită cu multă compasiune la crocodilul mort. Apoi se grăbi după ei şi când ajunse la căpitan zise:

— *Dort ist Mbofo,* el mi-a ascultat semnalul. O siluetă neagră ieşi din desiş şi se apropie de ei. Negrul era înalt, zvelt şi în comparaţie cu Mbego care purta pantaloni şi o jachetă, era îmbrăcat numai cu şorţul specific negrilor. Mişcările lui trădau forţă şi îndemânare.

Faţa lui însă nu fu pe placul celor de pe submarin. Mai târziu îşi amintiră că toţi avură acea reacţie de antipatie faţă de el. Trăsăturile feţei lui semănau cu cele ale unei vulpi viclene. Când ajunsese lângă cei de pe submarin salută după obiceiul pământului ducându-şi o mână la inimă. Cu Mbego purtă o scurtă conversaţie într-o limbă plină de sunete înalte pe care cei de pe submarin n-o înţeleseră. Doctorul constată că aceasta nu semăna cu nici unul din dialectele vorbite în Africa.

În sfârşit Mbofo se-ntoarse spre albi şi le spuse într-o englezească păsărească:

— Eu este Mbofo. Eu conduce domnii.

— Încotro? întreabă Farrow.

— Spre animalul ciudat!

— Şi, ştii tu unde se află el?

— Eu ştim.

— L-ai văzut vreodată?

— Eu văzut, veni răspunsul aşteptat. Animal este deodată leopard deodată crocodil. Domnii o să vedem asta.

Mbofo părea că nu-şi dădea seama că albii nu i-ar prea urma şi nu l-ar prea urma şi nu-i doreau tovărăşia.

Fără a mai aştepta vreun răspuns se întoarse şi merse în faţă către pădurea din care tocmai ieşise. Mbego făcu în aşa fel încât să pară că

el vrea să încheie rândul, dar căpitanul îi spuse prietenos.

— Du-te cu prietenul tău în faţă!

Negrul ascultă. Când trecu în faţa lor, Farrow bătu uşor peste pistol, semnal pentru oamenii săi că de acum trebuiau să fie foarte prudenţi.

Afirmaţia lui Mbofo că ar fi văzut fiinţa extraordinară înseamnă în ochii adevăraţilor vânători deci şi a celor de pe submarin, o minciună gogonată dar ei erau obişnuiţi cu tot felul de situaţii în care nu odată fuseră puşi de băştinaşii ţărilor pe care le colindaseră. Ce capcane însă îi mai aşteptau nu puteau bănui încă.

Lângă un arbore de cauciuc se făcea o cărare ce pornea curată şi care ducea în adâncul pădurii seculare. În afară de zumzetul numeroaselor insecte de pe acolo nu se auzea glasul nici unui animal.

În cursul dimineţii toate animalele îşi făceau siesta. Chiar şi pentru maimuţe după ce au mâncat de dimineaţă, era prea cald. Ele dormeau acum în coroanele bogate ale pomilor ca şi păsările care se trezeau primele la începutul după amiezii şi porneau cu mare gălăgie din nou în căutarea hranei.

Tovarăşii mergeau foarte atenţi în urma negrilor. Nimic neobişnuit nu se întâmpla, dar tensiunea creştea de la un minut la altul.

George, care mergea în urma tatălui său, văzu deodată cum de pe o creangă din pădurea seculară ceva ce semăna cu o liană de culoare negricioasă alunecă drept spre căpitan. Recunoscu rapid pericolul în care plutea tatăl său şi după un încetişor strigăt de avertizare se grăbi câţiva paşi în faţă.

Fiul căpitanului recunoscuse şarpele Mambo, cel mai periculos din Africa. Împotriva lui nu se cunoaşte nici un leac, chiar dacă ar fi fost la îndemână o mână autorizată. De cele mai multe ori trebuia tăiată o bucată de carne din jurul muşcăturii pentru a opri răspândirea otravei şi asta, foarte repede dacă nu vrei să fie prea târziu.

Atacul şerpilor Mambo au loc foarte rapid, ei abia sâsâie, lucru care totuşi reprezintă un avertisment.

Căpitanul a avut atâta prezenţă de spirit încât să sară imediat doi metri în faţă când a auzit în spatele lui avertismentul fiului său. Aşa scăpă de atacul şarpelui Mambo care acum se întoarse spre George. El şi-a încolăcit coada de ramura pe care dormea şi acum se legăna încoace şi încolo ca un adevărat pendul otrăvitor.

George se retrase în spate şi astfel scăpă unei muşcături ce l-ar fi nimerit drept în faţă. Apoi încearcă să-i dea o lovitură cu cuţitul pe spate, dar nu-i reuşi. Lama cuţitului îi atinse numai pielea ceea ce făcu ca şarpele să devină foarte furios. Din nou se înverşună împotriva lui George care nu se mai putea salva printr-o abilă retragere.

Dar şi în aceste secunde, fracţiuni de secunde putem zise, George nu şi-a pierdut cumpătul. El s-a ghemuit aşa de repede şi adânc încât

şarpele nu l-a mai putut ajunge.

Când Mambo pendulă înapoi, George sări în faţă, înainte ca reptila să-i mai poată face ceva şi, cu o lovitură măiastră de cuţit îi despică capul de corpul care se legăna în continuare. Acesta căzu într-o parte în desiş. Apoi totul se linişti, muşchii cozii se relaxară şi frânghia neagră căzu şi ea de pe ramură. Căpitanul dădu din cap mândru de fiul său şi-şi continuă drumul. Cei doi negri urmăriseră scena cu admiraţie.

Pe faţa lui Mbofo se întipări uimirea faţă de dexteritatea lui George. Mbego lăudă în cuvinte mari fapta tânărului în lupta pe care numai puţini ar fi dus-o împotriva periculosului şarpe.

George, modest, se împotrivi şi spuse că mai omorâse în acest fel mai mulţi şerpi în cursul aventurilor sale.

— Să sperăm că acel animal fabulos să nu fie atât de otrăvitor ca acesta, încheie el scurta sa replică.

În acelaşi timp aruncă şi o privire pe faţa de vulpe a lui Mbofo, pe care se întindea un zâmbet răutăcios. Imediat acesta spuse:

— Nu ştiu să spun la voi asta, domnilor.

Lucrul acesta îi dădu de gândit fiului căpitanului. Un animal fantastic, jumătate panteră, jumătate crocodil nu putea fi otrăvitor.

— Să mergem mai departe, spuse căpitanul celor doi negri. Nu este posibil să ne pierdem toată ziua, prin căldură mărşăluind prin pădurea asta deasă…

Mbego şi Mbofo se întoarseră şi porniră mai departe. Căpitanul îi făcu un semn uşor plin de înţeles lui George prin care-i dădu să înţeleagă că şi el remarcase figura lui Mbofo.

Animalul fantastic era cu siguranţă periculos dar ce vor spune ei dacă vreunul de pe submarin l-ai fi rănit sau poate chiar ucis. Asta rămânea un secret care e va dezvălui cu siguranţă la timpul potrivit.

IV
LEOPARDUL

DRUMUL, pe potecă, în pădure mai dura două ore. Deodată negrii încetiniră şi se uitară încordaţi unul la altul. Apoi apăru o poiană în care negrii intrară dar repede o luară la dreapta.

— De ce nu trecem prin poiană? întreabă Farrow.

— Pe aici este bine, mai spuse Mbego.

Mbofo a fost mai clar.

— Domnii, nu mergem, drumul duce în pădure unde este animal care domnii caută.

— Deci suntem pe drumul cel bun? întreabă căpitanul.

Căpetenia Mbego îi asigură.

— Într-o jumătate de oră vom fi în porţiunea de pădure în care

prietenul meu a văzut animalul acela ciudat, se poate încă ca noi să nu-l întâlnim. Poate însă să-l întâlnim mai devreme căci cei din tribul Isisis ne-au comunicat că el s-a îndepărtat din terenul lor de vânătoare.

— Atunci ar fi mai bine să mergem în întâmpinarea lui, propuse căpitanul. Cărarea este aşa de bună încât nu putem rătăci drumul. Mbego aruncă căpitanului o privire recunoscătoare şi spuse:

— Capcanele noastre sunt prea slabe pentru a prinde animalul.

— Eu şi George vom merge în faţă, le mai spuse căpitanul, voi ne urmaţi iar în spate vor rămâne oamenii mei. Aşa nu vi se poate întâmpla nici o nenorocire, chiar dacă fiara ne-ar ataca pe la spate.

Căpitanul zâmbi ironic la aceste cuvinte pentru că acest ordin nu-i prea încânta pe cei doi negri.

Dacă aveau de gând să le facă ceva rău albilor atunci era de preferat să rămână în urma şirului.

Dar Mbego dădu din cap şi spuse imediat:

— Aşa este bine, domnilor. Cu mijloacele noastre n-am captura niciodată dihania.

— Francezii permit ca băştinaşii să folosească arme de foc? îi întreabă Farrow pe negri.

— Nu, domnule, răspunse Mbego. Numai câţiva dintre vânătorii din triburile noastre au primit permisiunea să le folosească. Eu nu mi-am prea bătut capul cu asta, pentru că în calitatea mea de căpetenie şi fiind şi pescar, nu prea particip la vânătoare. La fel se întâmplă şi cu prietenul meu Mbofo. Noi vânăm numai din plăcerea de a simţi acel fior pe care toţi vânătorii îl au atunci când vânează şi mai ales din spirit de aventură.

Mbofo ajunse încet în faţa şirului. Acum rămase pe loc şi îi aştepta pe tovarăşii de pe submarin care îl înconjurară pe dată. Mbego spuse ceva în dialectul lui prietenului său, apoi George o luă pe cărarea la începutul căruia stătea Mbofo. El merse în pădure pe direcţia est. Sub coroana grea a copacilor era umed şi fierbinte, în timp ce în luminiş fusese uscat şi chiar adia un vânticel.

George trebuia să se gândească la inelul care-l luase de pe piciorul crocodilului şi pe care acum îl ţinea într-un buzunar al jachetei sale.

Dar dacă Mbego mai domesticise şi alte animale care acum i-ar putea ataca? Căci acum îi era clar că totul fusese aranjat de negrii care erau cât de cât instruiţi şi vorbeau limba engleză.

După zece minute de mers o lată poiană apăru în faţa lui George. El se opri la marginea ei şi se uită cu multă atenţie la suprafaţa acoperită de iarba înaltă şi deasă. Aici putea foarte bine să fie ascunsă o pisică sălbatecă. Pisica putea de asemenea să-şi fi găsit locul pentru siestă între crengile marilor arbori ce înconjurau poiana.

De aceea îşi ridica privirea în sus şi se uită de-a lungul arborilor.

Leoparzii sunt asemenea pisici care se caţără cu plăcere şi sar din vârful pomilor direct pe pradă.

— Ai descoperit ceva? îşi întreabă căpitanul Farrow fiul.

— Nu, numai m-am gândit că aici un leopard s-ar simţi la loc sigur.

Farrow dădu din cap.

George îi spuse tatălui său în limba germană, atunci când Mbego nu era atent şi nu putut să-i audă şoaptele:

— Mbego a fost, până când l-am întâlnit şi pe Mbofo singurul care ne-a povestit despre acest animal fabulos şi care cu acest lucru ne-a momit în interiorul pădurii tropicale. Mai consider ciudat şi faptul că alţi doi albi care au mers după el au dispărut în mod surprinzător.

Căpitanul spuse să meargă înainte. George ieşi din poiană, când deodată rămase pe loc căci acolo în pădure dintr-un anumit loc se auzea scuipatul unei pisici sălbatice.

Fiul căpitanului aruncă o privire celor doi negri, cum şi ei auziră îşi luară suliţele şi erau pregătiţi de atac. Ochii le erau aţintiţi pe desişul din faţă. Pe feţele lor nu se citea spaima.

— Ori, se gândi George, amândoi sunt nişte vânători curajoşi ori cunoşteau deja ca şi în cazul crocodilului, pisica sălbatecă.

— Trebuie să ne îndepărtăm unul de altul, spuse Mbego încetişor. Aşa leopardul n-o să ştie pe care să-l atace mai întâi. Dacă unul din noi este atacat, ceilalţi pot să tragă asupra leopardului. Mbofo şi eu putem arunca suliţele. Asupra leoparzilor ele au totdeauna un efect.

Propunerea părea înţeleaptă. Farrow se gândi un moment şi apoi ştiu că nu era nici o capcană. Mbofo se uita neîncetat în direcţia de unde se auzise zgomotul în timp ce Mbego avea faţa hotărâtă să se apere. Dacă ar fi cunoscut leopardul iar acesta i-ar fi recunoscut pe ei, ar fi însemnat că ar fi fost nişte actori de prima mână.

Farrow aprobă planul lui Mbego, numai le spuse să nu se îndepărteze prea mult unul de altul.

— Voi doi rămâneţi în mijloc, le spuse Farrow negrilor, noi putem cu armele noastre de foc să-l lichidăm şi fără ajutorul vostru.

Mbego dădu din cap indiferent. Căpitanul şi George se puseră în partea dreaptă în vreme ce Petre şi cu doctorul se aşezară în stânga. Între ei era cam un metru distanţă şi se îndreptau spre pădure.

De îndată ce se puseră în mişcare auziră din nou leopardul. Zgomotul venea acum mai degrabă din partea dreaptă, partea în care se afla George. El îşi aţintise privirea spre tufiş şi aştepta atacul în orice moment. Până la tufiş mai erau cam douăzeci de metri. George avea deci destul timp să ţintească dacă acest animal carnivor ar fi părăsit pădurea care-l adoptase.

Dar leopardul părea a fi un tip cu experienţă pentru că deodată, mârâitul veni din stânga. S-au nu era cumva vorba aici de un al doilea animal? Oare în desişul de lângă poiană se aflau un bărbat şi o

femelă?

— Mergeţi încet, îi sfătui Farrow. Trebuie să facem ca animalul să iasă afară din tufiş. Ca şi cum ar fi înţeles cuvintele, leopardul mârâi din nou, de data aceasta din partea de mijloc a tufişului ce se afla vis-a-vis de poiană. În tufiş însă nu se vedea nici o mişcare, nu se auzea nici un zgomot. Se pare că în jurul luminişului după tufiş se află o cărare bine îngrijită, pe care acesta putea s-o străbată uşor aflându-se când la stânga, când la dreapta, când la mijloc. Deodată George se opri şi arătă precaut spre dreapta. Prin frunziş se vedea capul leopardului. Ochii lui erau ficşi, aţintiţi asupra oamenilor.

Apoi leopardul ţâşni rapid din tufiş, dar nu atacă ci după o scurtă cotitură dispăru iar în tufiş.

Mişcările animalului fură atât de graţioasă şi rapide încât nimeni nu reuşi să tragă. Mbogo scoase fără să vrea un strigăt de spaimă când capul leopardului apăru din nou în tufiş. Prin asta probabil l-a speriat din nou.

— Ăsta să fie animalul fantastic? îl întreabă George pe Mbego. Căpetenia neagră nu răspunse direct întrebării ci spuse încet:

— Acesta este un leopard!

— Nici eu nu m-am aşteptat la altceva, îi răspunse încet căpitanul fiului său. Crocodilul şi leopardul s-au amestecat în fantezia băştinaşilor, dând astfel naştere unei fiinţe de basm.

Apoi tovarăşii rămaseră liniştiţi şi tăcuţi, minute în şir. Dar nimic nu se mai auzea din tufiş. Leopardul nu mai mârâia. Unde era acum?

— Ce ar fi tată, spuse George, după aproape un sfert de oră, dacă m-aş duce singur acum în tufiş? Poate aşa se lasă văzut din nou, acest leopard. Dacă va sări la mine mă pun urgent la pământ ca voi să aveţi posibilitatea să trageţi în el. Sigur leopardul va sări peste mine.

Căpitanul se gândi. Pe faţa lui se vedea clar că nu-i convenea să-şi expună fiul unui asemenea pericol. Dar nici nu puteau sta pe veşnicie în acel luminiş din mijlocul pădurii tropicale sub suliţele necruţătoare ale soarelui.

În sfârşit propuse să facă câţiva paşi cu toţii în faţă. Se scurseră secunde şi apoi minute. Leopardul nu se zărea. Oare mai era acolo?

— Tată, acum, chiar că mă duc în faţă. Vă rog să fiţi atenţi, şopti George.

Făcu deja primul pas, când rămase încremenit la auzul mârâitului leopardului, care acum se auzea clar şi mai ameninţător şi se auzea tocmai din spatele tovarăşilor lui. Tovarăşii se întoarseră instinctiv şi se uitară în direcţia acelei porţiuni de pădure de unde se auzise scuipatul uriaşei pisici.

— Un al doilea leopard? şopti doctorul.

— Sau poate un om, îi replică George încet.

Atunci George simţi instinctiv pericolul în spatele său. Se întoarse

repede ca fulgerul, îl văzu pe leopard sărind din tufiş îşi smulse puşca şi trase. O împuşcătură răsună.

George nu putuse însă ţinti foarte bine. El atinse în mică măsură capul leopardului. Totuşi avusese noroc. Împuşcătura a fost formidabilă, corpul animalului se învârti în aer înainte de a ajunge pe pământ. Dar animalul era încă în viaţă. De aceea George mai trase odată. Acest glonţ îl omorî definitiv.

Totul s-a întâmplat atât de repede încât tovarăşii lui George s-au întors spre el abia la a doua împuşcătură. Fiul căpitanului îşi concentră întreaga atenţie asupra leopardului aşa că nu observă cum câteva umbre negre apărură din tufişuri. Când le observă era deja foarte târziu. Lovitura unui negru îl nimerise în cap aproape de tâmplă şi căzu la pământ.

Atunci când se trezi, capul îl durea îngrozitor şi numai încet gândurile începură să i se clarifice. În sfârşit îşi aduse aminte mai întâi de atacul leopardului, apoi cum fusese lovit de măciuca de război a negrului. Deci până la urmă tot căzură într-o capcană!

Căpetenia era falsă şi şi-a dovedit necinstea. Cu siguranţă şi leopardul fusese domesticit. El l-ar fi pus numai la pământ, dacă George nu l-ar fi împuşcat când acesta sărise asupra lui. Acum îi păru rău că-l împuşcase. Dacă ar fi ştiut că era îmblânzit cu siguranţă nu ar fi tras în acest frumos animal. Mârâitul din cealaltă parte a fost făcut cu siguranţă de unul dintre negri, ca să-şi ducă pe cei de pe submarin în eroare. George încearcă acum să-şi mişte capul ce-l durea cumplit şi abia acum îşi dădu seama că este legat fedeleş. Şi pentru că nu vedea nimic în jur îşi dădu seama că era noapte. În acel moment simţi şi o răcoare de care până acum nu-şi dăduse seama. Oare câtă vreme fusese fără cunoştinţă? Şi unde erau tovarăşii lui? George îl strigă. Remarcase că era greu să-şi rostească cuvintele Nici un răspuns. Îl apucă frica. Oare tovarăşii săi fuseseră duşi în altă parte de către negrii? Oare erau ei în…? George nici nu îndrăzni să se gândească.

Cele mai negre gânduri îi dădeau târcoale, totuşi simţi cum deodată energia îi revine.

Trebuia să-şi salveze tovarăşii, oricare ar fi fost preţul! Încet începu să-şi mişte mâinile în legături. Simţi o durere cumplită căci frânghia îi intra adânc în carne, dar nici o durere fie cât de mare nu-l putea opri să-şi atingă ţelul.

Numai întunericul îl putea ajuta să fugă şi să-şi ajute tovarăşii. Se pare că acolo nu se găsea nici o pază de-a negrilor, altfel ar fi apărut atunci când încercase să-şi strige camarazii. Oricât încearcă să se dezlege sau să-şi slăbească legăturile nu reuşi. În sfârşit renunţă şi începu să se gândească la o altă posibilitate de a se elibera. Se întoarse pe o parte şi începu să pipăie cu mâinile locul în care se găsea. Treptat ochii începură să i se obişnuiască cu întunericul.

Aşa îşi dădu seama că se afla într-o colibă a cărei uşi şi geamuri erau deschise, ceea ce explica aerul răcoros pe care-l simţea. Dacă era aşa acolo se aflau şi câteva oale mari de lut. Ar fi putut sparge o oală şi cu un ciob apoi să încerce să-şi dezlege mâinile de legăturile trainice făcute din lianele arborilor de cocos.

După ce se rostogolise de câteva ori simţi o împotrivire şi-şi dădu seama că se afla lângă un perete.

George începu să-l pipăie şi realizează că era făcut din ramuri şi lut. Însă fiul căpitanului nu descoperi nimic ce l-ar fi putut ajuta.

Oare nu se afla în colibă nici o oală? Ştia că în orice colibă a băştinaşilor se află câte o vatră oricât de primitivă ar fi fost. Ştia asta precis. Nu odată fusese el în astfel de colibe. Şi lângă sobă trebuie cu siguranţă să afle vreun vas pe care-l foloseau. Chiar când se hotărî să se întoarcă pe partea cealaltă auzi un zgomot. Un om intră în colibă. George rămăsese liniştit. Ce făcea omul oare în colibă asta? Era numai o strajă care dorea să se convingă că totul este în ordine?

Deodată auzi un strigăt înăbuşit. Probabil că omul pipăise cu mâinile locul unde el zăcea şi acum era mirat că nu se mai găsea acolo.

George se hotărî să-l sperie de moarte pe cel care-l căuta în cazul că s-ar fi apropiat de el. Dorea să-i tragă una cu mâinile legate încât acesta să facă pe el de groază, pentru că, ştia el, negrii sunt extrem de uşor de speriat.

Încă spre uimirea lui auzi câteva cuvinte spuse încet în limba franceză.

— Domn, unde eşti? Samba doreşte să elibereze pe voi. Trebuie însă repede facem!

— Sunt aici, şopti George la rândul lui.

— Eu estem Samba, căpetenia de la oameni mici. Eu fost aici prizonier.

În acelaşi moment simţi nişte mâini care căutau trecând peste corpul lui. La încheieturile mâinilor simţi gheaţa oţelului. Era liber. În timp ce-şi freca încheieturile întreabă în întuneric:

— Unde sunt tovarăşii mei? De ce sunt numai eu aici în colibă? Unde sunt celelalte arme? Erau trei întrebări dintr-o dată la care Sambo nu putea răspunde în acelaşi timp.

— Fiecare domn la coliba lui negru estem, este acolo legat şi ameţit, răspunse Sambo primei întrebări. Imediat urmă răspunsul la a doua întrebare.

— Arme la coliba lui Mbofo.

— Trebuie să-mi eliberez camarazii şi să i-au armele înapoi, spuse George zelos.

Arată-mi te rog unde sunt colibele în care se află tovarăşii mei închişi. Apoi spuse:

— Îţi mulţumesc din inimă că m-ai eliberat. Când George întinse mâna dădu peste ceva mititel şi zvelt. Era deci adevărat. Acesta era căpetenia celor mici cum de altfel se şi recomandase. Deci aparţinea unui popor de pitici!

În timp ce George îi strângea mâna Sambo îi mai şopti:

— Domnii, bun estem. Sambo văzut cum domn împuşcat la leopard. Domn liniştit rămânem. Sambo mergem eliberat şi domnii alţi şi ducem înapoi şi arme.

— Asta ar dura prea mult, îi replică George. Hai să aducem mai întâi armele. Merg cu tine. Şi apoi îl vom elibera împreună pe tovarăşii mei.

— Bine domnu, venit cu mine!

El îl luă de mână pe George şi trase din colibă.

În depărtare, George văzu un foc care abia mai pâlpâia.

În jurul lui se aflau numeroşi negri ce făceau parte din tribul lui Mbofo sau poate a lui Mbego. Sărbătoreau prinderea celor albi. Probabil vinul făcut din palmier pe care triburile negre îl făceau foarte bun a curs valuri în aceea noapte şi acum încă se plimbau paharele făcute din coji de dovleac din mână în mână, din gură în gură.

Această petrecere a negrilor se potrivea cât se poate de bine intenţiilor lui George şi ale tovarăşilor lui. Dacă negrii nu s-ar fi distrat şi ar fi stat în colibe, eliberarea lor nu ar fi fost cel puţin deocamdată posibilă.

Sambo îl trăgea pe George printre colibe. El trecea ca o umbră în faţa lui, fiul căpitanului. Acum se apropia de o colibă mai mare decât celelalte. Asta trebuie să fie coliba lui Mbofo!

Piticul nu se îndreptă însă spre intrare ci o luă spre peretele din spate a colibei. George auzi tăişul cuţitului ce taie în peretele de palmier. Cu siguranţă piticul alesese acest mod de a pătrunde în colibă, aşa încât ştia că la intrare putea să-i aştepte ceva periculos. Avea el motivele lui să creadă aşa ceva.

— Domn aşteaptă aici. Eu merge aduce armele la domni.

Apoi dispăru prin spărtura. George ascultă încordat. Înăuntru se auzi o chemare înceată după care urmă un oftat uşor. Când tocmai se gândi că ar fi cazul să-l ajute pe Sambo auzi aceleaşi cuvinte:

— Domnu, ia astea!

Din mâinile piticului îşi luă cureaua cu arme pe care şi-o prinse imediat. Curelele tovarăşilor şi le puse pe braţul stâng în vreme ce puştile le atârnă pe umărul drept – cam greu totul, ce-i drept. Mâna dreaptă şi-o lasă liberă în cazul în care ar fi avut nevoie să folosească pistolul sau cuţitul. Sambo ieşi apoi din colibă.

— Domnu, venit repede. Luat sac de la Sambo.

Micuţul se strecură mai departe spre altă colibă. George îl urma sârguincios încercând să nu facă zgomot. În faţa unei colibe rămase

puţin pe loc, ascultă cu atenţie apoi dispăru înăuntru. După patru, cinci secunde în urmă apăru Petre, iar în spatele lui drăgălaşa căpetenie a poporului de pitici. Petre luă întâi armele tovarăşilor de la George. Acum se putea apăra nestânjenit dacă era cazul şi era fericit că i se luase greutatea de pe braţ şi umăr.

După încă câteva minute fură eliberaţi şi căpitanul cu doctorul Bertram. De vorbe mari nu mai era timp şi Sambo îi zorea să părăsească satul.

Abia după ce lăsară satul cu mult în urmă, avu loc un mic sfat între ei. Cel mai mult i-ar fi plăcut lui George să se întoarcă şi să-i pedepsească pe Mbofo şi pe Mbego. Piticul le spuse că acolo se aflau o sută sau chiar mai mulţi războinici care ar fi fost totuşi foarte greu de învins. Femei şi copii nu se aflau în sat. Ei se aflau într-un sat din apropiere unde se mai aflau în jur de vreo cincizeci de războinici. Aşa nu le rămase tovarăşilor altceva de făcut decât să se îndepărteze cât mai repede de sat. Drumul prin pădurea deasă nu era neapărat lipsit de pericole.

Spre norocul lor tovarăşii aveau la ei lanterne la lumina cărora reuşiră să evite de câteva ori şerpi veninoşi porniţi în căutare de pradă. Odată chiar se auzi mârâitul unui leopard care însă nu-şi făcu apariţia. Tovarăşii nu înaintau prea repede, fiind încă suferinzi de pe urma loviturilor primite de la negri când aceştia îi făcuseră prizonieri. Până acum din cauza emoţiei nu simţiseră dara cum începură din nou zumzăitul şi durerile în cap. Abia peste câteva ore bune începură încetul cu încetul să-şi revină.

V
RĂZBUNAREA

LA REVĂRSATUL ZORILOR Samba şi tovarăşii ajunseră în acel luminiş în care în începutul mersului prin pădure îi luase la mijloc pe cei doi negri. Tocmai doreau să se îndrepte spre stânga când George spuse:

— Tată, uite acolo este o colibă ascunsă în tufişuri. I-am văzut întâmplător acoperişul. De aceea n-a vrut Mbego să treacă prin ea ci ne-a condus pe cărarea din dreapta. Dacă coliba ascunde vreun secret? Hai să ne uităm!

— De fapt nici acum nu ştiu ce ne ascunde Mbego şi de ce ne-a atras într-o capcană şi ne-a luat prizonieri. Ştim atât că el cunoştea bine crocodilul şi leopardul care erau domesticiţi.

— Poate ştie Sambo secretul lui Mbego, tată. Sambo a fost mult timp prizonier în tribul lui Mbofo.

Piticul ar fi putut urmări discuţia, dar Farrow şi fiul său vorbiseră în franceză, dar spre surprinderea lor încă el spuse în franceză:

— Mbego căpetenie el. Mbofo soţ la sora lui. Mbego crocodil îmblânzit. Crocodil atacă oameni albi, ca Mbego poate să fure la ei. Mbego îmblânzit leopard care omorât tânăr domn. Şi el trebuit atacat vânător alb şi Mbego să fure la ei. Lucrurile de la albi aici în colibă Mbego păzeşte la ele.

Atunci el ridică sacul pe care-l adusese din coliba lui Mbofo.

— Aici este tot lucruri de la vânători albi, adăugă el, arătând sacul, Mbego rău, Mbofo mai rău estem.

— Asta-i bună! strigă căpitanul. M-aş fi crezut aşa ceva despre cei doi.

Tovarăşii se grăbiră să iasă acum din ţinutul lui Mbego. Dacă fuga le-a fost descoperită, sigur erau pe urmele lor pentru a-i prinde din nou. În luminişul în care zăcea mort crocodilul, Sambo se opri dintr-odată. El auzise un zgomot şi şopti:

— Domnu! Leopard!

George se uită în jur şi văzu nu departe un leopard întins în iarbă care după o masă bună se prăjea la soare. Ochii şi-i ţinea aproape închişi dar cu siguranţă să-i văzuse pe camarazi. George îşi luă rapid puşca de pe umăr şi îi făcu semn lui Sambo.

— Nu trageţi, domnule! Toţi animale de aici de la pădure sfinte! Trageţi numa dacă ei atacă om!

Piticul făcu un pas către leopard şi spuse încet: câş, câş!

La aceasta leopardul se ridică leneş şi dispăru în adâncul pădurii de unde venise. Se auzea zgomotul crengilor călcate:

Doctorul Bertram îi urmări metoda foarte interesat de ea:

— Aşa aş dori şi eu să mă asculte toate animalele! le spuse el încet colegilor săi.

— Sambo cunoaşte toţi animalele de la pădure, spuse mititelul şi ştie purtat la ei.

Tovarăşii erau muţi de uimire.

— Domni rog mergem mai departe! îi zori piticul. Căpitanul şi camarazii săi mărşăluiră mai departe.

În sfârşit ajunseră la acel curs de apă şi la lacul unde era ascuns submarinul. Surprinşi văzură o barcă de aluminiu pe vas. Abia când ajunseră pe râu răsuflară uşuraţi. Aici Mbego nu le mai putea face nimic, mai ales că Petre din câteva lovituri de cuţit făcu praf canu-ul căpeteniei negre. Bucuria pe submarin a fost foarte mare când cei patru se întoarseră nevătămaţi. George propuse să trimită o telegramă francezilor, pentru ca aceştia să ia la cunoştinţă „îndeletnicirile” lui Mbego şi Mbofo. Căpitanul însă nu a fost de acord.

— Nu trebuie să ne băgăm nasul nu ne fierbe oala. În afară de asta trebuie să fim atenţi să nu fim noi înşine descoperiţi. Dacă ne-ar prinde am sta la închisoare mult şi bine şi ne-am lua adio de la submarin.

Atunci George se lumină.

— Poate mai avem ocazia să-l întâlnim pe Mbego pe drumul de întoarcere, spuse doctorul Bertram.

— Am putea să mai mergem mai adânc în interiorul uscatului.

— Înainte de toate trebuie să ajungem înapoi la fluviu, hotărî căpitanul, aici suntem ca într-o cursă de şoareci.

— Acolo, ascultaţi. Tobele negrilor comunică ceva, strigă doctorul.

Într-adevăr din depărtare se auzea bătaia tobelor negrilor atât pe întinsul uscatului cât şi prin pădure venind spre ei.

Sunetele lor aveau ceva misterios.

Sambo ascultă cu atenţie apoi spuse:

— Tobele spune că aici ascuns nava care ştie merge şi sub apă. Voi asta estem domnii?

— Cu siguranţă, despre noi este vorba, îi răspunse căpitanul rânjind, Mbego a început foarte viclean. El ştie că va primi o recompensă dacă ne găseşte şi ştie că unii francezi pot descifra limbajul tobelor.

— Dar la voi estem dovezi, aici la sac, îi replică Sambo.

— Ai dreptate Sambo, dar nu sunt aşa sigur că francezii vor lua acele bucăţi drept dovezi a faptelor ruşinoase făcute de Mbego şi Mbofo.

— Să pornim, strigă George tatălui său.

— Este şi cazul, îi răspunse căpitanul. Dar să ne scufundăm nu putem decât în fluviu. Şi acolo trebuie să avem mare grijă pentru că francezii nu dau date precise despre adâncimea lui în diferite locuri. În afară de asta porţiunile cu nisip trebuie că s-au schimbat de mult. Hărţile sunt încă de pe vremea războiului.

Sambo a fost rugat să vină cu ei în turnul submarinului. Piticul holbă nişte ochi înfricoşaţi şi nu se dezlipi de George care era încă mai era o vreme.

— Eu merge acolo numai dacă vine şi domnu Tânăr, spuse el, după ce se gândi o vreme.

— Rămâneţi amândouă pe punte, le strigă căpitanul. Dar dacă intervine ceva periculos va trebui să vă cam grăbiţi. George, Petre şi Sambo rămăseseră aşadar pe puntea din faţă în apropierea turnului.

Căpitanul preluă cârma şi dădea acum comenzi prin megafoane pentru ca motoarele să fie pornite. Aproape fără zgomot submarinul alunecă din ascunzătoarea lui pornind pe braţul de apă spre lărgimea fluviului Congo.

George îl întrebă pe pitic dacă cunoştea întrucâtva fluviul. Acesta dădu din cap.

— Eu fost să pescuieşte ades cu Mbego. Aici fluviu estem foarte adânc. Cum piticul îi arătă fluviul chiar lângă mal, căpitanul îndrăzni să navigheze chiar pe lângă ţărm. Aici avea posibilitatea să se ascundă

repede dacă era vreo primejdie în tufişurile de trestie înaltă.

O nouă ascunzătoare pentru submarin dorea să găsească cu mult mai departe de cea de până acum. Dar lucrul respective nu-l putea face numai către înserat fiindcă mergeau foarte încet din raţiuni de prudenţă. O oră trecu. Submarinul aluneca încetişor şi linişti de-a lungul ţărmului împădurit al fluviului.

Tufişurile de trestie se întindeau aici pe suprafeţe întinse.

Farrow lasă să meargă motoarele cu un sfert din puterea lor şi se uita atent în toate părţile, dar nu putut descoperi nimic ce să-i dea de bănuit. Se apropie de o parte a ţărmului descoperit. După ce-şi luă binoclu de la ochi dori tocmai să comande o creştere a vitezei pe această porţiune, când auzi un strigăt ciudat pe ţărm.

George şi Petre se repeziseră în acelaşi moment şi balustrade submarinului. Strigătul ciudat se repetă. Era parcă strigătul unui om ce se afla în pericol. Nici unul dintre cei de pe submarin nu observară, canoea care se desprinse fără zgomot de ţărm şi acum urmărea submarinul. Distanţa dintre ea şi submarine se micşora tot mai mult. În barcă stăteau doi negri care vâsleau repede şi cu îndemânare. Erau: Mbego şi Mbofo.

Figurile lor nu prevesteau nimic bun. Tovarăşii de pe submarine erau în continuare atenţi la strigătele ce păreau să vină de pe ţărm.

Canu-ul negrilor se apropia tot mai mult. Când fură foarte aproape Mbego îşi luă suliţa în mână. O cântări în mână şi se pregăti să o arunce. În acel moment piticul îşi descoperi inamicul.

George şi Petre se întoarseră în direcţia pe care o arăta mâna întinsă a lui Sambo. Apreciară situaţia generală şi de-abia mai avură timpul să-şi aplece capetele când pe deasupra lor vâjâiră lănci ascuţite. În acelaşi moment se petrecu ceva neaşteptat. Mbego îşi pierduse brusc echilibru după ce-şi aruncase lancea şi acum canu-ul său se clatină serios.

Mbofo vru să restabilească echilibrul ambarcaţiunii, dădu greşi, însă şi acesta se răsturnă. În apropiere apărură deodată doi crocodili care până atunci stăteau nemişcaţi, acum încă profitară din plin de incidental produs şi capetele lor hidoase ţâşniră la suprafaţa valurilor şi într-o clipită îşi prinseră prada pentru a porni apoi cu ele într-o călătorie fără întoarcere, spre adâncuri. Degeaba au încercat camarazii să sperie dihăniile prin strigăte, acestea nu se lăsară intimidate.

George şi Petre se cutremurară. Era foarte adevărat că cei doi fuseră duşmanii lor dar o astfel de soartă nu le-o doriseră niciodată.

Da, s-ar fi luptat cu aceştia poate i-ar fi ucis în focul luptei, dar acum era însă cu totul altceva.

Sambo însă strălucea de bucurie. Mentalitatea băştinaşilor era desigur alta decât a oamenilor albi.

În astfel de cazuri primitivi de tipul lui Sambo cunoşteau prea puţin

mila sau chiar deloc. Tare şi răspicat piticul strigă cu vădită bucurie în voce.

— Surubu acum fericit. Cei doi vor cunoaşte acum mânia zeilor!

— Cu toată viteza înainte! strigă căpitanul prin porta voce. Farrow nu-şi putut da prea bine seama ce s-a petrecut cu Mbego şi cu Mbofo dar îi era foarte clar acum că strigătele de ajutor dinspre desiş erau în strânsă legătură cu cei doi negri.

Cu smucitură bruscă Dox-ul ţâşni înainte, tocmai la timp ca norul de suliţe care veni dinspre marginea desişului să cadă în locul unde se aflase cu o clipă mai devreme Dox-ul.

Doi, trei negri se repeziră de sub pavăza tufişurilor ocrotitoare înainte, agitându-şi cu furie suliţele pe care încă nu le azvârlise.

Acum însă era prea târziu. Distanţa dintre aceştia şi submarin se mărea din ce în ce.

— Veniţi cu toţi de vă adăpostiţi în spatele turnului, le strigă căpitanul oamenilor săi, care se mai aflau pe punte. Poate se mai găsesc de-a lungul ţărmului şi alţi negri care vor să ne blagoslovească cu suliţele lor. Vom fi cu siguranţă la adăpost numai după ce vom fi lăsat în urmă ţărmurile astea acoperite cu tufe dese de bambuşi. Îndărătul acestora negri au un adăpost minunat.

Dar de-a lungul fluviului nu mai dădură de alţi negri. Atacul acestora a fost definitiv zădărnicit. Nu le mai ardea să-i urmărească pe albi, mai ales după ce sub ochi lor căpeteniile periseră atât de tragic. În faţa acestora stătea o sarcină importantă, aceea de a-şi alege noile căpetenii şi asta nu putea fi făcut cât ai bate din palme. Camarazii ştiau acest lucru. Lucrul acestora dura la sălbateci mai multe zile şi se petrecea după un anumit ceremonial care trebuia respectat neapărat. După un sfert de ceas Sambo îi strigă căpitanului.

— Sambo ştie ascunziş bun. Fluviul începe chiar din desişul de bambuşi. Fluviul foarte adânc. Vas de la noi, nu văzut. Masser va fi cu siguranţă de asta garantează Sambo!

Pe Farrow nu putea decât să-l bucure ce-i spunea Sambo, de-asemenea şi pe camarazii care-i datorau şi ei piticului, multe.

Într-un mers accelerat Dox-ul o luă împotriva curentului, Kern având sarcina de-a sta la proră pentru a semnala imediat căpitanului său eventualele piedici, care ar fi putut apărea. Nu dură mult până ce ajunseră din nou în preajma malului de unde începea din nou desişul des de bambuşi. De-acum Farrow se simţea în siguranţă. Căpitanul se apropie cât putut de mult de mal. Deodată Sambo ridică braţul drept arătând undeva în faţă:

— Acolo începe fluviu, Masser!

— Cum direct spre desiş spui tu, Sambo s-o luăm, se nedumeri Farrow.

Sambo încuviinţă cu însufleţire. Dox-ul o porni deci înainte spre

păduricea deasă de bambuşi care răsărea parcă din apă. Îndărătul acesteia camarazii văzură cu mirare un braţ larg de apă care o tăia de-a dreptul printre cele două păduri de beţe de bambuşi aşezate de-a dreapta şi de-a stânga acestuia. Apele fluviului erau umbrite parţial de tufişurile înalte ale acestor monştri vegetali, paznici seculari ai acestei căi maritime, sau mai bine zis fluviale pe care n-ar fi bănuit-o niciodată.

— Aici adânc bine! strigă Sambo. Aici Massers stat bine ascunşi! Căpitanul îi mulţumi încăodată piticului pentru toate serviciile făcute şi se interesă dacă camarazii puteau la rândul lor să-l răsplătească cumva?

— Sambo invită Massers la poporul său, ca musafiri! replică acesta. George a făcut o tumbă de bucurie la auzul propuneri. De mult îşi dorea el să facă o vizită acestui popor misterios şi iată acum ocazia i se oferea, ca să zic aşa pe tavă. Căpitanul zâmbi numai pe sub mustaţă, văzând bucuria fiului său şi promise lui Sambo să-i viziteze poporul în caz că va găsi o ascunzătoare bună pentru Dox.

— Masser merge înainte, se mărgini Sambo să zică. După o jumătate de oră, fluviul se lărgi atât de mult încât deveni aproape un lac. Desişurile dese de bambus se înălţau brusc chiar de la maluri.

— Acest lac, căci un lac uriaş părea acum, nu cred să-l fi zărit până acum, ochi de european.

— Aici bun pentru vas de la Masser, dacă ei vor plece, a fost de părere piticul.

— Mâine dimineaţă începem marşul, hotărî Farrow.

— Nu pe uscat Masser, Sambo are canu. Căpitanul a dat comanda de oprire a motoarelor şi-acum îşi îndreptă vasul spre malul stâng, unde desişul părea deosebit de prielnic scopurilor sale.

Aici puteau, camarazii care rămâneau la bord, adăpostiţi minunat, să culeagă fructe în pădurea tropicală, sau să pescuiască după cum voiau în apele bogate în peşte ale lacului.

Pe Sambo îl vor însoţi alături de căpitan numai George, doctorul şi Petre uriaşul. Sambo îşi reprimă în cele din urmă neîncrederea şi intră cu George în interiorul submarinului. Mirarea sa a fost fără margini când se confruntă cu minunăţiile tehnici moderne. După această vizită în interiorul submarinului, Sambo îi privea acum pe albi cu o teamă şi o veneraţie pe care de altfel nu-i credita mai mult nici pe zeii poporului său.

Le atribuia evident puteri extraterestre.

La întrebarea lui Farrow, Sambo le dădu asigurări ferme că aici camarazii vor putea rămâne netulburat cât vor voi, şerpi veninoşi şi animale prădătoare fiind foarte rare prin părţile astea, iar satele negrilor destul de îndepărtate pentru a nu le pricinui vreo neplăcere.

Noaptea se scurse în linişte. După un mic dejun suculent cei patru

camarazi care urmau să plece-n călătorie cu Sambo îşi luară rămas bun de la restul camarazilor care rămâneau la bordul Dox-ului şi-l urmară pe Sambo care se instalase la cârmă în timp ce Petre apucă vâslele. Nu după mult timp îşi cârmi canu-ul spre un fluviu adiacent, de-asemenea străjuit de maluri împădurite. Rindow preluase ca de obicei comanda Dox-ului pe durata absenţei căpitanului său. Ce vor întâmpina cei patru membri ai echipajului submarinului, alături de piticul Sambo, va fi descris în numărul viitor.

Aventurile submarinului Dox 214

Hans Warren

I
ÎN SATUL LUI SAMBA

TIMP DE DOUĂ ZILE camarazii de pe submarin, care au întreprins excursia în interiorul teritoriului – căpitanul Farrow, fiul său George, doctoral Bertram şi Petre uriaşul – urcară în amonte pe micul râu întunecat şi misterios. Prin coroanele dese ale giganţilor junglei răzbătea doar sân când în când câte o rază de soare. Aerul era greu încărcat de mirosurile pădurii.

Înnoptaseră pe un mic luminiş la malul râului, iar aici cunoscuseră viaţa de noapte a pădurii.

Pe lângă concertul dat de milioanele de voci ale insectelor se auzeau strigătele păsărilor de noapte şi a maimuţelor. Se auzii şi răsuflarea şuierată a unui leopard aflat la vânătoare. George puse mâna pe pistol, la vederea ochilor unui prădător de noapte galben, care luciră scurt în razele focului de tabără. Samba îl opri:

— Nu trage *Masser*! Samba alungă pe el!

George asistă la un spectacol ciudat. Samba alunecă spre tufiş se opri în faţa felinei şi începu să-i vorbească pe un ton poruncitor făcând semne ameninţătoare cu braţele sale subţiri. George se aştepta ca leopardul să se repeadă în orice clipă la cel ce-şi risca atât de uşor viaţa, dar aceasta nu se întâmplă. Mai mult Samba scoase câteva strigăte sălbatice şi mai făcu un pas spre fiară. Acesta se retrase încet, făcu o întoarcere şi dispăru în întunericul desişului.

— La naiba, nu credeam că aşa ceva este posibil, spuse George, după ce Samba se întoarse la foc unde luase loc, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit. Te ascult toate animalele din pădure?

— Leopardul nu curajos, răspunse piticul, de aceea trebuie merge.

Samba cunoaşte bine toate animalele.

Ceilalţi deveniseră atenţi la strigătele lui Samba. George le povesti ce a văzut. Doctorul Bertram comentă:

— Am citit în cărţi că aşa ceva există. Păcat că n-am văzut şi eu scena. Na, poate voi mai avea ocazia dacă Samba mai stă cu noi.

Făcu o pauză scurtă, apoi continuă, întors spre pitic.

— Dacă cunoşti animalele atât de bine, Samba, atunci poate că ai văzut un Okapi.

— Okapi trăieşte în pădurile de aici. Samba, atunci poate că ai văzut un Okapi. Dacă *Masser* vrea vede Okapi, Samba duce pe ei.

— Ar fi frumos! se bucură doctorul, Okapi sunt însă sub protecţia guvernului nu-i putem vâna. Samba îl contrazice plin de mândrie:

— Okapi în pădure aceasta, Okapi a mea!

Doctorul Bertram decise în linişte să respecte hotărârile de guvern, sperând totuşi că lui George o să le reuşească câteva fotografii bune,

cu animalul în libertate. Şi fotografiile cu Okapi sunt rare în Europa. Şi spuse cu voce tare piticului:

— Ne aflăm într-o zonă, cu animale care doar aici se pot găsi, cum este hipopotamul pitic şi gorila.

— Oh, strigă Samba, ignani este aproape. Îi putem vâna curând!

— Am avut noroc că l-am cunoscut pe Samba se bucură doctorul. De mulţi ani îmi doresc o întâlnire cu o asemenea gorilă. Maimuţele astea pot fi de peste doi metri înălţime şi pot cântări peste trei sute de kilograme, dacă este adevărat ce scrie în cărţi şi în rapoartele călătorilor prin Africa.

— Gorila pare a fi cea mai periculoasă sălbăticiune din Africa, spuse căpitanul Farrow.

— Nici nu ştii, tată, cât mă bucur, să pot vedea toate aceste animale ciudate, spuse George cu entuziasm, mi-ar plăcea să văd şi un hipopotam pitic.

— Hipopotamul pitic, la care vă referiţi în jungla cea mai deasă, îi zise doctorul Bertram lui George, este greu să ajungi la el. Dar nici cu okapi nu va fi altfel.

Din adâncul pădurii se auzii un strigăt. Toţi tresăriră, puţin speriaţi. Strigătul avea ceva fioros, nu semăna cu unul omenesc, cu toate că un om putea să-l fi scos. Samba făcu un gest de respingere şi spuse:

— Ignani! Foarte furios! Venit de departe!

— Oare îl vom putea vedea? întreabă George.

— Ignani foarte rău, mai bine dacă nu vine, răspunse Samba. Dorinţa i se împlini. Gorila nu s-a apropiat de tabăra lor. Restul nopţii trecu fără incidente.

Submariniştii se strecurau printre micile goluri din coroanele arborilor din junglă. Păsările ciripeau bine dispuse iar maimuţele râdeau vesele. Fiarele de pradă nu se lăsau auzite de fel.

Aventurierii noştri vâsliră cu scurte întreruperi toată ziua. Râul deveni mai îngust şi mai întunecos. Samba spuse că nu departe era originea râului. Urma ca pe o scurtă porţiune de drum să purtăm barca prin pădure. Pentru a ajunge la un râu pe care să-şi continue drumul.

Transportarea canoei nu a fost de loc uşoară, cu toate că Petre, cu forţa sa de uriaş luase greul muncii asupra sa. Pădurea era atât de invadată de liane, de tufişuri şi de arbuşti, încât aventurierii noştri, erau nevoiţi să-şi croiască un drum, ca să poată înainta. Cu asta au pierdut mult timp. În sfârşit ajunseră după ce parcurseră mai repede ultima bucată de drum, la malul celuilalt râu, de care amintise Samba. Acesta era mult mai lat decât cel precedent.

Puţin înainte de lăsarea întunericului, barca lovi în plin un copac scufundat. O cracă ascuţită străpunse peretele subţire al bărcii şi îi făcu o spărtură care, aşa cum se vedea nu se mai putea repara.

Aventurierii vâsliră repede spre mal. Nu doreau să se scufunde în râu şi să devină crocodililor, care pluteau nemişcaţi pe apă, leneşi, lăsându-şi doar nasurile la vedere.

— Ei şi acum? întreabă căpitanul Farrow, după ce ajunseră pe mal şi Petre declarase că barca nu se mai poate repara.

— Mai bine am fi luat o barcă de aluminiu, zise George.

— Mai bine! îl imită doctorul, reuşind cu greu să-şi reţină o înjurătură nedemnă unui om de ştiinţă.

— Dacă vrem să rămânem o vreme la Samba, putem face să ni se aducă o barcă, propuse George, sau Samba ar putea încerca să ne procure o barcă.

— Asta bine, aprobă piticul. Samba trimite războinici şi aduce bărci.

Căpitanul se gândi puţin şi spuse:

— Ar fi mai bine să ne întoarcem cu una din bărcile noastre. Cât mai este de aici până la satul tău Samba?

— Nu departe, îl asigură piticul!

Datorită accidentului cu barca trecuse ceva timp. Curând urma să se lase noaptea. Cu toate acestea submariniştii o luaseră din loc, prin desiş.

După cum le indicase Samba, mergeau pe malul râului. Deodată auziră deasupra lor, ca un fel de ciripit de păsări şi totuşi diferit de acesta.

Samba scoase un strigăt strident şi deodată, de pe crăcile copacilor săriră jos siluete mici şi întunecate, care îi înconjurară. Submariniştii se speriaseră puţin, la vederea lor la început, dar apoi nu putură să nu izbucnească în râs văzându-l pe Samba cum plin de mândrie spuse:

— Asta războinicii mei, ei crezut mort la mine!

Omuleţii se bucurau mult. Doar unul stătea deoparte, cu o faţă întunecată. Acesta strigă mânios câteva cuvinte, repede, apoi dispăru în desiş. Samba păru că voia să-l urmărească şi alţi războinici îşi pregătiră arcurile. În cele din urmă Samba dădu din mână şi se întoarse spre căpitanul Farrow zicând:

— Ăsta fost Noga. Stăpânit tribul, când eu am dispărut. Acum el supărat, că eu venit înapoi. A ameninţat la mine, eu trebuie atent.

— Nu cred că Noga îţi poate face mult rău, spuse Farrow, ce poate el să facă de unul singur contra toţi ceilalţi?

— Noga poate merge la alt trib, răspunse mica căpetenie, poate facem mare bătălie, mai bun dacă *massers* pleacă înapoi.

— Ba din contra! Cu atât mai mult rămânem! strigă George. Trimite numai câţiva războinici să ne aducă o barcă. Vrei să-i scrii acum câteva rânduri domnule Rindow, tată?

Căpitanul smulse o filă din notes şi scrise o scurtă comunicare către Rindow. Samba alese trei oameni. Unuia dintre ei căpitanul îi dădu

biletul. Samba le mai dăduse câteva instrucţiuni, după care cei trei dispărură în desiş. Dacă s-ar grăbi în patru zile ar putea fi înapoi.

Pe Samba îl salutară cam cincisprezece pitici. La ordinul şefului dispărură cam opt. Ceilalţi îi însoţiră pe Samba şi pe aventurieri mai departe.

Piticii erau atenţi, prudenţi. Se uitau mereu în toate părţile. După o jumătate de oră, George îl întrebă pe Samba dacă se teme cumva de vreun atac. Piticul răspunse cu seriozitate:

— Noga foarte periculos, *Masser,* noi trebuie atenţi.

— Dar se poate el pune atât de repede în legătură cu un alt trib, Samba? Sau tribul acela este aici în apropiere?

— Noga poate trage cu un arc sau să ia sarbacana, răspunse Samba. El merge la alţii, dacă vede că Samba şi războinicii lui atenţi.

— Deci să ne aşteptăm la săgeţi otrăvite, murmură George.

Întunericul se lăsă repede. Acum era mai uşor pentru Noga să-i ochească dintr-o ascunzătoare bună. Desigur, nici el nu vedea, decât neclar ţinta, dar o săgeată poate fi orientată şi după auz. Pitici se deplasau în deplină linişte, nu însă şi aventurierii, chiar dacă nici lor nu le era străină deplasarea prudentă pe timp de noapte prin junglă.

Deodată Samba se opri şi şopti brusc:

— Total linişte *Masser!* Samba vede întâi cu războinici, unde este Noga!

Nu aşteaptă răspunsul nostru şi dispăru cu ai săi în beznă.

Aventurierii rămaseră liniştiţi pe locurile lor în aşteptare. Nu puteau înţelegem cum ar fi putut Samba şi ai lui să-l descopere pe Noga în beznă, în desiş sau undeva în vreun copac.

După câteva minute se auzi o voce înceată lângă căpitan şi fiul acestuia.

— *Masser* acum poate veni Noga plecat.

La primul sunet al vocii George tresării. Nu auzise când se întoarse micul şef cu oamenii săi înapoi.

Merseră încet mai departe. După o oră apăru în faţa lor lumină de foc. Ajunseră curând într-un luminiş. La marginea acestuia, în adăpostul giganţilor junglei stăteau colibele tribului de pitici.

Satul era împrejmuit de un gard din plante cu spini. La intrare ardeau două focuri, lângă care doi pitici stăteau de veghe.

Un număr de pitici erau acolo ocupaţi cu construirea unei colibe mai mari. Samba arată spre colibă şi spuse: Coliba pentru *Masser.* Celelalte prea mici! Aventurierii noştri au fost foarte mişcaţi de atâta amabilitate. Războinicii trimişi de Samba se grăbiră să ducă în sat vestea sosirii şefului lor însoţit de câţiva albi. Căpitanul mulţumi din inimă lui Samba. Samba fluieră scurt şi pe dată şi imediat pătrunseră prin intrarea gardului de spini grupuri de siluete mici, care se aranjară într-un şir lung ca să salute pe străini. Se aprinseră focuri noi. În

lumina tremurătoare piticii arătau ciudat. Unii purtau bărbi care nu concordau cu statura lor de copii. Toţi bărbaţii purtau arcuri. Săgeţile erau în tolbe prinse cu un şnur în jurul corpului. Unii aveau sarbacane şi păreau a fi războinici deosebiţi, fiind şefi peste grupe mai mici, pentru înţelegerea noastră, un fel de comandanţi de pluton.

La întrebarea pusă de căpitan, micul şef răspunse:

— Samba văzut aşa la războinici albi şi Samba face la fel. Mai bine noi la lupta aşa. În ce priveşte însă spiritul de luptă al soldaţilor. Samba nu era deosebit de impresionant. Şeful le vorbi alor săi. Le spuse de sigur cât de mult îl ajutară musafirii săi albi. La sfârşitul cuvântării se ridică un strigăt general de bucurie.

Micul şef îşi conduse oaspeţii prin sat. Acesta nu se deosebea de celelalte sate de negrii doar prin aceea, că erau mai mici şi mai joase. Lângă fiecare colibă şerpuiau de pe crăcile groase ale arborilor câteva liane. Samba îi explică lui George, că ele serveau războinicilor, în caz că ar fi fost atacaţi, pentru a se refugia în frunzişul copacilor.

— *Masser* foarte deştept. Noi trăim în copaci ca şi pe pământ. Ştim să luptăm bine de sus, din copacii!

Deasupra unui foc din afara gardului de frigea o coapsă mare de antilopă. Era pe terminate. Aşa că oaspeţii lui Samba se putură aşeza la masă. La urma bărbaţii tribului de pitici prezentară oaspeţilor un dans războinic. George era peste măsură de fericit să poată vedea toate acestea. Dacă Samba nu ar fi fost întâmplător prizonierul şefului Mbego, ei n-ar fi putut trăi toate acestea.

Când aventurierii inspectară coliba lor, între timp bine terminată, văzându-l pe George cum scruta crengile, Samba îi linişti.

— *Masser* poate bine dormi. Războinicii mei veghează în copaci. Noga şi duşmani nu pot să se furişeze.

De undeva din pădure se auzi răpăitul unei lokoli (tobă de semnalizare). Samba şi ai lui ascultă încordaţi, le fel şi alibi. Dintr-o altă direcţie răspunse o altă tobă. Dialogul dintre ele dură o vreme. Apoi amuţi total.

— Noga a chemat ajutor de la alt trib. Acum avem mult duşman. *Masser* mai bine merge la ţărmul mării, spuse Samba cu seriozitate.

— Nu, noi vrem să te ajutăm cât putem, răspunse Farrow decis, avem şi noi arme şi încă bune.

Făcea aluzie la grenadele cu gaz ameţitor, din care toţi luaseră câte trei bucăţi. Contra gazului inofensiv, dar care putea adormi preţ de o zi orice atacator, nu se putea apăra nici un agresor, nici pe sol nici în copaci.

— Sunetul uneia din tobe venea de la sud-est, cealaltă de la nord-vest, îi spuse George micului şef, deci puteau fi atacaţi din două direcţi simultan. N-ar fi mai bine să întărim paza de copaci, Samba?

— Aşa face Samba, răspunse piticul, dar Masser poate încă dormi

liniştiţi. Războinici mei trezesc la ei, când este pericol.

— Bun, hotărî Farrow, să ne odihnim puţin. Cu atât mai bine vom fi dacă se ajunge la bătaie. Fiecare să aibă arma la îndemână pregătită. Focurile însă mai bine le stingem. Micul şef dădu din cap şi le dădu războinicilor săi câteva ordine. Focurile fură repede stinse cu pământ.

În schimb se aprinseră alte focuri peste câteva minute, de-a lungul marginii luminişului. Lumina lor făcea vizibil coroana copacilor din apropiere, făcând imposibilă o apropiere prin surprindere pe calea copacilor. Satul şi coliba aventurierilor rămaseră în beznă.

— Foarte bine! laudă Farrow măsurile luate. Acum nu se vor putea apropia neobservaţi.

— Noga foarte şiret, la fel şi Kura şef la celălalt trib, spuse Samba serios. Nu va fi uşor la noi!

— Doar avem grenadele noastre cu gaz, spuse George repede.

— Mai întâi să aşteptăm să vedem dacă le vom putea folosi. Doctorul Bertram era mai rezervat.

— Acum să ne culcăm, decise căpitanul.

Aventurierii intrară în colibă construită de pitici pentru ei.

II
LUPTA NOCTURNĂ

CEASUL DE MÂNĂ cu cadran fosforescent a lui George arăta exact ora două, când el şi camarazii lui fură treziţi printr-o uşoară mişcare.

În mod mecanic George întinse mâna după pistol, când auzi din întuneric vocea lui Samba.

— *Masser* trebuie sculare. Duşmani aproape. *Masser* să fie în linişte şi părăseşte coliba.

Curând submariniştii îşi puseră centurile cu arme şi-şi luară carabinele.

Părăsiră coliba în mare linişte. Marginea luminişului era intens luminată de focuri. Nici un războinic de a lui Samba nu se mai vedea şi totuşi în focuri cădeau permanent crengi uscate.

Piticii şedeau deci, sus, în coroanele copacilor, deasupra focurilor şi-aruncau cu crengi uscate. Satul era scufundat în beznă. Samba îşi instrui oaspeţi pentru posibilitatea că ar urma să fie atacaţi.

— *Masser* mai bine se opreşte la gardul cu spini, acolo cel mai sigur.

Samba îi conduse până al gard. Locul era bine ales. Puteau vedea tot luminişul şi respinge orice atac eventual venit de acolo, cu armele de foc. Gardul ales le oferea o bună protecţie contra săgeţilor din arc sau de sarbacană. George nu a fost prea de acord să se refugieze într-un loc atât de sigur, voia mai degrabă să intre în pădure şi să-l

întâmpine acolo pe inamici, dar atât tatăl său cât şi Samba refuzară categoric să-şi dea asentimentul, pericolul fiind prea mare.

— Doar nu ne vom expune în mod inutil băiete! Vom mai avea de lucru, dacă se îngroaşă gluma, fii sigur!

În pădurea întunecată din spatele satului se auzeau trosnind vreascuri şi crengi.

— Duşman acum foarte aproape, explică Samba. Eu merg la războinicii mei. *Masseri* rămâne aici!

Într-o clipă micul şef de trib dispăru. Căpitanul le ceru camarazilor săi să rămână în deplină linişte.

Din nou trosniră crengi uscate. Se auzea ca şi cum războinicii aflaţi între crengi, în copaci, ar fi răniţi.

Dar cine putea şti dacă erau prieteni sau duşmani?

George de-abia suporta tensiunea. Nu-i plăcea de loc, că nu putea interveni în lupta silenţioasă ce se desfăşura deja în coroanele copacilor. De asemenea, supraveghea în plus marginea opusă a poienii. Poate că se va arăta vreun inamic imprudent.

Căpitanul păru să-i ghicească gândurile. Şi-i şopti fiului său:

— Nu trage imediat, dacă apare vreun războinic. Nu ştiu dacă ar fi unul din oamenii lui Samba sau al lui Noga! George înţelese.

La intervale de aproximativ două minute căzură la pământ dintre crăci trei corpuri omeneşti – răniţi şi morţi. George se cutremură de fiecare dată.

Prin liniştea ei, lupta din copaci avea ceva sinistru. Nu se vedea şi nici nu auzea nimic.

Deodată se auzi un strigăt scurt şi puternic. Submariniştii se uitau în jur, neputându-şi explica cauza acestuia.

Apoi se speriară. În spatele lor se făcu brusc lumină, iar aceasta creştea repede în mărime şi intensitate. Ce se întâmplase?

Inamicii trăseseră cu săgeţi aprinse în colibele satului, ale căror acoperişuri din vreascuri uscate ardeau curând puternic.

Căpitanul aruncă o privire scurtă spre incendiu, apoi spuse:

— Trebuie să căutăm adăpost în întuneric, aici în curând nu mai suntem în siguranţă. Focul poate atinge gardul ăsta uscat. Apoi putem fi văzuţi din copaci. Asta trebuie să evităm cu orice preţ.

— Cât mai aproape de gard, acolo încă mai suntem protejaţi.

Tocmai voiră să o ia din loc când apărură lângă ei o mică siluetă, pe care o recunoscuseră. Era Samba, care le spuse:

— *Masser* acum repede în pădure! Dar foarte periculos!

— Tată, spuse George, vântul s-a înteţit, fumul de la colibe merge direct în pădure. Am putea acum folosi grenadele noastre cu gaze, dacă acolo nu mai sunt oameni de-ai lui Samba. N-ar putea să-şi cheme oamenii aici? Aici încă va mai fi o vreme întuneric. Pe ceilalţi i-am putea ameţi cu gazul. Aşa am evita un masacru mai mare, iar

oamenii lui Samba ar avea destui prizonieri, pe care i-ar putea păstra ca ostatici sau ca obiecte de schimb.

Farrow a fost de acord şi-i explică planul lui Samba. Apoi se adresă camarazilor:

— Trebuie să aruncăm grenadele cât mai sus posibil, ca să explodeze unde crăcile sunt mai numeroase. Aşa efectul gazului este mai sigur. Samba se încredea orbeşte în prietenii săi albi. Scoase un fluierat strident prin care îşi chema războinicii înapoi, care apărură într-adevăr, strecurându-se de-a lungul gardului.

Submariniştii se despărţiră. Căpitanul şi fiul său o luară la dreapta, Petre şi doctorul la stânga, în afara gardului.

Treaba nu era lipsită de riscuri, căci timp de câteva secunde apărură în lumina colibelor incendiate. Într-un loc luase deja foc şi gardul. Crengile şi spinii uscaţi erau o hrană ideală pentru foc, iar prin căldura focului se înteţise şi vântul.

— Fii gata să arunci grenadele! îi şopti Farrow fiului său, care doar dădu din cap că a înţeles. Cele două grenade din dreapta şi două din stânga zburară aproape simultan în copaci şi produseră un front foarte mare de gaze. După câteva secunde se arătă şi efectul. Era ca şi cum o furtună puternică de toamnă ar scutura nişte nuci sau nişte castani. Tot mai multe trupuri ameţite începură să cadă printre crengile şi crăcile uriaşe ale pomilor.

De cum aruncară grenadele aventurierii se retraseră la gardul de spini. Trebuiau să iasă din lumina focului, căci exista posibilitatea ca unii din micii agresori să nu fi fost atinşi de gaze.

— Ce a fost asta, *Masser?* întreabă micul Samba foarte mirat, după ce camarazii ajunseră la el şi la oamenii săi.

— Duşmanii nu sunt morţi, doar ameţiţi până mâine noapte. Îi avem doar pe cei ascunşi în pădure. Acolo unde au căzut din copaci duşmani, războinicii tăi să nu se ducă timp de o oră altfel vor ameţi şi ei. Doar acum poate că ar reuşi să cureţe de adversari bucata acea de pădure, de dincolo.

Samba era o căpetenie cu talente tehnico-strategice. Dădu repede câteva ordine. Într-o clipită războinicii săi dispărură de la gard şi se furişară pe căi ocolite spre zona indicată ocolind lumina, focurilor din poiană. Camarazii aşteptară împreună cu Samba şi cu restul luptătorilor săi cam o jumătate de oră. Vântul se înteţise şi duse gazul mai adânc în pădure, ceea ce a surprins rezervele inamicului, care tocmai voiau să înainteze.

Flăcările cuprinseră între timp aproape toate colibele satului. Era o chestiune de timp, până ce şi gardul s-ar afla în flăcări. Era deci timpul pentru a se replia definitiv în pădure.

— Unde sunt femeile şi copii tribului? Întreabă Farrow.

Samba răspunse ca un om prudent de stat.

— Dus deja în siguranţă în alt sat.

— Unde este satul? vru să ştie Farrow.

— Nu departe. Dar duşmanii nu atacă. Nu obicei la luptă să atace femei şi copii, bătrâni. Numai bărbaţi luptă.

Din gard ardeau deja porţiuni tot mai mari. Era timpul de a intra la adăpostul întunecat al pădurii. Alergară în zig-zag. Ajunseră la pădure fără pierderi, cu toate că le şuierară săgeţi pe lângă capete.

George şi Petre îşi memoraseră bine direcţia din care veniră săgeţile. Din stânga. Şi acolo ardeau focuri şi stăteau în copaci străjerii lui Samba, dai inamicii veniţi dinspre nord ocoliră în arc larg linia directă de atac şi aşa şi pe observatorii lui Samba.

Altă explicaţie nu era pentru provenienţa săgeţilor.

George se simţi tentat să targă câteva focuri de armă în coroanele copacilor, dar tatăl său îl opri, era posibil ca în acelaşi copac să stea unul lângă altul amic şi inamic.

După ce intrară puţin în junglă, Samba se opri.

— Aici nu mai este aşa periculos, şopti piticul. În jurul nostru în copaci peste tot războinici mei sunt, care foarte atenţi.

Camarazii rămaseră liniştiţi. George vru să-l întrebe ceva pe Samba dar constată că acesta dispăruse în linişte ca un şarpe. Căpitanul pe care George îl informă se linişti. Dacă Samba se îndepărtase de oaspeţii săi, atunci şansa de a fi atacaţi sau de a fi atinşi de săgeţi se diminuase. Trecu un sfert de ceas. Nu îndrăzniră să intre mai adânc în pădure, ca să nu-şi trădeze poziţia prin mişcarea crengilor.

George care era cel mai în stânga auzi deasupra şi lateral, între crengi, un zgomot uşor. Oare ce putea fi? Acum se auzi din nou trosnetul. Nu putea fi decât un inamic, care depăşise străjile lui Samba.

George ridică prudent pistolul gata de tragere, aplecându-se în faţă şi ascultând cu atenţie. De la focul care cuprinse deja tot gardul răzbătea o rază slabă de lumină până la ei şi se vedeau trunchiurile câtorva giganţi ai junglei. Zgomotul, un uşor scârţâit, se repetă, venind astă dată de undeva de jos. Putea veni doar din tufişul des, care la câţiva paşi de el îşi desfăcea ramurile.

Trecuseră două-trei minute. Foşnetul se repetă, dar la câţiva metri de George. Acum se auzi un trosnet uşor, ca de lemn care se îndoaie. George ştiu pe dată ce se întâmplă. Acesta era zgomotul făcut de un arc mai vechi, de lemn, când este întins. Inamicul de vis-a-vis îl zărise pe George. În fiecare clipă putea porni o săgeată ucigaşă spre el. Dar George nu voia să-l ucidă pe atacatorul din tufiş, dar nici să-l rănească.

Trase de aceea ceva mai sus, vrând să-l sperie. Scopul a fost atins.

Crengi rupte şi un foşnet rapid arătau că adversarul a fugit în junglă. Micii negrii aveau un respect mare pentru armele de foc ale

albilor.

În semn de aprobare, Farrow îl bătu pe umăr.

Deodată, nu departe de ei se auzi un lokoli. Curând se auziră multe alte zgomote şi toată pădurea se trezi la viaţă. Îşi strânseră armele în mâini, ca să se apere la nevoie. Dar curând îşi dădură seama că inamicii o luaseră deja la fugă. Apărarea inteligentă a războinicilor lui Samba şi colaborarea cu alibi spulberaseră atacul de bază al duşmanilor, piticii dintr-un sat vecin, care prea repede nu s-ar mai încumeta să-l repete. Suferiseră pierderi grele. Nu ştiau încă, că majoritatea luptătorilor lor fuseră doar ameţiţi şi urmau să-şi revină bine merci peste douăzeci şi patru de ore.

— Fugarii ar putea intra în norii de gaze încă active, jubilă George.

— Foarte probabil, spuse doctoral Bertram.

Nu după mult timp se şi auziră din nou, zgomote ca de vreascuri rupte.

Apoi se auzi imediat glasul lui Samba care strigă înfundat:

— Nu trage, *Masser,* eu, Samba!

— Vino, îi răspunse căpitanul.

Curând micul şef stătea în faţa lor.

— *Masser* auzit cum fugit duşmani? întreabă el.

— Desigur, fu răspunsul lui Farrow.

— Samba mult mulţumesc la *Masser.*

— Asta am fi făcut-o pentru orice prieten, interveni George.

— Au dispărut toţi inamici? întreabă Farrow, sau mai trebuie să fim atenţi, rămânem în desiş? Sau putem ieşi în poiană?

— *Masser* poate ieşi în poiană, zise categoric Samba, duşman fugit cu toţi. *Masser* poate doarme lângă foc, unde cald. La noapte frig!

— Ne-am salvat păturile, nu ne va fi frig, constată Farrow, în fond n-avem acum mai bun de făcut decât să ne odihnim.

— Samba pune pază bune, pentru prietenii albi.

— Mai bine ne facem un foc nou, în mijlocul luminişului, propuse doctoral Bertram.

— Nu vine duşman aproape. Samba are grijă, promite solemn micul şef.

După ce-şi cheamă prin câteva fluierături războinici, micul şef îi conduse pe camarazi la poiană. În mijlocul ei a fost aprins un nou foc, întreţinut mereu de piticii amabili cu vreascuri uscate. Din frunze au pregătit un culcuş moale şi peste care camarazii şi-au întins o pătură. Înainte de a se culca, îl întreabă pe Samba:

— Ce vei face cu duşmanii ameţiţi?

— Duşmani aparţin la *Masser,* răspunse Samba repede.

Era la ei obiceiul ca prizonierii să aparţină celor ce i-au capturat.

— Frumos, zise Farrow, de asta vom vorbi ziua. Cred că ajunge să le luăm armele şi să-i trimitem acasă. E mai bine, decât să-i ţinem

captivi mult timp, trebuind să-i hrănim şi să-i păzim. În afară de asta, ai lor pot veni oricând şi să-i încerce să-i elibereze, dacă află că de fapt nu sunt morţi.

— *Masser* are dreptate, răspunse Samba după un timp. Noga însă mereu periculos, om rău.

— Vom vorbi şi despre el, dacă s-ar afla printre cei ameţiţi, spuse căpitanul. El îţi aparţine, Samba: el te-a trădat şi a asmuţit tribul celălalt contra ta şi a războinicilor tăi.

Doctorul Bertram părăsise grupul. Un războinic de-a lui Samba, înarmat cu o sarbacană îl conduse la răniţi pe care războinicii ceilalţi îi adunaseră într-un loc anume. Într-o parte erau răniţi din tribul lui Samba, în cealaltă cei din tribul duşman. Doctorul Bertram îi trata bine pe răniţi fără nici o discriminare. Pentru el ca medic nu existau prieteni şi duşmani, ci doar oameni pe care el ca şi om trebuia să-i ajute.

Camarazii se culcară şi curând adormiră. După efortul zilei şi luptele nocturne aveau nevoie de refacere şi odihnă.

Sub protecţia piticilor se simţeau în deplină siguranţă, aşa că Farrow nu se gândi nici o clipă să pună în plus pază dintre ai lui pe cineva.

Odată George se trezi crezând că cineva îl trage de braţul stâng, pe care-şi sprijinea capul. Fără să se ridice, deschise doar ochii şi scrută preţ de câteva minute un gigantic arbore de cauciuc o să fie un pericol acolo, mascat de frunzele cărnoase. George adormi din nou. Visase doar.

Era starea de după o tensiune nervoasă prelungită. Mai visă că în arborele de cauciuc era, ascuns un duşman, pe care încerca să-l doboare cu câteva focuri de pistol. Dar nu avea putere, în ciuda eforturilor de a ridica arma pentru a ochi şi pentru a trage. Somnul nu a fost reconfortant pentru George.

Mai târziu strigă în somn, trezindu-l pe tatăl său, ca şi pe câţiva războinici de ai lui Samba. Dar nu a fost nimic.

După ce se convinse că pe George nervii îl lăsaseră, provocându-i vise urâte căpitanul se culcă din nou şi curând adormi.

Şi doctorul Bertram a fost trezit de strigătul lui George. Încă nu adormise, când Samba veni încet spre grupul lor. Micul şef îi şopti:

— Noga nu ameţit, el mort. L-a lovit o săgeată a unui războinic de la mine.

— Atunci s-a terminat cu duşmanul principal, nu mai poate aţâţa şi alte triburi contra ta. Le voi comunica asta camarazilor mei, când se trezesc. Acum să-i lăsăm să doarmă. Îşi merită din plin odihna.

Samba a fost de acord. Se retrase şi schimbă străjile, pentru ca şi cei ce vegheaseră până atunci să se poată odihni, după toate eforturile.

Doctorul se gândi că acum cu atât mai uşor să pună în practică versiunea căpitanului Farrow de a-i elibera pe inamicii ameţiţi, acum că Noga nu mai exista. Precis că le-a pierit pofta de a-i ataca după ce făcuseră cunoştinţă cu adversarii şi cu prietenii lor albi.

Restul nopţii trecu fără alte incidente.

Când camarazii se treziră dimineaţa, îi aştepta un spectacol ciudat, toţi cei ameţiţi până la unul erau lungiţi la pământ. Oamenii lui Samba îi aduseseră încă în timpul nopţii. Samba păşi spre ei, văzându-i treziţi şi le spuse cu recunoştinţă:

— Ei nu vor mai lupta contra poporului meu. Ei acum au frică. Samba trebuie mult mulţumeşte la *Masser*.

III
CU SAMBA LA VÂNĂTOARE

— VREI SĂ-I LAŞI SĂ PLECE LA AI LOR, când se trezesc, întreabă Farrow.

— Da, răspunse Samba, dar întâi ei fac colibe la războinicii lui Samba, căci eu au distrus colibele noastre.

— În regulă, ei se vor trezi la noapte. Vei voi să fi de faţă, ai dormit deja?

— Nu mult, la Samba nu trebuie mult somn după luptă.

— Cum vrei. Şi noi ce facem peste zi?

— Vânăm. Samba arată la *Masser* unde este okapi.

— Ne-ar plăcea să vedem un okapi în libertate, spuse Farrow, dar nu vrem să-l vânăm. Sunt pe cale de dispariţie şi nu vrem să contribuim şi noi la asta.

— Okapi aparţine lui Samba în pădure, zise micul şef.

Nu a înţeles ce a vrut să spună căpitanul, dar a fost de acord cu intenţia acestuia. Erau doar oaspeţii lui, aveau armele lor, cu care puteau ameţi dintr-o dată şiruri întregi de duşmani, fără ca măcar să se apropie de ei. Vor fi având deci obiceiuri proprii de vânătoare. Poate nu le plăcea carnea de okapi.

Ieri le plăcuse mult pulpa de antilopă. Samba îşi propuse să repete la întoarcere meniul.

Doctorul Bertram se bucură mult, de a vedea rarul animal şi-şi pregăti aparatul de fotografiat încă înainte de dejun. Şi George avea un aparat, cumpărat recent şi încă puţin folosit, bucurându-se alături de doctorul Bertram de ceea ce urma să vadă.

După dejun Samba spuse cu seriozitate:

— *Masser* acum porneşte. Avem drum lung.

— Suntem gata! se grăbi doctorul Bertram.

Samba a luat conducerea grupului. Drumul ducea în cea mai deasă junglă.

Curând, după ce se strecuraseră prin tufişuri, dădură de o potecă. Piticii erau aşadar vânători iscusiţi dar ei ştiau să aprecieze şi căile mai bune de acces.

— Poteca este proaspăt tăiată, constată George după un tip.

— Eu am trimis la asta războinicii mei, făcu Samba cu oarecare mândrie, pentru ca prietenii albi să poată mai uşor umbla. Nu este duşmani în apropiere. Masser poate să fie liniştit!

Samba se gândise la toate, ca o gazdă bună ce era!

Sub acoperişul de frunze domnea o arşiţă umedă. Camarazii fură curând leoarcă de sudoare. Aşa o junglă luxuriantă nu văzuseră prea des.

— Ce minunat a aranjat natura totul, spuse doctorul Bertram către George care mergea înaintea lui, în jungle asta deasă, oamenii cu statură normală de abia se pot mişca. Natura i-a creat pe pitici, ca să se strecoare şi prin cele mai dese hăţişuri. Oameni, mici, agili ca şi amicii noştri. Dacă nu pot pe sol, pot umbla în copaci, drumuri de la cracă la cracă, de la copac la copac. Pe gorilă însă, care de asemenea trăieşte pe aici, natura a înzestrat-o cu puteri mari, tocmai ca să se poată deplasa prin desişul vegetal.

— Frumoasă explicaţie, răspunse George şi cu săgeţile lor mici otrăvite, piticii le sunt superiori solidelor gorile.

În fruntea coloanei Samba ridică braţul şi-şi întoarse faţa.

— *Masser* acum nu vorbeşte, căci sperie animale.

Curând ajunseră la o mică poiană acoperită aproape totul de crăcile arborilor din jur, aşa că lumina ajungea doar filtrată în jos. În mijloc era un izvor care se revărsa peste pietre şi grohotiş, după care pătrundea în humusul moale al solului pădurii. Samba le făcu un semn, să se apropia de copacii ce mărgineau poiana.

Aşa stătură mult timp nemişcaţi. Apoi Samba ridică din nou braţul. Camarazii nu auziseră decât ţârâitul greierilor şi zumzetul insectelor, fără număr, râsul răguşit al vreunei maimuţe din depărtare şi cântec de păsărele, indiferent la arşiţa din junglă.

Deodată se speriaseră cu toţi. În tufele din faţă apăru trupul uriaş al unei gorile. Era cel puţin la fel de mare ca Petre, dar de două ori mai lată în umeri.

Fiara se apropie încet de izvor. Vântul era favorabil. Nu-i putea mirosi pe oameni. Aceştia nu îndrăzniră să se mişte din loc, nici măcar pistoalele nu şi le scoaseră.

Până la izvor erau cam douăzeci de metri. Puteau urmări orice mişcare a gorilei. Doctorul Bertram îşi reţinu respiraţia. Puţini oameni reuşiră să se apropie atât de o gorilă, fără să fie simţiţi de aceasta.

Gorila se opri izvor. Îşi întinse în jos braţele şi bău, după care se ridică şi se îndreaptă arătându-şi toată mărimea. Atunci privirea i se abătu asupra siluetelor nemişcate de la marginea poieniţei. Gorila îşi

ridică buzele şi dezgoli caninii, apoi începu încet să se lovească cu pumnii în piept. Din gâtlej îi ieşi un sunet gutural. Păşi cu prudenţă spre oameni, mai făcu un pas, se îndreaptă şi se răsuci, atât de tare, încât oamenii tresăriră fără să vrea. George îşi smulse pistolul, dar Samba îl opri:

— Nu trage *Maser!*

Micul şef făcu trei paşi spre uriaşul junglei. Era ceva straniu. Micul om şi uriaşa maimuţă. Samba îşi ridică braţul poruncitor.

Cu o voce înaltă, stridentă, Samba îi vorbi gorilei. Aceasta încremeni. Doar arareori îşi maltrata pieptul păros cu pumnii. Apoi lasă braţele să-i atârne. Samba continua să-i vorbească. Înnebunise oare? Cel puţin aşa gândea căpitanul Farrow. Dar şeful pigmeu ştia ce făcea. Mai făcu un pas spre gorilă. Aceasta l-ar fi putut atinge, dacă şi-ar fi dus braţele la orizontală. Samba continua să-l vorbească, tot mai vehement. Fiara îşi întoarse brusc capul masiv şi se uită neliniştită în jur. Samba îşi continua şi mai rapid şi mai insistent trăncăneala, iar camarazii neştiind dacă acesta vorbeşte în vreo limbă sau pur şi simplu emite sunete înalte şi joase, alternative.

Samba se apropie şi mai mult de gorilă iar aceasta începu să se retragă, după care se întoarse brusc. Cu un mers legănat de marinar o luă spre desiş unde se strecură cu iscusinţă. După ce crengile se închiseră după silueta masivă, doctorul Bertram zise cu voce înceată:

— A fost realitate sau am visat în plină zi?

— Sunt la fel de fără explicaţii ca şi dumneavoastră, şopti Farrow, aşa ceva n-am mai văzut. Asta nu ne va crede nimeni!

Samba se întoarse spre camarazi şi spuse:

— Ignani cunoaşte pe mine. El nu bărbat bătrân, periculos, el are femeie cu copii. Am spus că omor la el dacă nu merge. *Masser* merge mai departe, ignani fugit.

Ceilalţi se priviră scuturând din cap. Asistaseră la o minune de la tropice, pentru că nu găseam explicaţii. Aşa ceva se întâmpla mai ales în India, ţara celor o mie de taine.

— Există vânători de lei, care în teritoriul lor cunosc fiecare leu în parte şi ştiu cum se comportă acesta faţă de familie. Astea sunt observaţii exacte. Dar ce am văzut acum depăşeşte orice închipuire.

Micul şef se îndreaptă spre nord unde continua poteca proaspăt tăiată. Poteca făcea mai multe cotituri, ocolind deseori trunchiuri enorme.

Samba deveni prudent. Camarazii îl imitară în mod automat, se mai deplasaseră cam o jumătate de oră. Apoi dădură peste patru pigmei. Aceştia aveau pe lângă arcuri şi săgeţi nişte cuţite lungi de vânătoare.

Erau războinicii trimişi de Samba ca să le deschidă drumul în junglă. Vorbiră încet ceva cu şeful lor. Faţa lui Samba se lumină. Se

bucura vizibil că putea să le arate ceva, ce nu vedea orice alb în Africa.

Micul şef îşi duse arătătorul la buze. Doi dintre oamenii săi se strecurară ca nişte şerpi prin tufe, dând prudenţi crengile de o parte. Samba îi făcu semn lui Farrow să vină singur.

Acesta se târî prudent prin tufiş scrută cu atenţie prin desiş şi se retrase apoi, scuturând din cap. Samba îl chemă apoi pe doctorul Bertram. Acelaşi spectacol ca şi pentru căpitan. Doctorul nu se mai putea dezlipi de spectacolul ce i se oferea. Samba trebui să-l împingă cu blândeţe la o parte, pentru ca şi George şi Petre să asiste la spectacolul inedit.

La nici trei metri de capătul tufişului curgea un râu prin junglă. Suprafaţa apei era învăluită într-o penumbră misterioasă, aproape de mal se vedea un corp masiv al unui animal, totuşi mai mic decât hipopotamul. Era legendarul hipopotam pitic, pe care doar puţini exploratori îl văzuseră. După ce Petre se retrase, George se întoarse la orificiul pe care oamenii lui Samba îl mai ţineau deschis. Îşi duse camera foto la ochi şi o declanşă rapid de câteva ori. Animalul putea măsura cam un metro şi jumătate, fiind la fel de masiv ca hipopotamul obişnuit.

Fără să simtă că este observat, smulgea plante din malul râului, care dispăreau în botul lui mare, era vizibil încântat. Îşi întrerupea activitatea doar pentru a adulmeca, dar pe oameni care-l observau nu-i sesizase. Deodată tresări. Auzise ceva. Cu o viteză nebănuită se aruncă în apă şi se scufundă. George a mai făcut o fotografie cu cercurile care se formaseră la suprafaţa apei şi care veneau spre mal.

Pigmeul dădu drumul la crengile care depărtate lăsau să se vadă panorama insolită.

— Dacă vrem, zise Samba încet, putem merge la mal. El vine curând iar sus. Farrow scutură din cap, cu toate că ştia că fiul său şi doctorul Bertram ar fi vrut să vadă mai multe lucruri legate de viaţa ciudatului animal, el nu voia să tulbure liniştea junglei. Îi ajungea ceea ce văzuse. Şi apoi George făcuse câteva poze, de care Farrow spera că reuşiseră şi care puteau fi nişte amintiri de neuitat.

Peste o oră ajunseră din nou la o mică poiană. Din mijlocul ei se ridica un fum albăstrui, după miros ştiură despre ce este vorba. Samba nu trimisese doar patru războinici în faţă ci şase. Doi dintre ei înaintaseră mai departe şi vânaseră o gazelă de pădure ale cărei coapse se frigeau deasupra focului.

Aventurierii simţiră că le era foame. Samba lăudă frăgezimea fripturii, care curând era gata. Războinici aduseră cu ei şi nişte lipii care semăna cu pâinea, aşa că în curând luminişul a fost locul unui prânz bogat şi minunat.

După masă, merseră după Samba, mult timp prin pădure, în

căutarea unui okapi.

Piticii depărtau la tot pasul crengile şi se aplecau până la pământ în căutarea de urme. Samba era cel mai zelos.

Soarele depăşise zenitul. Nici urmă de okapi. În sfârşit ajunseră din nou la marginea poienii unde prânziseră.

— Azi nu vedem okapi, zise Samba, *masser* nu supărat. Okapii retras în pădure deasă.

Mâine iar mergem aici, poate noroc mai mult. La un semn al şefului adunară carnea crudă sau doar puţin friptă şi dispărură pe potecă. Samba mai aşteptă o vreme până ce ceru să se întoarcă înapoi în sat.

— Poate vedem cita, spuse el optimist, cita poate speriat de războinici care mers înainte, dar poate curând întoarce.

— Mi-ar plăcea să văd pe aici un leopard, îl întrerupse George.

— Cita poate fie împuşcat, făcu şeful pigmeu, arătând spre pistol.

— Mai bine fac poze cu leopardul, răspunse George.

Asta Samba nu o putea înţelege. Camerele foto şi importanţa lor îi erau necunoscute. Nici însoţitorilor săi nu le puteau explica, fără a le arăta pozele făcute în prezenţa lor.

Grupul s-a deplasat în linişte pe potecă înapoi.

Cât Samba nu era îngrijorat în capul coloanei, nu exista pericol. În apropierea luminişului unde întâlnisem gorila, Samba ridică mâna. Probabil că în apropiere se afla un leopard al cărui domeniu de vânătoare era destul de mare şi care îşi făcea siesta peste ziua fierbinte între crăcile unor copaci favoriţi.

Samba se opri câteva secunde în linişte. Apoi o luă mai departe, pe potecă, încordat, ca şi cum el ar fi fost fiara căutată.

IV
VÂNĂTOAREA CONTINUĂ

CAMARAZII ÎŞI SCOASE PISTOALELE. Cum Samba era foarte prudent, considerau că feline aşteptată de şeful piticilor trebuia să fie periculoasă. Cu ochii mijiţi George se uita atent, mai ales la crăcile joase ale arborilor, pe care le ştia că sunt locuri preferate de ascunzătoare pentru leoparzi. Şi Samba se uita mereu în sus. Inspira perceptibil aerul, ca şi cum ar putea adulmeca apropierea felinei. E posibil ca popoarele sălbatice să mai posede această capacitate pe acre noi, civilizaţii am pierdut-o de mult, prin suprasolicitarea ei cu mirosuri tari, de chimicale, de carburanţi, etc!

Samba se opri, urmat de ceilalţi. George urmări cu privirea direcţia în care se uita piticul, dar nu descoperi nimic. Coloritul frunzelor, era atât de pestriţ, încât feline pătată avea cea mai bună camuflare imaginabilă.

Mulţi cred că tigrul cu blana sa dungată este uşor de observat în

jungla indiană. Din contra, tocmai acea coloraţie îi oferă cea mai bună protecţie, mai ales între bambuşi, unde dungile blănii tigrului aproape se confundă cu mediul.

Samba îşi ridică încet mâna stângă, mai făcu câţiva paşi mici şi se opri din nou.

George nu mai înaintase. Dacă se ţinea prea aproape de pitic nu ar fi avut spaţiu suficient nici pentru pistol, nici pentru aparatul foto.

După încă câţiva paşi ai lui Samba, George observă pe o cracă deasupra potecii o mişcare de-abia perceptibilă. Putea fi o felină în aşteptarea prăzii. Cum craca era chiar deasupra lui Samba George strigă:

— Samba sari înainte!

Fără şovăire pigmeul sări. Încă în salt se întoarse. În aceiaşi clipă leopardul se repezi de pe cracă la victima sa. George duse urgent aparatul foto pregătit la ochi. Nu putu spune mai târziu, dacă la declanşare avusese fiara în vizor, dacă nu tremurase sau se clătinase puţin în acel moment.

Cu tot saltul lui Samba, leopardul l-ar fi ajuns, dacă pigmeul nu s-ar fi aruncat din tip spre stânga. Ar fi avut timp să sufle o mică săgeată otrăvită prin sarbacană, care ar fi ucis cu siguranţă leopardul, dar el nu voia asta. Din partea lui animalul putea trăi. N-avea nici o contra nici dacă unul din prietenii albi l-ar fi împuşcat. Aşa că pe moment, Samba nu făcu nimic. Când văzu că nici unul din albi nu-şi ridică arma, pigmeul se înălţă, păşi spre felină şi îi şuieră în faţă, doar că sunetul scos de el, era mai sinistru decât al leopardului. Acesta ştiu că pierduse partida şi se grăbi să dispară în desiş.

Înainte de a-şi continua drumul, Samba fluieră. După câteva secunde patru războinici de ai micului şef săriră dintre crăcile copacilor din jur.

Deci ei fuseseră mereu însoţiţi tot drumul de războinicii lui Samba, care se deplasau prin copaci, din cracă în cracă. Din această îşi putuseră da seama că singuri nu ar fi putut nici cum pătrunde în teritoriul pigmeilor. Acum înţeleseră de ce erau aşa de temuţi. Arta lor de a se furişa în linişte prin frunzişul copacilor întrecea orice imaginaţie.

Samba le spuse câteva cuvinte alor săi, în graiul tribului, după care aceştia dispărură din nou între crengile copacilor la repezeală.

— Războinici mei ai observat pe leopard, pentru ca el la noi să nu poate să atace.

Previziunea piticului negru era de mirare. Acum Samba ar fi putut merge mai departe, dar se mai opri un timp în loc. Farrow îl întreabă zâmbind.

— Bine, Samba, ce ar mai fi?

— Samba vrea să mulţumească la *Masser* că nu a tras în leopard.

Leopard este foarte periculos, dar necesar în pădure, el vânează la animal bolnav şi slab. Animal puternic rar victimă la el. Şi căpitanul se bucurase că fiul său folosise aparatul foto şi nu pistolul.

Fără alte incidente ajunseră conduşi de Samba la luminişul unde cu o zi înainte fusese satul pigmeilor. Aceştia fuseseră harnici, cu îndepărtarea resturilor arse şi cu aducerea şi croirea noului material de construcţie. Lucrul cel mai greu urma să-l facă prizonierii, dar aceştia mai aveau câteva ore până la trezirea din narcoză. Între timp, ceilalţi făceau ce trebuia făcut, piticii erau un trib foarte harnic. Doar pentru oaspeţii albi ai şefului era terminată o colibă mai mare, nouă, în mijlocul poienii.

Conduşi de un pigmeu, camarazii găsiră acolo, bine aranjate păturile şi toate ustensilele ce le avuseră. Se întorseseră şi femeile în sat şi ajutau cu sârg la reconstrucţie.

Două femei pigmeu stăteau lângă un cazan de cupru, în apropierea colibei albilor, aşezat deasupra unui foc deschis, fixat de vârfurile împreunate a trei pari aşezaţi în triunghi. Mâncarea pregătită le plăcu mult camarazilor, cu toate că nu ştiau din ce se făcuse. După lăsarea întunericului, albii se retraseră în coliba lor ca să se odihnească.

Lui Samba îi cerură să-i trezească când inamicii ameţiţi şi-ar reveni. După marşul prin junglă, în coliba răcoroasă, călătorii dormiseră duşi. La ora convenită fură treziţi de Samba.

Poiana era luminată de focuri. Războinicii satului, erau înarmaţi cu arcuri şi săgeţi îi înconjurau pe inamicii încă ameţiţi, cărora desigur li se luaseră armele. Le făcuseră loc plini de respect lui Samba şi albilor. Curând primii duşmani începură să se mişte. Se uitau miraţi în jur, se sculară, se întinseră şi realizară curând situaţia în care se aflau, în mijlocul duşmanilor lor. Nu puteau înţelege cum de mai erau în viaţă. După cam o jumătate de oră toţi erau treziţi. Samba îl chemă la el pe unul din ei, un omuleţ mai în vârstă, cu o barbă sură, apoi, îndreptându-se spre camarazi spuse:

— Acesta este Kura, căpetenia. El sat de la Samba nu mai atacă. Războinicii lui aici acum face coliba, apoi întoarce acasă în sat la familiile lor. El are mare frică de *Masser* şi de arma care scoate foc.

Privirea acestuia surprinsă de George nu părea speriată. I se păru chiar că în trăsăturile sale era întipărită o expresie de ură. Samba putea să creadă în cuvântul lui Kura, George era mai mult pentru prudenţă.

Peste zi piticii tăiaseră suficiente crengi şi aduseseră trestie şi bucăţi mari de muşchi, pe care le stivuiseră la marginea poienii. La lumina focurilor, prizonierii se putuseră imediat apuca de lucru. O făcură cu multă râvnă şi repeziciune, aşa că încă înaintea zorilor fură terminate, la „cheie”. Femeile satului ajutau la amenajarea primitivelor locuinţe, la făcutul aşternuturilor din frunze. Prizonierii

mai trebuiră să împletească un gard înalt în jurul aşezării, care urma să fie întărit din exterior cu spini.

Prin aceasta realizau chiar ei protecţia satului împotriva unui atac, care numai din partea lor ar fi putut veni. La două ore după răsăritul soarelui munca era încheiată. Samba puse să li se dea prizonierilor de mâncare şi în timp ce aceştia mâncau, le ţinu o mică cuvântare, arătând, în mod mecanic spre camarazi.

La urmă încheie printr-o mişcare bruscă de mână, semn că prizonierii erau acum liberi să se întoarcă în satul lor. Oamenii lui Samba îi urmară o vreme, ca să se convingă că într-adevăr se întorc acasă.

După dejun Samba îi întrebă pe albi, dacă vor să se odihnească sau să caute un okapi în junglă. Aceştia hotărâră unanim şi cu entuziasm pentru a doua alternativă. Samba le comunică că de asemenea şase războinici de-ai săi o luaseră înainte. Pregătirile fură rapid încheiate. Samba îi conduse pe acelaşi drum ca în ziua precedentă. De data asta merseră mai repede, fără prudenţă excesivă până la locul unde văzuseră hipopotamul pitic.

Deodată, patru din cei şase războinici trimişi înainte, apărură înaintea lor. Îi spuseră ceva, încet lui Samba. Micul şef păru satisfăcut de cele auzite faţa i se lumină.

— Azi mai mult noroc, spuse el, okapi aproape. La mers linişte!

Merseră acum pe o potecă proaspăt tăiată, spre nord. Peste un sfert de ceas, tufişuri dese le barară înaintarea. Doi din războinicii lui Samba, care formau ariergarda o luară înainte şi depărtară crengile dese. Samba se uită prin gaura făcută, apoi le făcu loc oaspeţilor.

Doctorul Bertram a fost primul. Lui George zăbovirea acestuia i se păru nesfârşită. Ar fi urmat căpitanul, dar el îi cedă locul fiului său.

Acesta se strecură încordat la gaură şi văzu blana ciudat vărgată, pe jumătate, pe cealaltă jumătate fiind unicoloră, a unui okapi. Acest animal era pe cale de dispariţie şi putea fi greu întâlnit doar în jungla deasă a unui anumit teritoriu de junglă africană.

Animalul păştea frunze proaspete din tufişurile din jur. Toată fiinţa, graţioasă şi timidă, era plină de atenţie încordată. Era gata să sară în orice clipă în desişul de nepătruns, care îi oferea siguranţă contra atâtor duşmani. George se uită îndelung la graţioasa făptură lăsându-i apoi loc tatălui său, care la rândul său fu urmat de Petre. Doctorul reveni, să mai arunce o ultimă privire prin deschizătură.

Consumaseră aproape un film Leica în întregime. Reveni şi George, căruia îi reuşiră clişee încă şi mai bune. Okapi se întoarse, arătându-se când din faţă şi când din profil. La urmă Farrow dădu ordin de întoarcere. Cei doi războinici, care nu se arătaseră încă, aduseră carnea pe jumătate prăjită din ziua precedentă şi pregătiseră o supă consistentă, care plăcu tuturor, deoarece conţinea o legumă în foi,

întâlnită doar în jungla, pe care albii încă nu o cunoşteau. Avea gust ca de spanac proaspăt.

La întoarcere, pe drum tema discuţiei vii era okapi. Nu trebuiau să vorbească încet, erau însoţiţi de războinicii lui Samba, care se deplasau rapid din copac în copac. Vegheau ca pe tovarăşii şefului lor să nu-i ameninţe nici un pericol.

În apropierea luminişului unde întâlniseră gorila, Samba, atenţionat printr-un fluierat, ridică mâna. Se opriră cu toţii, ascultând încordaţi. De undeva din desiş se auzea, ca şi cum un corp masiv şi greu încerca să-şi facă loc prin tufişuri.

Samba comunică prin semne cu oamenii săi de sus, când zgomotele încetară, privirea micului şef deveni neliniştită. Privi la crăcile din jur şi întreabă:

— *Masser* ştie să caţere? Vine Temba. Temba azi foarte supărat.

— De un elefant nu ne temem noi, şopti George.

— Poteca asta îngustă este cât se poate de nepotrivită pentru o luptă.

— În poiană am fi mai în siguranţă, spuse Farrow.

— Temba foarte periculos, repetă Samba, *Masser* rog urcă în copaci. Dar George nu a fost de acord.

— Mai bine alergăm până la poiană. Sunt doar câţiva paşi până acolo.

Samba scutură doar din cap în chip de avertizare şi o luă înainte pe potecă. Ajunseră curând la poiană. Trosnetul crengilor şi a vreascurilor se înteţea, se apropia elefantul. Elefantul nu avea aici adversari de care să se teamă. Pigmeii nu-i puteau face nimic cu sarbacanele lor, la pielea lui aşa de groasă şi tare.

Rămăseseră ascultând în poiană.

— Vine dinspre est, constată George, mai bine ne dispunem pe marginea de vest a poienii. Vântul şi-a schimbat direcţia. Să sperăm că nu ne simte şi se întoarce.

Încordaţi, ţinându-şi respiraţia şi atenţi, aşteptau apariţia elefantului.

Era cu siguranţă un solitar, bătrân, supărat şi deosebit de periculos, care nu mai era tolerat de turma sa, datorită comportamentului său insuportabil.

Trosniturile din tufişuri amuţiră dintr-odată. Elefantul îşi oprise deci înaintarea. Văzuse sau cel puţin îi adulmecase pe oameni. Poate că tocmai se gândea ce să facă. Ştiind ce auz fin are un elefant, oamenii rămaseră pe loc în linişte deplină. Trecură câteva minute.

Camarazii auziră deodată zgomotul de vreascuri rupte în spatele lor. Ştiură imediat ce înseamnă. Elefantul ocolise în linişte luminişul şi la adăpostul copacilor, a tufişurilor şi a lianelor ajunsese în spatele duşmanilor săi. Aceştia traversară în goană, cu salturi mari mica

poiană, fără să mai aştepte vreun semnal, până se ajunseră la cealaltă margine a poienii, unde îşi pregătiră armele încărcate şi dezasigurate.

Samba îi însoţise tot timpul.

De cum luară poziţie, au putut vedea cum din frunzişul des al unui tufiş se ivi capul masiv al unui elefant enorm de mare. Era un mascul.

Preţ de câteva secunde elefantul şovăi să intre în poiană. Trompa lui îi pendula încolo şi încoace mereu. Îi vedea pe oameni, dar nu ştia dacă siluetele nemişcate erau duşmani sau nu. Nu mai văzuse astfel de creaturi. Îi cunoştea cel mult pe pigmei, de care ştia că la vederea lui se refugiau rapid în copaci, doar el domnea peste pădure.

George nu ezită. Ţinta stătea favorabil. Două focuri de armă detunară în luminiş. Gloanţele loviră uriaşa creatură în tâmple. George ştia locurile unde elefanţii puteau fi răniţi mortal.

Cu toate că gloanţele îşi atinseseră ţinta, pachidermul nu reacţionă imediat. Făcu un pas înainte şi intră în luminiş. Acum văzură camarazii ce exemplar gigantic era în faţa lor. Elefantul îşi aruncă trompa în sus şi scoase un răget strident de trompetă, după care trompa îi căzu din nou în jos. Ochii săi mici păreau închişi de tot.

Călătorii rămaseră nemişcaţi, gata de tragere. Ştiau că primele gloanţe erau decisive, dar nun voiau să provoace animalul la un ultim atac disperat, care le putea fi fatal, dată fiind distanţa mică dintre ei şi fiară. Efectul gloanţelor se lasă aşteptat o vreme. Apoi trupul masiv începu să tremure. Colosul se clătină. Picioarele din faţă, masive, cedară.

La puţine secunde după aceea, uriaşul se prăbuşi fără un sunet.

Călătorii rămaseră în aşteptare. George spuse:

— Cred că acum putem să ne apropiem de elefant, acum deja este mort.

Farrow dădu din cap zicând:

— Se pare că gloanţele l-au surprins, altfel ar fi încercat cu siguranţă un atac.

— Nu prea am văzut elefant african atât de reuşit, zise Bertram.

Samba păşi către albi şi se înclină adânc spunând:

— Samba admiră *Massers,* el nu crezut că *Massers* cu arma de foc aşa repede ucide la Temba mare. Samba dăruieşte la *Massers* dinţii.

— Asta este un lucru frumos şi foarte amabil din partea ta. Acceptăm bucuroşi, răspunse doctorul Bertram şi mulţumim. Camarazilor săi le spuse: în anumite zone africane este obiceiul ca fildeşul care atinge primul pământul să aparţină căpeteniei ţinutului. E un tribut al vânătorului său, faţă de şef. De aceea se găsesc în comerţ atât de rar două bucăţi la fel de fildeş. Şefii negrii în măsura în care n-au fost prea marcaţi de civilizaţia americano-europeană, nu se gândesc să-şi dea bogăţia din mână.

Numărul de fildeş de elefant le creşte renumele nu doar în propriu

trib ci şi la toţi vecinii. Ei ţin să se şti pretutindeni câţi fildeşi deţin.

Căpitanul şi fiul său mulţumiră de asemenea. Samba se arătă stânjenit.

Îşi chemă oamenii din copaci, care se apucară pe dată să despartă fildeşii. Acest lucru nu era aşa de uşor, cum s-ar crede, dar piticii se dovediră foarte pricepuţi.

Samba îşi rugă oaspeţii să-l urmeze. Voia să se întoarcă cât mai repede în sat să trimită mai mulţi oameni necesari pentru transportarea cărnii. Carnea de elefant nu este tare şi plină de tendoane cum s-ar crede. Popoarele sălbatice o mănâncă cu plăcere. Are un gust picant, asemănător cu cea de antilopă. Şi pentru europeni, carnea trompei este o delicatesă ca şi coapsele. Celelalte părţi sunt bune pentru supă.

Când Samba anunţă în sat că George vânase un elefant mascul, un strigăt general de bucurie a fost răspunsul. Piticii se întrecură în laude.

Aproape toţi bărbaţii se grăbiră să recupereze cât mai multă carne. Femeile se apucară de pregătiri de conservare a cărnii. Pigmeilor le place carnea uscată de elefant, legată de sfori, pe care o mestecă în zilele fierbinţi ca şi cum americanii guma, în vederea stimulării salivaţiei.

Seara trecu cu mâncare în abundenţă, dansuri de război şi de cult. Alibi asistau cu plăcere, reuşind aşa să cunoască mai bine psihicul pigmeilor. Doctoral Bertram lua mereu notiţe.

În lumina tremurândă a focurilor mici, negri păreau nişte spiriduşi.

Dansurile erau apanajul strict al bărbaţilor, femeile băteau doar tactul din palme.

V
KURA DEVINE IAR PERICULOS

CAMARAZII SE CULCASERĂ doar seara târziu, când micii dansatori se epuizaseră şi nu mai puteau dansa.

La această sărbătoare nu se băuse prea mult vin de palmier. Băutura era şi aşa doar slab alcoolizată.

Dimineaţa, în timp de luau dejunul pregătit de două negrese, Samba le raportă că se întoarseră oamenii cu barca de aluminiu de la submarin.

Râul pe care călătorii avuseră ghinion cu canoea curgea în apropiere. Camarazii plecară pe loc la malul curăţat de vegetaţie unde erau bărcile pigmeilor.

Războinicii mai aduseră şi o scrisoare de la Rindow pentru Farrow. În care primul ofiţer le adresa excursioniştilor toate cele bune. Mai trimise muniţie pentru arme şi pistoale precum şi şase grenade cu gaze. Reîntors în poiană, Farrow îl întreabă pe micul şef, dacă este

dispus să-l urmărească pe Ignani. Cu barca era mai rapid. Samba spuse că râul nu se putea folosi pentru căutarea gorilei. După un cot în unghi aproape drept, râul trecea aproape de satul lui Kura. Şi apoi azi era mult de lucru iar războinicii lui obosiţi după sărbătoarea avută.

Lui George nu-i convenea să trândăvească aşa, o zi întreagă. De aceea îl întreabă pe Samba, unde ar putea vâna. Acesta îi spuse că la cotul râului vine adesea un cita periculos să se adape. Masser putea să meargă cu barca până acolo sau să se pună la pândă în desiş. Farrow şi doctorul Bertram n-aveau chef de vânătoare, doar Petre era de acord, să-şi însoţească protejatul.

Căpitanul şi-a dat consimţământul, recomandându-le multă prudenţă. Cunoştea curajul fiului său, faţă de care şi Petre era neputincios. La acesta prin rugăminţi şi aproape prin cerşeală, lui George îi reuşea aproape totul.

Cei doi se pregătiră de vânătoare. Trei grenade cu gaze rămaseră în barca de aluminiu; nu se ştia, când ar fi fost utile.

Drumul până la cotul râului dură abia o jumătate de oră. Râul coti brusc spre est. Pe malul de nord văzură un loc pe mal, unde iarba era călcată aici veneau desi animalele la adăpat. Şi leopardul trebuia să vină tot aici.

George propuse să se ascundă sub un tufiş aflat la picioarele unui arbore de cauciuc, pe malul de nord. Barca urmau să o mascheze într-un loc ferit. De acolo aveau o vizibilitate bună spre adăpătoare. Aşa făcură.

George era atât de cuprins de febra vânătorii, încât uită de orice prudenţă. El nu se gândea nici o clipă că Kura şi-ar fi putut ascunde aici războinici, ca să-şi apere teritoriul de o eventuală incursiune din partea albilor sau a oamenilor lui Samba. Nici George şi nici Petre nu observară patru pigmei care coborâră din coroana unui arbore până pe cea mai de jos cracă sub care albi tocmai îşi legau barca.

Doar odată se uitase George în sus, ca să se convingă că de acolo nu va venea nici un pericol, dar pigmeii dispăruseră deja.

Cei doi rămaseră o oră în barcă, observând încordaţi malul opus. Răbdarea le fu răsplătită, din desiş apăru leopardul, care se uită în jur. Nu-i scăpară cele două siluete nemişcate de pe celălalt mal, pentru el neobişnuite. Voi să se retragă când răsună o împuşcătură din arma lui George. Felina scoase un răget strident, zbură în sus, căzând apoi ca o scândură la pământ.

Petre jubilă. George îşi lasă arma în jos urmărind agonia tot mai lentă a fiarei. Se mira şi el, cât de bine nimerise. După ce leopardul se linişti de tot Petre se ridică, voia să desfacă barca, să poată să plece pe celălalt mal.

În clipa în care acesta a fost în picioare, o liană pendulă în jos, din copac, i s-a înfăşurat în jurul capului. Nu, nu era o liană simplă, era o

frânghie împletită din liane, care dintr-odată îi strânse braţele în jurul capului nemai putând face nici o mişcare.

George a văzut pericolul.

Nu putea trage, nu-i vedea pe inamici. Rămâneau doar grenadele cu gaze. Dar înainte ca să poată să arunce una şi să se retragă repede, o frânghie asemănătoare îi strânse şi lui braţele pe lângă corp. Când se uită în sus, văzu câte doi pigmei în crăcile inferioare ale unui copac, ţinând o frânghie împletită din liane, în mâinile lor vânjoase. Încearcă disperat să se elibereze, dar în curând a renunţat la orice rezistenţă, când văzu apărând pe malul opus un mare număr de războinici înarmaţi cu arcuri. Erau conduşi de şeful mai în vârstă, care fusese în captivitate în satul lui Samba, era Kura.

— Acum ne-a prins, zise Petre, mai încercăm ceva cu grenadele?

George se gândi puţin. Cu mâinile ar fi putut ajunge cumva la grenade şi să le arunce, chiar, dar nu departe şi-ar fi ajuns şi ei în raza de acţiune a gazului, după care ar fi fost ameţiţi douăzeci şi patru de ore. Căpitanul i-ar fi căutat cu siguranţă, dacă nu se vor întoarce până seara şi i-ar găsi cu ajutorul războinicilor lui Samba. Dar renunţă la plan. Arcurile întinse ale pigmeilor erau prea elocvente.

Kura ridică poruncitor braţul. Le ceru albilor să iasă din barcă. Cei doi se supuseră. Ajunşi pe ţărm, fură legaţi cu frânghii din coajă de cocotier. Un tânăr războinic păşi în faţă şi le vorbi într-o franceză groaznică:

— *Masser* proprietatea noastră. Ei învins la noi. Acum pedeapsă. Veniţi!

Pigmeii se căţărară în copaci şi-i traseră pe cei doi captive prin junglă. Nu făcuseră nici o potecă. Crengi şi ramuri spinoase le zgâriară prizonierilor feţele.

Singurul avantaj, cum observase George era înaintarea foarte lentă. Cu cât ar ajunge mai târziu în satul lui Kura, cu atât creştea şansa de a fi căutaţi şi eliberaţi de camarazi şi de oamenii lui Samba. La centură George mai avea o grenadă. Renunţă la gândul de a o arunca, la vederea unei poieni.

Acolo erau colibele satului condus de Kura. Acesta strigă strident. Din colibe ieşiră o mulţime de pitici, care prin intrarea largă a înaltei împrejmuiri se grăbiră în întâmpinarea războinicilor şi a prizonierilor.

Scoaseră un urlet de bucurie, de nu-ţi mai auzeai propriile cuvinte. Petre înjură pe înfundate. George se gândea la un plan de salvare.

— La copacul de sacrificiu! se auzi vocea lui Kura.

Alibi fură târâţi sub coroana unui arbore cu crengi din mijlocul poienii.

Kura ţinu o cuvântare lungă. Cum ochii pigmeilor erau aţintiţi pe şeful lor, George încearcă să-şi slăbească legăturile, dar fără rezultat.

Din când în când piticii jubilau la cuvintele căpeteniei. Albi nu

înţelegeau nimic dar îşi dădeau seama, căpetenia descria ce urmau captivii să păţească, drept răzbunare pentru ruşinea îndurată la atacarea satului lui Samba. Desigur albi erau priviţi ca vinovaţi principali, prin faptul că îi adormiseră pe războinicii lui Kura şi Noga şi-i biruiseră.

Nu li se luară armele. George încearcă o vreme să prindă cu degetele pumnalul, un cadou al prinţesei indiene Sanja, poate că ar reuşi să-şi tai legăturile. Dar zadarnic. Reuşise, doar să ajungă cu vârfurile degetelor la mânerul pumnalului, dar nu-l putu scoate din teacă.

Kura îşi încheie cuvântarea. Pigmeii începură un dans sălbatec în jurul copacului sub care erau captivii.

— Lasă-i să danseze, şopti George lui Petre, trece timpul. Cu cât mai mult, cu atât mai bine ne cresc şansele de a fi salvaţi de ai noştri şi de Samba.

Timpul trecea. Dansul sălbatic se încheiase. Prizonierii fură legaţi cu liane în jurul corpului de copac.

Nu exista nici o posibilitate de eliberare. Deodată George avu o idee a cărei realizare i se păru utilă. Se lasă în genunchi. Pigmeii trebuiau să creadă că leşinase.

La început, pigmeii miraţi îl împinseră de câteva ori, să se scoale. Da el nu se mişca.

Piticii se lăsară păcăliţi. Îi slăbiră legăturile iar el se lasă să cadă în faţă, dar aşa, ca după rostogolire să ajungă pe spate. Văzu curând, cum un pitic se apleacă deasupra lui, printre genele ochilor în parte închişi. O mână mică, întunecată îi pipăi zona inimii. Piticul se ridică, vorbi cu cei doi din jur şi trimise doi inşi care curând apărură cu un vas cu apă. Piticii îi varsă prudenţi apa rece peste faţă, vrând pesemne să-l trezească din leşin. Dar George nu se mişcă. Voia să evite orice mişcare, până când îşi putea mişca braţele, ca printr-o smucitură să rupă legăturile de coajă de cocotier.

Negrişorii se sfătuiau ce să facă cu el. Îi mai slăbiră legăturile şi-l mai stropiră cu apă pe faţă, dar el tot nu mişca. Atunci piticii îi îndepărtară legăturile de tot şi-i eliberară şi mâinile.

Doi pigmei îngenunchează lângă el şi încercau să-l reanimeze, mişcându-i braţele.

Dar el nici nu se gândea să se trezească. Dar ştia că trebuie să acţioneze ca fulgerul, dacă voia să salveze viaţa lui Petre şi pe a sa. Cu o zvâcnire bruscăm din toate puterile îi aruncă de o parte pe cei doi negri mai vârstnici care îngenuncheau lângă el, sări în picioare, smulse grenada cu gaze din centura, îi trase siguranţa şi o aruncă în mijlocul piticilor care-l înconjurau pe el şi pe Petre.

Se ridică un strigăt de spaimă, care amuţi la explozia grenadei, piticii se prăbuşiră ameţiţi, în grupuri mari, fără a mai scoate un

sunet.

George respiră bucuros, profund, dar simţi că şi pe el îl atinse gazul.

Îl cuprinse o ameţeală se prăbuşi şi nu mai ştiu nimic.

*

*   *

George se trezi pe un culcuş moale. Îşi freacă ochii, se înalţă şi constată că era în coliba de oaspeţi din satul lui Samba.

Se bucură mult când l-a văzut pe tatăl său, intrând în colibă.

Farrow îşi întreabă fiul cum reuşise, captive fiind, să mai arunce o grenadă cu gaze, aşa că atunci când el, doctorul Bertram, împreună cu Samba şi războinicii săi ajunseră în grabă în satul lui Kura, toţi negrii dar şi George şi Petre zăceau ameţiţi pe pământ.

Acesta îi povesti cu amănunţime cele întâmplate. La venirea în curând a doctorului în colibă trebui să-i repete povestirea. Războinicii lui Samba, cu un strigăt de bucurie îi întâmpină pe cei patru albi la ieşirea din colibă, scoşi de micul şef, care ţinu o lungă cuvântare la ai săi, urmat de un dans de onoare, pentru cei salvaţi. Seara, războinicii mai ţinură o sărbătoare, după ce recuperaseră toată prada vânată de George. Voiau să prepare blana de leopard şi s-o ducă personal la submarine, pentru ca oaspeţii albi să nu trebuiască să care.

George îl întreabă pe Samba, când ar fi dispus să le arate pe Ignani cel mare, gorila, care străbătea singură pădurile.

— Când vrea Masser tânăr, răspunse Samba.

— Mâine dimineaţă? întreabă George.

— Mâine dimineaţă! confirmă piticul.

Aventurile submarinului Dox 215

Hans Warren

I
ÎN JAGANATH

— ASTA AR PUTEA FI DESTUL DE NEPLĂCUT, mai degrabă mi-ar plăcea să mai aşteptăm o zi cu vizita oraşului. Chiar dacă este interesant pentru noi străinii, ar putea deveni periculos, a fost de părere Marian. Nu puteam decât să-i dau dreptate. Îmbulzeala pelerinilor care dădeau năvală din toate părţile spre Jaganath, noua lor Mecca, cum obişnuiau să numească hinduşii oraşului Port Puri, era cu adevărat excepţională în această perioadă. Odată pe an obişnuia să se sărbătorească în Jaganath vestita sărbătoare „a carelor" asupra căreia voi mai reveni în cele ce urmează.

Calculele statistice bazate pe teoria probabilităţilor cu dovedit că în zilele în care se sărbătoreau aceste evenimente peste 300.000 de pelerini invadează periodic oraşul în această perioadă, iar înghesuiala şi îmbulzeala necontrolată care urmează se dovedeşte unora fatală. Îţi insufla un sentiment de teamă numai vederea uriaşei mase de oameni care se împing veseli pe străzile înguste ale oraşului.

Pe deasupra siluete întunecate şi vânjoase de pelerini care ne măsurau cu ochi neîncrezători, nu aveau deloc menirea de-a ne stimula confortul. Adesea auzeam în urma noastră înjurături înăbuşite care ne erau cu siguranţă adresate nouă. Câţiva ne ameninţară chiar cu pumnul. Poate că tocmai în acest an bântuia un curent de opinie nefavorabilă la adresa străinilor sau poate că băteam prea mult la ochi, prin înfăţişarea noastră de europeni?

— Mai degrabă m-aş fi încins azi cu vechiul meu brâu din piele, îmi şopti acum Marian. Îmi face impresia că asupra mea s-au răsfrânt în primul rând privirile încărcate de ură ale hinduşilor şi asta numai după ce au observa brâul de argint pe care mi l-a făcut cadou bătrânul Magava (vezi Brâul fermecat nr. 160).

— Iată, iarăşi un indian mă măsoară după ce-a privit spre brâul meu, constată calm Marian.

La asta chiar nu m-aş fi gândit! Doar din cauza brâului de argint pe care l-a primit Marian cadou în împrejurări ciudate în jungla indiană, să fi atras noi privirile duşmănoase a unei părţi din aceşti indieni?

Din nou se-mbulziră spre noi o ceată numeroasă de pelerini, de statură atletică, înalţi şi cu pielea mai deschisă la culoare, în ochi aveau o privire trufaşe. După înfăţişare proveneau din nordul ţării, din ţinuturile învecinate masivului Himalaian, care au fost întotdeauna primii care s-au ridicat la luptă împotriva jugului impus de stăpânitori străini.

Se părea că brâul oferit lui Marian lor li se părea mai degrabă un semn că noi simbolizam pe aceia care se opuneau mişcării lor de

eliberare şi emancipare naţională. Avangarda acestora a fost mai întâi împinsă spre noi. De dat înapoi nici pomeneală. Tot mai mulţi dădură cu ochi de brâul lui Marian.

Faţa indianului din fruntea mulţimii se-ntunecă vizibil.

Acesta-şi întoarse pentru o clipă capul pentru a le şopti ceva consângenilor săi, îşi duse mâna sub vestmântul larg şi bogat pe care-l purta, în timp ce însoţitori săi apropiaţi procedară la fel.

O ciocnire sângeroasă părea inevitabil întrucât indieni fanatici îşi trăseseră deja pumnalele intenţionând să lovească cu ele, fie să ne rănească doar sau poate chiar să ne ucidă.

Chiar în acest moment un car mare cu portretul zeului lui Balamaras trecu pe lângă noi. Ceata furioasă a indienilor se poticni în faţa acestei oprelişti. Noi însă nu mai puteam da bir cu fugiţii întrucât eram încercuiţi.

Numai din întâmplare ne mai despărţea de gloată furioasă a fanaticilor puţin spaţiu liber. Motivul îl aflai curând. În stânga noastră se înălţa o căsuţă veche înconjurată de un zid de şase metri, în spatele căruia trona cel mai mare sanctuar al oraşului Jaganath.

O veche credinţă locală spunea că nimeni n-are voie să stea în preajma acesteia. Până acum nu ne-a mai fost în pofida înghesuielii de nedescris a mulţimilor de pelerini, tocmai acest loc a rămas ca prin minune liber. Pentru noi lucrul acesta era deosebit de convenabil. De nu s-ar fi potrivit aşa ne trezeam faţă-n faţă cu grupul de oameni cu feţe întunecoase şi mânioase, reprezentanţi ai nordului semeţ.

În orice caz, mâinile noastre se-ncleştară deja pe paturile pistoalelor noastre, hotărâţi să ne apărăm până la ultima suflare.

Regretam acum că Pongo şi cu Maha nu ne-nsoţeau. Poate că situaţia noastră n-ar fi fost atât de fără de ieşire. Pentru noi era cât se poate de clar că de-ndată ce carul cu chipul zeului Balamaras va trece, pelerini vor da din nou năvală. Şi-atunci Dumnezeu cu mila!

Din nou se stârni rumoare între aceştia de-ndată ce observară că la rându-ne puseserăm mâna pe arme.

Conducătorul li se adresează din nou, din ochii năvălitorilor ţâşniră priviri încărcate de ură care ne-ar fi ucis pe loc, dacă printr-un soi de electricitate s-ar fi putut descărca asupra noastră.

Fără luptă, care probabil că ne va fi fatală, ne dădurăm seama, că nu vom mai putea scăpa.

Ştiam noi prea bine, că mulţimile se vor dezlănţui de-abia, după ce câteva capete înfierbântate, vor face începutul prin omorârea unor europeni. Poate că sărbătoarea carelor din acest an va avea menirea de-a fi scrisă cu litere însângerate în istoria oraşului Puri, nefiind exclus, ca prin aceasta să se dea semnalul general al unei răzmeriţe care va aprinde în final întreaga Indie.

Gândul de felul acestora, mă munceau acum, în timp ce priveam

cum statuia zeului Balamaras, era trasă în carul greu de mii de adepţi de-a lungul traseului împânzit pelerini înfierbântaţi.

— Robert, îmi şopti cu o voce aproape imperceptibilă Marian poate că asta este salvarea noastră. Vino! Vezi să nu baţi la ochi!

Mirat mă rotii pe călcâie, la timp pentru a observa cum dinspre porticul vechii căsuţe un braţ bronzat ne făcea semne cu-nfrigurare. După ce Marian, dădu la rându-i semnalul c-a înţeles, dispăru şi braţul. Uşa care părea a fi lucrată dintr-un bronz străvechi, într-o manieră artistică desăvârşită rămase pentru moment deschisă.

Din nou privii consternat spre mulţimea indienilor care luaseră înainte o atitudine atât de ameninţătoare împotriva noastră.

Nu se potoliseră nici de cum, ba dimpotrivă, agitaţia lor spori, pe măsură ce-şi şopteau ceva cu mare însufleţire, dar nescăpându-ne din ochi, deşi priveau acum temători spre uşa deschisă a căsuţei de care amintisem.

Alţi indieni care fuseră martori la semnalul care ne fusese dat de braţul bronzat, făceau acum mutre mirate. Un pelerin în vârstă scutură energic capul, pentru a ne preveni, când făcui încercarea de-a mă apropia de clădire. Ce monstru părea a locui în această casă, pentru ca indienii aceştia să adopte o astfel de poziţie unanimă? Oricum ar fi fost, pentru noi monstrul cu pricina era de preferat decât să cădem imediat pradă atacului dezlănţuit al acestor credincioşi fanatici.

Fără a mai şovăi, îl urmai pe Marian, care şi ajunsese în pragul bătrânei case. Mi-am întors încă o dată capul, la timp pentru a observa, cum masa de fanatici se şi puse în mişcare în cap cu indianul acela înalt, care se părea că-i instigase de la începutul pe coreligionarii săi.

Am mai făcut un salt, îmboldit de ce văzusem, strecurându-mă pe uşă şi trântind-o-n canaturile ei de bronz, în aceiaşi clipă pricepui că aceasta s-a închis mecanic. Un întuneric deplin mă învălui acum.

— Mariane, strigai eu încetişor, unde eşti?

— Aici, veni răspunsul înăbuşit, de la o oarecare distanţă. Lasă-te condus, dar cu băgare de seamă!

Mă cutremurai, când simţi atingerea unei mâini străine pe antebraţ. Dar Marian îmi spusese doar, ca să mă las condus. Poate că între timp, vorbise sau aranjase ceva cu proprietarul casei. Calea pe care-o urmarăm acum mi se păru că nu se mai termină niciodată. La lungimea drumului acesta se adăuga întunericului şi nesiguranţa, care au pus stăpânire pe mine. În cele din urmă călăuza invizibilă trase om perdea grea deoparte şi senzaţia plăcută a unui fum aromat îmi gâdilă simţurile, în timp ce o apăsare blândă a braţului întins mă făcu să mă opresc. Acum îl auzii ;i pe Marian când îmi şopti:

— Foarte interesant, nu crezi? Am urmat instinctiv invitaţia

misterioasă, întrucât era de preferat decât să cădem victime furiei acelor fanatici. O clipă de mai zăboveam ne-am fi înjunghiat, asta era sigur. Şi asta n-ar fi fost tot. Ar fi fost doar începutul unui lanţ nesfârşit de tulburări, de care toată India colcăie acum, deşi autorităţilor le vine greu să recunoască. Proprietarul casei părea să nutrească sentimente paşnice în ce priveşte. Poate că este chiar un adept al sectei lui Magava!

De-abia termină prietenul meu vorba că un sunet înăbuşit de gong se făcu auzit. În faţa noastră apăru o luminiţă verde care crescu progresiv în intensitate. Acum văzurăm în sfârşit în faţa noastră, silueta unui indian bătrân cu barba albă, care făcea impresia pe moment c-ar pluti în aer. Un tablou impresionat – venerabilul bătrân stătea pe un fotoliu artistic lucrat, care părea să plutească la o distanţă de jumătate de metru de pământ.

La începutul mă gândii că acesta – fotoliul putea să fie undeva legat cu o frânghie, dar când lumina s-a făcut mare – şi izbucni parcă deodată din perete, îmi dădui seama că nu aceasta era cauza. Chiar o sfoară foarte subţire şi tot aş fi putut-o vedea pe o asemenea lumină.

Am descoperit însă imediat stratagema. Scaunul bătrânului stătea pe un soclu care se confundă perfect, armonizându-se cu culoarea zidului încăperii. Printr-o ciudată manevră de lumini părea că blocul de piatră cu peretele făceau suprafaţa comună, ceea ce lăsa impresia de plutire a scaunului.

Un mic tertip menit a-i impresiona pe cei mai slabi de îngeri. Evident că bătrânul indian mai dispunea şi de alte mijloace de iluzionism, pe care le folosea după caz aici, în Jaganath pentru a-şi impresiona discipolii.

Nu întâmplător chiar pelerinii înfuriaţi de adineauri, şovăiră vizibil când fu vorba de a intra în perimetrul bătrânului indian.

Noi stăteam încă liniştiţi şi nu deschiseserăm încă gura, la urma urmei nu s-o făcut invitaţia de a intra în casă şi noi i-am dat curs. Acum era rândul proprietarului să vorbesc.

— Străinilor, începu el cu o voce adâncă melodioasă, ce s-a întâmplat cu fratele meu, Magava? Am văzut brâul lui, pe care ştiu că nu l-ar fi dat, dac-ar mai fi trăit.

Pentru prima dată, iată, un indian întreba despre destinul „brâului fermecat” pe care-l primise Marian de la bătrânul preot care-şi găsise sfârşitul în pădurea seculară.

Poate se gândea că noi l-am ucis pe acesta şi cu acest prilej ne-am însuşit brâul.

Liniştit Marian i-a povestit, întreaga întâmplare din pădurea seculară cu bătrânul Magava, atacul taurului sălbatec şi felul în care preotul şi-a găsit sfârşitul. Nu tăinuirăm faptul că la început el însuşi a fost victima taurului înfuriate cu care prilej i s-a rupt propriul lui

brâul. După ce îi zugrăvi la sfârşit cum Magava i-a dăruit Marian brâul înainte de a muri, bătrânul dădu numai din cap.

— Magava s-a dus la strămoşi! spuse el grav. Îţi mulţumesc *sahib,* că l-ai salvat de la o moarte instantanee pe fratele meu. În acest caz nu şi-ar mai fi putut pregăti moartea în linişte. Mă bucur c-am reuşit la rându-mi să vă salvez de gloata pelerinilor fanatici de afară. Provin din nordul ţări şi sunt cei mai mari duşmani ai tribului nostru. V-aş preveni să nu mai purtaţi brâul la vedere atâta timp cât sunteţi în oraş şi luaţi parte la sărbătoarea carelor. V-aş sfătui chiar să nu părăsiţi perimetrul casei mele atâta timp cât aceşti oameni rămân prin preajmă. V-ar recunoaşte imediat! De aici de la mine, puteţi vedea tot ce se poate vedea pe stradă. Întoarceţi-vă numai puţin!

Am dat curs invitaţiei sale. Aproape că-mi scapă un strigăt de uimire. Exact în spatele peretelui, îndărătul căreia stătusem se ilumină un mare dreptunghi prin care aveam în faţa ochilor panorama întregii străzi. Am putut vedea astfel cum toţi pelerinii trecuseră deja de casa în care eram adăpostiţi şi acum aruncau priviri piezişe spre marea uşă de bronz pe unde dispărusem noi, mai înainte.

Fanaticii din nord se opriră la marginea străzi şi acum se uitau cam strâmb la coreligionari lor, din alte regiuni ale ţării şi încă cu priviri încărcate de duşmănie spre locuinţa apărătorului nostru.

Gazda noastră avea perfectă dreptate, când ne oferea adăpost pe toate perioada sărbătorilor carelor. Chiar dacă Marian nu va mai purta brâul buclucaş, vom fi mereu în pericol de a fi recunoscuţi pe stradă, de către indieni.

— Fantastic, exclamă acum Marian, întorcându-se spre bătrânul indian, arătându-şi astfel preţuirea, faţă de tot ce văzuse pân-acum.

O realizare tehnică remarcabilă, continuă prietenul meu.

— Da, a fost concepută acum câţiva ani exact după principiul periscopului în cazul unui submarin, fu de acord gazda noastră.

Se poate observa în linişte de aici duşmanii noştri, care de-abia aşteaptă să vă înhaţe. De asta reînnoiesc propunerea de-a rămâne la mine pe toată perioada cât durează sărbătorile carelor. Numele meu este Hanu şi deţin acelaşi rang deopotrivă cu cel deţinut de fratele meu Magava. Deosebirea este că el conducea tribul nostru din junglă pe când eu am aceleaşi responsabilităţi printre membrii comunităţii noastre de la oraş.

Ne-am prezentat şi noi, cum era şi firesc, după care Marian zise:

— Păcat că suntem siliţi ca pe durata sărbătorilor să rămânem închişi aici. Oferta dumneavoastră mi se pare foarte generoasă deşi aş fi preferat să nu-i dau curs. Mi-ar plăcea să văd oraşul Puri mai cu seamă în preajma unor festivităţi aşa cum este aceasta care se sărbătoreşte azi aici. Mi-ar fi plăcut chiar să pot împinge carul alături de credincioşi şi să am prilejul să vizitez templul apoi alături de

aceştia, atât cât este permis unui străin. Jaganath a fost întotdeauna un loc pe care am vrut mereu să-l vizitez.

— Vă pot da eu toate informaţiile trebuincioase. Mai mult chiar, după retragerea pelerinilor mă ofer să vă înlesnesc vizitarea amănunţită a templului şi a oraşului.

— Poate c-am izbuti s-o facem mai repede şi pe timpul nopţii. Pelerinii se vor retrage şi ei pentru odihnă. Bineînţeles că-ţi sunt foarte recunoscător pentru oferta generoasă.

— Chiar pe timpul nopţii va trebui să fiţi foarte atenţi, ne-a prevenit Hanu, mi-e teamă că aceşti fanatici îmi vor supraveghea tot timpul casa. Mai bine aşteptaţi cu vizitarea oraşului până ce termină sărbătoarea aceasta. V-aţi putut deja convinge că pretutindeni în oraş există grădini minunate şi locuri pitoreşti, aţi trecut doar şi pe artera principală a oraşului înţesată de „Mazha" casele sfinte ale preoţilor.

Marian se mulţumi să dea numai din cap, încuviinţând ceea ce-i spunea Hanu, care continuă:

— Aici în partea de sud-est a oraşului se află cel mai mare sanctuar de prin părţile astea, construit în formă de pătrat. Fiecare latură numără 198 de metri. În interiorul zidurilor se găsesc nu mai puţin de 120 de temple. Cea mai mare Pagodă este închinată zeului Jaganath, care întruchipează prin forma-i un fel de zeitate Krishna, dar fără braţe. Chiar înainte de intrarea în pagodă se reprezintă chipul semizeului Hanuman, iar intrarea însăşi în pagoda propriu zisă poartă denumirea generică de „Poarta cerului".

— În sala principală a pagodei se află busturile zeului Jaganath, a fratelui său Balamath, a surorii sale Subhadra. Cu prilejul sărbătorii carelor care se serbează anual, se poartă tocmai portretele uriaşe ale acestor zei, trase de care, care au fiecare şaisprezece roţi, fiecare roată având un diametru de doi metri. Carele sunt trase de către mii de credincioşi şi discipoli pe drumuri şi alei presărate din plin cu nisip.

— Foarte interesant tot ce spui dumneata. Îţi mulţumesc pentru descrierea amănunţită. Totuşi nu renunţ la încercarea de a pătrunde pe timpul nopţii în interiorul sanctuarului. Tocmai la timp de noapte, la lumina lunii, priveliştea care-o oferă acest lăcaş de cult, merită de-a fi văzută. Poate totuşi fanaticii aceia care au văzut brâul lui Magava la mine vor renunţa pe timpul nopţii de a mai supraveghea casa.

— Teamă mi-e c-o vor face cu schimbul, a fost părerea lui Hanu. Ţineţi cont de asta, domnilor! Cu aceştia vă spun că nu-i de glumit. Mă strădui fireşte să vă protejez cât îmi va sta în putere, s-ar putea totuşi ca aceştia să vă atace, pândind vreo ocazie când vor crede că eu nu voi putea interveni la timp.

— Vom ţine cont de asta, îl asigură Marian. În afară de asta mai avem doi camarazi care sunt în stare ei singuri să neutralizeze o întreagă ceată de fanatici.

— Ştim, un negru uriaş şi un ghepard, zise Hanu. Momentan se află în casa inspectorului de poliţie Black. Aflu tot ce se petrece în Jaganath, fără a fi nevoit pentru asta să-mi părăsesc locuinţa. V-aş sfătui mai degrabă să-i aduceţi şi pe aceştia aici. Unul din servitorii mei, îi poate duce inspectorului Black o scrisoare în acest sens.

— N-ar fi rău deloc, a fost răspunsul lui Marian. I-am avea alături pe Pongo şi pe Maha, la nevoie. Dar nu pentru a abuza prea mult de ospitalitatea casei dumneavoastră. Vom încerca la noapte să ajungem la casa inspectorului Black, acolo vom fi de-asemenea în siguranţă.

În timp ce vorbeam, tabloul care ne înfăţişa atât de natural tot ce se petrecea pe stradă, veni din perete. Concomitent, lumina care venea de după jilţul în care stătea Hanu se amplifică. Acum îmi dădui seama că am avut dreptate cu bănuielile mele. Jilţul stătea pe un bloc de piatră care avea aceiaşi culoare ca şi zidul. Hanu se ridică acum şi coborî venind spre noi. Era tot atât de înalt ca Marian, dacă nu cumva îl întrecea puţin. De aproape i-am putut admira mai bine nobleţea trăsăturilor. Continuam încă să mă întreb, de unde poseda el atâta forţă încât pelerinii se fereau chiar să-i treacă prin preajma casei sale.

Marian se gândea cam la aceleaşi lucruri, se mărginise să spună:

— Dacă mi-e permis ţi-aş pune o întrebare. Cum ai reuşit dumneata să impui un asemenea respect pelerinilor încât aceştia nu numai că nu cutează să atace casa, dar evită chiar să-i treacă prin faţă. Sincer vorbind nu cred c-ai reuşi acest lucru prin forţă.

Hanu râse numai amuzat.

— Întrebarea dumneatale este îndreptăţită domnule Farrow. Prin forţă pur şi simplu nu mi-aş fi impus respectul acestor pelerini, care vin din toate părţile anual la Puri. Aici ai perfectă dreptate. Orice străin care soseşte în Jaganath aude neîntârziat de mine. Sunt numit aici „Demonul din Puri”. Numai prin puterea voinţei mele, mi-am câştigat faima de care mă bucur. Vă voi da o probă din aşa numita mea putere, de îndată ce camarazii de care vorbeai dumneata vor fi aici. Scrie te rog biletul adresat inspectorului de poliţie. Voi dispune imediat să fie expediat neîntârziat. Să mergem acum în sufragerie!

Lângă jilţul astfel ridicat se rostogoli fără zgomot o bucată din perete, într-o parte. Păşirăm prin deschizătura îngustă într-o încăpere mai mare, luminoasă de afară printr-o fereastră prevăzută cu sticlă mată.

Mobilierul era în stil oriental cu piese bogat ornamentate, artistic lucrate şi cizelate care prin ele însele însemnau o avere. Numai o singură piesă era de provenienţă europeană şi aceasta era un imens birou asupra căruia ne atrase atenţia însuşi Haru.

— Te rog domnule Farrow aici găseşti hârtie şi cerneală. În timp ce Marian scria în grabă câteva rânduri pe o foaie de hârtie, eu îmi făcui de lucru examinând cu interes diferitele tablouri şi figurina

simbolizând toate diferitele zeităţi din panoplia bogată a Indiei, toate de-o valoare inestimabilă.

Printre acestea se găseau numeroase vaze de provenienţă chinezească sau indiană din porţelan sau metal în care pe alocuri se găseau încrustate diamante de preţ. Pentru gustul unui european poate că încăperea era prea încărcat mobilată. Nu suntem deloc obişnuiţi cu atâta preţiozitate orientală, care ne-ar transforma locuinţele uşor nefuncţionabile. Totuşi nu se putea nega faptul că tocmai această impresie de bogăţie dădea un aer cu totul special, care te ademenea într-un mod ciudat, fie că erai sau nu conştient de asta.

De îndată ce Marian termină de scris misiva lui laconică, un servitor indian şi-a făcut apariţia ca din pământ, preluând-o imediat. Se înclină fără a rosti o vorbă, apoi aşa cum apăruse, fără a scoate nici cel mai mic zgomot.

Hanu ne-a condus apoi într-o cameră alăturată care primea lumină printr-un luminator. De data asta camera era mobilată în stil european şi de aceea produse o cu totul altă impresie asupra noastră.

Vraja orientală dispăruse, te simţeai parcă mai puţin strivit. Pe o masă lungă din lemn de stejar erau aranjate frumos tacâmurile pregătite pentru cină.

Flămânziserăm doar după goana aceea continuă pe străzi urmăriţi de liote de fanatici pelerini, care veneau dinspre coastă continuu în oraş, de aceea nu ne lăsarăm prea mult îmbiaţi ci onorarăm din plin bucatele care ne-au fost aduse.

II
DEMONUL DIN PURI

DE-ABIA TERMINARĂM CU MASA că s-a şi lăsat întunericul. Un servitor al bătrânului indian se strecoară tiptil ca o pisică şi aprinse lumina. Cu această ocazie se apropie de Hanu şi-i şopti acestuia la ureche ceea ce avu darul să-l pună imediat pe bătrânul indian pe picioare.

— Veniţi domnilor, camarazii dumneavoastră sunt deja în antreu, ne spuse el. Vă voi da acum o dovadă a puterii mele şi vă veţi convinge singuri dacă sunt temut sau nu de conaţionalii mei.

Fireşte că mărturisirea asta mă făcu curios la culme. Străbăturăm încă odată împreună sufrageria şi pătrunserăm în cele din urmă în antreul pe care-l cunoscusem la început când am intrat precipitat în locuinţă. Pongo şi ghepardul nostru stăteau în semi întunericul cu care ne obişnuisem deja şi care numai un perete era oarecum, mai luminat, adică acela-n care stătuse înainte jilţul lui Hanu.

— Rămâneţi vă rog lângă camarazii dumneavoastră, ne rugă Hanu apoi el însuşi se duse şi se sui din nou în jilţul prea bine cunoscut,

uitându-se de acolo spre noi.

Mă aşteptam la o nouă performanţă de iluzionism menită a impresiona masa de credincioşi indieni, fanatici, pelerini sau nu, conştient fiind că acum prevenit, asupra-mi nu va avea nici un efect remarcabil.

Chiar şi ceea ce la un moment dat pare imposibil, poate avea o explicaţie foarte naturală; omul se teme mai cu seamă de ceva la care nu se aşteaptă.

Silueta bătrânului indian a început deodată să se dizolve.

Se părea că se subţiază din ce în ce mai mult ca şi cum s-ar dizolva în ceaţa care părea să împrumute luminii în care era scăldat o tentă cenuşie. Doar ochii acestuia luminau c-o strălucire nefirească din tabloul halucinant din faţa noastră.

M-am gândit imediat la o şmecherie, sau truc produs prin jocul umbrelor şi a luminilor şi mi-am propus să rămân rece. Dacă n-aş fi fost oricum prevenit m-ar fi apucat de bună seama groaza. Acum eram mai mult curios să văd ce va urma.

Ochii lui Hanu crescuseră în intensitate şi mărime în timp ce capul acestuia se făcea tot mai mic, până dispăru cu desăvârşire. Pe locul unde tronase fotoliul său, fixat pe un resort în blocul de piatră, izbucni o mică flacără verde care părea să se reverse dintr-o nestemată de culoare neagră.

Flacăra la rându-i crescu în intensitate, lumina ei depăşi strălucirea ochilor lui Hanu, al cărui corp dispăruse mai devreme. Bătrânul indian era pasămite un maestru neîntrecut în arta iluzionismului, întrucât apariţia bruscă a pietrei negre, deasupra căreia ardea flacăra putea fi realizată, prin stăpânirea la perfecţie a tuturor tehnicilor de transgresie mentală la care-şi supunea auditoriul. Mă uitai mai cu seamă la flacăra cu pricina pentru a-mi da seama de provenienţa ei. Avea strălucirea şi culoarea unui foc bengal, care izbucnise aparent dintr-o adâncitură a blocului de piatră.

Am observat apoi la capătul flăcării un punct negru care începu să crească devenind din ce în ce mai mare. Îşi schimbă cu timpul înfăţişarea, până sfârşi în a se transforma în silueta subţire a unui om negru.

De-acum chiar că nu mai aveam nici-o explicaţie, iar evenimentele următoare se succedară într-o asemenea succesiune încât nici n-am mai încercat să-mi mai explic ceva.

Omuleţul negru crescu şi crescu până ajunse la statura unui om obişnuit. De-abia acum l-am recunoscut pe… Pongo, care plutea într-o rână pe deasupra flăcării verzi. Nu pot să descriu ce-am simţit în acel moment. Ştiu doar că un fior de spaimă mi-a coborât din şira spinării.

Mut de uimire urmăream evoluţia aeriană a camaradului nostru fără a-mi trece prin minte să mă întorc pentru a privi la Pogo al nostru

cel adevărat, care stătea liniştit în spatele meu.

Cât de mult a durat acest tablou zguduitor nu-mi pot da seama nici azi. În cele din urmă – şi mi se păru ca o salvare – silueta plutitoare se-nchirci din nou deveni mai mică şi mai mică, până dispăru cu totul în flacăra din care apăruse.

Mai rămăsese doar unicul punct negru, pe care-l zărise la început, apoi chiar acesta dispăru, rămânând doar flacăra vioaie să ardă mai departe. Strălucirea acesteia păli şi pălălaia deveni treptat mai mică, acum devenise o biată flacără iţită din masivul de bloc de piatră, peste care la o oarecare înălţime începea să strălucească din nou ochii mari ai lui Haru.

Flacăra dispăru în cele din urmă, blocul de granit negru, făcu loc unei ceţi, care umplu spaţiul câştigat. Din volburi de ceaţă care se luminară treptat, apărură în cele din urmă tot mai clară figura bătrânului indian care continua să şadă în jilţul său. A fost de parcă un văl ar fi căzut de pe ochii mei şi-acum, după ce-mi frecai nedumerit ochi, mă întorsei să mă uit după Pongo.

Uriaşul negru stătea lângă mine – nemişcat dar privind cu ochi holbaţi spre indian.

Când mi-a întâlnit privirea, scutură numai capul se pipăi ca şi cum ar fi vrut să se convingă, dacă nu visa. Aşadar trebuia să fi văzut şi el întreaga reprezentaţie şi-mi puteam imagina prea bine ce impresie a făcut asupra bietului Pongo, propria lui imagine plutind pe deasupra capetelor noastre.

— Masser Bertram, îşi şopti el acum, Pongo văzut pe Pongo plutind peste flacără.

— Da, Pongo, asta a fost puterea indianului Hanu, pe care a ţinut el să ne-o arate.

— Mare vrajă, murmură uriaşul clătinând din cap.

Acum îmi puteam prea bine închipui, cât de temut putea fi Hanu printre pelerini. Un asemenea tablou, pe care-l văzusem şi noi. Îl arătase şi acestora de nenumărate ori şi nu-i de mirare că aceştia îşi pierdeau cumpătul, numai când treceau prin apropierea casei lui.

Porecla i-o dăduseră şi anume „Demonul din Puri” era prin urmare cât se poate de îndreptăţită.

— Fantastic, dumneata posezi o mare capacitate de hipnotizare, domnule Hanu, adăugă acum Marian.

— Asta aşa-i, râse uşor Hanu, aşa mi-am construit puterea şi faima de care mă bucur. Dumneavoastră v-am prezentat doar ceva lipsit de importanţă, dar totuşi şi asta văd că v-a impresionat. Ţi-aş putea spune doar domnule Farrow că m-am luptat destul de mult cu puterea voinţei dumneatale.

— Numai pentru că am fost prevenit, zise Marian politicos. Cu toate acestea, mă miră desigur, că aţi reuşit să mă hipnotizaţi deplin.

— N-a fost uşor şi cu atât mai mult mă bucur dacă am reuşit. În felul meu, mi-am putut ajuta foarte mult fraţii mei întru credinţă, tocmai pentru că sunt temut. În casa mea veţi găsi permanent adăpost domnule Farrow, dumneata ca şi tovarăşii dumneatale, pe care-i ştiu că sunt tot atât de neînfricoşaţi. Cu toate acestea, deşi curajul nu vă lipseşte, nu v-aş sfătui să ieşiţi în oraş, înainte de-a se termina sărbătoarea carelor. Pelerinii vor pleca apoi din oraş, iar cei care vor rămâne, nu vor cuteza să întreprindă ceva împotriva dumneavoastră. Ştiu ei doar prea bine, că vă aflaţi sub protecţia mea.

— Oferta este foarte generoasă fără îndoială şi de aceea acceptăm cu recunoştinţă doar câteva zile, continuă Marian politicos. Totuşi să mă ascund ca oaspete în casa dumneatale nu-mi prea dă mâna. Vom proceda aşa, pe timpul zilei nu vom vizita deloc oraşul, încât prinşi în mulţime ne va fi greu să ne apărăm, dar pe timpul nopţii vom îndrăzni totuşi să vizităm interiorul sanctuarului unde se găsesc templele.

— Am bănuit de la început că nu vă veţi lăsa convinşi. Cel puţin mai aşteptaţi vreun ceas aici, până să plecaţi continuă indianul liniştit. Peste o oră, majoritatea pelerinilor nu vor mai fi pe străzi. Fie vor campa undeva în afara oraşului, fie vor căuta adăpost prin locuinţele cunoscuţilor din oraş. Momentan însă, străzile sunt înţesate.

— Aşa să fie, consimţi Marian. Oricum vom fi cu mare băgare de seamă. Tocmai de asta, te voi ruga Pongo, să nu ne însoţeşti cu Maha, să rămâi aici pentru a nu atrage atenţia. În caz că nu ne vom înapoia în decurs de trei ore poţi să pleci în căutarea noastră.

Pongo privi cam pe furiş spre indian, prea plăcut nu părea să-i fie să rămână singur aici cu indianul acesta care produsese o impresie atât de puternică asupra lui, dar în cele din urmă îşi învinse reţinerea, încuviinţă înclinând capul şi asigurându-ne:

— *Masser* se poate baza pe Pongo!

De fapt nu-l înţelegeam pe Marian. Am fi putut rămâne liniştiţi ca musafiri la Hanu, vreo două zile, acesta n-avea ce să ne strice. Încăpăţânarea asta de-a vizita numai decât oraşul pe timpul nopţii însemna ceva ca o provocare, ca o sfidare a pericolului. Mi se păru c-a hotărât astfel pentru a nu lăsa impresia c-ar fi fost capabil de laşitate, lăsându-se intimidat de gloata aceea de pelerini fanatici provenind din nord.

Totuşi, întrucât Pongo şi Maha rămâneau ca o acoperire în rezerva noastră, aceasta nu era decât salutar.

Dac-o fi să ajungem la necaz, va şti el să ne găsească, iar dacă nu, atunci era clar că s-ar fi zis cu noi, pentru că fanaticii în furia lor oarbă, ne-ar fi ucis de-ndată ce le-am cădea în mână. Deasemenea şi Hanu ne oferea oricum protecţie suficient de mare. Îi stăteau la dispoziţie puteri care păreau supranaturale, cucerite doar prin puterea minţii.

Iată că aveam de-acum doi uriaşi păzitori, care vegheau asupra siguranţei noastre, unul care dispunea de uriaşe puteri fizice, iar celălalt de puteri la fel de mari dar spirituale.

Totuşi motivele lui Marian încă nu le înţelegeam pe deplin. După ce Hanu ne pofti s-aşteptăm scurgerea timpului până-n momentul plecării în încăpătoarea sa cameră de zi, Marian, zise foarte grav:

— Nu este deloc, aşa cum s-ar părea a fi o sfidare gratuită pe care o fac prin propunerea de a vizita oraşul în noaptea asta, respect numai promisiunea pe care am făcut-o inspectorului Black. Mâine dis-de-dimineaţă vine Guvernatorul Statului Bengal, aici şi Black se teme că se va încerca un atentat asupra lui sir Edward Hosfield. M-a rugat în mod deosebit că cercetez ce şi cum pentru a descoperi dacă se pune la cale ceva. Ăsta este motivul pentru care vreau neapărat să ies noaptea asta în oraş. Va trebui să vizităm sanctuarul oraşului Jaganath după care să ne îndreptăm spre est. Sanctuarul oricum este în drumul nostru, Robert. Chiar înainte se intrarea în oraş, calea ferată trece peste un defileu prăpăstios, care este foarte bun pentru organizarea unui atentat. Chiar dacă Black a postat acolo sentinele, vreau să mă conving eu însumi că totul este în ordine.

— Domnule Farrow, asta numesc eu respectarea cuvântului dat, exclamă Hanu entuziasmat ştii prea bine ce pericole te aşteaptă şi cui toate astea nu şovăi s-o faci. În privinţa celor spuse înclin şi-ţi dau dreptate. De data asta au sosit pelerini noi în Jaganath la sărbătoarea carelor, care nu au mai participat pân-acum niciodată la aşa ceva. Chiar şi pelerinii care au luat astăzi atitudine atât de hotărâţi, pot intra în categoria unor atentatori posibili. Aceste triburi luptă de mult prin toate mijloacele la înlăturarea stăpânirii britanice în India şi-abia acum îmi explic şi apariţia dumneavoastră în oraş. Ideea atentatului este foarte verosimilă, pentru că tocmai printr-un astfel de act s-ar putea aprinde flacăra răzmeriţei în mase. Acum însă trebuie să-mi mobilizez toate forţele întrucât numai din întâmplare aţi putea descoperi un atentat îndreptat împotriva guvernatorului. De aceea voi da dispoziţiile necesare oamenilor mei, să vă ajute dacă va fi cazul.

— Atunci va trebui să fim precauţi şi să-i ducem în eroare chiar pe oamenii dumneavoastră, domnul Hanu, întrucât doar dacă nimeni nu ne recunoaşte vom avea vreo şansă de izbândă în misiunea noastră, spuse Marian zâmbind. Totuşi este plăcut să ştii că ai permanent ajutor în apropiere. Mă bazez totuşi mai mult pe Pongo şi Maha în caz de pericol.

Hanu se scuză pentru câteva clipe şi părăsi încăperea. Atunci Pongo, care stătuse într-un ungher spuse cu oarecare şovăială:

— N-ar fi mai bine, dacă Pongo ar urma *Masser* îndeaproape? Indienii poate ucide *Masser* imediat, atunci Pongo intervine prea târziu.

Marian zâmbi pentru că avea aceeaşi percepţie ca şi mine, gândindu-se la sfiala şi stânjeneala camaradului nostru de a rămâne singur în casa indianului, pe care-l bănuia de vrăjitorie. Marian redeveni serios şi zise:

— Da Pongo, într-un fel ai dreptate. Lăsând la o parte faptul că-ţi este neplăcut să rămâi aici, poate ar fi mai bine să te afli în preajma noastră, dar asta ar implica tot atât de bine să fi la rându-ţi expus atacurilor indienilor. Va trebui să fi cu mare băgare de seamă, dacă ne vei urma îndeaproape.

— Se-nţelege de la sine, că Pongo va băga bine de seamă, intervenii şi eu, întrucât mă simţeam mai în siguranţă ştiindu-l pe Pongo în apropiere. Dacă va trebui să acţioneze după numai trei ore poate că nu va avea altceva de făcut decât să răzbune moartea noastră. Marian mă aprobă zâmbind şi se întoarse spre Pongo:

— Bine Pongo, ne vei urma îndată. Vom merge nu prea repede prin oraşul sfânt şi vom trece pe lângă pagoda cea mare părăsind oraşul pe la partea de vest a zidurilor sale. În felul acesta nu ne vei pierde din ochi, chiar dacă nu ne vei vedea tot timpul. Tocmai în oraş, nu va trebui să fi aproape de noi, pentru a nu bate la ochi. După ce-l vom părăsi şi ne vom apropia mai mult de defileul peste care trece calea ferată poţi să te apropii mai mult.

— Pongo face bine, răsuflă uşurat uriaşul. *Masser* va fi mulţumit.

Hanu reintră în încăpere şi Marian îi împărtăşi acum hotărârea noastră ca Pongo să ne urmeze imediat. Bătrânul indian se bucură când auzi de măsurile sporite de siguranţă şi adaugă:

— Este foarte bine, să aveţi un sprijin puternic la nevoie, chiar în apropiere şi în stare să intervină rapid. Servitorii mei tocmai mi-au raportat că tot oraşul este în fierbere. O astfel de stare de spirit n-a mai fost de multă vreme în oraş. Dacă atmosfera asta încărcată este o stare de spirit ce precede organizarea unui atentat împotriva guvernului, asta nu o pot eu judeca, dar probabil că aşa este. În consecinţă fiţi mereu în gardă, domnilor!

— Este de la sine înţeles, îl asigură Marian. Acum ar fi timpul să plecăm, întrucât dacă domneşte o astfel de stare de spirit în oraş, este sigur că lucrurile nu se vor calma prea curând.

— Just! Plecaţi deci şi încercaţi să zădărniciţi un complot asupra guvernatorului. Veţi împiedeca prin asta o vărsare de sânge cum n-a mai cunoscut oraşul Puri, niciodată. Gândiţi-vă ce se va petrece, dacă fanaticii din întreaga Indie se vor ridica la luptă mobilizându-i şi pe cei şovăitori.

V-aş fi sfătuit, să nu porţi la dumneata acum brâul fratelui meu Magava, domnule Farrow, pentru a nu-i stârni inutil pe indieni, dar pe de altă parte poate e mai bine aşa. Oricum fanaticilor le veţi bătea la ochii imediat, îmbrăcaţi aşa cum sunteţi în hainele astea europene.

— Poate c-ar fi mai bine dac-am îmbrăca veşminte indiene, propusei eu. Ne-am strecura oricum mai uşor.

— Propunerea este bună. Voi dispune să vi se aducă haine potrivite. Atunci dumneata domnule Farrow, poţi purta brâul sub veşmânt. Un moment, vă rog.

Hanu părăsi încăperea şi se reîntoarse după puţin timp cu un servitor, care purta nişte veşminte albe de mătase, elegante, sub braţ. Cu ajutorul acestuia îmbrăcarăm uşoarele haine indiene peste costumele noastre kaki. Cel puţin nu mai trebuia să ne vopsim feţele întrucât eram suficienţi de bine arşi de soarele tropicului, pentru a nu ne deosebi prea mult în această privinţă de indieni. În afară de asta, bântuiau şi aşa destui indieni mai deschişi la culoare decât majoritatea locuitorilor acestei ţări. Marian îşi încinse brâul sub largul veşmânt alb. La fel făcui şi eu cu al meu, în care-mi erau armele de trebuinţă.

În felul acesta avea pistoalele la îndemână.

Înainte de-a pleca nu uitarăm să-l mângâiem şi să-l alintăm pe Maha, ghepardul nostru pentru a se obişnui cu veşmintele noastre indigene şi a le lua mirosul. Marian ţinu să-l mai pună încăodată pe Pongo în gardă, să fie prevăzător.

Hanu ne conduse într-un colţ al camerei sale de locuit acoperit de-o perdea groasă de preţ şi-o dădu la o parte. Masivul perete construit din blocuri solide de granit ieşi la iveală. Hanu apăsă într-un anumit loc. De-ndată o parte din peretele masiv se dădu-n lături, de fapt o bucată destul de îngustă îmbinată în zidărie şi înaltul indian ne lămuri în şoaptă.

— Pe aici puteţi s-o luaţi de-a dreptul către orăşelul sfânt. Sanctuarul Jaganath traversaţi-l direct spre vest. Veţi da de o poartă care dă spre o dumbravă, de acolo nu veţi rata perspectiva defileului, care este ţinta dumneavoastră. Încăodată, fiţi cu ochii-n patru!

Mulţumirăm încăodată bătrânului indian şi ne strecurarăm prin deschizătura îngustă. În urma noastră nu am auzit nici un zgomot cum aceasta se închidea cu un zgomot uşor.

Luna răsărise între timp şi-şi revărsa razele sale asupra oraşului sfânt al templelor. Ne găseam acum într-o mică ulicioară mărginită de ziduri şi clădirea masivă a unui templu. Aşteptarăm în linişte câteva minute pentru a ne da seama dacă nu se aude ceva suspect.

Între timp ochi noştrii se obişnuiră cu întunericul care domnea în ulicioara îngustă, apoi o luarăm spre o ţintă luminoasă mai îndepărtată, care semnifica că acolo se termina perimetru unde erau amplasate templele hinduse.

Ajunserăm curând la colţul clădirii, de unde se deschidea perspectiva unei străzi largi, care ducea spre vest. Trebuia s-o luăm de-a dreptul înainte, pe urmă treceam pe lângă pagodă, în care erau adăpostite întruchipările sau statuile zeilor Jaganath şi al fraţilor şi

surorilor sale. Deşi aveam un ţel precis de urmat, nu ne puteam abţine de-a admira arhitectura construcţiilor veghi, care făceau la lumina lunii o puternică impresie asupra noastră.

Păşeam fără să ne grăbim unul lângă altul de-a lungul străzii. De două ori trecurăm de-o încrucişare de străzi. Aici am văzut numeroase siluete albe, ce parcă stăteau nemişcate. Poate că erau preoţi cufundaţi în meditaţie, dar totuşi aceste apariţii în lumina lunii creau şi ele o impresie de nefiresc. Moartea era însoţitoarea noastră la fiecare pas, fiindcă eram absolut convinşi că fanaticii nu ne-ar fi iertat dacă întâmplător ne-ar fi descoperit.

Din nou ajunserăm la o stradă laterală, unde aceste siluete îmbrăcate în alb, erau parcă mai multe ca oricând şi stăteau atât de înghesuite una în alta de parcă s-ar fi pregătit de marş. Primele rânduri ale acestora, dacă erau la vreo zece metri depărtare de noi şi acum le puteam zări strălucirea ochilor venind dinspre bronzul feţelor acestora.

Unii făcură încercarea de a veni direct spre noi, dar noi ne continuarăm netulburaţi drumul ca şi cum nu ne-ar fi privit deloc asta şi, cu-n oftat de uşurare am constatat c-au rămas totuşi în urma noastră.

Hanu avea dreptate. Ceva se cocea aici în oraşul templelor. Poate că în aceste împrejurări ar fi fost mai nimerit să renunţăm la intenţia de a vizita pagoda şi să ne concentrăm eforturile pentru a ajunge mai repede la defileu, acolo unde se pregătea atentatul.

Am ajuns într-o piaţă mai mare, care era goală şi din care duceau în formă de stea mai multe străduţe laterale. Cu uimire am constatat acum că pe fiecare din aceste străduţe se găseau acele siluete nemişcate din care am mai văzut prosternate, poate, în rugăciune. Numai pe strada care ducea spre vest şi pe care oricum doream s-o luăm nu se găsea nimeni ca şi de altfel în piaţă. Asta-mi părea de la început suspect şi primejdios. Tocmai voiam să-l fac atent pe Marian şi să facem mai degrabă calea întoarsă, când văzui chiar în dreapta mea un monolit minunat care purta portretul zeului Hanuman sub formă de maimuţă.

Deşi nu mi-a scăpat că şi Marian şovăise pe moment, interesul pentru extraordinara lucrare îi birui şi lui instinctul de conservare.

În tăcere păşirăm alături înspre colonadă.

III
O PERFIDIE FĂRĂ SEAMĂN

ÎN TIMP CE EXAMINAM SOCLUL, construit dintr-o rocă de bazalt, bogat ornamentată, nu mă putut abţine să nu-i şoptesc lui Marian:

— Ce crezi tu, Mariane, ce pot să-nsemne acei indieni încremeniţi

acolo? Pare ciudat, de parcă-ar fi liniştea de dinaintea furtunii. N-ar fi mai bine să ocolim de pe acum zona templelor şi s-o lăsăm pe altădată când pericolul va fi mai mic. Acum trebuie să ne preocupe doar cum să împiedecăm atentatul împotriva guvernatorului. Asta înainte de toate!

— Ai dreptate! De-aş fi bănuit numai că oraşul templelor este atât de înţesat de indieni şi la ora asta din noapte, poate că n-a fi luat-o pe aici. Acum din nefericire este prea târziu. Să sperăm că printre indienii de aici se găsesc destui adepţi de ai lui Hanu. Haide să mergem mai departe. Cu cât lăsăm templele mai repede în urma noastră cu atât mai bine.

De-abia ne întoarserăm şi îngheţai. Eram înconjuraţi de un cerc strâns de indieni, care se apropiaseră pe nesimţite. Siluetele păreau că ne pândesc nemişcate din imediata noastră apropiere. Noi rămăseserăm pe moment de-asemenea nemişcaţi.

Speram din tot sufletul ca şoaptele pe care ni le spuseserăm în germană adineaori să nu fi fost auzite. Din spirit de prevedere îmi plecai capul astfel încât marele turban pe care mi-l dăduse servitorul lui Hanu să-mi mascheze cât mai bine faţa. Privirile piezişe pe care le aruncai în lături, m-au făcut să observ că şi Marian a făcut la fel. Un indian mic de statură dar din ale cărui mişcări se putea deduce hotărâre şi îndemânare păşi acum înainte.

— Cine sunteţi, vorbi el în limba hindu, ce căutaţi aici? M-am hotărât să nu răspund nimic pentru că deşi înţelegeam bine limba nu eram în stare în afară de câteva frânturi s-o vorbesc cât de cât şi luând cuvântul, m-aş fi trădat cu siguranţă.

Marian nu se găsea în situaţia mea, deoarece el vorbea hindu, destul de fluent. Dar şi el preferă să tacă, scutură numai capul, în timp ce cu mâinile făcea mişcări de apărare. Asta era o bună stratagemă pentru că acum cel ce ne întrebase putea crede că noi ca pelerini am făcut un legământ al tăcerii, aşa cum se întâmplă adesea în India. Micuţul indian aşteaptă puţin şi-apoi vorbi din nou:

— Vreţi să ne faceţi să credem c-aţi făcut un jurământ al tăcerii. Dar atunci n-ar fi trebuit nici să vorbiţi în limbă străină. Vă întreb încăodată: Cine sunteţi şi ce căutaţi aici?

Din nou se folosi Marian de un truc care spera să ne salveze. El spuse simplu – în germană şi foarte repede:

— Suntem pelerini dintr-o ţară străină, am venit Jaganath, pentru a vedea sanctuarul.

Găselniţa lui Marian păru să prindă, pentru că acum inchizitorul nostru păşi deoparte, surprins oarecum şi începu să vorbească în şoapte cu consângeni săi. Marian păşi calm spre el, în timp ce eu îl urmam de-aproape. Puteam să ne salvăm din situaţia neplăcută numai prin îndrăzneală şi prezenţă de spirit.

Şi pentru început impertinenţa noastră păru să dea roade. Indienii înlesnindu-ne să trecem printre ei. Nu-mi era deloc plăcut ştiind că-n orice clipă unul dintre ei ne-ar putea străpunge cu pumnalul, dar Marian şi intrase între primele rânduri ale indienilor.

Îmi bătu acum la ochi că un indian înalt şi zvelt îşi croi drum printre ceilalţi se apropiase de primul indian care vorbise şi-i şopti ceva repede la ureche. Înainte ca noi să fi putut bănui ceva rău din partea lui, acesta se-ndreptă spre noi spunându-ne în limba germană:

— Sunteţi germani. Eu am fost prizonier în Germania.

Micul indian strigă cu-o voce impetuoasă câteva cuvinte care mă făcură să-mi duc mâinile numai decât la cingătoare unde-mi ţineam armele. Marian făcu la fel. Mai auzii câteva cuvinte spuse pe un ton de mânie şi-n clipa următoare se făcu întuneric în jurul meu, unul dintre indieni îmi aruncase peste cap un voal care-l strânse atât de tare, încât de-abia puteam respire. Concomitent tot cu ajutorul voalului am fost tras în jos în timp ce mâini puternice şi viguroase mă înşfăcară cu putere, imobilizându-mă. Înainte de a mă putea apăra, mâinile mi-au fost duse la spate şi legate cu sfori trainice.

La fel procedară şi cu Marian şi-apoi îmi legară mâinile de acesta din urmă şi ca o vită dusă la tăiere, cu sforile fine pătrunzându-mi până la os, fui transportat de acolo.

Nu era nevoie să urcăm treptele zeului Jaganath. Mi-am dat seama că atacatorii mei mă duceau undeva în stânga pagodei. Drumul nu a durat mult. Curând am fost pus pe picioare, un braţ zdravăn îmi încleştă beregata şi strânse cu putere. Regretai acum că pe timp ce eram transportat nu am cerut ajutor prin strigăte. Chiar dacă voalul greu mi-ar fi înăbuşit vocea, totuşi Pongo ar fi putut auzi strigătele mele şi s-ar fi putut orienta mai târziu. Adevărul este că nu am vrut ca prin strigătele mele să le sugerez indienilor că mă aşteptam la vreun ajutor de undeva sau că acesta era chiar în apropiere.

Acum era prea târziu. Mâna care-mi înşfăcase beregata îmi lua respiraţia şi aşa că, deschizând gura la maximum, de-abia puteam trage puţini aer cât să nu mă sufoc.

Voalul mi-a fost luat de pe ochi: în acelaşi moment un căluş zdravăn îmi umplu gura, un căluş pe care mi-l legară cu sfoară pe după ceafă, atât de tare încât nici vorbă să-l împing cu limba afară. Totuşi, a simţeam oarecum mai uşurat, de îndată ce slăbise strânsoarea din jurul gâtului meu. Strângerea de beregată a fost după cum realizam doar o măsură de prevenire pentru a-mi vârî căluşul în gură fără a fi în stare de-a scoate vreun sunet. Era totuşi un semn că atacatorii noştri n-aveau intenţia să ne ucidă pe loc, pentru că în acest caz nu şi-ar fi dat osteneala să ne pune căluşe.

Pentru noi acest răgaz de timp însemna totul, pentru că Pongo va face tot ce-i va sta în putinţă să nu ne lase de izbelişte. Chiar dacă am

fost numai puţin duşi pe sus de indieni, aşa încât lui Maha îi va veni fără îndoială greu să ne ia urma, uriaşul Pongo va găsi-o el în cele din urmă. Aşa dar mă simţeam destul de liniştit, acum când îmi dădeam seama că zăceam într-un fel de curte înconjurată de ziduri înalte, în care se găseau şi cele trei care, care serviseră la transportul zeităţilor Jaganath-ului, ai zeului însuşi şi ale surorilor lui.

Lângă mine stătea legat Marian. Eram atât de strâns legat încât o încercare de evadare sau o oarecare rezistenţă era cu desăvârşire exclusă, ca să nu mai vorbim de faptul că mâinile şi picioarele ne erau legate fedeleş.

Micuţul indian care ni se adresase prima dată stătea în faţa noastră şi ne examina cu un zâmbet ironic. Plănuia ceva deosebit cu noi pesemne pentru că ceilalţi indieni care-i stăteau prin preajmă rânjeau satisfăcuţi ca şi cum aşteptau o mare bucurie.

Acum indianul luă cuvântul şi ne vorbi de data asta într-o engleză destul de bună:

— Ei, domnilor, pot de-acum presupune că cel puţin înţelegeţi englezeşte!

Întrucât el se uita la noi ca şi cum ar fi dorit un răspuns şi cum întrebarea lui nu fusese retorică înclinarăm capul, în semn de răspuns.

— Foarte bine, voi putea cel puţin să vă lămuresc soarta care vă aşteaptă acum, continuă indianul. Ce-aţi căutat aici îmbrăcaţi în haine indiene, nu mă interesează. Oricum nu-mi veţi spune adevărul. Pentru mine esenţialul rămâne că, aici în toiul nopţi, v-am prins spionând în chiar preziua eliberării ţării noastre, India, mascaţi în haine indiene. Şi mai important pentru noi rămâne faptul că purtaţi brâul şi arătă spre Marian, care a aparţinut unuia dintre cei mai mari duşmani ai noştri. Ştim cum aţi ajuns în posesia lui. Aţi mijlocit ca Magava înainte de moarte să dea ordine care au avut atâtea consecinţe nefaste pentru noi. Pe deasupra purtătorul unui asemenea brâu devine el însuşi unul dintre conducătorii acestei secte blestemate care pactizează chiar cu stăpânitorii Indieni de astăzi. Că trebuie să muriţi este absolut clar. Ne-am gândit însă la o moarte cât mai potrivită rangului vostru, la o moarte care va face toate onorurile unor oameni care deţin o asemenea poziţie.

Indianul îşi terminase cuvântarea şi ne examina din nou, pentru a ne cerceta. Se înşela amarnic dacă credea că ne-a speriat prin tot ce a spus. Ştiam noi prea bine că nu ne aştepta o moarte uşoară în cazul că le vom cădea în mâinile fanaticilor. Bucuria de a ne arăta înspăimântaţi nu voiam să le-o facem în nici un caz.

Micuţul indian mai aşteptă puţin uitându-se la feţele noastre, înainte de a izbucni pe un ton iritat:

— Să nu credeţi cumva domnilor că glumesc. Trebuie să fiţi daţi morţii şi încă unei morţi groaznice. Vedeţi carele acelea de acolo, pe

care mâine după ce guvernatorul şi suita sa vor fi distruşi, vom transporta în triumf portretele zeităţilor noastre de-a lungul oraşului până spre malul mării. Ia uitaţi-vă bine la roţile alea uriaşe!

Fără voie mi-am întors privirea asupra celor opt roţi uriaşe ale primului car, fiecare de câte doi metri în diametru.

În vremurile de odinioară, mulţi fanatici se aruncau de bună voie înaintea acestora şi se lăsau zdrobiţi numai pentru a onora prin moartea lor zeităţile întruchipate pe care le transportau. În cele din urmă englezii au interzis cu desăvârşire acest ritual barbar.

O bănuială se instală în interiorul meu cu privire la moartea care ne aştepta şi la modul cum avea să vină. Un fior de groază mi-a cuprins şira spinări. Atunci indianul reluă batjocoritor.

— Vedeţi domnilor că roţile ajung până la jumătatea covoarelor care acoperă carele. Nimeni nu va observa că pe partea de sus a acestora pe două roţi va fi legat câte un corp omenesc. Când roţile vor fi puse în mişcare, nimeni nu le va putea opri atât de repede – chiar dacă acestea – corpurile vor deveni vizibile. Înainte de a se mai putea petrece ceva, veţi dispărea sub roţi. Încet de tot, dar mai întâi cu picioarele!

Dacă n-am fi avut încă speranţa în Pongo şi puternicul Hanu acea zugrăvire a morţii noastre, aşa cum numai un creier asiatic ar putea s-o născocească poate ne-ar fi scos din simţiri.

Aşa însă indianul nu avu satisfacţia da vedea teama zugrăvită pe feţele noastre. Şi din nou răbufni cu mânie în glas.

— N-o să mai fiţi atât de nepăsători când mulţimea de pelerini se va îmbulzi să tragă carul şi roţile se vor fi pus în mişcare şi trupurile vă vor aluneca în jos pentru a fi sfărâmate. Gândiţi-vă la asta noaptea asta care, vă mai rămâne la dispoziţie. Vom da mâine şi prima lovitură guvernatorului şi oamenilor săi, care vor fi eliminaţi odată pentru totdeauna. Chiar dacă poliţişti vor sta de pază la defileu, nu acolo se va produce deraierea trenului. Chiar dacă acolo ar fi mai potrivit s-o facem. Ştim prea bine că tocmai de aceea locul va fi mai bine păzit. Dar cu un kilometru mai înainte nu vor bănui nimic. Când rachetele luminoase vor da semnalul că lovitura a fost dată, toţi străinii albi din oraş vor fi lichidaţi. Nici chiar Demonul din Puri nu vă va putea salva.

Pentru noi neprevederea indianului care certificase producerea atentatului şi ne trăda şi locul unde urmează să aibă loc era de-o imprudenţă covârşitoare.

Pe de altă parte ne indica că abia dimineaţa zilei următoare urma să fim jertfiţi. Poate că pe alţii i-ar fi impresionat astfel siguranţa indianului, care ne trăda totul fiind sigur că n-o să ajungem să-l deconspirăm, noi eram însă siguri că Pongo ne va da de urmă. Dacă acest lucru se va produce vom avea timp suficient pentru a împiedeca şi proiectatul atentat.

Aproape că-mi venea să mă trădez schimonosindu-mi faţa a batjocură dar apoi îmi dădui seama şi-mi holbai ochii, de parcă aş fi fost înspăimântat de moarte. Dacă viclenia asta îmi reuşise sau nu îmi fu dat să mă conving imediat. Indianul care mă urmărise foarte atent râse puternic acum şi-mi zise mulţumit:

— Aşa dar domnul nu se mai simte aşa de bine acum. Şi celălalt va simţi spaima de-ndată ce va veni vremea şi zorii vor fi sosit. Voi merge chiar lângă car, domnilor şi mă voi bucura la auzul primelor voastre strigăte.

Micuţul indian, care se dovedea atât de crud în natura sa, strigă acum câteva cuvinte însoţitorilor săi. Imediat se stârni o agitaţie ca din senin, unii aduseră frânghii suplimentare, alţii traseră covoarele astfel încât să acopere roţile.

În cele din urmă furăm înşfăcaţi cu brutalitate şi târâţi spre care. Marian stătea în stânga mea şi-l puteam vedea cum indienii îl ridică în sus pentru a-l răstigni pe coroana roţi uriaşe.

Apoi fu rândul meu să fiu ridicat pe sus pentru a-mi aplica un tratament asemănător. Funii solide şi flexibile mă ţineau atât de strâns de roată încât nu-mi puteam mişca nici mâinile nici picioarele nici măcar cu-n centimetru. Cu cruzime şi rafinament fanaticii ăştia ne legară de roţi în aşa fel încât picioarele noastre ieşeau mai în faţă. Când carele se vor pune în mişcare, roţile vor începe să ne zdrobească de jos în sus. Timp de lungi secunde mă chinui gândul îngrozitor, ce se va întâmpla cu noi dacă Maha nu va reuşi să ne dea de urmă. Vom fi purtaţi o bucată de drum de care, iar indienii care vor alerga în urma noastră vor acoperi fără îndoială şi urmele pe care le-am făcut. Dar oare Pongo nu va fi sortit unei morţi asemănătoare în caz că va fi prins?

Dacă ştiau cum am ajuns în posesia brâului lui Magava, era imposibil să nu ştie şi de contribuţia esenţială a lui Pongo al nostru.

Încercai să-mi alung din minte gândurile astea chinuitoare. Pongo nu se va lăsa prins aşa de uşor; va şti el cumva să dejoace planurile acestor sceleraţi. Apoi mai era şi Hanu, a cărui putere era poate chiar mai mare decât o bănuia că este micuţul nostru indian, călăul nostru. N-a spus el oare că oamenii săi vor sta necontenit în preajma noastră? Poate că aceştia ai şi fost martori la tot ce ni s-a întâmplat şi-acum lucrează la eliberarea noastră.

Fireşte s-ar putea ca fanaticii să instaleze o pază foarte puternică aici lângă care, cu care oamenii lui Hanu vor avea de furcă nu glumă. Sigur că vom fi permanent în umbra morţii pentru că fanaticii chiar dacă se va ajunge la o luptă ar putea să ne înjunghie înainte de-a da bir cu fugiţi.

Începui să mă enervez pe mine însumi. Altădată chiar în situaţii mai deznădăjduite nu-mi pierdeam cumpătul atât de uşor. Acum însă

parcă toate îndoielile din lume începeau să-mi dea târcoale. Poate că era de vină şi sentimentul grozav că dacă eliberarea noastră nu reuşea, a doua zi se va da semnalul unei băi de sânge nemaiîntâlnită în oraş care nu va fi decât prologul unei răscoale generale în toată India.

Acum ştiam unde va avea loc atentatul asupra guvernatorului şi mai ştiam că acesta va fi semnalul dat pentru măcelărirea tuturor europenilor din Jaganath.

Deodată se-ntunecă în faţa ochilor mei. Indienii coborâseră covoarele care ajungeau până la osiile uriaşe şi ne fereau de privirile celorlalţi. Fanaticii îşi calculaseră prea bine mişcările. Odată puse roţile în mişcare şi noi odată ajunşi sub acestea era prea târziu pentru o salvare în ceea ce ne privea. Carul greu, odată pus în mişcare nu se putea opri atât de repede din cauza inerţiei.

Mă trudeam din răsputeri să-mi dau seama dacă indienii aveau de gând să se-ndepărteze şi dacă lăsau paznici aici lângă care. Dar indianul mititel, cunoştinţa noastră nu ne lasă fără răspuns. Voia să mai simtă încăodată gustul răzbunării şi a victoriei depline asupra noastră.

Se apleca şi strigă sub covorul greu:

— Domnilor, vă doresc o noapte plăcută. Aş lăsa cu plăcere o gardă aici să păzească şi să zădărnicească orice încercare de evadare dar asta ar bate la ochi preoţilor care nu cunosc planul nostru. Dar ştiu prea bine că nu vă puteţi elibera. Aşa dar, până mâine dimineaţă! Vă voi trezi la timp pentru a vă anunţa sosirea pelerinilor.

Mai auzii cum indienii se-ndepărtează de lângă care. Mergeau probabil spre vest pentru a distruge şinele căii ferate şi pentru a aşeza capcana pentru poliţiştii care păzeau la defileu.

Cuvintele spuse la despărţire de indian erau pline de cruzime întrucât el ştia prea bine că singuri nu ne-om putea elibera niciodată.

Indienii aceştia cunoşteau meşteşugul. Eram legaţi atât de strâns de roată încât nici cel mai puternic om din lume n-ar fi izbutit în aceste condiţii să-şi rupă funiile de piele cu care fusesem legaţi.

Dacă cineva ar fi încercat totuşi mai curând ar fi înnebunit în deznădejdea-i decât să reuşească s-o facă cu adevărat.

Prin urmare nu mi-am irosit forţele fără sens într-o inutilă încercare. Poate că ma aveam nevoie de ele dacă Pongo ne va veni în ajutor. Ascultam de-acum cu mare atenţie dacă nu cumva se şi apropia uriaşul pentru a încerca eliberarea noastră.

Dar ne fusese dat ca lucrurile să se petreacă cu totul altfel decât am gândit noi.

IV
PUŢINĂ LIBERTATE

SE MAI SCURSE O JUMĂTATE DE ORĂ. Începură să mă chinuie cele mai negre gânduri. În sfârşit auzii nişte zgomote uşoare. Nu putea să fie decât Pongo care dăduse de urma noastră cu ajutorul lui Maha al nostru. Mi-ar fi plăcut să-mi fac auzită prezenţa prin strigăte dar căluşul nu-mi permitea. Pe de altă parte n-aveam certitudinea că într-adevăr era Pongo. Era foarte posibil ca să mai fi rămas nişte fanatici, care să ne provoace astfel, pentru a râde de noi.

Deodată, de undeva de jos, de la marginea covorului greu se auzi o voce:

— *Sahibi?*

Asta era salvarea noastră. Simţii o vie recunoştinţă pentru Hanu şi oamenii săi. Numai de la aceştia putea veni salvarea, sau tot mai era o cursă a fanaticilor?

Mintea mea gândea cu febrilitate, dacă să mă fac cumva auzit sau nu. De la Marian nu veni nimic. Din nou se auzi vocea de adineaori, acum şi mai imperativ:

— *Sahibi!*

Marian scoase un strigăt înăbuşit de sub căluşul său, îi urmai pilda numaidecât. Covorul greu a fost ridicat, se auzi o exclamaţie de groază, întorsei capul şi am văzut nişte siluete albe care se aplecau asupra noastră, tăindu-ne legăturile imediat. După ce m-au repus pe picioare, încă mă clătinam, dar am fost sprijinit numai decât de către doi indieni. Fusesem atât de strâns legat încât sângele nu mai circula şi membrele-mi erau amorţite.

Alţi doi indieni începură să-mi maseze braţele şi picioarele şi-o făcură cu atâta îndemânare încât nu după mult timp eram stăpân pe deplin asupra facultăţilor mele fizice. Muşchii mă ascultau din nou.

Un indian păşi înaintea noastră, făcu o plecăciune adâncă şi spuse într-o engleză corectă.

— *Sahibi,* am văzut cum v-au luat prizonieri şi cum aţi fost legaţi, dar nu v-am putut elibera mai curând, întrucât fanaticii s-au aţinut mereu prin preajmă. Acum au plecat spre vest. Vom rămâne încontinuu în apropierea dumneavoastră. Hanu ne-a poruncit asta.

— Vă mulţumesc mult. Ne-aţi salvat vieţile. Dar unde este însoţitorul nostru negru împreună cu ghepardul?

— Nu l-am văzut răspunse repede indianul.

Era destul de ciudat. Pongo trebuia deja să fi fost aici. Fără un motiv foarte întemeiat Pongo al nostru n-ar fi întârziat cu nici un chip şi nu ne-ar fi scăpat din ochi. Să i se fi întâmplat ceva lui Pongo?

— Marian n-ar trebui să vedem unde a rămas Pongo, îl întrebai pe Marian deodată.

— Nu Robert. Mai întâi trebuie să ne gândim cum să zădărnicim atentatul împotriva guvernatorului şi să-mpiedecăm masacrul care va urma, zise prietenul meu, devenind foarte grav. Abia pe urmă vom

pleca în căutarea lui Pongo. Cred că are un motiv bine întemeiat, dacă încă nu este aici. Nu cred să fi căzut şi el în mâinile fanaticilor, altfel aceştia s-ar fi lăudat fără îndoială cu isprava lor.

Asta cam aşa era. Hanu la reţinut pe prietenul nostru în ultimul moment. Nu trebuia să mai zăbovim prea mult, era vorba doar de salvarea câtorva oameni şi de împiedecarea măcelului care va urma.

— Putem să părăsim şi noi oraşul templu prin poarta de la vest? se interesă Marian pe lângă indianul care ni se adresase. După ce vom ieşi din perimetrul templelor nu va mai fi necesar să fiţi aşa de aproape în urma noastră. Dacă scăpăm de aici vom putea să ne purtăm, afară, singuri de grijă.

— *Sahibii* să poruncească şi noi vom urma instrucţiunile lor. Dar Hanu ne-a poruncit şi el ca să supraveghem oraşul, continuă indianul făcând încă odată o adâncă şi ceremonioasă plecăciune. În afara oraşului sfânt, alţi fraţi vă vor ajuta la nevoie.

— Să sperăm că vom fi cu mare băgare de seamă. În sfârşit încăodată mii de mulţumiri pentru ajutorul dat la salvarea noastră.

— Nu ne-am făcut decât datoria *sahib* şi, după ce făcu o nouă plecăciune se retrase.

Într-o clipă dispăru apoi, împreună cu oamenii săi. Se pricepeau să se facă nevăzuţi, fără să sesizăm, încotro o luaseră.

— Foarte eficient, exclamă Marian apreciativ. Hanu pare să dispună de servitori excelenţi pregătiţi. Haide repede Robert, să-i dăm de ştie lui Black.

Curând părăsirăm curtea interioară a templului unde era să fim jertfiţi unei morţi îngrozitoare, ajunserăm din nou în piaţa în acre am fost prinşi şi acolo unde admiraserăm cu nesăbuinţă monolitul de granit.

Înainte de a păşi în piaţetă, spionaserăm în toate părţile pentru a depista vreun zgomot de orice natură, străpunserăm cu privirile fiecare colţ mai ascuns şi mai puţin luminat, pentru a descoperi la timp vreun duşman care c-ar fi putut ascunde acolo.

Dar oamenii lui Hanu făcuseră o treabă bună, nu erau duşmani prin preajmă, plecaseră cu toţi spre vest. Deci în interiorul oraşului templelor eram acum în siguranţă mai ales că eram siguri că oamenii lui Hanu ne urmăriseră şi că erau peste tot. De fapt pericolul va începe abia după ce vom păşi pe poarta de vest a oraşului şi ne vom găsi în zona grădinilor şi pădurilor învecinate oraşului.

Păşirăm mai cu sârg spre poartă, dar neomiţând să ne mascăm trecerea, să rămânem cât mai mult posibil în umbra clădirilor templelor şi pândind un timp la fiecare colţ de stradă.

Ajunserăm netulburaţi până la poarta de vest, care stătea larg deschisă. Pe deoparte o uşurare pentru noi pe de altă parte un semn de îndoială întrucât bănuiam o cursă. Era aşa de tentantă ca o cursă

de şoareci. Ne oprirăm să examinăm poarta, zise Marian.

— Se poate ca fanaticii să fi dat năvală pentru a ajunge cât mai repede la defileu şi la locul unde intenţionau să provoace atentatul. Atunci s-ar explica de ce poarta a rămas larg deschisă.

S-ar putea ca toate porţile care duc în interiorul oraşului templului să fie deschise pe timpul nopţii pentru a înlesni pelerinilor pătrunderea acolo şi pe timp de noapte.

Ritualurile indiene sunt foarte diferite de la o regiune la alta şi aici totul e posibil. Ar trebui să cunoaştem obiceiurile locale şi încă foarte bine.

Păcat, dac-aş fi ştiut, l-aş fi întrebat pe Hanu despre toate astea.

Tresărirăm speriaţi când în spatele nostru se auzi o voce:

— *Sahibi!*

Un indian înalt şi zvelt, răsări ca din pământ înaintea noastră, dar a cărui faţă n-o distingeam întrucât nu era în bătaia razelor de lună.

Mâinile noastre alunecară spre paturile pistoalelor. Dar indianul făcu un gest liniştitor şi zise repede:

— *Sahibi,* vin din partea lui Hanu. Trebuie să-i conduc pe *sahibi* la el. E chiar în apropiere.

Asta este cu totul altceva. Probabil a aflat de la oamenii săi că noi ne-ndreptăm spre poarta de vest.

— Unde se găseşte Hanu, întreabă din prevedere Marian.

— Lângă clădirea templelor, lângă poartă veni răspunsul prompt al indianului, după o adâncă plecăciune de respect.

— Mi-e îngăduit să conduc pe *sahibi?*

— Fără a mai aştepta răspunsul nostru, păşi înainte. Îmi trecu prin cap pentru câteva secunde de ce oare n-a venit însăşi Hanu în întâmpinarea noastră, apoi, m-am gândit că poate sentinelele fanaticilor se găsesc pe undeva prin apropiere. Poate că Hanu cunoştea vreun drum pe unde îi vom putea evita mai bine, în caz că fanaticii ar fi lăsat totuşi oameni la posturi de observaţie.

Întrucât Marian şi păşea deja voiniceşte în urma indianului mă hotărâi să-i urmez pilda. Nici nu am mai avut timp să-mi exprim îndoielile care mă munceau, camaradului meu că şi ajunserăm la poarta de unde începeau construcţiile templelor.

Conducătorul nostru şi dispăru pe poartă. Aceasta era pentru noi de bun augur. În acţiunile noastre aventuroase nu era niciodată bine să laşi necunoscuţi în urma ta, chiar dacă vin cu cele mai călduroase recomandări.

Ajunserăm în sfârşit într-o alee cu desăvârşire pustie. Numai câteva perdele grele şi groase ce atârnau de pereţi indicau că acolo există intrări în încăperi colaterale.

Tânărul indian care avea o faţă mândră şi îndrăzneaţă aşa cum mi-am putut da seama de-ndată ce lumina razelor de lună i-au căzut

întâmplător pe faţă, trase una din grelele perdele deoparte, spunând:

— Vă rog *sahibi,* Hanu vă aşteaptă.

Omul nu învaţă niciodată destul de la viaţă. De-ndată ce individul făcu o plecăciune, observai din întâmplare o strălucire ciudată a ochilor săi. Voiam tocmai să-l fac atent pe Marian, îmi şi dusei mâna la patul pistolului meu, când ridicai privirea l-am văzut într-o încăpere de mărime mijlocie pe bătrânul Hanu, care părea să stea pe un scaun de piatră aplecat asupra unei cărţi străvechi.

Am uitat de-ndată de privirea perfidă a indianului şi-am păşit în încăpere. Marian mi-o luase deja înainte. Hanu nu ridică capul la intrarea noastră, ba mi se păru chiar că şi-l adânci în carte. Asta-mi dădu de gândit. Toate bănuielile mă năpădiră. Marian îşi drese glasul şi când Hanu nu făcu în continuare nici o mişcare, spuse:

— Mulţumesc de ajutorul dat prin oamenii dumitale. Ne-au scăpat dintr-o situaţie tare neplăcută. Trebuie să ajungem la calea ferată, se pregăteşte un atentat şi acum, cunosc bine locul. Fanaticii în bucuria lor de-a ne fi prins s-au trădat singuri. Poţi să ne arăţi pe unde ar fi mai nimerit s-o luăm pentru a ocoli sentinelele puse de atentatori?

Şi unde a rămas Pongo al nostru?

În sfârşit corpul lui Hanu se mişcă. Încetul cu încetul îşi ridică el capul acuma şi când lumina căzu din plin pe faţa lui am recunoscut dintr-o privire ce mare greşeală făcusem, întrucât nu Hanu stătea la masă acum ci un alt indian bătrân, care semăna la păr şi la barbă uimitor cu „Demonul din Puri”.

Faţa sa avea culoarea deschisă a oamenilor din nord. Trăsăturile mândre erau schimonosite. Îşi arată dinţii albi strălucitori când îşi strâmbă buzele într-un râs ironic.

Oricât de repede mi-am dus mâinile la pistoale, potrivnicii noştri prevăzuseră totul. În timp ce Marian vorbea cu pretinsul Hanu indieni mlădioşi se strecuraseră în spatele nostru. Poate că străvechea clădire a templelor avea deschizături şi intrări în zidurile groase, din care probabil că dăduseră năvală. În momentul în care indianul îşi ridica capul de pe bucoavna lui, eram cu desăvârşire lipsiţi de apărare. Din nou lanţuri fine ni se încolăciră în jurul gâtului. Furăm trântiţi cu atâta putere la pământ încât pentru o clipă crezui că-mi zboară capul din loc.

Durerea care-o resimţi când laţul mi se strânse atât de brutal şi chiar am crezut că mi-am pierdut pentru moment cunoştinţa. Scurtul răgaz în care mă luptam să-mi vin în fire de pe urma durerii a fost folosit de indieni care-mi legară mâinile la spate atât de strâns, încât în primul moment am crezut că funiile de piele mi-au tăiat carnea până la os. În momentul următor un căluş îmi fui înfundat în gură aşa de mare încât, de-abia mai puteam respire. De-abia când căluşul îmi fu legat la ceafă printr-o sfoară subţire dar trainică laţul sugrumător

de pe gât slăbi. De-abia-mi recăpătasem oarecum cunoştinţa şi-mi venisem puţin în fire, că şi fui aruncat la pământ la picioarele bătrânului Indian, care se ridicase între timp liniştit de la masă şi acum ne privea batjocoritor.

Îmi venea să mă năpustesc asupra acestuia, indiferent de consecinţe, atât de furios şi umilit mă simţeam. Dar braţe de fier mă apucaseră, aşa de strâns încât rămăsei doar cu intenţia. Într-o clipă îmi fu petrecută o funie pe sub picioare. Eram din nou fără apărare.

Indianul care stătea lângă masă râse puternic şi zise:

— *Sahibi,* aproape ce ne-aţi fi scăpat printre degete, datorită ajutorului acestor blestemaţi adepţi ai lui Hanu. Cei vinovaţi de scurta voastră evadare, vor avea soarta care vă era hărăzită vouă chiar dacă sunt oamenii mei. Vor sfârşi sub roată! Ceilalţi însă care v-au adus din nou în stăpânirea mea vor fi răsplătiţi cum se cuvine.

Făcu o pauză şi-apoi vorbi cu câţiva din indienii care ne însoţeau. Râse apoi şi continuă:

— *Sahibi,* am să vă fac o mărturisire, care vă va bucura. Nu veţi fi nevoiţi să muriţi singuri ci veţi avea companioni: negrul uriaş şi Hanu. I-am prins şi pe cei doi. Se găsesc amândoi în defileul atât de bine păzit de poliţiştii englezi. Acolo veţi muri împreună. Englezii vor descoperi trupurile voastre, îndată ce-or să apară zorile. Dar atunci o să fiţi cu toţii morţi. Mişcarea noastră nu mai poate fi zădărnicită. Am auzit că sunteţi germani. Pe germani i-am stimat întotdeauna pentru că au luptat vitejeşte între 1914-1918 împotriva duşmanului nostru de moarte. Păcat c-aţi devenit prieteni cu ajutoarele britanicilor între timp.

Din nou indianul făcu o pauză şi ne pândi reacţiile. Dacă ţinea la convingerile sale, poate că pentru noi s-o găsi în cele din urmă o portiţă de salvare. Dacă i-am fi lămurit că vreau să lupt în continuare de partea lor, atunci cu siguranţă am fi fost eliberaţi şi ni s-ar fi acordat din nou respectul cuvenit. Poate că unii s-ar fi agăţat de această posibilitate, fie ea cât de mică, pentru că nu este plăcut să mori, de-o moarte aşa cum numai mintea unor asiatici poate scorni.

Pentru noi, această posibilitate de trădare nu se putea lua în nici un caz în discuţie. Ştiam asta atât în ce mă priveşte cât şi în ce-l privea pe Marian. Poate că cuvintele bătrânului indian să nu fie decât o nouă capcană în care s-ascundea o nouă grozăvie. Puteam să ne facem speranţe destule pentru ca indienii să ne strivească şi psihic, bătându-şi cu atât mai mult joc de noi.

O cută de-ngrijorare brăzdă fruntea vârstnicului indian, probabil că s-aştepta la o schimbare a fizionomiilor noastre, o încuviinţare sau o tresărire de bucurie ceva de felul acesta. Vocea sa sună foarte aspră, când continuă:

— *Sahibi,* văd că n-aţi înţeles vorbele mele. Sunteţi duşmanii

englezilor, aţi luptat în marele război împotriva lor. Vreţi acuma să deveniţi prietenii acestora? Nu vreţi să vă folosiţi de ocazia de a le plăti acestora şi-a răzbuna totul? Puterea englezilor se clatină pe tot globul. Marea Britanie va ceda poziţie cu poziţie de-ndată ce India se ridică. Nu vreţi să luptaţi împreună cu noi? Dacă da, atunci faceţi-mi numai semn. Ştiu că germanii îşi ţin cuvântul dat. Dacă sunteţi de acord, veţi fi eliberaţi de-ndată, deasemenea şi negrul. Veţi căpăta ranguri înalte în rândurile oamenilor noştri. Vreţi să vă alăturaţi nouă, în lupta noastră?

Bătrânul indian se ambalase atât de mult în încercarea lui de-a ne convinge încât se ridicase la ultimele cuvinte în picioare. Ochi săi scăpărau parcă scântei privind spre noi. Trebuia să-l dezamăgim pentru că într-adevăr avea dreptate când spunea că nemţii îşi ţin întotdeauna cuvântul dat. Noi i-am promis deja inspectorului Black că vom veghea la siguranţa vieţii guvernatorului.

Aşa dar, răspunsul nostru fu o scuturare din cap, care însemna refuzul nostru de cooperare. La început nu-i venea să creadă că i-am respins propunerea pentru că continuă după o scurtă pauză:

— *Sahibi,* vă spun, înclinaţi capul a încuviinţare. Veţi fi liberi imediat. Altfel vă aşteaptă moartea. Vreau să luptaţi cu noi împotriva englezilor!

Din nou obţinu refuzul nostru chiar dacă i-am fi urât pe englezi cu această răscoală generală nu voiam să avem nimic în comun.

Bătrânul închise pentru o clipă ochii. Nu-i venea să creadă că doi oameni sortiţi morţii sunt în stare să refuze o propunere mai mult decât generoasă şi să prefere în locul vieţii sfârşitul groaznic.

Poate că auzise de noi şi de-aceea dorea mai mult să ne câştige de partea lui, pentru că ştia că i-am aduce în viitor servicii nepreţuite. Trebuia acum să-şi reprime o mare dezamăgire înainte de a ne încredinţa morţi.

În sfârşit îşi deschise ochii. În ei se oglindea o întreagă lume de mânie şi ură.

— Bine, v-am promis că vă conduc la Hanu. Haideţi, îl veţi vedea curând. Apoi veţi rămâne pentru totdeauna cu el. Îmi pare rău că întâlnirea cu „Demonul din Puri” a decurs altfel de cum v-aţi aşteptat.

Râse scurt şi spuse câteva cuvinte oamenilor săi, care ne târâră cu ei. Picioarele noastre fură legate la spate foarte strâns.

Din nou am fost transportaţi legaţi fedeleş, ce de-abia ne puteam mişca, ba nu ne puteam mişca de loc, iar căluşul din gură nu ne permitea să scoatem nici un sunet.

Înainte de-a fi duşi din clădirea templelor, fanaticii ne aruncară pe cap voaluri grele, astfel încât nici nu ne dădeam seama încotro eram duşi, ca să nu mai spun că de-abia reuşeam să respirăm. Bătrânul indian indicase defileul ca ţintă unde se găseau poliţiştii inspectorului

Black. Acesta chiar că era o mişelie asiatică, aceea de a fi duşi în defileu şi de-a fi omorâţi acolo sub ochii englezilor pentru a cădea vina asupra acestora şi să-i omoare şi pe aceştia până la urmă.

Cum sperau să reuşească asta, nu-mi puteam imagina. Poliţiştii, oameni experimentaţi în regiunile astea tropicale, care cunoşteau toate tertipurile asiatice, vor observa doar dacă vom ajunge în apropierea lor.

Dacă va fi să murim de-abia la revărsatul zorilor, cum vor împiedeca indienii ca în acest timp să nu încercăm să ne liberăm sau măcar să nu ne facem auziţi şi observaţi?

Poate că s-au gândit la ceva deosebit de viclean, ceva diabolic, ceea ce ni se pregătea. De aceea păreau atât de siguri pe ei. Dac-am fi încă descoperiţi din întâmplare, atunci planul lor va fi zădărnicit. În acest caz atentatul asupra căii ferate nu va putea fi înfăptuit şi nici semnalul de răscoală generală în India nu va putea fi dat. În timpul transportului fui legănat încolo şi-ncoace şi fireşte că încercai cu toate forţele să-mi slăbesc legăturile şi să împing cu limba căluşul care aproape mă sufoca.

Dar nici una din aceste tentative nu-mi reuşi. Indienii îşi cunoşteau prea bine treaba şi păreau profesionişti desăvârşiţi.

Laţurile mi se-nfipseră şi mai bine în carne, iar încercarea de-a împinge cu limba căluşul aproape că mă aduse în pragul sufocării, aceste mişcări disperate îmi micşorară până la dispariţie încrederea că vom fi eliberaţi, sau măcar că ne vom face oarecum observaţi.

În situaţii asemănătoare ne bazasem pe ajutorul lui Pongo, care reuşise să ne scape din cele mai grele situaţii prin intervenţii îndrăzneţe aproape incredibile.

Pe lângă puterile fizice aproape supraomeneşti, dispunea de-o îndemânare pe măsură, dublată de o şiretenie instinctivă şi un talent de combinaţie nemaivăzut, acum să nu mai menţionez aici calmul, stăpânirea de sine, prezenţa de spirit care devenea o dominantă a fiinţei sale, mai ales în momentele de pericol.

Dacă indianul spusese adevărul, atunci Pongo era şi el prizonier la fel ca şi Hanu, iar situaţia noastră devenea de-a dreptul disperată. Cam gânduri de felul ăstora îmi veneau mai ales în timpul transportului nostru e către indieni. În cele din urmă trecuse vreo jumătate de oră, indienii se opriră şi mă aruncară nu tocmai delicat la pământ.

Mi-am dat seama că am fost aruncat pe iarba moale, ceea ce era o dovadă că am fost transportaţi în afara oraşului. Îmi fu luat şi voalul de pe cap. Mi-am întors privirea şi m-am uitat împrejur. Am rămas uimit de ce am văzut. Îi subapreciasem pe fanatici.

V

CE A REUŞIT PONGO

NE AFLĂM ÎN INIMA DEFILEULUI, pe deasupra căruia, cam la douăzeci de metri înălţime trecea calea ferată. Stăteam în umbra unei stânci proeminente, la o depărtare de cincizeci de metri de pod. Luna îşi arunca razele sale până-n fundul defileului, aşa încât puteam recunoaşte cu uşurinţă siluetele poliţiştilor care patrulau încolo şi încoace pe sub pod.

Tânărul indian care ne-a atras în cursă s-a aplecat spre noi şi ne-a şoptit:

— Încoace nu va veni nici unul dintre poliţişti. Nu se gândesc deloc c-ar putea găsi duşmani pe-aici. Am cercetat defileul cu amănunţime şi oriunde era posibil coborâtul, au postat o santinelă, n-au băgat de seamă că există intrări subterane. Suntem tocmai în mijlocul acestora şi când soarele îşi va trimite razele sale încoace, abia atunci poliţiştii vă vor descoperi cadavrele. Sau chiar dacă nu veţi fi murit încă, la primele raze de soare vom omorî pe toţi poliţiştii care vă vor veni în ajutor. Veţi afla de-ndată ce fel de moarte a hotărât pentru voi, conducătorul nostru.

Avem de la o mare experienţă în acest domeniu. Atât de adesea şi cu atâtea feluri de morţi rar au mai fost ameninţaţi alţi oameni cu excepţia noastră. În loc să tremur de frică eram mai degrabă curios să văd ce va mai fi de data asta. Trebuia să fie ceva deosebit pe măsura liderului acestor fanatici. Am fost priponiţi strâns de peretele de stâncă şi aşa legaţi cum eram, nu ne puteam mişca în nici un fel. Înafară de asta ni se petrecuse o frânghie solidă peste frunte astfel încât capetele noastre presa puternic peretele de stâncă. Se părea că fuseseră înţepenite în stâncă inele de care erau legate frânghiile groase. Nu puteam nici măcar să ne aplecăm capul cel mult să ni-l întoarcem foarte puţin cu preţul unor sforţări şi dureri groaznice.

Ochii mei s-au obişnuit treptat cu întunericul care domnea aici sub stânci. Îmi întorsei puţin capul spre Marian pentru a-l vedea că fusese legat întocmai ca şi mine. Treptat mi-am dat seama că într-adevăr în stâncă fuseseră bătute inele mari din bronz, prin care erau petrecute funiile. Se pare că aici îşi găsiseră sfârşitul mulţi oameni, dar asta era departe de a-mi provoca o uşurare. Întreaga instalaţie al cărui scop precis nu-l înţelegeam pân-acum părea să funcţioneze ireproşabil.

Din nou se apleacă spre mine tânărul indian şi-mi şopti:

— *Sahibii* vor muri foarte încet. Ceilalţi îi vor aduce pe Hanu şi pe negru. Aş fi vrut să fiu martor la chinul vostru, dar din păcate sunt consemnat să plec. Vă doresc însă o trecere înceată, cât mai înceată.

Mai făcu o plecăciune batjocoritoare şi dispăru într-una din crăpăturile de stâncă de lângă noi. Doi indieni care purtau câte un şorţ negru în împrejurul mijlocului şi cin cauza asta era greu să-i distingi

în întunericul nopţii rămăseseră lângă noi. Eram departe de a fi liniştit. Ce fel de moarte hotărâseră indienii pentru noi?

Să ne ofere poate hrană insectelor sau furnicilor? Dar atunci n-ar fi trebuit să ne lege la perete atât de tare. O apăsare uşoară deasupra capului meu m-a făcut să tresar de groază. Acum eram conştient de grozăvia care mă aştepta. Chinezii care au cele mai diabolice minţi dintre toate popoarele Asiei, erau fără îndoială maeştri într-ale meseriei faţă de indienii ăştia, pentru că moartea la care ne hărăziseră indieni, fusese inventată de către chinezi.

Din nou simţii apăsarea de adineaori asupra capului meu. Am auzit păreri în fel şi chip asupra acestui fel de moarte. Unii contestă chiar că un om ar putea muri astfel. Acum aveam să verific pe propria mea piele dacă era adevărat sau nu.

Metoda picăturii de apă, „doar o picătură de apă” urma să cadă la intervale regulate asupra capetelor noastre. În timpul acestui proces îndelungat, când picăturile e apă cad mereu în acelaşi loc, oamenii ajung în pragul nebuniei şi sfârşesc murind în chinuri groaznice. Picăturile de apă distrug şi granitul dacă pică de secole în acelaşi loc.

Trebuia să fim recunoscători faptului că nervii omului nu rezistă acestui chin mai mult decât câteva ore.

Încercai să-mi eliberez capul cumva, dar frânghiile de piele care-mi ţineau capul strâns lipit de stâncă îmi desfidea de la bun început orice fel de încercare. În afară de asta mai erau prezenţi acolo şi cei doi paznici, ai căror ochi îi vedeam lucind în întuneric. Nu le va scăpa desigur când ar evada c-am reuşit să-mi mişc capul pentru a scăpa de picăturile blestemate. În câteva secunde voi fi legat şi supus supliciului din nou.

Cu o sforţare infinită am reuşit să-mi întorc puţin ochi şi capul spre Marian. Şi el îşi întoarse capul spre mine ca şi cum ar fi dorit să mă aibă sub ochi până ce mult dorita moarte ne va izbăvi. După câteva ore ne vom fi dorit ca moartea să vină cât mai repede.

Dacă Hanu şi Pongo fuseseră prinşi cu adevărat, atunci lucrurile stăteau într-adevăr rău pentru noi. Căci nimeni nu va putea bănui unde ne aflăm. Inspectorul Black ştia doar că ne găsim pe moment în casa lui Hanu. Asta a aflat-o din scrisoarea lui Marian care-l ruga să-i trimită pe Pongo şi pe Maha. Inspectorul în această noapte avea mult mai multe de făcut decât să ne caute pe noi. El era sincer şi credea că la rândul nostru şi noi lucram în interesul său să prevenim atentatul asupra guvernatorului, din această parte nu ne puteam aştepta la nici un ajutor prompt. Se putea cel mult întâmplător ca o patrulă a poliţiei să descopere locul unde urma să ne dăm sufletele. În acest caz probabil că cei doi paznici aveau ordin să ne ucidă imediat cu lovituri de pumnal, înainte ca ei să dispară în crăpăturile stâncilor.

Atentatul va avea loc şi-n dimineaţa următoare Jaganath va

cunoaşte o baie de sânge cum n-a mai cunoscut vreodată şi totul nu va fi decât prolog al unor vărsări de sânge şi mai mari în toată India.

Noi am mai fi putut împiedeca dezastrul dacă am fi reuşit să ajungem la timp un kilometru mai departe spre vest. Dar noi eram aici lipsiţi de apărare, aşteptându-ne soarta.

Unde era puterea lui Hanu, care pân-acum răspândise groaza printre pelerini, care-l vizitaseră vreodată şi poate oraşul?

Acum el însuşi era prizonierul acestora şi poate că, în curând va fi adus alături de noi pentru a îndura acelaşi supliciu.

Tresării din nou în timp ce aceste gânduri îmi treceau prin cap, uitasem de picăturile de apă. Acum aveam să le simt din nou. Părul meu era ud de-a binelea. Deja simţeam un fel de arsură ciudată, a colo unde acestea cădeau cu regularitate, care pentru început nu păreau mare lucru, dar îmi puteau face de pe acum o imagine cam ce-ar putea deveni.

Fără vrere făcui o nouă încercare de a-mi mişca capul în faţă dar şnurul subţire taie numai în carne vie, rănindu-mi pielea frunţii.

Nimic nu mai ajuta. Trebuia să aşteptăm, doar întâmplarea putea face să ne descopere cineva aici. Atâta timp cât nu-l vedeam pe Pongo legat lângă noi mai puteam spera fireşte, că el va reuşi cumva să ne scape din mâinile fanaticilor şi ne va da de urmă.

Că, la rându-i căzuse şi el în mâinile indienilor era probabil adevărat. Altfel de ce nu-l mai văzusem deloc de când ne-am despărţit? Dacă nu s-ar fi întâmplat aşa, el ar fi fost cel care ne-ar fi eliberat atunci când stăteam răstigniţi de roţile carelor. Probabil c-a fost prins împreună cu Hanu, pe când părăseau casa acestuia şi copleşit de forţele superioare ale inamicilor.

Poate că aceştia s-au folosit de cine ştie ce truc pentru a-i învinge. Noi n-am căzut pentru a doua oară în mâinile acestora?

Următoarea picătură m-a făcut să tresar. Nu mai venea nici un ajutor? Eram deci nevoiţi să ne pierdem minţile prin această tortură? Trebuie neapărat să murim astfel?

Un zgomot uşor ca un sâsâit îl auziră în momentul următor. Paznicii noştri renunţară al atitudinea lor relaxantă. Imediat apăru şi silueta indianului, care ne adusese din oraş aici. Rămase în faţa noastră şi ne privi, preţ de câteva minute în tăcere. Apoi se-ntoarse spre cei patru paznici şi le spuse:

— Vegheaţi cu toată atenţia! Ţine-ţi pumnalele pregătite. Negrul a evadat împreună cu Hanu. Au omorât deja patru dintre ai noştri! Dacă vin încoace trebuie să omorâţi prizonierii pe loc!

Mă cuprinse o bucurie nestăvilită de-ndată ce auzii cuvintele pe care le înţelegeam prea bine. Iată că-i reuşise lui Pongo să se elibereze şi-l scăpase totodată şi pe Hanu din captivitate. Puteau să stea mult şi bine paznicii cu pumnalele pregătite lângă noi. Dacă ne descoperă

Pongo nu vor mai reuşi să-şi pună planul în aplicare. Se observa neliniştea în vocea tânărului indian datorită evadării lui Hanu şi Pongo. Se opri în faţa noastră mormăind.

Mă încerca teama că va da ordinul de a fi înjunghiaţi.

Ştia că prin evadarea lui Hanu, planul pentru răscoala generală în toată India era primejduit.

Dacă fanaticilor nu le reuşea să pună mâna pe evadaţi, lucrurile puteau lua o întorsătură cu totul altfel decât şi-ar fi imaginat-o aceştia.

Deodată îmi sări gândul la Maha. Unde ar putea fi ghepardul nostru? Să-l fi omorât oare fanaticii, după ce Hanu şi Pongo au fost aduşi în stăpânirea lor?

Ca şi cum indianul mi-ar fi ghicit gândurile se adresează paznicilor:

— Mă gândesc dacă n-ar fi mai bine să-i ucidem imediat. Şi ghepardul pe care l-am zăvorât a dispărut. Se pare că şi-a săpat o galerie sub zid. Dacă negrul singur nu-i va găsi, poate că ghepardul singur va fi în stare să-şi găsească stăpâni. Avem nevoie de toate forţele pentru reuşita misiunii noastre. Oamenii lui Hanu o să ne dea mult de furcă, păcat că vor trebui să moară mai repede decât ne-am propus, dar aşa este mai sigur pentru noi. Cunosc planul nostru în întregime şi-l pot zădărnici dacă scapă. Ucideţi-i acum!

M-a străbătut un fior de gheaţă. Trebuia deci să ne lăsăm vieţile acum şi aici? Va ajunge Pongo într-adevăr prea târziu. Atunci planul fanaticilor va reuşi şi ziua următoare va însemna o baie de sânge care se va întinde în întreaga Indie. Preţ de câteva secunde îmi trecu prin faţa ochilor grozăviile şi tabloul de groază care s-a petrecut pe timpul marii răscoale ale lui Neba Sahib din secolul al nouăsprezecelea. Se vor repeta oare şi azi toate astea?

Vor fi strâns asiaticii în deceniile de opresiune atâta ură încât din nou să treacă sub ascuţişul sabiei bărbaţi şi femei şi chiar copii?

Cei doi paznici se grăbiră să îndeplinească ordinul cu o promptitudine şi o ură, care fără îndoială o purtau de mult timp în ei împotriva fiecărui om alb, fiecărui străin din India.

Aş fi închis ochi de-aş fi putut, dar parcă o forţă nevăzută mi-ar fi ţinut pleoapele deschide atât cât să văd strălucind lama oţelului care era menit să pună capăt experienţelor noastre pământene, mă făcu să-mi privesc cum s-ar spune moartea cu ochii.

Dar parcă foşni ceva… Paznicii şi conducătorul indienilor scoaseră un strigăt de groază şi surpriză, clătinându-se. Un pufăit înfuriate se auzi acum. Ghepardul nostru credincios Maha ţâşni înaintea indienilor, înainte ca aceştia să fi apucat să facă uz de armă.

Conducătorul indian se prăbuşi la pământ. Ambii paznici se-mpleticiră câţiva paşi înapoi. Iată salvarea noastră sosise în ultima secundă!

Acum nici Pongo nu putea fi departe sau poate că ghepardul ne

găsise numai el singur! În acest caz prevenise numai moartea noastră iminentă, dar de diabolicele picături de apă nu ne va putea scăpa. Când Maha sări din nou, unul din cei doi paznici se prăbuşi la pământ, în vreme ce celălalt dădu să lovească cu toată furia în Maha, care însă se feri cu îndemânare. Îndată după aceea indianul scoase un ţipăt de durere. Maha îi înşfăcase mâna care ţinea pumnalul şi-o strângea acum între fălcile sale.

Asta a fost salvarea noastră. Zgomotul făcut de ţipetele inamicilor noştrii atrase spre noi câţiva poliţişti. Când mi-am rotit privirea spre indieni, am văzut tocmai cum tânărul conducător al acestora se târa spre noi. El fusese aruncat de Maha doar într-o parte. Acesta avea un pumnal lung în mână cu care intenţiona să ne ucidă în ultima clipă.

Voia să-mpiedice cu orice preţ ca noi să trădăm locul unde avea să se producă atentatul. Se părea că intenţia lui va fi încununată de succes, întrucât era foarte aproape de mine. Înainte ca Maha să-l fi înhăţat îşi va fi dus sângeroasa faptă la îndeplinire.

Dar iată că ceva ca o umbră pluti pe deasupra capului meu. Mai auzi un strigăt înăbuşit, întrerupt de un gâlgâit şi indianul se rostogoli într-o parte bătând cu disperare aerul cu braţele şi picioarele în jurul său. Apăruse Pongo. El se aruncă mai întâi asupra primului paznic care dorea să se ridice. Dar un pumn al uriaşului nostru camarad, unul singur, a fost deajuns pentru a-l scoate definitiv din luptă.

Lămpi de buzunare se aprinseră. Sosiseră şi poliţişti. Auzii glasul îngrozit al inspectorului Black:

— Doamne Dumnezeule, domnii Farrow şi Bertram!

Doar câteva secunde şi furăm eliberaţi de legăturile noastre. Cu mare greutate ne ridicarăm ajutaţi de poliţiştii care ne-ndepărtaseră legăturile, dar după ce aceştia ne dădură drumul ne prăbuşirăm din nou la pământ. Mai dură câteva minute bune, până ne puteam dezmorţi încheieturile. Între timp Marian îi spuse repede inspectorului cât de mare era pericolul unei răscoale generale în toată ţara.

Inspectorul află cu acest prilej că păzea degeaba defileul întrucât atentatul urma să aibă loc cu un kilometru mai înainte. Era suficient ca o parte din poliţişti să rămână în defileu pentru a veni de hac fanaticilor care se aflau prin preajmă.

Black îşi căută repede nişte oameni care urmau să facă lucrul cel mai delicat al misiunii sale. Ne-ndreptarăm atenţia asupra lui Pongo care stătea modest undeva mai în spate. Plini de recunoştinţă îi strânserăm acum mâinile. Cuvintele erau de prisos. Marian întrebă:

— Pongo unde a rămas Hanu?

— Hanu pornit repede spre oraş, imediat ce Pongo l-a eliberat pentru ca el vrea să ajungă la oamenii săi.

— Atunci ne vom bucura de un sprijin suficient, strigă Marian. Înainte domnule inspector. Trebuie să ne grăbim. Răsculaţii nu trebuie

să provoace deraierea trenului prin slăbirea şinelor.

Trecurăm în galop de cele câteva stânci care se-ntindeau până sus pe culme. Poteca până sus era mascată de tufişuri atât de dese încât cel care n-o cunoştea de mai înainte n-o putea şti sau bănui niciodată de-abia gonirăm aşa vreo jumătate de kilometru spre vest că şi dădurăm de-o trupă de douăzeci de indieni.

Nu ştiam dacă sunt indieni duşmanii noştri sau oamenii lui Hanu. Black li se adresează acestora pe un ton energic şi-i întreabă ce caută acolo. În aceiaşi clipă Marian îşi îndepărtă largul veşmânt indian, pentru a ieşi la iveală brâul de argint pe care-l purta şi pe care-l lumină cu ajutorul lămpii sale de buzunar. Rezultatul se văzu imediat, cu strigăte de furie grupul de indieni se năpusti spre noi. Pumnalele lor scânteiară în lumina lunii. Ne găseam oarecum în dezavantaj faţă de aceşti fanatici. Aceştia ne erau superiori numericeşte şi erau urmăriţi de ură şi disperare. Ştiau prea bine că erau pierduţi, de asemenea şi cauza lor dacă noi învingeam.

Urmă o luptă înverşunată. Nu mai era timp să ne tragem pistoalele. Trebuia să ne apărăm acu numai cu pumnii contra pumnalelor duşmanilor noştri.

Ca un apucat se repezi Pongo printre indieni. Loviturile sale cosea inamici unul după altul. Chiar şi Maha intră în luptă neutralizând câţiva indieni. Curând ajunserăm să fim în număr egal pe câmpul de bătaie. În această clipă se auzi în spatele nostru:

— Aici este Hanu, vă venim în ajutor.

Marian în chemă repede pe Maha lângă el. Într-o clipă furăm înconjuraţi de indieni, care se repeziră asupra duşmanilor noştri. Maha în focul încăierării nu i-ar fi putut deosebi lesne pe duşmani de prieteni, iar noi ne săturasem deja până peste cap.

Atacul oamenilor lui Hanu decise soarta bătăliei. Acei duşmani care nu fuseseră ucişi în luptă fură legaţi. Noi n-am mai pierdut timpul ci ne grăbirăm spre vest. Curând se văzură siluetele aplecate asupra şinelor. Aici se adunaseră majoritatea fanaticilor. Începu din nou lupta şi mai încrâncenată. Din nou potrivnicii noştri se găseau în avantaj prin forţa numărului. De data asta ne pregătirăm pistoalele.

După aproximativ o jumătate de oră fanaticii au fost învinşi.

Majoritatea acestora zăceau la pământ împuşcaţi sau în neputinţă de-a relua lupta.

În timp ce prizonierii care aproape toţi erau răniţi, au fost legaţi, Pongo făcu un salt spre un tufiş bogat. Un ţipăt se auzi imediat ce silueta lui năvăli spre tufiş. Uriaşul Pongo apăru ţinând în pumni lui de fier un indian care se zbătea zadarnic. Când am îndreptat lumina lămpilor noastre de buzunar asupra indianului, ne-a fost dat să trăim o surpriză. În faţa noastră îl aveam acum pe bătrânul indian care îl mistificase pe Hanu şi care hotărâse asupra sorţii noastre. Iată că-l

aveam acum în mână şi pe capul întregii răzmeriţe.

După cum am aflat şi-n oraş se dădură câteva lupte. Hanu îi cunoştea pe aceia care se alăturaseră plănuitei răscoale. În decursul zilei aceştia au fost prinşi şi ei. Cu aceasta un masacru foarte probabil fusese îndepărtat. Guvernatorul păli numai când Black mai târziu îi povesti ce era să se întâmple şi după ce-i raportă evenimentele sângeroase ce se petrecuseră cu o noapte în urmă.

Marian declină toată mulţumirea guvernatorului, spunându-i că povara întregii reuşite se sprijinise pe umerii lui Pongo. Fără ajutorul lui venit în ultimul moment nu mai eram în viaţă. Sfârşitul nostru însemnând şi declanşarea grozăviilor. Toate onorurile care ni se făcură sau care voiau să ni se facă nu erau pe placul nostru, de aceea ne gândeam cum să le evităm!

Când ne gândeam cum să procedăm fără a jigni pe nimeni năvăli în camera noastră inspectorul Blak. Era tare necăjit şi dezorientat.

În puţine cuvinte ne-a împărtăşit ce i s-a întâmplat.

Fratele său care deţinea un post de inspector similar cu al său, dar la Calcutta îi ceruse ajutorul. Soţia şi fiica lui dispăruseră.

Scrisoarea fratelui său era destul de dezordonată dar reieşea totuşi că bănuia cine putea fi făptaşul. Nimic nu ne mai putea opri acum. Îi şi promiserăm lui Black ajutorul nostru.

Guvernatorul trebui să cedeze când îi mărturisirăm că salvarea celor două vieţi trecea deasupra tuturor onorurilor.

Aventurile submarinului Dox 216

Hans Warren

I
ŞANTAJISTUL

— FOARTE NEPLĂCUT! Inspectorul Black din Puri ne-a anunţat sosirea fratelui său, telegrafic, zise Marian cu voce înceată. Să vezi că cei patru poliţişti de colo fac parte din garda de recepţie.

Inspectorul, a cărui asemănare cu fratele său din Puri era frapantă, examina cu atenţie pasagerii micului vaporaş de coastă care ne-a adus din Puri la Calcutta. El tocmai îşi scosese cascheta tropicală şi recunoscându-ne în sfârşit ne făcea semne febrile.

— Acum ştiu de sosirea noastră şi oamenii care i-au răpit soţia şi fiica, remarcă prietenul meu supărat, în vreme ce răspunse la salutul inspectorului de poliţie, care ne făcea semne cu însufleţire. Trebuia să ştie doar că el este ţinut sub observaţie, acum să ştii că vom avea parte de la-nceput de neplăceri.

Şi neplăcerile de care vorbea Marian începură mai repede decât ne-am aşteptat, când de-abia terminase acesta cuvintele.

Tocmai îmi repuneam casca pe cap când simţii o lovitură zdravănă pe marginea acesteia.

Îmi luai casca în mână şi spre surprinderea mea, văzui două găurele mici circulare spre creastă. În acelaşi moment Marian mă împinse cât colo scrâşnind furios:

— De necrezut ce repede a trecut banda duşmanilor la atac! Par să fie duşmani foarte primejdioşi. Se poate să fi tras de pe unul din schooner-urile ce stau ancorate acolo în golf.

Mă luă cu frig! Şi nu era de mirare, doar scăpasem ca prin minune de la o moarte imediată.

— Poate că te înşeli totuşi Mariane, mă amăgii eu. Cred c-a fost mai degrabă o întâmplare. Poate c-a tras cineva de la mare distanţă, de asta nici n-am auzit nici o împuşcătură. De unde să fi observat puşcaşul tău, că noi tocmai l-am salutat pe inspector.

Marian îmi arată acum cele două găuri din casca mea tropicală, făcute de gloanţe şi zise:

— Împuşcătura a venit pieziş de undeva de sus, după cum poţi deduce şi tu, examinând poziţia găurilor, ochitorul probabil a stat undeva la înălţime în plasa vreunui catarg de pe unul din schoonerele astea apropiate, de unde se deschide o perspectivă amplă atât asupra cuterului cât şi a cheiului. N-a slobozit glontele decât după ce Black ne-a salutat. Să sperăm că vom coborî de pe cuter încă vii. Ar fi totuşi mai bine să rămânem la adăpostul hornului ăstuia masiv de pe vas şi să-i facem mai bine semn inspectorului să vină încoace. Poliţiştii vor examina cu atenţie schoonerele astea mai aproape de noi, în timp ce noi vom debarca. Iată că vine şi Pongo, să se fi tras oare şi asupra lui?

Uriaşul negru îşi trase uriaşul lui cuţit de spintecat rechini şi-i privi cu atenţie mânerul. După care spuse zâmbind:

— Glonţ lovit aici în mâner. Pongo avut mare noroc.

Într-adevăr gloanţele loviseră-n mânerul din lemn tare al cuţitului lui Pongo, străbătând până la lama din oţel, un semn că ochitorul dispunea de o armă excelentă.

În larma inerentă debarcării pasagerilor, detunătura nu a fost băgată în seamă de nimeni, inspectorul Black tocmai urca scara de frânghie grăbindu-se spre Marian care-i făcea semne de pe punte.

— Ce s-a întâmplat domnilor, întreabă inspectorul Black, imediat ce se făcură prezentările. Arătaţi de parcă vi s-ar fi întâmplat ceva, chiar acum.

Marian îi povesti pe scurt despre cele două împuşcături mişeleşti. Black, a cărei faţă se schimonosi pe loc scoase un ţipăt de groază şi consternare şi aproape mecanic făcu semn celor patru poliţişti să se apropie.

Şi aceştia veniră cât putură de repede pe punte, unde inspectorul le dădu imediat instrucţiunile necesare.

Ne adăpostirăm cu toţi în umbra coşului vasului nostru, singurul care oferea protecţie în condiţiile noastre. Cu mâinile pe paturile pistoalelor, poliţiştii examinau cu atenţie schoonerul cel mai apropiat.

Acum puteam îndrăzni să debarcăm, puşcaşul se va feri desigur să se deconspire printr-un nou atac deoarece poliţiştii l-ar fi descoperit cât ai zice peşte. Aproape toţi poliţiştii care-şi fac serviciul în India Britanică se bucură de-o instrucţie desăvârşită şi sunt minunaţi ochitori.

Avurăm prevederea de a părăsi cuterul în apropierea unor grupuri mai compacte de călători. În felul acesta eram cel puţin feriţi de-a fi împuşcaţi în spate.

Un automobil de culoare închisă ne aştepta deja parcat pe chei şi atât şoferul cât şi însoţitorul lui erau poliţişti, care fură informaţi repede de către Black cu privire la atentat.

Imediat ce am luat loc în automobilul închis a căror geamuri au fost trase, un obiect zbură prin unul din geamuri care a mai rămas deschis. Chiar între noi, fâsăi ceva după care plesni pe canapeaua de piele şi spre groaza noastră acum se ridică, o cobră cu punga de venin de la gât umflată de furie sâsâind. Încremenirăm nemişcaţi aşa cum eram. Cea mai mică tresărire ar fi înfuriat reptila care-ar fi răspuns cu o muşcătură, ce n-aveam nici o îndoială, s-ar fi dovedit mortală.

Secunde de groază se scurseră, cobra era înfuriată fără îndoială, dar chibzuia mai întâi pe care dintre noi să-l atace primul. Salvatorul nostru a fost Pongo. L-a împins cât colo pe inspectorul Black, care stătea ca vrăjit în faţa uşii maşinii deschise acum, privind târâtoarea, se repezi şi apucă reptila chiar de desuptul pungii umflate cu venin,

după care o scoase afară din maşină. Reptila se zbătu cu furie în mâna lui Pongo, dar în pumnul uriaşului, nu avea nici o şansă. În cele din urmă şi-a scos cuţitul de rechin şi-i despică capul de trup dintr-o lovitură. Apoi îi aruncă trupul şi se urcă din nou în automobil, reluându-şi locul.

— Bravo Pongo, îţi mulţumim cu toţi.

Black care stătea lângă Pongo era consternat de cele întâmplate.

— Dar a fost grozav, domnilor, exclamă el în cele din urmă, măsurându-l pe Pongo, cu priviri admirative. Aşa ceva n-am văzut, fratele meu mi-a vorbit la telefon despre dumneavoastră, dar cu atâta sânge rece şi un curaj atât de mare nu l-am crezut pe Pongo al dumneavoastră. Acum încep să sper că-mi voi revedea pe cei dragi.

Îl mângâia pe Maha pe cap care stătea între el şi Pongo, se-ntoarse şi-i aruncă lui Marian o privire rugătoare.

— Mă veţi ajuta, nu-i aşa domnilor? Lupta asta va trebui s-o ducem împotriva unei bande foarte periculoase, de asta v-aţi putut convinge singuri cu ocazia atentatelor. Cât de siguri se mai pot simţi azi oamenii dacă membrul unei bande poate să iasă dintre pasageri şi să arunce un şarpe în automobile fără a se teme că va fi descoperit. Mi-e atât de penibil că v-am pus vieţile în pericol, dar acum aţi rămas singura mea speranţă de a-mi mai vedea soţia şi fiica.

— Dumneata vorbeşti de-o anume bandă de parcă ai cunoaşte-o, ai primit vreo veste în acest sens? Avem vreun punct de plecare?

— Încă nu, dar femei şi copii au mai fost răpiţi în oraşul nostru şi repuşi în libertate în schimbul unei sume de răscumpărare foarte mare. E vorba de-o bandă de şantajişti aici, care calcă peste cadavre când este vorba de promovarea intereselor lor. Ştim numai că există o bandă care se ţine la gura de vărsare în delta Gangelui şi care are renumele de „Spaima Sundarbansului”.

Până acum orice încercare de a-i prinde a eşuat.

— Da, Sundarbansul este un teren ideal pentru oameni care se sustrag legii. Mă mir numai că până acum cercetările n-au dat nici un rezultat, a spus Marian. Doar poliţia britanică este foarte activă în astfel de cazuri.

— Activi suntem noi, dar rezultatele lipsesc, spuse cu necaz Black. În afară de bărci cu motor am antrenat la acţiune şi o escadrilă de avioane, dar n-am putut descoperi nimic.

— Ştiţi cu precizie că banda acţionează în regiunea Sundarbans? Aveţi dovezi în acest sens, se interesă Marian.

— Fireşte! Până acum au fost unsprezece cazuri de femei şi fete răpite care au fost eliberate numai în urma plăţii unor recompense grase. Întotdeauna soţii femeilor sau rudele mai apropiate ale victimelor trebuiau să plătească sumele cerute în regiunea Sundarbans. Banda specifica foarte precis locul unde trebuiau livraţi

banii. Cel care aducea banii trebuia să vină singur într-o barcă cu vâsle şi să intre pe unul din numeroasele canale, care-i era indicat cu puţin timp înainte. Apoi apărea întotdeauna o barcă cu motor, foarte silenţioasă. Banii erau luaţi în primire de către echipaj – întotdeauna erau opt membri – şi abia a doua zi, cei răpiţi erau lăsaţi la porţile oraşului.

— Da, asta pare a fi o dovadă că banda îşi desfăşoară activitatea în Sundarbans, înclină să admită Marian. Dar ar putea fi foarte bine şi-o stratagemă pentru a lăsa impresia că sediul bandei se află tocmai în regiunea aceea. N-aţi încercat să-l supravegheaţi pe emisarul care ducea banii şi astfel că-i prindeţi pe bandiţi?

Black a făcut acum o mină serioasă:

— Am încercat odată. Dar acest caz este cel de al doisprezecelea, despre care vreau să vă vorbesc. Atunci a fost răpită soţia unui bancher. Acesta, un om foarte energic, bogat şi de-un caracter mai brutal, ni se adresase nouă, după ce a primit scrisoarea de răscumpărare şi ne-a cerut să-l urmărim pentru a da de urma bandiţilor. Nu voia să dea banii ceruţi pentru răscumpărare ci a făcut doar un colet aidoma acestora din hârtii fără valoare. Îl urmăririm cu două bărci cu motor, la o distanţă apreciabilă, căutând să facem cât mai puţin zgomot cu putinţă. Ne-am luat toate măsurile de precauţie posibile. Dar banda a fost mai vicleană. Atunci când bancherul a ajuns cu barca lui la o cotitură a râului, am auzit la puţin timp, strigăte puternice. Am pornit cu toată viteza înainte, doar ca să vedem o barcă cu motor, zburând nu alta şi dispărând după următoarea cotitură a râului. Pornirăm cu toată viteza în urmărirea ei, dar barca bandiţilor s-a dovedit mai rapidă şi-n curând a în fost nevoiţi să renunţăm la urmărirea ei.

Totul a fost în zadar. Mai târziu, bancherul ne-a povestit că barca cu pricina ieşise dintr-un desiş de bambuşi imediat ce barca lui a apărut la cotitură. Cu pistolul îndreptat asupra sa banditul l-a somat să-i predea bani. Bancherul îi înmână pachetul cu hârtii fără valoare şi începu să strige, de-ndată ce barca cu motor s-a pus în mişcare.

În dimineaţa următoare nevasta bancherului a fost găsită într-un loc singuratic de către pescari, undeva la marginea oraşului.

A fost înjunghiată. Lângă ea se găseau hârtiile din pachetul fără valoare, ca un reproş mut adresat soţului. De atunci nimeni nu mai are curajul să ne anunţe înainte ca cei răpiţi să fie răscumpăraţi şi să se afle în siguranţă. De-abia după aceea sosesc plângerile. Personal mi-am dat toată silinţa de a descoperi ascunzătoarea bandei, mai ales, după ce comisarul şef m-a însărcinat anume cu misiunea de-a scoate din circuit banda asta perfidă. Cum am reuşit s-o fac, puteţi deduce din aceea că azi chiar soţia şi fiica mea sunt primejduite.

Black tăcu tulburat, privind fix înainte. În cazul său lucrurile se

agravau prin aceea că el nu dispunea de suficienţi bani pentru răscumpărarea celor dragi.

Mie-mi părea că răpirea femeilor a fost un act mai mult de răzbunare din partea bandei decât speranţa de-a primi ceva bani.

— Urâtă treabă domnule inspector, zise cu sinceritate Marian. Soţia şi fiica dumneavoastră sunt răpite de patru zile, aşa cum ai comunicat telegrafic fratelui dumneatale în Puri. Încă nu ai primit nimic o scrisoare în legătură cu suma de răscumpărare pe care va trebui s-o plăteşti. Teamă mi-e că banda nu doreşte în acest caz decât un act de răzbunare. Poate ţin numai femeile ostatece pentru a împiedeca poliţia să-ntreprindă măsuri mai energice.

— Asta mi-am spus-o şi eu, zise inspectorul. În toate celelalte cazuri înştiinţarea cu suma de plată, venea chiar a doua zi. Nici nu ştiu ce atitudine să adopt.

— Cred că vei căpăta veşti cât de curând de la bandă, zise Marian. Cred că va fi vorba de-o cerere expresă şi anume, noi să părăsim cât de repede putem Calcutta şi dumneata să nu te mai ocupi în continuare de afacerea bandei. Păcat. Dacă ai fi primit o somaţie de plată, în acest caz, poate c-am fi reuşit să facem ceva, pe când aşa…

Marian a fost întrerupt chiar la mijlocul frazei. Şoferul a făcut o manevră bruscă, trase pe lateral, după care o luă cu toată viteza pe o străduţă laterală.

În prima clipă am crezut că a fost atins de un glonte, apoi în acelaşi moment, automobilul a primit o lovitură atât de puternică din spate, încât mai să se răstoarne.

Ca o umbră am văzut un automobil masiv de culoare închisă gonind ca un bolid pe lângă noi. Din nou simţi o smucitură, care ne scutură puternic pe toţi. Şoferul a reuşit în ultimul moment să oprească pentru a doua oară maşina, tocmai în faţa unui autocamion de mare tonaj, care era cât p-aci să ne strivească.

Acum a trecut pe contra sens, făcând adevărate slalomuri pentru a evita ciocnirea frontală cu autovehiculele care circulau spre noi. Reuşi să evite accidentul după care îi reuşi în final să oprească şi maşina noastră. După acest tur de forţă şoferul se întoarse calm spre noi, adresându-ni-se:

— De-abia am apucat să văd maşina care voia să ne tamponeze, prin retrovizor, domnule inspector. Şoferul era un indian pe care ni se pare că-l cunosc de undeva. Mi-am dat seama, citind în căutătura hotărâtă, în privirile sale, că vrea să ne lovească cu orice preţ, întâmplă-se ce s-o întâmpla cu propriul lui vehicul.

— Felicitări Fox. Ai acţionat foarte îndemânatec şi cu foarte mare prezenţă de spirit. Poţi să fi sigur că te voi recomanda spre promovare, comisarul şef. Păcat numai că am fost atât de surprins pe moment încât n-am luat numărul maşini.

— Numărul nu se putea citi nici aşa, spuse şoferul, anume l-am urmărit dar era scris evident indescifrabil. Aparent era acoperit cu ulei de maşină peste care s-a depus chipurile un strat gros de praf.

— Perfidă bandă, murmură Marian. De când am debarcat aici pe chei este cel de al patrulea atentat asupra noastră, dacă îl socotim şi pe cel comis asupra lui Pongo. Trebuie să fim foarte prudenţi, vreau să spun, dacă vom ajunge teferi până la sediu, domnule inspector.

Şoferul între timp îndreptase maşina, care din fericire suferise stricăciuni numai la caroserie, la aripa din dreapta a acesteia, din nou spre şoseaua principală unde s-a înscris în traficul normal rutier de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Brav om şoferul dumneavoastră. Aş dori să facă neapărat parte din echipă, atunci când vom declanşa atacul asupra bandei, bineînţeles dacă vom găsi până atunci vreun punct de plecare.

— Asta o să-l bucure cu siguranţă pe Fox. Avem în el un ajutor de nădejde. Deşi îndeplineşte momentan la noi numai funcţia de şofer, a avut câteva însărcinări pe care le-a rezolvat foarte bine. Doamne Dumnezeule, exclamă el acum, sărind ca ars de pe locul său. Un indian alunecase aparent de pe trotuarul pe lângă care mergeam noi acuma şi era cât pe ce să fie călcat de maşină. Numai îndemânarea şoferului căruia îi reuşi în ultima secundă să întoarcă volanul şi prezenţa lui de spirit împiedecase accidentul. Dacă ar fi ajuns sub roţi ar fi fost cu siguranţă pierdut la viteza pe care o aveam.

— Fox, minunat viraj ai…

Şi din nou inspectorului i-a fost dat să fie întrerupt brutal. Un obiect strălucitor zbură pe lângă fereastra maşinii atinse în treacăt obrazul lui Black şi trecu atât de aproape de capul meu, încât fără voie făcui un gest de apărare cu mâna. Cu o pocnitură acesta se opri, apoi lovindu-se de partea din spate a peretelui maşinii.

Fox râse numai nervos şi-şi repuse maşina pe carosabil şi porni cu toată viteza.

— Bătrânul indian şi-a aruncat el însuşi cuţitul, scrâşni el. N-ar fi avut sens să opresc, pentru că am văzut în retrovizor cum s-a ridicat repede de jos şi-a dispărut în mulţimea de trecători.

— Aşa este, domnule Fox. Eşti tocmai omul de care am nevoie dacă este să pornim energic împotriva bandei. Banda asta începe să mă calce pe nervi. Acesta este al cincilea atentat într-un timp atât de scurt. Condu repede acasă la domnul inspector. Acolo vom chibzui în linişte ce măsuri se impun să luăm mai întâi.

— Cotim îndată la dreapta, pe o stradă laterală şi imediat vom ajunge, continuă Fox calm.

Cu mare atenţie ne-am uitat în ambele direcţii, de îndată ce automobilul a ajuns la strada laterală. Acum se mai putea face foarte uşor un atentat.

Nu s-a mai întâmplat nimic. Aşa că străbăturăm strada îngustă şi după vreo sută de metri cotirăm spre dreapta spre un parc mare, bine îngrijit. Doi poliţişti stăteau la intrare şi ne salutară milităros. Drumul ducea printr-o grădină deasemenea foarte bine îngrijită până la un bungalow cochet care se ghicea în fundul acesteia.

— Am ajuns domnilor, spuse Black, frecându-şi mâinile. Mă bucur să vă pot primi ca pe oaspeţii mei.

Singura tristeţe este c-a trebuit să facem cunoştinţă în împrejurări atât de triste.

— Sper că ne putem bucura cu toţii destul de curând domnule inspector, îl consolă Marian.

II
BANDA SE ANUNŢĂ

MARIAN PRIVI CU NEÎNCREDERE în jur înainte de a urca treptele bungalowului. Făcusem doar suficiente experienţe neplăcute cu bungalovuri de acest fel, plasat în mijlocul unor grădini uriaşe, cum era cazul şi aici. Numeroasele tufişuri foarte dese, cum se află pretutindeni, în toate grădinile indiene, oferă duşmanilor noştri o ocazie minunată de-a ne spiona. Întrucât în cursul nopţilor tropicale se ieşea destul de des şi cu multă plăcere în verande deschise, care sunt un apendice obligatoriu la aceste construcţii, foarte adesea am traversat experienţe neplăcute, cu atacuri efectuate mai ales acolo.

Aici locul liber care înconjura bungalowul era foarte mare. Inspectorul Black nu-i scăpă privirea inchizitorială a lui Marian şi zise:

— Dinadins am insistat asupra unui loc viran atât de mare. Altfel, dacă tufişurile ar fi fost mai apropiate de clădire, pericolul de a fi organizate adevărate atentate de acolo asupra reşedinţei ar fi fost mare. Ca inspector de poliţie mi-am făcut foarte mulţi duşmani. Dar toate măsurile de siguranţă nu mi-au servit la nimic, concluzionă el trist. Bandei de şantajişti a reuşit totuşi să-mi răpească tot ce aveam eu mai scump.

— Să mergem cât mai repede în biroul dumitale de lucru, propuse Marian.

— Aş fi de părere să lăsăm o santinelă de-ncredere aici la fereastră, pentru a împiedeca orice neplăcere sau surprize ulterior, apoi va trebui să-mi relataţi exact, împrejurările în care s-a produs răpirea, spuse Marian.

Black deschise uşa următoare, care da într-un culoar larg ce împărţea bungalowul în două. Doi poliţişti săriră în picioare când intrarăm în mica încăpere.

— Un indian s-a strecurat undeva în împrejurimile casei, raportă unul dintre ei. A dispărut foarte repede când l-am somat să stea pe loc.

Se pare că a apărut din dosul tufişurilor acelea de hibiscus. Colegul meu Joerney a cercetat destul de minuţios grădina dar n-a găsit nimic şi nici nu cred că va găsi.

— Destul de neplăcut, a spus inspectorul, acum ne putem aştepta la orice. Aş putea paria că indianul acesta plănuieşte un atentat împotriva noastră. Dar cum s-o dovedeşti!

— Nu cumva indianul s-a aţinut prin preajma ferestrei care dă-n biroul de lucru al domnului inspector? se întreabă Marian.

— Ba chiar pe acolo, sir!

— Atunci atenţie când vom păşi în birou. Să n-o facem înainte de-a ne uita pe fereastră. Poate descoperim ceva necurat.

— N-a prea avut timp ca să facă cine ştie ce, deşi un şarpe otrăvit tot ar fi putut arunca, interveni Black. Dar în privinţa măsurilor de prevedere sunt de acord cu domnul Farrow. Veniţi domnilor s-aruncăm o privire pe fereastră.

Părăsiră bungalowul şi o luarăm spre partea din dreapta a casei. Cu mare atenţie examinarăm tufişul cel mai apropiat, care se găsea totuşi la vreo treizeci de metri. Pentru un puşcaş care se ascundea acolo, ar fi fost floare la ureche să tragă din ascunzătoarea aceasta asupra noastră.

Deodată tufişul se mişcă şi noi şi duserăm mâna la pistoale pentru a fi pregătiţi, când un poliţist englez ieşi la iveală acum. Ţinea pistolul în mână şi întorcându-ne spatele examina acum cu atenţie tufişul pe care îl părăsise.

— Hello, Joerny, strigă Black, ce-ai descoperit?

Poliţistul nu răspunse, ci făcu doar o mişcare de apărare cu mâna. Aparent făcuse o descoperire importantă. Mă îndreptai spre Marian pentru a-i şopti ceva şi băgai de seamă că prietenul meu îl examina cu multă atenţie pe poliţist în timp ce-şi ducea încet mâna la şoldul drept unde-şi ţinea pistolul.

— Haideţi domnilor. Să mergem încet într-acolo, şopti inspectorul. Sigur că Joerny a descoperit ceva foarte important. Este doar un tip capabil.

Black ne-a luat-o înainte cu un pas. Mă uitai la Marian – când mai eram la o depărtare de douăzeci de metri faţă de poliţistul care-şi trase acum pistolul de la brâu. Nu ştiam ce intenţie are dar după trăsăturile feţei sale ştiam că bănuia apropierea unui pericol. Pentru orice eventualitate îmi scosei şi eu pistolul, trăgându-l piedeca. Bănui că Marian prevedea pericolul ca venind de undeva din faţa tufişului în care stătea poliţistul englez. Inspectorul Black mai era încă la cinci metri în spatele poliţistului când îl întreabă în şoaptă:

— Joerny, ce vezi acolo?

În aceiaşi clipă poliţistul se roti pe călcâie, mai văzui o figură întunecată sub chipiul uniformei şi mâna acestuia se ridică ca pentru a

trage – concomitent detună şi pistolul lui Marian. În acelaşi timp trosni şi împuşcătura poliţistului dar între timp braţul acestuia păru serios şi dureros atins când ţeava pistolului descărcat se-ndreptă spre pământ. Gloanţele prietenului meu îl rănise la braţul care ţinea arma….

Rana părea să fi destul de gravă, încât poliţistul căzu în genunchi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar acesta-i un indian, strigă Black îngrozit.

Pongo şi sărise asupra lui, îi smulse arma, îl aruncă pe rănit la pământ şi-ncepu deîndată să-l lege cu un ghem de sfoară pe care o purta din prevedere în buzunarul pantalonilor săi.

— I-am zărit întâmplător mâinile nefiresc de bronzate, spuse Marian calm, atunci când se întorsese. Am bănuit de-ndată o cursă aici. Pongo se pare că l-a bănuit şi el de la bun început.

Pongo încuviinţă cu capul şi acum îl înşfăcă pe rănitul legat târându-l până pe veranda bungalowului.

— Dumnezeule, dar atunci ce s-a întâmplat cu Joerny, doar nu l-or fi ucis! Trebuie să-l căutăm neapărat domnilor!

— Stai, strigă Marian de-ndată ce inspectorul se repezi spre tufiş, s-ar putea să mai fie încă indieni în grădină. Să-l lăsăm mai întâi pe Maha în recunoaştere. Îl va găsi el pe orice indian ascuns aici!

Pongo care, venise în fugă din nou în grădină, după ce-l depuse jos pe indian, îi şopti ceva ghepardului nostru, care acum se ţinea foarte strâns lipit de Pongo.

— Caută Maha! Şi animalul ascultător o zbughi în desişul de unde apăruse înainte indianul. Pongo îl urmă primul, ţinându-şi cuţitul de spintecat rechini gata pregătit în mâna dreaptă. Noi ne trăsesem deja pistoalele.

Chiar în faţa celui mai stufos tufiş se opri, aplecându-se fulgerător lovind cu dreapta-i nimicitoare asupra unei mogâldeţe care stătea lungită la picioarele lui, oprindu-se apoi în ultima clipă.

Pe jos stătea lungit un corp nemişcat aproape ascuns în desiş. Era poliţistul Joerny căruia indianul îi luase uniforma, după ce-l trimisese mai întâi în lumea viselor. Se pare că funcţionarul de poliţie fusese ameţit cu o lovitură de pumn în tâmplă. Pongo îl scutură din răsputeri acum, dar leşinul acestuia se pare era mai adânc, încât nu-şi reveni de-ndată.

Nu ne rămânea altceva de făcut decât să-l lăsăm deocamdată în starea care se află, între timp având intenţia să cercetăm mai în amănunt grădina asta întinsă. Era un lucru nu lipsit de primejdii, deoarece din dosul fiecărui tufiş poate să stea un duşman care să ne-o ia înainte atacându-ne, ne ţinem aproape unul de altul, bazându-ne pe instinctual ghepardului, care, eram sigur că ne va da de veste imediat ce va mirosi picior de indian.

Numai după ce ne-am asigurat că numai există nici un indian în grădină, ne-am întors în bungalow. Pongo la adus pe Joerny, care mai era leşinat, pe verandă la aer. Cu ajutorul apei reci am reuşit în cele din urmă să-l trezim din leşin, dar acesta nu ne putea da nici o informaţie în plus, decât atât că primise o lovitură nimicitoare în tâmplă, după acre căzuse imediat în nesimţire. Nu-şi mai amintea nici cum a fost dezbrăcat de uniformă.

Inspectorul a început să-l interogheze pe indianul prins, dar din nefericire, nu a izbutit nici cu binele, nici cu răul să scoată o vorbă de la el. Rămase mut ca peştele. Inspectorul dădu în cele din urmă dispoziţia ca indianul să fie transportat în clădirea poliţiei. Cei doi camarazi ai poliţistului Joerny rămaseră muţi de uimire când auziră ce i s-a întâmplat colegului lor. Acum interveniră pe lângă inspector pentru a-i include neapărat în echipa de intervenţie împotriva bandei de şantajişti până într-atât îi înfuriară îndrăzneala fără seamăn a acestor ticăloşi.

Black promise că-i va include în echipă şi ca o primă însărcinare, prin rotaţie unul din aceştia aveau să facă de gardă în faţa bungalowului.

Înainte de a intra înăuntru, mai verificarăm o dată, privind preventive de-a afară în interiorul locuinţei, dar nu observarăm nimic ce ne-ar fi trezit bănuiala. Totuşi Black spuse:

— Domnilor pe masa de lucru din biroul meu se află un plic, care ştiu sigur că nu era înainte acolo. Ordonanţa mea s-a obişnuit ca poşta să-mi fie pusă întotdeauna în sertarul din dreapta.

— Singura explicaţie este că indianul care l-a doborât pe Joerny a aruncat apoi scrisoarea pe fereastră. Să ştiţi domnule Black că acum va urma şi cererea de răscumpărare din partea bandei, îşi dădu Marian cu părerea. N-ar fi rău, pentru că vom avea să fim şi noi la locul de predare a banilor. Să intrăm domnilor!

Ne-am grăbit să intrăm în casă, fiind totuşi atenţi, întrucât până acum ne puteam da seama prea bine de gradul de periculozitate al acestei bande şi deşi nu puteam descoperi nimic care să ne alarmeze, în sinea noastră eram pregătiţi pentru orice.

Marian împinse uşa larg, se opri şi privi cu atenţie biroul. Black stătea în stânga lui, iar eu la dreapta, aşa că toţi trei puteam privi deodată în încăpere, în timp ce Pongo privea din spatele nostru, de-a dreptul peste capul lui Marian.

— Totul pare în ordine, zise inspectorul, putem intra domnilor!

Dar de ce Marian mai şovăie încă şi de ce privea fix spre masa de lucru? După ce în sfârşit intrarăm şi Black întinse mâna să ia scrisoarea prietenul meu strigă precipitat:

— Stai domnule Black, doar nu vrei să mori înainte de vreme!

Îngrozit Black îşi trase brusc mâna înapoi şi întreabă cu îndoială în

glas:

— Este ceva în neregulă aici?

— Din pragul uşii am văzut la lumina lămpii că scrisoarea este presărată cu un praf foarte subţire şi strălucitor. Şi aş mai îndrăzni să mai afirm că praful acesta în contact cu pielea mâinii provoacă otrăvirea întregului organism având consecinţe, mai degrabă sau mai târziu moartea.

— În acest caz doar n-aş mai fi putut plăti răscumpărarea pentru membrii familiei mele, dacă ar fi vorba de otravă spuse inspectorul, sau crezi dumneata domnule Farrow că în plic în afară de otravă se găseşte o foaie albă de hârtie? Şi-n acest caz scrisoarea a fost menită să mă otrăvească doar?

— Aşa-mi vine să cred. Totuşi dacă otrava are acţiune lentă, banda vrea să-ncaseze întâi răscumpărarea şi apoi să te omoare şi pe dumneata. Se găsesc nişte mănuşi groase pe aici pe care le putem ulterior sacrifice?

— Un moment, zise Black părăsind încăperea. M-am folosit de acest prilej adresându-mă lui Marian:

— Crezi cu adevărat că banda asta este atât de bine informată? Am trecut prin multe, dar încă niciodată prin aşa ceva. Conducătorul bandei ar putea fi un geniu în felul lui.

— Cam asta şi este. Cred că şi-o fi închipuit că şi noi vom citi scrisoarea şi deci suntem incluşi în planul lui de nimicire. Şi-a luat astfel o măsură de prevedere în cazul când atentatul asupra noastră nu va reuşi, aşa cum a şi fost.

Black s-a întors cu mănuşile. Marian şi le puse şi apoi deschise scrisoarea spunându-ne:

— Nu vreau să mişc prea mult scrisoarea. S-ar părea să fie vorba de-o pulbere ce se evaporă uşor pentru a ajunge în aer şi prin respiraţie în plămâni. Domnule Black, cunoaşteţi vreun chimist de încredere în Calcutta, care ar putea examina pulberea?

— Da, domnule Farrow, profesorul Keller este bine cunoscut şi lucrează de ani de zile în colaborare cu justiţia şi poliţia. Tocmai otrăvurile constituie punctual lui forte.

— Minunat, zise Marian şi acum să vedem ce scrie aici.

„Domnule inspector Black

Soţia şi fiica dumneavoastră vor fi eliberate, dacă azi la ora douăzeci şi două ne vei înmâna suma de o mie de lire sterline. Dacă nu dispui de suma asta, poliţia va îngriji să facă rost de aceşti bani, pentru cel mai capabil inspector de poliţie din Calcutta care luptă împotriva Sundarbansului.

Vino cu barca pe cursul râului Hughi până la cel de al patrulea canal, care duce spre vest. Urmează canalul până la braţul al treilea al deltei Gangelui. Aşteaptă acolo. Noi vom veni după bani. Să şti că soţia şi fiica îţi

vor fi omorâte dacă vei chema ajutoare. Aventurierii pe care i-ai chemat în ajutor nu se pot nici ei măsura cu noi şi aceştia vor muri dacă vor încerca să ne întindă vreo cursă. Nu uita că hotărăşti viaţa celor apropiaţi dumneatale.

Adu singur banii! Apoi îţi vei recăpăta pe cei dragi. Poţi să încerci apoi să ne prinzi cu noile dumitale ajutoare.

Nu ne este teamă de aceştia.

Spaima Sundarbansului"

— Acum ştim cel puţin unde să-i găsim, spuse Marian, în timp ce punea scrisoarea cu foarte mare grijă înapoi în plic. Scrisoarea este bine ticluită şi totuşi banda a făcut două greşeli:

— Greşeli, cum aşa? întreabă Black. În forma în care a fost scrisă şi aici se respectă acelaşi tipar de adresare ca şi-n celelalte cazuri de răpiri. Inspectorul tăcu, dar şi Marian păstră încă tăcere, după care Black reluă:

— Că ei nu se tem de noi, au dovedit-o doar prin numeroasele atentate pe care le-au comis asupra noastră până acum.

— Ba dimpotrivă aş spune-o, se tem chiar foarte mult, altfel nici măcar n-ar pomeni-o. Să mergem la profesorul Keller. Trebuie să aflăm cât timp acţionează otrava. De asta depinde ce vom întreprinde astă-seară.

— Aş îndrăzni să te contrazic în acest punct domnule Farrow, zise Balck. Dacă este vorba într-adevăr de-o otravă mortală n-ar fi scris banda la sfârşitul scrisorii că noi vom încerca prin toate mijloacele să-i dăm de urmă şi s-o neutralizăm. Apoi n-aş putea astă-seară să aduc banii. Pe de altă parte atentatele n-ar fi fost necesare. Dacă sunt mort n-aş putea doar să plătesc nici o recompensă, nu?

— Soţia dumneatale n-are alte rude în oraş? se interesă acum Marian.

— Ba da, veni răspunsul. Tatăl ei trăieşte aici în oraş şi este un om foarte bogat.

— Păi vezi. El ar plăti cu siguranţă răscumpărarea pentru fiica sa şi nepoată. Chiar guvernul ar fi dispus până la urmă să plătească pentru soţia şi fiica unui funcţionar destoinic şi credincios.

— În acest caz, întreaga afacere capătă o altă perspectivă, admise Balck. N-ar fi mai bine să trimitem un mesager la profesorul Keller în loc de a merge noi. Dacă ne arătăm din nou pe stradă, ne vom expune unor noi atentate şi cine poate garanta dacă le-am supravieţui de data asta?

— Va trebui să ne asumăm acest pericol. Trebuie să merge noi la profesor. Probabil că bungalowul dumitale este supravegheat în permanenţă de către membrii bandei. Un poliţist ar putea fi ucis cu uşurinţă. Dacă banda intră apoi în posesia scrisorii îşi va da seama că

i-am aflat intenţiile. Pe de altă parte trebuie neapărat să ştiu cu ce fel de otravă avem de-a face, abia apoi aş putea să cântăresc în linişte ce avem de făcut pentru astă-seară.

— În sfârşit, dacă crezi că este important să mergem noi înşine la profesorul Keller, atunci s-o facem. Ne putem folosi de maşina mea, conchise Black.

— Aşa este cel puţin mai bine. Fox, excelentul dumitale şofer, va şti să ocolească toate pericolele rutiere, banda nu va ştii încotro o luăm nici aşa. Prin urmare un atentat ar putea avea loc numai în apropierea acestui bungalow.

— Aşa este, a fost de acord inspectorul. Îl voi înştiinţa imediat pe Fox. Mergem cu toţii nu-i aşa?

— Ar fi bine dacă Pongo va rămâne aici, răspunse Marian. În timpul absenţei noastre ni s-ar putea pune aici nişte capcane noi, în care am putea cădea la întoarcere. Oricum nu vom rămâne prea mult la profesorul Keller. Dacă acesta este într-adevăr corifeul chimiştilor locali, nu-i va fi greu să ne spună repede despre ce fel de otravă este vorba în acest caz. Să sperăm că-mi va adeveri bănuielile pe care le am deja. În acest caz putem conta încă astă-seară pe un succes.

Inspectorul l-a privit uimit pe camaradul meu şi scutură capul:

— Dumnezeu ştie numai domnule Farrow, asta ar fi o minune. Ne trudim doar de săptămâni întregi să dăm de urma acestei bande blestemate, ca să avem cel puţin un punct de plecare, dar totul a fost zadarnic. Şi dumneata vrei ca s-o faci într-o zi. Asta chiar că sună fantastic şi de necrezut!

— Câteodată tocmai unuia care vine de afară îi surâde succesul. Ceva tot am realizat până acum. Un membru al bandei a căzut în mâinile noastre. Ceilalţi vor urma la rând. Dă-mi rogu-te un plic mai mare în care să pun scrisoarea asta.

Black caută în sertarul său, de unde a luat un plic mare şi-l oferi lui Marian care puse scrisoarea ce voia să fie examinată. Îşi scoase mănuşile având grijă să nu atingă cu pielea partea exterioară a acestora, care venise în contact cu bănuita scrisoare otrăvită. Împături chiar şi mănuşile din piele într-o coală mare de hârtie şi le împachetă să le ia şi pe acestea cu noi.

— Pongo, se adresă el uriaşului. Ai grijă să nu se apropie nimeni de casă. Avem de a face aici cu o bandă extrem de rafinată şi vicleană, te-ai convins singur până acum. Nu te expune nici tu unui pericol inutil. N-ar avea nici un sens. Oricum vom căuta să ne întoarcem repede.

— Pongo are bine de grijă. Nici un duşman nu se apropie de casă. Pongo cu Maha merge-n jurul casei, ne asigură credinciosul nostru uriaş.

— Bine Pongo, fii cu ochii în patru!

Uriaşul se mărgini să dea din cap şi-şi duse mâna la uriaşul lui cuţit

de spintecat rechini. Împreună cu Maha forma o echipă redutabilă. Doar de la distanţă i-ar putea cineva primejdui pe cei doi. Pongo şi-ar da seama numai decât cu ajutorul lui Maha dacă vreun duşman s-ar mai aţine prin tufişuri.

Oarecum asiguraţi, ne urcarăm în automobilul care o porni cu toată viteza şi se-nscrise în traficul stradal. În faţa porţii mari pe care ne-o deschise un poliţist în uniformă, un indian care părea la început a fi un trecător oarecare ridică braţul. L-am văzut întâmplător şi le-am spus şi camarazilor observaţia mea.

Dacă era un membru al bandei şi prin asta îşi înştiinţa tovarăşii nu am putut stabili cu precizie, întrucât maşina prinse acum prea mare viteză.

Se poate să fi fost un trecător nevinovat, se poate să fi fost şi-un membru al bandei, postat ca în sistemul releelor anume pentru a anunţa plecarea noastră.

Pentru orice eventualitate ne traserăm din nou pistoalele şi le ţinurăm pregătite pe genunchi. Cât despre Pongo nu trebuia să ne facem nici o grijă, el ştia cât de periculoşi sunt duşmanii noştri şi va avea mare grijă. Chiar dacă până la profesorul Keller nu ni se întâmpla nimic, la întoarcere, va fi mai greu pentru noi decât pentru Pongo. Trebuia să ne aşteptăm la numeroase şi perfide atentate asupra noastră, aşa cum ne obişnuisem deja.

Marian îi împărtăşi temerile sale, lui Black care răspunse:

— O parte din pericole le-am putea evita dacă la întoarcere vom lua alt drum. Vom face un ocol mai mare şi vom ajunge la poarta locuinţei mele venind dintr-o cu totul altă direcţie. Cei ce ne pândesc pe o anumită rută vor aştepta degeaba. Dar ce se întâmplă acolo? se întrerupse el.

Ajunserăm deja într-o stradă foarte animată a oraşului şi de aceea Fox trebui să reducă viteza. Traversam tocmai o stradă foarte aglomerată când dintr-un grup compact de indieni, unul din aceştia îşi ridică braţul ca pentru zvârlitură! Puserăm mâna instinctiv deja pe pistoale deşi nu ne puteam permite să tragem. Ar fi stârnit o tevatură prea mare şi tocmai asta voiam să evităm. Braţul indianului se repezise înainte, când în aceiaşi clipă, sări un indian tânăr, mlădios, cu-o săritură de panteră asupra altora, care-i stăteau pe partea opusă. Datorită surprizei şi ciocnirii produse, o parte din indieni căzură la pământ, iar o alta se dădu cu câţiva paşi înapoi. Şi indianul care se pregătea să arunce ceva, a fost inclus în această îmbulzeală şi a fost împins deoparte. De fapt un obiect mic şi strălucitor zbură într-adevăr din mâna lui spre noi, dar datorită ciocnirii, acesta nu-şi atinse ţinta propusă.

Obiectul căzu undeva în spatele maşinii noastre, pe pământ. Prin geamul din spate am apucat să mai văd cum o dâră subţire de fum se

ridica din locul impactului obiectului misterios cu pământul.

Cu siguranţă că era vorba de un gaz ameţitor dacă nu cumva mai rău. Cu gaze de genul acestora, indienii erau prea mult deja familiarizaţi. În ciuda primitivismului unei astfel de bombe cu gaz ad-hoc, acestea pot face mult rău când îşi ating ţinta. Şi asta ne fusese dat s-o experimentăm deja pe pielea noastră în decursul numeroaselor noastre aventuri în această ţară.

Probabil că indienii au învăţat în această privinţă multe lucruri de la fraţii lor chinezi, care erau experţi de secole în astfel de lucruri.

Pistoalele noastre nu-şi mai aveau rostul acum, oricum deja nu mai aveam nici o ţintă. Grupul de indieni se răspândise care încotro. Chiar şi tânărul indian, care prin intervenţia sa probabil ne salvase, dispăruse şi el.

— Mergi mai departe, strigă Marian când Fox care frânase între timp, întoarse capul. Şoferul nostru observase şi el incidentul. După ce lăsasem în urma noastră strada aceea populată şi automobilul îşi recăpătase din nou viteza iniţială, Marian ne spuse:

— Sper ca profesorul Keller să-mi confirme bănuiala. Putem să luăm şi la întoarcere acelaşi drum, membrii bandei se vor feri doar să facă mare tapaj cu atentatele în oraş. Cred că vom ajunge în siguranţă la bungalow.

— Sunt foarte curios la ce te aştepţi, spuse Black. Eram şi eu curios la ce se referea Marian.

Aproape că-l invidiam pe Pongo pentru impasibilitatea lui. Dar cât de mult am subapreciat viclenia duşmanilor noştri, îmi fu dat s-o aflu curând.

III
AVENTURA LUI PONGO

PROFESORUL KELLER locuia într-un bungalow cochet, înconjurat de o grădină foarte mare, în care creşteau şi câţiva copaci de junglă uriaşi. Am reuşit să ne apropiem cu automobilul nostru foarte aproape de locuinţa profesorului, deşi pentru câteva minute am fost nevoiţi s-aşteptăm în faţa porţii sale, după ce sunasem pentru ca în sfârşit s-apară un servitor indian care ne deschise uşa. Minutele care se scurseră astfel fură destul de neplăcute, dar se pare că numai pentru Black şi pentru mine, întrucât noi stăteam deja cu pistoalele pe genunchi gata de-a interveni imediat de-ndată ce ceva ar fi deşteptat bănuielile noastre.

Marian dimpotrivă părea că nu se gândeşte la nici un pericol îşi pusese pistolul înapoi în centură şi acum medita în tăcere de unul singur, de parcă nici un pericol nu l-ar fi putut pândi. Mă mira atitudinea lui cu atât mai mult, cu cât de câteva minute de-abia

scăpasem cu viaţă dintr-un alt atentat înfăptuit împotriva noastră. Numai din întâmplare atentatul fusese zădărnicit prin saltul neaşteptat al tânărului indian, ale cărui motive deocamdată rămăseseră-n ceaţă pentru noi. Ciudat era că tânărul dispăruse atât de neaşteptat. Se pare că-l apucase pe făptuitor şi-l ţinuse până reuşirăm să trecem cu maşina înainte.

Motivele care-l făcuseră să acţioneze astfel fireşte a rămâneau deocamdată necunoscute. De la gândurile astea mă distraseră numai deschiderea porţii. Maşina pătrunse într-o grădină admirabil întreţinută. Lângă bungalowul de mărime potrivită fusese ridicată o clădire nouă, lungă cu ferestre mari, laboratorul profesorului. După ce coborârăm din automobil se deschise o uşă laterală din acest nou corp de clădire şi profesorul Keller ieşi în întâmpinarea noastră.

Nu era deloc o prezentare oficială necesară, venită din partea inspectorului Black. Profesorul îşi trădă prin toată înfăţişarea sa, caracterul său şi personalitatea unui adevărat om de ştiinţă, nu a unui om îmbătrânit, obez de munca de cercetare, ci a unuia modern, deschis la toate cuceririle contemporane. Profesorul Keller aparţinea acelui tip de savant căruia îi sta la fel de bine în halatul alb ca şi în smoching sau costum de stradă.

Faţa îngustă a lui Keller trăda o personalitate puternică şi-o inteligenţă pătrunzătoare. Ochii săi mari şi fruntea înaltă îl trăda pe cugetătorul adânc, fără prejudecăţi. Îl salută mai întâi pe Black apoi pe noi, cărora ne mărturisi că auzise de noi şi citise despre aventurile noastre.

Ne pofti de-ndată în laboratorul său imediat ce auzi de la Marian că venisem pentru o analiză chimică importantă a unei otrăvi, dacă era într-adevăr vorba despre aşa ceva.

Keller ascultă cu interes istorisirea camaradului meu cu privire la provenienţa probei ce-o adusesem spre cercetare şi evident aventurile pe care le trăisem cu acest prilej. Marian îşi exprimă bănuiala că pulberea de pe scrisoare ar putea fi o otravă cu efect întârziat care ar putea ataca ochii sau funcţiile vitale respiratorii. Cu o precauţie infinită, Keller se puse acum pe treabă, cercetând plicul incriminat. Munca sa nu era uşoară şi-n împrejurări normale poate c-am fi avut foarte mult de aşteptat, deşi acum timpul nu ni s-a părut irosit, întrucât ne aflam într-un laborator modern foarte bine utilat şi-aveam între timp ce să vedem şi să admirăm.

Luarăm loc pe trei scaune puse la dispoziţie de profesor şi acum îl priveam cu interes cum lucrează.

Keller însuşi manevra cu abilitate la o masă lungă, eprubete, retorte şi reactivi. Masa de lucru era luminată din plin deoarece în faţa acesteia se găsea o fereastră largă.

Pentru a nu-l deranja pe profesor, stăteam foarte liniştiţi şi

renunţasem chiar să mai vorbim între noi. Privirile mele alunecau asupra diferitelor rafturi încărcate cu reactivi în timp ce privirile lui Black şi Marian rătăceau undeva pe-afară, privind la panorama care se deschidea în faţa unei largi ferestre.

Aproximativ la douăzeci de metri depărtare de clădirea laboratorului se găsea un copac mare tropical din specia Waringe, ale cărui crengi bogate ajungeau până la pământ. În soarele strălucitor oferea un tablou impozant. După o vreme privirile mi se abătură din nou asupra mesei de lucru a profesorului.

Dintr-odată văzui o mişcare precipitată a lui Marian. Înainte de a-mi putea întoarce capul şi porni o detunătură din pistolul prietenului meu, glontele trecând alături de capul profesorului ieşind pe fereastră. Trebuia să fi descoperit ceva necurat în masivul copac tropical de dinaintea noastră, întrucât într-acolo trăsese.

În coroana bogată a arborelui Waringe desluşii acum o mogâldeaţă omenească, care începu acum să cadă din creangă în creangă. După ce corpul atinse pământul cu-o bufnitură nu mă putui opri să nu remarc:

— Câtă neruşinare!

— Ţintea direct asupra domnului profesor, nu-l puteam lăsa să o facă, îmi răspunse acum cu calm prietenul meu.

Profesorul rămase încă calm la tot ce se petrecuse şi când mă uitai cam mirat spre dânsul, acesta zâmbi numai şi-mi zise:

— În meseria mea nu-mi permit să fiu nervos, se întâmplă doar atâtea evenimente neaşteptate într-un laborator de chimie, explozii ale unor retorte şi câte şi mai câte, încât nu-mi pot permite să-mi pierd lesne capul. Oricum îţi mulţumesc domnule Farrow pentru că prin intervenţia promptă mi-ai salvat probabil viaţa. Nu-mi pot imagina să am un duşman atât de înverşunat încât dintr-un copac al grădinii mele să tragă asupra mea. Mai am puţin şi termin ce am de făcut. Între timp vă puteţi ocupa domnilor de individual împuşcat de afară.

După asta se-ntoarse liniştit la masa lui de lucru în timp ce noi păşirăm prin uşa îngustă de fier, afară în grădină ţinând încă pistoalele în mână. Era foarte posibil să fi fost mai mult de un indian ascuns în grădină. În pragul uşii mai zăbovirăm puţin pentru a examina coroana bogată a arborelui tropical în nădejdea că vom descoperi la timp dacă mai era să fim expuşi unui atac, dar nimic nu se mai întâmplă.

— Poate că n-a fost decât un indian, căruia i-a reuşit în ciuda vitezei vehiculului nostru să ne ia urma până aici. Bine c-am reuşit să-l dobor altfel, banda ar fi prins de veste că i-am zădărnicit planul cu pulberea otrăvită de pe scrisoare. Profesorul Keller este prea bine cunoscut.

Indianul intenţiona să-l ucidă pentru a zădărnici analiza profesorului. Din coroana copacului putea urmări prea bine cu ce se

ocupă profesorul şi l-a văzut poate, examinând plicul cu scrisoarea.

Ne apropiarăm de silueta nemişcată căzută jos, la poalele copacului. Ne mai temeam încă că nu era rănit de moarte şi c-ar putea sări oricând asupra noastră să ne atace.

Dar după ce ne apropiarăm câţiva paşi, ne-am dat seama că nu ne mai pândea nici un pericol.

Indianul zăcea cu faţa spre noi şi-n frunte avea săpată o gaură mică unde-l străpunse glontele măiestru al lui Marian. Un firişor subţire de sânge i se prelinse pe faţă.

— Păi pe omul de colo îl cunosc foarte bine, strigă surprins Black deodată. Se numeşte Kasi şi este ajutor la biroul de telegraf.

— Ei vezi, acum ştim de unde ştia banda de venirea noastră, zise mulţumit Marian. Ia priviţi aici. Pare că fi făcut parte din comitetul de primire care ne-a urat bun venit cu gloanţe fierbinţi, la debarcare. Uite-i arma, un instrument foarte modern, reglată la un calibru de muniţie cu foarte mare forţă de pătrundere.

Black ridică arma incriminată şi-o examină cu foarte mare atenţie.

— Într-adevăr o armă excelentă şi n-a costat puţin, vă asigur, concluzionă el. Banda trebuie să dispună de finanţe serioase să poată achiziţiona aşa ceva, dar nu e de mirare cu sumele astea mari de răscumpărare pe care le pretind. Cu-n pistol să nimereşti atât de precis de la depărtarea asta, nimeni n-ar reuşi asta, domnule Farrow. Ai toată admiraţia mea!

— N-a fost tocmai greu, se apără prietenul meu. Am văzut strălucirea ţevii armei sale în bătaia razelor de soare şi astfel am avut o ţintă bună. Nu-mi place să trag asupra oamenilor ca şi asupra animalelor de altfel, dar eram în legitimă apărare. Banda nu trebuie în nici un caz să afle c-am aflat secretul pulberii otrăvitoare. De asta depinde succesul misiunii noastre de astă seară. Să-l percheziţionăm repede pe acest Kasi poate găsim totuşi ceva compromiţător asupra lui. Mai târziu te-aş ruga domnule Black să dai dispoziţie ca să fie îndepărtat cadavrul cât mai discret cu putinţă din perimetrul locuinţei profesorului. Ai putea telefona de aici din casa aceasta.

Marian cercetă acum mortul cu toată atenţia şi scoase un strigăt de triumf când în buzunarul interior al vestei sale largi găsi un bilet cu grijă împăturit, pe care-l desfăcu acum, netezindu-l.

— O hartă, spuse uimit camaradul meu. Ia uite-te şi dumneata aici, domnule inspector, nu-i ăsta Sundarbansul?

— Bine-nţeles că da, domnule Farrow. Şi aici marcate cu creion chimic liniile celui de-al patrulea canal la care trebuie să ajungem azi dacă navigăm spre est.

— În apropierea punctului de întâlnire este marcat un cerc cu un triunghi în mijloc. Ce poate să-nsemne asta, întreabă Marian? Domnule inspector te-aş ruga să dai dispoziţii să fie ridicat mortul

numai după ce se-ntunecă. Presupun că indianul a fost singurul care ne-a luat urma pân-aici, a făcut-o numai întâmplător. Banda nu trebuie să ştie în nici un caz c-am fost aici şi că unul din membrii săi a şi fost scos din funcţiune.

— Mi se pare Mariane că l-am şi văzut fugitiv pe indianul ăsta, pe stradă, înainte de-a ajunge cu maşina la poarta bungalowului. Mi s-a părut atunci c-a făcut o mină foarte surprinsă şi îngrozită, după care şi-a revenit şi şi-a continuat, aparent cu indiferenţă drumul. De asta atunci nu i-am mai acordat nici o atenţie, mai ales că servitorul profesorului tocmai sosea să deschidă poarta.

— Asta ar fi, s-avem într-adevăr noroc. Dacă individul ne-a văzut într-adevăr din întâmplare şi-apoi a hotărât singur să se strecoare în grădină. Asta ar fi o dovadă în plus c-a fost o persoană c-o inteligenţă vie, devreme ce-a bănuit pentru ce venim, mai ales că l-a văzut pe profesor, făcându-şi de lucru cu scrisoarea. A bănuit imediat că avem ţinta de-a lua urma bandei şi-atunci a hotărât singur cu mult sânge rece de a-l ucide imediat pe profesor, înainte de a face cercetările. N-ai observat Robert dacă avea atunci şi arma cu el?

— N-am văzut să fi avut nimic la el. Dacă o purta la el trebuia să-mi fi dat seama şi cred c-a intrat ulterior în posesia ei, de a primit-o aşa de repede.

Inspectorul care între timp apucase arma cu amândouă mâinile examinând-o ne atrase atenţia:

— Ia uitaţi-vă la drăcia asta, domnilor. Arma asta este demontabilă. E compusă din trei părţi principale, care pot fi ascunse excelent sub faldurile unui veşmânt indigen. O armă de toată frumuseţea! Cu ce periculoşi oameni avem de-a face dacă îşi permit până şi aşa ceva!

— Haideţi s-ascundem cadavrul într-o debara a laboratorului profesorului, propuse Marian. Nu-i exclus ca banda să urmeze un plan mai larg de ţinere a noastră sub observaţie. Nu trebuie să dea de indianul mort în nici un caz.

L-am ridicat pe indianul mort şi-l transportarăm prin uşa îngustă de fier într-una din încăperile laboratorului. Keller care încă lucra, aruncă numai o privire fugitivă asupra noastră, făcu un semn cu mâna, şoptind abia perceptibil – acolo, apoi îşi continuă munca lui migăloasă.

După ce Kasi a fost depus jos, ne-am reîntors la locurile noastre pe scaune, continuând să urmărim în tăcere munca profesorului. Keller îşi termină şi el lucrul după câteva minute, se-ntoarse spre noi, privindu-l mai ales pe Marian cu o privire mirată aproape admirativă:

— Domnule Farrow, bănuiala dumitale a fost pe deplin întemeiată. Otrava aceasta se recoltează dintr-o plantă destul de rară în India, care intră prin porii pielii în corpul omenesc, nu se dizolvă ci treptat intră direct în circuitul sanguin, unde are un efect covârşitor. Otrava însăşi

provoacă paralizia şi conduce după aproximativ cincisprezece ore – durata exactă depinde dozaj – la o paralizie acută a nervilor care controlează centrii de mişcare. Prin urmare cel otrăvit nu moare nemijlocit de pe urma acţiunii directe a otrăvii – cel puţin la prima vedere, ci prin paralizia nervilor. Pentru cel atins de otravă, asta are mai puţină importanţă. Important rămâne numai faptul că mai târziu, la autopsie, nu se poate stabili cu precizie din ce cauză a murit omul. Aparent cauza morţii o constituie asfixia mecanică, deoarece funcţiile de respiraţie îşi încetează activitatea prin paralizia nervilor motrici. Poate că salvare ar exista, deoarece după un timp otrava dispare din organism, dacă se intervine cu aparate de respirat artificiale, care acţionează suficient de mult. Mai există şi-o contraotravă care este însă foarte greu de procurat şi asta chiar în laboratoarele cel mai bine utilate americano-engleze. Mă mir numai domnule Farrow, c-ai observat la timp strălucirea aia ciudată a pulberii şi-ai luat din vreme cele mai nimerite măsuri de precauţie. În caz contrar, toţi cei ce-au venit în contact cu scrisoarea – în înţelesul propriu al cuvântului – către seară ar fi manifestat dureri nedefinite, suportabile la început, care apoi s-ar fi intensificat şi-ar fi condus în cele din urmă la paralizia de care vă vorbeam.

— O perspectivă sumbră pentru noi, spuse Marian, oftând uşurat. Profesorul continuă aproape imediat:

— Dacă unul dintre dumneavoastră aţi fi atins scrisoarea, aţi fost… un moment vă rog… Pe la ora douăzeci şi două în seara asta atacaţi de otravă şi s-ar fi instalat deja paralizia.

— Foarte interesant, domnule profesor, răspunse Marian, acum intenţiile bandei mi-au devenit perfect clare. Acum se pune însă întrebarea cum să putem dejuca manevrele, astă seară. Vă rog să ne scuzaţi domnule profesor. Trebuie să ne grăbim s-ajungem cât mai repede înapoi ca să punem la cale planul de acţiune, cât mai amănunţit cu putinţă pentru a fi siguri de reuşită. Încăodată mii de mulţumiri! Şi iertaţi-ne dacă fără să vrem v-am expus unui pericol de moarte. Cadavrul va fi ridicat, după lăsarea întunericului. Încăperea în care l-am depus, pare să fie destul de răcoroasă. Acolo poate sta până diseară…

— Mai degrabă l-aş depozita în pivniţă, spuse profesorul.

— Ei atunci, vom face noi asta şi chiar acum, nu este nevoie ca servitorii dumneavoastră să-şi dea seama că este vorba de-un indian mort aici, domnule profesor, mă mir numai că nu a apărut nici unul, trebuia doar să fi auzit şi eu împuşcătura.

— Cei trei servitori ai mei se găsesc deocamdată în încăperile din spate a bungalowului, îi explică liniştit profesorul. Nu cred c-au putut auzi detunătura pistolului şi chiar dacă au auzit-o vor fi crezut cu siguranţă că eu am fost pricina zgomotului. Se întâmplă foarte des să

explodeze una din retortele mele. S-au obişnuit deja cu aşa ceva.

— Atunci totul pare să fie în ordine. Să ducem noi acum cadavrul repede în pivniţă, propuse Marian.

Profesorul deschise acum o trapă într-un colţ al laboratorului; ridicarăm pe Kasi şi-l duserăm jos, unde era într-adevăr foarte rece. Aici profesorul păstra tot felul de sticle şi bidoane cu diferite substanţe. Kasi a fost depus într-un colţ şi acoperit cu o pătură.

După o călduroasă despărţire de amabilul profesor, ne urcarăm în maşina, care aştepta în faţa casei şi ne-am grăbit spre bungalowul inspectorului.

— Minunat, dădu liber entuziasmului său Marian, acum avem o cale de-a înşfăca banda. Rolul pe care trebuie să-l joace fiecare dintre noi, trebuie însă, foarte exact stabilit.

— Ţi-ai şi făcut planul de acţiune domnule Farrow? întreabă Black. Dacă bine bănuiesc, este în legătură cu atentatul cu otravă.

— Se bazează pe asta, nu neg, zise Marian. Îmi închipui că banda pleacă de la supoziţia că noi te vom însoţi domnule inspector când vei preda banii. Întâlnirea urmează să aibă loc la ora douăzeci şi două astă-seară, exact la ora la care sunt aşteptate simptomele de paralizie. Banda se aşteaptă să cădem în puterea ei, fără a se osteni prea mult pentru asta.

— Asta dovedeşte cât rafinament au bandiţii ăştia, spuse inspectorul Black.

Aveţi de gând să mă urmăriţi când voi preda banii?

— Bine-nţeles, domnule inspector. Acum ne vom lăsa chiar prinşi, aparent lipsiţi de apărare în momentul decisiv, ca şi cum otrava şi-ar fi făcut deja efectul. Vom fi transportaţi astfel în aşezământul bandei şi abia apoi vom vedea ce-i de făcut pentru a-i face nevătămători.

— Trebuie să admit că planul este strălucit şi se bazează pe mult calm şi stăpânire de sine din partea noastră a tuturor, exclamă, bucuros inspectorul. Numai un lucru trebuie să ne fie clar, dacă am ajuns odată în ascunzătoarea bandei, atunci ne vom afla ca într-o cursă de şoareci. Armele ne vor fi luate chiar dacă vom face pe paralizaţii. Cine ştie dacă nu ne vor omorî pe loc. Vom avea de-a face cu mulţi duşmani. Pe moment nici nu-mi dau seama cum am putea să scăpăm cu viaţă de acolo.

— Ocazia ni se va oferi şi apoi trebuie să credem şi-n steaua noastră, spuse Marian. Sunt foarte convins că numai astfel vom putea da de şiretlicurile bandei. Bineînţeles că trebuie să ne înţelegem de-acuma cum ne vom comporta în diferite situaţii pentru că acolo va fi exclusă posibilitatea de-a ne mai înţelege între noi. Îndată ajungem la bungalow şi precum se vede n-a mai fost nici un alt atentat împotriva noastră. Să sperăm că Pongo a vegheat bine şi nu s-a petrecut nimic între timp. Acum mi-e perfect clar de ce a intervenit tânărul indian

care aparţinea de asemenea bandei. El ştia foarte bine că otrava îşi a face efectul astă-seară. Banda credea, probabil că toţi trei vom cădea pradă acţiunii otrăvii. Aceasta pare să mulţumească banda până într-atâta. Încât, i-am făcut să renunţe în ultima clipă la atentatul cu bomba cu gaz de pe stradă. Acesta ar fi făcut vâlvă inutilă şi n-ar fi servit la nimic, devreme ce soarta ne era oricum pecetluită.

— Ai o putere de combinaţie extraordinară, domnule Farrow, zise Black. Acum îmi explic cum aţi putut mereu scăpa din cele mai primejdioase aventuri. Ghiceşti de la început planurile duşmanilor şi acţionezi apoi în conformitate cu asta.

— Din acţiunea tânărului indian se poate deduce cât de ramificată poate fi banda asta. Planul nostru însă este extrem de îndrăzneţ.

— Încăodată, trebuie să prevedem toate aspectele până la cele mai mici detalii, altfel dacă ceva nu merge cum am prevăzut noi, vom fi pierduţi cu siguranţă.

Maşina trase-n curtea grădinii inspectorului. Ajunseserăm la capătul drumului nostru deocamdată.

— Dar unde este Pongo? întreabă Marian.

Maşina se opri. Chiar lângă treptele uşii de intrare în bungalow zăcea nemişcat Maha. Un poliţist tocmai îngenunchease lângă el.

Sărirăm repede din maşină. Într-o clipă Marian a fost lângă poliţist şi-i puse acestuia mâna pe umăr, după care-l întreabă agitat:

— Ce s-a întâmplat? Unde este camaradul nostru Pongo? Poliţistul se ridică, îl salută ţeapăn, întâi pe superiorul său inspectorul Black, apoi pe noi.

— L-am urmărit încontinuu pe Pongo şi pe ghepard, cum dădeau ocol casei, raportă poliţistul. De vreo zece minute trebuie că Pongo să fi observat ceva în tufiş, pentru că devenise brusc foarte agitat.

Dispăru cu ghepardul în tufiş şi nu l-am mai văzut. Eu am rămas de pază aici şi mi-am chemat camaradul, voiam ca împreună cu acesta să intervenim imediat ce s-ar fi auzit zgomot de luptă din desiş. Poliţistul făcu o mică pauză, vorbise prea repede şi acum simţea nevoia unui răgaz de respiraţie, apoi continuă:

— Totul a rămas liniştit, Pongo n-a mai apărut. Iată sunt aici de vreo trei minute, îndată ce a coborât colegul meu. După ce am năvălit în desişul unde au dispărut cei doi n-am dat decât de Maha care zăcea nemişcată jos. De Pongo nici urmă. Urmele găsite în tufiş indicau că aici avusese loc o luptă, dar de omul dumneavoastră n-am dat.

L-am transportat pe ghepardul dumneavoastră aici şi colegul meu tocmai a adus apă. Poate este numai ameţit. Am cercetat animalul dar n-am putut descoperi nici o rană.

— Ai procedat foarte bine şi cu multă grijă. Continuă mai departe şi vezi ce este cu ghepardul. Haideţi domnule inspector şi Robert, să cercetăm mai bine tufişurile.

Păşirăm repede spre zona de vegetaţie. Poliţistul se-nşelase aşa cum stabili Marian mai târziu. Urmele din tufiş nu indicau deloc o luptă aşa cum ne aşteptam.

Maha şi cu Pongo fuseseră neutralizaţi cu ajutorul unei otrăvi sau printr-o lovitură mişelească dată pe la spate. Se vedeau clar urmele unde se prăbuşise Pongo, uriaşul îşi croise un drum larg până aici. Mai departe descoperirăm urmele unor oameni care se-ndepărtaseră spre zidul din partea sudică.

— Ce se găseşte în spatele zidului, îl întreabă Marian pe inspector.

— O pădurice foarte deasă, apoi vine o stradă. Pădurea se mărgineşte la est cu râul Hughi.

— Atunci mi-e foarte clar. Pongo a fost ameţit şi dus de aici. Poate că-n clipa de faţă este într-o barcă ameţit pe râul Hughi. Trebuie să ne grăbim s-ajungem la râu, poate îi mai putem ajunge. Am o presimţire că-l paşte un mare pericol.

— Voi comanda de aici telefonic o patrulă mobilă care s-o ia pe râu, începând de la marginea pădurii. Noi între timp putem s-o luăm prin pădurice şi să-ncercăm s-ajungem pe acolo la râu, propuse Black.

— Foarte bine, dar te rog mai telefonează după un veterinar bun, care să-l cerceteze pe Maha al nostru. Poate că ne va indica şi-o contraotravă. Cred că Maha a fost ameţit printr-o otravă pe care profesorul o va descoperi mai curând decât orice doctor. Poate că ne indică şi-o contraotravă.

— Voi încerca să rezolv totul cât mai repede, domnilor. Vreţi să mai aşteptaţi până atunci aici?

— Aşteptăm aici, dar comandă domnule inspector să vină doar doi oameni cu barca cu motor pe râu, dar să fie foarte destoinici. Teamă mi-e că Pongo va fi dus tocmai spre vechiul turn de pază pe care l-am descoperit în schiţa lui Kasi.

— Se va face, mai primise strigând peste umăr Black, apoi se repezi pe scări în sus pentru a rezolva comenzile telefonice.

IV
ÎNTR-O SITUAŢIE GREA

N-A FOST CINE ŞTIE CE GREUTATE să urmărim traseul atacatorilor lui Pongo, mai ales că o bucată din veşmântul acestora rămăsese agăţată în spinii unor tufişuri. Ştiam cu precizie că sunt indieni, astfel de veşminte albi nu poartă de obicei.

În curând ajunserăm la Hughi River, un braţ al deltei Gangelui. Pe apă era o circulaţie intensă şi ne era greu de imaginat cum izbutiseră bandiţii ca ziua-n amiaza mare să-l răpească pe Pongo într-un canu, fără ca cineva să se sesizeze de asta.

Poate că l-au văzut totuşi pescarii sau proprietarii de bărci de

agrement, dar aceştia tăceau cum era şi firesc, preferând a nu-i trădeze pe cei din banda „Spaima Sundarbansului” de frica represaliilor groaznice care ar putea urma.

— Domnule inspector, se adresează Marian acestuia, după ce acesta reveni spre noi, celor doi pescari de pe sampanul de colo nu puteau în nici un caz să le scape ce s-a petrecut aici. Dacă soseşte barca poliţiei va trebui să mergem într-acolo şi să-i interogăm, la nevoie îi putem ameninţa şi noi cu represalii, dacă ne tăinuiesc ceva.

— Cred că mai degrabă vor suporta toate ameninţările noastre decât să deschidă gura dar noi vom încerca totuşi. Ştiu ei prea bine că eu nu le voi lua capul chiar dacă nu-mi spun adevărul, dar banda n-ar avea deloc reţineri să-i ucidă dacă ar trăda ceva. Asta îngreunează munca poliţiei în mod considerabil. Aici nu-i vorba de-un consens naţional de a nu-şi trăda compatrioţii. Cei mai mulţi dintre indieni sunt oameni de treabă, muncitori, care este adevărat tânjesc după libertatea şi neatârnarea ţării lor, unii luptă pentru realizarea acestui ideal şi – puţini – prin mijloace mai violente, cei mai mulţi însă pe căi paşnice şi legale. Pare curios că eu funcţionar britanic avansez asemenea idei, dar ştiu la ce se gândesc şi cei mai mulţi dintre englezii care trăiesc în această ţară. Nu va fi cazul ca noi să ne pierdem influenţa chiar dacă vom ceda treptat Indiei independenţa ei. Ce avem noi în faţa noastră acum, banda asta „Spaima Sundarbansului” care este o adunătură murdară de şantajişti şi de asemenea gunoaie nu duc lipsă nici alte popoare. Tăcerea conaţionalilor se explică prin frica de represalii şi oricum cămaşa e mai aproape de piele decât haina.

Inspectorul Black nu era un palavragiu şi de-aceea ne uimi logosul său, dar îl ascultarăm cu atenţie fără a-l întrerupe, ştiind că ideile sale sunt comune cu ale majorităţii englezilor rezidenţi în India. Rar se întâmplă însă ca un funcţionar să-le dea glas atât de clar şi probabil soarta familiei sale, îl făcuse ră să mai piardă din reţinere.

— Va trebui să-ncercăm fie ce-o fi să scoatem ceva de la pescarii ăştia, reînnoadă Marian firul discuţiei. Continui să cred că banditii l-au dus pe Pongo tocmai în turnul de pază pe care l-am văzut în schiţa lui Kasi. Ar fi suficient numai dacă aceştia ne-ar întări numai prin a da din cap, direcţia pe care le-aş indica-o eu mai întâi, care duce direct într-acolo.

— Bănuiala pe care o ai domnule Farrow poate fi foarte întemeiată, dar se poate şi să fie eronată. Îmi pot imagina la fel de bine că răpitorii lui Pongo, să-l fi dus pe unul din schoonerele din port, al cărui proprietar e în înţelegere cu bandiţii şi să-l ţină ascuns acolo. Eu locuiesc doar în afara oraşului şi destul de departe de acesta, aşa dar nu-i exclusă nici varianta s-o fi luat undeva spre stânga. Dar uite că vine barca cu motor a poliţiştilor.

— Pare să fie o barcă foarte rapidă! Privii cu admiraţie forma

aerodinamică a bărcii care venea ca o săgeată spre noi, din stânga noastră.

Cu toate astea, barca banditilor n-o vom putea ajunge, avansul era prea mare şi poate că nici barca lor nu este rea.

— Ba s-ar putea să fie cea mai rapidă din tot Sundarbansul, zise abătut Black. Hello Mackenzie, veniţi încoace!

Poliţistul înalt, slab şi vânjos ce ţinea cârma, o luă acum direct spre ţărm, după ce-i făcu un semn camaradului său care micşoră vizibil viteza ambarcaţiunii.

Barca se cabră acum ca un cal stopat în plină viteză apoi alunecă lin spre mal unde ocupanţii fură întâmpinaţi călduros de către Black.

Ne urcarăm cu toţii în barcă, poliţiştii salutară, după care Black zise:

— Mackenzie şi Brown aparţin branşei celor mai destoinici oameni din subordinea mea. Sunt englezi clarvăzători şi curajoşi. Domnii de colo sunt domnii Farrow şi Bertram, ne prezintă el poliţiştilor. Despre aventurile lor aţi citit suficient în ziare şi este o onoare pentru noi să putem conlucra cu asemenea oameni, ca să nu mai vorbim că au adus service mari guvernului nostru. De aceea să nu mă faceţi cumva de ruşine camarazi!

Cei doi poliţişti se mărginiră să dea din cap. Privii cu plăcere feţele arse de soare ale celor doi, trăsăturile energice ale feţelor precum şi agilitatea mişcărilor acestora care trădau o mare energie şi mobilitate. Aveam cu siguranţă în persoana acestora, doi oameni care ne vor fi de mare ajutor în lupta contra bandei.

Marian dădu din cap prietenos şi-i zise cârmaciului:

— Domnule Mackenzie vrem mai întâi să mergem la cei doi pescari de colo. Vrem să-i întrebăm dacă au văzut ceva deosebit. V-a spus domnul inspector ce intenţionăm să întreprindem?

— Încă nu domnule Farrow. N-am mai vrut să pierd timpul la telefon cu asta, interveni inspectorul.

— În primul rând dorim că-l căutăm pe camaradul nostru Pongo care a fost probabil ameţit şi-apoi cu siguranţă răpit de către membrii bandei „Spaima Sundarbansului”. De faptele lui Pongo aţi auzit fireşte şi el este un om care nu se lasă covârşit cu uşurinţă de duşmani. Poate c-a fost scos din luptă cu viclenie. Incidentul s-a petrecut acum vreo douăzeci de minute în grădina domnului inspector. Avem o bănuială unde ar putea fi târât. Pescarii vor putea certifica dacă a trecut pe aici înainte vreo barcă cu motor.

Mackenzie făcu o manevră scurtă care-i premise să se desprindă de ţărm, apoi supă un ocol mai larg, după câteva secunde ajunserăm în preajma sampanului celor doi pescari.

Neliniştiţi ne priviră indienii, care purtau turbane şi văluri lungi până la şold. Marian le vorbi în engleză şi păreau că n-o înţeleg sau

foarte greu.

— Nu *sahib,* n-am văzut nimic, de-abia am ajuns şi noi aici.

— Aşa remarcă oarecum batjocoritor Black, atunci aţi avut mare noroc la pescuit pe ziua de azi, dacă-n răstimp atât de scurt aţi adunat atâta peşte. Mai bine spuneţi adevărul. În ce direcţie a luat-o barca cu uriaşul negru întins acolo. Nu tăinuiţi adevărul fiindcă altfel vă voi ţine atât de mult timp închişi până când vă hotărâţi să spuneţi tot ce aţi văzut. Credeţi-mă poliţia are destule mijloace să vă dezlege limbile.

Se vedea clar spaima de care au fost cuprinşi cei doi indieni pescari.

Pe figura lui Balck nu se putea citi nimic bun, mai ales când acesta începu să se joace cu patul pistolului său şi-n cele din urmă cel mai vârstnic dintre pescari bâigui:

— În partea aceea au plecat *sahib!* Dar nu ne trădaţi vă rog, pentru că asta-nseamnă moartea noastră şi avem neveste şi copii!

Cu o scurtă ridicare din mână, pescarul indică direcţia sud şi acum ştiurăm precis că Marian avusese dreptate cu presupunerea lui că Pongo a fost dus spre vechile fortăreţe. Îi mulţumirăm pescarului asigurându-l că nu-l vom trăda niciodată. Nu vom spune nimănui că a vorbit cu noi. Asta-l linişti într-o oarecare măsură. Black îi făcu lui Mackenzie un semn. Barca o porni pe cursul Hughiului în jos. Cel de-al patrulea canal, care leagă braţul râului de delta Gangelui, urma acum la rând. Apoi poate că reuşeam pe cel de al treilea braţ să găsim străvechiul turn, de care ne povestise inspectorul. Cu cât mergeam mai departe spre sud, cu atât mai puţin animat era parcursul fluvial. Când atinserăm în sfârşit cel de-al patrulea canal distinserăm doar în depărtare câteva ambarcaţiuni. Cârmiră, spre canal, care nu era prea larg.

Aveam şi câteva ocheane în barcă de care ne folosirăm cu mare plăcere. O barcă cu motor, nu puteam însă descoperi. Pe măsură ce ne-apropiam de cel de-al treilea braţ al fluviului, care ducea mult spre partea de sud, Mackenzie micşora viteza bărcii sale. Pe partea de sud al malului trebuia să dăm de turnul vechii fortăreţe.

Cu mare atenţie supravegheam desişurile. Dacă banda a debarcat într-adevăr aici, atunci cu greu ni s-ar fi putut întâmpla să trece în vederea urmelor, chiar dacă ramurile tufişurilor, ajungeau până aproape de sol. Părea imposibil ca o barcă cu motor să-şi croiască drum desiş fără ca să rupe o rămurea sau să strivească nişte frunze.

Dar cu toată străduinţa noastră n-am descoperit nimic, ca să spun adevărul. Am depăşit şi pe cel de al treilea canal, deşi pe harta lui Kasi turnul trebuia să se găsească pe partea de vest. Cu toate astea cercetările noastre rămaseră infructuoase şi inspectorul a dat ordinul de întoarcere. După ce încăodată traversarăm cel de al treilea braţ. Marian duse ocheanul la ochi şi mai examină odată oglinda

strălucitoare a apei care se-ntindea spre sud. O făcuse fără vreo intenţie anume, dar acum tresării puternic şi strigă:

— Domnule Mackenzie ia-o repede spre sud, de-a dreptul pe braţul fluviului! Se poate că banda a înfăptuit iarăşi vreo nouă nelegiuire.

Poliţistul făcu o întoarcere, în timp ce Brown îi mări viteza Black şi cu mine apucarăm cu febrilitate ocheanele pentru a le îndrepta direct spre sud.

Departe spre sud, undeva în josul fluviului descoperi un punct întunecat, probabil o adunătură de buşteni care blocau trecerea. Pe această plută stătea o făptură albă nemişcată. În afară de făptura aceea în veşmânt alb, am mai văzut o mulţime de făpturi mici, care săreau încoace şi încolo, extreme de agitate. După ce ne-am mai apropiat mai mult mi-am dat seama că făptura aceea în veşmânt alb nu putea fi decât Pongo, care era încă ameţit. Tot mai clar îmi devenea ceea ce se petrecea acum acolo pe plută, ceea ce îmi demonstra încăodată cruzimea acestei bande blestemate şi care m-a înfuriat la culme. Teama pescarilor era bine întemeiată.

Pongo zăcea pe spate legat astfel încât nu se putea deloc mişca. Poate că şi din pricina gazului cu care a fost ameţit. În jurul lui Pongo, săreau şi ţopăiau maimuţele, care erau considerate sacre în ochii indienilor. Erau aşa de agitate cum nu mi-a fost niciodată să văd la acesta inofensive animale. Iată că una dintre ele sări pe corpul camaradului nostru şi-şi ridică asupra-i pumnii.

— Maimuţele parc-au înnebunit, strigă agitat inspectorul. Parcă sunt pe punctual de a-l rupe în bucăţi pe prietenul nostru.

— Cred c-au fost aduse în starea asta prin înfometare şi în curând îşi vor fi învins teama şi-or să-l muşte şi răni foarte grav pe Pongo, dacă nu cumva vor vrea să-l rupă în bucăţi.

Banda asta a născocit tot felul de metode pentru a expedia un om pe lumea cealaltă şi-şi merită renumele câştigat de „Spaima Sundarbansului".

— Cu atât mai grozav mi se pare mie, când ştiu că soţia şi fiica mea se află în mâinile unor astfel de oameni.

— Nu pentru mult timp, îl consolă Marian. Astă seară le vom elibera, aşa cum o să-l eliberăm şi pe Pongo de coşmarul ăsta. Când vei fi în dreptul plutei domnule Mackenzie împinge-o, te rog, cu barca spre mal, ca maimuţele să se poată refugia pe uscat. Cred că vor găsi fructe acolo, care le vor plăcea mai mult decât carnea de om. Nu vreau să trag nici un glonţ, banda l-ar putea auzi.

— S-a făcut domnule Farrow. Cu o manevră abilă îndreptă barca spre plută şi împinse pluta spre mal.

Ţineam toţi pistoalele pregătite în caz că maimuţele se vor decide totuşi să ne atace, dar sărmanele animale n-aveau această intenţie.

Se înghesuiră toate la celălalt capăt al plutei de unde ne priveau cu

frică amestecată cu furie. De-abia se ciocni pluta de mal că şi fugiră în salturi mari în tufişuri. Camaradul meu avusese dreptate, maimuţele găsiră curând nişte bananieri şi începură să se-nfrupte cu lăcomie.

— Se pare că banda se foloseşte adesea de aceste sărmane animale în scopurile lor criminale. De unde să fi făcut rost de ceata aceasta de maimuţe înfometate în aşa scurt timp? scrâşni Marian furios din dinţi. Sigur că au o întreagă fermă de maimuţe cărora le dau doar atâta mâncare cât să nu moară de foame. Dar să sperăm că vor plăti pentru toate. Se pare că efectele gazului ameţitor cu care l-au tratat pe Pongo încep să scadă.

În timp ce Marian încă vorbea, noi sărirăm pe plută şi-i tăiarăm legăturile cu care era legat de buştenii ce alcătuiau pluta. Uriaşul negru îşi ridică încetişor capul şi ne privi c-o expresie pe care n-o mai văzusem încă în ochii lui. Se părea de parcă ar fi fost conştient de toată grozăvia situaţiei în care se aflase. Dar acum zâmbind chiar, spunându-ne cu o voce de-abia auzită:

— Pongo mulţumeşte mult *Massers.* Duşmani vicleni. Mai vicleni decât Pongo şi Maha pe care i-a ademenit în tufiş. Pongo şi Maha cade, fără să se poate mişte. Pongo moare, de moarte foarte rea, dacă *Massers* nu venit să elibereze.

— Principalul este că te avem din nou printre noi. Pongo te simţi încă rău de pe urma otrăvii cu care te-au ameţit duşmanii? îl întreabă îngrijorat Marian.

— Pongo încă slăbit, dar reface repede. După puţin timp într-adevăr uriaşul se putea ridica dar se clătina pe picioare. Se vedea însă că-şi recăpăta puterile tot mai mult.

— Te-au transportat indienii direct pe plută Pongo, sau ai fost dus mai întâi într-o clădire cu-n turn de pază, sau ceva asemănător?

— Pongo fost întâi în turn. Turn chiar în apropiere. Pongo poate conduce *Masser.* Doi indieni stau de pază acolo, ceilalţi plecat.

— Atunci înseamnă că am descoperit ascunzătoarea bandei, se bucură Marian. Ar fi frumos de-ar fi aşa! Acum trebuie să-i scoatem din funcţiune pe cei doi indieni pentru a putea cerceta turnul în deosebi. Cunoşti locul Pongo, pe unde putem pătrunde prin desiş?

Uriaşul înclină numai capul încuviinţând.

Împinserăm din nou pluta în josul râului. Ea nu mai trebuia să rămână la mal, pentru a nu fi descoperită întâmplător de vreun membru al bandei şi astfel s-ar fi descoperit a noi ne-am eliberat camaradul.

După indicaţiile lui Pongo, am mers puţin înapoi, dar nu în canalul perpendicular cum am crezut noi la început. Cam la cincizeci de metri de acesta, Pongo ridică braţul, aici era locul de debarcare. Ne arătă apoi cu mâna întinsă un tufiş mai mare, zicându-ne scurt:

— Încet înainte.

Mackenzie lăsă barca să alunece încetişor spre rămurişul des, care acoperea ca o perdea un drum, mascat atât de bine, încât nici o frunză nu căzu când îl străbăturăm. Deşi rămurişul se dădu elastic într-o parte la trecerea noastră, frunzele nu puteau fi rupte după cum am constatat-o singur. Curând ajunserăm într-un golfuleţ care era totuşi destul de mare pentru a adăposti o plută şi mai multe bărci.

— O ascunzătoare minunată, mai ales că din exterior nimeni n-ar bănui niciodată nimic.

Pongo ne arătă spre malul nordic un loc anume. După ce barca noastră atinse malul, Brown opri motorul acesteia. Acum Pongo a preluat conducerea micului grup. Fără zgomot se strecura printr-un desiş presărat cu flori roşii, dar ciudat şi astea păreau aşa de trainice încât nici una nu se rupse. După acest tufiş ne găsirăm în faţa unei cărări destul de mari care ducea spre vest. Doar douăzeci de metri parcurserăm pe cărare şi am dat de o dum bravă cu copaci uriaşi care păreau să aibă o vechime de câteva secole. În mijlocul acesteia se deschidea un luminiş în care se înălţa un turn străvechi de cetate, ce părea să tot aibă vreo şase metri diametru. Din exterior nu se putea vedea nimic, mai ales că coroana înaltă a arborilor seculari îl acopereau, depăşindu-l. Acoperişul era acoperit cu plăci de bronz pe care se putea citi patina. Din cauza sticlăriei foarte asemănătoare unui ochi de apă în strălucirea soarelui de departe nimeni nu putea bănui despre ce era vorba.

Cei doi paznici lăsaţi de indieni în turn, trebuiau să ne fi descoperit de mult, mai ales că din turn aveau o largă perspectivă şi asupra dumbravei cu copacii uriaşi pe care tocmai o străbăturăm. Aşa că ne puteam aştepta la un atac dintr-o clipă în alta.

Poate că indienii aveau chiar intenţia de-a ne scoate din luptă chiar cu acelaşi fel de otravă, pe care o folosiseră în cazul lui Pongo şi Maha. Ne scoaserăm pistoalele deja şi le pregătisem de tragere, trăgând piedeca. Cu mare grijă ne-apropiarăm acum de uşa îngustă, din bronz lucrat al turnului.

Când Pongo voi să întindă mâna spre mâner pentru a deschide uşa, Marian îl opri. Prin semne cu mâna, ne făcu să ne retragem deoparte. Păşi el însuşi apoi în faţa uşii şi cu o creangă apasă în jos mânerul uşii. Nu trebui să aşteptăm prea mult, mânerul se lasă uşor în jos şi acum aşteptarăm încordaţi să vedem ce se va întâmpla.

Se auzi un clinchet şi prin uşă zburară cu o forţă mare, bolţuri de lungimea şi forma degetului arătător al mâinii. Câţiva din aceştia se-nfipseră într-un copac aflat la zece metri depărtare care stătea chiar în faţa uşii.

Dacă am fi stat în faţa uşii aveam de gând la început, acum eram cu toţi străpunşi de bolţurile astea. Marian a dat numai din cap, zâmbind spre noi. Calmul său acţiona şi asupra noastră molipsitor. I-am răspuns

şi noi cu înclinări din cap şi privirăm din nou spre uşa pe care Marian, cu ajutorul aceleiaşi crengi, o împinsese acum în lături. Acum însă nu s-a mai întâmplat nimic.

Am fost întrucâtva dezamăgit, deoarece mă aşteptam şi la alte evenimente. Dar stătea însă larg deschisă şi nimic nu se mişca, nimic nu era de văzut!

Marian păşi înainte şi examină prevăzător tot gangul turnului. În toată lungimea lui. Apoi ne făcu semn şi păşirăm cu toţii înăuntru.

Oricât m-aş fi grăbit, Pongo mi-o luă înainte şi acum era în spatele lui Marian. Era de parcă, uriaşul ar fi bănuit ceva. Ca fulgerul îşi repezi mâna înainte şi-l prinse de vechiul brâu de argint.

Aproape fără vrere Marian întoarse capul. În acelaş moment pământul se deschise sub picioarele lui. O trapă se deschise automat şi acesta s-ar fi prăbuşit în adânc dacă Pongo nu-l prindea de cingătoare. Pongo l-a tras acum înapoi. Când Marian a pus din nou piciorul pe pământ, uriaşul spuse:

— Pongo se bucură, putut salva *Masser*.

— Mulţumesc Pongo, văd că nu rămâi deloc dator. Ar fi trebuit să fiu mai prudent şi să-mi dau seama că bandiţii vor presăra tot felul de capcane în calea noastră. Din fericire este loc pe unde să ocolim golul făcut prin deschiderea trapei.

Prea mult loc nu era însă şi trebuia să ne lipim bine de perete pentru a nu ne pierde echilibrul. Aruncai o privire prin deschizătura trapei şi mă cutremurai. Jos zăceau schelete a trei oameni. Fuseseră oameni care habar nu au avut de această capcană şi plătiseră cu viaţa atunci când au vrut să cerceteze turnul. Zăceau acolo de mai mulţi ani, fiindcă hainele sau resturile de haine erau acoperite cu un strat de praf. Stăteam în faţa unor trepte înguste şi Pongo îl reţinu din nou pe Marian când acesta a vrut să păşească.

— Pongo merge primul.

Pongo bagă bine de seamă. Avea un motiv întemeiat să o facă, întrucât el a fost primul sortit unei morţi groaznice, de către aceşti bandiţi. Aveam încredere că va recunoaşte la timp orice pericol care ne-ar pândi şi va şti să-l înlăture la timp. Marian s-a dat la o parte şi Pongo păşi înainte.

V
O LUPTĂ DISPERATĂ

DE-ABIA URCASE PONGO trei trepte că şi se dezlănţui sus o larmă grozavă. Ca un tunet înăbuşit se rostogoli de sus un bloc enorm de piatră, care câştigă acum în viteză din ce în ce.

Să ne dăm de-o parte nu mai puteam pentru că atât de repede nu ne-am fi putut lipi de perete pentru a nu cădea prin deschizătura trapei în groapa cu schelete. În afară de asta, bolovanul părea că face

un zig-zag în drumul de la stânga la dreapta, aşa că măcar unii dintre noi se vor fi ciocnit de acesta.

Atunci Pongo se repezi în sus, cu toată forţa înaintea bolovanului. Fără să vrea, lui Balck îi scăpă un ţipăt de groază. Pongo urma să sufere impactul grozav în momentul următor şi va fi dat peste cap sau va fi cel puţin grav rănit. Însă uriaşul nostru ştia prea bine ce vrea, socotise şi apreciase de minune tot ce va face. Cu braţele desfăcute prinse blocul de piatră chiar în momentul în care ciocnindu-se de una din trepte, de asemenea din piatră, sări pentru o fracţiune de secundă înapoi înainte de a se rostogoli pe treapta următoare, îl şi prinse-n braţele lui de fier.

O secundă nesfârşit de lungă, în care se părea că Pongo se va prăbuşi cu piatră cu tot. Pietroiul uriaş să tot fi avut vreo două sute de kilograme şi ciocnirea fusese extrem de puternică. Dar uriaşul rezistă unui asemenea impact. Apoi gâfâind ne şopti:

— *Masser* se dă înapoi. Pongo aruncă piatra în hrubă.

Fără a ne precipita ne dădurăm deoparte, fără a ne mai teme că vom fi loviţi de bolovanul săltăreţ. Uriaşul păşi de-a îndărătelea coborând treaptă cu treaptă ţinând bolovanul cu ambele mâini, până ce ajunse cu picioarele la nivelul gangului pe care-l străbătusem. Bolovanul era pe treapta a doua, când Pongo făcând un salt de la nivelul gangului sări tocmai pe treapta a patra, făcând loc pietrei să se rostogolească şi să dispară cu-n zgomot de tunet în trapa deschisă. Un sentiment straniu mă cuprinse, când auzii cum se sfarmă, sub violenţa impactului, oasele celor trei schelete.

Fără ajutorul lui Pongo am fi avut cam aceiaşi soartă cu oasele zdrobite: ne-am fi prăbuşit în groapă, unde nu ne-ar mai fi găsit nimeni. Nu aveam nici un sprijin din exterior şi nimeni n-ar fi ştiut unde dispărusem, întrucât ne bazasem numai pe forţele noastre. Oare mai oferea vechea clădire şi alte surprize? De sus am auzit acum din nou un zgomot slab. Între timp ajunserăm până la capătul scărilor. Dacă alte pericole ne pândeau aici, intenţionam să ne bazăm pe pistoalele noastre.

Două picioare goale coborau acum scările, urmate în spate de alte două. Erau paznicii pe care bandiţii îi lăsaseră de veghe.

Auziseră piatra cum se rostogoleşte pe scări şi presupuneau că ne-a sunat sorocul. Când primul indian ne surprinse cu privirea încremeni speriat şi-şi duse mâna la burnus. Nu a fost destul de rapid şi împuşcăturile pistoalelor lui Marian şi Black răsunară pe culoarul îngust. Cu-n strigăt grozav indianul se prăbuşi venind de-a berbeleacul peste noi.

Colegul său se aplecă dar se feri să mai coboare. Faţa lui era strâmbată de furie. Ţinea acum în mână un obiect strălucitor pe care-l îndreptă spre noi. Detunătura pistolului lui Marian se auzi pentru a

doua şi a treia oară.

Prima împuşcătură a fost o lovitură de maestru. Glontele lovise obiectul strălucitor din mâna indianului, un fum verde ridicându-se în înălţimi. Cel de al doilea glonte îl nimerise în frunte. Cu o grimasă ciudată, încremenită, se rostogoli pe trepte, unde a fost prins de către Pongo şi aruncat în hrubă alături de colegul lui.

— Să sperăm că acum suntem în siguranţă, murmură Marian. Cei doi paznici au fost lichidaţi. Cel de-al doilea era deja mort când l-a atins glontele meu. Înghiţise deja gazul ucigător pe care ni-l pregătise nouă. Mai trebuie să aşteptăm până ce gazul verzui se va fi împrăştiat şi aerul va fi din nou respirabil.

— Crezi că prizonierii se găsesc aici? îl întrebai la rându-mi pe Marian.

— Sper din tot sufletul.

— Prizonierii sunt de cele mai multe ori aruncaţi în pivniţă. Încăperile de sus sunt folosite ca turnuri de pază şi supraveghere pentru paznici, îmi exprimai eu opinia.

— Aşa este şi de aceea vom începe cercetarea chiar de jos. La parter nu cred să se găsească vreo încăpere. Culoarul este larg şi pereţii groşi. Numai o pivniţă ar mai putea veni în discuţie. Să căutăm deci, încăodată dacă găsim o altă trapă care ar putea conduce la subsol.

Căutarăm minuţios totul dar în zadar. Orice mijloc de cercetare folosirăm, bătaia în pereţi şi duşumea, pipăiturile, totul a fost zadarnic şi fără rezultat. Nu găsirăm ce-a de a doua trapă care să ne conducă la subsol.

Black găsi însă o manivelă de care apăsând, prima treaptă se închise din nou. O luarăm din nou în sus. Între timp gazul se împrăştiase prin deschizăturile făcute în pereţi. Sus mai găsirăm două încăperi care în afară de ceva mobilier utilizat pentru şezut şi dormit nu mai conţinea nimic.

— Păcat, remarcă Marian. Bandiţii ăştia se pare că şi-au ales alt sediu pentru prizonierii lor. Trebuie să avem speranţa în ce ne va aduce seara asta. Poate că planul pe care l-am făcut va avea totuşi succes. Dar stai! S-ar putea foarte bine ca noi să nu fi reuşit să dăm de secretul vechiului turn, care permite accesul în subsol. Poate că bandiţii astă-seară ne vor transporta din nou la turn dacă vor ajunge la concluzia că suntem fără apărare. Poate că n-ar fi rău dacă domnii Mackenzie şi Brown împreună cu Pongo ar rămâne aici ascunşi. Ei s-ar putea apăra în cazul unei apariţii neaşteptate a bandiţilor. Poate că le va reuşi să facă un bandit prizonier care să le spună unde se găseşte temniţa. Dacă bandiţii vor veni spre seară cu noi, vom beneficia de cea mai bună acoperire. Ce părere ai, domnule Black?

— Planul îmi pare bun, zise acesta. În felul acesta am putea aştepta

desfăşurarea evenimentelor mult mai liniştiţi. Altfel, sincer vorbind, mi-ar fi cam peste mână să mă dau aşa prins în custodia bandiţilor. În felul acesta avem o anumită siguranţă că vom putea fi eliberaţi mai târziu.

— Rămâne aşa atunci! strigă Marian. Ne vom întoarce în oraş şi până diseară, nu mai dăm nici un semn de viaţă. Dumneavoastră domnilor, rămâneţi aici cu Pongo. Dacă banda ne va aduce aici diseară, fiţi calmi. Căutaţi-vă o bună ascunzătoare. Pongo va face rost de mâncare, dar nu veţi trage cu puşca. Lui Pongo va reuşi cu siguranţă să prindă ceva vânat cu cuţitul lui de spintecat rechini sau va culege fructe. Pe la douăzeci şi două şi un sfert vom fi aduşi, cel mai probabil aici, aparent fără cunoştinţă. Trebuie să ne prefacem că suntem otrăviţi. La revedere deci domnilor şi să sperăm că planul nostru va avea succes!

*

*　　*

La întoarcere am fost cu ochii în patru, pentru a vedea dacă suntem sau nu urmăriţi dar nu era cazul. Banda se baza pe acţiunea otrăvii lente din scrisoare, probabil. Mai întâi trecurăm prin micul port unde erau ancorate bărcile poliţiei, apoi cu automobilul inspectorului, pe care-l comandă de acolo, telefonic, spre bungalowul acestuia şi nici de data asta nu ne-a fost dat să observăm ceva deosebit.

La sugestia lui Marian ne prefăcurăm foarte afectaţi de faptul că nu-l putuserăm găsi, chipurile, pe Pongo.

Se putea, ca vreun membru trimis al bandei să ne observe pe furiş fără ca noi nici măcar s-o bănuim. Căutarăm să ne omorâm timpul dormind, de-a lungul întregi zile, care era foarte călduroasă, până seara când aveam întâlnirea decisivă.

Din păcate eu nu prea reuşi, eram prea agitat pentru a o face şi din acest punct de vedere îl invidiam pe Marian, care dormea ca un prunc. Cinarăm împreună cu inspectorul care mi se păru de asemenea destul de încordat. Marian chiar remarcă râzând că s-ar putea să fie chiar ultima noastră cină pe acest pământ, aşa că va trebui să mâncăm cu multă poftă.

În sfârşit sosi şi momentul plecării dacă voiam să fim punctuali la locul convenit. Inspectorul voia să ia o barcă mare cu vâsle unde era posibil să ne ascundem mai bine la nevoie.

Inspectorul trecu la cârmă. Marian şi cu mine stăteam deocamdată în barca largă, încrezători în planul nostru. Black îşi îndreptă barca spre sud, pe Hughi în jos.

Curentul ne ajuta, aşa că nu ne omorârăm cu vâslitul. Deşi inspectorul din când în când îşi ducea ocheanul pentru observaţie pe timp de noapte la ochi, el nu descoperi nimic neobişnuit şi nimeni nu ne urmărea. Marian era foarte mulţumit şi-mi şopti acum că este sigur

că ne vor duce în turnul vechi.

Poate că barca cu motor a bandei ne aşteaptă chiar în apropierea punctului de întâlnire pentru a ne lua în primire. Banditii trebuiau să fie convinşi că stratagema lor cu praful ucigaş le reuşise.

Atinserăm cel de-al patrulea canal şi-o luarăm acum spre est, spre cel de-al treilea braţ al deltei Gangelui. Eram calmi şi tăcuţi neîndrăznind să mai vorbim între noi şi-ncepurăm să ne jucăm rolurile astfel încât orice regizor ar fi putut fi mulţumit de jocul actorilor săi.

Când atinserăm punctul de întâlnire, Black încetă cu vâslitul şi lasă barca să plutească-n voie.

Era ora douăzeci şi două şi după socotelile profesorului de acum începea să acţioneze otrava, dacă n-am fi fost destul de prevăzători să nu venim în atingere cu ea.

Black mai aşteptă cinci minute apoi începu jocul: deveni neliniştit îşi duse mâna în zona inimii şi la gât, căzu pe locul său, pe fundul bărcii. Keller ne descrisese exact care sunt simptomele incipiente ale otrăvirii.

Puteam pe drept cuvânt presupune că banditii erau în apropiere şi ne observau cu atenţie. Mai trecură cinci minute, după care auzirăm bâzâitul distinct al unei bărci cu motor.

O barcă cu motor apăru într-adevăr şi se apropie la marginea bărcii noastre cu vâsle. O voce energică se auzi, urmată de un râset ironic, apoi vocea reluă într-o englezească ireproşabilă:

— Acum îl avem şi pe domnul inspector! Răscumpărarea cerută nu pare să-o fi adus.

Din legănările bărcii noastre mi-am dat seama că Black a fost ridicat de acolo, apoi mâini energice dădură foile de cort la o parte, sub care noi ne-am ascuns, chipurile, în ultimul moment. Aceeaşi voce, rece, clară, energică râse zicând:

— Am calculat foarte bine! Iată-i şi pe cei doi faimoşi aventurieri c-au căzut pleaşcă-n cursa noastră! Da, da, domnilor, n-ar fi trebuit să atingeţi scrisorile care nu vă sunt adresate. L-aţi putut prinde pe mesagerul nostru, dar cu scrisoarea n-aţi prea ştiut cum să umblaţi. Pentru asta veţi fi pedepsiţi! V-aţi ales singuri soarta! Ştiu prea bine, domnilor, că mă puteţi auzi şi vedea şi chiar mirosi dacă vreţi, dar nervii vă sunt paralizaţi şi nu puteţi întreprinde nimic. Aţi fost făcuţi complet nevătămători. Vă veţi sufoca încetul cu încetul dar noi v-am ales o altfel de moarte. Veţi muri de-aceeaşi moarte, de care a avut parte uriaşul vostru servitor negru, pe care l-am dat ca hrană unor biete maimuţe înfometate. Din nou urmă râsetul sardonic al celui ce ni se adresase şi-apoi urmă o comandă dată compatrioţilor săi. Furăm ridicaţi cu brutalitate din barca noastră şi aruncaţi în barca cu motor.

Opt indieni asigurau echipajul. Poate că i-am fi putut învinge dar trebuia să ne jucăm rolul pentru a descoperi încăperea secretă unde

erau deţinuţi prizonierii.

Barca cu motor aluneca uşor pe mijlocul fluviului, pe unde era curentul principal. Din păcate stăteam atât de jos în barcă încât nu prea aveam ce vedea în jur, cu atât mai puţin traseul. După puţin timp auzirăm hârşâitul unor crengi pe trunchiul bărcii ca şi cum am fi intrat într-un tufiş des.

Furăm în cele din urmă ridicaţi pe sus. Ne găseam deja în golful pe care-l găsisem ziua cu ajutorul lui Pongo. Vom fi duşi deci, în clădirea părăsită a vechiului turn. Până-n prezent presupunerile lui Marian se adeveriseră.

Indianul, cel relativ tânăr, a cărui voce o auzisem înainte şi căruia îi aparţinea râsul batjocoritor spuse acum:

— Poliţiştii au trecut adesea pe lângă ascunzătoarea noastră fără să bănuiască unde ne-am ascuns prizonierii. Chiar ne-a făcut plăcere când i-am văzut căutându-ne zadarnic. Vezi deci domnule inspector că noi am fost mai vicleni decât poliţia, păcat că nu mai puteţi remedia nimic acum. Mâine veţi muri oricum! Recompensa pentru soţia şi fiica dumitale va plăti-o guvernul. Pentru familia unui funcţionar destoinic, nu mi se pare o sumă prea mare. Ucidem numai dacă este necesar.

Apucarăm pe cărăruia îngustă, care ducea spre turn. Se apropia momentul hotărâtor, se putea foarte bine ca indienii să-şi dea seama de dispariţia paznicilor şi să intre la bănuială. Când ajunserăm în luminiş, oamenii care ne purtaseră se opriră. Purtătorul lor de cuvânt spuse din nou:

— Cei doi paznici ai noştri din turn ne vor avertiza, dacă ceva nu este în regulă, nu va fi cazul însă. Vom intra-n turnul pe care l-am descoperit întâmplător şi pe care l-am adaptat scopurilor noastre.

Veţi fi aruncaţi în pivniţa turnului, domnule inspector îşi vei revedea acum familia, păcat numai că nu te vei putea mişca.

Am avut noroc. Ce uşor s-ar fi putut ca bandiţii să aibă un consemn tainic cu paznicii şi-atunci planul nostru ar fi fost dejucat. Aşa însă furăm transportaţi fără incidente prin luminiş. Conducătorul grupului pipăi cu mâna la uşa turnului şi ne explică amabil pe parcurs:

— Aici am prevăzut bine-înţeles câteva capcane pentru cei curioşi, cărora n-o să le cadă bine. Prima am înlăturat-o chiar eu acuma, a doua se află pe culoar.

Deschise uşa, aprinse lampa de buzunar şi de pe partea dreaptă a peretelui apasă un mic mâner în jos:

— Acum putem urca liniştiţi treptele, zise el. Pe trepte se află a treia capcană, pe care o voi scoate din funcţiune. Furăm duşi pe trepte în sus şi indianul nu înceta să ne uimească prin amabilitatea cu care ne dădea explicaţiile necesare, probabil îi făcea deosebita plăcere ca să ne chinuie astfel.

— Vedeţi acum domnilor, voi apăsa un buton care se găseşte aici

sub ornamentul scărilor, prin asta se deschide intrarea spre pivniţă.

Cu-n hârşâit uşor, ultimele patru trepte ale scării se dădură la o parte. O deschizătură adâncă deveni vizibilă, spre care acum indianul îndreptă lumina lămpii sale.

Alte trepte duceau spre subsol şi-acum am fost târâţi în adâncime. Ne găseam acum într-un spaţiu mic, de formă rotundă, a cărei pereţi erau alcătuiţi din bucăţi de piatră de formă pătrată.

Diferite uşi din lemn, vechi, negre, se deschideau în jur. Indianul deschise una zâmbind, spunându-ne:

— Aşa, acum domnule inspector, familia dumitale va avea ocazia să-şi ia rămas bun de la dumneata.

Din pragul uşii năvăliră două siluete feminine care se repeziră ţipând peste Black, pe care indianul tocmai în acel moment îl aruncă la picioarele lor.

Acum venise clipa hotărâtoare. Inspectorul nu mai putea continua să facă pe paralizatul.

Şi într-adevăr, cu un strigăt de bucurie îşi desfăcu braţele cuprinzându-le pe cele atât de drage lui. În aceeaşi clipă săriră̆m şi noi în picioare, trăgându-ne pistoalele şi lămpile de buzunar.

Marian se repezi-n spre indieni care erau paralizaţi la rândul lor de surprindere şi strigându-le foarte energic:

— Sus mâinile!

Comanda lui Marian îl aduse pe inspector la realitate. Se desprinse din braţele alor săi şi ni se alătură de îndată cu arma şi lampa de mână.

Dar şi indienii se animară. La un strigăt al conducătorului lor, cei opt indieni se năpustiră cu pumnalele asupra noastră.

Pistoalele noastre detunară în acelaşi timp. Patru indieni se prăbuşiră la pământ.

Ne-am fi găsit totuşi într-un pericol foarte mare, dacă de deasupra scărilor n-ar fi răsunat deja împuşcături. Din nou căzură doi indieni. Asupra ultimilor doi se repezi Pongo cu o săritură de panteră. Unul din cei doi era chiar conducătorul, cel care luase la început cuvântul. Pongo atacă cu multă hotărâre. Două pumnale fură aruncate zângănind la podea.

Gemând indienii căzură şi ei la pământ. Pongo le duse mâinile la spate pentru a ne permite să-i legăm mai uşor.

*

* *

Temuta bandă „Spaima Sundarbansului” fost anihilată. Cei doi prizonieri pe care-i luarăm nu au mărturisit nimic judecătorului.

Au fost executaţi, plătindu-şi crimele comise. Poate că banda să fi avut mai mulţi membrii. Dar întrucât conducătorul pierise, ceilalţi n-au mai îndrăznit nimic, mai departe.

Bucuria revederii inspectorului cu soţia şi fiica sa ne-au răsplătit pe deplin eforturile pe care le-am făcut. Şi primejdiile în care ne-am expus cu acest prilej.

De-abia ne-am putut salva de mulţumirile familiei Black, care dorea să fim luni întregi oaspeţii lor.

În onoarea noastră guvernul britanic a dat în seara zilei următoare o recepţie, noi având cinstea de-a sta alături de Rezidentul guvernului britanic în India Sir James Cunningham.

Bătrânul domn a fost tot timpul parcă dus cu firea până când Marian îl întreabă ce are pe suflet.

Cu şovăială ne întreabă Sir James, dacă avem în continuare o ţintă determinată în călătoriile noastre.

La răspunsul negativ al acestuia ne întrebă dacă nu vrem să vizităm Guia oraşul pelerinilor de pe fluviul Phalagu. Guia este oraşul sfânt al hinduşilor unde se roagă în faţa zeului Guia pentru păcatele strămoşilor. Sir James ne povesti că de câtva timp bântuie în apropierea oraşului o fiinţă misterioasă despre care până acum nimeni nu ştie dacă este fiară sau om. Până acum i-au căzut victimă o serie întreagă de oameni groaznic mutilaţi sau chiar orbiţi. Înainte de a-şi exprima Sir James rugămintea Marian se declara gata de-a lua urma fiinţei sau fiarei misterioase ce-o fi.

Aventurile submarinului Dox 217

Hans Warren

I
RĂTĂCIŢI ÎN JUNGLĂ

— DE AICI NU PUTEM MERGE MAI DEPARTE, tată, spuse George. Ne-am rătăcit!

— Ce păcat că Samba n-a putut să ne însoţească pe mai departe! remarcă doctorul Bertram.

George şi Petre, uriaşul cârmaci de pe submarin au luat-o în direcţia indicată de căpetenia poporului de pitici, în vreme ce căpitanul şi doctorul îi urmau mai încet. Samba le spusese că vor găsi în curând o cărare pe care urmărind-o ar ajunge în maximum şase ore în Ignani unde se află gorila de munte.

Acum o porţiune din pădurea deasă, de netrecut le închidea drumul. Nici cuţitele cele mai ascuţite ale tovarăşilor de pe submarin nu reuşiseră să deschidă un drum de pătrundere în junglă.

Căpitanul dădu supărat din cap.

— Să sperăm că nu va muri sărmanul de pe urma muşcăturii şarpelui veninos, spuse el, după o vreme cu părere de rău.

— El s-a bucurat atât de mult că va participa la o vânătoare şi a avut ghinionul să calce pe un şarpe veninos.

— Eu am făcut tot ce era omenesc posibil să-l scap, explică doctorul Bertram. Cred că va trăi totuşi pentru că are o natură puternică.

— Şi acum ce facem? întreabă George arătând spre jungla de nepătruns.

Căpitanul cercetă el însuşi jungla şi fu nevoit să-i dea dreptate fiului său. O pătrundere pe aici era de neconceput.

Pe aici cu siguranţă n-a trecut vreodată picior de om.

— Ne întoarcem! spuse Farrow. Este singura posibilitate care ne rămâne.

— Pierdem astfel mult timp, explică George.

— Parcă n-am pierdut destul! mormăi căpitanul.

— Poate pe drumul înapoi găsim noi o altă cărare, spuse Petre.

— Noi ne-am rătăcit de la drumul cel bun, zise doctorul Bertram.

— Să ghicim mai întâi, spuse Farrow căruia transpiraţia îi curgea din plin pe faţă. Nu avem de ce să ne grăbim şi sunt sigur că vom ajunge să ne atingem ţelul.

Doctorul fu de acord cu cele spuse:

— Aici este cu totul altă temperatură decât cea de pe lac, spuse el glumind şi îşi şterse şi el sudoarea de pe frunte cu o batistă.

— Suntem ca într-un cuptor, constată George nimerind la fix situaţia în care erau. Petre curăţă rapid de iarba înaltă şi de crengi un loc în care tovarăşii săi să poată sta jos. Împreună cu George începură

să caute crengi uscate pentru a face un foc la care să încălzească câteva conserve.

În curând într-o gropiţă se înălţă vesel un foc de tabără. Lui George nu-i convenea nici să rămână aici pe loc şi nici să se întoarcă. Tot timpul se uita de jur împrejur doar o să găsească un loc pe unde să pătrundă în pădure. Peste tot însă nu vedea decât ramuri, crengi, mase uriaşe de frunze, plante agăţătoare, liane ce se întindeau de la un tufiş la altul, de la un copac la altul şi care făceau orice pătrundere în junglă imposibilă. Cine a putut să le combine chiar aşa?

Părea un zid ce se ridica în faţa lor pentru a nu intra în pădure. Tufişurile care ieşeau din humus erau încărcate de crengi de toate felurile şi grosimile. Ele păreau că formează o a doua pădure înainte de cea adevărată, apoi după ele se înălţau arborii uriaşi ai junglei ce păreau să domine toată pădurea.

În afară de aceasta „pădurea” din faţa celei adevărate avea ţepi lungi şi ascuţiţi. Peste tot erau mimoze şi ceva plante ce arătau ca şi mimozele. Palmierii mici erau plini de capsule cu seminţe. Orice încercare de a pătrunde pe aici era întâmpinată de mii de greutăţi.

Căpitanul Farrow îşi urmărea fiul pe furiş. Ştia ce simţea George şi se gândea că şi el ar fi făcut imposibilul. Întoarcerea ar fi fost ca o renunţare la atingerea unui ţel. Era aşa de copil încă!

Ca să-l consoleze căpitanul spuse:

— George, cred că nu trebuie să ne întoarcem prea mult. Dacă îmi amintesc bine, am văzut cărarea cea bună. Nu este mai departe decât un kilometru de aici. N-am luat-o în seamă şi am mers tot înainte. Peste două ore vom fi din nou pe drumul cel bun.

— Nu înţeleg cum n-am putut găsi drumul cel bun, îi răspunse George. Toţi patru doar am fost atenţi la cărare. Până aici nu prea am avut de înfruntat cine ştie ce greutăţi. Am totuşi sentimentul că ne găsim pe drumul cel bun, numai că nu vedem, nu ştiu din ce motive cărarea îngustă care ne-ar duce mai departe.

Căpitanul dădu din cap. Nu putea fi de acord cu George în această privinţă şi ca dovadă îi repetă descrierea drumului pe care căpetenia piticilor le-o făcuse tovarăşilor când ei doriră să ajungă în Ignani să caute gorila.

— Să sperăm că măcar ne putem întoarce, spuse doctorul Bertram. Ultima porţiune am făcut-o nelăsând nici un semn în urma noastră. Şi nici măcar n-am mers în linie dreaptă ci am mers luând-o de multe ori în zig-zag pentru a găsi drumuri mai bune printre desişuri. Drumul înapoi cred că va dura mai mult decât cel făcut de noi până am ajuns aici.

— Nu mai cobi, dragă doctore! zâmbi căpitanul. Îl descurajăm pe George.

— Nu spun decât ce gândesc şi sunt convins, se apără doctorul. De

când nu se mai poate suporta părerea exprimată de vreunul din noi?

— În plus, eu mă gândesc că am lăsat destule semne în urma noastră, domnule doctor, spuse cumpătatul Petre. În orice caz eu voi găsi drumul înapoi. Câte ramuri am rupt, câte crengi am mai tăiat ca să putem înainta. Într-o jumătate de oră facem noi kilometrul de care vorbea domnul căpitan.

— Totdeauna am jinduit să văd plante necunoscute pe pământ necunoscut, să văd insecte rare, să văd cu ochii mei animale precum un okapi sau calul pitic, chiar dacă pentru asta trebuie să transpir ore întregi, să merg zile întregi în mers pe sub bolta de frunze, prin aerul înţepător de cald şi totuşi umed, ca apoi să-mi fie dor să mă întorc pe submarin şi cu el înapoi pe mare. În aceste ore îi admir pe Marian şi pe Hans Warren, prietenii noştri care an de an, pe jos sau călare, în care cu boi au hoinărit prin toate ţările planetei. Nu domnilor, durata excursiei nu însemnează nimic rău pentru mine!

Când doctorul Bertram pronunţă „domnilor” se vedea că se săturase. Bine că totuşi avea o scânteie de umor şi de ce nu chiar o porţie de bună autoironie.

Farrow a trebuit să zâmbească când auzi năduful din vorbele doctorului şi spuse ca să-i mai ridice moralul.

— Deveniţi cumva bătrân şi comod, dragă doctore?

— Ei, chiar foarte tânăr recunoaşteţi că nu mai sunt! spuse imediat doctorul.

— Vreţi nu vreţi, trebuie să mai străbatem încă odată mările şi oceanele ca să ajungem în „Insula odihnei”. Să ne verifice tehnic nava şi noi să ne putem odihni pe săturate. Dar dumneavoastră dragă doctore, nu veţi beneficia de tihnă: va trebui să vă ordonaţi tot ce v-aţi adus din călătorii în colecţia „Muzeul” ce vă aparţine.

Apoi cei patru tovarăşi mai vorbiră câtva timp de una, de alta. Căpitanul încerca să îi încurajeze cum putea, încerca să-i alunge şi fiului său neplăcerea de a se întoarce. În sfârşit doctorului Bertram îi reveni pofta de viaţă odată cu preţiosul său umor, iar Petre începu să povestească întâmplări din viaţa lui de marinar. Deodată conversaţia fu întreruptă de un fâsâit ascuţit. Ceva zbură deasupra capetelor lor şi se opri cu o lovitură puternică în trunchiul unui copac.

O secundă priviră toţi săgeata împăunată care apăruse în mod atât de uimitor din tufişurile ce închideau drumul în pădurea tropicală.

— Puneţi-vă jos! strigă puternic căpitanul, uitându-se cu atenţie la tufişul din care apăruse săgeata. Îşi scoaseră pistoalele de la brâu şi stăteau cu ele în mâna dreaptă gata de a se apăra. Dar oricât se uitară ei nu reuşiră să-l descopere pe misteriosul trăgător. Direcţia săgeţi le indica cam de pe unde se trase dar acest lucru nu era nici pe departe un succes.

George ca să-l sperie pe cel cu arcul şi să-i arate că cei asupra

cărora trăsese îşi vor vinde scump pielea, începu să tragă nişte împuşcături de avertisment în aer.

În acel moment Petre strigă:

— Ia uitaţi-vă aici este un loc pe unde se poate pătrunde în pădure!

Şi fără să se mai gândească îşi forţă trupul să intre printr-o spărtură de ramuri, crengi şi spini. Cu toate că hainele îi fură sfâşiate nu luă în seamă şi continuă să înainteze. Acum trebuia să acţioneze rapid ca nu cumva o a doua săgeată să zboare şi chiar să aducă o nenorocire. Asta trebuia evitat cu orice preţ.

George îşi văzu prietenul dispărând prin spărtură şi-l urmă necondiţionat. După câtiva metri se aflau deja pe o cărare îngustă care îi ducea unde le explicase căpetenia piticilor.

Petre se uită în toate direcţiile foarte atent în speranţa că va descoperi pe trăgătorul invizibil, apoi se uită pe jos unde văzu imprimate pe humusul moale urme proaspete făcute de picioare.

Era atât de absorbit de acest lucru încât tresări speriat când George îi strigă:

— Petre, hai! Aici sunt negri!

Petre se uită. În spatele unei cotituri a cărării înguste erau trei, patru, cinci negri care scoteau un fel de strigăt de război şi care se repeziră asupra celor doi albi.

George ridică pistolul şi trase câteva gloanţe pe deasupra capetelor negrilor. El ştia, din proprie experienţă, că adevăraţii negrii, cei ce locuiau în junglă aveau o teamă teribilă de armele de foc şi pentru er era un lucru cumplit să fie omorâţi, de aceea credea că se vor retrage la zgomotul împuşcăturilor. Dar negrii pe care îi înfruntau acum ori au avut contact direct cu alibi sau cu vânătorii albi ori erau deosebit de curajoşi.

Împuşcăturile de avertizare nu-i făcură să se retragă ci îşi ridicară arcurile şi trimiseră o mulţime de săgeţi probabil otrăvite, de care cei doi se feriră aruncându-se la pământ cu repeziciune.

— Să trag în picioarele negrilor? întreabă încă culcat la pământ George pe prietenul lui Petre.

— Încă nu! mârâi el foarte hotărât.

În acel moment în spatele negrilor cate stăteau la o parte de pe cărare apărură încă câţiva. Câţi erau nu puteau să-şi dea seama nici Petre şi nici George.

Când însă apărură şi mai mulţi negri George îi strigă cârmaciului Petre:

— Fugi în desiş, Petre! Devine serioasă treaba.

— Se pare că tot tribul este pus pe roată! îi strigă Petre.

Cum putură mai repede trecură prin gaura din desiş şi câteva secunde mai târziu se aflau lângă căpitanul Farrow şi doctorul Bertram cărora le povestiră acum ce s-a întâmplat. Doctorul şi

căpitanul erau îngheţaţi de frică că celor doi li s-ar fi putut întâmpla ceva şi acum erau fericiţi că se întorseseră nevătămaţi.

— Trebuie să mergem repede înapoi! spuse Farrow.

— Nu-mi place să mă lupt într-un loc necunoscut mie, cu o mulţime de negri dornici de bătălii şi care în plus cunosc fiecare cărare, fiecare colţişor, fiecare copac din acest ţinut.

— Ia, uitaţi-vă, au descoperit spărtura din tufiş şi acum vin după noi, strigă Petre şi arătă spre locul prin care ei veniseră înapoi.

În grabă camarazii îşi strânseră lucrurile şi porniră pe drumul pe care veniseră. Din cauza vitezei cu care o luară la picior nu fuseseră atenţi şi se rătăciră din nou. Şi iară se treziră în faţa unui zid de copaci şi plante ce le făcea imposibilă înaintarea.

— Da iute de picior mai sunteţi! strigă doctorul Bertram.

— Stai numai să vezi când îi vom avea în faţă pe negri! spuse căpitanul. Dar dacă trebuie să tragem, fiţi atenţi să ţintiţi numai la picioare. Dorim numai să-i rănim uşor şi în nici un caz să nu-i omorâm.

— Am putea să ne ascundem în ramurile copacilor, zise Petre.

— Ar fi un lucru înţelept, îl lăudă căpitanul.

— Acest copac de aici este cel mai potrivit, strigă George care deja se convinsese cum s-ar putea urca şi adăposti între ramurile lui.

— Hai să facem ca maimuţele! spuse doctorul Bertram, care şi în cele mai dificile momente nu-şi pierdea umorul şi care datorită lui îi ajuta pe camarazi să nu-şi piardă cumpătul oricât de grea ar fi fost situaţia în care se aflau. Când doctorul Bertram se agăţă de copacul arătat cu scopul de a se urca, dintr-un salt Petre şi George săriră pe cea mai de jos creangă şi de acolo tot mai sus ca maimuţele. Căpitanul Farrow îl urmă pe doctor.

George şi prietenul său, lung în picioare, fură printre primi la adăpost în rămuri. Doctorul şi căpitanul se urcară însă mult mai încet. În curând stăteau toţi comod printre ramurile încărcate de frunze, fără să poată fi descoperiţi, dar ei putând să observe orice mişcare ce se petrecea jos.

Atunci apărură doi negri care se uitau, căutând în toate părţile. Erau înalţi şi puternici şi nu aveau nici o asemănare cu poporul pitic pe care tovarăşii îi vizitaseră în ultimul timp.

Arcurile şi săgeţile le erau gata de tras în mâini. Farrow se mira cum de nu se uită pe pământ pentru a descoperi urmele albilor. În faţa desişului perete de junglă cei doi negri rămaseră pe loc şi se uitau în zadar după o deschizătură.

După o căutare îndelungată, în care nu găsiră nimic se întoarseră şi se îndreptară în altă direcţie.

Căpitanul răsuflă uşurat. El evitase o ciocnire care s-ar fi soldat cu victime de ambele părţi.

Păsărele dădeau un superb concert pe o mie de voci. Multe din ele zburară când camarazii se urcară în copac, iar acum revenirä fără să le pese de „necunoscutele animale mari” cu care împărţeau acum pomul.

Pe toate ramurile stăteau acum felurite păsări frumos colorate, dar tovarăşii nu aveau acum timp de ele. Erau atenţi la mişcările negrilor care se dovediseră atât de duşmănoşi, lucru care nu prea le stătea în general în caracter.

Mai apărură încă un grup de negri care se îndreptară spre cei doi copaci a căror ramuri se împleteau şi în care stăteau acum tovarăşii. Negri cercetară deasemenea zidul de frunziş care se dovedi de nepătruns. Nu-şi puteau explica cum albii reuşiseră atât de repede să dispară fără a lăsa vreo urmă. Când şi acest grup de negri e îndepărtă căpitanul Farrow îi spuse încet doctorului Bertram:

— Mă tot mir cum de nu cercetează pământul în căutarea urmelor noastre.

— Pentru că noi n-am lăsat aici nici un fel de urme, răspunse „omul de ştiinţă”, care ştia mult mai mult „decât să mănânce cireşe”.

Avem noroc, că aici pământul este acoperit cu muşchi. Micile firişoare de muşchi au proprietatea de a-şi reveni imediat ce sunt călcate, în poziţia lor iniţială ca şi Hopa Mitică. Acum le este imposibil să ne ia urma şi chiar de ar fi între ei un supercunoscător tot n-ar mai putea face nimic fiindcă pe acolo au trecut şi negrii care se pare au şters orice urmă cât ar fi ea de mică.

O vreme între albi domni liniştea. Apoi George alunecă spre creanga vecină unde stătea tatăl său şi în întreabă:

— Unde ne aflăm de fapt acum?

— Ce n-aş da să ştiu şi eu! suspină doctorul pe un ton comic.

— Cu siguranţă astăzi nu mai găsim noi muntele gorilei, îi răspunse căpitanul.

— Să sperăm că în curând negrii se vor retrage, spuse Petre care veni şi el lângă căpitan.

— Ce vorbeşti? Cu siguranţă ei vor patrula pe aici, ore întregi, rânji doctorul. Trebuie să ne transformăm cu adevărat în maimuţe.

Pe George îl distra răspunsul şi adăugă cu o falsă seriozitate:

— Putem proceda ca maimuţele, prindem liane şi aşa zburăm din copac în copac şi din când în când ne putem plimba liniştiţi pe pământ!

— Poate că aşa vom fi nevoiţi să facem, remarcă căpitanul foarte serios.

— Pst! făcu Petre şi arătă cu mâna dreaptă în direcţia din care veneau alţi negri! Mai veneau încă doi sau poate erau cei doi care apăruseră primii şi care încă mai cercetau cum putuseră alibi să dispară ca „înghiţiţi de pământ”. Cei doi negri nu veniră chiar până la copacul unde acum stăteau toţi patru, ci se aşezară jos la o mică

distanţă. Asta putea deveni o lungă plăcere se gândi doctorul îi sinea lui. Doctorul Bertram însă din fericire îşi căutase şi găsise un loc foarte plăcut. Putea sta aşa câteva ore bune. Numai să nu-i amorţească picioarele!

Dacă şi-ar fi închis ochii, ar fi putut să-şi imagineze că se află pe „Insula odihnei" în balansoarul lui pe veranda deschisă a micuţei sale căsuţe şi visează la toate călătoriile şi aventurile pe care le avusese. Într-adevăr era destul de comod aici! Trebuia să recunoască acest om al ştiinţei, care trecuse prin atâtea în compania lui Farrow şi a fiului săi şi a echipajului de pe submarin şi câte îl mai aşteptau.

Aşa putea să-şi mărească colecţia cu tot felul de rarităţi să… (doctorul cască acum prima oară) şi ce o să-l invidieze anumite muzee… Doctorul Bertram adormi. Nici nu era de mirare după cât era de cald şi după evenimentele prin care trecuse. Petre se ghemui şi el lângă „omul de ştiinţă" a cărei respiraţie devenea adâncă şi regulată dar şi atent ca nu cumva acesta să cadă de pe cracă.

Orele se scurgeau încet. Cât priveşte pe cei doi negri, unul se întinse şi dormea în vreme ce celălalt făcea de pază şi aşa se făcu după-amiază. Negrilor nici nu le dădea prin cap să plece de acolo. Acum inversase rolurile. Cel care dormise până acum era treaz iar cel ce veghease îşi lua şi el somnul bine meritat.

George care veni mai aproape de Petre îi şopti încet acestuia în ureche:

— Ce treabă plictisitoare!

Ceva mai târziu grupa de negri se întoarse înapoi. După câteva discuţii aprinse cu cei doi rămaşi, porniră cu toţi prin locul de unde veniseră. Încă mult timp tovarăşii îi mai auziră vorbind când mai încet când mai aprins. Cu siguranţă că mai vorbeau încă de zadarnica căutare a celor patru albi şi încă se tot mirau cum putuseră aceştia să dispară ca înghiţiţi de pământ. Când negrii fură destul de departe ca să-i mai poată auzi, George spuse fericit:

— Aşa acum este cazul să coborâm!

— Nu mi-ar plăcea să cobor din copaci, îi răspunse căpitanul Farrow. Poate că reuşim să trecem din creangă în creangă până ajungem la cărarea pe care o căutăm. Poate că aceea este cărarea cea bună, cea pe care tu şi Petre i-aţi întâlnit la început pe negri.

În acel moment se trezi şi doctorul Bertram.

Căpitanul Farrow îi spuse glumind:

— Bună dimineaţa, domnule doctor!

— Îţi dorim cu toţi să te fi odihnit bine! adăugă George râzând.

— Mulţumesc! zâmbi doctorul şi făcu o glumă comică. Cu această ocazie mai căscă odată bine şi freacă ochii cu pumnii.

— Oare cum a fost posibil să fi adormit aşa? îşi spuse mai ales lui decât celorlalţi.

— O conştiinţă curată rămâne curată şi în junglă, o pernă moale de dormit, îl tachină căpitanul.

— Ah! Abia acum ştiu unde ne aflăm de fapt, spuse doctorul şi vru deja să coboare din copac.

— Încetişor, încetişor, dragă doctore, se amestecă căpitanul. Mai rămâi puţin cu noi aicea sus! Negrii au plecat. Dar cine ne garantează că nu sunt prin preajmă acum? Aş dori să mergem sărind din creangă în creangă! Doctorul rânjind spuse:

— Deci ne metamorfozăm în maimuţe!

George izbucni în hohote de râs. Doctorul Bertram îi făcea atât de multă plăcere.

— Hai să ne încercăm norocul! îi încurajă căpitanul.

Doctorul Bertram rămase însă în poziţia lui, îşi privi ceasul şi zise:

— Peste două ore se înnoptează. N-ar avea nici un rost să pornim marşul maimuţelor. Să rămânem deocamdată aici.

— Puturosul! spuse Petre aşa de tare încât să-l audă şi George.

— Vom rămâne într-un copac, însă nu în acesta de aici, începu căpitanul expunerea planului său. Întrepătrunderea ramurilor copacilor aici formează un fel de pod pe care am putea merge liniştiţi înainte, o bună bucată de drum.

— Mie îmi convine orice, mormăi doctorul. Doar ştiţi bine domnule căpitan că vă aparţin din cap până în picioare.

— Într-o oră trebuie să găsim cărarea pe care o căutăm, continuă căpitanul. Apoi, acolo în copaci, ne facem un culcuş pe cinste şi aşteptăm dimineaţa.

— De acord! Şi acum hai să mergem!

George abia aştepta plimbarea prin copaci.

— Doriţi şi mâine să vă jucaţi de-a maimuţa căţărătoare? întreabă doctorul îngrijorat. Asta ca să ştiu cât timp trebuie să-mi schimb felul de viaţă. Era clar, îşi regăsise din nou proverbialul lui umor.

— Mâine, vom reveni la stadiul de târâtoare pe pământ, îl linişti căpitanul.

— Sau poate dăm fix peste satul negrilor bătăuşi şi iarăşi ne retragem în copaci. Cine a fost odată maimuţă, maimuţă rămâne! râse doctorul.

— Petre a găsit deja aici sus, drumul, îl încurajă căpitanul. Trebuie numai să-l urmezi. Dar trebuie să te ţii bine, dragă doctore.

— Plutesc! rânji omul ştiinţei.

Plimbatul prin copaci se dovedi mai plăcut decât îşi închipuise doctorul Bertram. Se putea înainta chiar foarte uşor. Cu puţin exerciţiu primeai chiar o anumită îndemânare în acest fel de a merge înainte.

Lianele te ajutau când ramurile nu mai erau suficient de trainice, iar jungla aici sus nu mai era aşa deasă ca şi cum părea dacă te uitai

de jos în sus. Astfel tovarăşii înaintau încet şi sigur.

Aici aveau siguranţa că nu vor fi descoperiţi de vreun negru.

George şi Petre propuseră direcţia în care după părerea lor trebuia să se afle cărarea pe care o căutau.

Fiului căpitanului îi făcea chiar plăcerea să se balanseze de la o creangă la alta şi să mai facă câte un salt nepericulos, sau să zboare cu vreo liană o bucăţică bună mai în faţă.

Doctorul rămânea adesea puţin în spate să admire puţin păsările care zburau ori rămâneau încrezătoare la apropierea lui. Era o minune, cum natura îşi pictase creaturile sale.

După o oră George găsi cărarea pe care o căutaseră camarazii. Ea se îndrepta în direcţia nord-est, unde după indicaţiile date de Samba, căpetenia poporului de pitici, se ascundea gorila de munte.

Într-o oră se va întuneca şi de aceea căpitanul dădu ordin să-şi pregătească toţi culcuşurile în copaci.

— Cu toate şicanele! se bucură Petre.

— Şi cu tot confortul ca într-un hotel de lux! râse George. Într-un timp relativ scurt Petre făcu cu ajutorul lui George o platformă din ramuri, frunze şi liane pe care toţi puteau să se odihnească comod. La o pază totuşi nu renunţă căpitanul. Şi asta nu numai datorită negrilor ci şi din cauza animalelor care se pare să erau destule pe acolo şi se urcau tot la fel de bine ca ei. Numai gândul la leopard şi apoi la şerpii care fără să fie auziţi, treceau cu uşurinţă din copac în copac. Pe negrii camarazii nu-i văzuseră până în prezent. Se părea că renunţaseră definitiv la căutarea lor.

Totuşi căpitanul decise ca mersul de mâine să fie făcut cu mare precauţie pentru ca nici unul din ei nu ştia unde şi în ce direcţie se afla satul sălbatecilor. Desigur mâine căpetenia lor va trimite o iscoadă ca şi în ziua precedentă să vadă dacă nu cumva reapăruseră albii care dispăruseră aşa fără urmă.

II
DOUGLAS ŞI FIICA SA JUNE

NOAPTEA SE SCURSE FĂRĂ INCIDENTE. Fură sculaţi de concertul a mii de voci al locuitorilor pădurii. Soarele era acum deasupra orizontului şi alunga cu razele sale răcoarea nopţii. Căpitanul şi tovarăşii săi se sculaseră bine dispuşi între ramurile junglei care-i adăpostise în acea noapte. După un scurt mic dejun doriră să-şi continue drumul. Trebuiau să coboare din copaci, pe cărare şi să-şi urmeze din nou calea prin pădurea tropicală. Tocmai când George şi Petre erau gata să coboare, la o curbă a cărăruii apăru un negru. El înainta, dar nu ca unul cu dorinţa războinică ci ca unul care urmărea o sălbăticiune. Arcul îl avea atârnat de umăr şi nu era

atent la desiş nici în dreapta nici în stânga, se simţea pe teritoriul lui, în siguranţă şi nu trebuia să se teamă de nimic. Fără nici o grijă păşea acum pe sub arbori unde tovarăşii îşi făcuseră culcuşul.

În ultimul moment Petre îl împiedecă pe George să sară din copac, altfel ar fi aterizat drept în braţele negrului. Acum se uitau după el până îl pierdură din vedere.

Atunci George se întoarse spre tatăl său şi îl întreabă:

— Putem coborî? Acum sau trebuie să mai aşteptăm? Poate mai sunt pe drum vreo câţiva din tribul său.

— Cărarea pare să fie drumul principal ce duce spre satul negrilor, răspunse Farrow.

— Atunci trebuie să rămânem în continuare în copaci, tată. Începe chiar să-mi facă un fel de plăcere. Mi se pare că am devenit un om primitiv ce trăieşte numai în pom.

— Ca o maimuţă! murmură din nou doctorul Bertram.

— Să lăsăm pe fiecare să se simtă aşa cum îi face plăcerea! Dumneavoastră ca o maimuţă, doctore! George ca un primitiv! Viaţa are mai multe laturi! râse căpitanul. Cât despre mine aş prefera să fiu jos pe picioare şi să-mi continui drumul.

— N-am nimic împotriva „mersului pe sus”, domnule Farrow, se apără doctorul. Dimpotrivă chiar mi-ar face plăcere să mai stăm puţin aici sus. Tocmai am făcut ciudate şi nu chiar atât de fără importanţă observaţii şi descoperiri. Ia uitaţi-vă puţin acolo! O familie de maimuţe! Stă ca o înşiruire de leberwursti îmbolnăviţi în culcuşul de ramuri. Se pare că ne privesc ca pe nişte intruşi în domeniul ce le aparţine.

— Să sperăm că nu vor protesta prea gălăgios împotriva noastră, spuse căpitanul.

— Până acum au fost liniştite! spuse doctorul.

— Atenţie! Acolo vine din nou un negru! strigă Petre care era mai puţin interesat de maimuţe şi mai mult de cărare.

Tovarăşii se uitau acum la negrul care ca şi cel dintâi trecea nepăsător pe sub copacii unde se aflau.

— Nu ne rămâne altceva de făcut decât să ne continuăm drumul pe sus, spuse încet Farrow. Să mai facem pauze n-ar avea nici un sens.

— Atunci să pornim odată, tată! În această direcţie putem merge o bună bucată în faţă. Poate că satul negrilor nu este prea departe. I-am putea observa pe negri şi de aici de sus.

La un semn a lui Farrow porniră. Se balansau acum din creangă în creangă dar cum, acum aveau experienţă, înaintară mai repede decât în ziua precedentă. Aerul era din nou apăsător de cald şi ţânţarii îi atacau pe aceşti plimbăreţi prin copaci. Cu toată alifia preparată de doctorul Bertram, tovarăşii erau înnebuniţi de înţepăturile şi zumzetul lor. Vreme de trei ore tovarăşii făcură gimnastică prin pomi. George şi

Petre erau tot timpul în faţă şi semnalizau căpitanului şi doctorului apariţia din când în când a vreunui negru pe cărare. Atunci ei se opreau din balans şi rămâneau liniştiţi până când sălbatecul dispărea.

Deodată camarazii auziră din depărtare strigăte puternice. Fără să vrea rămaseră pe loc să asculte. Doctorul Bertram le explică că se găseau probabil în apropierea satului de negri cu toate că încă nu le puteau vedea colibele. Camarazii mergeau acum cu grijă. După puţin timp putură chiar să înţeleagă ce vorbeau în engleza lor păsărească. Un negru dădea ordine, tot felul de voci se auzeau ridicând tonul.

— Au făcut pe cineva prizonier, îşi informă tovarăşii doctorul Bertram. Probabil că negrii din sat sunt în război cu alţi negri din alt sat. Trebuie să încercăm să ajungem mai aproape.

Acum tovarăşii trebuiau să fie foarte atenţi fiindcă orice ramură ruptă ar fi produs un zgomot ce i-ar fi dat de gol. Căpitanul şi doctorul aplecară şi ei frunzişul şi se uitară. Ceea ce vedeau nu era deloc un sat de negri ci un lagăr. În lagăr domnea o oarecare agitaţie. Cei mai mulţi negri stăteau adunaţi în faţa unei colibe de înălţime medie şi vorbeau între ei în şoaptă, încât nu se auzea nimic. Dintr-odată cercul se lărgi şi negri se retraseră plini de teamă înapoi.

Din colibă ieşi un negru fantastic, probabil vraciul tribului. El rămase lângă colibă şi vorbi în limba lui maternă cu negrii ce-l ascultau cu atenţie. Sălbatecii se bucurau enorm şi-şi însoţeau aplauzele cu strigăte şi urlete. După aceea grămada se împrăştie. Cei mai mulţi se întoarseră pălăvrăgind în colibele lor. Alţii plecară la vânătoare. Câteva femei negre se mişcau preocupate de colo, colo, altele pregăteau masa în faţa colibelor, se vedeau şi câţiva copii, care se uitau la ele ori se jucau unul cu altul.

Vraciul după ce străbătu încet lagărul, dispăru în coliba lui care era mai mare şi mai arătoasă decât celelalte. După o vreme însă se întoarse. George era cât pe ce să se trădeze, când văzu că era însoţit de o fată albă tânără, care se uita înspăimântată în toate părţile.

Părea foarte zdruncinată, căci deodată le strigă negrilor de lângă ea:

— Unde este tata? Vreau să fiu condusă la el.

Ca să comunice fata folosea limba engleză. Negrii nu înţelegeau ce spune şi o forţau să meargă în faţa lor, fără însă să o atingă. Lui George i se păru, că negrilor le era o teamă aproape superstiţioasă de ea. Ei se apropiară şi făcură în jurul fetei şi a vraciului un fel de cerc din care orice încercare de fugă ar fi fost imposibilă.

Imediat vraciul, fata şi negrii care fuseseră de la început lângă ea dispărură în coliba din care ieşise mai întâi vraciul. Camarazii auziră un strigăt scurt de bucurie scos cu siguranţă de fata albă. Un negru spuse ceva. La aceasta tânăra amuţi. După puţin timp fu dusă în altă colibă unde erau puşi de pază doar sălbateci.

Doctorul Bertram îndrăzni abia acum să le şoptească camarazilor săi:

— Pe cât am înţeles eu din convorbirea negrilor, ei trebuie astă seară să sărbătorească ceva în afara taberei. Este posibil ca în cadrul ei să sacrifice un om alb.

— Trebuie să-l eliberăm pe el şi pe fata albă! le spuse imediat George.

— Faţă de cincisprezece negri cât am numărat eu, suntem fără ajutor, spuse Farrow, serios.

— Ne trebuie un truc, îi sfătui George. Acum este miezul zilei. Până se înserează trebuie să inventăm ceva folositor ca să-i putem salva.

— Presupun că fata nu este de mult timp în tabăra negrilor, spuse Farrow. Altfel s-ar fi purtat mai liniştit.

— Negrii se poate să-i fi capturat atunci când se aflau în căutarea noastră. De aceea nu au mai căutat nimic, îşi exprimă părerea doctorul Bertram.

— Probabilitatea ca să se fi întâmplat chiar aşa era destul de mare.

— Mă miră faptul că fata nu este legată fedeleş, spuse căpitanul Farrow mai mult pentru el, decât pentru camarazii lui.

— Poate negrii văd în fata albă un talisman ce le aduce noroc, explică doctorul Bertram. Câteva triburi pe care le cunosc ţin femeile albe ca pe ceva sfânt, intangibil, tabu sau chiar le consideră zeiţe.

Poate că această credinţă a lor ne va folosi pentru a o elibera pe ea şi pe tatăl ei.

— Hai să observăm acum puţin mai atent tabăra şi să ne sfătuim ce putem face, le propuse căpitanul. În nici un caz nu putem aştepta până începe sărbătoarea, căci atunci totul este pierdut. Nu-i vom mai putea elibera.

George şi Petre se puseră pe treabă făcând şi aici în pomi o platformă ca şi cea pe care dormiseră mai înainte. Lianele formau şi aici, alături de câteva ramuri rezistente un bun material de construcţie. În curând cei de pe submarin se puteau întinde în siguranţă. Farrow ordonă să mărească platforma cu încă două locuri pentru cazul în care dei doi albi ar fi trebuit să fie şi ei adăpostiţi.

Negrul înalt şi puternic ce-l văzuseră mai înainte se pare că era căpetenia, cu toate că nu purta nimic ce ar fi indicat acest lucru. Dar păşea măreţ ca un mic rege prin toată tabăra şi dădea ordine. Îi făcu unui tânăr războinic un semn şi acesta se apropie de el şi discutară îndelung. Doctorul Bertram încearcă să prindă din zbor câteva cuvinte. După ce, cei doi se despărţiră, le explică tovarăşilor:

— Acesta a fost fiul căpeteniei. Se numeşte Pimo. Tatăl său l-a rugat să meargă în pădure şi să-i adune pe toţi cei ce fac parte din trib şi care momentan se află la vânătoare. N-ar fi mai bine să-l facem ostatecul nostru pe fiul căpeteniei? Poate că-l vom putea schimba mai

târziu pe câţiva ostateci albi.

— Şi dacă încercarea nu reuşeşte, atunci suntem şi noi la rândul nostru prizonieri, fu de părere, grav, căpitanul.

— Va reuşi tată! Lasă-mă pe mine şi pe Petre să încercăm.

— Nu-i chiar de colo să-l răpim pe fiul căpeteniei, George. Nu uita să şi alţi negri sunt pe cale de a se ivi şi le puteţi cădea exact în braţe.

— Ştiu cum trebuie să procedăm, tată. Lasă-ne te rog să încercăm!

După o scurtă deliberare cu doctorul Bertram, căpitanul a încuviinţat în sfârşit, cam fără voie. Petre care între timp ţinuse sub observaţie, tabăra negrilor, veni să raporteze că fiul căpeteniei avea intenţia de apleca în pădure. Pimo, intenţiona probabil să se folosească de aceeaşi cărare pe care-o străbătuseră şi ceilalţi negri care pătrunseseră în pădure. George şi cu Petre trebuiau prin urmare să facă un ocol destul de mare, înainte de-a îndrăzni să se dea jos din copaci.

O luară cam vreo trei sute de metri prin pădure şi, păstrând aproximativ aceeaşi distanţă de tabăra negrilor, până ajunseră la un loc unde cărarea făcea o cotitură bruscă. Aici intenţionau să-l aştepta pe fiul căpeteniei.

De-abia-şi căutară un loc convenabil de ascunzătoare că Petre care spiona printre crengi îi şi făcu un semn lui George că Pimo se apropia. Fără să ţină cont de înţepăturile dureroase ale spinilor se pitiră cum putură mai bine în desiş. Nu durǎ mult până ce auziră paşi negrului. Petre se pregăti de săritură, în timp ce George urmărea cărarea de pe partea opusă. La câţiva paşi de cotitură fiul căpetenie se opri. În primul moment cei doi camarazi se temură că s-au trădat cumva, dar după un moment de ezitare paşii lui Pimo îl şi reluară cadenţa. În momentul când acesta ajunse la cotitură, Petre îi şi sări înainte.

Negrul fu atât de surprins încât nici nu mai cuteză să se apere. Când îşi mai veni în fire şi vru să strige fu prea târziu. Petre îi şi vârâse un căluş în gură, în vreme ce George, în vremea asta îi petrecea frânghia, pe care camarazii o purtau întotdeauna cu ei pentru scopuri similare, peste trunchi şi picioare.

Petre era tocmai pe punctul de-al umfla pe negru pe spate, ca pe un balot, pentru a dispărea cu el în adăpostul ocrotitor al vegetaţiei abundente când percepură în urma lor un strigăt de mirare. Într-o clipită se-ntoarseră aceştia pe călcâie, la timp pentru a zări doi sălbateci, care se grăbeau spre tabăra negrilor. Aceştia se opriră acum pentru a-şi încorda arcurile cu care intenţionau să trimită săgeţi spre cei doi camarazi, acestora ne mai rămânându-le altceva de făcut decât să-l înşface pe Pimo şi să dispară din orizontul vizual al arcaşilor.

— Repede cu negrul în copac, Petre! Eu voi încerca să-i împiedec pe cei doi să ne ia urma. Nu te mai interesa de mine, într-o clipită sunt şi eu sus!

Lui Petre nu-i prea venea la socoteală propunerea lui George, nu şi-ar fi lăsat doar odorul în pericol, dar acesta nu era suficient de puternic pentru a-l trage pe Pimo în sus, aşa că n-avea ce face şi urmă, mai cu strângere de inimă, sfatul tânărului său protejat. Sprinten ca o maimuţă se urcă timonierul şi dispăru cu prizonierul său în dosul acoperişului de frunziş. În vremea asta, George spiona cum se apropiau cei doi negri, care adulmecau neîncrezători încoace şi încolo. Negrii aveau o vedere foarte ageră, putură să-l descopere la timp pe George căruia îi trimiseră plocon săgeţile lor. Tânărul îşi trase capul înapoi, cât de repede putu, păşi în clipa următoare înainte şi slobozi două gloanţe, ţintind intenţionat undeva pe deasupra capetelor negrilor, doar atât cât să-i sperie. Ştia doar cât de mult respect impunea negrilor o armă de foc, în jungla asta.

Aşa a fost. Negrii o zbughiră ţipând şi chemându-şi confraţii în ajutor. În scurtul răgaz care urmă, George se căţără în copac, dar din păcate îşi pierduse pistolul. Coborî înapoi din copac pentru a şi-l recupera. În timp ce o făcea un negru uriaş care se apropiase pe nesimţite lăsă să-i cadă ghioaga peste capul tânărului, care căzu ca secerat.

*

* *

Când se deşteptă, după ce zăcuse mai multă vreme inconştient, se găsea în tabăra negrilor legat fedeleş şi profesional şi mai ales priponit de-un par, care nu-i permitea să execute nici un fel de mişcări.

Ochii lui George trebuiau să se obişnuiască mai întâi cu semiobscuritatea care domnea în colibă. Spre bucuria lui nu se găsea singur în colibă, mai avea un tovarăş, legat le fel. Omul îl întreabă pe George încetişor în engleză:

— Cum aţi ajuns aici?

— Nici eu nu ştiu prea bine, domnule! N-am pornit singur în junglă ci însoţit de trei camarazi. Am văzut şi auzit că negrii deţin doi prizonieri albi. Pe aceştia am vrut noi să-i eliberăm.

— Vreţi să mă eliberaţi pe mine şi pe fiica mea! Cine sunteţi atunci domnule meu? Şi mai ales cum aţi ajuns în regiunea asta uitată de Dumnezeu?

— Mă numesc George Farrow şi împreună cu tatăl meu şi cu ceilalţi camarazi, am pornit mai întâi în căutarea unei gorile uriaşe (vezi vol. 161 Gorila muntelui).

— George Farrow! Numele ăsta e foarte rar deşi nu chiar necunoscut. Nu cumva sunteţi fiul vestitului căpitan de submarin, se interesă în continuare prizonierul. Am auzit atâtea despre el şi fiul său! Şi aţi menţionat ceva despre „gorila” de munte. Cum de v-a venit idee să împuşcaţi o maimuţă atât de periculoasă ca asta?

— Căpetenia unui trib de pitici ne-a dat informaţiile că gorila se

aţine prin regiunea asta.

— O întreprindere periculoasă, domnule Farrow. Ştiu bine, despre ce vorbesc! Dar scuză-mă am omis să mă prezint: Sir Douglas. Sir Douglas Brington. Pe fiica mea o cheamă June şi este şi ea o vânătoare iscusită. Şi noi doream să vânăm o astfel de gorilă. Ieri am fost surprinşi de negrii, atacaţi şi luaţi prizonieri. Aş fi putut face uz de armă, dar n-am vrut să dăunez şi să vătămăm pe nici un negru. La început credeam că vom fi eliberaţi destul de repede.

George păstră o vreme tăcere. Sir Douglas continuă:

— Unde se găseşte tatăl dumneavoastră, împreună cu cei doi camarazi, domnule Farrow?

— Nu departe de lagărul negrilor, ne-am construit o platformă, sus în copaci, răspunse tânărul. De-acolo aveam perspectivă minunată asupra taberei negrilor, fără a putea fi observaţi la rândul nostru. L-am luat de fapt prizonier pe însuşi fiul căpeteniei şi-l ţinem ca ostatec pentru a putea face oricând un schimb de prizonieri.

Aşa dar mai avem încă speranţă!

— Cunosc dialectul deosebit al negrilor de pe aici, reluă Sir Douglas, după o vreme. Pot să preiau rolul de negociator oricând. Dialectul acestora se aseamănă destul de puţin cu dialectul kisunhell, obişnuit în zona asta.

— De aceea doctorul Bertram reuşea să-nţeleagă atât de puţin din vorbirea acestora, zâmbi George, care nu-şi pierduse optimismul în ciuda situaţiei în care se afla.

— Dacă veţi purta convorbiri cu negrii aceştia, vă rog să vorbiţi Sir Douglas cât mai tare, pentru ca să audă şi doctorul nostru Bertram.

— Cu plăcere, răspunse prompt englezul. Dar uite că vine căpetenia şi şamanul, sau omul cu medicamente, cum i se mai spune. Le voi spune de-ndată că nu cunoaşteţi limba tribului şi că vor trebui prin urmare să negocieze cu mine.

Ambii prizonieri rămaseră liniştiţi fără să mai scoată o vorbă, apoi rogojina care servea de uşă la intrare în colibă, fu dată de-o parte şi căpetenia şi vrăjitorul sau şamanul tribului intraseră înăuntru. Căpetenia se-ntoarse spre George şi i se adresă acestuia. Sir Douglas îl întrerupse şi vorbi destul de mult, dând de câteva ori cu capul spre George. În cele din urmă negrul îl întreabă din nou ceva şi Sir Douglas îi traduse lui George. Întrebarea suna:

— Cum l-aţi prins pe fiul meu, Pimo?

În continuare avu loc următorul dialog, pe care-l traduse de-o parte şi de alta englezul:

— Pimo este prizonierul nostru aşa cum sunt eu prizonierul vostru.

— Pimo va trebui eliberat imediat, altfel voi pune să te ucidă.

— Dacă mă omori, va muri şi fiul tău.

— Îl vom căuta, îl vom găsi şi-l vom elibera, răspunse căpetenia

înverşunată.

— N-ar avea nici un rost, înainte de a-l găsi, fiul tău va fi mort, dacă-mi faci mie ceva.

Degeaba spumega căpetenia de furie, George îi făcu prin intermediul translatorului următoarea propunere:

— Eliberează pe toţi albii care-i ţii prizonieri şi vom proceda la fel cu fiul tău.

Dar căpetenia nu vru să audă de aşa ceva. Se-ntoarse pe călcâie şi părăsi cu vrăjitorul încăperea colibei. Acesta din urmă, după ce se sfătuiră din nou, intră în colibă şi-ncepu să trateze iarăşi cu Sir Douglas. Ce spunea acesta el nu putea înţelege, dar putea vedea din comportamentul englezului cum acesta devenea tot mai agitat. În cele din urmă vrăjitorul părăsi a doua oară coliba. Sir Douglas se-ntoarse spre George:

— Individul a-nceput să mă ameninţe de parcă eu l-aş fi luat prizonier pe fiul căpeteniei. Într-o oră, Pimo trebuie să se-ntoarcă la tatăl său, altfel voi fi executat împreună cu fiica mea. I-am împărtăşit că-n situaţia noastră nici eu, nici dumneata nu suntem în situaţia de-a putea încunoştinţa, pe camarazii dumitale. Am impresia că însuşi căpetenia este manipulată de acest şarlatan.

— Poate că-i convine dintr-un motiv oarecare, ca fiul căpeteniei să nu se mai întoarcă la tribul său, a fost de părere George.

— Poate că ai dreptate domnule Farrow. Astăzi trebuie să se ţină un fel de sărbătoare negrilor şi cu ocazia acestei ceremonii suntem sortiţi morţii. Dar sărbătoarea n-are şanse să se ţină pentru că căpetenia n-are nici o plăcere de ea, acum după ce i-am adus veste prizonieratului fiului său. E de-nţeles de ce şamanul e turbat de furie.

— De-ndată ce se întunecă, Sir Douglas, tatăl meu va încerca să ne elibereze.

— Va fi foarte greu, domnule Farrow. Sălbatecii ştiu acum, că prin preajmă sunt mulţi oameni albi şi vor fi cu ochii-n patru.

— Nu sunteţi îngrijorat de soarta fiicei dumneavoastră Sir Douglas?

— Da şi nu! Ştiu că negrii venerează orice femeie albă şi nu cred că aceştia fac excepţie.

— Aţi încercat să vă slăbiţi legăturile, Sir Douglas? Poate ne putem elibera noi înşine.

— Este imposibil. Negrii ăştia îşi fac meseria cum trebuie, când vine vorba de-a lega pe cineva. Dar să ne gândim la ceva mai plăcut. În ce loc aţi căutat în Ignani gorila?

— Aici în regiune, Sir Douglas! În două ore de marş şi am fi ajuns în locul unde se aţine gorila asta.

— Te înşeli, domnule Farrow. De-abia de aici din apropiere începe ţinutul muntos şi de mers destul de mult până să dai de ţinutul gorilei.

— Mă deranjează destul de mult faptul că negrii vor cu tot dinadins

să ţină sărbătoarea aia, astăzi, schimbă din nou George subiectul.

— Ştii dumneata domnule Farrow că gorila asta din Ignani este sacră negrilor acestora? Tocmai că eu sunt sortit de jertfă gorilei sfinte, acum!

George încremeni de groază. Doar nu s-a gândit şamanul ăsta să aleagă ca victimă pentru gorila lor, tocmai o femeie albă! Poate că tocmai asta îi era intenţia. Vorbi foarte franc despre această posibilitate cu Sir Douglas.

— Atât timp cât Pimo este în mâinile camarazilor dumneavoastră nu va putea şamanul să-şi impună voinţa asupra căpeteniei.

În cele din urmă se lăsă şi întunericul. Căpetenia nu mai apăru în coliba în care erau ţinuţi prizonierii. Războinicii trimişi de acesta se-ntoarse cu mâinile goale, aşa cum îi împărtăşi Sir Douglas lui George. Nu putuseră da nici măcar de tabăra de campanie a albilor, aşa cum reieşea din raportul războinicilor trimişi de căpetenie în eliberarea lui Pimo.

III
VICTIMA GORILEI DIN IGNANI

TÂRZIU DE TOT APĂRU ŞI CĂPETENIA care veni singură în coliba prizonierilor. Vorbi însufleţit cu Brighton. Englezul îi răspunse tot atât de tare, încât s-auzea până departe în noaptea liniştită. Îi traduse lui George numai după ce acesta, adică căpetenia se retrase.

— El va aştepta până mâine dimineaţă, înainte de-a întreprinde ceva. Înainte de toate vrea să aibă siguranţă că între timp fiul lui nu va păţi nimic. Asta i-am promis-o, chiar eu. Apoi i-am sugerat că poate şamanului său i-ar cădea tocmai bine dacă fiului său i s-ar întâmpla ceva. Asta l-a pus pe căpetenie în vădită încurcătură.

— Acum va avea un schimb de păreri ceva mai tare cu şamanul său şi zău că i-o doresc, râse George.

— Dacă şamanul şi-a atras de partea sa pe majoritatea negrilor, atunci chiar că oricât ar fi el de căpetenie, nu poate face mare lucru, domnule Farrow. Trebuie să aşteptăm să vedem ce ne va aduce dimineaţa. I-a ascultă! Căpetenia împarte oamenii pentru veghea de noapte. Pentru camarazii dumitale, poate nu va fi totuşi prea greu să răzbată pân-aici.

— De cei doi paznici pe care-i pun negrii nu se sperie camarazii, asta-i sigur, remarcă George oarecum uşurat. În tabăra negrilor s-a lăsat liniştea, aşa că s-o păstrăm şi noi în coliba noastră!

Orele trecură anevoie. Sir Douglas şi George nu simţiră oboseala, erau prea agitaţi pentru asta. Nici nu puteau s-adoarmă, aşteptau pur şi simplu ajutorul pe care li-l va putea da Farrow şi oamenii săi. Trecuse de mult miezul nopţii când George auzi în spatele colibei un

zgomot uşor. Bănuia instinctiv că nu putea fi vorba decât despre Petre uriaşul. Deasemenea şi Sir Douglas auzi zgomotul, dar îşi păstră la rându-i calmul. Cineva încerca fără îndoială să-ndepărteze împletitura din crengi şi frunze din care era construită coliba, sau mai bine zis, să facă o gaură, fără a stârni vreun zgomot.

Întrucât coliba era aşezată chiar la marginea pădurii era puţin probabil ca vizitatorul misterios să poată fi descoperit.

Se scurseră minute după minute. Omul care lucra în spatele colibei îşi continua netulburat munca. În cele din urmă reuşi să facă o spărtură de mărimea unui trup omenesc prin care trecu mai întâi chiar el însuşi. George simţea totul, deşi nu putea vedea nimic, imediat dup-aceea o mână îl atinse pe George.

— George, dumneata eşti? şopti o voce lângă el.

— Da, răspunse acesta într-un murmur.

— Repede, paznicii se schimbă din două în două ore, domnule George.

Petre a tăiat legăturile lui George, după care îi înmână un pistol şi un cuţit şi când vru să se-ntoarcă, George îl reţinu.

— Petre mai este un prizonier cu mine, aici în colibă. Şi mai trebuie s-o salvăm pe tânăra fată!

Sir Douglas fu îndată eliberat şi rugat să-l aştepte, în timp ce el va vedea ce şi cum va face.

George nu fu de acord cu asta, el dorea să ia parte activă la eliberarea fetei şi-n consecinţă îl rugă pe sir Douglas să se urce într-un copac şi să aştepte acolo reîntoarcerea lor.

Nici unul din paznicii negri nu observă momentul când cei trei albi părăsiră coliba, prin spate bineînţeles. Sir Douglas se urcă repede în frunzişul unui copac alăturat, pe când Petre şi George îşi continuară încercarea de-a elibera o pe fată.

Trebuiau să acţioneze cu foarte multă băgare de seamă şi să stea încontinuu în umbra copacilor, întrucât chiar în mijlocul taberei negrilor ardea un foc puternic care arunca lumina departe în jur.

George ştia prea bine spre care colibă dorea Petre s-o apuce. Îşi dăduse seama de asta, pe când observa tabăra negrilor de pe platforma pe care şi-o construiseră. Numai o colibă îi mai despărţea.

Tocmai când Petre dorea să mai facă un pas, izbucni din afara direcţiei colibelor un strigăt groaznic. Un strigăt din junglă, sălbatec şi plin de răutate. Într-o clipă întreaga tabără a negrilor fu cuprinsă de rumoare şi agitaţie. Chiar şi paznicii care făceau de veghe în faţa colibei unde fuseseră ţinuţi prizonierii George şi englezul o rupseră la fugă şi-o luară în direcţia de unde venise zgomotul. George tocmai voia să-i facă semn lui Petre, că acum era momentul s-o răpească pe fată din coliba unde era ţinută prizonieră, când aceasta apăru ea însăşi afară. June o rupse la fugă, fără să-şi dea seama că n-alesese direcţia

bună, ea înşelându-se asupra poziţiei negrilor de acolo, aşa cum va povesti ea mai târziu.

George voi s-o urmeze pe fată, fiindcă-şi da seama că nu făcea bine, dar renunţă deoarece foarte aproape de el, alergau negri, care ş-ar fi descoperit uşor.

Strigătul îngrozitor se mai auzi din nou, dar acum mult mai aproape.

Acum George îşi aduse aminte unde-l mai auzise: se afla la ferma unui olandez în Uganda (vezi vol. 161: Spaima Ugandei).

Strigătul începu cu-n lătrat ascuţit, apoi îi urmară mormăituri şi-apoi urlete şi zgomote ca nişte bubuituri de tun. Între acestea răsunau bătăi ca de tobă.

— Gorila îşi bate pieptul cu pumnii, şopti Petre, să sperăm că fata nu fuge direct în braţele monstrului.

— Trebuie s-o căutăm, zise Petre.

George şi cu Petre o zbughiră în desiş, ţinând direcţia pe care o urmase June. Trecură pe lângă negrii care, ciudat, nu acordară albilor nici-o atenţie.

— Uite-o şi pe fată, strigă Petre.

— Şi uite şi gorila, scrâşni George.

June era tocmai pe punctul de a-i alerga gorilei drept în braţe. Când fata văzu în sfârşit gorila, încremeni de groază. Animalul încă se bătea cu pumnii grozavi în pieptul păros.

George îşi trase pistolul deja cu mâna dreaptă, dar nu putea trage întrucât June îi ocupa întregul câmp vizual, între el şi ţintă.

Fără să mai gândească prea mult George aleargă mai departe. Maimuţa uriaşă o ajunse pe fată şi-acum întindea braţele-i lungi după ea. O prinse în cele din urmă şi-o trase după ea în tufiş. June scoase un ţipăt de spaimă care amuţi repede. George îşi continuă goana pentru a ajunge-n locul unde maimuţa dispăruse cu prada sa. Petre îl trase înapoi, întrucât în junglă era atât de întunerec încât camarazii nu-şi putea vedea nici mâna.

Crengi şi frunziş trosneau pe măsură ce gorila se-ndepărta cu prada sa.

Lagărul negrilor rămase mult în urmă. Negrii dispăruseră şi ei în pădure. În momentul următor apăru Sir Douglas în lumina flăcărilor focului aprins de negri şi el auzise ţipătul fiicei sale şi coborâse repede din copac pentru a vedea ce este.

— Unde este fiica mea, strigă el de departe încă, adresându-se lui George.

— A răpit-o gorila în junglă Sir Douglas, răspunse repede tânărul. Trebuie s-alergăm după ea.

Sir Douglas îi privi îngrozit pe camarazi. George dori s-o apuce din nou în junglă, dar Brighton însuşi îl reţinu de la intenţia lui.

— Renunţă n-are nici un rost! Numai te nenoroceşti şi pe dumneata. Trebuie să aşteptăm până se face ziuă.

— Asta-i şi părerea mea, se auzi o voce bine cunoscută lui George, în spatele lui.

Când tânărul se-ntoarse, îl văzu pe tatăl său şi pe doctor în lumina flăcărilor focului făcut de negri.

— Ah, căpitanul Farrow? exclamă Sir Douglas. Dacă priveliştea n-ar fi atât de tristă aş spune că mă bucur enorm! Şi acesta trebuie să fie doctorul Bertram! Toţi cei de faţă făcură cunoştinţă.

— Gorila nu-i va face nimic fiicei dumneavoastră, asta v-o pot promite, spuse doctorul. Nu trebuie încă s-o înfuriem. Veniţi cu noi, avem un prizonier care ne-a promis că ne ajută în problema gorilei, cu condiţia să-l eliberăm bineînţeles.

— Va trebui să fim pregătiţi pentru o cercetare de lungă durată şi minuţioasă, pentru a găsi ascunzătoarea gorilei, pe care nu o vom putea găsi aşa de uşor.

Petre veni din altă parte şi se alătură grupului, ţinând în mână armele precum şi alte lucruri care aparţinuseră lui sir Douglas şi fiicei sale şi pe care reuşise să le şterpelească dintr-o colibă. Sir Douglas îi mulţumi fierbinte uriaşului, după ce acesta-i înmână una din cele mai moderne carabine din câte văzuseră.

— O carabină de cea mai modernă construcţie, îşi lăudă sir Douglas arma cu repetiţie. Pot trage unul după altul opt focuri.

— Mai întâi înapoi pe platforma noastră, înainte de a apărea din nou negrii, spuse căpitanul.

O secundă mai târziu, dispărură în frunziş şi-apoi ajunseră nevătămaţi pe platformă. Pimo, fiul căpeteniei îl întreabă pe doctorul Bertram asupra celor ce văzuse în tabăra consângenilor săi. Doctorul îi împărtăşi acestuia că tabăra negrilor părea părăsită acum şi gorila o răpise pe tânăra fată.

— Bumha, vrăjitorul nostru dorea s-o sacrifice pe floarea albă spiritului care zace-n gorilă, dar tatăl meu voia s-o păstreze-n tribul nostru pentru a ne aduce noroc, îi lămuri acesta. Pimo, promite s-o găsească.

— Doctore, spune prizonierului că-l voi elibera de legături dacă promite în noaptea asta şi mâine dimineaţă să nu evadeze.

Este suficient să ne dea cuvântul lui, cred că şi-l va ţine. Ochii lui Pimo se căscară mari, după ce doctorul îi traduse propunerea căpitanului.

Îşi dădu imediat consimţământul şi-n clipa următoare stătea şi el liber pe platformă alături de albi. Convorbirea care urmă se purta numai asupra gorilei, fetei şi a drumului pe care trebuiau să-l aleagă pentru a ajunge mai repede la ascunzătoarea maimuţei.

— *Massers* pot să se coboare din copaci după ce am ieşit din tabără.

Fraţii mei, nu folosesc drumul ce duce în munţi din cauza gorilei din Ignani. Pimo a fost însă de două ori în munţi şi cunoaşte drumul, povesti fiul căpeteniei.

Pimo îi avertiză asupra comportamentului lui Bumha, şamanul, asupra perfidiei şi vicleniei acestuia, mai ales când simţea că puterea sa este în declin.

Căpitanul spuse că restul nopţii să-l petreacă dormind, pentru că a doua zi să fie proaspeţi. Străjile fură schimbate şi Sir Douglas insistă ca el să preia a doua veghe.

Când căpitanul îl înlocui pe englez, observă că Pimo lipsea. Farrow se minună cum a putut negrul s-o şteargă pe nesimţite.

— A plecat pe răspunderea mea, mărturisi imediat Sir Douglas. I-am propus să meargă şi să vorbească cu tatăl său, căpetenia şi să-i spună că n-are a se teme de noi, că nu vrem răul tribului, ba din contră vrem să-i eliberăm de duhul gorilei. Pimo a promis să se întoarcă repede cu răspunsul părintelui său.

— Atunci negrii s-au întors din nou în tabăra lor, îl întreabă la rându-i Farrow, fără a-i face vreun reproş.

— S-au întors pe nesimţite, cu teama în suflet, de îndată ce mi-am preluat eu veghea, mărturisi englezul.

— Că prizonierii lor au dispărut au văzut negrii imediat. Focul de tabără care a rămas mocnit l-au reaprins din nou, după cum se şi poate vedea de aici.

Pimo a intrat în coliba tatălui său unde se găsea deja şamanul.

— Dar iată-l din nou pe Pimo, exclamă doctorul arătând spre o siluetă care se apropia e copacii pe care-şi aveau albii platforma.

Dar Pimo care se apropiase şi se afla chiar în dreptul lor, continuă să meargă mai departe.

— Nu vrea să dea şamanului vreun semn cu privire la locul unde ne-am ridicat tabăra, îi lămuri Sir Douglas, încrezător.

Şamanul chemase un negru, care şedea lângă foc şi vorbise cu acesta foarte însufleţit. Negrul îl urmărise pe Pimo, dar îi pierdu între timp urma. Brusc se auzi un hârşâit de frunze şi crengi şi Pimo îşi făcu apariţia triumfător lângă albi.

Din raportul lui Pimo reieşea că căpetenia îşi schimbase opiniile sale asupra albilor, se dovedea prietenos chiar, le transmitea salutări şi succes în vânătoarea gorilei. Căpetenia mai promise fiului său că le va face o primire călduroasă în tabără, de îndată ce aceştia se vor fi întors cu noroc de la vânătoare.

Faptul că Pimo şi-a ţinut cuvântul şi se-ntoarse de bună voie în lagărul albilor îl umpluse pe tatăl său de-o mândrie firească. Dimpotrivă şamanul era de părere că Pimo era pe care să-şi trădeze consângeni.

— Tatăl meu a luat o hotărâre, părere, mult mai grea asupra

şamanului Bumha, dar din păcate acesta are mulţi susţinători printre membrii tribului, printre aceia care s-au lăsat păcăliţi de trucurile şi demonstraţiile sale. Pimo ar vrea să-nveţe de la albi şi să rămână o vreme în serviciul acestora, traduse Sir Douglas, mai departe.

Sir Douglas îi propuse tânărului negru să-l ia cu el, dacă va rămâne credincios albilor şi-l va ajuta să-şi elibereze fiica din mâinile maimuţei.

Restul nopţii îl petrecură fără incidente.

Şamanul îi făcu reproşuri amare negrului pe care-l trimise în urmărirea lui Pimo, atunci când acesta se întoarse cu treaba nefăcută. George căruia-i venise tocmai rândul să stea de veghe observă tocmai, cum negrii după negri intrau în coliba lui Bumha, pentru a se reîntoarce deodată toţi în zorii zilei.

De-ndată ce răsări soarele, sub conducerea lui Pimo, camarazii o porniră spre munţi. După ce depăşiră cu vreo sută de metri lagărul negrilor, se dădură jos din copaci şi-o luară în sus pe cărarea îngustă care ducea sus în munţi. Gorila nu apucase pe cărarea asta ci direct prin desiş.

George, Petre şi Pimo erau în frunte, cu un pas înaintea celorlalţi. George nu împărtăşea fără rezerve părerea doctorului Bertram că gorila nu-i va face rău fetei atât timp cât nu va fi aţâţată.

După o jumătate de oră, apărură primi versanţi muntoşi care deşi nu prea înalţi, ocupau o bună parte din junglă.

După încă un sfert de ceas, camarazii ajunseră la o prăpastie adâncă, pe care se punea problema cum să o treacă.

— Poate n-ar fi trebuit să mergem prea departe, cred c-ar fi mai degrabă cazul să aşteptăm puţin, poate că gorila se va anunţa ea singură, zise căpitanul. Să ne facem tabăra pentru popas aici la poalele muntelui. Poate că-şi va trăda locul unde este, prin urletele sale, destul de curând.

Sir Douglas propuse să se împartă în două grupe, una să rămână aici la poalele muntelui, în timp ce a doua grupă urma să meargă mai departe.

George fireşte fu îndată de acord cu propunerea lui sir Douglas şi voia să facă parte din grupa a doua, alături de Petre.

— O detunătură de pistol, să fie semnalul, care ne va reuşi, completă George planul englezului.

Farrow fu de acord cu acest plan. El urma ca, împreună cu doctorul să aştepte aici întoarcerea celorlalţi. În acest caz că nici una din grupe nu va da de urma gorilei, ei urmau oricum să se-ntâlnească aici.

Sir Douglas, George, Petre şi cu Pimo porniră la drum. Era explicabilă nerăbdarea lui Brighton, care dorea să-şi vadă cât mai repede fiica vie şi nevătămată. Cu mare băgare de seamă o luară pe lângă marginea prăpastiei şi se feriră să privească-n jos pentru a nu

ameţi. Pe aici pe oriunde se putea aţine gorila. Se făcuse însă amiază şi maimuţa nu se arată, nici nu le dădu, vreun semn de viaţă pe unde se afla. Trecu şi după-amiaza, tot fără rezultat, până ce englezul dădu semnalul de-ntoarcere, afirmând că, în mod sigur gorila se aţine pe altundeva.

Chiar înainte de căderea întunericului grupa lui George se întâlni cu Farrow şi doctorul, numai că membrii primei grupe cea care făcuse marşul era istoviţi de moarte.

Sir Douglas voia tocmai să afirme că nu credea că gorila se află aici în locurile astea, când mugetul fiarei îi pătrunse deodată pe toţi până-n măduva oaselor. Toţi săriră în picioare şi-şi duseră mâna la arme.

Englezul şi cu Pimo vrură să pornească imediat în întâmpinarea fiarei, dar căpitanul îi atenţionă că imediat va fi atât de întuneric, că nu vor mai putea vedea nimic în jur. Mai preferabil ar fi s-aprindă un foc prin care să momească gorila într-acolo.

George era pentru aprinderea focului, în timp ce sir Douglas prefera să iasă în întâmpinarea fiarei.

Nu aşteaptă răspunsul de la camarazi ci o porniră înainte dispărând în întuneric. Pimo voi să-şi urmeze viitorul stăpân pentru a nu-l lăsa neprotejat singur în noapte, aşa că dispăru după el.

Căpitanul îşi întocmise tabăra de noapte nu prea aproape de munte ci undeva între poalele acestuia şi primii copaci ai junglei, pentru a putea fi protejaţi mai bine, din ambele părţi.

Oră după oră se scurseră însă, fără gorila să mai dea un semn de viaţă. Pentru ca orele de veghe să treacă mai uşor, doctorul Bertram le povesti întâmplări pline de farmec şi umor trăite de el însuşi cu ocazia călătoriilor sale din tinereţe.

IV
ÎN MARE PERICOL

DESIŞUL SE-NCHISE ÎN URMA LUI GEORGE şi când camarazii tresăriră speriaţi, se treziră în faţa siluetei masive a gorilei, care se apropiase pe nesimţite. Aproape instantaneu îşi duseră mâna la cingătoare unde-şi ţinea pistoalele, dar uriaşa maimuţă fu mai repede. George se trezi apucat din spate cu putere, scuturat cu puternic.

În momentul următor gorila îşi înşfăcase prada şi o rupse la fugă, la început prin şirul de copaci fără frunze multe, apoi spre desişul întunecat, fără să se sinchisească bineînţeles că prada ce-o înşfăcase se bălăngănea zdrelindu-şi capul, mâinile şi faţa de crengile şi trunchiurile copacilor.

George simţi că nu-şi poate mişca nici un mădular, atât de strâns îl presa uriaşul animal în goana sa. De-abia putea respira şi avea senzaţia că oasele i se vor sfărma în strânsoare, din clipă în clipă.

Gorila se mişca destul de repede înainte, deşi mergea foarte

ţeapănă. Căuta să-şi înşele urmăritorii, mergând în zig-zag şi deodată se decise s-o ia spre munţi cu povara sa.

În cele din urmă ajunse tot în peştera sa, unde-l trânti jos, pe George fără să-l menajeze. În hruba asta domnea un întuneric atât de mare încât George nu putut să-şi dea seama la început cum se comporta gorila. Odată veni foarte aproape de el şi-l mirosi, apoi animalul se-ndepărtă din nou. Tânărul nu îndrăzni să scoată nici un sunet de frică să nu întărâte animalul. Nu putut să nu se gândească la cuvintele preţioase ale doctorului Bertram care-i spusese că dacă gorila nu-i aţâţată de către oameni, rareori le face vreun rău, în cazul când îi răpeşte. Aşa dar decise să aştepte şi să bage de seamă bine. Cu toate aceasta se pipăi temeinic pentru a se asigura că mai avea centura cu arme asupra sa. Slavă Domnului mai avea asupra sa ambele pistoale, precum şi lampa de buzunar. Dacă ar pute-o aprinde, ar putea orbi animalul cu lumina lămpii sale şi poate ar putea să scape. Mai departe dacă ar fi norocos ar putea şi să tragă câteva gloanţe care ar pune pe goană maimuţa sau chiar s-o ucidă.

Când George socoti că aceasta ar fi ajuns cam în dreptul intrării în peşteră îşi scoase hotărât lampa de buzunar şi-o aprinse. Spotul de lumină nimeri maimuţa în figură, orbind-o şi făcând-o pe moment să nu se mişte din loc. Cu o a doua mişcare, tânărul izbuti să-şi tragă pistolul să ţintească scurt şi era pe cale de-a apăsa pe trăgaci când maimuţa se năpusti afară din peşteră. Ca să tragă acum n-avea rost şi-ar fi aţâţat maimuţa fără nici un rost. Decise în schimb să urmărească maimuţa, mai ales că aceasta o şi pornise tropăind prin pădure şi-n ciuda masivităţii ei, ameninţa s-o piardă din vedere foarte repede, de-ndată ce-ar fi pornit spre zonele muntoase. După un timp tânărul auzi la o oarecare depărtare voci. Nu puteau fi decât camarazii săi şi de-aceea dădu un semnal. La început nu primi nici un răspuns, dar după ce ecoul chemării sale se stinse, veni şi răspunsul aşteptat de la Petre, dar fluieratul acestuia nu era chiar aproape. Sunetul vocilor pe care le auzise, nu era aşa cum crezuse în apropierea lui. Acum George ştia prea bine în ce loc dispăruse gorila în desiş. Pentru a-i lua urma cu precizie, hotărî să aştepte aici până ce va ajunge Petre la el. Avu însă ce aştepta, fiindcă Petre nu mai sosi. După ce mai aşteptă puţin, George reluă semnalele convenite, de data asta, răspunsul veni de mai aproape.

După ce mai făcu câţiva paşi pentru a-i veni în întâmpinare lui Petre pe care-l credea însoţit de grosul camarazilor primi o lovitură puternică în cap şi fără a mai izbuti să scoată nici un sunet căzu fără cunoştinţă la pământ. Imediat siluetele întunecate se apropiară şi-l ridicară pe sus, ceea ce nu mai putu băga de seamă.

*

*   *

După ce gorila îl răpise pe George, căpitanul şi Petre de-ndată luaseră urma gorilei. Bineînţeles că nu se punea problema să tragă asupra animalului pentru a nu-i primejdui viaţa tânărului. Întrucât maimuţa fugea mai repede ca oamenii, era firesc ca să rămână tot mai în urmă. În felul acesta gorila scăpase de urmăritorii ei, deşi Farrow şi Petre uriaşul nu renunţaseră la ideea urmăririi ei, fără succes însă, întrucât rătăceau fără ţintă de colo, colo. În cele din urmă se auzi semnalul, dar nu le-a fost dat să-l găsească pe tânăr. Dădură în cele din urmă de locul unde acesta fusese atacat cu câteva momente în urmă, dar fără să bănuiască ce i sa întâmplat.

Petre îl chemă de câteva ori, dar fără nici un rezultat.

După un timp îi ajunse şi doctorul Bertram. Savantul medic nu putuse ţine pasul cu cei doi, dar totuşi nu greşise direcţia. Nu trecu mult timp şi li se alătură şi Sir Douglas şi Pimo. Şi ei auziseră semnalele lui George şi alergară în direcţia de unde şi se păruse că le auziseră şi nu mică le fu mirarea că nu dădură de tânăr aici. La lumina lămpilor de buzunar ale căpitanului şi ale lui Petre, Pimo se apleacă să cerceteze urmele. Tânărul negru scoase deodată un strigăt de surpriză se aplecă şi ridică de jos o măciucă de război!

Se întoarse apoi spre Sir Douglas zicând:

— Asta-i o măciucă ce aparţine membrilor tribului meu. Fraţii mei trebuie să fie aici şi iată pe jos, lampa de buzunar a tânărului *Masser*.

Pimo îi predă măciuca lui Farrow în timp ce Petre găsi unul din pistoalele lui George.

— George a fost atacat aici, în spatele acţiunii nu poate fi decât vrăjitorul tribului, îi lămuri Petre.

Căpitanul Farrow răsuflă numaidecât mai uşurat. Îi venea oricum mai bine să ştie că fiul său fusese atacat şi luat prizonier de negri de cât de gorilă.

— Poţi lua urma fraţilor tăi, îl întreabă Brington pe tânărul negru. Îşi voi da arma asta mică şi tot ce ai de făcut este să apeşi pe trăgaci, atunci când îi vei fi descoperit. Cred că Bumha şi-a trimis oameni până aici, anume pentru a ne creea cine ştie ce drăcovenii!

— Cu siguranţă că n-a fost tatăl meu, îl asigură tânărul negru. Repede Petre îi dădu lui Pimo lampa sa de buzunar. Acesta urmări îndelung urmele pe pământ cu ajutorul lanternei şi-apoi se-ndepărtă încet. Urma se-ndrepta nu în direcţia pe care a luat-o gorila ci se ducea în zig-zag spre culmea muntelui. Pimo nu părăsi urmele care urcau mereu până ce acestea încetară deodată. Pământul devenise stâncos deşi mai era până-n vârf. Pimo nu se folosi de armă, ci îi cheamă numai prin semnale pe albii rămaşi în urmă. După ce grupa aceasta îi ajunseră le aduse la cunoştinţă regretul său de-a nu fi în stare să reia urma mai departe!

*

*   *

Când George se trezi din leşin, îşi dădu seama că zăcea legat într-o peşteră întunecată. Foarte nelămurit zări la gura peşterii o siluetă întunecată care stătea acolo de veghe, în timp ce alţi doi negri erau în apropiere, vorbindu-i ceva. Bineînţeles că nu înţelegea ce i se spune, dar putea prea bine să-şi dea seama ce voiau aceştia: n-avea voie să strige, altfel de-ndată l-ar fi lovit cu ciomegele lor.

George ştia bine că peştera asta era chiar în direcţia pe care trebuiau s-o urmeze camarazii. Şi mai ştia că fusese atacat de către războinicii lui Bumha, cu care nu era de glumit, erau fără îndoială oameni curajoşi altfel nu s-ar fi aventurat în regiunea, unde domnea spiritual Duhului Muntelui.

Fiul căpitanului hotărî că cel mai înţelept era deocamdată să păstreze tăcerea şi să asculte şi să pândească dacă se auzeau zgomote pe afară. N-auzi însă nimic. Orele treceau şi-n cele din urmă trecu şi noaptea, zorii zilei apărură la orizont, alungând întunericul.

Două ore mai târziu, şamanul sau vrăjitorul sau omul cu medicamente, cum i se mai spunea apăru în sfârşit în peşteră. Acesta i se adresă în aceeaşi limbă ca şi războinicii săi mai adineaori, la care tânărul răspunse în engleză că nu înţelege nici un cuvânt. Asta însă n-o înţelegea nici vrăjitorul, aşa că nici un mijloc de comunicare nu mai putu fi stabilit.

Bumha ordonă războinicilor săi să-l urmeze împreună cu prizonierul lor. După un timp la porunca lui Bumha, războinicii săi se opriră împletiră un fel de fâşii sub forma unui lassou cu care-l legară pe George în jurul pieptului, îl ridicară apoi pe sus şi-l transportară până într-un loc de unde se deschidea gura unei prăpăstii adânci. Atârnat de făşiile lungi, tânărul se legăna acum de-a lungul peretelui prăpastiei. Ce însemna aceasta n-avea de unde să ştie. Făcând o sforţare privi în sus de unde-l priveau chipurile negrilor, de pe marginea prăpastiei. Îşi mută privirea apoi în jos şi îngheaţă de groază întrucât la nici cinci metri mai jos stătea rânjind gorila a cărei pumni grozavi se proţăpeau pe pieptu-i împăroşat, privind spre el agitată şi parcă abia aşteptându-l să vină spre ea. Încă ceva îi fu dat să vadă tânărului acum. La o distanţă oarecare de maimuţă stătea silueta feminină June Brington! Pân-acum gorila nu-i făcuse nici un rău fetei. De-ndată ce negrii l-au doborât încă puţin, gorila începu să devină tot mai agitată, începând acum să se bată peste piept cu pumni-i uriaşi. Şi-apoi răsună strigătul acela pe care numai gorila îl scoate în fauna junglelor: ciudat, răscolitor şi puternic, ce dă fiori oricui şi care nu aduce cu al nici unei fiare de pe pământ aer sau apă.

June, lunecase puţin spre gorilă şi privea ca fascinată asupra spectacolului care urma să se desfăşoare în faţa ochilor săi.

Lui George i-a mai rămas un pistol la brâu, pe care negrii îl uitaseră

să i-l ia. Ar fi dorit să ajungă cu mâna la pistolul său, dar deocamdată nici gând de aşa ceva, mai ales c-avea mâinile legate la spate.

June observă bine situaţia şi mai ales faptul că pistolul lunecase puţin înainte din brâul lui George. Plină de curaj se apropie mai mult de acesta, cerându-i ca să se mişte astfel încât pistolul să cadă din cingătoare, aşa fel încât să-l poată prinde.

George trebui s-o atenţioneze că ar trebui mai bine să fie atentă la gorilă şi-apoi să se gândească cum să ridice pistolul. La rândul ei, June îi strigă tânărului să nu-şi facă grijă din cauza aceasta.

Maimuţa se uită în toate părţile când auzi din nou voci. Se părea că acum, acum se va repezi asupra ei dar se opri-n ultima clipă ca şi cum s-ar fi răzgândit, apoi privi din nou spre George care se legăna cu lassoul.

Tânărul urmă acum sfatul lui June şi pistolul ateriză la pământ. Cu câteva pietre pe care le aruncă, gorila se-nfurie şi se repezi după ele, în timp ce fata izbuti şi luă pistolul. Îi veni totuşi greu în pantaloni, care îi veneau până la genunchi şi care-o împiedecau destul de mult în mişcări; pantalonii pe care-i purta se numeau *Bridgea,* în ţara sa.

Maimuţa se-ntoarse însă iute ca fulgerul şi aproape o înhăţă, dacă n-ar fi făcut o mişcare îndemânatecă învăţată la unul din sporturile ei preferate. De-ndată ce-şi găsi un punct de sprijin mai solid, desfăcu piedeca armei şi trase unul după altul trei, patru focuri în direcţia gorilei uriaşe.

Maimuţa rămase un moment nemişcată apoi se ridică urlând îngrozitor căzu pe braţele sale de dinainte dispărând clătinându-se în defileu.

V
UN SFÂRŞIT FERICIT

JUNE BRINGTON NU MAI TRASE asupra gorilei, ci se-ntoarse spre George, întrebându-l câte gloanţe de rezervă mai are. Acesta ştiu ce intenţionează fata şi-i răspunse scurt:

— Nouă, domnişoară June.

Atunci tânăra englezoaică îşi ridică din nou arma, pe care cu împuşcături măiestre o folosise pentru a domoli gorila şi ţinti peste capul lui George spre frânghia de care oameni lui Bumha îl ţineau pe tânăr.

Primele două gloanţe atinseră frânghia dar n-o rupseră, în timp ce al treilea glonte trecu milimetric pe lângă el. Al patrulea nimeri iarăşi.

Frânghia se subţiase între timp atât de mult încât era clar că nu va putea ţine prea mult povara-i şi George se prăbuşi câţiva metri mai jos.

Făcuse destulă gimnastică-n viaţa lui pentru a-şi menţine echilibrul

şi a nu-şi produce leziuni ale pielii.

Negrii care se aflau de partea cealaltă a prăpastiei îşi dădură seama că frânghia nu mai era împovărată şi o luară la fugă de frica impactului iminent, oprindu-se doar când ajunseră la marginea prăpastiei.

În scurt timp June îl eliberă pe George, care a început să facă mişcări de-nviorare, în timp ce întrucâtva încurcat îi mulţumi tinerei englezoaice. Îşi freacă apoi încheieturile mâinii pentru a face să circule din nou sângele.

Discuţia care avu loc între aceşti doi tineri, după o scurtă pauză de jenă, se continuă evident asupra gorilei şi-a altor animale mari, de pradă, asupra cărora June, care îşi însoţea întotdeauna tatăl în expediţiile sale de vânătoare în junglă şi savane, trăsese. George nu uită să se prezinte şi acum ea mărturisi că numele căpitanului Farrow de pe Dox îi era cunoscut. După un timp June şi George se hotărâră să-i caute pe camarazi în acest scop îndreptându-se spre ieşirea din defileu.

June îi înapoie lui George pistolul, întrucât nu voia ca tânărul de lângă ea să rămână neînarmat. A durat ceva şi-au mers destul de mult, până ce George se auzi strigat pe nume de către Petre. După aceea a fost uşor să se apropie. În sfârşit se întâlniră cele două grupe.

Bucuria revederi lui Sir Douglas cu fiica sa nu se poate descrie. Nici doctorul nu se ruşină acum să verse câteva lacrimi de emoţie, iar Farrow îi făcu semn fiului său să se îndepărteze puţin pentru a nu stingheri bucuria revederi dintre tată şi fiică.

June şi George erau atât de flămânzi încât de-abia aşteptară până fură aduse bucatele, apoi se odihniră puţin. Reluându-şi marşul, întâlniră la un moment dat pe unul din negri care-l lăsase să atârne pe George de capătul frânghiei în prăpastie. Când negrul îl imploră să-i cruţe viaţa, George se-nduplecă numaidecât şi drept mulţumire negrul îi mărturisi că vrăjitorul satului îl convinsese să întreprindă urmărirea tinerilor, dar din păcate nu ştia cu precizie pe unde erau aceştia pe moment, deşi era sigur că-şi avea ascunzătoarea undeva prin apropiere.

— Vom căuta atât cât va trebui şi tot îi vom găsi, hotărî căpitanul aş vrea ca pe viitor tatăl lui Pimo să nu mai fie tot timpul ameninţat de acest om.

Camarazii se-mpărţiră în două grupe, care aveau misiunea fiecare de a căuta vizuina lui Bumha în zona muntelui. După câteva ore se întoarseră la locul stabilit, dar nici una dintre grupe nu se putea lăuda cu vreun succes cât de cât.

De data asta camarazii îşi continuară marşul împreună. La un moment dat June se opri şi arătă:

— Uitaţi-vă domnilor, acolo este gorila!

Doctorul se apropie precaut de maimuţă, se apleacă şi-o cercetă cu amănunţime:

— Este moartă de câteva ore. Agonia n-a ţinut mult.

Se merse mai departe pe diferite versanturi muntoase; le cercetară unul după altul.

— Acum ne mai rămâne încă terenul acela de pietriş de cercetat, spuse Farrow. Şi restul echipei rămase la părerea că nu trebuie trecut cu vederea nici măcar terenul cu pricina.

Pimo era cel mai entuziasmat şi era de înţeles, întrucât dorea să repurteze o victorie definitivă asupra vrăjitorului şi să se-ntoarcă victorios la tribul său.

După câteva încercări zadarnice, pe diferite drumuri care nu dădură rezultate, Pimo a dat în sfârşit de-o peşteră în care însă nu îndrăzni să se aventurez, mai ales că n-avea o armă potrivită pentru a ataca cu succes un duşman.

George se apropie cu lampa de buzunar pe care i-o împrumutase Petre şi lumină puţin în obscuritate. În acelaş moment se auziră strigătele tovarăşilor săi.

— Negri, îi scapă lui Sir Douglas, acum.

— Să sperăm că şi Bumha este pe-aproape, îl completă căpitanul Farrow.

— Veniţi afară, strigă Sir Douglas folosindu-se de dialectul negrilor.

La început nu se mişcă nimic. George îşi stinse lanterna. Mai dură însă până cei trei negri se hotărâră să părăsească peştera.

— A mai rămas cineva acolo? întreabă englezul.

Negrii însă nu-l învredniciră cu nici un răspuns. Atunci păşi Petre în faţă.

Negrii se simţeau destul de stingheriţi acum, înconjuraţi, cum erau de o mulţime de albi, în mijlocul cărora stătea Pimo, fiul căpeteniei lor şi credeau că acum aceştia se vor răzbuna pe ei. În sfârşit unul dintre negri se hotărî şi dădu răspunsul englezului, prin înclinarea capului:

— Da!

— Cine a mai rămas acolo? îl întreabă Brington.

— Vrăjitorul! veni răspunsul prompt de data asta.

— Scoateţi-l afară! comandă Sir Douglas. Negrii dădură din colţ în colţ, dar n-avură ce face şi intrară din nou în peşteră.

După o vreme până apărură din nou, împingându-l în faţă pe vrăjitorul care păşea destul de şifonat de data asta.

Farrow conveni cu englezul şi se-nvoiră să le dăruiască viaţa deşi ar fi meritat o pedeapsă pe care să n-o uite prea repede.

A fost întrebat şi Pimo ce să facă cu vrăjitorul tribului. Acesta ar fi vrut să-l omoare imediat, cel mai bine să-l arunce în prăpastie.

Propunerea lui Pimo stârni zâmbete pe chipul căpitanului şi al

englezului.

— O să-i poruncim să nu se mai întoarcă niciodată la tribul său, propuse Farrow.

După câteva păreri pro şi contra fu şi Sir Douglas de acord, care în final era înclinat spre blândeţe. Cedă în cele din urmă şi-i anunţarăm lui Bumha „sentinţa”.

Şamanul, îngenunche, murmurând câteva cuvinte neînţelese şi o luă la fugă de acolo. Cei trei negri rămaseră încă în anturajul albilor. Pimo le promise să intervină pentru ei la tatăl său, căpetenia tribului, pentru a le acorda iertare.

Înainte de a ajunge în lagărul negrilor, Pimo le ceru permisiunea de-a lua puţin înainte şi Sir Douglas i-o permise.

În luminiş ardeau focuri mari când camarazii împreună cu Sir Douglas şi fiica sa June se apropiară la marginea junglei de unde începeau colibele.

Focurile aprinse erau „focurile bucuriei”, pe care negrii le aprinseră în onoarea faptului că „Duhul muntelui”, gorila care dăduse atâta de furcă negrilor era moartă acum, în cinstea faptului că lui Pimo îi reuşise să cunoască civilizaţia albilor şi că în fine, negrii, odinioară adepţii lui Bumha fură iertaţi de pedeapsă.

Aceştia promiseră solemn că în viitor vor de ascultare căpeteniei.

Către seară a fost aprins un foc mai mare decât toate la care fură rugaţi să participe toţi albii. Doctorul Bertram reuşi chiar să ia câteva instantanee minunate la lumina flăcărilor care imortalizară momentul. Camarazii putură să petreacă noaptea în linişte fără a mai face de veghe, dar Pimo rămase alături de ei toată noaptea, veghind de unul singur. În dimineaţa zilei următoare avu loc o despărţire călduroasă. Sir Douglas împreună cu fiica sa June doreau să rămână în junglă cu noul lor servitor şi ajutor la vânătoare Pimo, mai întâi în zona pe care tatăl lui Pimo, în calitatea lui de căpetenie le-o oferi.

Camarazii de pe DOX însă păşiră cu hotărâre spre drumul lor de reîntoarcere.

Căpetenia îşi permise să-i însoţească o bucată de drum cu-o ceată din războinicii săi cei mai de seamă.

Aventurile submarinului Dox 218

Hans Warren

I

O MISIUNE DIFICILĂ

DIN ŢARA PITICILOR, călătorii reîntorşi la nava lor părăsiră Congo. Zona Franceză le era prea periculoasă, puteau fi oricând descoperiţi şi atacaţi de vreo vedetă rapidă fluvială. N-ar fi avut şanse contra acesteia. În fluviu submarinul n-ar fi putut intra prea adânc în imersiune iar francezii n-ar fi ezitat deloc să-i trateze, cu bombe de adâncime. Mergeau de-a lungul coastei. La câţiva kilometri de oraşul de coastă Loanga, observară un tablou ciudat. Din desişul de la marginea litoralului ieşi clătinându-se un om în ţinută kaki, verde cenuşie, cum poartă vânătorii, alergă împleticit cam cincizeci de metri înspre apă, apoi căzu grămadă în nisipul fierbinte.

Căpitanul dădu ordin de a se opri motoarele. Aici era un om la mare necaz, care trebuia ajutat, fără a se mai preocupa de propria lor siguranţă.

În mare grabă fu adusă pe punte o barcă de aluminiu şi montată.

Căpitanul, George, doctorul Bertram şi Petre săriră în barcă, iar uriaşul o manevră spre ţărm. George a fost primul care coborî şi aleargă cât putea de repede, prin nisipul fierbinte spre corpul inert. Era mai agil decât camarazii săi, fiind şi mai uşor, nici nu se afunda prea mult în nisip. Ajunse primul la cel căzut în nisip, urmat, la vreo cincizeci de metri de Petre. Se sperie, văzând nisipul din jurul corpului nemişcat, înroşit de sânge. Trebuia să fie rănit grav.

George îngenunche lângă nefericit şi întoarse prudent capul într-o parte.

Omul era căzut cu faţa în nisip, existând riscul să sa sufoce. Era un alb, slab, cu faţa arsa da soare şi schimonosită de durere. Buzele-i erau albe. Nu dădea semne că ar mai respira, părea mort.

George nu îndrăzni să-l întoarcă, temându-se să nu-i agraveze rana. Aici doctorul Bertram era omul potrivit. Sub îndrumarea lui, George şi Petre îl întoarseră pe nefericit pe spate. Se sperie, la vederea groaznicei răni din pieptul străinului.

— La naiba! strigă doctorul Bertram, o rană ca asta poate face doar un corn de bivol. Hm, nu cred că mai scapă, plămânul e străpuns. E o mirare că a mai putut fugi până aici.

— Mai credeţi că va reveni? întreabă căpitanul, poate că are pe undeva aparţinători, pe care să-i putem informa de soarta lui. Şi ca profan îmi dau seama că n-o mai ducă mult.

— Ei bine că mi-am luat cu mina mica farmacie, spuse doctorul încet, cumva, de voi putea, îl voi trezi, chiar dacă pentru puţin timp. Aşa, la început voi opri sângerarea. Cu mişcări, doctorul îşi făcu munca. Când isprăvi cu pansamentul provizoriu îi ţinu rănitului un

flacon cu esenţe camforate sub nas. Trecură câteva minute, apoi rănitul începu să respire adânc, buzele palide se colorară puţin, iar la urmă îşi deschise ochi.

Deja din expresia ochilor se vedea că e pe sfârşite. În braţele lui Petre, rănitul se înalţă puţin şi spuse cu voce gemută, În franceză:

— Sunt Jaques Laurand, salvaţi-o pe Henriette.

Se întrerupse şi tuşi scurt. Din gură îi ieşi un şuvoi de sânge. Căpitanul apleacă asupra lui şi-i întreabă, apăsat:

— Unde e sora Dumneavoastră? Cum o putem salva? O facem bucuroşi cu siguranţă.

— Căpetenia Nungo, făcu muribundul, m-a trimis la vânătoare… De bivoli… ştia că bestia asta mă va… ataca… sora mea mai mică… e în ghearele lui… domnilor, salvaţi-o pe Henriette… E acolo… doar la o zi da drum… Domnilor, vă implor… salvaţi-o pe Henriette!

— Vă promit că o salvăm din mâinile negrului, spuse Farrow hotărât, dar unde să o ducem apoi? În ochii compatrioţilor dumneavoastră noi suntem nişte fugari. Eu sunt căpitanul Farrow.

— Domnule căpitan, strigă muribundul însufleţit brusc, atunci sunt convins că îmi veţi salva sora, am auzit adesea numele dumneavoastră şi ştiu că doar dumneavoastră sunteţi în măsură să vă puneţi cu acel şef sălbatec. Vă mulţumesc, domnule căpitan, Dumnezeu să vă aibă în pază. Eu vă binecuvântez!

Ultimele cuvinte le rostise cu o voce grea. Un şuvoi de sânge îi ţâşni din gură, mai aruncă o privire imploratoare căpitanului, care dădu liniştitor din cap, apoi capul îi, căzu brusc pe spate. Doctorul Bertram îi ascultă puţin pieptul sfâşiat, apoi se ridică şi zise dând din umeri:

— E mort. E o minune că a mai trăit atâta cu o asemenea rană cred că numai grija pentru sora lui i-a mai dat atâta energie.

— Şi acum a trecut grijile sale pe umerii noştri, făcu Farrow cu gravitate. Eu îmi voi ţine promisiunea făcută. Da, deci va mai trebui să facem o mică excursie în interior, n-avem încotro. Dar acum trebuie să-l îngropăm pe bietul nefericit. Acum mai trebuie să le dăm de veste celor de pe vas şi să pornim urgent înspre interior. Sunt mişcat, că până în ultima clipă, muribundul s-a gândit doar la sora sa. În orice caz vreau să-mi ţin cuvântul. Deci trebuie să ne grăbim, ca s-o mai putem salva pe tânăra aceea.

Cu cuţitul său cel mare, Petre începu să sape o groapă în nisipul ţărmului, camarazii îl ajutară.

De la submarin veni încă o barcă, în care erau patru matrozi şi primul ofiţer, Rindow, echipaţii cu lopeţi scurte.

Într-o jumătate de oră, mortul a fost îngropat.

— Dragă Rindow, începu căpitanul, va trebui să preiei din nou pentru câteva zile comande navei. N-am încotro, trebuie să merg în

interior. Mă gândesc să iau mai mulţi camarazi cu mine, sau doar pe George, pe doctor şi pe Petre. Eu cred că ar fi mai bine să mergem doar cu cei numiţi. O trupă mai mare ar bătea la ochi iar apropierea noastră ar fi trădată prin semnalele de tobă ale negrilor. Deci e mai bine, dacă doar noi cei patru vom merge.

— Ceilalţi camarazi vor regreta acest lucru, dar aveţi perfectă dreptate, domnule comandant, făcu Rindow, e mai bine să plecaţi cu cât mai puţini oameni înspre interior. Mai cred că ar trebui să vă grăbiţi. Negrul ăsta Nungo se va fi retras mai în adâncime cu sălbatecii lui. O fi ştiind el că ticăloşia lui nu va rămâne nepedepsită.

— Nu cred, răspunse Farrow gânditor, cred mai degrabă, că vânătorii care l-au însoţit pe nenorocit iar fi spus că el a fost ucis de un bivol. De asta şi ei vor fi fiind siguri, de aceea nu au mai făcut nici o cercetare în legătură cu soarta nenorocitului. Nu ar fi avut curajul de a sta în apropierea unui bivol înfuriat.

Căpitanul îl ordonă lui Rindow să staţioneze cu nava în apropierea ţărmului, mai în larg, pentru a putea urgent intra în imersiune la apariţia vreunui vas. Nu se ştia cât va dura căutarea tinerei fete. Dacă s-ar fi întors la noapte, căpitanul ar fi putut face semnale cu lanterna, pentru ca apoi Rindow să poată trimite urgent una din bărcile de aluminiu. În afară de carabine luă fiecare câte două grenade cu gaze. Se putea ajunge la luptă contra unui trib întreg şi atunci aceste arme minunate ar fi ajuns foarte importante.

Era încă dimineaţa devreme, atacul bivolului împotriva lui Laurand avusese loc cu puţin timp înainte, iar francezul grav rănit cum era, nu se putuse târî prea departe. Deci, negrii care îl însoţeau nu puteau ajunge prea departe, era sigur că se vor mai găsi urmele lor şi aşa ar fi fost uşor să ajungă curând în satul sau în tabăra şefului Nungo.

Eliberarea tinerei fete urma să se decidă la faţa locului. Cu forţa n-ar fi putut întreprinde ceva contra tribului. Doar cu viclenia, ori aici George se simţea foarte capabil.

După o scurtă despărţire de camarazi, care cu bărcile se întoarseră la submarin, cei patru intrară în desiş.

Locul pe unde venise Laurand era uşor de găsit, fiind marcat cu sânge, iar unele crengi frânte. Îndărătul tufişului prin care se strecurase, cu ultimile puteri, nefericitul, George găsi o potecă îngustă, de-a lungul căreia începu să se grăbească. Era posibil ca bivolul ucigaş să mai fie pe aproape. Sau câţiva din însoţitorii negri. Poate că bivolul fusese ucis, după ce-i luase în coarne pe Laurand, iar atunci negrii n-ar fi renunţat niciodată la carne.

Misiunea încredinţată de muribund, era una foarte spinoasă. Şeful Nungo n-ar cunoaşte cruţare, cel puţin din motive de securitate proprie, dacă ar observa că cei patru albi îndrăzneţi voiau să elibereze prizoniera.

Se aflau pe teritoriu francez, sprijin de la autorităţi n-ar fi putut primi. Din contră, puteau fi capturaţi, dacă s-ar fi aflat prezenta lor.

Ei îşi ţineau armele gata de tragere, oricând putea apare bivolul şi să-i atace. Doctorul îi avertizase cât de periculoşi puteau fi acele fiare singuratice.

Se ştie, de exemplu, că bivolul cafru, dacă e rănit se întoarce pe propriile urme şi-l pândeşte pe vânătorul care-l urmăreşte Acelaşi lucru se poate spune şi de bivolul roşu, ceva mai mic, dar mai agil, întâlnit mai ales în jumătatea vestică a Africi ecuatoriale, deci în zona franceză a Congoului.

Mulţi cunoscători sunt de părere că acesta, tocmai prin agilitatea sa, e mai periculos decât bivolul cafru. Cu toată rana sa gravă Laurand îi scăpase, ori bivolul roşu avea obiceiul, în astfel de cazuri să atace orice alt om, care întâmplător trecea prin apropiere.

Doctorul le explică în grabă aceste amănunte camarazilor săi, înainte de a intra în desiş. De aceea se impunea atenţia maximă. Fără a se fi înţeles, în prealabil, George şi Petre scrutau partea din dreapta a poteci, iar căpitanul şi doctorul pe cea din stânga. Cu toată repeziciunea bivolului, gloanţele ar fi şi mai rapide.

Într-o jumătate de oră parcurseră doi kilometri, când brusc, pădurea se sfârşi. În faţa lor se deschidea o stepă enormă presărată cu tufişuri dese şi din loc în loc cu arbori uriaşi. Căpitanul scrută stepa atent, prin binoclu.

În aceste tufe sau la umbra copacilor puteau să se găsească fie negrii, fie bivolul roşu. Laurand trebuia să fi fost rănit undeva în apropiere, căci pe potecă nu existau urme ale atacului bivolului. În schimb peste tot, urme de sânge ale nefericitului, care cu o energie nebănuită se târâse prin pădure până la ţărmul mării.

— Ah, acolo la stânga, cam la cincizeci de metri, iarba e strivită, călcată în picioare spuse căpitanul, aici a fost deci atacat nenorocitul de bivol. În apropiere sunt nişte tufişuri înalte şi dese, acolo cred că s-a ascuns bestia, ca să atace pe oricine ar trece pe acolo. Dar de trecut pe acolo va trebui, pot să văd o linie prin iarba stepei, asta ar fi urma negrilor fugari. Deci mare atenţie, când trecem pe lângă acea tufă. Poate că mă înşel, poate că bivolul i-a urmărit pe negri şi nu mai e demult în zonă. Dar trebuie să fim gata la orice. Deci înainte!

Înaintară încet unul lângă altul. Era mai bine decât în şir. Dacă bivolul ar fi apărut, l-ar fi întâmpinat patru gloanţe, care cu forţa lor enormă de pătrundere şi viteza lor neobişnuită l-ar fi doborât urgent.

George păşea la stânga lanţului.

Aşa, el era cel mai apropiat de tufiş. Şi voia să încerce orice, ca să doboare bivolul. Privea încordat crengile dese ale tufişului, aflat acum cam la treizeci de metri distanţă. La cea mai mică mişcare, s-ar fi pregătit de tragere, ca să-i primească pe bivol cum se cuvenea. Da

crengile precum şi frunzele ciudat conformate şi colorate, nu se mişcau.

Erau deja la nivelul tufişului, în care probabil era ascuns pericolul, probabil cel mai mare, care îl poate pândi pe un vânător sau explorator în brusa africană.

Acum, dacă bivolul era acolo, trebuia să aibă loc atacul. Camarazii păşeau cu grijă, cu privirile aţintite asupra tufişului. După câţiva paşi George se întoarse din nou şi se opri. Pe latura de est a uriaşului tufiş descoperise o gaură largă. Pe acolo trebuia să fi intrat bivolul. În afara unui elefant sau al unui rinocer nici un alt animal nu şi-ar fi putut croi acea intrare largă în desişul plin de spini.

— Atenţie! îi avertizează căpitanul. Bestia o fi în desiş, dar e probabil grav rănită şi n-are putere să atace. O va face, când vom fi foarte aproape deci şi grijă, George.

Tânărul o luase deja ceva înainte, cu arma pe jumătate ridicată gata să o ducă la umăr, dacă ar fi apărut periculosul duşman. Dar în tufiş nu se produse nici o mişcare. Secundele erau pline de tensiune.

George stătea în faţa găurii şi scruta interiorul desişului. Crengile, asemenea unor nuiele se înălţau până la patru metri înălţime, iar capul bivolului croise un fel de tunel. Sus, orificiul era închis, frunzişul des împiedeca razele soarelui să pătrundă în interior şi unde domnea un semi întuneric verde. George privi încordat în tunel şi descoperi un corp întunecat ce zăcea pe pământ. Era un corp omenesc, inert. George a înţeles imediat că era vorba de unul din însoţitorii lui Laurand. Omul încercase să se refugieze În desiş, dar a fost ajuns de bivolul înfuriat, care-l luase în coarne şi-l îndesase apoi în tufiş.

Acolo animalul l-a aruncat cât colo, după care se năpustise din nou afară. George comunică impresiile sale camarazilor săi. Doctorul îi dădu pe loc dreptate. Acum George pătrunse în desiş. Lumina lanternei aprinse se opri pe trupul chircit al unui tânăr negai. Pământul lângă el era îmbibat cu sânge. Trebuia să fi suferit răni la fel de groaznice ca şi Laurand. Mai gemea şi făcu o mişcare slabă din cap.

— Mai trăieşte! strigă George. Petre, hai să-l ducem cu grijă afară. Poate că putem afla ceva important de la el. Hai, repede!

Cei doi îl scoaseră cu grijă pe rănitul care gemea mai tare, afară din desiş şi-l culcară pe iarbă. Doctorul se apucă să-l consulte.

— George a avut dreptate, spuse acesta, bivolul l-a lovit pe fugar cu coarnele în spate şi l-a îndesat în tufiş. Rana asta din spate e sută la sută mortală, aici nu mai pot face nimic. Rănile, zgârieturile şi tăieturile de la faţă şi de la piept arată că a fost îndesat în tufiş.

II

O VÂNĂTOARE PERICULOASĂ

— HM, CU TOATE CĂ E UNUL DIN CEI care l-au dus la moarte pe bietul Laurand şi l-au abandonat, mi-e milă de el, zise Farrow, moartea lui nu e un lucru plăcut. O fi fost groaznic, cum a fost străpuns din spate şi îndesat în spini. Deci, dragă doctore, salvarea e imposibilă? Încercaţi cel puţin să-l treziţi o vreme, poate ne va spune, vorba lui George, ceva important.

Doctorul Bertram îşi deschisese deja mica farmacie, pe care o purta la centură, într-o casetă de piele şi scoase o sticluţă cu săruri, l-o ţinu muribundului sub nas şi curând negrul începu să respire mai profund. Din gură îi ieşi un val de sânge. Doctorul Bertram spuse sceptic:

— Nu ştiu dacă-şi mai revine. E rănit mai grav decât Laurand. Plămânul a fost străpuns de corn în profunzime. Mai trebuie să aşteptăm.

Îi mai puse odată flaconul sub nas şi În fine negrul îşi mai deschise ochi. Se uită nedumerit în jur, apoi deschise gura, dar nu scoase nimic, decât un geamăt nearticulat. După o scurtă ezitare, doctorul îi făcu o injecţie În băţul drept apoi spuse:

— E o ultimă încercare. Dacă nici acum nu-şi revine, nu mai este absolut nimic de făcut. Dar efectul injecţiei se văzu după câteva secunde. Negrul încearcă să se ridice, dar Petre, la un semn al doctorului îl împinse înapoi. Spuse apoi bâlbâit, într-o franceză stricată:

— *Masser,* de unde vine?

— Vrem să salvăm pe *Missu* cea albă din mâinile lui Nungo, răspunse doctorul sever, unde a dus-o? Răspunde rapid, sau te omor în chinuri!

Tonul doctorului Bertram a fost cu siguranţă cel mai potrivit. Negrul, care nu realiza starea gravă în care se afla, făcu ochi speriaţi şi începu să bâlbâie:

— Nungo duce pe *Missu* alb în sat, aproape la Nitabi. Încă nu departe. Nungo foarte periculos, *Masser,* atenţie. *Masser*… Moartea îi taie vorba. Capul îi căzu pe spate iar privirea ochilor largi deschis se stinse.

— Ei, acum ştim cel puţin unde e satul lui Mungo, spuse doctorul ridicând din umeri, poate că-l ajungem din urmă, înainte ca să ajungă în sat. Cred că ar fi mai bine, decât dacă am avea un mic război cu localnicii.

— Da, e clar, zise Farrow, dar ce facem cu negrul ăsta mort? Cumva nu-mi place să-l las să zacă aici.

— Nu putem pierde timpul, obiectă George, e vorba de salvarea tinerei fete.

— Şi totuşi nu-mi place gândul să-l las pradă hienelor şi păsărilor de pradă, poate că ne putem despărţi pentru scurt timp. Doi dintre noi o iau înainte, ceilalţi doi îl îngroapă pe rapid.

— Atunci eu şi Petre o luăm înainte, se grăbi George, vom fi foarte atenţi tată.

— Nu din contră, zâmbi Farrow, mă gândeam ca voi să îngropaţi repede mortul. Noi doi nu putem să ne deplasăm atât de repede şi de constant ca voi. Deci, apucaţi-vă de lucru, iar noi vom merge după urme. Ne veţi ajunge repede.

Râzând, căpitanul îl luă de braţ pe doctor care-şi luă mica farmacie şi pe care şi-o închise. Cei doi o luară pe urma vizibilă a negrilor.

— Hai, Petre, trebuie să ne grăbim, strigă George, tata are dreptate, noi doi facem treaba mai repede şi-l ajungem din urmă.

Cu maceta lui mare, Petre se apucase să taie iarba într-un dreptunghi lung iar George îl ajută să sape groapa. Prea adâncă nu o puteau face cu cuţitele, noaptea urmau să vină oricum hienele să-l dezgroape, dar îşi făcuseră cel puţin datoria creştinească.

Cu toate graba nu-i mai văzură pe căpitan şi pe doctor, când terminară lucrul şi după ce bătuciseră bine mormântul primitiv al negrului.

— Şi acum hai să-i ajungem din urmă pe tata şi pe doctor, o având dreptate, el cu doctorul nu ne-ar fi ajuns niciodată, dacă ne-am fi grăbit.

Cei doi amici o luară din loc, cu paşi mari şi grăbiţi. Soarele urca mereu mai sus şi era tot mai fierbinte. Departe la orizont se vedea un cordon întunecat de pădure, care cel puţin ar fi putut oferi puţină protecţie împotriva razelor fierbinţi ale soarelui. Treceau pe lângă desişuri întinse, făcând la umbra lor câteva secunde de pauză. Soarele devenea orbitor de puternic. La cincizeci de metri distanţă, le juca peisajul în faţa ochilor. Mai merseră aşa o jumătate de oră, în grabă, apoi George se opri la umbra unui tufiş neobişnuit de mare şi spuse gâfâind:

— Petre, cred că nu-i mai ajungem din urmă. Or fi prea mers prea repede, dar asta e pentru mine semn că tata a descoperit ceva important. Precis că s-a apropiat mult de negri. De-am putea afla mai repede! Dar trebuie neapărat să fac o pauză, nu mai pot!

— Da, aveţi dreptate, domnule George, îl susţinu şi Petre: E o arşiţă ucigaşă. N-am mai întâlnit aşa ceva! Mai avem de străbătut tufişuri. Sper că nu s-a rătăcit pe acolo bivolul şi să-l fi atacat pe tatăl dumneavoastră şi pe doctor.

George scurtă întinderea din faţa sa. Deodată îl cuprinse un sentiment de frică. Oare tatăl său şi doctorul ar reuşi să scape dacă ar fi atacaţi prin surprindere. Deveni neliniştit, fantezia îl făcu, sa vadă corpuri zăcând nemişcate în iarbă, după ce fuseseră azvârlite de bivol în aer, cu coarnele.

Trebuia să o ia din loc, nu mai avea răbdare.

— Hai, Petre, îndeamnă el, mergem mai departe. N-am linişte,

până ce nu-i ajungem. Gândeşte-te, dacă i-a surprins bivolul? Ar fi cumplit.

— La, naiba, la asta nu m-am gândit, se nelinişti Petre, sigur că trebuie să ne grăbim. Doamne la asta trebuia să ne fi gândit mai înainte. Hm, tatăl dumneavoastră e un trăgător excelent şi nici doctorul nu-i de lepădat la o adică. Dar aşa e şi eu sunt neliniştit, trebuie s-o recunosc. Deci la drum şi cu spor!

Cu energii renăscute, cei doi se grăbiră mai departe. Nu le mai păsa acum de dogoarea soarelui, nu mai simţeau efectul stânjenitor al ierburilor înalte. Trebuiau doar să-i ajungă din urmă pe căpitan şi pe doctor. Pericolul reprezentat de negrii urmăriţi se estompa în faţa primejdiei reprezentate de bivolul ucigaş. Bestia rănită o luase cu siguranţă după negri, după ce l-a ucis în tufiş pe unul din ei. La asta se gândea George, când Petre îl făcu atent asupra unei urme înguste prin iarba înaltă, care venea dinspre stânga şi se deschidea în drumul deschis de negri şi urmat de Farrow şi de doctor. Petre avu chiar impresia că recunoaşte urmele unui picior delicat de femeie. George exclamă îngrozit:

— Petre, asta-i o urmă de bivol. Asta o fi taurul rănit care l-a ucis pe Laurand şi pe negai. Oare când a dat de urmă? Să sperăm că înainte ca să ajungă aici tata şi doctorul. Altfel, urma bestiei ar fi doar în spatele lor.

— Asta o vom şti curând, îl linişti Petre, dacă căpitanul şi doctorul au trecut în urma bivolului, atunci inevitabil că au trecut peste urmele acestuia. O vom şti curând. Dar eu cred că bivolul a trecut înaintea lor şi atunci ei au observat precis urma lui şi vor fi În consecinţă destul de prudenţi.

George, îşi dădu seama că Petre avea dreptate şi se mai linişti. Dar, după câteva secunde Petre, care mergea înainte, se opri brusc şi spuse scărpinându-se încurcat în cap.

— Hm, eu cred că bivolul a trecut totuşi mai târziu. Vedeţi aici urma cizmei doctorului, o recunosc după un petic care i-a fost pus pe navă în urmă cu opt zile. Vedeţi linia aceasta oblică. Iar călcâiul, care până acum a fost vizibil, acum e strivit în întregime de copita bivolului. Da, aşa este.

George a fost nevoit să-i dea dreptate, fi cuprinse din nou teama. Ştiu deja că bivolul rănit, înfuriat care deja ucisese doi oameni, era pe urmele tatălui său şi a doctorului.

Desigur, ştia că cei doi aveau o vastă experienţă şi obişnuiţi cu viaţa sălbatecă şi totuşi era foarte neliniştit. Aşa gândesc toţi oamenii despre pericole – pe care le văd mult mai grave, când nu sunt şi ei de faţă. Trecu repede pe lângă Petre şt prelua conducerea, impunând un ritm căruia şi Petre cu picioarele lui lungi de abia îi făcea faţă. Trecu un sfert de oră, după care ajunseră într-o zonă cu tufişuri

întrepătrunse. Aici crescu din nou pericolul, ca bivolul să stea undeva ascuns, locul dându-i nenumărate ocazii în acest sens.

De aici, din aceste tufe ar fi putut întreprinde un atac primejdios dar cei doi nu se gândeau decât la căpitan şi la doctor, care o luaseră înainte, urmăriţi de un inamic perfid. Ei urmăreau cu siguranţă mai degrabă urmele negrilor şi eventuale semne, că fata răpită s-ar afla în puterea lor. De acolo nu aşteptau nici un pericol, ci doar pe George şi pe Petre.

George îşi ţinea arma sub braţul drept. Avea mereu în faţa ochilor copitele bivolului, deci nu avea de întâmpinat un atac prin surprindere. Uitase cu totul avertismentul doctorului, cum că un bivol african roşu, rănit, se întoarce adesea pe propriile urme, ca să-l poată pândi, pe vânătorul următor. Dar curând memoria îi fu într-un mod foarte neplăcut reîmprospătată.

Tocmai trecea cu Petre pe lângă un tufiş stufos. Îşi aruncase privirile peste desişul de nepătruns, dar nu observase nimic.

— Petre, spuse el râzând peste umăr, până acum gândeam că bivolul ne urmăreşte, când de fapt noi îl urmărim pe el. Cred că noi îl descoperim pe el mai repede, decât el pe noi.

Dar nu terminase bine, când foarte aproape se auzi un fornăit puternic, crengile tufişului următor se mişcară şi de la douăzeci de metri se năpusti o monstruozitate de animal asupra celor doi, care în acel moment, nu se aşteptau la acest atac prin surprindere.

George fu prea surprins, în ciuda obişnuitei sate rapidităţi de reacţie, ca să ia poziţia de tragere. Taurul nu prea înalt, aproape delicat, care se repezea spre el, era extrem de rapid. În câteva secunde străbătuse distanţa şi tânărul ar fi avut soarta lui Laurand şi a negrului, dacă n-ar fi fost atât de agil. Pe jumătate îşi ridicase arma, dar bivolul era deja chiar în faţa lui. Nici Petre nu reacţionase mai bine. După cum îi povesti mai târziu lui George, el tocmai se uita în direcţia opusă, părându-i-se că vedea un corp mare de animal mişcându-se prin iarba înaltă. George mai apucase să se arunce fulgerător într-o parte, dar bivolul totuşi îl şterse şi-l făcu să se clatine. Unul din coarne cu vârfu izbi carabina din mâinile tânărului şi i-o smulse din mâini. Aceasta zbură în voltă şi dispăru undeva în iarbă.

George avusese timpul să o urmărească doar cu privirea, căci cu o agilitate de necrezut bivolul se întoarse şi se repezi din nou spre el. Curajosul tânăr aşteaptă liniştit asaltul, până ce coarnele încurbate şi ascuţite, aproape că-l atinseră; de-abia atunci sări la o parte. Din nou fu cât pe ce să fie atins.

George îşi închipuia de-a dreptul că e ca un toreador spaniol, dar lui îi lipsea din păcate sabia acestuia. Altminteri, cu o asemenea armă, ar fi îndrăznit să înfrunte animalul. Iuţeala atacurilor furioase ale bestiei îl înspăimânta.

Jocul începea să devină obositor şi deosebit de periculos. În aceiaşi clipă se auzi un foc de armă tras de Petre. Glontele trecu fluierând razant lângă capul lui George. Uriaşul se hotărâse să tragă, după ce văzu în ce pericol se era amicul său, cu tot riscul. Glontele nimeri însă în plin, în faţă furiosul agresor care se năpustise pe dată. Dar animalul era de o rezistenţă nemaivăzută.

Îşi reveni, tocmai când George vru să scoată un strigăt de bucurie şi, trecând în goană pe lângă tânăr, se năpusti furibund înspre Petre.

Uriaşul mai trase odată, dar de astă dată nu-l răni decât uşor. Glontele nu avu nici un efect. Petre îl aşteaptă calm, sărind în ultima clipă într-o parte, când coarnele erau cât pe ce să-i străpungă. Dar el nu avea agilitatea lui George şi ar fi sfârşit rău, dacă tânărul nu i-ar fi sărit urgent în ajutor, trăgând un foc de pistol în flancul bivolului, tocmai pe când acesta cu o rapiditate înzecită de furie se întorcea. Glontele îi străbătu intestinele, bivolul scoase un răget de durere. Rămase nemişcat câteva secunde. Timp suficient pentru Petre, care îşi ridică din nou carabina, trimiţându-i bestiei un al treilea glonte. Şi aceasta nimerise bine. Bivolul mai rămase nemişcat câteva secunde, apoi un tremur fi străbătu corpul.

Se clatină, apoi picioarele din faţă îi cedară. În clipa următoare se prăbuşi greoi ia pământ. George respiră uşurat şi zâmbi lui Petre şi spuse:

— La naiba, ăsta a fost periculos. Îţi mulţumesc, Petre, cu primul tău glonte m-ai scăpat de coarnele lui, m-ar fi terminat, cu siguranţă. Hm, păcat că nu-i putem lua acum coarnele.

— Atunci o vom face la întoarcere, răspunse Petre, între timp, hienele şi păsările îl vor descărna. Trebuie să ne grăbim, acum sunt îngrijorat pentru căpitan şi doctor. Şi dumneata cu focul de pistol l-aţi abătut de la mine. Deci eu cred că suntem chit. Dar să vă caut mai întâi arma, cred că nu este distrusă.

George îşi găsi repede carabina, în afara unei zgârieturi a patului, nu păţise nimic.

— Da, Petre, spuse el şi eu sunt neliniştit. Nu înţeleg, cum de nu-i vedem deloc!

— Trebuie că au mers foarte repede, presupuse Petre, poate că s-au apropiat mult de negri şi nu vor să-i lase din ochi. Dar, câtă vreme le vedem urmele, putem fi liniştiţi. E foarte probabil că-i vom ajunge din urmă acolo, în pădure.

— Poate, nu ştiu, am, aşa deodată, o senzaţie de frică. Doar să nu fi căzut în vreo cursă de-a negrilor. Din pădure, stepa poate fi observată uşor, poate că Nungo a lăsat vreun negru în urmă, ca pază, care i-a văzut şi i-a anunţat pe ceilalţi.

— Dar atunci şi noi suntem descoperiţi, îl întrerupse Petre, poate că nu e de loc bine să umblăm aşa de deschis.

— Ai dreptate, recunoscu George, acum n-are rost să o luăm într-o parte şi apoi să ne furişăm prudenţi până la locul unde negrii au intrat în pădure. Acum mergem mai departe şi maximă atenţie la intrarea în pădure.

Pe parcursul acestor presupuneri, cei doi păşiră voiniceşte mai departe.

Atenţia le era îndreptată mai mult înspre marginea pădurii decât asupra urmelor. Se apropiau tot mai mult de liziera pădurii, fiind numai ochi şi urechi, dar nu putură descoperi absolut nimic deosebit.

III

NUNGO CEL VICLEAN

AJUNSERĂ CAM LA TREIZECI DE METRI de marginea pădurii. Puteau distinge dar un orificiu în desiş, pe unde trebuia să treacă o potecă, care ducea poate spre satul căpeteniei. Dacă acesta era cazul, atunci Nungo lăsase cu siguranţă vreun paznic acolo, cu scopul de a anunţa urgent apropierea oricărui străin. Asta însemna, că cei doi amici se puteau aştepta oricând la o surpriză neplăcută.

— Petre, treaba e foarte periculoasă, spuse George încet, mai bine am intra pe altă parte în pădure. Am impresia că aici ne aşteaptă mare pericol. Dar oricum, trebuie să mergem pe poteca asta. Dar cu maximă atenţie. Sunt hotărât să folosesc o grenadă cu gaze, de cum, se arată negrii.

— Dar negrii pot fi inofensivi, unii care poate chiar vor să ne ajute, comentă Petre; eu mai bine aş aştepta, până ce ne convingem că ei au într-adevăr intenţii duşmănoase.

— Hm da, dar până atunci putem primi deja o lance sau o săgeată, nu se lasă George, ei, nu ne rămâne decât să aşteptăm.

El era ferm decis să facă uz de grenadă, la cea mai mică suspiciune. Probabilitatea, de a da aici peste negri inofensivi, era foarte mică. Era regiunea lui Nungo, care nu ar fi tolerat negri străini. Cum tocmai capturase o tânără albă, el şi oamenii săi erau desigur foarte porniţi contra europenilor.

George nu mai spuse nimic ci păşi în pădure, înaintea lui Petre. Aici domnea întunericul, în comparaţie cu lumina puternică din stepă. Trebui să se oprească puţin la capătul poteca, ca să-şi obişnuiască ochii cu penumbra verde din pădure.

Nu se vedea şi nu se auzea nimic suspect. Dar tânărul avea instinctul că era în pericol şi era de aceea deosebit de prudent. Liniştea era nefirească. Toate animalele stăteau în linişte, aşteptând întunericul, să se trezească la viaţă.

Undeva departe trosni o creangă. George fi şopti însoţitorului său:

— Dacă ăsta a fost doctorul? El ar putea fi atât de imprudent. Nu

cred că a fost un negru, ăştia sunt foarte silenţioşi şi grijulii. N-a fost nici un animal. Cred, că ne putem grăbi liniştiţi.

— Atenţie, domnul George, îl avertizează Petre, putea să fi fost vreo cracă uscată, căzută, din vreun copac. Mai bine să nu ne repezim. Mă mir doar că căpitanul nu ne-a lăsat nici un semn pe poteca. Doar s-o fi gândit că ne facem griji pentru ei şi pentru doctor.

— Ai dreptate, ceva este suspect, aprobă George, asta nu-i obiceiul lui tata, să omită aşa ceva. Şi dacă el şi doctorul au fost deja capturaţi de negri în stepă? Aşa o fi, altfel ar fi lăsat pe drum vreun semn, că totul era în ordine. Dacă asta este situaţia, trebuie să facem totul ca să-i eliberăm. Hai, Petre!

Porniră la drum, pe poteca, evitând orice zgomot, se aşteaptă în orice clipă la o viclenie de a negrilor, mai fusese adesea în aşa situaţie şi cu calm urmărea fiecare pas pe pământ, ca nu cumva să dea peste vreo groapă capcană. De asemenea urmărea crengile desişului pe lângă care trecea. Şi acolo putea fi ascunsă vreo capcană perfidă, care să se declanşeze la o simplă atingere.

Nu se vedea nimic suspect. Cei doi pătrunseră tot mai adânc în pădure. Ajunseră la locul de unde se auzise zgomotul crengii rupte. George deveni şi mai prudent. Adulmeca pur şi simplu pericolul.

Ajunse la un uriaş arbore de pâine, pe care poteca îl ocolea. În faţa gigantului se afla un desiş foarte înalt, de nepătruns.

Acesta putea fi un loc ideal pentru o ambuscadă. George se opri fără să vrea şi privi în jur. Se mai uită în sus, înspre creanga arborelui. Observă la timp blana pătată a unui leopard aflat chiar deasupra sa, gata de salt. Chiar dacă ar fi lovit-o mortal, cu primul glonţ, lucru periculos şi nesigur, fiara ar fi căzut direct pe el. Şi în agonia dinaintea morţii, i-ar fi rupt în bucăţi.

— Înapoi, Petre, repede, strigă el uitând de orice alt pericol, făcând în acelaşi timp un salt în faţă şi smulgându-şi pistolul.

Dar nu apucă să-şi ridice braţul. O liană în formă de laţ îi căzu peste umeri şi-i strâns braţele pe lângă corp, aşa că nu se mai putu mişca. Apoi se porni un foşnet, în tufişurile de o parte şi de alta a potecii. Siluete întunecate săriră afară şi, mai înainte ca George să se gândească la apărare, mâinile îi fură legate forţat la spate. În acel moment nu se gândea de loc la situaţia sa. Uitându-se înapoi, văzu că Petre era în aceeaşi situate.

Leopardul de sus dispăruse, probabil speriat de apariţia numeroaselor siluete.

George a fost tras înainte. Orice opoziţie era inutilă. Din privirile întunecate şi hotărâte, se observa că negrii ar fi făcut imediat uz de cuţitele lor mari. Mai apucă să vadă, că şi Petre era târât după grup. Apoi văzu ceva ce-l umplu mai întâi de mirare, apoi de furie. În urma lui Petre păşea cât se poate de paşnic, leopardul. Lângă el păşea un

negru, atât de aproape, încât piciorul său gol atingea uneori blana periculoasei feline.

Leopardul era deci îmblânzit, iar viclenii negri îl puseseră să sară în copac, ca să le distragă atenţia. Era o capcană atât de rafinată încât George simţi fără să vrea respect pentru Nungo. Concomitent îl cuprinse însă un sentiment neplăcut. Căpetenia era deci un adversar extrem de periculos, care va găsi mijloace la fel de rafinate în a-i împiedeca pe prizonierii săi să fugă.

Drumul prin pădure mai dură cam un sfert de ceas, după care captivii fură târâţi printr-o stepă plină cu tufişuri. Contrar obiceiurilor, aceşti negri erau tăcuţi. Captivilor nu le adresaseră nici un cuvânt.

Curând apăru în faţa lor un sat format din mai multe colibe curate şi bine lucrate. Captivii fură duşi separat în câte una din colibe. Era o măsură de precauţie a şefului, care voia să-i împiedice pe prizonieri de a se dezlega reciproc. În plus tui George i se luă centura cu pistolul, iar în faţa intrării în colibă se aşezase un negru, pe care George nu-l slăbea din ochi.

O evadare era aşadar imposibilă. Dar George nu dispera de fel. Era decis să se elibereze. Deocamdată nu-i rămăsese altceva de făcut, decât să se aşeze pe lutul bătătorit din colibă, în care lipsea cu desăvârşire orice obiect. Se aşezase în aşa fel, încât să-l poată vedea pe paznic, putând deja încerca să-şi elibereze mâinile.

Legăturile erau bine strânse, aproape că-i tăiau pielea, dar George îşi stăpâni durerea, mai mare cu fiecare mişcare şi-şi răsucea într-una mâinile. Îi dădură lacrimile de durere. Dacă nu reuşea să se elibereze erau pierduţi nu numai el şi camarazii săi, ci şi tânăra fată albă, pe care o aştepta un destin groaznic. Nungo, care dovedise o viclenie satanică, lăsându-l pe fratele acesteia în seama bivolului furios, era capabil, în orice situaţie, de tot ce putea fi mai rău. De aceea, George îşi înteţi eforturile.

Deodată văzu venind către colibă câţiva negri. În mijlocul unor oameni mai în vârstă păşea un uriaş, în plină putere a vârstei, plin de demnitate şi de gravitate, ca un păun. George ştiu pe dată, că acesta era şeful. Când îi aruncă o privire se sperie. O faţă atât de respingătoare nu văzuse niciodată. Trăsăturile îi erau animalice, dar un animal nu poate avea, din natura sa, expresia vicleană şi ticăloasă ca cea a căpeteniei. Intră singur în colibă, ceilalţi negri vârstnici se opriră plini de respect, fa oarecare distanţă.

Îl privi câteva clipe batjocoritor pe George, apoi i se adresă într-o franceză corectă:

— Ei *Masser,* la asta nu v-aţi gândit? Acum sunteţi în puterea mea şi veţi avea o moarte care ne va bucura pe toţi. Dar mai întâi veţi asista la nunta mea cu fata cea albă. Ea va fi o vreme prima nevastă din cele şase, pe care le am. George se cutremură. Bănuise ce o aştepta

pe nefericită: Dacă aşa ar fi fost să fie viaţa lui Henriette Laurand ar fi mai rea decât iadul, cele şase neveste negrese ale şefului, cu gelozia lor sălbatică ar fi chinuit-o peste tot.

Şi a fi în puterea acestui monstru fioros era mai rău decât o moarte în chinuri.

George se stăpâni. Nici un muşchi nu i se clinti pe faţă. Spuse batjocoritor:

— Oh, Nungo, încă nu a venit seara. Tu crezi doar că ai învins, dar nu şti, de ce mijloace dispunem. Nu te bucura prea repede!

Negru se uită fără să vrea cu bănuială în jur cu o faţă impresionată. Cu toate că poza o oarecare emancipare, nu se eliberase cu totul de superstiţiile tribului său. George îşi dădu seama de asta şi continuă cu voce misterioasă:

— Nungo, tu nu ştii ce spirite ne apără. Nu te bucura încă, aşteaptă seara!

Şeful se scutură şi izbucni furios:

— *Masser,* sunteţi tânăr, vorbiţi nebunii. Spiritele mele sunt mai puternice, căci eu v-am prins. Vom vedea, dacă spiritele voastre vă vor salva de moartea pe care v-am hotărât-o.

Cu toate cuvintele hotărâte, în ochi George îi văzu dar o anumită frică.

Se mulţumi să zâmbească şi ridică din umeri. Nungo părăsi coliba, fără să mai spună un cuvânt. Vorbele lui George îi impresionaseră mai profund, decât ar fi vrut el să arate. De cum negrul dispăru, George se apucă din nou să-şi mişte mâinile. Îşi regăsise curajul. Cu toată brutalitatea bestială a şefului negru, George îi ştia deja latura slabă.

Superstiţia.

George n-avea încă un plan concret dar ştia că la timpul potrivit îi va veni şi inspiraţia potrivită.

Şi paznicul devenise neliniştit. Se vedea că înţelegea franceza bine şi auzise vorbele lui George. Acum se uita mereu în jur, ca şi cum s-ar teme că spiritele albilor se vor repezi în orice clipă la el. Aşa, George avu posibilitatea de a se mişca mai mult. Simţi, spre bucuria lui, cum frânghia slăbise puţin. Negrii se grăbiseră, pe semne când îl legaseră.

Trecuse de mult de amiază, când George slăbise într-atâta legătura la mâini încât şi le putea elibera în orice clipă. Dar, mai trebuia să rămână aşa. O evadare era posibilă numai în întuneric.

Dar, oare şi-ar fi ajutat aşa camarazi şi pe biata fată? Scârbosul, şef voia să o ia încă în cursul serii de nevastă şi tot atunci voia să-i invite şi pe captivi. Dacă George ar fi fugit să aducă ajutoare de la submarin ar fi venit prea târziu, eventual, doar ca răzbunător. Avea destul timp pentru gândire. Dar nici cum nu-i venea vreo idee nimerită. La urmă însă se hotărî. Trebuia acum, să încerce să fugă, aşa la reuşită, de frica spiritelor, Nungo cel puţin şi-ar fi amânat aplicarea planului odios şi

ar fi încercat la început să-l prindă din nou pe fugar. Aşa s-ar fi câştigat timp.

George îl cântări din priviri pe paznic, acesta şedea, cu suliţa iată cu margini tăioase peste genunchi.

Cum l-ar putea neutraliza? Trebuia să-l atragă în colibă. Abia luă această hotărâre că şi strigă:

— Vino puţin înăuntru!

Negrul tresări şi-şi strânse şi mai tare lancea. Se sculă şi cu voce furioasă dar şi speriată, spuse:

— Linişte *Masser!* Nu viu!

— Vino încoace! insistă George. S

e uită zâmbind lateral de negru şi continuă:

— Dacă nu vii, spiritul cel mare din spatele tău îţi va rupe gâtul.

Negrul făcu îngrozit un salt înainte până la intrarea în colibă. Acolo se întoarse fulgerător, arătându-i lui George spatele. Era momentul potrivit. George îşi scoase mâinile din laţ, se ridică în linişte şi fu în următoarea clipă în spatele negrului. Îl înşfacă cu mâinile de gât şi strânse din răsputeri. Groaza negrului i-a fost un aliat serios lui George. Cu un gâlgâit surd, negrul căzu în genunchi. Credea cu siguranţă că puternicul spirit al albilor voia să-i rupă gâtul.

George trase pe negrul lipsit de puteri şi pe jumătate inconştient repede în colibă.

Cu o privire fugară, observă că unicul loc liber din faţa colibelor era gol. Văzuse mai înainte, spre bucuria lui, că negrul purta în şorţ o kirrie, o cumplită măciucă din lemn tare ca fierul. Cu stânga continua să-l apese beregata, cu dreapta îi smulse măciuca de la brâu şi o repezi în tâmpla negrului. Acesta se înmuie de tot. George îl lasă la pământ. Repede nu urma să-şi revină. Tânărul se uită afară.

La stânga sa văzu şezând în faţa colibelor patru negri. Acolo erau deci cei trei camarazi şi fata albă. Cu plăcere i-ar fi eliberat, dar îşi spuse că era imposibil. Chiar dacă l-ar fi lovit pe unul cu o lovitură bună de kirrie, ceilalţi cărora nu le spusese povestea cu spiritul sugrumător al albior, i-ar fi străpuns fără întârziere cu lăncile. Trebuia să dispară pe neobservate.

La trezirea paznicului, când acesta ar fi alarmat satul, ar fi crezut şi şeful că un spirit puternic e de partea captivului. Şi atunci s-ar fi temut să-şi pună planul în aplicare.

Cei patru paznici se uitau neclintiţi în colibe. Spre bucuria lui George, coliba în care fusese ţinut, era la capătul satului. La câţiva paşi în dreapta începea brusa plină de tufişuri. Se strecură repede afară, lipit de peretele colibei, dispărând iute din câmpul vizual al negrilor de pază. După câţiva paşi, a fost înghiţit de tufişuri.

Respiră adânc, văzându-se în oarecare siguranţă. O luă grăbit spre est, vrând să ajungă la submarin şi să aducă de acolo ajutor. Cu

grenade cu gaze, camarazii ar fi putut să ameţească tot satul. Apoi ar fi putut uşor să-i elibereze pe captivi. Era bine, că se întunecase, la întoarcere, cu camarazii ar fi putut să înainteze în front larg spre aşezare şi să arunce grenadele.

Din când în când se uita înapoi. Se îndepărtase cam cincizeci de metri de sat, de abia mai distingea vârfurile colibelor rotunde. Evadarea sa nu fusese deci încă sesizată. Liniştea era deplină. George se grăbi. Cum era mereu camuflat de desiş, o eventuală descoperire din sat era exclusă.

Putea totuşi da întâmplător peste vreun negru plimbăreţ. Pentru aşa ceva avea doar măciuca pe care o luase de la paznicul negru. La fel de bine însă ar fi putut fi el observat mai repede de vreun negru, care să-l atace prin surprindere din vreun tufiş.

De aceea, era foarte prudent când se apropia de vreun tufiş. Menţinea mereu vreo doi paşi distanţă de tufişuri. Era suficient, ca să poată răspunde vreunul atac prin surprindere, sau să evite vreo suliţă aruncată spre el, dar se părea că are noroc.

Ajunse deja la marginea păduri, unde el şi Petre căzuseră în capcană. Negrii se aflau deci cu toţii în sat.

Totuşi rămase prudent. Nungo putea să fi lăsat paznici în pădure. Rămase la adăpostul unui tufiş, cam la o sută de metri de pădure. Voia să se asigure că nu sunt negri la pândă, care i-ar fi putut fi periculoşi. Măciuca nu i-ar fi servit la nimic, dacă ar fi fost atacat simultan din mai multe părţii.

Cu toată atenţia, nu văzu nimic, deosebit. Se gândi să o ia la stânga sau la dreapta şi să facă un ocol înainte de a intra în pădure. Dar atunci ar fi trebuit, să-şi croiască cu dificultate drumul şi asta l-ar fi reţinut mult. Acum însă trebuia să ajungă cât de curând la submarin şi să aducă ajutoare.

IV

UN INAMIC PERICULOS

CÂND A FOST CONVINS că drumul era curat, păşi spre pădure. Când mai avea doar douăzeci de metri până la desiş se opri şi se întoarse brusc. Auzise un sunet care prevestea un pericol cumplit, căruia cu măciuca nu-i putea face faţă. Era răsuflarea fluierată a unei feline. Fiara stătuse liniştită în tufişul pe lângă care tocmai trecuse. George îşi strânse măciuca şi se gândi febril. Oare ar fi fost nimerit să meargă prudent pas cu pas mai departe? Oricum trebuie să meargă, cu spatele, să ţină desişul cu periculosul inamic sub observaţie. Dacă bestia ar fi ieşit din ascunzătoare şi i-ar fi atacat, n-ar mai fi avut şanse de scăpare. Trebuia să fi fost un leopard, care cu toate că nu avea mărimea şi forţa unui leu sau a unui tigru, prin sălbăticia, cruzimea şi

rapiditatea sa, era cel puţin la fel de periculos.

Dacă ar fi avut pumnalul, ar fi avut probabil o şansă de izbândă. Oricum se putea aştepta la răni serioase. Dar el mai ştia, că existau oameni, care şi cu un briceag reuşiseră să se apere cu succes de leoparzii atacatori şi să-i învingă.

Dar cu un kirrie? Hotărî totuşi, să încerce tot posibilul. Poate că, cu o lovitură bună peste nas l-ar fi ameţit, iar cu mai multe, în cap, l-ar fi ucis. Nu voia să renunţe fără luptă. De viaţa lui depindea cea a camarazilor şi a tinerei fete.

Începu să se retragă încet. De cum făcu primul pas, auzi din nou şuieratul fiarei, acum însă mai furios. Se opri pe loc. Trebuia să-şi lase adversarul să se liniştească din nou, înainte de a face urătorul pas. Prin asta pierdea timp preţios, dar putea să-l recupereze, după ce ar fi ajuns la pădure. Acolo trebuia doar să se grăbească pe îngusta potecă din desiş. Râmase vreo trei minute nemişcat. Leopardul se linişti. George mai făcu un pas. Crengile tufişului se mişcară şi fiara apăru.

Era un mascul solid. Se opri şi-l scrută pe foarte tânărul George, care îşi simţea bătăile inimi gata să-i spargă pieptul. Ştia că aici în zonă franceză a Congo-ului nu existau lei, ci leoparzi, dar nu se aşteptase la un aşa exemplar colosal. Cu măciuca nu putea face nimic.

George se opri şi privi fix fiara. Ştia că felinelor privirea fixă a unui om le este extrem de neplăcută. Mulţi s-au salvat în acest fel. Poate că şi el ar avea noroc, dacă ar continua să-l privească fix.

Păru într-adevăr aşa să fie. Bestia se nelinişti, mişcându-şi capii încolo şi încoace. George râse triumfător crezându-se deja salvat.

Dar spre groaza lui, fiara făcu un salt înainte. Era doar la vreo cincisprezece metri de el. George îşi împlântă privirile, energic, în ochii cruzi ai leopardului. Acesta se opri, dar nu-l slăbi pe tânăr din ochi. Se nelinişti din nou şi acum George a fost imprudent. În neliniştea sa turbată nu mai putea aştepta ca fiara să se îndepărteze singură. Mai făcu un pas pe negândite. Dar peste o clipă îşi dădu seamă de prostia sa. Cu un mârâit furios fiare se avântă înainte. George ridică kirriul, vrând să-l ameţească pe agresor cu o singură lovitură puternică. De asta depindea totul.

Se trase fără să vrea puţin înapoi, dar piciorul i se împotmoli într-o tufă de ierburi dese. Încearcă să se menţină dar se prăbuşi greoi în faţă.

Măciuca i-a zburat din mână şi a rămas fără nici o armă. Credea deja că se sfârşise totul. Se aştepta în orice clipă să simtă pe trupu-i ghearele fiarei, când deodată o umbră se strecură peste el. Fără să sufle, de mirare, văzu un negru uriaş cu un cuţit pe măsură în mână, aruncându-se spre leopard.

Acum cei doi adversari se ciocniră. George se aştepta să-l vadă pe negru căzut la pământ sub impactul cu bestia. Auzi în schimb răcnetul

gâlgâit al leopardului, negrul se aruncase cu o agilitate de necrezut, într-o parte. Cuţitul său se împlântase fulgerător în pieptul felinei, care după această izbitură zbură şi ea într-o parte. Mai încearcă să se ridice, dar cuţitul a fost aruncat prea precis. După o scurtă dar turbată agonie cu un ultim răget, leopardul se destinse şi rămase nemişcat.

George, cane urmărise lupta inegală, încheiată cu victoria neaşteptată, de el, a negului a fost şi mai mirat, când învingătorul se întoarse râzând spre el. Silueta uriaşa îi păruse deja cumva cunoscută, cu toate că o văzuse doar în mişcare rapidă. Dar acum văzându-i faţa, cu ochii credincioşi, strigă uluit şi plin de mirare:

— Pongo tu? Da, trebuia să mă gândesc, un om obişnuit nu ar fi putut să-l învingă pe leopard cu cuţitul. Pongo de unde vii? Sunt şi domnii Marian şi Warren în apropiere?

— Masser Farrow, Pongo foarte bucuros, spuse uriaşul bucuros, strângându-i tânărului mâna atât de puternic încât acesta de-abia se abţinu să nu strige de durere. Masser Marian acum vine imediat, Masser Warren este la Nitabi. El are febra. Acum vine acolo Masser Marian.

Din desiş se desprinse silueta marelui aventurier. Acesta îl salută bucuros pe tânăr.

— Unde este tatăl dumneavoastră? a fost prima sa întrebare.

— E captiv, împreună cu doctorul şi cu Petre spuse George grăbit, tocmai voiam să mă întorc repede la submarin, să aduc ajutor. Apoi îi povesti totul.

Marina dădu doar din cap mânios şi spuse:

— Şi eu cu Pongo m-am grăbit încoace, ca să o salvez pe tânăra fată.

Tocmai vânam în pădure bivoli roşii, când am auzit semnalele de tobă ale negrilor, care răspândeau vestea răpirii tinerei fete. Acum suntem trei bărbaţi contra unui sat, cam puţin, ce-i drept dar am pierde timp preţios, dacă acum aţi mergi la navă să aduceţi câţiva camarazi în ajutor. Vă dau un pistol. Hai să ne întoarcem liniştiţi în satul lui Nungo să vedem ce se petrece. Mă tem doar, că Nungo, de furie că aţi evadat, îşi va birui teama superstiţioasă. Este foarte posibil ca atât camarazii dumneavoastră cât şi tânăra fată să fie în mare pericol.

— Da, aveţi dreptate, domnul Marian, zise George îngrijorat, la asta nu m-am gândit. Sigur, trebuie să ne întoarcem cât mai repede înapoi în sat, să-l împiedicăm cumva pe Nungo să-şi pună planurile în practică.

Impetuosul tânăr voia deja s-o ia din loc, dar Marian îl opri.

— Nu aşa pe necugetate, tinere prieten, spuse el râzând. Îţi înţeleg simţămintele, ţi-e frică pentru tatăl dumitale. Dar dacă sunteţi imprudent, nu ne puteţi fi de folos. Poate că vă explicaţi şi să ne

descrieţi satul, atât cât l-aţi văzut.

La auzul, că prizonierii sunt ţinuţi în colibe, la marginea satului, Marian spuse satisfăcut:

— Asta este foarte bine pentru noi. Putem observa totul din desiş şi interveni, dacă prizonieri sunt în pericol. În plus, poate putem să-i eliberăm, dacă intrăm prin spate în colibe. Asta va fi posibil.

— Dacă aş şti unde ne sunt armele, spuse George, doar nu le putem lăsa în mâinile negrilor. Îi vom putea elibera mai uşor, poate dacă intrăm prin spate. Dar, din păcate, nu ştiu unde sunt armele.

— Foarte probabil în coliba şefului. Pe ăsta trebuie să-l punem la punct, răpirea fetei nu poate rămâne nepedepsită. În plus, el poartă vina pentru moartea fratelui ei, chiar dacă n-o putem dovedi. Ei, la început vreau să văd satul liniştit, domnule George, îi vom elibera. Ştiţi că vă puteţi doar baza pe noi.

George ştia. Cuvintele aventurierului, cunoscut de o lume întreagă, îl liniştiră pe deplin. Pongo merse înainte. Cu toată statura lui colosală mişcările-i erau aşa de mlădioase, încât îi amintea lui George de-o panteră neagră. George ştia că uriaşului negru nu-i scăpa nimic, el ar fi sesizat orice mişcare sau zgomot în vreun tufiş. Pongo singur valora cât zece oameni de pe submarin, iar Marian cu vasta lui experienţă şi viclenie, acumulată în sute de aventuri şi mai mult chiar. George se grăbi să-l ajungă pe Marian care mergea înaintea lui şi-i şopti:

— Domnule Marian, aţi văzut lupta lui Pongo cu cuţitul, contra leopardului? Mă socoteam deja pierdut, pierdusem şi kirriul. Îi datorez viaţa. Dar pe lângă asta îl admir mult. Lupta lui cu leopardul a fost minunată.

— Da, e grozav, aprobă Marian, dând din cap, eu voiam să împuşc leopardul, dar Pongo era în faţa mea. Nu cred că vreun alt om ar fi făcut ce a făcut el. Dar dacă mai vrei să-i mulţumeşti încă o dată, îi va fi neplăcut. El este foarte modest. Şi apoi, lupta cu leopardul i-a făcut cea mai mare plăcere.

— Da, aşa se pare, i-am văzut râsul, după ce l-a răpus, spuse George, sunteţi de invidiat, domnule Marian pentru aşa un însoţitor.

Aceasta îmi aminteşte de Petre, care pentru mine ar sări în foc fără şovăire.

— Da, aşa este Pongo, filosofă Marian, s-ar lăsa rupt în bucăţi pentru noi. Dar acum, să tăcem, George. Nungo poate a trimis deja oameni să te caute, dacă paznicul pe care l-ai doborât, s-a trezit din nou.

— L-am pocnit cat am putut de tare, dar căpăţânile astea de negri rezistă grozav. Ah, Pongo pare să fi descoperit ceva.

Ultimele cuvinte le şoptise încet de tot, apoi tăcu. Pongo se apropie şi ridicase mâna dreaptă. Din câţiva paşi albii fură lângă el. Se aflau lângă un desiş mare. La zece metri de ei era alt desiş, pe care Pongo îl

scruta.

Cum Marian nu puse nici o întrebare, rămase şi George liniştit Privea doar încordat desişul, unde Pongo descoperise cu siguranţă ceva suspect Acest lucru îi trăda ţinuta sa încordată. Acum îşi lăsase mâna în jos pe mânerul cuţitului său mare. George văzu cum i se încordau muşchi braţului, apoi cu o mişcare fulgerătoare smulse arma din teacă.

O clipă mai târziu, pumnalul zbură prin aer, dispărând în desiş. De acolo se auzi un strigăt răguşit crengile se agitară sălbatec, apoi un corp întunecat căzu În faţă, se mai zvârcoli câteva clipe şi ramase apoi nemişcat.

În mâinile încremenite, negrul străin ţinea un arc şi-o săgeată.

Cuţitul lui Pongo îi străpunsese inima. Păşiră într-acolo. Pongo cercetă vârful săgeţii.

— Otravă, spuse el laconic, întinzându-i lui Marian periculoasa armă. George văzu, cutremurat, vârful săgeţi uns cu o masă galbenă. Auzise deja de efectul cumplit al otrăvurilor africane, care distrug în ani de zile corpul victimei, ducând la o moarte în chinuri.

— Pongo văzut la el când întinde arc, spuse uriaşul, recuperând cuţitul din pieptul mortului. El nu fost prudent *Masser* mai departe.

După ce îl împinse pe mort în desiş, îşi reluă locul în capul micii coloane, cu aceleaşi mişcări de neauzit. Pentru el acest eveniment pe care alţi l-ar fi pomenit o viaţă întreagă, era deja uitat Nu realiza importanţa vitală a acţiunii sale. În viaţa sa mai mult ca aventuroasă, o astfel de luptă nu reprezenta mult.

George scutură din cap. Şi el era doar un aventurier, ca la carte, dar liniştea de nezdruncinat a uriaşului, îl umplea de admiraţie. În plus simţea o mare uşurare, ştia deja că tatăl său şi ceilalţi captivi vor fi curând liberi.

După aprecierea sa mai aveau câteva sute de metri până la sat.

Pongo se opri iar lângă un tufiş ascultând câteva clipe. Când Marian şi George îl ajunseră din urmă, dădu încet crăcile la o parte şi şopti încet:

— *Masser* să târască înăuntru şi încet să fie.

— Cei doi se supuseră fără a se mai gândi. Uriaşul ştia ce făcea. De cum intraseră ei se şi strecoară şi Pongo în desiş, lăsând crengile să sară înapoi. Apoi puse o mână la buze şi îşi privi avertizator însoţitorii.

Cei doi albi evitară să facă cel mai mic zgomot Se uitară printre crengi şi George se sperie, văzând un lanţ întreg de negri, cu arcuri şi săgeţi, înaintând prudent şi strecurându-se pe lângă ascunzătoare.

Nungo îşi trimitea deci războinică să-l caute şi să-l prindă pe George şi prudenţa lui Marian i se păru întemeiată. Poate că de furie, Nungo le va provoca captivilor săi moartea crudă pe care a promis-o.

De-abia mai putea de nerăbdare, până ce ultimul inamic trecu de tufiş. Dar nici după aceea Pongo nu se grăbi să părăsească ascunzişul. Rămăsese ghemuit pe jumătate ascultând cu atenţie. George îl privi admirativ, după ce mai văzu trecând patru negrii pe lângă tufiş. Fuseseră doisprezece negri, cu totul. Asta însemna în spatele lor, inamici neplăcuţi. Dacă acum ar fi reuşit să-i elibereze pe captivi, la întoarcere trebuiau să se aştepte la neplăceri mari din partea acestor doisprezece negri. Dar George se linişti. Marian şi Pongo erau cu el.

Pongo se strecură afară din tufiş. Deci, nu mai urmau să vină alţi inamici, uriaşul, cu instinctele sale ascuţite în sălbăticie, i-ar fi simţit.

Pongo ţinu crengile de o parte, ca cei doi albi să poată ieşi. Apoi prelua din nou conducerea, îndreptându-se spre sat. Mişcările îi erau acum şi mai prudente. Ştia, că acum începe pericolul. O greşeală putea strica totul şi sân pericliteze cumplit pe captivi. Curând apărură vârfurile colibelor rotunde deasupra desişului. George se gândea şi cum să recupereze armele. Dar se linişti, la gândul că Marian, care acum luase conducerea, va găsi precis o modalitate pentru aceasta, ca şi pentru a-i pedepsi pe sinistrul şef negru.

V

O FENTĂ GROZAVĂ

PONGO SE STRECURĂ din nou într-un desiş, ajutându-şi însoţitorii să-l urmeze, ca şi mai înainte. Apoi, cu cuţitul cel mare, curaţi mijlocul tufişului de crengi, făcând un fel de luminiş, unde aventurieri putură sta comod. De afară era imposibil să fie observaţi.

Pongo înainta cu defrişarea. La urmă, printre crengi apăru o colibă, la cel mult zece metri distanţă. Marian îi şopti lui George:

— Acum ne strecurăm în linişte, afară şi încercăm să tăiem o intrare în peretele din spatele colibei. Trebuie să-i scoatem din pericol pe prizonieri. Abia după aceea ne putem ocupa de arme. Pongo a constatat că nu este nici un pericol. Dar acum, maximă prudenţă, George!

Ieşiră în linişte deplină din tufiş. Satul zăcea ca fără viaţă. Ne-am uitat atenţi şi nu am văzut nici un om. Marian şi Pongo îşi scoaseră cuţitele, se furişară spre colibă şi începură să taie, încet crengile. George, care nu avea cuţit stătea de pază, cu pistolul de la Marian. Era să-l decis să-i împuşte pe oricine i-ar fi observat.

Dacă s-ar fi ajuns la aşa ceva, trebuiau să fie urgent eliberaţi prizonierii, în primele momente de zăpăceală şi apoi, valea. Din fericire nu se arată nici un negru. Marian şi Pongo reuşiră să facă o deschidere mărişoară în peretele din spatele colibei. George se uită febril în colibă sperând să-l găsească pe tatăl său. Dar, spre marea lui groază, coliba era goală. Nu era coliba unde fusese el ţinut, ea era la

capătul şirului. Afectat, George se uită la Marian. Cu o figură întunecată, acesta însă îi spuse:

— Asta este evident o viclenie a lui Nungo, care ne va da de furcă. Cum a constatat că ai putut fugi, s-a temut că şi ceilalţi prizonieri vor reuşi la fel. Ei poate că au fost duşi în colibe situate mai centrul satului, sub cea mai severă pază. Ce să-i faci, mergem mai departe. Dar acum trebuie să ne furişăm pe lângă colibe. Eu aş aştepta până la lăsarea întunericului, dar s-ar putea să vrea să-i ucidă încă acum. Deci maximă atenţie!

Pongo se strecurase deja după colibă. Se uită prudent în jur, apoi le-a făcut semn cu mâna celor doi şi se strecoară pe „strada îngustă". Se opri între următoarele două colibe şi ascultă. Nu se auzi nimic, satul părea mort.

George nu se putea apăra de un sentiment neplăcut. Liniştea aceasta nefirească avea ceva apăsător. Oare ce o fi făcut Nungo cu tatăl său şi cu ceilalţi prizonieri? Cel mai mult ar fi vrut să se repeadă în mijlocul satului. Acolo era cu siguranţă locul unde crudul şef obişnuia să pună În aplicare execuţiile. Dar se stăpâni, dându-şi seama că, printr-o imprudenţă putea strica totul şi în plus i-ar fi periclitat serios şi pe cei doi noi camarazi.

Pongo înainta. Aici colibele erau mai apropiate între ele, lipseau şi tufişurile, care până mai înainte le oferiseră o oarecare camuflare. Lucrul devenea tot mai primejdios. George avu deodată presimţirea că nu vor mai putea ieşi din sat. Pongo se strecurară din nou între două colibe.

Se uită atent la stânga şi la dreapta, după ce făcu un semn pentru liniştirea însoţitorilor săi şi păşi mai departe. Marian îl urmă îndeaproape, pe când George avu o clipă de şovăire. Crezu că auzise în apropiere un sunet. După ce i-a urmat pe cei doi păşind pe poteca îngustă din faţa colibelor, aceştia dispăruseră.

George privi neplăcut surprins în jur. Unde rămăseseră ceilalţi? Doar mai înainte erau în faţa lui, aproape. Auzi din nou sunetul: era cel făcut de picioare desculţe.

Voi să se retragă lângă colibă, să aştepte şi să vadă cine este cel care vine.

Dar auzi imediat în spatele său un strigăt strident Se întoarse şi văzu în faţa lui doi negri care tocmai îşi ridicau arcurile.

George nu a mai avut timp de gândire. Pistolul primit de la Marian se înalţă fulgerător. Se auziră două împuşcături şi negrii căzură la pământ, mai înainte de a putea să se folosească de arcuri.

George acum voia să fugă. Se trădase doar. Voia să alerge printre colibe şi să culce la pământ pe oricine i-ar ieşi în cale şi să încerce să-i găsească pe prizonieri, poate, că ar mai fi putut să-i elibereze.

Acum se auzeau strigăte puternice în tot satul. George se strecoară

printre cele două colibe următoare. Avea în faţa un fel de piaţă mare, cu un arbore de pâine uriaş în mijloc, cu o coroană impunătoare.

Acesta era copacul, sub care se petreceau toate evenimentele de bază din viaţa satului, deci şi execuţiile. George se uită neliniştit în jur şi se aştepta să fie descoperit în orice moment. Uitându-se împrejur el căuta o colibă mai deosebită unde credea că sunt ţinuţi prizonierii.

Da, în dreapta se afla o colibă cu mult mai mare ca celelalte şi mai bine construită.

Putea fi foarte bine locul unde condamnaţii îşi aşteptau execuţia barbară, putea fi şi coliba căpeteniei. George decise să o vadă mai îndeaproape.

Era curios, că aici nu se arăta nici un negru. Poate că aici locuiau doar căpetenia şi bătrânii din sfatul său. Iar intrarea în piaţă, poate să fie permisă doar la ocazii deosebite. George se strecură de-a lungul colibelor.

Se uită, cu atenţie la fiecare intrare, înainte de a merge mai departe. Spre mirarea sa, toate colibele erau goale. Ajunse la coliba cea mare. Intrarea era acoperită cu o splendidă blană de leopard.

Găsise deci, locuinţa căpeteniei. Prudent el a dat perdeaua la o parte. În clipa în care, cu pistolul în mână privi în încăpere, auzi în spate, foarte aproape, un zgomot slab.

Voia să se întoarcă, dar ceva tare îl izbi în tâmplă. Înainte de a cădea ameţit la pământ, mai apucă să vadă nişte siluete întunecate, care apărură ca din senin.

Când s-a trezit, nu mai era bun de nimic pe lume. La început simţea o vâjâială groaznică în cap, apoi a văzut cercuri de foc şi scântei în faţa ochilor, după ce acestea dispărură încet, a văzut la stânga şi ia dreapta sa stâlpi de care erau legaţi prizonierii, tatăl său la dreapta, doctorul şi Petre la stânga sa.

Aceşti stâlpi, fuseră înfipţi în pământ, în faţa boababului din piaţa satului.

— Slavă Domnului, spuse tatăl său, credeam că lovitura aceea cumplită te-a ucis. Atârni de două ore de stâlpul acela, în nesimţire.

— Poate ar fi fost mai bine să nu mă mai fi trezit, răspunse George, arătând spre o grămadă de vreascuri, aranjate lateral de stâlpi, aş fi avut aşa o moarte mai plăcută. Dar… unde sunt domnii Marian şi Pongo?

George se uită mirat În jur.

— Ce tot spui? exclamă uimit căpitanul, Marian şi Pongo? Băiete, visezi!

— Nu tată, mă simt iar bine, doar oasele capului mă dor. Dar mental sunt OK. Am venit cu domnul Marian şi cu Pongo în sat. Deodată, ei au dispărut şi m-am găsit faţă-n faţă cu doi negri, pe care i-am împuşcat imediat Apoi v-am căutat pe voi şi am fost doborât în

faţa colibei şefului.

— Aşa, este adevărat deci? Atunci George, să nu ne pierdem speranţa. Fii atent vom fi eliberaţi! Oho, se pare că începe bâlciul!

Printre colibe se scurgeau şiruri de siluete negre. Spre mirarea lor, camarazii văzură că aceştia purtau doar cuţite scurte, abia destul de lungi, ca să poată ucide un om. Doctorul găsi însă o repede o explicaţie.

— Aha, urmează să fim tăiaţi încet în bucăţi. Dragă George este adevărat ce ai spus mai înainte? Atunci nu este nimic grav. Oh, dracul ăsta o aduce pe tânăra fată!

Nungo ieşi din coliba sa, trăgând-o după el pe tânăra franceză, care se opunea din răsputeri, dar inutil, în mâinile uriaşului.

Fata era curajoasă, nerenunţând la rezistenţa inutilă. Lui Nungo însă nu-i păsa.

O trăgea după el fără nici un efort Se opri în faţa aventurierilor, îi privi batjocoritor după care s-a adresat lui George râzând:

— Tinere *Masser* eşti foarte prost de te-ai întors în sat? Să-ţi eliberez tovarăşii şi pe fată? Mare prostie! Acum vei muri şi tu. Războinicii mei vor începe imediat dansul cuţitelor. Fata asta mă va urma ca nevastă în colibă, după ce veţi fi morţi.

— Nungo, spuse George, eu m-am eliberat cu sprijinul spiritului meu, cel puternic. O voi mai face odată şi tu vei pieri. Nungo, te avertizez. Las-o pe fată imediat liberă!

Şeful a devenit neliniştit. Strânse cu mâna sa uriaşă şi mai tare braţul Henriettei, aşa încât îi scapă un strigăt slab de durere. Înainte ca să poată spune ceva, din rândul războinicilor care se apropiau, s-au auzit strigăte de uimire.

Li s-au făcut un loc de trecere de către războinici, pentru a putea trece la patru negri care aduceau capul leopardului omorât de Pongo.

L-au depus la picioarele lui Nungo, care-l privi cu ochi ficşi. Unul din negri spuse ceva, agitat, se vedea, arătând mereu spre est, înspre stepă.

Cu o expresie de furie şi de nelinişte pe faţa lui, Nungo i se adresă lui George:

— *Masser* cine a ucis leopardul?

— Acesta fost spiritul meu, puternic, răspunse George repede, vezi doar, că eu nu am avut cuţit. Şi când am plecat de aici, n-am avut decât un kirrie.

Nungo deveni şi mai neliniştit. Se uita mereu în jur, la fel ca şi alţi negri, care înţeleseseră se pare, vorbele lui George. Un murmur străbătu şirul negrilor, toţi aveau feţele îngândurate.

George a fost convins că prin viclenia sa câştigase un oarecare avantaj.

Dar Nungo îşi reveni repede. Se adresă oamenilor săi cu o lungă

cuvântare, pe parcursul căreia agitaţia sa spori. Arăta mereu spre captivi.

Feţele războinicilor se luminară. Aruncau priviri furioase spre cei patru prizonieri, cărora le devenise clar, că Nungo biruise frica superstiţioasă a războinicilor şi le trezise din nou setea de sânge. După ce el încheie, ceilalţi izbucniră într-un urlet disonant şi începură un dans ciudat. La început nu se mişcară din loc, ci doar îşi mişcau tremurând braţele şi picioarele.

Cei patru războinici care au adus leopardul, îl duseră acum şi-l lăsară jos în faţa uşi căpeteniei după care dispărură printre colibe.

Se vedea că el voiau să se întoarcă în stepă, cu scopul de a preveni satul de alte surprize.

Aceşti patru negri ar putea reprezenta un obstacol primejdios pentru captivi, dacă s-ar fi eliberat şi ar fi fugit. Dar nimic nu indica o asemenea posibilitate.

Negrii au început acum să păşească încolo şi încoace. În sfârşit, formară un cerc în jurul boababului şi al captivilor, cuprinşi într-un dans de o frenezie furioasă.

Acest dans al morţii era cu atât mai înspăimântător, cu cât se petrecea într-o linişte deplină.

Nungo o trase pe tânăra franceză mai aproape de captivi. Prea sigur de el nu se simţea, vocea îi era ciudat de răguşită când le strigă prizonierilor:

— Ha, tinere *Masser,* unde este acum puternicul tău spirit? Acum să ne arate cât este de puternic! Războinici mii, vezi, stau acum în linişte, cu cuţitele pregătite. Voi ridica braţul şi când îl las în jos, vor sări la voi şi vă vor sfârteca trupurile. Ei, *Masser,* unde este marele spirit?

Lui George i-ar fi prins acum foarte bine un spirit acum părea că se apropie cea mai primejdioasă clipă a aventurii. Dacă negrii se năpusteau odată, nimic nu i-ar mai fi putut reţine.

Pentru a i se împlini dorinţa lui fierbinte, ceva fulgerător vâjâi din coroana uriaşului arbore, în jos. Nungo scoase un scoase un strigăt gâlgâit şi căzu în genunchi.

Încearcă zadarnic să scoată afară cuţitul mare care-i străpunse beregata. Căzu la pământ scuturat de convulsii, dădu de câteva ori cu braţele în jur, după care încremenii într-un ultim spasm.

Acum negrii priveau încremeniţi de groază la cadavrul şefului lor.

Apoi din copac se auzi un răcnet care-i cutremură şi pe cei patru captivi, cu toate că ei îi mai auziseră. Era groaznicul răcnet de atac a lui Pongo, asemănător cu cel scos de o gorilă furioasă.

Apoi răsunară împuşcături şi negrii aflaţi mai în faţă căzură la pământ.

După împuşcătură, George recunoscu că era carabina cu repetiţie a lui Marian, deci şi Marian se găsea sus în copac şi tocmai golea cele

zece cartuşe din încărcătorul Mauserului.

Fiecare glonţ lovea în plin. Strigătul lui Pongo se auzi din nou, de data asta negrii nu se mai stăpâniră şi o luară la fugă, ca bezmetici, prin piaţă, dispărând curând printre colibe.

În clipa următoare, făptura uriaşă a lui Pongo alunecă din copac.

Tânăra se îngrozi şi voi să fugă. Stătuse până acum nemişcată de spaimă şi surpriză pe locul unde o lăsase căpetenia, când a fost rănit mortal.

Căpitanul Farrow îi strigă repede:

— Rămâneţi aici, domnişoară Laurand, Pongo este prietenul nostru!

Fata râmase pe loc, şovăind, privindu-l mirat pe căpitan. Se vedea că nu putea înţelege, de unde fi ştia numele.

În clipa următoare Pongo şi-a scos cuţitul din gâtul lui Nungo şi-n următoarea clipă legăturile lui George au fost tăiate.

Pe când Pongo îl elibera pe căpitan, George păşi spre tânăra fată şi spuse:

— Noi am venit să vă salvăm. Adunaţi-vă, vă rog, repede lucrurile pentru că încă nu suntem în siguranţă. Nu aţi văzut întâmplător în coliba şefului nişte arme de foc şi centuri?

— Ba da, patru centuri atârnă acolo, iar într-un colţ sunt patru puşti. George s-a grăbit să meargă după ele. Cum Marian încă nu coborâse din copac, ştia că putea s-o facă liniştit. Prietenul trimis în ultimul moment de providenţă va fi veghind să nu-l deranjeze vreun negru.

Dar războinicii păreau să se fi retras în colibele lor. Nu se vedea nimeni.

Coliba şefului era foarte aproape. George adună repede centurile şi puştile. Spre bucuria sa, a putut recupera şi pistolul primit de la Marian.

El ştia că dispariţia armei pentru prietenul său era o grea pierdere.

Când ieşi afară, camarazii îi veneau în întâmpinare. Coborâse şi Marian din copac, păşind alături de Pongo în spatele celor eliberaţi, ca să poată, la nevoie să tragă pe lângă ei. Exista pericolul ca negrii să-şi revină, dându-şi seama că au de a face doar cu şase oameni.

Cu toţi au răsuflat uşuraţi când îşi primiră armele.

Acum puteau forţa ieşirea. Plecară cu toţi spre ieşire luând tânăra fată în mijlocul lor. Nu era acum timp de explicaţii. Se strecurară repede printre colibe. Pongo venea din urmă.

Chiar şi fără vreo armă de foc, era cel mai periculos adversar. Ar fi observat pe oricine ar fi vrut să se furişeze spre ei din spate.

Dar acum groaza pusese stăpânire pe adversari, că nici un negru nu se mai arata, aşa că putură pleca fără piedici din sat şi să ajungă în stepă.

Abia aici începea din nou adevăratul pericol, căci cei doisprezece negri trimişi de Nungo nu ştiau ce se întâmplase în sat. Ei nu au fost cuprins de panica colectivă din sat şi i-ar fi atacat urgent pe evadaţi. Dar Pongo şi cu Marian au preluat conducerea grupului de evadaţi.

Grupul era încheiat de către George şi Petre.

Au parcurs deja jumătate din drumul până la pădure, când Marian îşi ridica arma şi trase repede patru focuri într-un desiş aflat cam la zece metri de noi.

Se auziră strigăte furioase, apoi, dintre crengile date violent la o parte ieşiră şase negri, cu arcurile în mână.

Mai înainte însă, ca să le poată folosi, detunară armele aventurierilor.

Trei atacatori căzură urlând la pământ, ceilalţi se grăbiră îngroziţi înapoi În desiş, când Pongo, cu un urlet groaznic, cu cuţitul în mână se repezi la ei.

Strigătul acesta îi speria mai mult decât armele de foc. Totuşi cei trei negri reprezentau prin săgeţile lor viclene un pericol serios.

Merseră în arc de cerc în jurul desişului. Cum vântul era prielnic, George aruncă o grenadă cu gaz, care explodă în faţa desişului.

De acum numai aveau de ce să se teamă de negri, deoarece cu siguranţă adormiseră. În curând ajunseră la pădure. Pongo era în faţă urmat de Marian.

George făcea asigurarea spatelui, gata să respingă orice atac perfid.

În curând ajunseră din nou la copacul unde căzuseră în capcană, păcăliţi de leopardul îmblânzit.

Brusc arma lui Marian detună, patru corpuri căzură dintre crengile dese ale unui copac. Trase şi căpitanul, se auziră iar urlete, când Pongo scoase iar strigătul său de atac, pregătindu-se să se urce în copac.

— Mai departe, şopti Marian, Pongo va rămâne puţin în urmă. Nu vor îndrăzni să coboare.

Albii trecură grăbiţi pe lângă uriaşul negru, care scruta furios coroana copacului.

După ce camarazii parcurseră cam o sută de metri Pongo îi ajunse din urmă.

Acesta a fost ultimul lor obstacol.

Seara ajunseră la ţărm. Farrow a dat semnalul şi în curând au venit două bărci care duseră micul grup la submarin.

Aici, Henriette s-a retras în cabina căpitanului, unde a fost lăsată să-şi plângă în voie moartea fratelui ei, de care aflase abia acum.

Aventurierii povestiră până noaptea târziu. Marian a promis să o ducă pe fată la Nitase, unde şi el trebuia să ajungă.

În zori, Marian şi Pongo împreună cu tânăra fată, porniră la drum pe un drum ocolitor faţă de satul lui Nungo şi în curând ajunseră la

Nitase.

Între timp submarinul a plecat spre nord, unde îi va aştepta noi aventuri.

Aventurile submarinului Dox 219

Hans Warren

I
CA FUNCŢIONARI DE STAT

SUBMARINUL DOX al căpitanului Farrow se găsea departe în larg, în faţa oraşului portuar vest african Loango. George insistă atât de mult până ce îl convinse pe tatăl său, să debarce pe uscat, odată cu venirea serii. El intenţiona să-i ia cu el, în afară de Petre uriaşul, timonierul şi prietenul său şi pe doctorul Bertram care era în acelaşi timp cercetător, doctor şi un pasionat colecţionar de tot felul de relicve naturale. Tatăl său, căpitanul Farrow urma evident să li se alăture celor trei.

Ei se gândeau că pentru această mică expediţie le-ar fi suficient dac-ar monta o mică barca de aluminiu şi ar lansa-o la apă.

La o oră după lăsarea întunericului, îşi şi puseră intenţia în aplicare, debarcând undeva departe de oraşul propriu zis. Ascunseră mica barcă de aluminiu într-un desiş, astfel ca ea să nu poată fi lesne descoperită, chiar dacă ar fi să întârzie pe uscat, timp de mai multe zile.

Pe timpul absenţei căpitanului Farrow, comanda vasului său, a fost preluată, cum era şi normal de primul ofiţer de pe bord, după Farrow, adică de Rindow. Care se dovedise întotdeauna un om foarte capabil şi responsabil.

Cei patru, Farrow, George, Bertram şi Petre, se apropiau încetul cu încetul de oraşul, în care domnea încă o animaţie suficient de mare, chiar la ora aceea suficient de târzie.

— Nu mă aşteptam la atâta agitaţie. În portul ăsta, mărturisi doctorul Bertram. Dar este ceva tipic, aşa cum întâlnim de obicei în orice port al lumii! Cu atât mai bine, vom bate mai puţin la ochi.

George şi Petre o luaseră ceva mai înainte, iar căpitanul şi doctorul îi urmau pe primii de aproape. În curând ajunseră la marginea oraşului, apoi o tăiară spre centru. De-ndată ce dădură într-o mare arteră de circulaţie, care pornea direct din port şi se termina în centru, căpitanul şi cu Petre îşi schimbară locurile, astfel încât acum, Farrow şi cu fiul său erau în frunte, în timp ce doctorul şi cu Petre îi urmau pe aceştia de la vreo şase metri depărtare.

— Mă întreb dacă are loc vreun eveniment deosebit astă seară aici, tată. Vezi toţi oameni merg parcă-n direcţia pe care am apucat-o noi, nici unul nu vine din direcţie contrară. Poate că se serbează vreun praznic al oraşului, sau ceva asemănător.

— O să ne dăm noi seama imediat, fiule! N-avem decât să ne-nscriem şi noi în traficul ăsta. Aşa vom bate foarte puţin la ochi.

De-abia pronunţă căpitanul ultimele cuvinte, că şi se apropie un negru de-o constituţie herculeană de ei şi le spuse pe o voce scăzută:

— *Masser* străini aici? Matamba arată *Masser,* unde mai plăcut aici este. Vrea *Masser* însoţeşte Matamba?

— E-adevărat că suntem străini aici, dar nu căutăm localuri de petrecere. Dar spune-ne ce-i cu vacarmul ăsta pe-aici? De ce aleargă toţi oameni în aceeaşi direcţie?

— Pentru că din nou, Spaima din Loango, făcut multă pradă în oraş. Toţi oameni vor să vadă cine şi cât a furat.

— Spaima din Loango, spui, dar ce-i asta?

— Mare tâlhar. Care mulţi prădat oraş.

Spusele negrului îi captară lui Farrow imediat atenţia.

— Păi de unde se ştie, că tâlhăria de faţă i se datorează din nou acestei „Spaime a Loangăi" zise Farrow.

— Pentru că lasă, mereu, semn acelaşi, pictură pe hârtie sau nisip cerc cu punct înăuntru. Spaima foarte puternic şi nu place străini.

— Tocmai de-aceea mergem şi noi într-acolo, hotărî căpitanul. Dar cum ziceam, unde aleargă oameni ăştia? La poliţie!

— Nu *Masser,* la casa de la care atacat şi prădat este.

— Cunoşti casa acestuia, se interesează mai departe Farrow.

— Casa lui e-n hotel *Masser.* Acolo a fost furat un om de către „Spaima". Hotel aparţine german. Pe german Hermann îl cheamă.

— Atunci neapărat trebuie să-l vedem, dacă este să ne ajutăm un compatriot la strâmtoare, zise Farrow mai mult pentru sine, decât pentru fiul său, sau negrul Matamba.

Acesta din urmă făcu o mutră ciudată, auzindu-l, după care întreabă:

— *Masser* vrea locuiască în hotel, ce aparţine *Masser* Hermann!

— Bineînţeles, dar nu trebuie să-ţi faci griji din cauza noastră continua căpitanul, poate puţin prea precipitat. Noi ştim să ne purtăm de grijă Matamba!

Oamenii cărora, cei patru camarazi li se alăturaseră, îşi încetiniră treptat mersul. Înaintea acestora şi-a camarazilor se afla o mare mulţime de oameni semn că se apropiaseră mult de hotelul unde avusese loc jaful.

Curând n-ar mai fi putut pătrunde prin mulţimea de oameni îngrămădiţi acolo, dacă Petre uriaşul şi Matamba nu le-ar fi deschis calea cu forţa braţelor.

Nu după mult timp se aflau în faţa hotelului, mic, dar curat care făcea o bună impresie ca ordin, comoditate şi plasament, calităţi recunoscute întreprinzătorilor germani de acest fel, pretutindeni în lume.

Camarazii pătrunseră în holul hotelului. Matamba dispăru brusc tocmai când căpitanul era pe cale să-i dea un bacşiş gras pentru informaţiile primite.

Personalul hotelului, consta, aşa cum se convinseră imediat,

camarazii, din localnici, care în costumele lor de bumbac de culoare albă. Făceau o bună impresie şi păreau foarte harnici.

Căpitanului nu-i prea veni la socoteală, când văzu mai încolo pe cei patru poliţişti care făceau ancheta şi-a căror curiozitate asupra noilor veniţi era extrem de vie. Farrow ajunsese deja până la loja portarului când pe scările care duceau la primul etaj, un domn elegant care tocmai cobora, se prezintă şi-i întreabă, fără să şovăie câtuşi de puţin.

— Sunt comisarul Ribaud, domnilor şi bănuiesc c-aţi sosit chiar acum în Loanga şi nu ştiţi ce s-a întâmplat adineaori aici vreau să vă spun în hotelul ăsta, care de altfel este cât se poate de respectabil.

— Ştim şi noi, un negru uriaş, care ne-a însoţit pân-aici, a avut de grijă să ne povestească totul, răspunse Farrow.

— N-am prins încă făptaşul, se-nţelege, reluă comisarul, dar bănuim pe drept cuvânt c-ar putea fi un străin de locurile astea. Aşa că sper că nu mi-o luaţi în nume de rău, dacă v-aş cere să vă legitimaţi.

Era extrem de neplăcut pentru camarazi s-audă aşa ceva mai ales că nici unul din ei n-avea un paşaport valabil. Zâmbind aproape cu meticulozitate, probându-şi încăodată sângele rece care nu-l părăsea niciodată în asemenea situaţii, Farrow mimă la portofel, îl trase afară, de parc-ar fi vrut în următorul moment să-l deschidă.

N-o făcuse însă, ci-n momentul următor continuă.

— Monsieur Ribaud, sunt însărcinat din partea guvernului cu-o misiune specială, trebuie ca împreună cu oameni mei, să-mi termin ancheta asupra „cazului X”, să-l arestez pe făptaş şi să-l fac nevătămător. Mi-ar face plăcere să vă am colaborator. Veţi înţelege de ce vă vorbesc intenţionat în şoaptă. Nimeni nu trebuie să ne recunoască ca agenţi şi de aceea lucrăm sub acoperire şi arătăm cum arătăm. Vrem să trecem ca marinarii, care îşi petrec câteva zile pe uscat, înţelegeţi ce vreau să spun?

Comisarul se-nclină îndatoritor şi uită să mai ceară împuternicirea specială.

— Prin urmare, mă numesc Roule, deci căpitanul Roule, continua zâmbind, Farrow şarada. De asemenea şi camarazi mei au aceiaşi misiune.

Farrow ştia prea bine că dansa pe-o sârmă deasupra prăpastiei, dar din păcate nu prea avea de ales.

Comisarul Ribaud, începu să-i raporteze, în vreme ce Farrow îşi puse portofelul la locul său, în buzunarul uniformei.

— N-am putut găsi pân-acum nici o urmă a făptaşului, care s-a dovedit extrem de abil. S-ar putea că este foarte înalt, aşa cum au raportat toţi care l-au văzut, de obicei pradă numai bijuteriile, la bani nu se lăcomeşte. În oraş îi cunoaştem pe toţi potenţialii răufăcători, dar nu pare a fi unul dintre ei.

— Ne-am hotărât să ne-ncartiruim şi noi aici, în hotel. Poate-i trece

prin cap, omului nostru să ne facă o vizită. Dac-ar face-o ar fi un excelent prilej de-ai face cunoştinţă. În caz că se va petrece aşa ceva, vă vom ţine la curent. Suntem deci înţeles?

Comisarul înclină din nou capul cu cea mai pură curtoazie franţuzească.

— Puteţi dispune de mine şi de oameni mei şi când ridică capul, ochii îi străluceau, zâmbindu-le se simţea fără îndoiala măgulit că uni din sfera înaltă a serviciului secret va apela la serviciile sale.

— Se-nţelege că-n public nu se face să ne arătăm împreună, continuă netulburat Farrow. Dacă făptaşul ne-ar vedea întâmplător, ar intra de-ndată la bănuieli. Trataţi-ne ca pe nişte străini ale căror documente tocmai le-aţi verificat.

— Atunci totul este în regulă, spuse tare comisarul Ribaud cu-n surâs îndatoritor, scuzaţi deranjul, domnilor! Şi cu asta se retrase în mare grabă.

Căpitanul, se-ndreaptă apoi spre loja portarului, unde a trecut într-un registru, numele alese de acesta pentru camarazi săi. Noii veniţi căpătară camerele opt, nouă şi zece, căpitanul dorind să stea în aceeaşi cameră cu fiul său.

Păşiră împreună în camera numărul opt şi după ce se asigur, că sunt uşi deschise şi urechi nepoftite care să-i asculte, căpitanul se adresă camarazilor.

— Aţi auzit ce i-am declarat comisarului Ribaud. Suntem prin urmare autorităţi deghizate ale statului francez şi trebuie să ne comportăm ca atare. În consecinţă ne-am angajat prin asta să-l prindem pe făptaşi. Poate că ne va face totuşi o vizită, pentru că patru marinarii străini, care trag la hotel poate însemna totuşi, o pradă, nu de aruncat. Camerele noastre au uşi de legătură şi le vom lăsa deschise, pentru ca noaptea să venim unul în ajutorul celuilalt dacă va fi cazul.

Camera şapte unde s-a petrecut ultimul atac este legată de camera opt, care ne aparţine, trebuie să mai verificăm odată, să vedem dacă n-au rămas urme pe care comisarul Ribaud le-a neglijat la prima cercetare. El la rându-i va fi prin apropiere, aşa că, prudenţă!

Comisarul se afla încă singur, în camera numărul şapte. După ce camarazii bătură scurt în uşă, păşiră înăuntru şi George îl salută pe comisar printr-o înclinare a capului, după care se-ndreaptă spre geam unde plasa de sârmă pentru ţânţari a fost tăiată.

George îşi dădu seama că această care avea ochiuri foarte fine, trebuia să fi fost tăiată, cu-n cuţit foarte puternic. O bucăţică infimă de pământ se găsea pe pervaz, dar de-aici nu se putea trage nici o concluziei, alte urme, nu au mai putut găsi deşi şi-au dat toată silinţa şi examinară extrem de meticulos toată încăperea.

— Aşa s-a petrecut mereu, domnule căpitan, spuse Ribaud.

Niciodată n-am putut găsi vreo amprentă. Necunoscutul nostru spărgător trebuie să fi purtat mânuşi şi să fi lucrat cu o deosebită grijă.

— De aici se poate trage o concluzie, că hoţul face parte din cercul albilor, conchise Farrow.

— Nu tocmai. Şi negrii au învăţat între timp multe din trucurile albilor.

— Hm, aveţi totuşi vreo bănuială asupra cuiva domiciliat în Loango?

— De fapt, nu, domnule căpitan. La început l-am bănuit pe Gaston Armand patronul unei crâşme unde se petrec tot felul afaceri de necurate, dar n-a ieşit nimic din asta. N-am putut dovedi nimic. În actele sale, sunt înregistrate o serie de condamnări pe care le-a suferit şi executat deja, în Franţa. Asta nu-nseamnă mare lucru aici, atâta timp cât nu i se poate dovedi nimic.

— Cum arată acest Armand? Ar putea dintr-o singură lovitură să doboare un om. În cazul unui asemenea atac tâlhăresc?

— Da. Armand are o statură de uriaş. N-aş vrea să am de a face cu el. De altfel dacă n-ar fi atât de puternic cu greu şi-ar fi putut stăpâni clienţi care-i calcă localul atâta amar de vreme, în localul său, îşi serveşte singur oaspeţi, pe cei ce fac scandal, îi aruncă tot singur, afară. În această privinţă la el domneşte pacea şi liniştea. Nimic nu i se poate reproşa din acest punct de vedere. Are forţa unei adevărate gorile.

— Trebuie neapărat stabilit unde se afla Armand în momentul comiterii jafului.

— Am chemat la mine omul care-i supraveghează îndeaproape, pe Armand şi mi-a raportat că nu şi-a părăsit localul, răspunse comisarul Ribaud.

— Atunci cel puţin acest caz, nu intră-n discuţie domnule comisar. Am senzaţia că noi vom fi următoarea victimă a tâlharului.

— Ar trebui să las câţiva oameni în hotel, care să vă vină în ajutor. În caz de nevoie, spuse francezul.

— Nu vă faceţi griji din cauza mea şi-a oamenilor mei. Noi digerăm uşor o asemenea lovitură. Nu cred că hoţul va veni în noaptea următoare, cutezând să facă aceiaşi faptă de două ori în acelaşi hotel, într-un timp aşa de scurt. Ferestrele dau totuşi spre grădină, unde sunt numeroase tufişuri care pot acorda o bună acoperire în caz de nevoie. Poate că este chiar acum acolo şi ne observă, trebuie să luăm în considerare toate posibilităţile.

— Grădina a fost cercetată cu mare grijă de oameni mei, domnule căpitan şi nu cred că mai este cineva acolo.

— Poate că se află prin mulţimea care se află în faţa hotelului. În mulţime întotdeauna se poate ascunde cel mai bine cineva. Dar s-a făcut târziu. Noi vom merge la culcare. Vă dorim noapte bună,

domnule comisar.

— Multe mulţumiri, domnule căpitan.

Camarazi s-au retras în camerele lor, după ce au lăsat larg deschise uşile ce făceau legătura între ele. Căpitanul a organizat paza astfel încât la fiecare două ore cineva să preia schimbul.

Doctorul Bertram a făcut primul schimb, l-a urmat Petre, apoi George şi în sfârşit căpitanul.

George a adormit imediat, noaptea scurgându-se la început în linişte. După ce l-a sculat, Petre i-a împărtăşit că pân-atunci nimic deosebit nu s-a întâmplat. Petre observă că cele două gărzi pe care le-a pus comisarul au verificat de două ori grădina.

Tânărul însă spuse:

— Dacă indicaţia vine de la comisarul Ribaud, atunci n-a fost prea înţelept din partea lui. Noapte bună Petre!

George îşi desfăcu banduliera şi se aşează lângă geam. Afară era încă întuneric. Din cerul presărat cu stele de la tropice, tânărul putea distinge doar frânturi, întrucât copacii înalţi cu coroanele lor bogate, acopereau aproape întreaga perspectivă. Insectele şi păsările de noapte îşi făceau programul lor obişnuit, cu care era deja familiarizat. Din când în când doar ţipătul unui Gecko, mai făcea notă discordantă George era obosit de şi nu-i prea venea să recunoască şi-şi ţinea cu greutate ochii deschişi. Pe de altă parte fotoliul comod şi aerul greu nu erau menite a-i face mai vioi. Se ridică şi merse-n camera alăturată, unde respiraţia regulată a doctorului îi trăda somnul, se uită puţin şi prin geamul acestuia, dar nu a descoperit nimic.

Cercetă şi camera lui Petre care avea un somn foarte uşor şi a reuşit să nu-l trezească, dar nu descoperi nimic nici aici. Se uită şi pe fereastra acestuia, de unde de la o distanţă mai mică a putut distinge două tufişuri pe ale căror crengi şi frunze străluceau nişte licurici. Câteodată o umbra întunecată fâlfâia pe deasupra acestora, un liliac sau un fluture de noapte.

Din obişnuinţa, George ţinea mâna pe pistol, gata oricând să facă uz de armă.

Dintr-odată George tresări. Nu s-a mişcat oare ceva acolo în tufiş? Se putea foarte bine să fi fost un şarpe sau Gecko, dar oricum lui George zgomotul i se păru ciudat.

Timp îndelungat George a ţinut sub observaţie tufişul. Dar nu s-a întâmplat nimic. Era pe punctul să renunţe când zgomotul se repetă. Din nou nu-şi putea da seama ce a fost.

S-a dus în camera doctorului în speranţa că va putea vedea mai bine tufişurile din faţă, dar şi-a dat seama că se înşelase.

Aici nu putea vedea nici cât din camera lui Petre.

De-odată o umbră a crescut parcă din pământ în faţa ferestrei lui Petre, devenind din ce în ce mai mare. George s-a dat puţin înapoi şi a

privit cu încordare. A văzut un braţ înarmat cu un cuţit care se ridica la înălţimea geamului, încercând să taie plasa de sârma. Tânărul îşi trase imediat arma de la cingătoare.

II
DOMNUL „X" ÎŞI FACE APARIŢIA

ZGOMOTUL UŞOR pe care-l făcuse George trăgându-şi pistolul, părea să-l fi alarmat pe intrus, întrucât fâsâitul înceată deodată, la geam şi umbra dispăru aşa cum apăruse.

Tânărului aproape că-i veni să creadă că a căzut pradă unei halucinaţii. Se convinse pipăind cu mâna stângă de-a lungul ramei ferestrei. Aşa era, plasa fusese pe alocuri străpunsă. Dar unde dispăruse omul, se pitise undeva, sau era chiar sub geam gata să-şi reia munca de-ndată ce s-ar fi crezut în siguranţă?

Poate că va apărea din nou, dacă nu-i dau de bănuit. Mişcările omului au fost atât de repezi cum nu le-ar fi putut bănui nimeni la un om la o asemenea înălţime, care tocmai de-aceea par puţin greoi.

George s-a dat doi-trei paşi înapoi, aşteptând cu încordare ca umbra să apară. Se gândea chiar să meargă în grădină să cerceteze acolo, întrucât aşteptarea care devenise îndelungată începuse să-l plictisească. Din camera tatălui său, distinse acum un zgomot uşor. Îl cuprinse teama, să nu fi reuşit să pătrundă în camera lor şi să-l neutralizeze pe căpitan, în timp ce îşi pierdea timpul pe aici.

Zgomotul îl auzi din nou. Uriaşa silueta îşi făcea cu adevărat de lucru la camera tatălui său, mai bine zis la fereastra, camerei lor. Repede, dar fără să facă cel mai mic zgomot, George se strecoară până la uşa de comunicaţie între cele două camere, pândind de aici. În ciuda întunericului, a putut să recunoască cum omul tăiase deja în trei părţi reţeaua de sârmă, pentru a putea pătrunde nestingherit înăuntru.

Tânărul ridicase pistolul şi trase intenţionat alături. Voia prin asta să-şi deştepte camarazi şi să-l înspăimânte pe hoţ.

Silueta uriaşă dispăru repede de la geam, tocmai pe când mica lampă de buzunar de la măsuţa căpitanului pâlpâi în întuneric. Căpitanul strigă imediat.

— Ai nimerit George?

— Am vrut doar să-l avertizez pe hoţ, tată, dar nu cred c-am procedat bine. Ar fi trebuit să aştept până ce intră în cameră, aşa nu ar mai fi putut să scape. Dar te rog să nu râzi, mi-a fost frică să nu te rănească!

Dar lui Farrow nu-i trecu prin cap, deloc să râdă. Se ridică numai din pat şi merse spre fiul său care intrase în camera.

— Repede, trebuie să căutăm în grădină, zise căpitanul. Doctorul Bertram şi Petre apărură în cameră, de-abia îşi traseră pantaloni şi-şi

încinse centurile. George le împărtăşi şi celorlalţi întâmplarea, doctorul se mărgini să spună:

— Ei drace!

George s-a repezit la geam şi a coborât plasa de sârmă pentru a putea privi mai bine în grădină, dar era prea întuneric afară pentru a mai putea vedea de sus pe cineva. Voi să se desprindă de pervaz, dar un simţământ nelămurit, nu-l lasă să se coboare pe geam cum avusese intenţia. Asta i-a fost şi salvarea, întrucât necunoscutul se afla ascuns chiar sub fereastră, după ce fusese surprins de tânăr. Acum că se deşteptară cu toţi crezu că-i mai nimerit s-o rupă la goană, camarazi auziră paşi pe pietrişul care presăra cărările gradinei. Alergarăm cu toţi la geam, doar pentru a le permite o ultimă privire chiar când reuşi să dispară în dosul unui tufiş. În momentul următor se auziră bătăi puternice în uşă.

Directorul hotelului şi mai mulţi angajaţi ai acestuia, treziţi de zgomotul împuşcături; stăteau deja pe coridor, căpitanul le deschise uşa şi le spuse:

— Chemaţi imediat poliţia şi puneţi-vă în legătură cu comisarul Ribaud. Spuneţi-i că necunoscutul a-ncercat să pătrundă cu forţa în camera noastră. El nu poate fi departe, poate se ascunde chiar în grădină.

George încalecă pervazul ferestrei şi dispăru în grădină. În timp ce tatăl lui mai vorbea cu hotelierul.

— Vrei să-l prinzi singur pe individ, îi întreabă descumpănit Farrow.

— Cel puţin voi încerca, tată. Petre sări după el şi căpitanul şi doctorul i-a urmat nevoind să-i lase singuri. Toţi şi-au luat lămpile de buzunar cu ei şi-acum au dat imediat de urmele intrusului, lăsate şi care duceau până la un tufiş. Camarazi înconjurară tufişul şi acum se aflară în faţa unei întinderi plate acoperită cu iarbă. Aici urmele se sfârşiră, întrucât iarba uscată şi scurtă nu se imprimară urmele.

După această porţiune acoperită cu iarbă, venea zidul grădinii şi de-aici se dădea în stradă.

— Avem nevoie de un câine de urmărire, spuse George. Hoţul a trecut strada şi a dispărut poate pe terenul viran dintre cele două case, de colo.

Camarazi căutară mai departe dincolo de strada propriu-zisă urmele hoţului, dar întrucât pământul era acoperit cu o iarbă scurtă şi uscată le era imposibil să mai descopere ceva. Se opriră să se sfătuiască ce-i de făcut George era de părere să continue cercetările, dar căpitanul crezu că-i mai cuminte să se întoarcă deocamdată cu toţii la hotel.

Între timp apăru şi comisarul Ribaud cu doi din funcţionarii săi. Salutul a fost scurt, aproape ca cel folosit la serviciu.

— Se poate urmări mai departe, vreau să spun, sunt urme vizibile? întreabă Ribaud imediat.

— Nu se poate trage nici o concluzie, spuse Farrow. N-ar fi decât pierdere de timp.

— Şi avansul acestuia se măreşte cu fiecare minut spuse doctorul Bertram, cu obiectivitate.

— Avem un câine poliţist foarte bun şi comisarul a dat ordin celor doi funcţionari să-l aducă.

— Pe câine îl cheamă Jules, strigă comisarul în direcţia lui. În febra urmăririi, nici camarazi şi nici funcţionari de poliţie francezi nu observară cum s-a schimbat cerul nopţi. Doctorul Bertram le atrase atenţia că s-a înnourat serios şi un nor gros era chiar deasupra lor. Ribaud înjură, în timp ce Petre constată:

— O să fie furtună! Şi încă una foarte puternică, spuse comisarul. Furtunile pe aici sunt rare, dar atunci când apar, sunt şi foarte puternice.

— Ghinion, îi scapă căpitanului.

Înainte de a izbuti să ajungem la hotel, camarazi şi francezi fură muiaţi până la piele, căci furtuna cum se întâmplă să fie la tropice părea să fie o adevărată rupere de nori. Rafale de fulgere brăzdară cerul şi iluminară oraşul şi străzile sale, fantomatic. Trăsnetele aproape că nu mai conteneau. Odată ajunşi la hotel, trebuiră să se schimbe şi să-şi ia haine uscate. Furtuna mai dură încă mai mult de o jumătate de oră. După ce fulgerele se mai răriră, trăsnetele conteniră şi ele şi nu după mult ploaia încetă, aşa cum ai închide deodată un robinet pe cerul nopţi arătându-se din nou miriadele de stele.

Directorul hotelului le servi cafea caldă, apoi comisarul Ribaud se despărţi curând luându-şi la revedere. Furtuna ivită fusese de mare ajutor spărgătorului, întrucât a şters toate urmele, căci un câine oricât de bun ar fi fost nu l-ar fi putut găsi.

După ce camarazii se-ntoarseră din holul hotelului în camerele lor căpitanul Farrow le spuse:

— Culcaţi-vă şi voi vreo două ore. Eu rămân de veghe, zorii nu mai sunt departe acum.

În camere, au fost instalate noile plase de sârmă la ferestre, în timp ce camarazi îi urmară sfatul comandantului lor, pentru un pic de somn. George adormi imediat, ce a fost convins că tatăl său făcea de veghe, deşi nu credea că hoţul se va mai întoarce.

Tânărul se înşeală însă pentru că o jumătate de oră mai târziu se auzi din nou la geamul lor, zgomote uşoare însă clare. Spărgătorul ăsta se pare că este un tip deosebit de perseverent, pentru că după ce fusese alungat cu-n glonte de revolver să mai îndrăznească încă în aceiaşi noapte să se întoarcă la locul faptei, pentru a-şi relua munca astfel întreruptă. Peste o jumătate de oră se va face lumină, după

socoteala căpitanului, dar pân-atunci voia să profite de timpul rămas. Căpitanul se apropie încetişor de fereastră, ferindu-se să facă zgomot, zgârieturile şi fâsâiturile se şi auzeau mai clar. Farrow recunoscu lesne braţul omului care se străduia să taie plasa de ţânţari.

Deodată şi-a dat seama că omul de afară, a făcut o mişcare bruscă şi instinctiv căpitanul s-a dat deoparte. Asta i-a salvat viaţa, pentru că un obiect zbură pe lângă el şi se-nfipse la capătul patului unde se odihnea capul lui George. Fusese un cuţit aruncat de către hoţ.

Să se fi înfuriat brusc hoţul c-a fost iniţial tulburat de către glonţul lui George? Înainte ca Farrow să fi avut timpul să-şi tragă pistolul se auzi fâsâit de frunze, trosnete de crengi, dar după ce se apropie de geam, nimic nu mai era de văzut întrucât omul dispăruse în spatele tufişurilor.

George se deşteptase instantaneu la zgomotul făcut de aruncarea cuţitului şi câteva secunde mai târziu, apărură în pragul uşii, Petre şi doctorul Bertram, care dorea să ştie ce s-a întâmplat.

— Omul nostru este periculos, spuse căpitanul. A tăiat doar puţin din plasa geamului, s-a depărtat un puţin şi a aruncat cuţitul. Voia să se răzbune pentru glontele tras de George. Am sesizat mişcarea bruscă a acestuia şi m-am putut salva, trăgându-mă repede de-o parte.

— Acum avem cel puţin un obiect al acestui necunoscut şi după el poate ca Jules, câinele poliţist să-i i-a urma.

— Atunci trebuie să-i înştiinţăm repede pe Ribaud şi pe oameni săi să vină cu câinele, li sfătui doctorul Bertram.

Încăodată apăru trezit din somnul său, directorul hotelului, rămase stupefiat când auzi de atentat. Căpitanul zâmbi, când îi mărturisi:

— Îmi închipui că aţi fi mai bucuros, dac-am trage acum la alt hotel.

— Nu, domnilor. Desigur c-aş prefera ca ticălosul să fie prins, pentru că astfel de atacuri s-ar mai putea repeta, hotelului îi va merge vestea proastă.

— Este necesar să-i mai telefonăm odată lui Ribaud. Ca să vină cu câinele aici. Poate că vom reuşi de data asta să-i venim de hac tâlharului. Directorul hotelului îl roagă pe Farrow să vorbească el la telefon.

Comisarul înjură una bună, când auzi de noul atac şi promise să vină, cât de repede poate, aducând şi pe poliţistul care avea în custodie câinele de urmărire.

— Noroc că avem rezerve din plase de sârmă, suficiente. Altfel în curând ar pătrunde în încăpere atâţia ţânţari că nu s-ar mai putea sta în cameră, mai spuse directorul hotelului. Mă gândesc chiar dacă nu ar fi mai bine să dau ordine să se instaleze la ferestre zăbrele. Poate că astfel vom reuşi să zădărnicim alte atacuri asemănătoare.

Farrow nu spuse nimic, în privinţă celor propuse de director. Era o

problemă internă a casei şi de aceea nu-şi permitea să dea nici un sfat. Dacă hoţul va fi prins, atunci pentru o vreme era greu de crezut că se vor mai găsi alţi neisprăviţi dispuşi să-şi mai încerce norocul şi să-i jefuiască clienţi de lucrurile lor de valoare.

— Ei atunci vă urez mult noroc în prinderea făptaşului. Poate veţi reuşi de astă dată şi cu ajutorul câinelui, spuse directorul, parcă urmărind şirul gândurilor lui Farrow.

Într-un timp relativ scurt apăru, comisarul Ribaud. Cu funcţionarul care ţinea în lesă un câine, ai cărui ochi inteligenţi, făcură o bună impresie asupra camarazilor.

Părea un animal destoinic şi bine dresat. Jules pricepu imediat ce i se cere. Mirosi cuţitul pe care îl puse sub nas funcţionarul.

După ce funcţionarul a ajuns cu câinele la marginea zidului, dinspre partea ferestrei de unde a fost aruncat cuţitul, patrupedul zăbovi puţin, cu nasul în vânt, după care a luat imediat urma, trăgând puternic de lesa de care-l ţinea stăpânul.

Ribaud şi funcţionarul cu câinele îşi aprinseră imediat lămpile lor de buzunar şi dâre luminoase măturau peste tot întunericul.

George şi Petre uriaşul se asigurau că nici un atac să nu survină prin surprindere asupra acestora de partea stângă şi dreapta al drumului pe care-l urmau.

La capătul grădini, escaladară zidul, strada a fost trecută, s-a mers puţin printre cele două case de cealaltă parte a străzii spre terenul viran dintre ele, pe care camarazi îl mai cercetaseră.

De-acolo au mai traversat străzi sau ulicioare şi care se sfârşeau şi ele în stepa care începea de acolo.

Câinele îi conducea excelent şi nu a fost nici un moment nesigur pe el.

Între timp s-a făcut ziuă.

La o distanţă cam de un kilometru, se zărea marginea unei păduri.

Câinele i-a condus pe oameni tocmai într-acolo.

Ribaud devenise între timp nervos şi spuse:

— Va fi foarte greu pentru noi acolo în pădure, pentru că este un hăţiş de liane şi de arbuşti acolo, care ne vor pune mari piedici.

— Câinele este foarte bun, dacă va ajunge în apropierea hoţului va lătra cu siguranţă, spuse repede Farrow.

Comisarul Ribaud a dat numai din cap.

III
URMĂRIREA CONTINUĂ

— VEŢI MERITA CU PRISOSINŢĂ recunoaşterea întregului oraş Loango, dacă veţi reuşi să-l puneţi cu botul pe labe, pe acest bandit, spuse comisarul Ribaud, în modul său puţin emfatic de exprimare.

— Mulţumirea va trebui să o treceţi în contul dumneavoastră, zise Farrow dacă vom avea succes. Noi vom dispărea tot aşa cum am apărut, pe nevăzute.

— Aţi sosit cu un vas aici în Loango, a vrut să ştie Ribaud, pentru că eu nu am auzit să fi acostat vreun vas în port.

Aceasta era o întrebare cu tâlc, dar căpitanul şi-a păstrat cumpătul şi răspunse:

— Am venit cu un vapor special guvernamental, dar din motive lesne de înţeles, puţin înainte de a intra în oraş, ne-am dat jos şi am intrat în oraş pe jos.

Ajunseră la marginea pădurii şi de-aceea Farrow schimbă brusc subiectul discuţiei, exploatând situaţia:

— Pădurea este destul de luxuriantă, dezvoltată, dar probabil că hoţul a ales o potecă folosită de animale. Sunt de părere să mărim libertatea de acţiune a câinelui, lungind lesa.

Sfatul căpitanului a fost pus imediat în practică, Jules beneficiind acum de un spaţiu mai mare de manevră. Părea că miroase că cel căutat este prin apropiere întrucât trăgea cu putere de lesă. Poteca construită de sălbăticiuni şi folosită de hoţ, mergea şerpuind prin mărăciniş şi tufişuri.

Toţi membri expediţiei îşi traseră pistoalele pentru a face uz de armă în caz de nevoie. De-o parte şi de alta a cărăruii pădurea stătea ca un zid verde de nepătruns şi doar cu ajutorul unui cuţit ţi-ai fi putut croi drum pe-acolo, dar aşa ceva nu sesizară. Câinele trăgea de lesă tot mai departe şi deodată cu toţi erau într-o stare de euforie, explicabilă, întrucât erau de părere că deznodământul e aproape. A trecut un sfert de ceas şi apoi încă unul. Banditul trebuie să-şi fi ales sălaşul destul de departe de oraş.

Căldura şi atmosfera sufocantă a început să-i obosească şi tot mai frecvent îşi ştergeau frunţile ude de transpiraţie. Nici măcar furtuna şi ruperea de nori, n-au adus răcoarea mult aşteptată.

Deodată câinele s-a oprit şi comisarul nu şi-a putut reţine o înjurătură, deoarece un braţ mare de apă traversa de-a curmezişul pădurea.

— Dacă hoţul şi-a continuat drumul prin apă, atunci câinele îi va pierde urma, spuse Farrow.

— Cei de făcut? întreabă Ribaud. Să ne întoarcem sau cu ajutorul câinelui să continuăm totuşi urmărirea? Care parte trebuie să o preferăm, oare face râul acesta o cotitura spre dreapta? Dar atunci, ar duce iarăşi în apropierea oraşului.

— Haideţi să cercetăm mai întâi partea stângă, apoi pe cea dreaptă, spuse Farrow, dacă sunteţi de acord bineînţeles.

— Evident că suntem de acord, îl asigură Ribaud. George şi Petre s-au apropiat de apă, pentru a-i sonda adâncimea.

Râul nu este prea adânc, iar solul este tare şi pietros. Fără a mai aştepta sfârşitul convorbirii, între căpitan şi comisarul francez. George intră în apa râului şi-o luă spre malul stâng. Petre a vrut să-l urmeze, în timp ce Ribaud spuse:

— Mi se pare mie, sau la tufişul acela din dreapta o creangă este îndoită. Da, da acolo în dreapta. Asta dovedeşte că Spaima noastră n-a luat-o spre stânga, ci spre dreapta.

— Examinează te rog încăodată porţiunea, îl roagă Farrow pe timonierul său.

Petre merse repede la tufişul cu pricina şi-l examina cu atenţie, apoi se întoarse şi spuse:

— Nu se poate trage o concluzie fermă. Crengile de la primul tufiş sunt aplecate spre dreapta, dar la tufişul următor le-am văzut că sunt frânte în multe direcţii, dreapta şi stânga.

— Poate că domnul X, s-a oprit să mai respire la tufişul următor. Asta ar explica totul.

— Poate că la trecerea râului a alunecat de pe mal şi s-a prins cu mâinile de tufiş, încearcă să explice comisarul.

— Atunci să mergem spre dreapta, dar unde a rămas George?

Tânărul a luat-o spre stânga, gândindu-se că tovarăşi săi îl vor urma imediat în aceeaşi direcţie, după ce au înconjurat un tufiş mare, care intra adânc în râu, descoperi în tufişul malului o spărtură destul de mare. Crengile rupte şi vreascurile erau încă proaspete şi era clar că nu de mult un om îşi croise drum cu forţa prin desiş.

Cu mare precauţie ieşi din apă şi pătrunse prin spărtură în desişul cu pricina.

George s-a gândit că banditul şi-a croit numai cu greu pe-acolo drumul, întrucât fiecare pas trebuia cucerit cu greu. Aici avea el acum posibilitatea de-a anula handicapul pe care-l avusese la plecare. Se uită cu atenţie în toate părţile şi chiar înapoi, pentru a nu fi surprins de un eventual atac neaşteptat. Dar deocamdată nu s-a petrecut nimic, ajunse curând într-un luminiş, mai mare. Nimic şi aici. Să se fi înşelat oare? Urmele astea să fie ale vreunui animal mai mare care şi-a croit prin desiş drum să caute răcoarea apei? Dar Jules n-ar fi trebuit între timp să fi ajuns aici? S-a decis să-i aştepte pe camarazi şi pe francezi, fără să-şi dea seama c-au apucat în direcţie contrarie. Un zgomot l-a făcut să se întoarcă. Ăsta-i cu siguranţă Petre!

George s-a întors şi… a înlemnit de uimire. Dintre tufişuri şi-a făcut apariţia un negru înalt şi lat în spate. Făcea o figură fioroasă şi păşi spre el cu cuţitul în mână.

Mâna tânărului s-a întins după pistol, dar fermoarul genţii în care-l ţinea se-nţepenise şi tocmai acum!

George a făcut un pas lateral, întrucât între timp negrul s-a mai apropiat de el, iar George nu-şi apucase încă arma Renunţă la pistol şi-

şi trase pumnalul pe care i-l dăruise fiica prinţului indian, Sanja şi pe care o adora. Negrul s-a năpustit asupra tânărului care şi-a luat o poziţie de luptă. Cuţitul acestuia se ridică ameninţător, dar nu pentru a-i da lovitura, ci pentru a-l ameninţa şi George încearcă să-l facă să scape cuţitul din mână, o dată, de două ori, de trei ori, dar negrul râse numai arătându-şi dinţi albi printre buzele-i groase. George mai încearcă o lovitură asupra armei potrivnicului său, dar acesta mai scoase un rânjet-hârâit, strident, urmat de un blestem, după care s-a repezit şi-l apucă pe George strâns de beregată, astfel încât totul a început să se învârtească în faţa ochilor.

A început să lovească cu pumnalul la întâmplare în jurul lui dar nu l-a nimerit.

În cele din urmă George a simţit că-şi pierde cunoştinţa şi a căzut la pământ. Între timp căpitanul Farrow îşi strigă fiul.

— A luat-o înainte, dar în altă direcţie, răspunse Petre.

— Şi de ce-mi spui de-abia acuma?

— Aveam de gând doar să cercetăm şi malul drept al râului domnule căpitan.

— Se poate ca necunoscutul să fi pătruns numai până la tufişuri şi-apoi să fi făcut cale întoarsă. Să căutăm şi pe partea cealaltă. George are în asemenea situaţii un instinct de invidiat.

Camarazii şi francezii sau întors şi-au părăsit locul unde intraseră prima dată în apă şi au mers înapoi. Funcţionarul cu câinele mergea pe lângă ei, de-a lungul malului. Câinele mergea cu nasul în pământ, dar nu era clar, în care parte voia s-o apuce.

Ajunseră astfel în locul unde George ieşise din râu. Câinele schelălăi încet şi trase de zgardă către spărtura din tufiş, prin care tânărul fiu al căpitanului intrase mai înainte. Petre mergea în spatele omului care ţinea lesa câinelui. De-abia au intrat în luminiş în faţa lor li s-a înfăţişat un spectacol uimitor. Jos la pământ zăcea o făptură omenească, iar un negru uriaş stătea ca o coloană lângă el, privindu-l de sus. De-ndată ce negrul a devenit conştient de prezenţa camarazilor, a făcut, iute ca fulgerul o săritură ca de panteră, spre marginea luminişului şi în curând l-a înghiţit pădurea.

Camarazii nu se mai sinchisiră de negru acum şi-şi îndreptară toată atenţia asupra celui căzut la pământ.

La început Petre, apoi doctorul se aplecară asupra lui George şi-n final, doctorul Bertram îi asigură:

— Nu este nimic, grav, cred că mai mult spaima decât atacul i-a dăunat tânărului nostru.

Cu toate astea au mai durat cinci minute, până ca George să-şi vină complet în simţuri. După ce a deschis ochii şi a privit la început dezorientat în ochii camarazilor şi apoi în cei ai francezilor, zâmbi şi spuse:

— Am crezut că s-a sfârşit cu mine. Individul ăsta are nişte degete ca nişte foarfeci uriaşe de fier.

— L-ai rănit? întreabă căpitanul Farrow.

— Da de unde! Nu prea ne-am luptat împreună. Am căutat să-l fac cu ajutorul pumnalului să scape cuţitul din mână, dar nu mi-a reuşit. Atunci m-a prins de gât.

— Şi te-a strâns puţin, spuse doctorul clătinându-şi capul, între timp George cu ajutorul lui Petre s-a ridicat de jos şi a dat afirmativ din cap.

— Merge de-acum! Dar Petre pe unde a luat-o hoţul? Propun să ne odihnim câteva clipe, spuse comisarul Ribaud, pentru a-i da tânărului un răgaz să-şi revină.

— Nu şi pentru mine, eu mă simt de-acum minunat, îi asigură el, nerăbdător să reia urmărirea.

Căpitanul nu a mai spus nimic, ci-şi mişcă capul gânditor.

— Ei, Petre, de unde vrei să începem? întreabă George preluând iniţiativa.

— Negrul a dispărut în tufişul de acolo, zise Petre arătând spre locul pe unde a dispărut hoţul. Înverşunat George a pornit într-acolo urmat îndeaproape şi de ceilalţi, în timp ce Jules, aproape că nu mai era de ţinut în lesă.

— Lasă-l pe Petre să meargă înainte, ordonă căpitanul în franţuzeşte limbă pe care o folosea, atâta timp, cât erau cu francezi prin preajmă.

George nu s-a mai opus şi-a dat şi singur seama, că tatăl său avea o mare experienţă şi ştia ce spune, aşa că Petre uriaşul s-a pus în fruntea micului grup. În urma lui mergea George.

Au ajuns repede la locul pe unde a dispărut negrul, se vedea bine că acesta este dezorientat şi obosit, deoarece, drumul nu-i era tocmai sigur, de-a dreapta şi de-a stânga, erau multe crengi rupte şi frunze mototolite.

Petre şi-a grăbit pasul pentru a reduce din distanţa care-i despărţea de bandit, în timp ce privirile lui George alunecau în dreapta şi-n stânga de parcă s-ar fi temut de un atac iminent din partea acestuia.

O jumătate de oră a durat marşul acesta, până ce ajunseră din nou la malul râului, care făcea o cotitură mare, de unde începea din nou o porţiune deasă de junglă.

— Iată-ne, nu mai avansaţi, ca mai înainte, costată cu amărăciune şi ciudă Ribaud. Acum din nou se pune întrebarea ce vom face, ne-ntoarcem, sau continuăm urmărirea?

Căpitanul s-a gândit puţin înainte de a-i răspunde, apoi se hotărî:

— Cred c-ar fi mai bine să ne întoarcem în oraş. Negrul a străbătut o bună bucată de drum prin apă, de aceea câinele nu ne mai este de folos. Cine ştie când şi-a reluat drumul pe uscat! Mai cred că dorinţa

de răzbunare a acestuia este atât de mare, încât ne va vizita din nou şi încă foarte curând, în oraş. De aceea nu mai consider necesar să-l mai urmărim. Pe de altă parte dacă ne-ntoarcem, negrul va spune că nu suntem în stare să ne-ndeplinim sarcina până la capăt şi asta va fi în favoarea noastră.

Argumentele lui Farrow nu părură a-l convinge pe Ribaud, da camarazii fură de acord.

— Păcat că nu l-am văzut mai de aproape pe negrul ăsta, aş şti atunci cu siguranţă cum arată, zise comisarul pe drumul de întoarcere.

— În privinţa asta, vă pot fi eu de folos întrucâtva, îl consolă George. Tatăl meu v-a spus doar că la intrarea în oraş, un negru de o constituţie herculeană ne-a acostat, oferindu-se să ne ducă în localurile de plăceri şi distracţii ale portului.

L-am văzut atunci faţa la lumină reclamelor luminoase şi ale lămpilor stradale. Atunci îşi spunea Matamba.

— Matamba! Matamba! Dar e cu neputinţă, strigă comisarul. Asta e doar o iscoadă a poliţiei şi i-a adus nenumărate şi preţioase servicii.

— Poate că joacă un rol dublu fu de părere Farrow. Dacă fiul meu l-a recunoscut, atunci nu poate fi decât el.

— Ce ticălos! Dacă e el într-adevăr, atunci se va întoarce către seară în căsuţa sa de la marginea oraşului. Am să-i fac o vizită şi va regreta că m-a cunoscut! Camarazii se apropiară acum fără grabă de oraş. Comisarul reluă:

— N-ar fi mai bine să-i facem chiar acum o vizită? S-ar putea să se fi întors acasă.

— Nu cred ca făcut-o. Dar dacă drumul nu e prea lung, nu văd de ce n-am face-o. De stricat nu strică, dacă mai verificăm?

— Drumul nu e lung, o luăm chiar aici pe stânga Funcţionarul cu câinele o şi cotise înspre stânga, dorind s-o ia peste câmp.

Deodată George arătă înspre o coloană de fum, care se vedea nu prea departe în drumul lor.

— Ei drace! Da-i chiar în direcţia casei lui Matamba. Nu cumva…

Nu-şi termină fraza, ci-şi iuţi numai paşii. Tot astfel făcură şi camarazii şi, deşi era greu de crezut, era posibil ca Matamba să fi ajuns acasă mai repede decât şi-o imaginau ei. Pe măsură ce se apropiau Ribaud se convingea tot mai mult, cui aparţinea casa în flăcări.

— Poate că a ascuns un canu în apropierea râului şi astfel a putut ajunge atât de repede acasă, oferi comisarul o explicaţie. Acolo-n stânga curge din nou râul nostru.

— Poate a dat foc casei, ca să facă să dispară urmele prădăciunilor sale.

IV

O NOUA FAPTĂ A LUI MATAMBA

O MARE MULŢIME DE OAMENI s-a strâns ca la un spectacol, în faţa casei arzând. Nu se mai putea face nimic întrucât lemnul uscat din care era construită casa ardea ca o torţă, alte clădiri nu erau în jurul ei, întrucât casa era izolată şi pe de altă parte nu adia nici un vânt în aceste condiţii fumul se ridica ca o lumânare în sus când camarazi de pe Dox şi reprezentanţi autorităţi franceze s-au apropiat.

Din cele ce se povesteau în mulţime, se putea deduce că Matamba a fost prins în casă şi a ars împreună cu ea. Sau era numai un zvon fals? Cine putea şti?

Căpitanul, în orice caz nu credea în vorbele oamenilor deşi Ribaud nu excludea această posibilitate. Poate că-n graba lui şi uşor ameţit de alergare Matamba a aprins din greşeală ceva în casă şi a leşinat din cauza fumului. Cel puţin asta era explicaţia pe care a oferit-o comisarul lui Farrow. Acesta însă clatină din cap neîncrezător.

— S-ar putea crede şi aşa ceva, dacă Matamba ar fi fost rănit în acest caz un acces de ameţeală, ar fi fost explicabil, aşa însă nu prea cred domnule comisar.

— Poate că tocmai asta este intenţia lui Matamba, de-a face să se creadă c-a pierit în incendiu. La viclenia acestuia nici n-ar fi exclus, interveni doctorul Bertram.

— În acest caz vă propun să-i veniţi în întâmpinare şi să-l menţionaţi în acte ca „oficial” decedat. În acest caz o să-i adormiţi vigilenţa domnule comisar, propuse căpitanul.

— Excelentă idee, continuă Ribaud.

Câţiva negri din apropiere, înarmaţi cu căngi lungi începură a concentra focul într-un loc.

— Dacă este declarat mort, Matamba, poate să-şi ia tălpăşiţa şi să-şi înceapă şirul fărădelegilor în cu totul altă parte, spuse Petre.

— Nu putem împiedeca asta, nici dacă nu-l declarăm mort, Petre, spuse căpitanul.

Petre nu avu ce face. Şi admise că aşa este.

După ce s-au prăbuşit toţi pereţii casei, camarazii părăsiră locul sinistrului, poliţistul duse câinele la adăpost, iar Ribaud îi însoţi pe camarazi până la hotel. Acolo luară împreună un mic dejun şi deşi nu mai amintiră de Matamba, acesta rămase în mintea tuturor, în cele din urmă căpitanul a reluat tema discuţiei:

— În contuzie, nu numai că negrul n-a pierit în incendiu dar sunt de părere că-n noaptea următoare ne va face înc-o vizită. Firea lui este de aşa natură şi-l face să nu se împace cu gândul înfrângeri, este de dornic de revanşă şi răzbunător. Propun să ne odihnim cât mai bine, pe timpul zilei, când nu ni se poate întâmpla nimic şi să fim cu ochi în patru la noapte. Când poate avem norocul să-l prindem.

— Totuşi o să pun şi pe timpul zilei un om de pază la hotel, propuse comisarul.

Căpitanul îi mulţumi călduros. În cele din urmă Ribaud suprasolicită, propunând:

— Cred că-i mai bine să postez doi oameni de pază.

— Asta-i şi mai bine, îi cântă în strună Farrow. Doi ochi nu văd cât patru!

Comisarul Ribaud îşi luă la revedere. După puţinele ore pe care le dormiseră şi după marşul obositor prin junglă, era normal să fie obosit, de altfel acest lucru se-ntâmplă şi cu camarazii.

Nu merseră însă la culcare înainte de a-i fi văzut pe ambii poliţişti cum îşi iau postul în primire şi cum patrulează, de colo până colo. Când Farrow se trezi, soarele strălucea sus la orizont. După ce se spălă îşi trezi şi camarazi, care-şi făcură în arabă toaleta şi coborâră, în restaurantul hotelului. Celor doi paznici poliţişti le trimise vorbă că serviciul lor de patrulare pe ziua de azi îl puteau socoti încheiat. Cei doi se retraseră, îi raportară lui Ribaud, care reveni la hotel, comisarul povesti că-n oraş se răspândise deja zvonul că Matamba pierise în flăcări.

El întări zvonul, prin comunicatul de presă în care se menţiona că probabil şi proprietarul casei căzuse victimă incendiului. Comisarul s-a înţeles cu Farrow ca pentru o scurtă perioadă să-şi mute şi el reşedinţa la hotel, pentru a fi, cum s-ar spune în mijlocul evenimentelor.

S-a nimerit ca tocmai camera şapte să rămână deocamdată liberă, aceea unde avusese loc atacul prima dată. Între camera şapte şi opt exista o uşă de legătură mascată cu-o piesă de mobilier.

— Am putea s-o eliberăm, mutând mobila în altă parte.

Căpitanul admise bucuros propunerea francezului, iar George, Petre şi Ribaud eliberară uşa fără a mai înştiinţa personalul hotelului. Ribaud îşi mai luă încăodată rămas bun, grăbindu-se să plece pentru a-şi termina problemele de serviciu curente în cele trei ore care mai rămaseră până la masa de seară, când intenţiona să se înapoieze. După ce comisarul dispăru, doctorul se amuză, zicându-le nemţeşte:

— Dacă ar şti Ribaud cine suntem noi în realitate, cred că mai degrabă ar asmuţi autorităţile asupra noastră decât asupra lui Matamba.

— N-ar fi bine să-i tulburăm tihna, nici după ce Matamba va fi prins, n-ar trebui să ştie cine l-a ajutat cu adevărat. Să fie el mulţumit că suntem agenţi secreţi de care nu ştiu nici şefii lui direcţi. Îl cred destul de orgolios ca să nu mai caute să-şi împartă gloria cu nimeni, în caz de reuşită. Deocamdată mai trebuie să aştepte – zâmbi doctorul.

— Să sperăm numai că Matamba ne va vizita cu adevărat, spuse George, care dorea să-şi ducă misiune cât mai repede la bun sfârşit.

Camarazii voiau să-şi petreacă timpul care le-a mai rămas până

seara printr-o hoinăreală prin oraş. Îndeosebi vânzoleala din port îi interes cel mai mult. La marinari se simte întotdeauna lucrul ăsta. Ei găsiră repede un limbaj comun, fie el al semnelor şi al gesturilor chiar dacă nu-şi cunosc reciproc graiurile, apa, elementul îi apropie şi-i uneşte. Marea este patria lor comună, vastă şi fără graniţe. Membrii echipajului de pe Dox nu făceau excepţie.

Mai mult de două ore, au hoinărit prin oraş şi prin regiunea portului. În cele din urmă Farrow îi grăbi pe toţi să se întoarcă întrucât voia să fie la hotel înaintea de sosirea lui Ribaud.

Ribaud însă îi aştepta deja acolo. Pe timpul mesei radia, prin glumele şi exuberanţa lui. În această privinţă acest francez natural era un desăvârşit om de lume. Farrow mai aminti la desert, de tema lor comună, apropiata vizită a lui Matamba. Îl sfătui pe comisar să nu se-ntindă ci să aştepte gata pregătit pe scaun vizita acestui negru ranchiunos şi răzbunător, întrucât aşa cum spunea şi doctorul acesta îi era caracterul lui Matamba.

— Uşile camerelor noastre rămân deschise, ca să putem comunica din timp în timp. Bineînţeles că şi noi vom proceda la fel şi nu vom dormi, încheie discuţia Farrow.

Conform înţelegeri, camarazi se retraseră mai întâi în camerele lor, aprinseră lumina şi se pregătiră chipurile, de culcare, dar, stăteau gata să intervină, în cazul vizitei Spaimei din Loango. Una după alta luminile s-au stins în toate camerele nu înainte ca în două din ele lămpile veiozelor să mai rămână aprinse, ca şi cum cineva ar mai citi ceva înainte de a se cute.

A aştepta nu-i un o treabă tocmai uşoară. Marinarii Dox-ului erau deja obişnuiţi cu aşa ceva, dar pentru comisar, era o adevărată tortură, aşteptarea asta îndelungată era mai mult decât putea suporta. De câteva ori întreabă, dacă camarazii, erau încă treji în camerele lor. I se răspunse afirmativ, dar nici unul din camarazi nu era dispus să stea la taclale, aşa cum ar fi vrut comisarul.

Oră după oră sa scurs, câte unul din camarazi, mai schimba puţin poziţia întinzându-se pe pat, dar de-ndată ce simţea că-i cuprinde somnul se scula ca ars şi se muta într-o poziţie mai puţin comodă reluându-şi locul pe scaun.

Când căpitanului i se păru că aude un zgomot slab, care părea o exclamaţie înăbuşită a comisarului, se năpusti repede pe uşă în camera acestuia prin uşa de legătură. Comisarul şedea nemişcat pe scaun, dar când Farrow se apropie, i-a şoptit gâtuit:

— Atenţie domnule căpitan, la piciorul meu drept s-a încolăcit un şarpe.

Farrow credea că numai lui Matamba i se datora această vizită nedorită, căreia i-a reuşit cumva să introducă şarpele în cameră. De aceea se uită mai întâi spre fereastră şi aşteaptă puţin. De-abia acum

se-ntoarse spre Ribaud, dar nu-ndrăzni să se apropie pentru a nu irita târâtoarea care pân-acuma era paşnică Dac-ar fi întărâtat-o şi-ar fi înfipt dinţii în piciorul comisarului.

Căpitanul auzi şuieratul reptilei. Îşi îndreaptă lampa de buzunar exact spre piciorul comisarului şi-o aprinse.

Ei drace! Era o viperă cu corn! Şi încă una mare! Lumina o orbi. Şarpele îşi ridică capul spre izvorul de lumină şi şuieră şi mai tare.

De-ndată ce Farrow îşi ridică pistolul, George i-a şoptit tatălui său peste umăr, întrucât îl urmase îndeaproape.

— Nu trage tata! Dacă Matamba e-n apropiere, va şti de-ndată, că-l aşteptăm şi stăm de veghe. Mai deranjăm cu împuşcătura şi pe alţi. O să-l răpun eu cu pumnalul pe şarpele ăsta!

Tânărul se apropie pe nesimţite de târâtoare, menţinându-se în umbra conului de lumină pentru a nu fi zărit de reptilă. Totuşi şarpele observa ceva, întrucât îşi mişcă acum capul de la dreapta la stânga şi invers.

Când George ajunse-n dreptul comisarului, a făcut repede un pas în faţă, lovi în aceiaşi clipă reptila, undeva mai jos de cap, cu lama pumnalului său. Lama ascuţită desprinse capul şarpelui de trup, care râmase pe loc, în timp ce capul i-a zburat cât colo.

Comisarul îşi permise abia acum să geamă încetişor, lăsând toată tensiunea acumulată în ultimele clipe, să iasă ca printr-un ventil. Apucă el ce a mai rămas din viperă cu două degete aruncând restul în celălalt colţ al camerei.

— A fost cam neplăcut, lasă Ribaud să-i scape acum. Dar cum a ajuns şarpele aici în camera mea?

Căpitanul îşi aplecase imediat lampa de buzunar, mascând-o astei încât numai o dâră de lumină subţire să i se filtreze printre degete, în timp ce George îşi vârî liniştit pumnalul la brâu.

— Matamba este la pândă, spuse el şoptit. A tăiat o mică porţiune din plasa de sârmă cât să poată introduce şarpele.

— Să vedem ce-i şi-n camerele noastre spuse căpitanul. Farrow împreună cu fiul său, se-napoiară în camerele lor. Dar mai întâi se uitară cu atenţie spre ferestre, dar nu auziră nimic. Căutară cu lumina pe jumătate mascată, în interiorul camerei, dar nu au găsit nici un şarpe.

Doctorul Bertram şi cu Petre, cărora li se povestiră cele petrecute dincolo la Ribaud, s-au pus şi ei să facă o percheziţie minuţioasă în camerele lor dar nu au găsit nimic. Era şi de aşteptat, doar nu poseda Matamba o întreagă fermă de reptile; cine ştie pe unde a mai găsit-o şt pe asta. În ultimele clipe, camarazii acordară mai multă atenţie percheziţiei camerelor, decât ferestrelor şi doctorul a fost acela care a fost auzit din camera lui, exclamând:

— Aici! Matamba este la fereastra mea!

Se repeziră cu toţi într-acolo şi priviră-n direcţia indicată, dar umbra de la geam dispăruse. De-afară se auzi un strigăt de surprindere, aşa cum îl scoate un om atacat în junglă, un strigăt animalic de teamă, fără nici un rafinament de civilizaţie.

Camarazii nu îndrăzniră însă să se repeadă la geam, să vadă ce se întâmplase. În dorinţa lui de răzbunare negrul ar fi putut arunca vreo armă, de undeva din întuneric şi nu avea sens să se expună pericolului fără rost. Deodată George scoase un strigă:

— Înc-o viperă!

În aceeaşi clipă, reaprinse lampa sa de buzunar, pe care o stinse cu câteva momente mai înainte şi pe care o ţinea în mâna stânga, în timp ce cu dreapta aruncă cu pumnalul pe care-l scoase cu iuţeala fulgerului de la cingătoare. Aruncase bine şi mai târziu, comisarul Ribaud de-abia contenise cu laudele la adresa lui George, care-l scăpase de muşcătura celei de-a doua vipere. Şarpele se mai zvârcoli încă o dată încolo şi încoace şi tânărul îi puse capăt agoniei cu un gloanţe din pistolul său.

Cu o privire încărcată de reproş, căpitanul se-ntoarse spre fiul său.

— Parcă spuneai tu singur George, că nu-i momentul să tragem acum cu arma?

Tânărul tăcu, roşindu-se dar reproşul părintelui său îl lovi adânc. Petre dispăru imediat, după împuşcătura lui George, în camera sa. Probabil că auzise şi acolo un zgomot suspect. Tovarăşii săi auziră imediat o înjurătură marinărească, urmata de cuvintele:

— Iarăşi a scăpat!

Petre remarcase cum Matamba, îi tăiase complet plasa de sârmă a ferestrei sale, vrând să pătrundă înăuntru. Dar tocmai pe când voia să apară complet în cadrul geamului, pentru a se strecura în cameră, apăruse Petre şi-l făcuse să dispară din nou în întuneric. Acum când se apropiară cu toţi la o distanţă de cel puţin doi metri, pentru a zădărnici orice atac, de geam, îşi dădură seama, cu câtă măiestrie tăiase negrul plasa de sârmă. Se gândeau chiar dacă nu este cazul să coboare cu toţi în grădină pentru a pune capăt acestui coşmar, când se auziră bătăi puternice în uşă. Din nou directorul hotelului, trezit în puterea nopţii, de împuşcătura lui George veni să se intereseze de mersul lucrurilor. De data asta venise însoţit în afara de personalul de serviciu şi de proprietarul acestuia, germanul Hermann. Acum lui Farrow îi era şi mai mare jenă de zgomotul pe care-l provocase împuşcătura lui George. Care avuse darul să deranjeze pe toată lumea.

Hermann era şi mai agitat decât membrii personalului său. Şi aici ieşi la iveală, talentul diplomatic al lui Ribaud, care prin gesturi şi cuvinte potrivite reuşi să-i calmeze pe proprietar, în jurul căruia se adunaseră deja mai mulţi oaspeţi ai hotelului, mai mult sau mai puţin îmbrăcaţi, în pijamalele lor.

Proprietarul hotelului dispăruse deja pe culoar, când o tânără bucătăreasă, însoţită de doi chelneri de culoare, impecabil îmbrăcaţi, în uniforma albă, le aduseră tuturor câte-o cafea Mokka tare şi fierbinte.

Un englez foarte serios, de altfel, scutură capul, recunoscător:

— Ce mai petrecere nocturnă!

Cu aceasta, pacea s-a reinstaurat în hotel. George şi cu Petre, ieşiră între timp afară, străduindu-se să ia urma negrului, cercetând cu de amănuntul în grădină şi mai înainte porţiunea din junii ferestrelor camerelor respective. Deşi au dat de o mulţime de urme de-ale negrului, pe acesta nu-l putură găsi.

Când se reîntoarseră în hotel, se adresă lui Farrow pentru a-l convinge pe comisar ca-n ciuda orei târzii din noapte, să-l roage pe poliţistul care-l avea în custodie pe Jules, să vină încă o dată la hotel. Poate că vor reuşi totuşi să-l prindă pe acest infractor deosebit de îndrăzneţ dacă-i vor lua urma numaidecât.

V
SFÂRŞITUL LUI MATAMBA

NU A DURAT MULT până ce poliţistul cu câinele, a sosit. Farrow îl rugă să lase mai liberă lesa câinelui, pentru a-i acorda acestuia mai mult spaţiu de manevră. Câinele îl conduse mai întâi prin grădină, depăşi zidul acesteia, traversară strada şi-aşa cum se petrecură lucrurile, până departe în stepă. Matamba luase aproape acelaşi drum ca şi data trecută.

Drumul a făcut brusc o cotitură spre dreapta. Comisarul le strigă însoţitorilor săi:

— Dacă nu-i o manevra înşelătoare, omul nostru a luat-o de-a dreptul spre râu, poate că şi-a ascuns acolo un canu. Dacă reuşeşte să-l găsească înaintea noastră, ne scapă din nou.

— Atunci trebuie neapărat să-l ajungem înainte de asta, strigă George agitat.

— Uşor de zis, dar greu de făcut, George, spuse tatăl său, grăbind totuşi ritmul marşului.

Un sfert de ceas, a durat până ajunseră la râu. Câinele se opri din nou adulmecând şi lătrând la valurile ce scânteiau în lumina lunii. Se părea că Matamba a reuşit să scape iarăşi Comisarul şi-a înăbuşit cu greu o înjurătură. Petre care avea o stare de spirit asemănătoare şi se apropiase între timp, se adresă comisarului.

— Deci din nou se pune întrebarea încotro a luat-o Matamba. Râul ăsta se varsă de-a dreptul în mare, domnule comisar?

— Nu, după ce iese din oraş, face o nouă cotitură şi se varsă într-un lac, care este atât de mare, încât poate fi el însuşi socotit drept o mare.

Acesta este alimentat numai de râuri subterane, după cum s-a stabilit, dar în apele lacului, trăiesc destul de mulţi crocodili.

— Curentul nu este prea tare, a fost de părere căpitanul. Numai cu ajutorul acestuia nu cred să fi reuşit să se deplaseze atât de repede, sunt sigur că s-a mai ajutat şi de vâsle. Dacă ajunge la lacul amintit poate că are amenajată vreo ascunzătoare prin preajmă şi-l vom căuta noi mult şi bine.

— În acest caz, câinele îi va lua urma din nou la lac, chiar dacă aici, se pare că a pierdut-o, îşi exprimă opinia şi îngrijitorul câinelui.

Comisarul care mai fusese odată în preajma lacului, ştia că acesta era înconjurat de tufişuri cu o vegetaţie extrem de bogată şi deasă. Un fermier bogat, care-şi făcuse din vânarea crocodililor o pasiune, îşi construi o căsuţă de vânătoare, chiar la marginea lacului.

— Poate că acum cabana cu pricina s-o părăginit de tot conchise, Ribaud. La sfârşitul relatări sale.

— Sau dimpotrivă, Matamba o fi pus-o din nou pe picioare, spuse doctorul Bertram. Daca negrul dorea un refugiu sigur, în afara oraşului, atunci acesta era cel mai simplu lucru de făcut, în felul acesta avea o portiţă de scăpare întotdeauna.

— Exclus nu este, ce-i drept, admise Ribaud.

Discuţia aceasta generală, despre eventualităţi şi posibilităţi nu era menita a-i aduce mai aproape de rezolvarea problemei, de aceea căpitanul propuse să pornească neîntârziat într-acolo, adică spre lac. Negrul îşi arsese locuinţa din oraş şi alta nu-i mai rămânea deocamdată.

— Poate că tot ce-a furat a depozitat acolo, se hazarda, din nou doctorul.

— Nu-i exclus nici asta, i-a dat iarăşi dreptate conciliantul Ribaud. Toţi se amuzară în sinea lor, cum comisarul a fost silit să pronunţe pentru a doua oară cuvintele astea.

— Dacă vrem s-ajungem la cabană, trebuie să traversăm râul. Aici nu-i cazul s-o facem, deoarece este destul de adânc. Am putea să-l trecem înot, dar sunt destui crocodili şi pe aici.

Dacă vă uitaţi cu atenţie, le puteţi vedea chiar boturile cum se înalţă din apa.

— N-am putea ocoli cumva lacul. Pentru a ajunge la cabană? A vrut să ştie căpitanul.

— Nu-i posibil, răspunse comisarul. Sau, dacă vreţi, ar dura ore întregi ca s-o facem întrucât pădurea se întinde foarte mult chiar în zona aceea. Pe cealaltă parte a râului există o cărăruie, pe care cu siguranţă omul nostru, a avut grijă s-o întreţină, dacă îşi face veacul în coliba părăsită.

— Mai degrabă n-aş folosi cărarea, spuse foarte serios căpitanul Farrow. S-ar putea ca Matamba să fi pus diverse capcane. Mai bine-ar

fi să ne croim o nouă cărare prin desiş.

— Deocamdată se pune problema de-a pleca de aici, cât mai repede, îi urgentă George. N-ar fi posibil să găsim sau să împrumutăm un canu de la băştinaşii ăştia?

— Puţin de-a lungul râului locuieşte un pescar, care are două căruţuri, cred că pescarul nu-i plecat încă de acasă, aşa că-i vom putea împrumuta ambele canu-uri propuse comisarul Ribaud.

Mica grupă o porni de-a lungul râului. La aproximativ un metru distanţă paralel cu acesta, se-ntindea o cărăruie destul de bine întreţinută şi care servea pescarului. Un sfert de ceas mai târziu, apăru coliba pescarului şi aşa cum este adesea văzut în aceste părţi ale Africii de sus, mica locuinţă era înconjurată de-o grădină de legume foarte atent lucrată.

Ribaud îl strigă pe pescar, pe nume, dar nu primi nici un răspuns. Atunci păşi în faţa şi a dat în lături paravanul care servea de uşă. Coliba însă era goală. Nici pescarul nici soţia sa, nu erau acasă.

— S-ar putea să fie în oraş, spuse Ribaud. Azi este zi de piaţă.

— Sunt cel puţin canu-urile la locul lor? întreabă George, nerăbdător. Camarazii căutară pe mal, dar nu găsiră canu-uri de pescuit. Ghinion curat!

— Nu ne rămâne nimic decât să facem ocolul, pe care am vrut să-l evităm, prin pădure, zise Bertram, privindu-şi picioarele pe care le forţase destul în ultimele două zile. De ne-am putea odihni cel puţin o oră! Dai la ce ne-ar ajuta?

— Poate că am putea înota spre celălalt mal, spuse Petre. Am putea s-alungăm crocodili prin câteva împuşcături, sau să-i ucidem. Ceilalţi vor fi ocupaţi să-i sfâşie pe cei răniţi şi astfel vom face economie de câteva ore şi-o să ne curţăm şi picioarele!

— De când eşti tu împotriva mersului pe jos Petre, întreabă râzând căpitanul Farrow.

— Împotriva mersului pe jos nu sunt, dar sunt pentru economisirea timpului. Hoţul a câştigat şi aşa destul avans, pentru a nu-i mai acorda altul acum.

— Ai dreptate Petre şi totuşi uiţi un lucru. Matamba ar putea auzi împuşcăturile noastre şi atunci ar şti imediat că suntem pe urmele lui.

— Mai bine-ar fi să ne construim o plută care să ne ducă la vale. Material cred că există pe aici prin împrejurimi, întrucât şi pescarii îl pot folosi, dată fiind aglomeraţia de aligatori de aici, se amestecă în discuţie din nou George.

— Nu avem nevoie decât de două trunchiuri mari de copac şi beţe de bambus şi pluta noastră va fi gata. Poate că ne poate transporta pe toţii. Să-ncercăm, spuse din nou doctorul.

— Ai avut o idee bună George, îl laudă căpitanul pe fiul său. La treabă băieţi! Petre taie câteva beţe de bambus! Vezi acolo la vale,

sunt unele foarte lungi şi puternice!

Petre s-a grăbit să îndeplinească ordinul căpitanului, George îi însoţi dându-i o mână de ajutor. Zece beţe de bambus groase au fost bine legate şi pluta a fost repede gata şi cu ajutorul poliţiştilor francezi o puseră pe apă.

— Chiar până la lacul cu pricina nu ne vom putea folosi de pluta noastră. În apropiere sunt atât de mulţi crocodili, încât există pericolul s-o răstoarne. Dar pentru traversare, este excelentă. Poate ar fi mai bine să traversăm de două ori, spuse Ribaud.

— De cealaltă parte, începe imediat cărarea care duce la cabană? a vrut să ştie căpitanul.

— Nu, domnule căpitan. Dar tufişurile, aşa cum se poate vedea de aici sunt destul de rare. Pădurea se-ndeseşte după vreo doi kilometri. De-acolo începe cărarea propriu zis pe care o bănuiesc ca şi-a făcut-o Matamba.

— Cât de adânc în pădure este amplasată cabana, întreabă căpitanul. Trebuie să ne croim şi de-acolo cale prin tufişuri?

— Poate vreo sută de metri aprecie comisarul.

— Nu se poate merge chiar pe lângă marginea lacului?

Comisarul se gândi câteva clipe.

— Nu prea pot spune cu exactitate, domnule căpitan. A trecut ceva vreme de când n-am mai fost pe acolo. Dar chiar de-ar fi aşa, la marginea lacului peste tot sunt crocodili. Dacă trecem pe-acolo, se vor arunca repede de pe mal în apă. Făcând atâta tărăboi, că Matamba ne va auzi cu siguranţă.

— În regulă haideţi să pătrundem în desiş, spuse căpitanul, nu tocmai cu inima uşoară.

La început traversară cursul de apă, Petre, George, Ribaud şi poliţistul cu câinele. Petre veni cu pluta înapoi pentru a-i lua pe căpitan şi pe doctorul Bertram. Între timp George îl întreabă pe comisar, mai multe amănunte despre cursul râului. În cele din urmă, spre spaima francezului, spuse:

— Voi propune tatălui meu, să mă lase pe mine, să vin cu pluta de unul singur. Mi se pare mai bine să-l luăm pe Matamba din două părţi prin surprindere. Aşa poate-l vom prinde.

Cu ochi holbaţi, comisarul se-ntoarse spre George spunând:

— Ştii la ce pericol te expui? Dacă pluta se răstoarnă eşti cu desăvârşire pierdut. Dacă aligatorii te atacă, nu serveşte la nimic dacă le răspunzi cu focuri de armă, chiar bine ţintite. Să nu mai spun că-n acest caz se va alarma şi Matamba, tocmai ce dorim să evităm.

Căpitanul nu împărtăşi pe de-a-ntregul obiecţiile francezului, dar spuse că şi el să ia loc pe plută. Petre fiind cel mai puternic om al micului grup, trebuia să meargă prin desişuri pentru a ajuta la croirea noi poteci.

— Ne despărţim deci domnilor, pentru o scurţi bucată de timp. Dar ne vom revedea curând. Toate cele bune, le adresă căpitanul celor doi francezi.

Ribaud voi să obiecteze din nou. Dar Farrow nu-l mai asculta, se urcă în pluta primitiva unde deja George se şi instalase comod.

Cei doi mânară pluta încetişor de-a lungul malului, în timp ce doctorul Bertram, Petre şi cei doi francezi, o luară pe uscat.

După douăzeci de minute camarazii rămaşi pe uscat nu mai fură în stare să ţină pasul cu pluta. Farrow încetini mersul plutei şi-i strigă comisarului:

— Noi vom aştepta aici, până ce cred eu, c-aţi pătruns suficient de adânc în pădure. Vrem doar să ajungem cam deodată la cabană.

Cuţitul lui Petre lucra acum cu o repeziciune de neînchipuit, în jos, la dreapta şi la stânga, ferindu-se să facă prea mult zgomot. Odată Petre se opri şi lasă lumina lămpii sale de buzunar să se fixeze asupra unei săgeţi care era aruncată undeva pe jos. Vârful săgeţii era îndreptat spre cărarea pe care o folosea de regulă Matamba.

— Asta-i o cursă, mormăi bunul uriaş ca pentru sine. Bine că nu am călcat pe ea. Vârful pare uns cu o substanţă galbenă.

— Otravă, stabili doctorul Bertram.

Petre o apucă calm cu stânga de coadă şi-o depuse undeva pe pământul umed al păduri.

— Aşa! În felul acesta nu va mai face rău, oftă el mulţumit, încetul cu încetul, pătrunseră mai departe, lui Petre revenindu-i partea cea mai importantă şi mai grea a lucrului.

După o vreme, pădurea se mai rări, vegetaţia se-mpuţina din ce în ce, lianele nu mai erau atât de dese şi de încolăcite, aşa încât îşi putură grăbi simţitor ritmul de mers. Cam după o jumătate de oră se găseau la marginea luminişului, în mijlocul căruia se afla construită cabana.

La dreapta se răsfrângea lumina luni pe apa lacului, unde din loc în loc apăreau puncte întunecate: erau capete de crocodili.

Camarazii se opriră câteva momente, după care Ribaud şopti.

— Mă tem pentru soarta căpitanului şi-a fiului său. Să mergem însă să vedem dacă Matamba se află în cabană. După aceea vom lua barca acestuia şi-i vom ieşi pe râu în întâmpinarea căpitanului.

Cu precauţie mare se apropiară de căsuţa din luminiş, dar doctorul calcă totuşi o creangă uscată care trosni îngrozitor, în liniştea care domnea în luminiş.

În deschizătura cabanei apăru acum silueta uriaşă a negrului Matamba. Se uită împrejur şi văzu la lumina lunii cele patru siluete care stăteau aplecate.

Matamba dispăru pentru o clipă înăuntru, apăru apoi iarăşi, aruncând o suliţă grea spre grupul celor patru, dar Petre a făcut o

mişcare îndemânatica şi evită lovitura suliţei în ultima clipă, astfel încât suliţa s-a înfipt în pământul umed al pădurii. Negrul scoase un strigăt de mânie, socotindu-se pierdut de acum.

— Cum să-l ademenim să iasă de acolo? întreabă comisarul, pitit încă, comic, aşa încât să ofere cât mai puţin ţintă adversarului său.

Deocamdată Matamba dispăruse din cadrul uşi.

— N-avem ce face, trebuie să intrăm după el în colibă, spuse Petre. Suntem patru inşi şi doar nu ne om teme de un singur om chiar dacă este deosebit de periculos. Cu pistolul pregătit, timonierul păşi hotărât pragul mici cabane. Nimic nu se mai mişca acolo.

— Cabana este goală! exclamă Petre, întorcându-se spre francezi. Mai are cabana asta şi altă ieşire?

Înainte de-a putea răspunde, doctorul Bertram i-o luă comisarului înainte.

— Uite-l acolo! S-a urcat deja în barcă.

După câteva secunde, acesta dispăruse din vedere, topindu-se în întuneric.

— Ei şi acum, întreabă comisarul?

— Iată-l din nou! strigă Petre. Într-adevăr Matamba venea îndărăt. Probabil că-i văzuse pe căpitan şi pe George apropiindu-se cu pluta. Nu voia să se lupte cu doi albi înarmaţi cu arme de foc, asta era uşor de înţeles.

— Ce-o face acum? se-ntreabă mai departe nerăbdător şi curios comisarul.

Dar răspunsul nu se mai lasă aşteptat. Doi crocodili pe nesimţite se apropiaseră, în vreme ce el privea spre albi şi îl atacară pe nepregătite pe Matamba. Barca se clătină, apoi se răsturnă.

Clipocind, făptura uriaşă a negrului, căzu în apă, dar crocodilii care se aflau foarte aproape nu-i mai oferiră nici o şansă de scăpare.

Aşa se sfârşi cu „Spaima din Loango” care păşi în cealaltă lume de-o manieră cum nici nu gândise şi fără multă vâlvă. Poate că acolo nu există fapte rele şi patimi omeneşti. Nimeni nu mai putea afla acum ce urmărea negrul prin jafurile sale şi cum dorea el să valorifice lucrurile furate. Voia oare să meargă în altă ţară, unde să pună bazele unei întreprinderi sau afaceri proprii? Motivul faptelor sale a rămas pentru totdeauna un mister.

Pluta primitivă pe care se găsea căpitanul Farrow împreună cu fiul său se apropia tot mai mult, foarte aproape de trestiile lacului şi păpurişul omniprezent. Avură ceva de furcă cu stabilitatea plutei, după întâmplarea care duse la scufundarea bărci lui Matamba. Valurile care s-au format ameninţau acum să le răstoarne pluta.

Camarazii răsuflară uşuraţi numai după ce, cei doi puseră piciorul pe pământul solid. Tăcuţi, îşi strânseră mâinile.

— Matamba şi-a meritat soarta. Noi n-o să-l mai condamnăm şi

altfel de acum înainte numai Dumnezeu ştie ce l-a mânat să facă ce-a făcut şi să devieze de la drumul cel drept. Comisarul mulţumi tuturor pentru ajutorul dat cu prilejul nimicirii acestui bandit.

Nu mai era cazul să răspândească în oraş vestea morţii lui Matamba, întrucât se ştia deja că pierise în incendiul declanşat la locuinţa sa.

Numai în hotelul al cărui proprietar era domnul Hermann. Se ştia de către, director şi personal despre soarta adevărata a hoţului. Asta pentru a-i linişti pe viitor.

Adresându-se acum lui Ribaud, Farrow îi spuse:

— Vă rugăm în numele meu şi ai colaboratorilor mei, să nu ne menţionaţi în raportul dumneavoastră. Instanţele superioare nu trebuie să ştie ce rol am jucat aici. Autoritatea locală va ieşi întărită dacă numele noastre nu vor fi menţionate.

— Înţeleg, îl asigură Ribaud.

Într-o ascunzătoare, aproape de colibă găsiră toată prada adunată de Matamba. Obiectele de preţ vor putea în cea mai mare parte să fie înapoiate proprietarilor de drept. Ribaud devenise cu prilejul afaceri Matamba şi a rezolvării cazului de furt cu recuperarea integrală a bunurilor furate, foarte preţuit şi respectat în oraşul său.

Înapoiaţi la hotel, proprietarul acestuia voi să dea o masa festivă în onoarea oaspeţilor săi, care au pus capăt „Spaimei din Loango”. Au fost invitaţi de asemenea Ribaud şi poliţistul ce avea în stăpânire, câinele poliţist.

Camarazii însă dispărură pe nesimţite aşa încât lui Ribaud îi reveniră toate onorurile.

În timp ce în sala de festivităţi a hotelului se mai ciocneau paharele, camarazii s-au înapoiat cu barca lor de aluminiu la submarin, unde-i aştepta deja întregul echipaj.

Aventurile submarinului Dox 220

Hans Warren

I
UN ZVON CIUDAT

PRORA SUBMARINULUI DOX, despica oglinda albastră a mării, care părea în acel moment încremenită.

Traversau golful Biafra şi-n stânga lor se găsea o mică insulă, Principe.

O briză abia perceptibilă adia, răcorindu-le faţa căpitanului, fiului său, precum şi uriaşului ajutor de timonier, Petre, care stăteau cu toţii în turn lângă Plundow, timonierul. Dar briza de-abia încreţea suprafaţa întinsă a apelor. Farrow zise:

— Rar întâlneşti o mare atât de liniştită pe coasta Africii de Vest. De cele mai multe ori în acest sezon, Atlanticul turbează nu alta!

— S-ar putea crede că ne aflăm undeva în mările sudului, în apropierea Insulei Odihnei, adaugă Petre Uriaşul, uşor visător. Apropo, când ne vom întoarce acolo domnule căpitan?

— Poate că peste doua săptămâni. Mai vreau să mai vedem câte ceva din continentul african. Cu camarazii noştri de pe Insula Odihnei, putem lua legătura în fiecare noapte pe unde scurte, pe lungimea de undă convenită. Aş prefera să ocolesc America de Sud şi de acolo să mă întorc în Oceanul Pacific, răspunse căpitanul.

— Da, tată, ar fi minunat; aşa am cunoaşte puţin din lumea asta, striga George repede entuziasmat.

— Numai puţin şi tot ar fi bine, râse Petre, amuzat.

— În special junglele Amazonului şi ţinuturile sălbatice din Ţara Focului, mai adaugă George.

— E plăcere să mai vizitezi întotdeauna, locurile pitoreşti şi dragi, chiar dacă le cunoşti întrucâtva, continuă George. Plundow, timonierul, arată spre tribord, direcţie în care privise de-o bună bucată de timp.

— Ce-i acolo, Plundow? îl întreabă căpitanul.

— Se vede un punct multicolor, acolo-n depărtare, spuse acesta, arătând cu mâna, undeva în dreptul lor.

George care privise cel dintâi în direcţia indicată de timonier, remarcă:

— Arată de parcă ar fi o meduză, sau ceva asemănător, tată. Ia te uită, apare şi dispare. Dar nu, nici vorbă de meduză, arată mai degrabă cu o minge colorată.

Căpitanul îi făcu timonierului un semn şi acesta îndreaptă vasul drept în direcţia cu pricina unde scânteia punctul ăla pestriţ. Curioşi camarazii priviră acum spre ciudatul obiect, care se legăna pe suprafaţa albastră a mării, încoace şi încolo.

Când Dox-ul se apropie la o distanţă de vreo şaptezeci de metri,

doctorul Bertram care gira pe vas atât funcţia de medic cât şi de cercetător ştiinţific şi colecţionar şi care tocmai se urcase în turn strigă, după ce-şi duse ocheanul la ochi:

— Dar asta este carapacea unui argonaut de tip Nautilus şi încă un exemplar minunat. Dar nu cred că animalul să fi supravieţuit; prea se leagănă fără sens încolo şi încoace. Dar dacă carapacea ar fi goală, s-ar scufunda fără îndoială.

— Haideţi, s-o cercetăm mai îndeaproape domnule căpitan!

— Păi cam asta şi facem. Poate că găsim ceva deosebit în carapacea aia, răspunse preocupat căpitanul.

George şi dispăruse pentru a aduce plasa cu coadă lungă, pe care o aveau pregătită întotdeauna la bord, tocmai pentru a le servi în astfel de ocazii şi a putea pescui obiectele ciudate care apăreau uneori la suprafaţa mării. George se apleacă peste balustradă şi Plundow cârmi vasul cum putu mai bine, până ce tânărul reuşi sa pescuiască straniul obiect.

În timp, ce se-ntorcea în turn, acesta confirmă bănuiala doctorului.

— Domnul doctor a avut dreptate, striga uimit George. Extraordinar! Păi, carapacea asta a fost cârpită, pe alocuri.

— Atunci e un fel de sticlă plutitoare, se hazarda Petre din turn.

George îşi duse carapacea la ureche şi-o mişca încolo şi încoace.

— Da. Petre, hârşâie ceva înăuntru!

Între timp George ajunse în turn alături de camarazi.

— Ia dă-ncoa obiectul, George, să-l putem privi şi noi! zise căpitanul fiului său care i-l dete imediat.

— Ia te uită domnule doctor! Carapacea asta este lipită cu răşină, ca să nu poată pătrunde apa.

Doctorul luă carapacea din mâna căpitanului, atenţionându-l:

— Trebuie să umblăm cu multă precauţie când o deschidem. Dacă ar fi să fim tot atât de romantici, pe cât e George ne-am putea aştepta ca înăuntru să fie închis un animal mic, dar deosebit de otrăvitor şi periculos.

— Dar, domnule doctor, râse George, un animal nu hârşâie aşa închis în cutia asta!

— Am trăit noi şi mai şi, dragă George! De câte ori am descoperit în cazuri similare scorpioni sau şerpi otrăvitori. Găsitorii unor astfel de relicve n-au fost întotdeauna recompensaţi cum se cuvine.

— Să sperăm că nu se va aplica şi-n cazul nostru, mormăi Petre. Doctorul luă din nou obiectul în mână şi-l mişcă încolo şi-ncoace. Procedând ca mai înainte, George.

— Hâm, nu pare să fie vreun animal într-adevăr, închis, după cum hârşâie înăuntru, aş crede că mai degrabă sunt nişte documente sau pur şi simplu hârtie.

— Nu ne mai fierbe şi dumneata acum, spuse Farrow. Scoţându-şi

briceagul, pe care i-l înmână doctorului. Deschide-o te rog!

Cu multă îndemânare şi precizie de adevărat chirurg doctorul practică o tăietură subţire în carapacea găsită şi care avea o formă ovală. Într-adevăr, înăuntru se afla o bucată de hârtie, pe care doctorul o înmână lui George. Proprietarul de drept al carapacei pe care el o pescuise.

Acesta despături bucata de hârtie, care fusese ruptă fără îndoială dintr-un caiet de notiţe şi strigă imediat ce aruncă o plivire scurtă asupra celor scrise acolo.

— Un anume John Fields scrie aici în engleză. „Sunt prizonier împreună cu fiica mea, la capătul de sud al insulei Fernando Poo. Salvaţi-ne!”

Camarazii se uitară cu surprindere unii la alţii. George a fost primul care a rupt tăcerea:

— Omul a avut noroc c-am găsit noi mesajul. Doar o să-l ajutăm pe nenorocitul ăsta şi fiica lui, nu-i aşa tată?

— Plundow, ia-o puţin spre vest, comandă căpitanul care pare-se şi luase o hotărâre încă în clipa aceea.

Ori de cate ori era un om în pericol, era gata doar să-l ajute, chiar cu preţul propriei sale vieţi. Şi cu camarazii de pe Dox, nu se petrecea altfel.

— Aşa, deocamdată ajunge! strigă Farrow timonierului său. Acum o să trecem foarte aproape de capul de sud-vest al insulei Fernando Poo.

Căpitanul dădu ordinul de putere maximă la motoare, încă înainte de-a ajunge în dreptul insulei Fernando Poo, trebuiau însă să alcătuiască un plan de bătaie.

— Cine-ar putea să-i ţină pe oamenii aceştia prizonieri? întreabă George. Acest domn Fields ar fi putut să fie mai explicit.

— Poate că n-a avut timp destul sau posibilităţi, îl apară pe necunoscut, doctorul Bertram. O să facem cercetările noastre, fireşte cât mai discret cu putinţă.

Dox-ul zbura acum pe suprafaţa liniştită a apei. Spre seară le apărură în faţă conturile piscului Santa Isabel, cel mai înalt munte de pe insulă. Căpitanul reduse puterea motoarelor vasului său la un sfert pentru a le opri cu totul apoi, întrucât de-abia pe timpul nopţii intenţiona să se apropie de insulă. Poate că se aţineau bărci de pescuit în apropierea insulei, cărora Dox-ul le-ar bate imediat la ochii.

Şi bănuiala căpitanului se adeveri. Prin ochean putură, destul de curând, descoperi un şir întreg de puncte mici care se dovediră a fi bărci de pescuit. Farrow dădu marinarilor de cart consemnul să dea alarma imediat ce ar observa în apropierea lor vreun vas cu aburi, pentru a se putea scufunda repede.

— Va trebui să aşteptăm aici până se-ntunecă, se adresă căpitanul

fiului său, care privea cu melancolie spre piscul îndepărtat al muntelui Santa Isabel, de pe insulă. Poate că vom găsi şi-un golf adecvat, unde să ne putem ascunde mai bine. Santa Isabel se află-n partea de nord a insulei şi trag nădejde că aici în sud, vom putea trece mai repede neobservaţi.

Dacă Fields şi fiica sa, sunt prizonieri ai autorităţilor insulei, atunci cu siguranţă că se află într-o temniţă a garnizoanei, tocmai în zona unde-i Santa Isabel. Dar Fields precizează ca se află tocmai în partea opusa, adică în sud.

— De-aici s-ar trage concluzia că sunt prizonieri probabil la niscaiva bandiţi, gândi George cu voce tare.

Farrow care se gândise la acelaşi lucru, ajunsese şi el la o concluzie asemănătoare.

— Nelegiuiţii probabil că-i ţin ascunşi şi încă foarte bine. Nu ne va fi uşor să-i găsim.

— Să sperăm că n-o să fim nevoiţi să străbatem pădurile insulei, gândi George mai departe.

— Se pare că Fields a reuşit cel puţin odată să ajungă până la mare. Mai întâi a trebuit să găsească carapacea unui argonaut de tip Nautilus, apoi să aibă acces în pădure, pentru a lua răşină, ca să lipească carapacea.

Abia apoi s-a întors ţărm şi şi-a încredinţat mesajul mării. Va trebui să-ncercăm cu ajutorul unei bărci de aluminiu, să ajungem chiar în timpul zilei şi să cercetăm coasta de-a lungul ei. Poate că dăm în felul acesta peste nişte urme, care să ne permită, cercetări mai amănunţite în jurul insulei.

— Astfel căutarea nu e menită să dureze puţin, replică George gândurilor părintelui său.

Farrow mai aşteaptă două ore, până să se apropie de ţărm. Între timp, cea mai mare parte a bărcilor de pescuit se întorseseră acasă.

Farrow ar fi vrut să descopere prin ochean un golf în care să se adăpostească, dar odată cu lăsarea întunericului, fireşte că acest lucru nu-l mai putea face.

Coasta părea sălbatică şi fragmentată. Bărcile de pescuit dispăruseră în spatele unei limbi de pământ.

De aceea Farrow îşi conduse Dox-ul spre vest, întrucât nu voia să se apropie prea mult de limba de pământ de unde putea fi văzut întâmplător. În spatele acestei porţiuni de pământ, s-au adăpostit cu siguranţă bărcile de pescuit gândea căpitanul.

Întunericul căzu chiar în clipa când căpitanul a descoperit un mic golfuleţ, bun pentru planurile sale. Luna apărea de-abia pe la miezul nopţi şi chiar atât de mult nu intenţiona căpitanul să lase să treacă şi să nu se pună la un adăpost sigur. Dox-ul „pipăia” înaintarea sa. Marinarii din sala maşinilor îşi ţineau mâinile pregătite pe manivele,

pentru a fi gata de intervenţie la comanda căpitanului şi-a putea manevra elicea în sens contrar.

Farrow nu cunoştea fireşte adâncimea apelor de aici. Hărţile pe care le avea nu-i dădeau informaţii suficiente. Era însă de aşteptat ca să fie stânci răzleţe periculoase sau bariere de coralii, judecând după conformaţia general accidentată a coastei. Dacă acestea mai erau mascate şi de apă, atunci puteau fi cu atât mai periculoase, putând deveni chiar fatale, în anumite împrejurări, Dox-ului.

Farrow măsură adâncimea apei la mal şi stabili că submarinul se poate scufunda în voie la zece metri şi încă mai rămânea o distanţă mare până la fundul apei. George vru să meargă la proră pentru a vedea prin fereastra încasabilă, construită de inginerul Hagen şi de acolo să privească înaintea sa. Farrow îl opri însă, conştient că fără a pune în funcţiune puternicul reflector montat la bord, cu greu ar fi putut distinge ceva, iar s-o facă, ar fi fost periculos întrucât lumina reflectorului i-ar fi putut trăda uşor.

Submarinul se apropie tot mai mult de insulă, fără a întâmpina piedici. În cele din urmă dădu comanda de oprire. Se găsea într-un golf micuţ, care-i oferea însă un adăpost suficient. La bord a început, fireşte, agitaţia dar totuşi silenţioasă. Câţiva marinari începură să monteze o mică barcă de aluminiu a căror componente fură aduse din magazia Dox-ului. Ceilalţi începură să sondeze apa din jur, pentru ca la lumina zilei, a doua zi, dacă vor fi siliţi de împrejurări să se scufunde, s-o poată face fără grijă.

Farrow postă santinele la provă pentru pază care trebuia să de-a alarma în caz de pericol.

După părerea căpitanului golful era într-un loc foarte bun şi convenabil. Iar adâncimea era potrivită, fundul mării era tare, format din pietre, nefiind astfel pericol de împotmolire.

— Până aici am avut noroc! Să sperăm că şi pe viitor vom avea parte de el. Vom face o echipă de avangardă, la care vor lua parte doctorul Bertram şi Petre, în afară de mine şi George, pentru a cerceta terenul.

Trebuie localizate colibele de pescari. Apoi ne vom da seama dacă golful în care ne aflăm noi acum este vizitat sau nu. Va trebui poate să ne croim o cărare nouă, în caz că cele existente sunt folosite prea des, apoi vom lua numai pistoalele, armele grele le lăsăm aici, căci ne-ar reduce mobilitatea. Atenţie George cum manevrezi lampa de buzunar. Fă uz de ea cât mai puţin cu putinţă.

Barca e lansată la apă deja, să pornim, încheie căpitanul.

Cei patru camarazi urcară repede-n barca de aluminiu şi Petre trecu la vâsle. Uriaşul îndreaptă barca de aluminiu spre malul care avea o lăţime de vreo cincizeci de metri, plaja fiind presărată cu nisip fin şi-o mulţime nesfârşită de muşchi şi alge.

Mai încolo, începea pădurea care părea foarte deasă şi-acum George, după ce examină liziera de unde începea această vegetaţie luxuriantă, zise:

— Dacă Fields şi-a încredinţat mesajul mării tocmai aici unde am acostat noi acuma, atunci se chemă cam avut într-adevăr noroc.

— Nu zi hop până nu treci puntea, George, dacă nu vrei să fi dezamăgit, îi mai potoli elanul tatăl său.

Ochii camarazilor se obişnuiseră între timp cu întunericul. Încetul cu încetul se mişcau înainte, nisipul alb al plajei reflectând puţin lumina stelelor, cerul fiind spuzit de ele. La marginea pădurii însă se făcu întuneric beznă, astfel încât căpitanul hotărî:

— Nu vom mai putea înainta fără lumina lămpilor noastre de buzunar. Aveţi însă grijă să acoperiţi lentilele cu mâna, pentru a nu face mai multă lumină decât e strict necesar. Să sperăm că dăm peste o potecă pe care putem merge. Patru dâre subţiri de lumină filtrată printre degete, lunecau peste trunchiurile şi frunzele copacilor apropiaţi până ce reuşiră în sfârşit să găsească o spărtură în desiş.

Era evident că pe aici îşi croise o fiinţă drum şi nu de mult fiind că crengile erau încă verzi iar frunzele nu se ofiliseră. Chiar la lumina fantomatică a lanternelor, camarazii putură stabili măcar atâta lucru.

— În spatele tufişurilor se deschide o potecă, anunţă George.

— Cred că duce exact la satul de pescari, ţinând cont după direcţie spuse Farrow.

— Greu de crezut că un bandit ar putea ţine prizonieri într-un astfel de sat de pescari, zise Petre.

— Dacă aparenţele nu înşală, plaja asta e vizitată destul de des de către locuitorii satului şi-a făcut cunoscută părerea doctorul.

Poate că dac-am căuta mai cu atenţie am da de plasele de pescuit.

— Dacă această potecă duce într-adevăr la satul de pescari, atunci Dox-ul nostru nu mai este atât de sigur în adăpostul lui şi s-ar impune să-i căutăm o ascunzătoare mai potrivită, spuse îngrijorat căpitanul.

— Cred că golful nostru e cu precădere foarte bogat în peşti, puse doctorul jar peste foc.

George se strecură, pe potecă, examinând cu atenţie totul în jur. Mai întâi constată că aceasta e destul de îngustă şi de neîngrijită, ceea ce contraziceau afirmaţiile anterioare, cum că ar fi fost folosită de pescari. Dac-ar fi fost aşa, ar fi arătat cu mult mai îngrijită şi-n orice caz ar fi fost mai lată.

Gândurile lui George zburară din nou la Fields. Să fi lucrat englezul undeva aici pe plajă? Dacă ar fi aruncat carapacea de Nautilus din zona asta în mare, atunci asta ar concorda bine cu direcţia în care a fost găsită, ţinând cont şi de curenţi marini.

Poteca ducea într-adevăr vreo sută de metri în direcţia satului de pescari, dar după aceea făcea o cotitură în unghi drept schimbându-şi

direcţia, spre lanţul muntos din interiorul insulei.

George se opri, aşteptând până ce tatăl său, care-i călca pe urme, îl ajunse şi-i şopti:

— Nu ţi se pare, tată, că poteca arată de parc-ar fi folosită doar de un singur om?

Crengile sunt rupte în direcţia golfului nostru, dar şi în direcţia contrară. Petre care examinase cu atenţie pământul, zise:

— Aici au stat de curând doi oameni. Unul avea un picior mare pe când celălalt unul mic, călcătura parcă-i de copil.

George se grăbi să lumineze şi el cu ajutorul lămpii sale pământul de pe potecă, în locul arătat de Petre.

Omul cu piciorul mare a călcat în urma celui cu piciorul mic după cum arata urmele. Căpitanul, care căutase în altă parte a potecii, veni şi el cu o explicaţie:

— Aici la mine ambele urme, o iau în ambele direcţii. Omul cu picioruţ mic s-a-ndreptat mai întâi spre mare, după care s-a înapoiat. După aceea omul cu piciorul mare a repetat acelaşi parcurs.

George se gândi puţin după care spuse:

— Dacă ar fi fost într-adevăr Fields, lucrurile s-ar fi petrecut poate aşa: Fields s-a strecurat spre golf, pentru a-şi putea pune mesajul în carapacea de Nautilus şi a-l încredinţa mării. Omul care-l păzea a prins de veste, a alergat după el, l-a găsit şi l-a obligat să se întoarcă.

Doctorul Bertram care ascultase numai, luminând la rândul lui terenul zise:

— Lucrurile s-ar fi putut petrece şi aşa. Piciorul mic s-a înfipt adânc în pământ, ca şi cum s-ar fi opus intenţiei de-a merge înapoi. Aici, iată, a făcut o săritură, de parcă ar fi fost împins din spate.

George era convins că dăduse de urmele lui Fields.

II
CĂUTĂRI ANEVOIOASE

GEORGE O PORNI cu elan pe potecă înainte. Se feri să păşească peste crengi uscate, pentru a nu face zgomot şi a se trăda astfel. Pe parcurs nu se putu abţine să nu se gândească la Fields şi la fiica sa şi la cel care-i ţinea prizonieri. Putea să fie vorba de-un singur bandit, sau de-o mica bandă, care trăia tocmai din sumele de răscumpărare primite de la turişti răpiţi.

Când din întâmplare unul din cei patru camarazi călcă totuşi pe o creangă uscată, trosnetul îi făcea să încremenească preţ de câteva minute, înainte de a-şi relua drumul. După o jumătate de oră de mers, pădurea începu să se rărească, drumul începu să urce şi-ncepură să apară stânci răzleţe care le presărau calea.

Insula Fernando Poo care aparţine Guineei Spaniole, este foarte

muntoasă şi departe tronează masivul cu vârful Santa Isabel, cea mai înaltă culme a insulei. Odată, doctorul Bertram se opri pentru a spune:

— Dacă mergem tot aşa şi urcăm mereu, va fi greu să dăm de ascunzătoarea omului care-l ţine pe Fields prizonier. Terenul oferă foarte multe posibilităţi de mascare.

Căpitanul nu putu decât să fie de acord cu spusele doctorului şi se temea chiar că, dacă urmele încetează, atunci cu atât mai greu le va fi sus, în terenul stâncos, să le descopere iarăşi; vor trebui să se bazeze pe instinct şi noroc doar.

— Poate că vom descoperi o lumină sau un foc oarecare al aşezării respective şi astfel ne vom putea orienta, îi consolă George.

— Dacă căutările noastre vor reclama mai mult timp decât e necesar, sau am gândit noi înşine că este necesar, va trebui să-i înştiinţăm pe cei rămaşi pe Dox, le reaminti Farrow.

— Unul dintre noi va trebui să meargă să le dea de ştire, în timp ce, ceilalţi or să-l aştepte, găsi George o soluţie.

Căpitanul a fost de părere să-şi reia marşul şi asta şi făcură. Plantele şi copaci se răriseră considerabil, urma pe care o luaseră camarazi, de-abia se mai distingea. În cele din urmă George se opri şi spuse:

— Am ajuns la capăt! Nici o urmă nu se mai poate distinge. Doar n-o să mergem de-acum la întâmplare?

— Dacă mai urcam puţin cu siguranţă că pădurea se termina de tot. Poate vom avea de-acolo ceva mai bună perspectivă asupra întregi regiuni, interveni doctorul Bertram.

George păşi resemnat mai departe. După o bucată de vreme, se opri şi arată spre o bucată de pământ aflată la poalele unui copac uriaş şi zise:

— Suntem pe drumul cel bun, uitaţi-vă din nou au apărut urme. Urcăm mai departe. După aproximativ un kilometru copacii se terminară şi dintre tufişuri apărură doar câţiva puteţi. Înaintea sa însă se înălţa un drum de stâncă de vreo două sute de metri. După acest urcuş, la câţiva kilometri depărtare se ridica piscul Santa Isabel. Acesta era deplin luminat de astrul nopţi, în timp ce camarazii se aflau încă în întuneric. Era un tablou fascinant, pe care camarazii, membri ai echipajului Dox, îl gustară din plin. În cele din urmă căpitanul spuse:

— Chiar dacă peisajul care se desfăşoară înaintea noastră este feeric, o veşnicie tot n-o să putem sta aici, trebuie să chibzuim ce vom face pe viitor. Acum consider necesar ca unul dintre voi să facă cale întoarsă, pentru a-i da de ştire lui Rindow. Ei, ce părere aveţi, tragem la sorţi! În mod curios doctorul Bertram se oferi singur să duca mesajul celor de pe submarin. El spuse că se putea bizui din nou pe picioarele sale, aşa că puteau să-i încredinţeze misiunea asta. Dacă

ceilalţi trei se vor întâlni cu locuitorii acestei insule, se vor putea înţelege în franceză sau spaniolă astfel încât prezenţa lui nu mai era necesară. Întreabă numai în legătură cu-n semnal, la care ar putea conveni, dacă s-ar impune ca Rindow să intervină cu alţi camarazii în ajutor. Farrow îi răspunse să ia de pe bord un pistol cu rachete luminoase şi să-i spună primului ofiţer Rindow, că la semnalul unei rachete luminoase de culoare roşie să intervină neapărat în ajutorul căpitanului, în fruntea unui comando de zece oameni. Ca să nu piardă urma căpitanul va face semne cu creta, pentru a-i uşura urmărirea. După un scurt rămas bun, doctorul dispăru pentru a face drumul înapoi, drum pe care-l parcurseră până aici împreună.

— Poate că n-ar fi stricat ca Petre să-l însoţească pe doctor. Atunci ar fi mai sigur doctorul pe drumul de întoarcere. Până la înapoierea celor doi, noi am mai fi zăbovit prin preajmă făcând cercetări.

— Domnul doctor, va reuşi şi singur s-o scoată la capăt încearcă George să înăbuşe teama crescândă a tatălui său în privinţa sorţii doctorului Bertram. Căpitanul nu era hotărât să-şi continue marşul. Din timp în timp se oprea pentru a marca cu creta albă, drumul pe care o apucaseră. George o luase înainte ca de obicei în asemenea împrejurări. Se uita în toate părţile întrucât spera să poată vedea pe undeva vreo lumină care să-i trădeze o aşezare omenească. Drumul a devenit din ce în ce mai greu, pentru că aici urca, aici cobora, bolovani de toate mărimile le barau calea, sforţările pe care le făceau pentru a doborî toate piedicile deveneau din ce în e mai mari. Prăpăstii mai mici sau mai mari li se iveau în cale şi trebuiau ocolite, pentru a-şi continua drumul. Cea de-a cincea avea o adâncime de douăzeci de metri şi o lăţime de treizeci de metri.

Deodată George se aruncă într-o parte şi scoase un strigăt de avertisment. Tocmai pe când urca o pantă, de undeva de deasupra lor, se prăvăli un bloc mare de stâncă, punând în mişcare o grămadă de pietre şi pietricele mai mari sau mai mici.

Căpitanul şi Petre săriră de-ndată-ntr-o parte, imediat ce au fost avertizaţi şi au devenit conştienţi de pericol. Chiar pe lângă ei un bolovan uriaş trecu şi se prăbuşi în fundul unei gropi.

George aşteaptă puţin înainte de-a-şi relua urcuşul. După ce mai urcă puţin avu senzaţia c-a dat peste o frânghie, sau ceva asemănător.

Imediat după aceea se desprinse un al doilea bloc mare de stâncă şi, cu-n zgomot asurzitor, se rostogoli pe lângă ei, în adâncime.

Acum lui George îi deveni foarte clar că desprinderea bolovanilor nu era de loc rodul unei întâmplării, ci urmare a unui plan deliberat, prin care cei ce-l gândiseră doriseră să fie avertizaţi, în cazul unor intruşi.

Şi căderea celui de al doilea bolovan n-avusese nici un fel de urmări asupra celor trei călători nepoftiţi, care reuşiră să-l evite la

timp. Rămaseră în nemişcare până ce se domoli larma făcută de căderea pietrelor.

— Dacă cineva se află prin apropiere, să ştiţi că ne-am dat de gol, spuse căpitanul rece şi se apropie de fiul său. George le împărtăşi şi celorlalţi că bolovanii fuseseră legaţi cu frânghii. Prima frânghie n-o simţise în nici un fel, dar cea de-a doua o simţise când a atins-o cu piciorul stâng.

Căpitanul le propuse mai întâi să caute acoperire în speranţa că, dacă cei ce puseseră capcanele vor veni să vadă ce s-a întâmplat şi, nevăzând pe nimeni, să tragă concluzia că poate vreun animal, din greşeală a declanşat alarma.

Farrow, George şi Petre, îşi dădură drumul repede şi fără zgomot în rigola transversală, cea mai apropiată, după care ieşiră pe partea opusă a acesteia la suprafaţa şi se adăpostiră repede în spatele unor blocuri mari de granit, pe care le remarcaseră în apropiere.

De-abia reuşiră să se adăpostească că, de undeva de sus, pe înălţime, scapără o lumină, care se făcu tot mai mare.

Camarazii distinseră o făclie, care cobora spre ei, legată cu o frânghie. Lumina flăcării era destul de mare pentru a lumina ambele capete ale crăpăturii din stâncă.

Timp de câteva secunde camarazii putură recunoaşte la marginea înălţimii un chip bărbos apoi, pe măsură ce facla cobora, întunericul se înstăpâni peste tot.

Cei trei auziră, ceva ca un mormăit de nemulţumire. Probabil bărbosul era dezamăgit că nu reuşise să descopere la lumina făcliei sale primitive nimic din ce sperase.

Omul nu mai făcu o noua încercare şi nici nu încercă să ridice în sus facla improvizată care arse până-şi epuiză combustibilul.

George şopti acum celorlalţi care aşteptau cu sufletul la gura un nou semnal de sus:

— Să ştiţi că stă încă la pândă. Va trebui să aşteptăm până în zori.

— Chiar atât de mult nu cred că va trebui să aşteptam, zise căpitanul, am putea fi astfel descoperiţi, în cele din urmă şi aici.

— N-am putea ocoli pe undeva rigola asta, domnule căpitan, întreabă Petre. Nu cred că e prea lungă.

— Am putea încerca, dragă Petre, dar mult mai sigur ar fi dacă ne-am putea întoarce cumva ca să-l aşteptam pe doctor. De n-o vom face, am putea fi descoperiţi dacă doctorul ar păţi ceva ca şi noi.

— Doctorul nu va fi descoperit în orice caz, mai ales că nu va căuta urmele făcute cu creta cu ajutorul lămpii de buzunar.

Întocmai ca şi indienii cei trei camarazi se retraseră şi nu mai cutezară să se ridice de jos. Căpitanul le propuse:

— Poate ar fi mai bine să rămânem aici, unde avem destulă acoperire şi să-l aşteptăm pe doctor.

Camarazii îşi căutară locurile cele mai bune, pentru a sta cât mai comozi.

Deodată o lumina orbitoare mătură defileul în care se adăpostiseră, în lung şi lat.

— Bănuiesc că au o lampă cu acetilenă, le şopti căpitanul. Cred c-avem de-a face cu o mică banda înarmată cu cele mai noi cuceriri ele tehnici.

— Să sperăm că nu l-au observat pe doctor când s-a întors.

— Cine are asemenea mijloace, posedă şi arme pe măsură, spuse Petre.

Minute-n şir se plimbă lumina încoace şi încolo, dar camarazii se-ascunseseră bine. În cele din urmă reflectorul se stinse.

Deodată o piatră se desprinse şi căzu cu zgomot în adânc. Cei trei, auziră clar cum o fiinţă, om sau animal, lunecă în jos, după care încercă exact pe partea unde stăteau camarazi să urce panta, în sens invers.

Petre se pregăti să-l înşface pe intrus înainte ca acesta să-şi dea seama ce se întâmplă cu el.

Din nou un fulger de lumină spintecă defileul şi-ncepu să caute pe marginea zgrunţuroasă a acestuia.

— Doctore, strigă căpitanul încetişor, suntem aici. Petre te-ar fi înşfăcat de-ndată, dacă n-ai fi aprins lampa de buzunar.

— Mii de draci, dar ce-a fost lumina aia care se plimba pe deasupra defileului? îşi înăbuşi doctorul o înjurătură.

Căpitanul îi povesti laconic, evenimentele care se petrecură după plecarea acestuia.

— Să-l înştiinţez pe Rindow să vină încoace, aşa cum am convenit, cu o rachetă roşie, întreabă acesta.

— Asta în nici un caz. Şi-ar da seama imediat că nu suntem străini şi rătăciţi, cum poate cred acum, ci suntem cu-adevărat aici pentru eliberarea prizonierilor, replică căpitanul.

— Iată că din nou s-aprinde reflectorul! Dar neîncrezători mai sunt oamenii ăştia, oftă cu năduf, doctorul.

— Dar nu prea deştepţi! Cu asta îşi trădează nervii, făcu George pe împăciuitorul.

Căpitanul a fost de acord cu remarca fiului său şi le propuse să-ncerce să se caţere, pe pantă în sus, doi pe dreapta şi doi pe stânga.

— Poate reuşim astfel să-nconjurăm rigola asta, fără a fi observaţi.

— Mai degrabă cred, că spre dreapta defileul ăsta continuă până la ţărmul mării, mai bine am lua-o toţi spre stânga, a fost de părere Bertram.

Căpitanul consimţi. Drumul era însă foarte anevoios întrucât panta era greu de urcat şi pietrele alunecoase. După ce se opriră puţin să respire, doctorul le şopti:

— Nu-i aşa de uşor să te caţeri ca o broască ţestoasă, dar noi suntem obişnuiţi cu toate greutăţile.

O oră întreagă se mai chinuiră camarazii pe versantul înclinat, până ce Petre ajunse la capăt.

Reflectorul nu mai fusese aprins a treia oară. După ce se mai odihniră puţin, căpitanul le spuse:

— Cred că oameni din echipa de pază, cei cu reflectorul, au ajuns la concluzia că un animal a declanşat alarma.

Să sperăm că se vor retrage în bârlogul lor. Aşadar putem îndrăzni să ne reluam marşul.

III
GEORGE LA ANANGHIE

GEORGE AJUNSE PRIMUL la capătul de sus al rigolei. Nu se repezi însă să iasă întreg pe porţiunea netedă a terenului din faţă, ci-şi scoase mai întâi precaut capul afara. Străduindu-se să vadă dacă nu-l pândea de undeva vreo primejdie.

Vârful muntelui Santa Isabel, străjuia încă maiestuos peisajul nocturn, luminat de lună, în faţa lui, dar de nicăieri nu răzbătea vreo lumină sau alt semn că prin apropiere s-ar putea afla oameni. În cele din urmă, tânărul trecu de-a binelea peste marginea văgăunii prăpăstioase de unde ieşise, dar rămase culcat până ce restul tovarăşilor ieşiră şi ei la suprafaţă. Întrucât nimeni nu observase ceva, ce să le dea de bănuit se ridicară de la pământ şi păşiră încet şi prudenţi mai departe.

Curând ajunseră la rigola următoare, acolo unde fuseseră instalate capcanele de avertizare, cu bolovani.

Doctorul Bertram era de părere că aceste cavităţi enorme făcute în stâncă, pe care le numeau cu termenul general de rigole, se puteau încă întinde mult spre stânga, înconjurând chiar masivul muntos din faţă.

— Banditii au ştiut ei ce fac, când au instalat semnale de alarmă tocmai aici, zise Farrow. Clătinând din cap aprobator. Dar să mai încercăm odată să urcăm panta? În momentul următor George îşi striga tatăl, arătându-i ceva la marginea cavităţii pe care tocmai o străbătuseră. Când tatăl său se apropie tânărul îngenunchiat îi arătă un obiect înţepenit în stâncă:

— Uite-o bară de fier bătută în stâncă tată! De ea atârnă încă o bucată din frânghie, până jos în despicătură. Cu siguranţă că ăsta-i drumul pe care l-au urmat banditii. Ce-ar fi să-l folosim şi noi?

— Putem cuteza s-o facem! Dacă într-adevăr e drumul ales de ei, atunci nu trebuie să ne temem de capcane pentru că ar fi fost ei însăşi în pericol să cadă în ele. Dar fiindcă funia este trasă mult într-o parte

e şi greu ca cineva s-o descopere altfel decât întâmplător. George se asigură mai întâi că frânghia e destul de solidă pentru a-l ţine şi că bara era înfiptă cum trebuie în stâncă. Abia apoi se bălăngăni puţin deasupra prăpastiei, lăsându-se binişor în jos. Ceilalţi aveau consemnul să-l urmeze unul câte unul de-ndată ce el ar fi jos. Pentru a verifica asta, era suficient să se pipăie funia pentru a-şi da seama dacă mai e sau nu întinsă. Cu picioarele sondă terenul înaintea lui, dar nu dădu de nici o piedică. Coborâse deja vreo doisprezece metri, când reflectorul mătură din nou întreaga porţiune de teren ca şi mai înainte. Lumina ajungea de fapt până la marginea defileului unde erau ascunşi camarazii. Dar aceştia între timp îşi căutaseră o ascunzătoare. Cel puţin aşa credea George care se gândea acum mai mult la însoţitorii săi decât la el. Aşa se întâmplă că-şi pierdu brusc echilibrul şi se prăbuşi în adâncime. Îşi folosi toate cunoştinţele de jiu-jitsu şi de gimnastică pentru a-şi frâna prăbuşirea şi, deşi nu căzuse decât de la vreo patru metri înălţime, totuşi aterizarea a fost cât se poate de neplăcută, întrucât terenul era accidentat şi pietros. Înainte de-a se putea ridica, auzi paşi grăbiţi apropiindu-se. Şi frânturi de conversaţie în limba spaniola, George se ridică anevoios de jos, pipăindu-şi cucuiul de toată frumuseţea pe care l-a primit în căzătură. Se simţea destul de buimăcit şi-aşa se explică de ce n-a putut opune nici o rezistenţă când mâini zdravene îl înşfăcară simţi cum i se-nmoaie genunchii şi-şi pierdu cunoştinţa.

*

*   *

Când George îşi reveni în fire, prima lui impresie îi fu dată de flăcările unui foc vesel care ardea într-o cavernă săpată în stâncă. În jurul focului văzu mai mulţi bărbaţi cu feţele bărboase şi având un aspect oarecum sălbatic şi neîngrijit. Nu-şi putuse pune ordine în gândire pentru a şti ce se petrece cu el. Capul îi zumzăia şi-l mai durea încă, în vreme ce o durere ascuţită o simţea în tâmpla dreaptă, în timp ce diferite imagini deformate i se perindau prin faţa ochilor săi ca printr-o ceaţă, până ce se decise să-şi coboare pleoapele. După câtva timp începu să priceapă ce vorbeau oameni, întrucât aceştia nu-şi dădură nici o osteneală să vorbească în şoaptă, se simţeau probabil destul de siguri pe ei. Discuţia se purta în spaniola, limbă care nu-i era străină, întrucât doctorul purtase de grijă să-l înveţe pe lângă limba maternă, engleza, franceza şi spaniola, limbile curente ale oricărui marinar care se respectă. Chiar şi italiana şi portugheza le înţelegea George, deşi nu le putea vorbi fluent, întrucât acestea (ultimele două) făceau parte tot din familiile limbilor romanice. Ce auzi acum George, îi uimi:

— Păcat c-a căzut în cap şi-a trebuit să moară. Cu o injecţie în inimă poate c-ar fi fost salvat.

— Puţinele medicamente pe care le aveam la noi, de-abia ne ajung nouă, când e cazul.

— Totuşi, cred că tatăl ar fi plătit un preţ bun de răscumpărare pentru fiul sau.

George deschise precaut ochii, numai pe jumătate însă, cât să poată cuprinde cu privirea încăperea, sau mai bine zis văgăuna, unde se purta dialogul. Durerile de cap îl părăsiră pe moment. Ceva mai la o parte de ceilalţi, şedeau doi oameni care-şi ţineau pistoalele pregătite în mână. Aceştia îi păzeau pe căpitan, pe doctorul Bertram şi pe Petre uriaşul. Cei trei fuseseră legaţi cu mâinile la spate şi-acum priveau cu mare tristeţe în direcţia lui George, probabil presupuseră că tânărul era deja mort. După ce se convinse că nici unul dintre oamenii care stăteau la foc, nu priveau spre el. Îşi ridică puţin capul şi le dădu de veste camarazilor că trăieşte. În momentul următor se întinse din nou şi rămase nemişcat la pământ şi ţinu ochi mijiţi pentru a vedea ce se petrece în văgăuna. Cei trei cărora George le dăduse de veste astfel aproape că scoaseră un oftat de uşurare şi le trebui multă stăpânire de sine pentru a-şi veni în fire şi a părea ca şi mai-nainte. Trişti şi abătuţi. Acum tânărul remarcă, spre bucuria lui, că nu era legat nici la mâini, nici la picioare. Cu băgare de seamă întinse mâna până la buzunar şi constată, uimit, că încă mai avea pistolul la el. Bandiţii, crezându-l mort, nu-şi mai dăduseră nici măcar osteneala de a-l percheziţiona. Acum regreta chiar că nu fusese mai precaut şi să-şi fi luat şi brâul lui larg în care era loc suficient pentru o grenadă cu gaze, din acelea pe care doctorul Bertram împreună cu Hagen, inginerul Dox-ului şi prinţul Ghasna le fabricaseră. Granada conţinea o substanţă care putea ameţi total, pentru douăzeci şi patru de ore, pe oricine se afla în preajmă, fără a-i dăuna ulterior sănătăţii. Dac-ar fi avut la el o astfel de grenadă, s-ar fi ridicat deodată în picioare, ar fi aruncat-o în văgăună asta şi-ar fi zbughit-o afară. Evident că şi prizonierii ar fi căzut în leşin, dar asta n-ar fi avut de ce să le dăuneze prea mult. Între timp el ar fi lansat racheta roşie şi Rindow ar fi venit în fruntea marinarilor de pe Dox pentru a-i elibera şi a-i transporta pe vas pe toţi. Pe Fields şi pe fiica lui, nu-i putea descoperi în apropiere. Dar din vorbele unuia dintre bandiţii care părea să fie chiar capul bandei, află ceva mai mult.

— Îi vom duce şi pe prizonieri ăştia noi alături de cei doi, în peştera de la mare. Acolo se vor putea mişca mai în voie, întrucât le vom tăia legăturile. Santinelele vor trebui să bage de seamă ca să nu încerce să scape. Dar ce facem cu tânărul? Cel ce luase cuvântul nu aşteptă de fapt nici un răspuns de la tovarăşi săi, ci continuă. Cred că mai bine ar fi să-l înmormântăm undeva, nu departe de aici. Îmi pare rău că a trebuit să cadă atât de nefericit. Duceţi-l în fundul peşterii sau, mai bine, duceţi-l afară! Doi dintre oameni se ridicară şi-l apucară

pe George, unul de umeri şi celălalt de picioare şi-l duseră afară din peşteră. George căută să joace teatru cât mai bine. Lăsă să-i spânzure braţele şi-şi ţinu pe moment respiraţia. A fost depus la câţiva paşi mai încolo de intrarea în peşteră, pe pământul stâncos, apoi cei ce-l transportară s-au întors în peşteră.

George continuă să facă pe mortul pentru a putea gândi în continuare la ce era mai înţelept să facă. În primejdie de moarte nu era nici el nici camarazii lui, nici măcar Fields şi fiica sa. Tot ce-i interesa pe aceşti oameni care se fereau de lumina zilei, nu era decât cum să câştige bani din răscumpărarea prizonierilor. În timp ce stătea încă nemişcat la pământ, văzu cum banditţii, şase oameni, îi scot afară pe căpitan, doctor şi Petre şi îi duc de acolo. Acum George socotise bine, mai rămăsese un singur om în peşteră şi acesta era chiar conducătorul acestora. Tânărul continua să se gândească, să dea buzna oare în peşteră şi aşa înarmat cum era, să caute să-l surprindă pe şeful banditţilor? Dacă l-ar lua ostatic, l-ar putea eventual schimba pe camarazi. Sau poate şi mai bine, să-ncerce să se strecoare până la submarin s-aducă ajutoare? Un plan era mai îndrăzneţ ca altul. Se hotărî pentru prima iniţiativă, aceea de-a-ncerca să-l ia prizonier pe şeful bandei. Tocmai când se voia să se ridice şi să-şi pună planul în aplicare, cei şase bandiţi care duseseră prizonierii afară din peşteră, se înapoiară mai repede decât crezuse el. Asta-i strică primul gând, dar avea şi ceva bun: ideea că peştera de lângă mare unde fuseseră duşi prizonierii nu putea fi prea departe de aici. Se gândea dacă n-ar putea ţine cu pistolul său în şah pe cei şapte bandiţi, în clipa când vor ieşi, din peşteră; când se uită mai bine observă că numai patru din ei se întoarseră, în timp ce doi dintre ei rămaseră afară. George zăcea cu capul îndreptat spre peşteră; cei doi bandiţi rămaşi afară se-ndepărtară. Cât de mult, nu-şi putea da seama întrucât afară era încă foarte întuneric. Încearcă să se târască cât putu de încet spre intrarea în peşteră şi până la urmă reuşi atât de bine încât acum putea urmări întregul spaţiu din jurul focului care ardea cu flăcări molcome. Dacă unul din bandiţi care se afta înăuntru ar fi ieşit pe neaşteptate afară, ar fi putut crede că mortul a fost depus foarte aproape de intrarea în peşteră şi atâta tot. În jurul focului stăteau cei cinci bandiţi rămaşi şi fumau în tăcere. În cele din urmă unu! din ei se ridică, căscând.

— Fernando trebuie să-l schimb pe Lopez, în zori. M-aş cam duce acum să mă-ntind puţin. Şi cel căruia i se adresase, în care George bănuise pe şeful bandiţilor, se ridică acum şi zise:

— Ai dreptate Pedro, e târziu. Putem fi mulţumiţi cu munca noastră pe ziua de azi. Am făcut o captură bună. Căpitanul cu siguranţă că nu-i un om sărac. Mâine vom discuta preţul răscumpărării, acum merg la culcare. Şi cu acestea zise, se-ndreaptă spre ieşire, ceea ce-l făcu pe George să se tragă repede înapoi şi să

rămână cam în poziţia şi la distanţa la care-l lăsaseră cei doi înainte.

Şeful banditilor, se uită în stânga şi-n dreapta şi văzând pe George, se opri un moment murmurând:

— Păcat! Dacă ar fi trăit ne-ar fi adus şi ăsta un bun preţ de răscumpărare. Lui George îi veni să sară repede în picioare şi să-l prindă. Deci asta îi era mila, mila pentru buzunarul lui, nu pentru un tânăr care îşi pierduse viaţa. Banditul îşi continuă drumul cu paşi şovăielnici, urmat îndeaproape de cei patru care mai zăboviseră un moment în urma lui. Nici unul dintre ei nu-l învredniciseră pe „mort" cu vreo privire. După ce paşii acestora nu se mai auziră, George se ridică binişor de jos. Uitându-se cu atenţie în jur, observă în diferite puncte luminiţe slabe. Acolo îşi găsiseră banditii adăposturile pentru dormit şi se pare că regiunea asta accidentată oferea cu generozitate astfel de locuri ori poate peşteri uşor adaptabile unui asemenea scop. Şeful vorbise de o peşteră la mare sau de pe mare, poate la ţărmul mării. Dacă acolo făceau de pază doar două sentinele, atunci le putea lua pe seama sa şi era sigur că va reuşi să-şi elibereze tovarăşi. În afară de asta, ar putea da cu racheta roşie semnalul convenit pentru înştiinţarea lui Rindow şi-a oamenilor de pe Dox. Sau poate ar fi preferat unei lupte cu banditi ăştia al căror număr nu-l cunoştea, să încerce evadarea pur şi simplu a lui Fields şi a fiicei sale. Oamenii care dispuneau de reflectoare atât de perfecţionate, erau înarmaţi şi cu cele mai moderne arme şi-o confruntare cu aceştia ar fi putut deveni destul de sângeroasă. George se strecură pe lângă peşteră, ferindu-se să facă cel mai mic zgomot, dar se convinse repede că nici un bandit nu mai era acolo, dar focul mai ardea încă. Zadarnic se uită cu toată atenţia spre mare pentru a descoperi acolo vreo luminiţă care să-i trădeze locul în care au fost duşi prizonierii. Îl credea pe conducătorul banditilor drept un excelent organizator şi, deşi iniţial bănuise că acesta pusese destule capcane pentru a asigura peştera în care-şi ţinuse prizonierii, până acum nu dăduse de nici una. Întrucât defileul cotea brusc, tânărul se uită cu atenţie înainte de a îndrăzni să facă prima mişcare, pe după colţ. Înaintea sa, în depărtare, distinse totuşi o luminiţa slabă. Acolo deci trebuia să se afle peştera cu pricina, întrucât mai departe valurile mării scânteiau în bătaia razelor luni. Defileul pe care pornise se termina deci chiar la malul mării. Începu să se gândească la un plan fezabil, când mergând înainte, se poticni de nişte pietre aşezate-n calea sa, care prinseră a se rostogoli. Încă nu-şi putu da seama dacă era o pură întâmplare sau natura aşezase aceste pietre atât de artistic în calea sa, încât să se lovească de ele sau era numai o capcană rafinată a banditilor. Fără a mai sta pe gânduri, sări sprinten înainte, pentru a depăşi jocul periculos, când, undeva, nu prea departe de el, zări o siluetă în faţa sa. Acesta ieşise dintr-o peşteră şi părea să fie una din sentinele. Paznicul îşi încordă toată

atenţia, privi în toate părţile dar nu-l putu descoperi pe George care se apropia acum pe nesimţite de el. Acum la lumina lunii, putea desluşi până şi trăsăturile feţei banditului, care ţinea în mână o lampă de buzunar. George se apropiase între timp tot mai mult şi-acum se întâmplă ceva neaşteptat. Sentinela se-ntoarse brusc şi îşi îndreaptă fascicolul luminos al lămpii sale drept în faţa lui. Surpriza îl paralizase pe moment şi râmase cu braţele desfăcute, cu pistolul încă în mâna stângă, incapabil de-a mai schiţa un gest. Nici nu se gândea măcar să se apere, de cum să mai atace. George s-aştepta în tot momentul ca omul să tragă asupra lui. Poziţia i-o ghicea din locul de unde venea lumina, de văzut însă nu-l vedea, orbit fiind de fascicolul luminos. În loc de-mpuşcătură, omul se porni să strige din toţi rărunchi. Un ţipăt de spaimă şi de surprindere. Omului îi lunecă până şi lampa din mână. Care însă nu se stinse. La lumina acesteia văzu tânărul cum banditul făcu cale-ntoarsă şi-o rupse la fugă din toate puterile. George râmase atât de surprins încât uită să se mai mişte. Ce l-o fi făcut pe bandit să se sperie atât de tare? Era pe punctul de-aş relua drumul, când apăru o a doua siluetă din peşteră care se apropie, se apleacă şi luă lampa de buzunar căzută. Apoi începu să lumineze în toate părţile până ce fascicolul luminos nimeri a doua oara faţa lui George. Pentru a doua oară izbucni un strigăt de spaimă însă şi mai puternic decât primul. A doua siluetă scapă şi ea lanterna la pământ a cărei lentilă se sparse şi lumina se stinse. Şi cel de ai doilea om dispăru în aceiaşi direcţie pe care a luat-o primul.

George nu bănuia nici acum motivul spaimei celor doi. Merse până la intrarea în peşteră şi privi în lumina focului care mai ardea. Cineva tocmai îl aţâţa. Să mai fi rămas o a treia sentinelă la foc?

Cu mâna încleştată pe armă, tânărul intră în peşteră. Din poziţia unde stătea nu-l putu recunoaşte pe omul de lângă foc, întrucât stătea cu spatele. Când silueta se dădu puţin deoparte, raza de lumină căzu asupra lui George.

Concomitent acesta îşi dădu seama că-n faţa lui avea o fiinţă de sex feminin care se porni să ţipe, de-ndată ce privirea-i căzu asupra tânărului. Alte strigăte se porniră, dar acum George privea la feţele camarazilor săi, precum şi-ale unui străin care se găsea printre aceştia. Fata stătea încă ţintuită acolo, tremurând din toate mădularele.

— Dar acesta este George! strigă în aceeaşi clipă Căpitanul. Ce spaimă ne-ai mai tras!

— Dar ce aveţi toţi cu mine? Celelalte două sentinele au rupt-o la fugă de-ndată ce m-au văzut, de parcă aş fi fost o fantoma, întreabă George.

— Fantomă este chiar cuvântul potrivit, râse căpitanul. Păi chiar şi aşa arăţi! De speriat, nu alta! Chipul tău este toi mânjit cu sânge!

— Apa spală totul, îl consolă sec George. Dar mai întâi mă bucur ca

trăiesc.

— Noi chiar mai mult decât tine, îl asigură Petre.

— Care aveţi o oglindă de buzunar cu voi, întreabă George. Doctorul scoase o oglindă pe care i-o înmână acum lui George. Dacă era unul care nu uită nici o ustensilă folositoare omului şi care era prevăzător şi chibzuit în toate, apoi acesta era chiar doctorul Bertram care era opus savantului distrat care-şi caută ochelari în timp ce aceştia îi tronează pe nas. George se privi în oglindă.

— Acum pot să-mi explic panica celor două sentinele, zise el. M-au luat drept spirit care tocmai s-a întors din lumea cealaltă. Dar asta nu poate decât să-mi convină, acum avem cea mai bună ocazie de a pleca de aici, atât timp cât gărzile sunt tot înspăimântate.

— Sunteţi fiul căpitanului Farrow? întreabă străinul. Numele meu este John Fields şi asta-i fiica mea Florence. Domnul căpitan mi-a povestit despre aventurile care vă plac atât de mult.

— Putem relua discuţia asta mai târziu, acum trebuie să plecam cât mai repede de aici.

— Ambele sentinele au fugit spre mare, tată! Oare n-ar trebui să-i urmărim? Sau să ne întoarcem în peştera bandiţilor? Din păcate n-avem alte arme în afara de pistolul meu.

— N-aş vrea să las armele noastre în mâinile lui Fernando. Pe de altă parte ne-a luat, portofele, acte, arme, tot ce-aveam la noi.

— Mie mi-a luat toate obiectele de valoare iar fiicei mele toate bijuteriile pe care le avea asupra sa, împreună cu toate suvenirurile de la mama sa, acum răposată.

— Atunci trebuie neapărat să le mai facem o vizită bandiţilor, în ascunzătoarea lor.

— Poate că şi Fernando e la fel de superstiţios ca şi camarazi sat. Voi intra primul în bârlogul bandiţilor.

George îşi duse gândul la îndeplinire, ieşi afară din peşteră, urmat de camarazii săi de pe Dox şi prizonierii pe care urmărea să-i salveze, Fields şi fiica sa.

Petre încheia micul convoi care se deplasa fără a face mult zgomot.

Uimitor era numai faptul că strigătele de spaimă ale sentinelelor nu i-au alarmat pe ceilalţi, dar se vede treabă că aceştia aveau un somn adânc, sănătos şi-n plus se bazau în totalitate pe competenţa paznicilor pe care-i lăsaseră.

Sentinelele care-o rupseră la fugă, cine ştie pe unde stăteau ascunse, nedorindu-şi altceva decât să uite coşmarul prin care trecuseră şi să fie cât mai bine protejaţi de spiritul sau fantoma care bântuie pe insulă.

IV
FLORENCE DISPARE

DUPĂ CE GEORGE DEPĂŞI din nou cotitura pe care-o făcea defileul, de-abia zări pâlpâind luminiţa din peştera. Dar departe în urmă erau cercuri mari de lumină, bandiţii deci nu mai dormeau, ei fuseseră alarmaţi de strigătele disperate ale gardienilor şi strigătele scoase de tânăra fată. Poate se vor speria şi aceştia dac-ar apărea din nou pe post de „fantomă". George se apropie de prima peşteră chiar dacă nu era aceasta domiciliul şefului bandei, nu era rău deloc dac-ar putea scoate din funcţiune şi alţi membri ai bandei. George se opri şi-i şopti tatălui său, care mergea foarte aproape în spatele lui:

— Poate c-ar fi mai bine tată, dacă Petre ar lua-o înainte. Căpitanul n-avu nimic împotrivă şi-l lăsă pe Petre în faţă. Păşind încet şi uitându-se în jur cu atenţie, George intră în gangul de intrare în prima peşteră.

Bandiţii se aranjaseră destul de comod aici şi-şi mobilaseră destul de civilizat locuinţa. Pe pereţi erau fixate scânduri de care atârnaseră diferite obiecte. Pe un culcuş din piei stătea chircit un om, ai cărui ochi se deschiseră mari, când îl văzu pe George. Aproape fără să vrea tânărul îşi dezveli buza de sus, dând la iveală şiragul dinţilor săi albi şi mai făcând un pas în faţă, întinse mâinile după cel care stătea încă jos, pe piei. Omul deschise gura pentru a ţipa. Asta însă trebuia împiedecat cu orice preţ. Parcurse impetuos cei câţiva metri care-i despărţeau şi-i aplică omului un croşeu sub bărbie de-l trimise imediat în lumea viselor. Repede-şi învârti privirea prin încăpere şi văzu pe unul din pereţi, atârnând de un cui, pistolul doctorului Bertram. Îl luă repede şi-i făcu semn lui Petre să-şi însuşească arma adormitului. Din păcate alte arme nu mai descoperiră.

Repede George şi Petre părăsiră peştera şi se grăbiră spre alta. Dar aici îi aştepta deja gazda cu pistoalele pregătite în mâna. Dar când lumina lămpii de buzunar al acestuia căzu asupra feţei lui George, omul se sperie atât de tare încât începu să se-mpleticească, dându-se înapoi. George sări într-o parte, pe când pentru Petre fu o treabă de câteva secunde de-al trimite şi pe acest al doilea bandit cu-o lovitură de pumn în bărbie, în aceiaşi ţară a visurilor, pe care deja o cerceta primul. În această a doua peşteră dădură de armele căpitanului şi de-asemenea şi acestui bandit i s-au luat armele. Doar pistolul lui Petre şi cuţitul său solid mai lipseau, dar acesta bănuia că armele sale sunt poate în „locuinţa" lui Fernando.

În faţa camarazilor se mai aflau încă trei guri de peşteră. Când George păşi în prima din ele, se miră că o găsi goală. În aceeaşi clipă avu sentimentul unui pericol iminent. Că peştera era goală nu-i venea bine la socoteală. Dacă era locuită de gardienii care-şi părăsiră posturile, atunci n-ar fi lăsat lumina să ardă. Chiar aşa de risipitori cu petrolul folosit drept combustibil, nu credea să fie aceşti bandiţi, mai ales că nu era uşor lucru să fie aprovizionaţi. Concluziona că stăpânul

peşterii auzise sau văzuse venind pe camarazi şi-acum ştersese putina, dispărând în întunericul nopţii. Întrucât această peşteră era cea mai bine mobilată dintre toate, era de bănuit că aici era sediul şefului bandei, adică a lui Fernando şi c-aici îşi vor găsi restul armelor, adică pistolul şi cuţitul lui Petre şi pistolul cu rachetă roşie a doctorului Bertram. Părăsiră repede peştera amândoi iar George îi raportă imediat tatălui său tot ce văzuseră şi faptul că-ntr-adevăr, îşi găsiseră aici şi restul armelor şi deci nu putea fi vorba decât de bârlogul şefului bandei.

— Principalul este că ne-am recuperat toate armele! Şi acum nici Fernando nu ne mai poate reţine, chiar dacă-şi cheamă toţi oamenii rămaşi. Avem de-acum un singur ţel. Înapoi pe Dox-ul nostru!

— Înainte camarazi, comandă căpitanul!

Pentru Florence însă, pe care spaimele şi recluziunea îndelungată o slăbiseră îndeosebi, mental şi fizic, rigorile marşului de noapte erau cel mai greu de suportat. Mai ales partea cu căţăratul culmilor alunecoase şi pietroase, era un adevărat chin pentru ea, chiar dacă Petre o sprijinea tot timpul şi stătea în preajma ei şi chiar şi George o ajuta ocazional. În ciuda acestor greutăţi ajunseră cu toţi sus pe culme, mai repede decât o visase căpitanul.

Acum urma partea cu coborâtul, care dată fiind unghiul de înclinare mare, nu era nici aceasta o joacă. Aici dădură din nou peste pietroaiele uriaşe legate cu funia şi care erau menite s-o ia la vale, dacă nu erai atent şi te împiedecai de frânghie. Rostogolitul acestora era menit să fie auzit până la sediul bandiţilor, alarmându-i pe aceştia.

Camarazii dădură mai întâi drumul bolovanilor în vale, pentru a nu fi periclitaţi la coborâre de bolovanii care s-ar fi desprins tocmai atunci. Apoi îşi dădură drumul, de fapt mai mult lunecară decât coborâră. La un moment dat Florence spuse şoptit, oftând din toţi rărunchi:

— Nu mai pot! Lăsaţi-mă puţin să mă odihnesc sau, dacă nu, rămân în urmă. Farrow impuse de-ndată o pauză pentru a-şi trage cu toţi sufletele.

— Aici suntem cu toţi oarecum în siguranţă, fu el de părere. Să ne aşezăm totuşi în dosul acestui bloc mare de stâncă ca nu cumva marele reflector al oamenilor lui Fernando să ne descopere. Se-ntinseră cu toţii pe jos, pentru se odihni după eforturile de până acum şi cele care mai urmau. Trecură câteva minute, după care într-adevăr reflectorul mai mătură încă o dată întreaga suprafaţă încolo şi încoace. Aşadar Fernando îşi adunase din nou oamenii. Oamenii care deserveau reflectorul puteau crede că prizonierii şi ajunseră deja în pădure, de aceea nu-i mai puteau detecta. Trei minute lungi dură explorarea nocturnă a fascicolului luminos, apoi lumina se stinse. Între timp luna se ridicase atât de sus încât în lumina pală a razelor sale

făcea vizibil vârful muntelui Santa Isabel, departe în vale.

— Putem pleca mai departe, Miss Fields? întreabă Farrow. Tânăra femeie încuviinţă.

— Atunci să continuăm să ne târâm încă în umbra stâncilor, ordonă căpitanul. Florence Fields îşi trase cumpătul şi se ridică de jos. Încă două rigole de străbătut, dar nu aşa de prăpăstioase ca primele, fură şi ele în cele din urmă depăşite. De aici începea pădurea. Petre găsi repede poteca pe care veniseră mai înainte camarazii.

— Cred că acum putem respira uşuraţi, spuse Farrow. Mai întâi va trebui să ajungem la barca noastră de aluminiu. Domnule Fields, George, poţi să iei conducerea. Urmează-mă Miss Fields, după dumneata va veni Domnul Fields, apoi doctorul Bertram. Petre, tu închei coloana!

În şirul hotărât de căpitan, camarazii şi prizonierii, păşiră mai departe pe cărarea îngustă. George îşi aprinse lanterna, pentru a descoperi eventualele piedici. După ce George depăşi cotitura cărărui, de unde aceasta ducea drept spre plajă, i se păru că aude în tufişuri un zgomot slab care nu părea să fie provocat de vreun animal. Se opri imediat şi proiectă fascicolul luminos al lanternei sale spre tufiş. Nu putu descoperi nimic şi de aceea îşi reluă drumul. Câteva secunde mai târziu, însă, o auzi pe Florence cum ţipă. Făcu cale-ntoarsă şi se ciocni de tatăl său care nu reacţionase chiar atât de prompt. În aceiaşi moment doctorul Bertram strigă:

— Haideţi încoace, Miss Fields a fost răpită şi trasă în tufişuri. Fields care nu pricepu imediat despre ce este vorba, îi împiedică la început să reacţioneze imediat, astfel că se pierdură secunde preţioase. Vocea puternică a lui Petre se făcu auzită:

— Lăsaţi-mă să trec repede înainte, domnule doctor. O să încerc să-i ajung din urmă. George ajunse ultimul la spărtura larga din tufiş prin care Florence fusese răpită chiar din mijlocul şirului. George nu se putu abţine de-a nu admira sângele rece al oamenilor lui Fernando, care au dat dovadă de-atâta cutezanţă dublată şi de eficienţă, în ducerea la îndeplinire a planului lor. Nici chiar el cu Petre împreună nu puteau înfăptui ceva mai bine! Camarazii fugiseră repede în desiş, dar fură repede nevoiţi să se oprească, întrucât pierduseră urma fetei răpite. Unde se ascundeau bandiţi? Fields era foarte agitat şi mai mult strică decât drese prin agitaţia lui, deoarece îi lipsea cu desăvârşire experienţa de aventura nocturnă pe care-o aveau ceilalţi.

— N-o să mai găsim urmele în noaptea asta, tată, se opri resemnat George după puţin timp. Mai bine ne-am întoarce, pentru că Fernando şi oameni lui precis au dus-o pe Miss Fields înapoi în peştera de unde am eliberat-o. Dacă ajungem la marginea păduri poate tot mai reuşim să vedem ceva. Căpitanul a fost de acord şi camarazii se întoarseră pe cărare pentru a ajunge cât mai repede la liziera pădurii. Petre însă nu

mai putea fi ajuns, el o luase mult înainte. Aproape pierzându-şi respiraţia George ajunse la marginea platoului stâncos şi se puse-ndată la adăpostul unuia din copaci. Platoul pe care urma să-l străbată Fernando şi oameni lui era scăldat-n lumina razelor de lună. Aşteptară o buna bucată de vreme. Dar bandiţi cu Florence nu apărură nicăieri.

— Dacă bandiţii cunosc cumva un alt drum mai scurt pe care s-o fi apucat! Ne-am putea da seama după cum e de întinsă funia, pe care din rigolele astea au luat-o spuse George.

— Atunci să-ncercăm în stânga noastră, hotărî căpitanul. Fiul său o şi luase-n direcţia convenită, ascunzându-se necontenit în umbra arborilor de tot felul, presăraţi în drum. Din timp în timp se oprea şi pândea. Nimic însă.

— Chiar aşa fără să facă un zgomot n-au putut străbate pădurea asta. O aveau doar cu ei pe Miss Fields şi e de presupus că doar s-a opus mersului, nu-i aşa, tată? După un sfert de ceas de mers atinseră liziera din stânga a pădurii. De aici începea din nou drumul muntos, care ducea spre vest, în munţii. George bănui ca bandiţi urmaseră tocmai acest drum.

— Dacă Fernando şi oameni săi ne-au luat-o cu mult înainte, ce-i de făcut atunci, întreabă mai mult sau mai puţin retoric George, dar tatăl său nu-i dădu nici un răspuns. Tânărul o luase-ncetişor pe marginea unui drumeag care ducea-nspre munţi. Foarte des se-ntorcea şi privea în urmă. În cele din urmă găsi un imens bloc de piatră care-i oferea un adăpost excelent. Se aşeză acolo şi aşteaptă. Cu cât se scurgea timpul mai mult, cu-atât devenea mai neliniştit. Să fi trecut oamenii lui Fernando deja pe drumul ăsta? În acest caz ar fi trebuit ca Petre, care pornise imediat în urmărirea lor să fi fost deja aici. Căpitanul care-şi însoţise fiul pân-aici, fu de părere:

— Rămâi tu mai departe aici George. Eu o să mă uit puţin pe unde au rămas tovarăşii noştri, zicând astea, Farrow se ridică şi dispăru în întuneric.

Deodată tânărul auzi un zgomot care se asemăna cu desprinderea unei pietre. Prevăzător îşi trase atât de mult capul înapoi, că numai ochii şi fruntea i se mai iţeau de după stâncă. Ce avea să facă dacă Fernando va apărea aici, nu ştia, va hotărî el pe moment. Şi iată că apăru într-adevăr. Patru oameni şi-o siluetă mică şi delicată. George răsuflă uşurat. Acum totul se reducea la cum o să-i surprindă şi cu câte şanse de izbândă. Fernando avea un mare avantaj asupra lui – o avea pe Florence prizonieră. Surpriza trebuia pregătita în aşa fel încât ei să nu mai aibă timpul necesar de a se ocupa de fată. Când bandiţii nu mai erau decât la vreo zece metri de el, lui George ăi veni o idee bună: voia să mai apară odată ca şi „fantomă” în faţa lor şi să-şi joace încă o dată rolul. Dacă printre bandiţi se găseau cele două sentinele care-i cunoscuseră „gustul” zăpăceala va fi atât de mare, încât va reuşi el s-o

elibereze pe fata. George se pregăti, ridicându-se când Fernando şi oamenii săi mai făcură încă doi paşi apropiindu-se, desfăcându-şi ambele braţe astfel încât umbra proiectată să acopere întreg drumeagul. Umbra atinse pământul în faţa primului om. Acesta se opri uimit, scoase un ţipăt înăbuşit de surpriză. Atunci „Fantoma” apăru în toată lungimea ei de după blocul de stâncă, după care se ascunse. Impresia păru să fie covârşitoare, după felul cum îşi făcu apariţia mai întâi, capul, apoi umeri şi în sfârşit trupul. Aproape solemn ridică George mâna dreaptă întinsă spre ei. Unul din oamenii lui Fernando scoase un ţipăt de groază.

— Mortul! Pe toţi sfinţii, mortul a apărut din nou! Repede fraţilor treaba pe aici nu-i a bună! ţipătul de groază îşi avu ecoul său. Ca nişte şoareci speriaţi se repeziră cu toţii înapoi, dispărând pe calea pe care veniseră, înapoi, în întuneric. Numai unul din cei patru, în care George recunoscu pe şeful bandei, Fernando, se opri făcând încercarea de a trage înapoi şi pe Florence Fields. El o apucă de mână şi adresându-se fantomei îi strigă:

— Dacă-ţi pasă de viaţa acestei fete, nu te-apropia de ea! Nu cred în fantome care apar brusc din noapte şi rătăcesc de colo-colo, tocmai pe unde avem noi treabă. Probabil c-ai fost numai leşinat dar n-ai fost mort niciodată! George îşi dădu-n acest moment seama că Fernando n-ar şovăi nici o clipă să rănească fata sau chiar s-o ucidă. Acum se punea problema numai să acţioneze cât mai repede cu putinţă. Îşi luă pistolul pe care-l ţinuse în stânga, în mana dreaptă, ţinti scurt asupra lui Fernando şi-i zbură pălăria din cap.

— Sus mâinile Fernando – strigă el, de-ndată ce se stinse ecoul. Cu o înjurătură înăbuşită, Fernando o apucă pe fată şi-o ţinea de scut în faţa sa.

— Îndrăzneşte numai să tragi! Oamenii mei se vor întoarce imediat ce-ar observa cum o fantomă trage cu revolverul. Acum ajunsese Fernando în avantaj. O ţinea atât de strâns pe fată în faţa sa, încât George nu-ndrăzni să tragă de teamă să n-o rănească pe fată. Nu era sigur acum, oricât de bun ţintaş ar fi. Florence putea să fi leşinat în braţele banditului. Fernando se trase încetul cu încetul înapoi. Strigând ameninţător lui George:

— Rămâi unde eşti, altfel i se-ntâmplă ceva fetei şi-o ai pe conştiinţă!

Tânărul ştiu că banditul nu glumeşte şi că acesta n-o va cruţa pe fată, aşa că nu putea să se ia după ei. Cu fiecare pas pe care-l făcea, Fernando ieşea din bătaia pistolului lui George. George simţi cum îl apucă furia, ce-o să faci acum? De tras nu putea şi chiar de-ar fi putut, tot n-ar fi vrut să-l omoare pe Fernando, ci mai degrabă să-l rănească. De urmărit iarăşi nu putea. Banditul devenise foarte precaut acum şi nu-şi expunea nici-o parte a corpului, pentru a-i da prilejul lui George

să-l rănească c-o lovitură bine ţintită. Că tânărul era un ţintaş excelent i-o dovedise doar c-o clipă mai înainte când îi zburase pălăria de pe cap.

Când George păru mai deznădăjduit decât oricând, răsuflă în cele din urmă uşurat. De banditul care se retrăgea şi avea ochi aţintiţi spre el, se apropia Petre, care le luase urma oamenilor lui Fernando. Uriaşul îşi dădu seama de situaţie dintr-o privire. Când Fernando mai vru să spună ceva lui George, care la apariţia prietenului său făcu o mişcare neaşteptată, Petre sări şi-l apucă pe bandit. Acesta scânci de durere o dată sau de poate de două ori, apoi se făcu tăcere. Petre îl neutralizase cum ştia el mai bine, c-o lovitură de box în bărbie, ce-l făcu pe bandit să ameţească pentru o vreme.

Oamenii lui Fernando dispăruseră de mult. Poate erau pe undeva ascunşi, dar nu îndrăzneau să iasă la iveală.

George îi ieşi în întâmpinare lui Petre şi-i strânse mâinile cu multă căldură. Nu era nevoie de mai mult.

Puţin mai târziu apăru şi căpitanul Farrow, doctorul Bertram împreună cu Fields, care rămaşi în urmă au trebuit să-şi croiască alt drum până a ajunge aici.

V
RĂZBUNAREA LUI FERNANDO

JUBILÂND, FIELDS îşi strânse fiica în braţe, care la rândul ei îşi deschise ochii, chiar în acest moment, când tatăl ei apăru împreună cu restul camarazilor, Petre se apleacă asupra încă inconştientului Fernando, căruia-i luase cele două pistoale, pe care le purta cu el şi-l întreabă pe căpitanul Farrow:

— Ce-o să se întâmple cu el?

— O să-l lăsăm aici, Petre. Nu-i rănit, se va ridica el de jos. De ce să-l cărăm cu noi? Noi nu suntem doar răzbunători! Să-i legi doar mâinile la spate şi destul de slab, ca să se poată singur dezlega mai târziu.

Camarazii o luară înapoi cu cei doi Fields, pe drumul care ducea spre mare. Curând găsiră o cărare laterală care ducea din nou de-a dreptul prin pădure, mai mult au mai puţin aproape de locul unde fusese răpită Florence. În cele din urmă, micul grup ajunse la malul mării. Farrow semnalizează cu ajutorul lămpii de buzunar spre submarin şi curând se lansă la apă o barcă de aluminiu. La cârma luară loc Kern şi unul din marinari care, odată ajunşi pe ţărm, îi luă repede pe camarazi. După ce John Fields se găsi în sfârşit pe punte şi acesta îi mulţumi călduros lui George pentru ajutorul dat, acesta se retrase pentru ca doctorul să-i examineze rănile pe care şi le provocase prin căderea sa de la înălţimea de patru metri. În cabina doctorului,

George îl întreabă pe acesta:

— Nu mi-aţi spus cum aţi fost atacaţi şi luaţi prizonieri de către oamenii lui Fernando, după căzătura mea.

— Asta s-a petrecut destul de simplu – povesti doctorul în timp ce examina cu multă atenţie zgârieturile şi rănile pe care le suferise George şi le dezinfectase cu soluţia alcoolică de iod – în timp ce noi ne-am coborât în defileu, ne-am trezit înconjuraţi de şase oameni şi scoşi repede din luptă. Bandiţii s-au năpustit asupra noastră, înainte ca noi să ne dăm seama despre ce este vorba. Ne-au legat atât de repede şi cu atâta îndemânare, pe când eram încă ameţiţi, iar mai târziu am aflat vestea înfiorătoare cum că ai fi mort. Ai zăcut într-un leşin profund mai mult de-o oră. Am vrut să te examinez de-ndată, dar Fernando mi-a declarat categoric că nu avea nici un rost întrucât ai fi deja mort.

— Îmi pare rău mai mult de tata, domnule doctor. Trebuie să fi suferit grozav când i s-a spus c-aş fi mort.

— Cu atât mai mult s-a bucurat când ai ridicat capul şi am văzut că nu-i adevărat. De-abia ne-am stăpânit să nu ţipăm de bucurie.

— Pot să-mi imaginez prin ce-aţi trecut, adeveri George. Doctorul îi bandajă faţa cu mai multe fâşii de leucoplast.

— Se pare că mi-a făcut bine bandajul ăsta şi tratamentul, pentru că mă simt mai bine. Mulţumesc frumos domnule doctor.

— Zgârietura asta urâtă se va vindeca în câteva zile. Ai mai pierdut şi ceva sânge, dragă George. Rănile-n sine nu sunt periculoase, mai ales acum când au fost dezinfectate.

George schimbă discuţia, aducând-o asupra celor doi Fields.

— Unde vrea tata să-i transporte pe Mr. Fields şi pe fiica sa? întreabă el.

— Să-l lăsăm pe tatăl tău să-şi bată capul cu asta. De altfel aproape că şi l-a bătut la propriu, râse doctorul, cei doi poate că sunt încă pe punte sau în sala de mese, da cred că mai degrabă sunt acolo?

Doctorul avea dreptate. În mica dar foarte bine mobilată sală de mese a submarinului, se aflau în afară de Fields şi fiica lui, căpitanul, Rindow şi Hagen. George îl întreabă pe tatăl său unde avea de gând să-i debarce pe cei doi Fields sau dacă aceştia şi-au exprimat vreo dorinţă anume.

— Mister Fields are-n port o barcă excelentă cu motor pe care n-ar vrea s-o părăsească. Cârmaciul pe care-l angajase se pare că făcea parte din banda lui Fernando. Cum vom reuşi să redobândim barca? E de prisos că e bine păzită.

— Lasă-mă pe mine şi pe Petre să merg până-n portul de pescari cu-o mică barcă de-a noastră. Vom intra noi în posesia bărcii cu motor a lui mr. Fields, tată, asta îţi promit.

— Dacă vă grăbiţi ajungeţi în port încă înainte de răsăritul soarelui.

Fields şi fiica sa se opuseră vehement intenţiei lui George. Ei nu mai voiau ca fiul căpitanului şi prietenul său să-şi mai pună viaţa în pericol. Îndeosebi Florence era împotrivă. Declară chiar că dacă pleacă, va muri de frică până nu se vor întoarce nevătămaţi.

George râse numai şi adaugă că acum ei doi vor fi pe viitor preocupaţi de altceva şi oricum nu putea exista o mare primejdie având în vedere că oamenii lui Fernando nu se mai aşteaptă atât de curând la o nouă vizită a membrilor acestui echipaj. John Fields se-ntoarse spre căpitan rugându-l să facă uz de toată autoritatea lui paternă, pentru a-l împiedeca pe fiul său să-şi mai asume un nou risc. Farrow zâmbi numai, calm şi spuse după un timp:

— Dacă George îşi bagă ceva-n cap, atunci cu greu poţi să i-o scoţi, Câteodată, sunt de acord că nu acţionează chiar logic. Dar nu vă faceţi griji. În general ştie ce face şi dacă-l ajută Petre, uriaşul nostru, n-are să se teamă de nimic. George striga deja:

— O să-i dau de veste imediat lui Petre, tată.

— Mai rămâi puţin aici George, îi strigă căpitanul Nu-i nevoie să porneşti imediat şi să vâsleşti până acolo! Putem să vă ducem cu Dox-ul pân-acolo sau foarte aproape de limba de pământ în spatele căreia se găseşte portul de pescari, Mai ai încă timpul necesar să te înarmezi. Cât despre Petre, ştii că el e pregătit întotdeauna.

În timpul acesta, Fields le spuse că barca şi-o cumpărase în Duala, dar că nu ştia s-o conducă şi de-aceea avea nevoie de un conducător care să-i ducă înapoi, în Duala.

— Păi asta putem s-o facem şi noi, nu tată? Vom conduce noi barca domnului Fields până-n apropiere de Duala. Dox-ul ne poate urmări de la o anumită distanţă. În ce priveşte debarcarea domnule Fields va trebui fireşte să aşteptaţi până la căderea serii.

— Asta nu ne-ar deranja deloc şi aşa avem timp destul! Fields le mărturisi chiar că le plăcea atât de mult societatea celor de pe submarin, lui şi fiicei sale, încât cu plăcere ar mai rămâne o vreme aici, dacă n-ar fi afacerile personale care-l obligă să le dea curs. Prin zilele pierdute în prizonierat a pierdut şi aşa un timp preţios. Poate că ar fi fost mai repede eliberat dacă ar fi fost de acord cu suma cerută de Fernando pentru răscumpărare. În loc de asta şi-a pierdut timpul în încercarea de evadare şi în cele din urmă a sfidat destinul punându-şi mesajul în scoica acelui Nautilus. A fost însă prins din nou şi dus în peşteră.

Camarazii zâmbiră în sinea lor, când Fields le mărturisi că i-ar fi plăcut să mai rămână o vreme pe vas împreuna cu ei şi să participe la aventurile lor. Era un om mult prea nervos, pentru a trăi toate primejdiile care te pasc în jungle sau savane, pentru a te confrunta cu animale sălbatice şi triburi ostile şi necunoscute, aşa cum o făceau aceştia. Sigur că s-ar fi potrivit mai bine în rolul de administrator al

unei pieţe unde se vindeau cereale decât să stea de pază, de exemplu, la gura unei peşteri în care însoţitori săi îşi făceau somnul. Căpitanul Farrow îl întreabă dacă este interesat să vină pe punte pentru a vedea cum se manevrează submarinul pentru a ieşi din golful unde se adăpostiseră. Fields se înflăcără imediat.

Căpitanul dădu comanda să se lucreze numai cu electromotoarele pentru a nu produce prea mult zgomot, să fie auzit. Dox-ul ieşi din golf spre marea deschisă şi înainte de a ocoli insula, se avântă puţin în larg.

Curând se desluşiră câteva puncte mici pe suprafaţa luminată de razele lunii ale apei care se dovedi că sunt mici bărci de pescuit care erau deja-n drum spre munca lor. Erau însă prea departe de submarin pentru a mai constitui un pericol pentru submarin.

La orizont şi apăru limba de pământ în spatele căruia se găsea portul de pescari şi satul acostară. Petre şi George stăteau deja gata echipaţi lângă barca lor de aluminiu, care urma să-i ducă până-n port.

Fields păşi alături şi le descrise locul cum putu mai bine, poziţia sau ultima poziţie a bărcii sale cu motor şi cum arăta asta, apoi cei doi îşi lansară barca la apă.

— Lumina lunii ne deranjează destul de mult. Nu cred că vom ajunge nevăzuţi până-n apropierea bărci spuse Petre.

— Poate că Fernando i-a întărit între timp acestuia echipajul, fiindcă şi-o fi închipuit şi el că Fields, cu ajutorul nostru, vrea să intre neapărat în posesia bărcii sale, completă George.

— Vom trăi şi vom vedea, încheie resemnat discuţia Petre.

George era însă neîncrezător, deşi deocamdată n-aveau nici un plan pentru asigurarea reuşitei. Dură numai câteva minute până ce mica barca de aluminiu înconjură limba de pământ. În faţa ochilor celor doi camarazi, golful părea ca adormit. La mal se legăna o întreagă flotilă de pescuit pe valurile mici stârnite în jur.

— În două ore se luminează de ziuă, îi şopti Petre lui George.

— Şi-aşa lumina lunii luminează aproape ca ziua, îl consolă acesta repede. Petre vâsli foarte încet, mai întâi pentru a nu face nici un zgomot şi-n al doilea rând pentru a nu stârni valuri spre chei, care, la lumina strălucitoare a lunii pe care ar fi reflectat-o, ar fi contribuit şi aceasta la posibila lor demascare prematură. Cine ar fi privit mai cu atenţie, ar fi fost curios să ştie cine se-ncumetă la această oră din noapte să străbată apele golfului. Limba de pământ să tot fi avut vreo trei kilometri lungime. La ţărmul acesteia era ceva mai întunecat întrucât casele înalte îşi aruncau umbrele lor în jur. Tot mai aproape se-apropia barca de ţărm şi, în cele din urmă, aceasta muşcă din suprafaţa umbrită de case. George se strădui din răsputeri să localizeze barca cu motor care era vopsită-n alb şi care ar fi trebuit s-o deosebească de restul bărcilor din preajmă, dar nu putu s-o vadă

nicăieri.

— Va trebui să mergem mai aproape de mal, spuse George încetişor. Se poate ca Fernando s-o fi ancorat în altă parte decât credem noi.

— Tot ce se poate, mormăi uriaşul Petre şi conduse barca puţin mai aproape de ţărm, în timp ce George se ridică puţin pentru a putea vedea mai bine. Nu se vedea însă nici urmă de barcă şi asta-l nelinişti puţin.

— Dar dacă-n timpul scurt rămas, Fernando a revopsit barca!

— Nu prea e de crezut. Pescarii ar fi observat toată manevra.

— Şi chiar dac-au observat, nu-i privea pe ei cum vopseşte proprietarul barca.

— Hm, făcu pur şi simplu Petre, care nu-şi bătea capul cu astfel de sofisme, întrucât el era trup şi suflet omul faptelor. Între timp atinse capătul limbii de pământ. Petre lăsă vâslele în jos şi spuse:

— N-ar fi mai bine s-o luăm încă o dată înapoi, să parcurgem din nou traseul şi să ne convingem dacă nu ne-a scăpat cumva din vedere prima dată?

— Eu mi-am pierdut speranţa de-a mai găsi barca la locul ei, Petre.

— Atunci mr. Fields trebuie să renunţe pur şi simplu la barca lui. O să-l transportăm noi, cu o barcă de aluminiu, până în apropiere de Duala şi-o să-l depunem undeva pe coastă, de unde nu-i va fi greu să ajungă până în oraş.

— Încă nu este cazul să ne facem griji din cauza asta. Petre îşi îndreaptă mica barcă de aluminiu încet înapoi, foarte aproape de mal. Dar într-adevăr barca cu motor nu era printre celelalte ancorate la mal.

Deodată, în apropierea bărcii de aluminiu, auzi duduitul unei bărci cu motor care se-ndrepta acum, ieşind din umbra unor bărci de pescari, drept spre barca unde se aflau camarazii.

La cârma sau aproape de cârmă stătea un bărbos, care putea fi Fernando, ţinând cont de faptul că ţinea un pistol în mâna dreaptă. Banditul ridică încet arma, Petre renunţă să mai vâslească şi îşi-ndreaptă la rându-i barca în direcţia banditului. Şi el îşi scoase arma însă, înainte de a se hotărî Fernando să tragă, pistolul lui Petre detună. Omului de la proră îi zboară pistolul din mână făcând un cerc în aer, dar barca albă cu motor îşi continuă drumul spre ei. Împuşcătura lui Petre era de maestru, ţinând cont de faptul că era totuşi noapte. Fernando, oarecum dezechilibrat şi buimăcit din cauza spaimei, vru să-şi scoată un al doilea pistol.

Între timp, apăru o a doua siluetă lângă el, un om din propria lui bandă, care se strecurase fără a fi observat lângă el. Două secunde mai târziu, acesta, din invidie că şeful său nu-i permisese comanda asupra frumoasei bărci cu motor, îi făcu vânt fostului său şef peste barcă, în

apă.

Fernando urla ca o fiară rănită dar nimeni nu mai voia ori nu mai era dispus să-i dea ascultare.

— Va ajunge la mal înotând, spuse Petre.

— Nu trebuie să ne mai pese de el acum, barca-i tot ce ne interesează deocamdată.

Cârmaciul bărcii cu motor voi să-ntoarcă barca imediat, dar atunci se auzi vocea puternica a lui Petre:

— Opriţi barca! Sus mâinile! Comanda suna atât de imperioasă, încât în prima spaimă bandiţii dădură curs cererii lui Petre.

Motoarele se opriră.

George şi trecu la abordaj şi sări în barca bandiţilor în vreme ce Petre îi ţinea cu pistoalele în şah.

Avea de-a face cu doi vrăjmaşi, cu cel care-l aruncase peste bord pe şef şi cu cârmaciul. Le luă binişor armele şi le spuse pe cel mai amabil ton posibil.

— Noapte bună, domnilor! Cred că rolul vostru aici s-a cam terminat. Noi nu suntem răzbunători şi nu vrem nici o recompensă, dar am totuşi o rugăminte: am vrea să vedem cât de bine ştiţi să înotaţi. Aşadar domnilor pregătiţi-vă de sărituri. Unu, doi…

Mai mult nu trebui George să numere. Cei doi ticăloşi erau bucuroşi să scape numai cu atâta. Într-o secundă săriră şi stropii provocaţi de săritura lor căzură în apele golfului, apoi se grăbiră să înoate spre mal.

George se sui pe puntea bărcii cu motor şi acostă bărcuţa lor de aluminiu la pupa vasului.

Înainte de a zice tânărul ceva, Petre şi dispăru în cala maşinilor.

Puţin mai târziu, o altă făptură dădu buzna pe trepte în sus, urcând scăriţa care ducea pe punte.

George nici nu mai trebui să se obosească să-l poftească şi pe acesta să facă saltul cuvenit în apă, întrucât acesta era cât se poate de bucuros să poate spăla nestingherit putina. Motorul începu sa duduie din nou. Petre îl puse în mişcare.

George trecu la cârma şi-ndreaptă barca albă spre mijlocul golfului şi de acolo, ocolind vârful limbii de pământ, spre largul mării.

Curând barca elegantă descrise un arc de cerc pentru a merge spre submarin.

Petre dezlegă barca de aluminiu care a fost dusă pe Dox, unde repede a fost demontată şi dusă-n magazie.

— Cine a tras cu arma acolo, îi întreabă Farrow din turn.

— O să-ţi povestim totul mai târziu, tată! Acum trebuie să ne-ndepărtăm de aici. Spune-i domnului Fields şi fiicei sale să vină-ncoace şi condu-ne până-n apropiere de ţărmul Dualei.

— *All right* – râse căpitanul.

De-abia fură tatăl şi fiica la bordul bărcii lor, că George şi porni motorul ambarcaţiunii lui Fields.

Petre rămase pe submarin în timp ce un maşinist de pe Dox se urcase alături de George.

Dox-ul o luase puţin înainte, George îi urma. După e vreme, îşi reluă cursul lângă barcă, mergând aproape paralel, ceea ce făcu pe căpitan să le strige de pe punte prin portavoce.

— Veniţi pentru o ceaşcă de cafea la noi! Este ziuă deja şi n-aţi pus nimic în gură.

Pasagerii bărcii cu motor nu se lăsară de două ori poftiţi. În sala de maşini a Dox-ului, luară un mic dejun copios, stropit cu o cafea tare, aromitoare.

Imediat dup-aceea John Fields şi fiica sa îşi luară un călduros rămas bun de la căpitan şi echipajul său.

Mai întâi George şi Petre le povestiră evenimentele care au condus la recuperarea bărcii cu motor. Toţi se bucurau că întreaga afacere s-a terminat fără pierderi de vieţi omeneşti şi chiar fără de răniţi.

Fericiţi, cei doi Fields atinseră în sfârşit plaja Dualei, când era aproape de lăsarea întunericului. Cei doi prieteni se reîmbarcară pe Dox-ul lor drag şi porniră în larg să iasă în întâmpinarea altor aventuri.

Aventurile submarinului Dox 221

Hans Warren

I
O APARIŢIE MISTERIOASĂ

APĂSAI CU PUTERE pe braţul lui Marian. Nu mi-aş fi închipuit ca zvonul acesta misterios să se adeverească, dar acum mi-era dat să o trăiesc şi pe asta!

O halucinaţie era cu desăvârşire exclusă: eram treaz doar şi simţeam încordarea muşchilor lui Marian sub apăsarea mâinilor mele. Auzeam strigătul pe care-l scoase sergentul de poliţie din Nawaganar, puţin înăbuşit totuşi.

Cam la vreo cincizeci de metri în faţa noastră, începea o învălmăşeală de insuliţe de diferite dimensiuni, plasate pe coasta de sud a golfului Cutch, foarte împădurite şi după spusele sergentului – complet nelocuite.

Pe canalul îngust dintre două asemenea insuliţe înota încet un crocodil spre noi, ţintind după toate probabilităţile spre un alt grup de insuliţe, plasate pe partea dreaptă a locului pe care ni-l alesesem de pândă, în spatele unui bloc de stâncă.

Partea neverosimilă era că pe spinarea crocodilului… Călărea un indian cu o barbă lungă, albă! Purta un veşmânt bogat de mătase de culoare deschisă şi un turban verde, semnul distinctiv de apartenenţă la cea mai înaltă castă a preoţilor brahmani.

După ce mi-am desprins mâna de pe umărul lui Marian, avui totuşi prevederea să mă ciupesc la rându-mi straşnic de braţ; simţii lămurit durerea şi mă convinsei încăodată în plus că nu visam. Bătrânul indian stătea călare pe spinarea crocodilului imediat după porţiunea care încheia trunchiul picioarelor din faţă şi, chiar în acest moment crocodilul îşi căscă gura sa imensă. Priveliştea care ni se oferi acum era una care-ţi dădea pur şi simplu fiori!

Ca o fantasmă, ziua în amiaza mare, trecu pe lângă noi animalul astfel călărit şi ciudatu-i călăreţ. Indianul avea o faţă frumoasă deşi severă, în care luceau doi ochi întunecaţi, ca doi cărbuni aprinşi.

Nu se uita nici la stânga, nici la dreapta, privirea îi era aţintită drept înainte, dar aveam totuşi senzaţia că ne-a observat.

Cam fără voie mă aplecai, pitindu-mă după blocul de stâncă care ne oferea acoperire dinspre mare.

De-abia după ce mai târziu îmi ridicai capul cu precauţie, am zărit crocodilul dispărând într-unul din numeroasele canale situate între grupele de insuliţe de la dreapta noastră.

Zona împădurită a acestora ne acoperi traseul crocodilului şi de-abia acum îndrăznii să răsuflu uşurat.

— Ei domnilor, v-aţi convins şi dumneavoastră singuri că zvonul ăsta, corespunde pe deplin adevărului. Ce părere aveţi de toată

tărăşenia asta? ni se adresă acum sergentul triumfător.

— Ciudat, răspunse prietenul meu, ridicându-se şi el puţin. Dar tot nu pricep de ce n-aţi întreprins cercetări pentru lămurirea misterului domnule Hallay? Nu spuneai doar dumneata că faptul acesta este cunoscut prin partea locului de mai mult timp?

— Ai dreptate domnule Farrow. Deşi am auzit unele zvonuri încă de acum opt zile, de abia de câteva zile am avut prilejul să mă conving cu ochii mei. În plus tot acum câteva zile l-am auzit pe servitorul meu indian vorbind cu cineva despre această problemă. La început n-am crezut, prea ţinea de domeniul basmelor toată povestea, deşi zvonurile spuneau că fenomenul este vechi de câteva luni.

În dimineaţa următoare mi-am luat inima în dinţi şi am venit în acest loc unde m-am ascuns cum am putut mai bine şi, după o oră de la răsăritul soarelui, am fost martorul spectacolului la care aţi asistat acum.

— De ce nu l-ai somat cumva, să stea locului, doar dumneata ca funcţionar public aveai tot dreptul s-o faci?

— Păi, domnule Farrow şi dumneata ai fost şocat ca şi mine de apariţie, se apără sergentul. Am fost copleşit de insolitul priveliştii care mi se-nfăţişa în faţa mea, încât am rămas la început ca paralizat; nu-mi puteam crede ochilor, pur şi simplu, credeam că imaginaţia îmi joacă festă, nu alta. Mă gândeam că şederea îndelungată în soarele tropicelor să nu-mi fi dăunat sănătăţii. Mă gândeam că poate poveştile servitorului meu, care m-au adus într-o stare de agitaţie cu mult înainte, mă făceau acum să cred că văd şi ce nu există în realitate. Am mers acasă abătut şi mă gândeam chiar dacă nu e mai bine să-mi înaintez cererea de pensionare. După ce au mai trecut câteva zile, am revenit şi-am retrăit fenomenul. M-am gândit atunci să intervin, dar iar mi-am spus că n-aveam nici un drept s-o fac, în definitiv, indianul nu tulburase pe nimeni şi dacă voia, era dreptul lui să călărească fie şi-un crocodil, dacă reuşea s-o facă! Bineînţeles că am luat legătură cu colonelul Lesley din Ahmadabad, căruia i-am împărtăşit totul. Colonelul mi-a spus să nu intervin cu nimic, că sunteţi tocmai la dânsul împreună cu domnul Bertram şi împreună o să vă ocupaţi de acest caz.

— Trebuie să mărturisesc că m-am îndoit şi eu foarte mult de veridicitatea unui astfel de zvon. Dacă nu m-ar fi convins colonelul că dumneata eşti un om extrem de serios şi de destoinic, m-aş fi gândit şi eu c-ar fi putut fi un acces cauzat de bolile tropicelor. Acum îmi dau seama ce-ai putut simţi şi dumneata. N-aveai bineînţeles nici o împuternicire oficială de-a interveni. Dar în spatele poveştii ăsteia cu crocodilul trebuie să stea un mister care se cere lămurit. Acum va trebui să ne-ntoarcem în oraş. Pe drum mă voi gândi cam în ce fel trebuie să abordăm problema.

Calea întoarsă o parcurserăm meditând. Marian căzuse pe gânduri, era distrat şi nu voiam să-l deranjez.

Nici mie nu-mi ieşea din minte călăreţul crocodilului. Din când în când îl vedeam cu coada ochiului pe Marian cum scutură capul ca şi cum n-ar fi putut scăpa de-o obsesie. De abia după ce primele case apărură la orizont, catadixi să spună:

— Cred c-ar fi mai bine, domnule Hallay, ca din punct de vedere oficial, să nu întreprinzi nimic în această problemă. Este posibil ca bătrânul să se bucure de-o deosebită consideraţie în rândul brahmanilor, fiind considerat un fel de sfânt. Intervenţia oficialităţilor ar putea face mai mult rău decât bine. Pe de altă parte, camaradul meu Bertram şi cu mine, suntem persoane neoficiale, aşa că ne putem ocupa de rezolvarea cazului. În cazul când avem nevoie de ajutorul poliţiei nu vom ezita în a-l cere.

— Găsesc întemeiate obiecţiile aduse, deşi inima-mi spune c-ar trebui să iau parte activă la tot ce veţi întreprinde. Lămurirea problemei ar putea fi periculoasă şi de aceea va trebui să convenim cum vom coopera pe viitor, dacă situaţia o va cere!

Marian a fost de acord:

— Mai întâi, m-am gândit să pornesc cu prietenul meu Robert şi cu Pongo, într-o călătorie de explorare pe drumul pe care-a dispărut înainte indianul cu crocodilul, cu un sampan. Am de gând să cercetez mai bine toate grupurile astea de insuliţe. Am putea stabili de pe acuma, că dacă până la lăsarea întunericului nu ne-ntoarcem, să porniţi în căutarea noastră.

— Până la căderea întunericului domnule Farrow, dar până atunci puteţi să vă găsiţi moartea şi noi să n-avem nici o şansă să vă găsim.

— Trebuie să ne asumăm acest risc. Dar hai să zicem atunci, cu o oră înainte de lăsarea întunericului, dacă, nu ajungem pân-atunci, să-i daţi drumul!

— Dar cum pot face rost de un sampan?

— N-ai nevoie de sampan, domnule Farrow. Îţi voi pune la dispoziţie barca mea proprie.

— Şi mai bine atunci! Ba mai mult, vom lua cu noi, undiţele de pescuit şi chiar plase, ca să dăm impresia că am plecat pentru alte motive, decât vrem noi să se vadă.

— Am de toate, eu sunt un pescar pasionat, ne asigură simpaticul sergent. Veţi găsi chiar în zona aceasta a insulelor un vad deosebit de bogat în peşte. Din discuţiile servitorilor mei am aflat că tocmai zona asta este îndeosebi evitată de majoritatea pescarilor. Şi nici nu este de mirare, dacă eu ca alb şi european am fost atât de impresionat, ce impresie a făcut apariţia indianului asupra unor indieni, necultivaţi, superstiţioşi şi naivi?

— N-o să ne bazăm prea mult pe undiţe ci mai mult pe plase, dar

oricum va trebui să luăm şi provizii.

Sergentul ne-a condus în partea sudică a micului port, unde se afla ancorată barca lui.

Barca sergentului era perfect echipată pentru pescuitul cu undiţa, dar ne mai înzestrarăm şi cu plase în plus.

Până la marginea de sud a golfului, în care erau plasate insulele unde apăruse indianul cu crocodilul, era o distanţă de vreo doi kilometri.

Trebuia să înconjurăm o limbă mare de pământ, pentru a intra în golful în care se găseau insulele. Una dintre aceste limbi, mai bine zis o porţiune a ei, era constituită dintr-un masiv de recif de corali, care lăsa liberă numai o porţiune îngustă de acces şi-o proteja de valurile mari în caz de furtună.

Am trecut cu barca foarte aproape de limba de pământ, mai exact în porţiunea care dădea spre plaja unde ne ascunsesem chiar noi înainte de a-l vedea pe indian călare pe crocodil.

Trecurăm foarte încet cu barca chiar prin zona asta. Pongo prinse ambele vâsle, în timp ce noi, aruncam plasele pentru prins peştele.

Pongo vâslea liniştit, făcând un mare ocol în raport cu locul unde-l văzusem pe indian, mai înainte.

Dar aici ne aştepta o mare deosebire, căci canalul făcea o cotitură bruscă cam după douăzeci de metri, aşa că pentru noi lipsea ceea ce era mai de interes. Ambele insule erau foarte împădurite, dar acum o plajă destul de întinsă, se întindea de jur împrejur.

Pongo se ţinu departe de ambele insule. Ne apropiarăm de canalul care trecea printre cele mai nordice două insule, în care-l văzusem ultima dată pe indianul misterios dispărând.

După părerea noastră ne jucam destul de bine rolul de pescari şi nu dădeam aparent atenţie decât uneltelor noastre de pescuit. Când am ajuns chiar în faţa canalului în care dispăruse indianul călare pe crocodil, Marian strigă tare:

— Robert, cred că vom avea mai mult noroc între aceste doua insule, Pongo vâsleşte te rog într-acolo!

Ce ar putea ascunde oare canalul? Undeva doar se aţinea şi crocodilul ăsta? Poate că vom afla locul de refugiu al crocodilului, poate că vom întâlni chiar pe brahman şi vom putea înfiripa o discuţie cu el. Ţineam sub observaţie plaja insulei din stânga, pe când Marian făcea acelaşi lucru cu cea din dreapta. Ambele insule prezentau plaje destul de largi în spatele cărora însă se ridica un desiş de nepătruns. Multă vreme mă strădui să aud o mişcare cât de mică care mi-ar fi dat de bănuit ca-n spatele tufişurilor s-ar ascunde ceva, mă gândeam că poate va apărea chiar indianul, dar nimic nu se produse.

— N-ar trebui să ţii desişul aşa de evident sub observaţie Robert, mă mustră Marian în şoaptă. Trebuie să luăm la rândul nostru în

consideraţie faptul c-am putea fi şi noi observaţi. Ia uite, acolo-n depărtare s-au mai ivit două insule, care se află destul de aproape una de alta. Ia să trecem şi printre astea!

Distanţa dintre aceste două ultime insule era mai mare şi nu se deosebeau prea mult de acelea pe care tocmai le-am străbătut.

— N-ar fi mai bine ca Hallay să ne urmeze îndeaproape cu o altă barcă, Mariane? Nu de alta, dar aici poţi dispărea atât de uşor, încât nimeni să nu-ţi dea de urmă.

— De ce cobeşti Robert? Crezi că vom da greş?

— Păi tu singur ai spus-o că ai sentimentul c-am fost tot timpul sub observaţie. N-aş considera un act de laşitate dacă ne-am acoperi spatele. Ar fi suficient dacă ar rămâne la intrare cu o barcă de rezervă. Dacă pândesc undeva oameni care ne-ar putea fi primejdioşi, nu văd de ce n-am lua asta în considerare.

— În cazul acesta, pleci de la premiza că noi n-am fi în stare să descoperim nimic. Uiţi că l-am pune într-o situaţie primejdioasă, putând fi atacat cu succes dacă ar rămâne singur aici. Dacă noi cădem, cu siguranţă va fi şi el în pericol.

Eram nevoit să-i dau dreptate lui Marian.

— Chiar dacă Hallay va reuşi să convingă câţiva europeni să ne vină în ajutor, ar putea ajunge cu toţi într-o situaţie foarte neplăcută, completai eu.

Marian se bucură auzindu-mă şi dădu sfaturi lui Pongo s-o lase mai domol cu vâslitul.

Lunecam domol în canalul îngust, care despărţea cele două insule.

Un sentiment neplăcut pusese stăpânire pe mine, dar acum nu mai puteam da înapoi. Canalul era atât de îngust încât de-abia ne puteam mişca. Ambele insule aveau o plajă de vreo zece metri şi abia apoi începea desişul. Cu mare atenţie ţineam sub observaţie tufişurile de pe partea mea a insulei. Să mă fi înşelat oare? Să fi văzut într-adevăr un chip între tufişuri? Dar nu, nu erau decât două frunze mai deschise la culoare pe care le luasem drept altceva. Mă pufni un râs mânios, cum de m-am putut înşela în felul acesta.

— Ce te-a apucat, mă întrebă îndată Marian.

— Ei, mi s-a părut pentru o clipă c-am văzut un chip acolo-n tufişuri, spusei eu cam încurcat, dar acum îmi dau seama că n-au fost decât nişte frunze mai deschise la culoare.

— Eşti sigur de asta, mă întrebă foarte serios Marian.

— La început am crezut c-am văzut într-adevăr o pereche de ochi. Să sperăm că în acest caz au fost induşi în eroare cu privire la scopurile noastre. Pesemne ne cred pescari.

Canalul a făcut din nou o cotitură pe care Pongo o execută foarte elegant. Acum c-o depăşirăm, ne-am dat seama că tot canalul ăsta dădea într-un golf mic, care nu oferea suficient loc pentru a manevra

barca în voie.

— Ce plăcere, făcui eu ironic! Acum trebuie s-o luăm de-a berbeleacul, dacă vrem să ne întoarcem.

— Masser se dă jos din barcă. Pongo întoarce apoi barca singur.

Propunerea uriaşului mi se păru raţională. Putea în felul acesta să ridice barca-n sus, peste plajă şi s-o întoarcă. Nu ne pierdurăm din vedere rolul pe care trebuia să-l jucăm şi mai întâi puserăm mâna pe plasele noaste, trase de barcă.

În timp ce trăgeam de otgon, privii cu coada ochiului spre cel mai apropiat tufiş, oarecum cu inima strânsă. Câteodată mi se părea că se mişcă într-adevăr ceva în tufişuri. Din nou mi se păru că văd un chip. Ba chiar mi se păru la un moment dat că văd scânteierea unei arme.

— Aici trebuie că se ascund într-adevăr oameni, Mariane, îi şopti eu prietenului meu. Să sperăm numai că ne vor crede nişte pescari inofensivi.

— Eu zic că să sperăm că nu, fu de părere prietenul meu cu-n calm netulburat. Dac-ar fi aşa şi ne-am întoarce nestingheriţi, nu văd cum am putea da de urma misterului, Mi-ar plăcea să cercetez puţin mai îndeaproape tufişurile astea. Pongo, dă-i drumul mai departe, până la capătul golfului. Opreşte! Undita mea s-a înţepenit. Marian trase acum puternic de coardă.

— Dă-i drumul din nou Pongo. Ia uite, cred c-am prins ceva zdravăn. Ah, din păcate nu-i decât o bucată de coral. Râzând Marian aruncă cârligul de care se prinsese bucata de coral, în barcă. Eu mi-am tras la rândul meu undiţa de care nu atârna nici un peşte şi-o depusei, de asemenea, pe fundul bărcii, după care privii încordat spre desiş. Faptul că acesta era la vreo zece metri depărtare de apă, mă mai linişti întrucâtva. Dac-ar fi să fim atacaţi am avea timp să răspundem cu câteva gloanţe. Îmi slobozii puţin pistolul şi Marian făcu la fel, semn că deznodământul era pe aproape. Aproape cu indiferenţă, Marian coborî pe plajă, se apropie de desiş şi strigă tare în englezeşte:

— O regiune extrem de pitorească, Robert. Păcat că n-am prins nimic. Credeam că-n apa liniştită a golfului vom avea vadul cel mai bun. Poate că spre seară vor muşca mai bine. Până atunci, hai să pescuim dincolo de bariera de corali. Dă-te jos Robert ca Pongo să poată întoarce barca.

După părerea noastră am făcut totul pentru a ne juca rolul de pescari nevinovaţi. Cât de mult ne-am înşelat, ne-a fost dat să recunoaştem însă mai târziu.

II
DUŞMANUL NEVĂZUT

MĂ DĂDUI JOS DIN BARCĂ şi-am rămas lângă Marian care

continua să mai examineze încă tufişul. Făcu pe nevinovatul şi strigă:

— Robert, dar este o minunăţie aici! Mi-ar place să locuiesc aici, ar fi aşa de frumos! E-un mic paradis aici, pare izolat de lume.

La rândul meu, începui şi eu să mă entuziasmez.

— Ai dreptate, Mariane. Rar am văzut un peisaj mai frumos şi mai pitoresc. Alea de colo sunt tufişuri de Hibiscus ori ce? indicam eu spre tufişurile prea binecunoscute, cu flori roşii. Căutam un prilej de-a privi cu mai multă atenţie desişul dar desigur fără să bat la ochi Marian veni în întâmpinarea mea spunând:

— Spui că sunt tufişuri de Hibiscus? Nu prea-mi vine a crede. Dar hai să mă conving. Şi merse privind cu multă atenţie spre tufişuri.

Înainte de a-i putea ghici intenţiile, el şi păşi peste desiş. Nu părea a fi nu ştiu ce, deşi mâna era ca din întâmplare aşezata pe patul pistolului.

Încet mă apropiai şi eu, jucându-mă distrat cu patul pistolului meu, examinând foarte atent tufişul.

Nu credeam c-ar fi vreun animal de pradă pe mica insulă, decât doar dacă n-ar fi înotat până aici. Chiar şi Singapore este bântuită de tigri care ajung înotând pân-aici. Şi doar Singapore este despărţită de peninsula Malakka printr-un braţ de apă foarte larg. Cu toate astea, distanţa asta pentru animalele prădătoare mari nu înseamnă mare lucru şi nicidecum o piedică.

În apropiere de litoralul insulei Singapore s-a găsit chiar un tigru înecat care s-a prins în plasa unui pescar şi nu putea să fi venit decât dinspre Malakka.

S-ar fi putut, prin urmare, ca şi insula asta să fie populată cu tigri, dar prea mult nu şi-ar fi făcut veacul pe aici, având în vedere că hrana era destul de limitată pe insulă. Urmării în continuare cu deosebită atenţie şi plaja. În caz că o fiinţă oricare ar fi păşit pe uscat nădăjduiam să dau de urme încă vizibile. Bineînţeles că m-am gândit mai întâi la călăreţul de crocodil, care dispăruse cam în direcţia asta şi ori se afli pe insulă, ori o luase prin strâmtoarea care despărţea insula asta de cea următoare.

Dacă a luat-o într-adevăr încoace, rămânea deschisă încă întrebarea, unde se aţinea animalul? Să se fi întors spre un loc tainic, de care nu ştiam noi, pentru că era clar că aici pe plajă nu rămăsese, altfel urmele picioarelor uriaşe ale târâtoarei s-ar fi aflat pretutindeni pe plajă. Însă plaja arăta foarte netedă, de parcă ar fi măturat-o cineva.

Măturată? Ideea mă surprinse chiar pe mine. Chiar aşa, plaja arăta de parcă cineva intenţionat ar fi măturat-o dar nu aşa cum mătură o gospodină, ci aşa cum o face un vânător cu-o creangă groasă, pe care o trage după el. Ne-am apropiat doar câtva metri de desişul gros care începea de-acolo şi acum găsi nimerit să-i şoptesc lui Marian:

— Ia uită-te, te rog, la porţiunea asta.

Marian se opri, se pare că-i venise aceeaşi idee. Vocea sa sună totuşi calmă când îmi zise:

— Ai dreptate, Robert, este un tufiş de Hibiscus aici! Marian se-ndepărtă apoi de tufişuri, arată spre ţărm şi zise:

— Uite că Pongo a şi întors barca. Aşa că putem pleca. Să sperăm că vom avea mai mult noroc dincolo de barieră. Marian trecu pe lângă mine, îndepărtându-se, când o voce aspră, venind din tufiş, strigă într-o englezească impecabilă:

— Rămâneţi pe loc domnilor. Lăsaţi pistoalele în cingătoare! Atrage-i atenţia domnule Farrow lui Pongo să nu facă nici o mişcare suspectă. Şase arme sunt îndreptate asupra voastră! De la depărtarea asta, nu putem rata ţinta. Sus mâinile, cu toţii. Nici o mişcare, pentru că ar fi păcat să muriţi aici. Daţi-i drumul, domnilor!

Ultimele cuvinte fură pe un ton atât de imperativ, încât nu lăsa nici un dubiu asupra seriozităţi avertismentului.

Cele şase arme se iviră într-adevăr din spatele tufişurilor. Înainte de-a putea face noi uz de armă, adversari ne-ar fi putut veni de hac, asta era sigur. Chiar dacă am fi ajuns să tragem, poate nimeream doi sau trei din potrivnici dar ceilalţi ne-ar fi făcut de petrecanie.

Marian ridică braţele-n sus iar eu îl urmai. Pongo care înţelese foarte bine ordinul dat în engleză, nu avea decât, scrâşnind din dinţi, să se supună şi el.

Eram în posesia armelor noastre şi totuşi fără apărare.

— Foarte bine! ne strigă-n batjocură vorbitorul ascuns. Rămâneţi pe loc! Camaradul meu va avea grijă de armele voastre. Jack, te rog, fă-ţi datoria.

Din stânga noastră se ridică un om scurt şi îndesat, ascuns în tufiş. Arma nu şi-o lăsă din mână, astfel încât putea să tragă în orice clipă, pentru a ne reţine de la un gest disperat, care ar fi echivalat de altfel cu sinuciderea.

Jack purta un fel de jumătate de mască pe figură, care-i acoperea faţa lăsând să i se vadă numai bărbia, care trăda energie şi brutalitate. Sub bărbie avea o cicatrice în formă de zig-zag.

În timp ce se deplasa spre noi, râse ironic. Cu prilejul ăsta am remarcat că pe partea stângă a maxilarului îi lipsea un dinte. Poate că-l pierdu-se când dobândise şi cicatricea.

După ce mascatul ajunse-n dreptul lui Marian, zise cu-o politeţe exagerată:

— Permiteţi-mi, domnule Farrow şi spunând asta îl deposedă pe Marian de pistol şi de cuţitul de la cingătoare. Acum putem să ne înţelegem în mod civilizat. Urmaţi şi dumneavoastră, domnule Bertram! Aşa, mulţumesc.

După ce am fost deposedat de ambele pistoale şi pumnal, banditul

se-ntoarse râzând spre Pongo. Credea că uriaşul negru se va lăsa tot atât de uşor despuiat de cuţitul lui de rechini. Şi eu ca şi Marian, care-mi mărturisi mai târziu, credeam că Pongo nu se va opune deloc dorinţelor mascatului.

Omul care ne dezarma strigă deodată, înfuriat de durere. Concomitent, tovarăşul lui care luase cuvântul din adăpostul tufişurilor, strigă şi el:

— Rămâneţi pe loc, domnule Farrow şi Bertram, altfel tragem, la dracu cu diavolul ăsta blestemat, acum nu mai putem trage! Jack, împuşcă-l pe negru ăsta!

Dar Jack nu mai putea să-mpuşte pe nimeni deoarece uriaşul nostru îl apucase în aşa fel încât acesta era ţinut ca un scut viu astfel încât bandiţii nu mai puteau să tragă asupra lui, fără să-i primejduiască viaţa propriului lor om.

Pongo se retrase acum ţinând continuu în faţa sa pe Jack, prizonierul său; îşi apucase potrivnicul de braţul de sus şi-l ţinea cu-o mână fermă. Banditul nu se putea apăra în nici un fel şi nu făcea altceva decât să strige ca din gură de şarpe, dar asta nu-l deranja prea mult pe Pongo. Acesta ajunse, tot mergând pe spate până la barcă, îşi ridică adversarul în sus, îşi desprinse mâna stângă de pe braţul banditului, apucându-l în schimb de beregată.

Ţipetele încetară brusc cu un ultim horcăit şi capul acestuia se destinse, leşinat cum era fără de apărare, în braţele lui Pongo, care, cu-o smucitură, desprinse barca de ţărm şi se-ndepărtă de plajă.

— Opreşte-te, Pongo, opreşte-te! strigă purtătorul de cuvânt al bandiţilor. Îţi vom ucide stăpânii dacă nu te predai. Domnule Farrow, ordonă-i s-o facă! Strigă să vină înapoi! Nu glumim deloc, dacă mai face o mişcare cu vâsla, vă vom împuşca imediat!

Ameninţarea părea foarte reală. Nu ne îndoiam deloc că duşmani noştri îşi vor aduce intenţia la îndeplinire, de aceea Marian îl striga în cele din urmă pe Pongo:

— Haide înapoi, Pongo! Trebuie să te predai şi tu, oricum îţi mulţumesc pentru eroica ta intenţie. Dar nu vom rămâne prea mult ostatici aici!

Uriaşul negru ascultă de-ndată. Făcând un ocol mare îl aruncă pe banditul leşinat pe plajă, după care coborî şi el încet din barcă, dar nu-nainte de a-şi arunca cuţitul său de spintecat rechini cu atâta îndemânare încât străpunse veşmântul leşinatului de pe plajă, ţintuindu-l de nisip.

Se apropie apoi calm de noi şi rămase lângă mine. Chipul lui nu trăda nici o emoţie, cu excepţia muşchilor maxilarelor care deveniră proeminenţi din cauza încordării.

Pongo era cuprins de-o furie distrugătoare asupra adversarilor noştri. Dacă ar fi putut să se năpustească asupra noastră, fără ca prin

aceasta să fim noi înşine primejduiţi, ştiu că ar fi avut de furcă banditii! Cam tot aşa gândea şi şeful bandiţilor, că ne şi strigă:

— Domnule Farrow, te avertizez pentru ultima oară, spune-i negrului să nu facă vreo prostie. N-o să mai şovăim să vă împuşcăm pe dumneata şi pe camaradul dumneatale. Vă cunoaştem prea bine, din relatările ziarelor şi ştim că Pongo dispune de forţe supraomeneşti.

— Pongo auzit, promite să nu facă nimic, spuse calm uriaşul în locul nostru.

— Norocul tău! Poftiţi încoace domnilor, dar păstraţi distanţa, nu v-apropiaţi prea mult. Haideţi, daţi-i drumul!

De bine de rău, trebuia să ne supunem ordinului. Încet, păstrând distanţa, ne apropiarăm de desiş. Când furăm suficient de aproape de zidul de verdeaţă se ridicară de jos cinci siluete, cu puştile pregătite, aţintite asupra noastră. Se feriră să se apropie prea mult de noi, astfel încât să le putem prinde ţevile armelor. Toţi cinci, purtau ca şi Jack, semimăşti, iar cel din mijlocul rândului – pe care mi se păru că-l recunosc – spuse:

— Domnii să treacă acum, unul câte unul, în desiş. Fă dumneata începutul, domnule Farrow.

Marian păşi printre cele două tufe de arbuşti în faţa cărora stătea, dar când voi să-l urmez imediat, din nou mă atenţiona şeful bandiţilor.

— Opreşte-te, domnule Bertram! Aşteaptă până ce te vom chema noi. Prietenul dumneatale nu ne mai poate fi vătămător acum. Acum poţi veni dar spune-i lui Pongo, să nu se mişte de pe loc.

— Masser Bertram fie liniştit, Pongo nu mişcă, mă asigură acesta înainte ca eu să deschid gura.

Acum îmi făcui loc la rându-l meu, printre tufişuri, fui înşfăcat de ambele braţe şi legat cu sfori foarte fine.

Braţele îmi fură legate la spate. Adversarul nostru părea foarte destoinic în tot ce făcea. Mă legară cu aşa repeziciune, încât chiar de la primele legături care mi-au fost făcute, am fost complet lipsit de apărare.

Fui împins câţiva paşi mai înainte şi mă ciocnii de Marian care stătea nu departe.

Aşa dar am fost traşi pe sfoară. La o desfăşurare atât de rapidă a evenimentelor chiar că nu m-am aşteptat!

Ia uite acolo cum îl leagă pe Pongo. Oameni ăştia îşi cunosc meseria! Mâinile îi fură legate la spate, dar cu atâtea sfori, întrucât cunoscându-i puterile uriaşe, bandiţii nu voiau să-şi asume nici un risc.

Fu împins apoi alături de noi. În sforile astea, folosite ca să ne lege pe noi, trebuie că aveau fire subţiri de oţel întrucât tăiau în carne vie şi nu semănau nici pe departe cu sforile cu care eram obişnuit.

Marian rămase pe gânduri. După ce se apropie vorbitorul mascat de noi, prietenul meu îl întreabă.

— De unde ne cunoşti?

Cel întrebat râse scurt, zicându-ne:

— Din mai multe articole de ziar. Pe de altă parte n-a prea fost greu să ne dăm seama că n-aveam de-a face cu nişte pescari nevinovaţi. Aţi făcut destule greşeli. Credeţi că pescarii pasionaţi uită momeala în cârligele undiţelor? Nu se-ntâmplă ca aceştia să nu se asigure de momeala lor, care nu e aşa de uşor de procurat. Pe de altă parte, aş fi ales alte nume, dacă doreaţi să treceţi neobservaţi. Marian, Robert şi Pongo sunt nume prea bine cunoscute în toată India continentală. Nu ne putem permite să vă lăsăm să vă uitaţi în cărţile noastre, de aceea pentru un timp trebuie să vă scoatem din funcţiune. Dacă vă comportaţi bine, nu vi se va clinti la noi, nici un fir de păr din cap.

— Şi dacă vi se va părea că nu ne-am comportat destul de bine, o să ne ucideţi, mai întrebă Marian.

— Să sperăm că n-o să fie cazul, zise cam cu şovăire mascatul.

Îmi veni să râd în sinea mea, cum doi adversari pot să se întreţină atât de calm, pe tema asta de-a se ucide între ei sau nu, dar îmi cam pieri pofta de râs când mă gândi cine era partea care trebuia ucisă. Mascatul continuă:

— Nu ne interesează neapărat să vă luăm viaţa. Dar ce am câştiga dacă v-am ţine prizonieri ani de zile? Ar fi un chin pentru ambele părţi. Dacă nu vă mai întoarceţi, atunci cu siguranţă se va descoperi, că aţi dispărut la o „partidă de pescuit". Asta ar putea fi primejdios pentru noi şi nu mă ascund că sunt în dilemă. Nu vă pot permite să vă vârâţi nasul în treburile noastre. Dar pot oare avea încredere în oameni ca dumneavoastră? Sper că nu-mi veţi pretinde aşa ceva. De ce ne-aţi urmărit, ce interes aveţi s-o faceţi?

— Faceţi-ne o ofertă! Puţin ne interesează pe noi secretul vostru spuse Marian.

— Aşadar, din ce motiv ne-aţi urmărit până aici, întreabă mascatul. De ce v-aţi pretins pescari inofensivi?

— Asta nu-i greu de ghicit. Ne-a atras atenţia ciudatul indian, călare pe crocodilul care a dispărut în zona asta.

— Bătrânul Gowida v-a făcut asta? râse din nou mascatul. Deci sfântul ăsta local care se crede un fel de Mesia şi-a îndeplinit rolul de-a băga frica-n localnici, dar din păcate curiozitatea voastră v-a jucat un renghi şi din păcate nu mai pot da înapoi.

— Parcă era vorba să ne faceţi o propunere. Poate este acceptabilă ambelor părţi.

Mascatul ridică din umeri.

— Mi-ar plăcea să ştiu cum să fac mai bine. Veţi rămâne un timp

oaspeţi mei. Mă voi sfătui cu camarazii mei, poate găsim o soluţie. Dar fiindcă Pongo nu l-a tratat cu prea multă blândeţe pe Jack al nostru, parcă văd care va fi verdictul.

— Să sperăm totuşi c-o să iasă bine. Dar de vreme ce ne vom bucura un timp de statutul de oaspeţi nu văd de ce nu l-am cunoaşte pe bătrânul Gowida, care ne interesează într-adevăr mult.

— Brahmanismul nu intră în vederile noastre, dar Gowida ne-a permis accesul pe insulă, crezând că vom fi adepţi lui. Deocamdată intraţi în locul care vă e rezervat, până la sfârşitul consfătuirii noastre Veţi afla ce s-a hotărât mai târziu.

Oratorul nostru făcu un semn la doi dintre oameni săi, care ieşiră din desiş şi, apucându-ne de braţe, ne conduseră pe-o cărare foarte îngustă care, deşi părea foarte sinuoasă, ducea în interiorul insulei care părea mai mare decât ne imaginarăm noi la început.

Am mers o bucată de drum printr-o vegetaţie luxuriantă şi bogată, până ce am dat de un luminiş. Acesta nu era însă unul natural, căci se vedea clar că se dăduse foc unei bune părţi din pădure pentru a-l obţine şi-asta se vedea după urmele de arsură pe trunchiurile arborilor.

În mijlocul luminişului erau amenajate şase locuinţe, ceea ce ne uimi peste măsură. Mascatul continuă:

— Nu, nu visaţi domnilor, iată, avem aici o colonie a zece europeni – şi nimeni nu ştie nimic, deşi suntem atât de apropiaţi de oraş. Vom avea grijă ca să fiţi şi ultimii care ştiu de ea. Mergeţi în blocul din dreapta şi faceţi-vă acolo comozi. Vă sfătuiesc încăodată să nu faceţi ceva necugetat. Mă gândesc la vreo încercare de evadare. Paznicii vor trage imediat fără nici un avertisment. Cred că vă este clar asta!

Păşirăm fără a mai comenta în interiorul blocului de locuit ce ne-a fost indicat. Locuinţa era mobilată în stil vechi, dar nu era lipsită de-un oarecare confort. Cei doi paznici care ne urmară ne indicară trei taburete care stăteau aliniate în faţa peretelui, vis-a-vis de uşă. La stânga şi la dreapta noastră se aşezară pregătindu-şi pistoalele. O încercare de evadare era o sinucidere curată.

— E permis să vorbim, întreabă brusc Marian în nemţeşte pe unul din cei doi paznici.

— Ce ai zis, întreabă acesta imediat în englezeşte? Marian îi repetă întrebarea, de data aceasta în engleză şi paznicul răspunse.

— Dacă vă distrează, n-aveţi decât, pe noi nu ne interesează. Marian mi se adresă imediat în germană:

— Ne-am cam ars de data asta, Robert! A fost o greşeală, într-adevăr, că nu ne-am schimbat numele şi chiar le-am spus cu voce tare. Mai ales numele lui Pongo nu trebuia amintit, doar este cunoscut în întreaga Indie. Chiar şi cârligele de pescuit ne-au dat de gol. Omul tot învaţă cât trăieşte!

— Nu cred că vom mai avea prea mult timp de-nvăţat, îi răspunsei morocănos. Acest Jack ne va cere viaţa şi nu văd cum ne vom putea opune, dată fiind situaţia.

— Să sperăm că conducătorul bandei nu va vrea să-şi încarce conştiinţa cu câteva crime. Pe de altă parte, sunt foarte curios ce-i cu bătrânul brahman Gowida aici şi, bine-nţeles, ce treburi murdare fac cei zece europeni pe insula aceasta.

— Dacă aş fi liber poate m-ar interesa deopotrivă ambele probleme; aşa stând lucrurile, parcă curiozităţii mele i-a pierit tot farmecul.

— Să sperăm că şeful bandei ne va facilita totuşi cunoştinţa cu Gowida, continua Marian netulburat, nevoind vădit să-şi piardă prematur buna dispoziţie.

— *Masser,* Pongo văzut indian, îi întrerupse uriaşul, indian stă în tufiş, când om mascat, vorbeşte.

— Aşa dar a auzit cum europeanul a vorbit la adresa lui. Aş paria că nu va fi în folosul bandei. Brahmanul se va răzbuna pentru viclenia albilor şi asta poate fi-n avantajul nostru. Dar uite că vine prietenul nostru Jack. Sunt curios cum va suna acum sentinţa asupra noastră, încheie Marian.

III
APROAPE DE MOARTE

— UNDE-I CÂINELE ACESTA NEGRU? urlă Jack, de-a afară.

— Nu te vei atinge de el, îi spuse aspru mascatul, conducătorul grupului. Asupra sorţii prizonierilor va trebui să decidem împreună cu toţi. Numai tu singur eşti de vină că te-ai lăsat surprins de uriaşul asta.

— O să-l omor, strigă Jack, pe el şi pe stăpânii lui albi. Ştiu c-ai vorbit acuma, Tom! Să te fi văzut pe tine, cum te-ai fi sustras atacului negrului ăstuia. Dar unde-i tipul?

— Te-aş sfătui să te calmez totuşi Jack, îi spuse acesta, încă şi mai energic. Parcă ţi-am spus că asupra sorţii acestora vom hotărî noi toţi. Asta ar trebui să-ţi ajungă. Eşti şi aproape la fel de mare ca el, de ce nu te-ai apărat mai bine? Ai citit doar multe despre el, ştiai prea bine la ce te poţi aştepta. Încă-n seara asta, după ce s-or fi adunat toţi camarazii, vom decide împreună asupra sorţii lor. Ţi-o spun însă de pe acum că sunt împotriva uciderii acestor. Dar n-o să ne primejduim afacerile cu-n triplu asasinat. Jack gemu încetişor:

— Cred că diavolul ăsta negru mi-a rupt ceva-năuntru. Pentru asta mi-o va plăti.

Cei doi paznici păşiră curioşi spre geamul deschis de unde se auzeau vocile agitate ale camarazilor lor. Jack îi observă şi strigă:

— Uite-i acolo pe Keller şi Snowdon! Aşadar prizonierii sunt înăuntru, Tom, tu n-o să mă poţi opri. Mă pot dispensa prea bine de

consiliul vostru pentru a-mi regla propriile afaceri.

Auzirăm de afară zgomotele unei încăierări şi după câteva clipe strigătul de durere al conducătorului bandei.

Cei doi paznici ai noştri se-ndepărtară repede de lângă geam şi luară poziţie în faţa noastră. În momentul următor, uşa s-a dat de perete şi Jack năvăli urlând înăuntru. De data asta nu purta mască şi era învineţit de furie. Se repezi asupra noastră, dar cei dor paznici i se puseră în faţa cu pistoalele ridicate.

— Fii rezonabil Jack, strigă ameninţător unul dintre aceştia. Suntem răspunzători de securitatea domnilor de aici. Vino-ţi în fire. Astă seară ai tot timpul să-ţi exprimi părerile şi să te decizi asupra morţii acestora.

— Vorbeşti de siguranţa domnilor? urlă în continuare Jack, care se comporta în continuare ca un apucat. O să-ţi arăt eu ţie cum trebui trataţi astfel de domni.

C-un salt rapid pe care nu i-l bănuiam acestui om corpolent, acesta se înfipse brusc între cei doi paznici. Îi înşfăcă pe amândoi şi aceştia involuntar se traseră înapoi.

Cu pumnalul tras se repezi asupra lui Pongo, care stătea liniştit pe taburetul său. În ochi lui Jack pâlpâia o luminiţă rău prevestitoare. Păream pierduţi pentru că din cauza puterilor mărite de mânia devoratoare a matahalei înfuriate, cei doi paznici ai noştri erau ca lipsiţi de apărare. Că-şi vor pune ameninţarea-n practică şi vor trage numai pentru a ne apăra pe noi, nu mi se părea deloc credibil. Era doar un tovarăş de-al lor şi mânia acestuia nu părea deloc neîndreptăţită, ţinând cont de faptul că nici Pongo nu l-a tratat cu mănuşi. Pe de altă parte ne considerau nişte intruşi puşi pe a le spiona secretele.

Ca paralizat priveam spre lama pumnalului care părea menit să curme viaţa lui Pongo. Mai exista oare vreo cale de salvare? Fără voie închisei ochii, nevoind să fiu martor la grozăvia ce urma a se face.

Dar tot auzii – aproape pe neaşteptate – un geamăt şi, când fără voie deschisei ochii, îl văzui pe Jack zvârcolindu-se pe jos. Ce se întâmplase?

— Ar fi trebuit s-o vezi şi pe asta, Robert! Chiar acum ţi-ai găsit să închizi ochii. Pongo s-a ridicat de pe scaun în ultima clipă şi şi-a repezit picioarele lateral asupra lui Jack. Jack nu se aştepta la asta şi lovitura n-a mai putut fi evitată.

Acum Jack zăcea într-adevăr nemişcat la pământ.

— Este mort, Mariane, am întrebat eu în şoaptă.

— Cu siguranţă este ameţit. Cu toate astea cred că s-a cam lecuit să se mai dea la Pongo.

Cei doi paznici ai noştri se ridicară din nou, privind intimidaţi spre noi şi spre camaradul lor nenorocos întins pe jos.

— Ai mai văzut aşa ceva Snowdon, murmură unul din ei la urechea camaradului său. La început n-aş mai fi pariat nici o para chioară pe viaţa negrului.

Acum intră înăuntru şi Tom şchiopătând, conducătorul bandei, care, după ce ne văzu nevătămaţi şezând pe locurile noastre în timp ce Jack încă mai zăcea ameţit la podea, scutură numai capul, murmurând.

— Aşadar ziarele nu au exagerat deloc când au scris despre puterile supraomeneşti ale lui Pongo.

— Nu-i strică că şi-a găsit şi el naşul, spuse Snowdon, aplecându-se asupra trupului nemişcat al lui Jack.

— Duceţi-l în altă încăpere, ordonă şeful bandei. Mai bine că s-a-ntâmplat aşa. Temperamentul lui coleric ne-a adus de multe ori în situaţii grele. Dacă-i vine cheful poate să ne atace şi pe noi. Mai bine ne-am descotorosi de el.

Cei doi paznici îl duseră pe Jack care, fără a-şi reveni din starea de inconştienţă, gemea numai sfâşietor, din când în când. Tom se apropie de noi şi ne zise:

— Mă bucur că n-aţi păţit nimic domnilor! O să-l trimit pe Jack să se ocupe de alte probleme, de-ndată ce-şi va recapătă cunoştinţa. În felul asta, vom scăpa de el pentru o vreme. Acum, în ceea ce vă priveşte: m-am tot gândit cum am putea ajunge la o soluţie. Încă o jumătate de an mai avem treburi pe insula asta şi cam atât de mult ar trebui să vă ţin prizonieri aici. Dacă-mi daţi cuvântul de onoare că nu veţi încerca să mai iscodiţi în treburile noastre, vă voi reda libertatea. Aş putea să-i conving şi pe camarazi să încline în favoarea unei asemenea soluţii.

— Prea mult ni se cere, zise Marian calm. Cred că ar fi mai bine să vorbeşti mai întâi dumneata cu camarazii şi poate unul din ei vine cu o propunere mai bună.

— Nu cred. Putem fi liniştiţi numai dacă ne daţi cuvântul că n-o să vă vârâţi nasul în treburile noastre. De fapt ar trebui să vă fie indiferent ce facem noi aici. Noi nu omorâm pe nimeni şi nici nu furăm. Nu facem decât să ne păstrăm secretele noastre.

— O sa mă gândesc la propunerea asta şi-o s-o discut cu prietenul meu. Ai spus că astă-seară se vor întâlni toţi camarazi dumitale. Vorbeşte-te, te rog şi despre asta. Între timp vom reflecta şi noi şi vă vom da răspunsul. O rugăminte mai am şi eu. Nu l-am putea cunoaşte pe brahmanul Gowida? El ne-a interesat în primul rând şi din cauza asta am ajuns în situata neplăcută de astăzi.

— De ce vreţi să-l cunoaşteţi pe smintitul acela? strigă Tom râzând. Natural că pare un lucru misterios să-l vezi călărind pe spinarea crocodilului pe albia fluviului jos, dar până la urmă te obişnuieşti şi cu asta, nu? Sunt atâtea lucruri între cer şi pământ care ni se par

misterioase. Poate că-n realitate nici nu sunt, dacă pătrunzi în spatele lucrurilor. Poate că Gowida a reuşit să-l domesticească pur şt simplu pe crocodilul ăsta şi cam asta ar fi tot. Locuieşte dincolo pe continent, cum s-ar spune, într-un mic templu, ridicat la marginea unui lac în care mişună crocodilii. Toţi aligatori de acolo par să asculte de ordinul lui Gowida, cel puţin aşa susţine el, dar eu n-am avut ocazia să mă conving. Poate că-i hrăneşte foarte bine şi atunci nu-i de mirare că reptilele îl urmează, atunci când sunt chemate. Nebunul ăsta-i tocmai pe insulă acum. E singur, crocodilul şi l-a trimis înapoi. De când e aici, ne vizitează zilnic şi o ţine numai în prelegeri şi predici de tot felul cu conţinut religios, se-nţelege. Noi îl ascultăm cu politeţe, bineînţeles, altfel, spune el, ne-ar alunga pur şi simplu de pe insulă. Nu-mi pot imagina cum ar putea-o face de unul singur, dar poate că mai are prin apropiere şi alţi adepţi pe care i-ar putea aduna la nevoie. În acest caz, situaţia ar deveni mai neplăcută şi, cum e şi firesc, o evit pe cât posibil.

În consecinţă, îi ascultăm predicile şi pozăm de parcă ne-am lăsa convinşi încetul cu încetul de fantasmagoriile lui.

— Dacă ţi-ai fi dat osteneala să studiezi mai în profunzime Brahmanismul ca religie sau învăţătură pur şi simplu, te-ai fi convins că nu-i chiar o prostie. Se poate recunoaşte cel puţin armonia şi frumuseţea acestei învăţături. Nu ştiu ce faceţi pe insulă, dar pe brahman nu cred că-i bine să-l desconsideraţi.

Marian vorbise cu sinceritate şi se părea că spusele sale nu rămaseră fără efect asupra lui Tom. Dar în cele din urmă acesta clătină din nou capul şi spuse prostii, dând a lehamite din mână.

— După părerea mea, un om e fericit atâta timp cât dispune de bani mulţi şi, oricât s-ar strădui Gowida, credinţa mea şi-a camarazilor mei rămâne asta, poate el să călărească pe câţi crocodili din lume ar vrea.

— Nu-ţi bate joc, spuse din nou Marian, cu calm şi încă cu o mină foarte serioasă, există încă-n India secrete care ne rămân ascunsese nouă europenilor. Eu, de pildă, cred că mai degrabă Gowida îşi stăpâneşte crocodilii printr-o forţă a spiritului specială care nouă europenilor ne scapă. Prin urmare, m-aş feri să-l iau în râs pentru a nu fi pe urmă, într-un fel sau altul, amarnic contrazis.

— Nu te face de râs, domnule Farrow! Dumneata eşti doar un om raţional, care nu se teme nici de moarte nici de diavol şi tocmai dumneata vii cu nişte idei, în care singur nu crezi. Din partea mea, ţi-l voi trimite pe nebunul acela bătrân dacă-l voi vedea pe aici şi trebuie să fie pe undeva prin apropiere. Ciudat mi se pare numai faptul că reptila aia fioroasă apare să-l ia numai după lăsarea întunericului. Cu toate astea, nu mi se pare decât un soi mai deosebit de dresură, cu care zeii n-au nici în clin nici în mânecă.

Tom, râzând încă, se-ntoarse spre cei doi paznici care între timp intraseră din nou în încăpere.

— Şi-a revenit Jack în simţiri?

— Încă nu, răspunse Snowdon, dar l-am legat între timp în aşa fel încât nu se va putea elibera singur. Poate că-l vom putea ţine deoparte un timp, în felul ăsta.

— O să-l ţinem, n-avea grijă, îl asigură Tom.

— Aşa ar fi cel mai bine pentru toţi, fu de acord şi Kell.

— Aveţi mare grijă în continuare de domnii de aici, le recomandă, încăodată, celor doi paznici Tom. Sper să se comporte bine şi să nu încerce să se elibereze. Dacă încearcă totuşi, faceţi uz de arme. I-am sfătuit să renunţe să-şi mai vâre nasul în treburile noastre dar n-au fost de acord să-şi dea cuvântul de onoare, pasă-mi-te, vor să mai delibereze asupra ideii. Pe jumătate cred că nici n-o vor face. Dacă vine Gowida, poate să vorbească împreună, am fost de acord şi nu văd la ce să ne strice. Domnul Farrow crede că bătrânul dispune de nu ştiu ce puteri misterioase, să se convingă singur!

Cei doi paznici râseră, pe jumătate amuzaţi şi pe jumătate miraţi, iar la urmă Snowdon spuse:

— Nu-mi pot închipui cum nişte europeni luminaţi, ca domnul Farrow şi Bertram, mai pot crede azi în nişte vechi bazaconii indiene. Poate că se prefac doar a fi Bertram şi Farrow şi-n realitate poartă cu totul alte nume.

— Aproape c-aş crede şi eu acest lucru, dar Pongo ne-a demonstrat contrariul. Nu cred c-ar mai exista un al doilea negru care s-ar putea pune cu Jack al nostru şi să-l scoată din circuit cu atâta uşurinţă.

Tom se-ntoarse spre noi:

— Ne vedem aşadar astă-seară, după ce voi fi vorbit cu colaboratorii mei asupra sorţii care vi se rezervă. La revedere deci şi salutaţi-l din partea mea pe nebunul de Gowida.

Tom părăsi râzând încăperea, şchiopătând puţin, dar cu o bună dispoziţie, după convorbirea ce-o avuse cu noi.

Marian mă privi şi-mi spuse în limba germană:

— Cam imprudent şi Tom ăsta! Dacă Gowida îl aude atunci situaţia bandei ar putea fi periclitată. Cu brahmanii nu te poţi juca atât de uşor, mai ales cu acei care stăpânesc reptilele aşa cum o face Gowida. Interesant e faptul că reptilele se-ntorc întotdeauna aici la oră fixă pentru a-şi lua stăpânul. Marian vorbise în şoaptă şi de-aceea tresări uşor când o voce sonoră izbucni lângă mine:

— *Sahibi,* aveţi o părere bună şi corectă despre indieni şi ţara lor şi nu pot decât s-o apreciez. Mă bucură faptul că admiteţi supranaturalul în anumite cazuri, c-ar putea guverna ordinea şi succesiunea evenimentelor. Mă numesc Gowida, iată-mă-s, aţi vrut doar să mă cunoaşteţi.

— Vorbiţi nemţeşte? întreabă uluit Marian.

— Da, *Sahib,* germana ca şi alte limbi germanice şi romanice deopotrivă. Am studiat ani îndelungaţi în occident, înainte de-a mă fi întors aici în singurătate, pentru a mă dedica adevăratei cunoaşteri. Nu prea vin în contact cu oamenii, mai degrabă cu crocodilii. Când am dat de europeni aici, am vrut mai întâi să-i alung, dar mai pe urmă am hotărât să-i convertesc spre cele adevărate. Tom mi-a părut un partener destui de rafinat încât am sperat să-i atrag de partea mea, mi-am petrecut multe zile aici pe insulă în acest scop.

— Gowida, judecata oamenilor de aici e întunecată de goana după înavuţire, dar poate că-ţi va reuşi în cele din urmă să-i aduci pe calea cea dreapta.

— De luni întregi mă străduiesc, dar azi mi-am dat seama că nu mai pot fi recuperaţi. N-ar fi trebuit să se comporte aşa, acum îmi vor cunoaşte mânia; dar voi de ce sunteţi prizonierii oamenilor ăstora?

— Fiindcă am păşit pe insulă, zise Marian. Gowida, sergentul din Nawaganar te-a văzut călărind pe spinarea crocodilului în drum spre insulă şi el ne-a chemat aici pentru a-l ajuta să lămurească misterul. Credeam că-n umbra indianului pe care localnici îl numesc cu respect zeul crocodililor se petrec fapte care-ar putea aduce atingere legii. Acum ştim mai bine că n-ai nimic de împărţit cu albii ăştia care fac afaceri tenebroase. Ce fac pe insulă Tom şi oameni lui nu ştim nici noi.

— Nu mi-au spus ce fac anume aici decât că experimentează ceva, dar acum cred că afacerile lor sunt mult mai obscure. Cu dumneavoastră ce intenţionează să facă? întrebă indianul.

— În legătură cu asta vor hotărî domnii aceştia abia spre seară, când se vor aduna cu toţi. Asta nu poate decât să ne convină întrucât sergentul englez a spus că va interveni abia atunci dacă între timp nu ne vom fi întors. Oricum ocupaţiilor misterioase ale acestora li se va pune capăt astă-seară.

— Nu va fi cazul să intervină poliţia, vă voi ajuta eu, spuse Gowida. Îi voi da deci de ştire că nu este cazul să intervină; pot să aflu acum numele dumneavoastră, domnilor, se interesează el mai departe.

— Numele meu este Marian Farrow, spuse politicos, prietenul meu. Domnul de alături e Robert Bertram şi cel de aici e servitorul şi prietenul nostru credincios Pongo.

Bătrânul indian îşi întoarse privirea în direcţia mea. Mă pătrunse cu fiori de gheaţă până-n şira spinării, când mă simţii examinat cu-atâta scrupulozitate de aceşti ochi fascinanţi şi mari, care păreau să te pătrundă până-n cele mai ascuţite tainiţe ale sufletului.

Indianul înclină numai din cap şi-şi îndreaptă privirile spre Pongo, pe care-l privi de asemenea îndelung, după care se mărgini să zică:

— Ai oameni de încredere şi buni în preajmă, domnule Farrow. Va trebui să ai încredere în mine, altfel veţi fi cu toţii în mari primejdii.

— Cred ceea ce-mi spui acu! Numai că nu-mi dau seama cum vei reuşi să-i goneşti pe europeni de aici sau cum o să-i împiedici să ne facă vreun rău. Oricum las totul în seama dumitale.

— Mă bucur să aud asta. Sergentul va putea renunţa la descinderea de pe insulă dacă va auzi că englezii ăştia care m-au înşelat atât de multă vreme îşi vor fi luat tălpăşiţa. Veţi putea afla şi secretul acestora pentru că nu vor mai veni niciodată îndărăt. Nici pe mine nu mă veţi mai vedea, *Sahibi.* Am trăit aici o dezamăgire atât de mare încât nu-mi va mai părea rău dacă nu voi mai revedea niciodată focurile astea. Voi trăi de-acum înainte din nou în completă recluziune, înconjurat numai de crocodili mei. Dacă veţi veni din întâmplare în templul în care locuiesc, strigaţi de trei ori numele meu şi veţi putea pătrunde nestingheriţi în templu.

— Îţi mulţumesc, Gowida. Pot totuşi să-mi permit să-ţi amintesc că vina englezilor de pe insulă nu e chiar aşa de mare, după părerea mea. Conştiinţa le-a fost pervertită de spectrul înavuţirii. Aceştia nu sunt copţi pentru a înţelege şi a-şi însuşi înţelepciunea milenară a Indiei.

Un zâmbet înfrumuseţa figura, aspră de altfel, a Brahmanului.

— *Sahib,* văd că ai inimă bună, continuă el după o scurtă pauză. O să-i cruţ după posibilităţi pe albii de aici. Pe insulă, însă, nu se vor mai întoarce. Să se păzească însă să opună rezistenţă, pentru că nu mai garantez de urmări. Le puteţi împărtăşi asta din partea mea. Poate vă vor crede mai mult.

— Cât de mult va trece până ce-i vei alunga pe albi şi ne vei elibera? întreabă Marian.

— Crocodilul meu mă va lua după lăsarea întunericului, apoi va mai dura o oră întreagă. Spuneţi-le oamenilor să-şi pregătească bărcile pe care le au ascunse în tufişuri, chiar lângă mal. Nu vor avea prea mult timp pentru fugă. Vouă n-o să vi se-ntâmple nimic, voi împărtăşi asta credincioşilor mei.

Bătrânul Brahman se apropie de Marian şi întinse mâna.

— Înapoi, bătrâne, îi strigă Snowdon şi păşi repede în faţă. N-ai voie să-i eliberezi pe prizonieri. Asta nu se…

Se-ntrerupse deodată în mijlocul frazei şi rămase nemişcat acolo. Gowida îl privise numai o dată scurt. Privirea păru să-l paralizeze pe Snowdon care nici măcar nu-şi mai putea închide gura întredeschisă.

Colegul lui Kell îi sări în ajutor, scoţându-şi pistoalele de la brâu, strigând:

— Înapoi, bătrâne! Asta n-ai voie să faci în nici un caz. Poţi vorbi cât vrei cu prizonierii, dar…

Aproape îmi veni să zâmbesc, când Gowida îşi îndreaptă privirea asupra acestuia, în acelaşi mod, ca asupra colegului său. Şi Kell rămase nemişcat, cu pistolul tras până la înălţimea şoldului.

Brahmanul îşi reîntoarse acum liniştit capul de la cei doi nefericiţi

paznici şi-şi trecu uşor degetele peste mâinile şi picioarele lui Marian. Făcu acelaşi lucru cu mine şi cu Pongo, apoi se dădu puţin înapoi şi zise pe un ton aproape solemn:

— V-aş putea elibera acum, *Sahibi,* dar, în acest caz, europenii care şi-au bătut joc atât de mult timp de mine vor pleca poate de-ndată de pe insulă, de teama unei descinderi a poliţiei. Vreau însă să le arăt puterea mea şi poate ulterior mă vor judeca altfel. M-aş bucura să mă vizitaţi la templul meu. Drumul până acolo e presărat însă cu multe primejdii pe care numai nişte oameni destoinici le pot înlătura. Vă urez toate cele bune în viaţă, *Sahibi!*

Gowida ridică braţele spre noi. Mi se părea şi acesta un gest solemn, întrucât bătrânul Brahman ne făcea o impresie covârşitoare, căreia nu i ne puteam sustrage.

Se-ntoarse apoi încet şi părăsi încăperea, tot aşa cum apăruse, fără a putea auzi nici cel mai mic zgomot.

De-abia se-nchise uşa în urma lui şi cei doi paznici se deşteptară din amorţeala lor, ne priviră surprinşi şi oarecum ruşinaţi, clătinând capul. În cele din urmă Snowdon se adresă aproape fără glas, colegului său:

— Kell, ce-a fost asta? M-am simţit deodată ca paralizat când am vrut să împiedic pe indian să-i elibereze pe prizonierii noştri. Nu mai puteam să-mi mişc nici un deget. De ce nu i-ai alungat tu?

— Snowdon, făcu Kell pe acelaşi ton, am păţit la fel ce-ai păţit şi tu. Mi-am tras din brâu pistolul dar nu l-am mai putut ridica mai sus. Poate că bătrânul indian ne-a stropit cu-o otravă gazoasă şi n-am băgat noi de seamă? Dar vezi că prizonierii stau la locurile lor, legaţi ca şi mai înainte. Nu i-a eliberat. Asta să mai înţeleagă cine poate!

Se apleacă asupra noastră şi se convinse că legăturile nu ne-au fost slăbite. Era cam uşuratic din partea lui să se apropie atât de mult de Pongo, mai ales după ce-a văzut ce s-a întâmplat cu Jack, care făcuse acelaşi gest.

Kell însă era pe moment încă ameţit şi nu judeca tocmai limpede. Experienţa trăită cu Gowida îl marcase, evident.

Iată că pentru prima dată, venise în atingere cu una din minunăţiile Indiei, de care se-ndoia atât.

— Legăturile sunt strânse ca şi mai înainte, constată el. Ştergându-şi năduşeala de pe frunte. Bătrânul m-a privit, Snowdon şi n-am mai putut mişca un deget. Nu pot de loc să-mi explic. Dac-ar fi fost o otravă, ar trebui să-i simţim încă efectele. Sau poate că apar mai târziu!

— Brahmanul v-a paralizat numai prin puterea voinţei sale, cred că acum v-aţi convins că indianul dispune de puteri, pe care niciodată nu le veţi putea explica raţional! Până acum v-aţi bătut joc pe ascuns de el. Cred c-o să vă căiţi acum pentru asta. Cheamă-l pe Tom,

conducătorul vostru, am ceva foarte important de discutat cu el.

Acum cei doi paznici păreau cu desăvârşire descumpăniţi. Vorbele lui Marian îşi făcură efectul. Snowdon dispăru pe uşă împleticindu-se, pentru a şi chema şeful.

IV
ADVERSARI GROZAVI

KELL ÎNCEPU SĂ SE PLIMBE neliniştit prin camera încoace şi în colo. Noi stăteam liniştiţi la locurile noastre, când, deodată, paznicul se opri în faţa lui Marian.

— Domnule Farrow, dumneata şi camarazii dumneatale sunteţi cu totul altfel de oameni, decât aceia pe care i-am întâlnit până acum, în aceste părţi ale globului. Poţi să-mi spui ce ni s-a întâmplat cu-adevărat, mie ş camaradului meu? Ne-a paralizat într-adevăr indianul doar cu o privire?

— Da, zise Robert foarte serios. Dumneata n-ai habar de minunăţiile Indiei. A fost o mare greşeală din partea voastră să vă bateţi joc de brahman. Încă azi veţi suferi consecinţele acestui lucru.

— Acum încep să mă încredinţez singur că dispune de forţe mult mai mari decât ale muritorilor de rând, murmură Kell gânditor. Spune-i asta şi şefului meu, el a fost primul cu ideea că tot ce spune Gowida nu reprezintă decât tâmpenii.

Snowdon îl găsi repede pe Tom, care apăru acum în cantul uşii.

— Snowdon tocmai mi-a povestit ce s-a-ntâmplat aici Kell, începu Tom râzând. Sunteţi amândoi nişte mototoli. Domnule Farrow n-o să vă spună desigur ca şiretlic a folosit indianul. Cu mine nu i-ar fi mers! Am fost întotdeauna prevăzător cu Gowida, chiar dacă, îmi vine să râd de predicile lui. Ei, domnule Farrow, ce ai pe inimă şi ce vrei să-mi spui?

— Tom, zise Marian cu maximă seriozitate. Eu te cunosc numai sub acest nume, de-aceea îl folosesc. Tom, tu nu cunoşti nici pe departe forţele misterioase pe care se pare că le stăpânesc unii indieni şi mai cu seamă brahmanii. Gowida i-a putut paraliza pe oamenii dumitale numai prin priviri. Asta se cheamă hipnoză. E-un lucru şi ăsta deosebit deşi nu e principalul. Vreau să te avertizez, ai auzit bine, deşi sunt prizonier aici, totuşi vă pun în gardă. Gowida a auzit din întâmplare că ţi-ai bătut joc de el şi de credinţa lui şi că aparenta voastră docilitate n-a fost decât o manevră tacită menită a servi scopurilor voastre. Dezamăgirea lui este foarte mare şi aproape că l-a răvăşit complet, zdruncinându-i încrederea în relaţiile lui cu oamenii pe viitor. Asta-l va face să se întoarcă în pustietatea lui, înconjurat de crocodilii săi, decât să mai prefere societatea oamenilor.

— Dar asta nu ne deranjează câtuşi de puţin, spuse Tom netulburat.

Bătrânul, ce-i drept, ne-a ferit o vreme de priviri curioase, dar dacă nu mai vine ne vom gândi la un alt mod de protecţie. Voi singuri sunteţi exemplul cel mai bun că nu i-a reuşit nici brahmanului să-ndepărteze pe toţi curioşi. Predicile brahmanului le-am ascultat şi au adus o notă de pitoresc în peisajul monoton al insuliţei ăsteia. Păcat! Deci s-a supărat! Va trebui să-l luăm prizonier ca să nu facă vreo prostie şt să nu trădeze cumva. Asta ai vrut să-mi spui? Drăguţ din partea dumneatale. În revanşă voi susţine în şedinţa de consiliu cu camarazi să nu vi se ia viaţa.

— Tom, strigă încăodată grav. Marian. Nu-l vei putea lua prizonier pe Gowida. Tovarăşii dumitale, Kell şi Snowdon, au simţit pe propria lor piele că aşa ceva nu pot face. Ascultă-mă, vorbesc în propriul dumneatale interes. Gowida vrea ca încă astă-seară, împreuna cu credincioşi lui crocodili, să vă alunge de pe insulă. L-am rugat să vă cruţe vieţile. Mi-a promis s-o facă, numai dacă nu veţi opune rezistenţă şi nu veţi face uz de arme. Mi-a sugerat să vă spun să vă pregătiţi din timp bărcile ascunse în tufişurile de lângă mal, pentru că timp prea mult nu vă rămâne, pentru a vă scăpa piele. Apreciază la justa valoare acest avertisment. Tom ştii prea bine că eu nu sunt omul care să vă avertizeze fără motiv. Nu veţi avea timp nici să vă apăraţi, pregătiţi-vă bărcile!

Şeful bandiţilor îşi drese mai întâi glasul. Cuvintele lui Marian nu rămaseră fără ecou, râse apoi şi continuă pe tonul lui superficial.

— Domnule Farrow, poate că aşa zisele minuni trăite pe tărâmul Indiei te-au făcut superstiţios. Eşti de multă vreme în India şi poate că lucrul asta nu trece fără urmări. Poate că eşti chiar convins de forţele oculte pe care le posedă aceşti băieţi cu pielea brună. Dar noi trăim în secolul douăzeci, în secolul tehnicii, al lumii reale, a raţionamentului şi a afacerilor.

Pentru minuni de genul ăstora, viaţa noastră nu mai are nici loc şi nici timp. De nici un fel! Îl pot înţelege pe Gowida că este furios că nu l-am luat în serios. Asta este din punct de vedere omenesc aşa denţeles. În mânia şi frustrarea lui ne poate deveni periculos şi de aceea îl vom lua şi pe el prizonier. De asta o să mă îngrijesc chiar eu personal, întrucât Snowdon şi Kell par cam timoraţi.

— Poale că şi tu ai fi timorat, Tom, dacă ţi s-ar fi întâmplat şi ţie paralizia asta, spuse Snowdon. Ne cunoşti doar de mult timp şi ştii că nu putem fi uşor intimidaţi. Da ceea ce ni s-a-ntâmplat e-ntr-adevăr uimitor. Dacă-ţi pot da vreun sfat, apoi este ca să urmezi sfatul domnului Farrow. Pune să fie pregătite bărcile, poate că totuşi va fi nevoie de ele şi încă în grabă. Dacă nu va fi cazul cu atât mai bine. De stricat n-ar de ce să ne strice. Indienii ăştia se ţin unul de altul ca scaiul. Nici eu nu-s de părere că adepţii de care vorbea Gowida, ar fi crocodilii săi. S-ar putea însă să aibă şi nişte adepţi cu înfăţişare

omenească pe undeva prin apropiere. Dacă năvălesc toţi deodată, cum o să le facem faţă? Rămâne singura posibilitate fuga, fuga de pe insulă şi încă repede.

— Întâi de toate îl voi scoate din funcţiune pe bătrânul indian, după care altfel se va pune problema. De asta sunt pe deplin convins. Aveţi de grijă aici sus până ce eu pe bătrân…

Conducătorul bandei amuţi subit. Parcă împietrise! Nici timpul ca să-şi închidă gura nu mai găsise. De asemenea Kell şi Snowdon rămăseseră nemişcaţi în poziţia în care se găseau. În spatele nostru, lateral, se găsea o fereastră şi-acum când mă întorsei văzui faţa bătrânului Gowida care era îndreptată asupra acestor trei.

Chiar şi pe mine mă orbi strălucirea care izvora din ochi lui Gowida, de aceea îmi întorsei repede privirea.

Se scurseră numai câteva secunde şi apoi se-nsufleţiră din nou siluetele nemişcate ale celor trei oameni din faţa noastră.

— Mii de draci! Ce-a fost asta? bolborosi Tom după câteva icnituri. A folosit bătrânul un spray otrăvitor sau poate că Snowdon şi Kell au avut totuşi dreptate?

— Dac-ar fi folosit un spray ar fi trebuit să fi fost şi noi paralizaţi, spuse calm Marian. Nu, Gowida e pur şi simplu un maestru al hipnozei şi n-are nevoie să-şi pună mâna pe fruntea celor cărora le e adresat actul hipnozei. Puterea voinţei sale este atât de puternică şi privirea îi e atât de pătrunzătoare, încât îi reuşeşte hipnoza de la distanţă şi-l menţine pe cel adus în puterea voinţei sale cât doreşte. Iată demonstraţia pe care ai vrut-o, Tom! Ia-i în serios vorbele de avertisment până nu-i prea târziu şi pregăteşte-ţi bărcile pentru orice eventualitate. Priveşte totul ca pe un noroc că pe Gowida nu-l interesează secretul vostru, nu vrea să vă reţină cu forţa aici. Rolul vostru pe insula s-a terminat. Dacă nu ţi-ai fi bătut joc de spusele brahmanului şi nu l-ai fi folosit în scopuri şi interese meschine, poate că totul ar fi decurs altfel, dar acum e prea târziu.

— Ciudat! Asta n-aş fi crezut-o nici în ruptul capului. Îţi mulţumesc pentru avertisment, domnul Farrow, voi îngriji de bărci, dar cu toate astea voi încerca mai întâi să-l prind pe Gowida. Frumos ne-ar mai sta ca noi, europenii, trecuţi prin ciur şi dârmon să fim scoşi din luptă printr-o simplă uitătură a unui indian bătrân. Trebuie să fi fost vorba totuşi de un gaz otrăvitor la care, dumneavoastră domnilor sunteţi – îmi scapă de ce – imuni. Afară la aer liber altfel vor sta lucrurile. Aşa dar, Kell şi Snowdon, vă încredinţez încăodată prizonierii.

— Ar fi bine dacă ne-aţi aduce ceva de mâncare, schimbă Marian subiectul. În barca noastră găsiţi provizii destule.

— Se-nţelege de la sine, domnilor, ne strigă Tom fără şovăire. Părăsi repede încăperea nu înainte de-a arunca o privire la fereastra buclucaşă. În ciuda tonului relaxat pe care-l folosise, mica

demonstraţie a lui Gowida nu-ntârzia să-şi facă oarecum efectul. După zece minute, un om mascat intră înăuntru care ne aduse de mâncare şi un ulcior cu vin slab de palmier. Paznicii noştri ne hrăniră ca pe nişte copii neajutoraţi pentru că, deşi nu eram înarmaţi, nu cutezară să ne dezlege legăturile.

Poate că se gândeau la Gowida şi la privirea lui paralizantă. Cu toate acestea nu ne-am stricat apetitul.

Gândurile mele se fixară numai asupra metodelor prin care bătrânul brahman voia să-i alunge de pe insulă pe aceşti intruşi. Dacă ar fi avut în Nawaganar un număr mai mare de adepţi, cu siguranţă sergentul Hallay ne-ar fi atras atenţia. Gowida trăia însă ca un pustnic. Dacă nu era totuşi vorba despre crocodili, ca despre acei credincioşi care-l vor urma, atunci nu ştiam pe ce forţe se putea baza pentru a-i reuşi să alunge pe europenii ăştia bine înarmaţi de pe insulă.

După ce am mâncat m-am adresat din nou lui Marian în germană:

— Nu eşti curios ce va întreprinde Gowida?

— Cred că va veni cu crocodilii săi. O astfel de confruntare n-am mai văzut şi sunt curios ce-o să iasă dacă europenii nu părăsesc de-ndată insula.

Cu asta epuizasem subiectul asupra acestei teme. Nu avea rost să mai insistăm asupra unor lucruri pe care nu le puteam influenţa în nici un fel.

Puteam aştepta numai cu răbdare ce-o să se-ntâmple, de aceea nu mă surprinse când Marian, mai practic din fire, îmi spuse:

— Robert voi încerca să dorm puţin şi te-aş sfătui să faci acelaşi lucru. Dacă te rezemi cu spatele de zid, nu-i chiar imposibil să dormi. Spunând aceasta îşi şi puse ideea în practică, se sprijini cu spatele de zid şi-nchise ochi.

Îl cunoşteam destul de bine pe Marian pentru a presupune, că va adormi foarte repede. Avea o capacitate uimitoare ca-n cele mai neobişnuite situaţii, ziua sau noaptea, să poată aţipi aproape instantaneu dacă-ar fi vrut-o. Aşa se întâmplă şi acum. În câteva momente, după mişcările regulate ale respiraţiei sale îmi dădui seama că a adormit într-adevăr.

Îi urmai pilda şi mă rezemai cu spatele de zid. Dar în cazul meu dură ceva mai mult până ce în cele din urmă somnul mă învinse şi pe mine.

*

*   *

Era deja târziu când mă deşteptai. Marian râse mulţumit şi zise:

— Vom vedea îndată, de acum, cum şi-a imaginat lucrurile bătrânul brahman, Robert. Într-o jumătate de oră se-ntunecă şi atunci îşi va chema crocodilii. Dacă spusele acestuia au fost adevărate şi eu nu mă îndoiesc câtuşi de puţin, nu va trece o oră după aceea şi, însoţit

de crocodilii săi, se va întoarce pe insula să-şi desăvârşească misiunea.

Eram cam ameţit şi a durat puţin până ce mi-am revenit la realitate şi-n cele din urmă spusei:

— Nu cred că banda va dori să părăsească insula fără a opune rezistenţă. Sunt bine înarmaţi şi la nevoie pot opune o dârză rezistenţă.

— Şi totuşi nu cred că vor mai ajunge să opună rezistenţă, zise Marian.

N-am mai continuat discuţia care nu avea sens, cel puţin pentru noi care nu puteam face nimic contra mersului evenimentelor, în nici un fel.

Cei doi paznici ai noştri, Kell şi Snowdon, au fost înlocuiţi pe când noi dormeam de alţi doi membri ai misterioasei bande şi despre care nu ştiam nimic şi ce rost au ei pe insulă, Acum uşa se deschise şi din nou cei doi cunoscuţi ai noştri, Snowdon şi Kell, îşi reluară serviciul de paznici.

— Ei, cum se simt domnii după ce au tras un pui de somn? întreabă jovial Snowdon, după ce văzu că ne trezisem Nu mi-aş fi putut închipui că-n împrejurarea de faţă s-ar fi putut adormi, eu în nici un caz n-aş fi reuşit.

— Păi cine are conştiinţa curată, adoarme şi-n pat de piatră, zise bine dispus Marian. Sper c-aţi pregătit pentru orice eventualitate bărcile, domnilor!

— Lasă, dumneata bărcile în grija noastră. Totdeauna te interesează să te amesteci, domnul Farrow, în lucruri care nu te privesc de fel? Cu asta nu te faci mai iubit, başca că-i aduci în situaţii primejdioase şi pe camarazii dumitale. Lasă pe fiecare să trăiască cum îl duce capul. Asta e-o condiţie a armoniei umane. În cazul nostru, pot să te asigur c-am luat toate măsurile de prevedere, chiar şi pentru cazul că s-ar ajunge să părăsim insula, deşi noi nici nu ne gândim s-o facem. Când va veni crocodilul pentru a-l lua pe Gowida, îl vom prinde pe bătrânul indian şi cu asta am terminat cu tot hocus-pocusul ăsta.

— Aş fi curios să văd cum, dar eu rămân la părerea că nu veţi reuşi să-l prindeţi pe Gowida, ba mai mult că va trebui să vă puneţi repede în siguranţă, zise Marian.

Cei doi cerberi ai noştri nu mai spuseră nimic. Nu mai aveau nici o dorinţă de a continua discuţia cu noi, care nu le făcea nici o plăcere. Asta era de înţeles dar de asemenea era de înţeles că şi situaţia ciudată asupra sorţii lor îi făcea cam fără dorinţă de a vorbi şi totodată morocănoşi.

Trecu o bună perioadă de timp. Se auzea numai zumzetul insectelor care odată cu venirea serii se trezeau la viaţă din moleşeală. Cam atât pătrundea prin ferestrele încăperii noastre, altfel totul rămânea

liniştit. Deodată un mascat pătrunse în încăpere.

— Bătrânul indian a plecat pe crocodilul său. L-am văzut numai după ce s-a-ndepărtat destul de mult aproape de ieşirea din apele golfului, pe urmă l-am pierdut din vedere. Oamenii noştri s-au adunat şi Tom vrea să vorbească cu ei, pentru a hotărî în privinţa sorţii prizonierilor. Spuneţi care-i votul vostru şi spuneţi repede pentru că trebuie să ne pregătim de apărare împotriva lui Gowida şi-a discipolilor săi.

— Sunt pentru ai lăsa pe domnii aceştia în viaţă, răspunse scurt Snowdon.

— De asemenea, Kell hotărî acelaşi lucru, adăugând că Tom va purta răspunderea dacă secretul insulei va fi trădat sau nu.

Mascatul părăsi încăperea dar Snowdon şi Kell deveniră cu fiecare minut mai neliniştiţi.

Dintr-odată afară se dezlănţui o larmă grozavă. Se auziră paşi precipitaţi, oamenii trecură în grabă pe lângă locul unde era ţinuţi prizonierii. Cei doi paznici ai noştri îşi pierdură culoarea din obraji.

La lumina faclelor pe care le aprinseră, se vedea asta destul de clar. Kell era tocmai pe punctul de-a spune ceva, când Tom se năpusti în cameră.

— Repede în bărci! La dracu, sunt lucruri pe care mintea omenească nu le poate pricepe. Haideţi!

Kell şi Snowdon se grăbiseră spre uşă. Tom sări asupra noastră. În dreapta lui luci un cuţit. Îi taie legăturile lui Marian îi dădu acestuia cuţitul în mână şi-i strigă:

— Uite, eliberează-ţi camarazii! Barca voastră se află încă la plaja dinspre est. Poate reuşiţi să fugiţi sau poate că vă protejează Gowida. Păcat că noi nu ne-am putut termina treaba!

Tom se îndreaptă apoi înspăimântat spre uşa. De afară se auzea un fel de fâşâit şi târâit, cum n-am mai auzit pân-atunci.

Nu-mi puteam de seama ce putea face. Şeful bandei începu să tremure şi scrâşni cuprins de teamă.

— Vin!

Se îndreptă apoi spre fereastra care dă-n spre est şi-i încalecă pervazul, dispărând prin ea. Rămăseserăm singuri în încăpere. Cele două făclii mai pâlpâiau încă.

Cu calm Marian îmi tăie legăturile de la mâini şi picioare, de asemenea pe ale lui Pongo, după care îmi spuse:

— Au venit, Robert, crocodilii lui Gowida. Par să se târâie încoace, dar nouă nu ne vor face nimic. Bătrânul ne-a „binecuvântat” doar!

Am sărit de pe taburetul meu şi mi-am întins mâinile pentru a face să circule sângele din nou în membrele amorţite. Legăturile au tăiat destul de adânc în carne.

Am început să-mi masez încheieturile mâinilor, a palmelor şi-apoi a

degetelor. Întrucât mâinile aproape nu mi le mai simţeam n-a fost deloc o treabă uşoară. Treptat însă am început să simt viaţa pulsând în mădulare.

— Să sperăm că într-adevăr crocodilii nu ne vor face nimic, Mariane, deşi la drept vorbind faptul că ne-a atins sau binecuvântat Gowida, cum spui tu, nu văd să facă o mare diferenţă.

De-abia mi-am terminat vorbele şi uşa zbură într-o parte. Un uriaş crocodil apăru în cadrul ei. Cu o îndemnare pe care cu greu o puteai atribui unei şopârle blindate ca asta, animalul se săltă în încăpere.

Doi crocodili îi urmară primului. Afară, pe locul viran care stătea în faţa blocului de locuinţe, păreau că apăruse o întreagă armată din înspăimântătoarele şopârle. Fâşâiau, râcâiau, zornăiau de pretutindeni. Trecuse doar puţin timp de când Tom dispăruse pe fereastră. Ce se întâmplase oare înainte şi după acest eveniment, afară?

Deja am numărat până la şapte aligatori în încăpere. Fără voie mă lipii de perete.

— Opreşte-te, Robert, spuse Marian calm, suntem în siguranţă. Gowida ne-a atins şi animalele se feresc să ne atace. Au mirosit mâna maestrului lor.

Într-adevăr, crocodilii care se apropiară acum până la un metru de noi, nu mai mişcară, rămăseseră pe loc. După câteva minute, aceştia începură să se retragă şi părăsiră într-adevăr încăperea.

Cu inima bătându-mi năvalnic, m-am apropiat de uşă şi am privit afară. Ce-am putut vedea a fost un spectacol uimitor şi fascinat totodată. Luminişul mişuna de crocodili, luna luminând suficient pentru a ne da seama de acest lucru.

Dintr-odată, ca la o comandă, parcă o poruncă secretă, străbătu rândurile crocodililor. Într-o clipă ei îşi îndreptară spre est capetele şi apoi o porniră în marşul lor straniu într-acolo. Se spune că un crocodil se mişcă greu şi anevoios pe uscat. E-adevărat că apa fiind elementul lor natural se mişcă cu multă dezinvoltură acolo, dar nu este deloc adevărat că pe uscat crocodilii se mişcă greu şi dezordonat. Evenimentele acestei seri ne-au demonstrat cu prisosinţă contrariul. Mi se crease impresia că aceşti crocodili dispuneau de mai mult potenţial decât arătau, chiar în momentul de faţă.

În sinea mea eram extrem de mulţumit că Tom luase până la urmă spusele lui Marian în serios.

Dacă-şi pregătiseră bărcile, aveau şanse bune să scape de furia crocodililor al căror stăpân fusese batjocorit. În partea vestică a insulei apăru o siluetă omenească, în care recunoscurăm curând pe Gowida, care păşea în urma crocodililor săi.

Era clar de văzut că crocodilii îl evitau, păstrând o anumită distanţă, ca şi cum ar nutri un mare respect, o frică secretă sau o

veneraţie deosebită faţă de indianul cu barba lungă şi albă.

— Barca voastră, Sahibi, vă aşteaptă iar sergentul se află pe mal, ne strigă acum indianul. Transmiteţi-i că zeul crocodililor nu va mai apărea niciodată. Vă doresc numai noroc în viaţă.

Din nou îşi întinse mâinile spre noi, ca pentru o binecuvântare, apoi păşi grăbit în urma crocodililor săi.

Marian îi mulţumi în numele nostru al tuturor, inclusiv al lui Pongo, dar e îndoielnic ca acesta să mai fi putut prinde ultimele cuvinte ale lui Marian. Străbăturăm luminişul pe cât de repede ne ţinură picioarele şi semiobscuritatea locurilor, spre locul unde era priponită barca noastră, pe care-o găsirăm nevătămată la locul ei. Vâslirăm în mare grabă îndepărtându-ne, marcaţi de evenimentele pe care le-am trăit.

După ce depăşirăm insuliţa şi străbăturăm braţul îngust de apă, deja la plaja continentală îl şi zărirăm pe sergentul Hallay care ne îmbrăţişă şi dădu un chiot de bucurie de-ndată ce debarcarăm.

— Am primit mesajul dumneavoastră printr-un indian în vârstă, care-a apărut deodată în biroul meu de lucru, ne povesti sergentul Hallay. Emisarul dispăru apoi dispăru atât de brusc pe cât apăruse. Am venit după apusul soarelui încoace şi, nu după mult timp, l-am văzut pe bătrânul brahman călare pe crocodilul său. Să fi fost acelaşi indian şi-n biroul meu, să fi fost numai o halucinaţie, nu ştiu ce să cred. După brahman au început să înoate în urma lui o mulţime de crocodili.

Ca sub o vrajă am încremenit aici nefiind în stare să mai fac nimic. Mi-a dat prin cap c-aţi putea fi în pericol, dar acest gând a dispărut subit când v-am văzut barca apărând dinspre insulă. Am avut tot timpul impresia c-aş fi fost ţintuit la pământ. Nu puteam să mă mişc într-adevăr sau eram atât de uimit de marşul crocodililor încât eu nu mai cutezam să risc vreo mişcare, iată o dilemă pe care încă n-am dezlegat-o. De-abia după ce ultimul crocodili a dispărut din raza priviri mele, am fost în stare s-alerg până la mal. Iată c-am trăit şi eu una dintre minunile Indiei şi mi-am propus de astă-dată, să pătrund mai bine învăţăturile şi misterele ţării în care îmi fac serviciul şi despre care, iată, spre ruşinea mea azi îmi dau seama că ştiu atât de puţin.

— Fă-o domnule sergent şi nu vei regreta, acum iată ce ni s-a întâmplat nouă. Şi Marian îi povesti evenimentele în succesiunea lor, întâlnirea cu europenii mascaţi, apariţia lui Gowida şi toate celelalte. Marian îşi scoase undiţa de pescuit din barca spre a o da îndărăt sergentului, când îi scapă un strigăt de surpriză:

— Acum ştiu cu ce se-ndeletnicesc Tom şi oamenii săi pe insulă. Acul undiţei a prins o bucată de coral pe care se aflau scoici în care se dezvoltă perlele. Iată şi-o mostră din astea. Îi făceau pur şi simplu

concurenţă guvernului în privinţa aceasta. Au însămânţat aici bancuri pentru perle.

Iată deci rezolvarea misterului care plana asupra „zeului crocodililor” şi a ciudatei echipe de europeni care lucra pe insulă, exclamă cu entuziasm sergentul.

— Nici n-au avut o idee rea. În golful acela evitat de lume protejat de bancul de corali, se putea dezvolta o colonie de perle de cea mai bună calitate.

Ar fi trebuit însă să treacă ani până ce ar fi putut fi culese roadele, dacă voiau într-adevăr să dea lovitura.

Marian examină însă grămada de scoici după care spuse:

— Domnule Hallay, eu cred c-ar fi obţinut mult mai repede roadele decât socoţi dumneata. La ţărm bântuie curenţi foarte puternici care agită continuu nisipul şi acum uite-te, te rog, la aceste perle în formare.

Fire de nisip dar şi de mici perle au prins să se dezvolte întrucât scoica care formează perle elimină tot mai multe substanţe pentru a reţine corpurile străine. Tom şi-a făcut planul că într-o jumătate de an, cel târziu într-un an, să şi poată strânge o primă recoltă de perle de pe ogorul său.

— Acest Tom pare să aibă o experienţă foarte mare în ce priveşte cultura perlelor. Acum însă am la rândul meu împuternicirea guvernamentală de-a acţiona împotriva lui, întrucât acest fel de întreprindere este un monopol al guvernului britanic. Nu cred ca să aibă un permis al guvernului în acest sens, altfel n-ar fi acţionat pe furiş.

— Păcat de omul acesta, spuse Marian, scuturând capul. Tom posedă un real talent organizatoric, dar n-a ales calea cea bună. A investit destul de mult capital în afacerea cu cultura perlelor şi poate c-ar fi devenit un om bogat dacă şi-ar fi folosit talentul în asociere cu guvernul britanic, prin metodele legale. A vrut însă totul pentru el şi asta l-a pierdut. Acum alţii vor beneficia de pe urma munci sale.

— Aşa se întâmplă, zise sergentul. Statul nu va scăpa o asemenea ocazie. Mai mult chiar, Tom va fi dat în urmărire generală. Vreţi să ne ajutaţi şi cu acest prilej?

— Din păcate, nu vă pot fi de folos în această privinţă, zise Marian cât mai îndatoritor cu putinţă, dar hotărât. Tom nu ne-a tratat chiar aşa de rău cât am fost prizonierii lui. Pe de altă parte, e clar că fapta acestuia iese din sfera legalităţii dar, după opinia mea, asta nu-l face un răufăcător chiar atât de temut cum s-au dovedit alţii împotriva cărora am luptat. Ne-a ţinut numai prizonieri pentru a nu-i trăda secretul şi atât tot.

— Mie însă conştiinţa şi datoria serviciului îmi impune să-l dau în urmărire generală.

— Normal şi aşa şi trebuie acţionat din partea unui funcţionar guvernamental, nu-ncape în discuţie.

— Nu cred că s-a îndepărtat prea mult cu oamenii săi. Poate ar fi recomandabil să-i iau chiar acum urma.

— Faceţi-o, domnul Hallay! Nu cred însă că veţi avea un succes imediat. Tom şi cu oamenii săi s-au pus deja în siguranţă, într-un loc numai de ei ştiut. Cine organizează o astfel de afacere, ca aceasta cu perle, are asigurat şi un loc de refugiu, pentru cazul când afacerea eşuează. Mă tem însă să nu facă o greşeală groaznică care l-ar putea costa viaţa.

— Şi care-ar fi asta? se interesă Hallay.

— Tom va vrea fără îndoială să se răzbune pe Gowida care i-a stricat tot planul. Ca şi noi din întâmplare îi cunoaştem acum secretul, nu bănuieşte încă. În lupta împotriva lui Gowida îşi va găsi moartea.

— Nu înţeleg cum a ajuns Gowida să aibă puteri aşa de mari asupra unei mase atât de mari de crocodili.

— Minunile, domnule Hallay, se cheamă aşa tocmai pentru că nu pot fi explicate. Trebuie crezute pur şi simplu, iar de explicat n-o poate face nimeni.

— Chiar şi Tom, adăugai eu, se-ndoieşte de puterea lui Gowida asupra crocodililor. Şi poate că aici constă şi greşeala lui Tom. Domnule Hallay, poate că dacă vă reuşeşte să-l prindeţi pe Tom înainte de a-şi pune planul în aplicare, reuşiţi şi să-i salvaţi viaţa. Noi vom încerca între timp să căutăm templul lui Gowida, poate că astfel se pot evita multe neplăceri.

— Păreţi să-i acordaţi bătrânului indian puteri cu mult peste cele normale, spuse sergentul şovăitor. Dar aveţi dreptate, eu ca funcţionar trebuie să-mi fac datoria, în vreme ce dumneavoastră o să vi-o faceţi pe a dumneavoastră. Deci la revedere, domnilor.

La un fluier al sergentului apărură şase poliţişti ca din pământ care se îmbarcară în barca pe care-o folosisem noi în periplul nostru pe insulă.

— Şi totuşi nu vreţi să veniţi, domnilor, cu noi? Dacă ne însoţiţi nu cred că urmăriţii mai au vreo şansă să ne scape.

— Bine, sunt de acord, strigă după o secundă de gândire Marian. Dar numai până la canalul de dincolo, de unde Gowida a apărut însoţit de crocodilii săi. Acolo vă rog să ne lăsaţi, domnule Hallay!

— Ce vreţi să faceţi acolo, domnilor, întreabă sergentul curios. Doar de acolo începe vegetaţia sălbatică a junglei.

Marian zâmbi doar, în timp ce sergentul continuă:

— Voi merge cu oameni mei până dincolo de bariera de corali. Acolo se mai află două insule. Pe una din ele, probabil că se aţine Tom cu oamenii săi. Poate că-i vom găsi acolo. Urcaţi, domnilor! N-aveam nici un chef să mai petrec vreo noapte în junglă.

Secretul oamenilor mascaţi îl rezolvasem şi aşa. Ca să-i urmărim, nu ne mai atrăgea de loc. Pe Zeul Crocodililor îl cunoscusem deja. Ce să mai facem acolo?

Marian păru să-mi ghicească gândurile, pentru că îmi şopti:

— Robert, vreau să încerc să salvez vieţile câtorva oameni. Vii şi tu cu mine?

Marian voia aşadar să-i salveze pe Tom şi pe oamenii săi, despre care presupunea că vor căuta templul lui Gowida, pentru a-şi duce la capăt răzbunarea. Totuşi nu le vroiam răul, chiar dacă aceştia au încălcat monopolul britanic asupra perlelor, cu noi se purtaseră destul de bine. De aceea am fost de acord să particip şi eu la expediţie. Sărirăm în barcă, urmat de Pongo.

Barca se desprinse de mal. Nu după mult timp golful a fost depăşit. Hallay întreabă, înainte de-a ancora pe micul canal din care odinioară apăruse Gowida.

— Crezi cu adevărat, domnule Farrow, că acum în puterea nopţi vei putea realiza ceva? Aşteaptă până mâine şi-o să-ţi poţi relua cercetările în toată liniştea.

Marian arată spre un bloc de stâncă, care era aşezat la stânga intrări în canalul îngust şi zise:

— Vrem să salvăm câţiva oamenii de la o moarte sigură, domnule Hallay. Vrei să ancorezi puţin acolo lângă stânca aceia? Cred că de-acolo o vom putea lua de-a lungul canalului.

— Cum spui dumneata, domnule Farrow! spuse sergentul. Sigur că o răspundere pentru reuşita misiunii dumitale nu-mi pot lua. Mi-ar părea totuşi rău să vi se întâmple ceva. Crezi cu adevărat în succes!

Barca ajunse la locul indicat şi noi coborârăm. Marian răspunse cu acest cu acest prilej:

— Cred evident că ne veţi lua tot de aici, când vă întoarceţi din acţiunea de patrulare.

Hallay murmură ceva ca pentru sine, barca se desprinse de ţărm de-ndată ce coborârăm din ea. Când se depărta suficient pentru a nu mai putea fi auziţi de sergent am spus:

— Nici eu nu-nţeleg prea bine ce vrei să faci aici, Mariane. Bănuiesc că vrei să cauţi templul lui Gowida, întrucât presupui că Tom cu oameni săi vor fi deja acolo. Dar crezi cu-adevărat că vom putea găsi templul pe bezna asta?

— Nu cred că-i departe de-aici, Robert. Haide, imediat vom da de el.

*

* *

Mergeam chiar pe marginea canalului îngust şi mă minunai de faptul că cărarea nu era năpădită de-o vegetaţie mai abundentă, Mă găsii deodată în faţa unui loc viran unde, la lumina pală a lunii, se

vedeau clar imprimate în pământ urme de fiare, cu gheare puternice.

Nu departe de focul ăsta, micuţul canal părea să se sfârşească.

Mirat, îi întrebai pe Marian.

— Nu pare oare de parcă o grămadă de crocodili ar fi fugit pe aici? Şi aici! Uite, urme omeneşti! Ia uită-te ce urme ciudate s-au imprimat în nisip. Să ne luăm după ele, par că toate duc în desişurile din partea stângă.

— Ştii tu ce-nseamnă scurmătura asta, Robert? Uite încă una şi încă una. Aici şi-au tras la mal Tom şi oamenii săi bărcile. Înainte, trebuie să ne grăbim, poate că-i mai putem salva pe nenorociţii aceia.

Îmi veniră-n minte cuvintele lui Gowida. Trebuia să strige de trei ori dacă am fi descoperit templul său. Dacă nu facem asta putem ajunge în pericol. Marian grăbi pasul. Fără voie făcui acelaşi lucru. Aveam şi eu presentimentul că vieţi omeneşti sunt în pericol.

Mergeam deja de vreo cinci minute când înaintea noastră se auzi un ţipăt sfâşietor. Probabil că unii din europeni ajunseră într-o situaţie din care nu mai vedeau nici o cale de scăpare.

— Să sperăm că vom ajunge la timp, mai îmi strigă Marian, grăbindu-se din răsputeri. Făcea acum paşi atât de mari încât chiar lui Pongo îi era greu să-l urmeze, ca să nu mai spun de mine.

Dună ce străbăturăm o bucată scurtă de drum, prietenul meu se opri deodată. Înaintea mea văzui un braţ de apă, străbătut de-un stăvilar de vreo doi metri lungime. Cam la vreo şaizeci de metri în faţa noastră, dar la lumina slabă a razelor de lună puteam prea bine să ne fi înşelat, se ridica o construcţie, un templu mic din marmoră albă, amplasat în umbra unui copac uriaş. Pe acest stăvilar, undeva în mijloc, stăteau oameni. Erau Tom şi camarazii săi. Ei scoaseră strigăte puternice de spaimă şi-acum am înţeles şi de ce. Înaintea şi-n urma lor se urcaseră pe stăvilar crocodili cu boturile căscate, apropiindu-se mereu gata să-şi înşface prada.

Oameni pe care-i cunoscusem pe insulă ca mascaţi erau înconjuraţi din toate părţile de crocodili ce păreau că apar de pretutindeni, iţindu-şi capetele hidoase din apă.

Marian strigă tare şi pătrunzător.

— Gowida, Gowida, Gowida!

Atunci se petrecu ceva uimitor. Crocodilii îşi ridicară ca la comandă capetele. Doi dintre ei, care tocmai voiau să-l înşface pe cel mai îndepărtat om din grup, se traseră vădit intimidaţi înapoi!

Pe treptele micului templu de marmură, apăru silueta bătrânului brahman. Un moment nu se auzi nimic, apoi răspunse vocea lui Gowida.

— Spuneţi-le oamenilor, vă rog, domnule Farrow, să-şi arunce armele în apă. Atunci îi vor slăbi şi crocodilii. Vor putea să plece pe lângă ei la bărcile cu care au venit. Dacă nu se supun, animalele mele

îi vor sfâşia în bucăţi.

Gowida vorbise nemţeşte şi acum traduse vorbele acestuia în englezeşte, adresându-se lui Tom şi oamenilor săi.

Tom, conducătorul bandei, a fost şi de data raţional. De-ndată îşi desprinse de la brâu şi le aruncă în apă. Exemplul său a fost urmat şi de ceilalţi camarazi ai săi, fără a rosti o singură vorbă.

Acum se-ndreptau spre noi. Noi îi aşteptam la rândul nostru cu pistoalele pregătite, dar oameni nu se gândeau deloc să ne atace. Erau destul de bucuroşi că scăpaseră de tirania crocodililor. Cu capetele plecate trecură pe lângă noi.

Tom spuse cu o voce stinsă:

— Îţi mulţumesc, domnule Farrow. Îţi datorez viaţa, eu şi oamenii mei. Vom părăsi imediat ţinutul acesta.

— Faceţi-o, spuse pe un ton foarte serios Marian. Eu din parte-mi vă doresc numai bine pentru viitor. Aveţi grijă în golf să nu daţi peste sergentul Hallay care vă urmăreşte cu o trupă de poliţişti.

Tom ştia prea bine de ce. Ne mai mulţumi încăodată şi trecu mai departe cu oamenii săi. Printre ei, se număra şi Jack. Aşadar nu-l trimiseseră în călătorie de afaceri. Făcu o figură foarte plouată când trecu pe lângă Pongo, dar rămase liniştit şi rezervat. Încă nu-i trecuse frica din oase. După ce Tom şi oamenii săi se-ndepărtară, Gowida spuse cu părere de rău în glas:

— Domnule Farrow şi dumneavoastră cu oamenii trebuie să plecaţi! Aţi salvat pe oamenii care m-au batjocorit şi umilit, dar nu-ţi port pică pentru asta. Dar nu pot să mai stau mult de vorbă, credincioşii mei n-ar înţelege aceasta. Puteţi să plecaţi acuma şi încăodată, toate cele bune! De-abia-şi termină de spus ultimele cuvinte, că se şi stârni o larmă grozavă şi bruscă. Sărirăm iute înapoi, pentru că tot lacul păru c-a ajuns într-un tumult deosebit.

Apa făcea spume-n jur, din toate părţile apăreau crocodili care se urcau pe stăvilar. O luarăm la goană înapoi. Respirai mai uşurat după ce-am atins malurile canalului. Mai dură o oră până ce apăru barca sergentului, care ne luă şi pe noi.

— Oamenii pe care-i urmăream mi-au scăpat din păcate, domnule Farrow, spuse Hallay. Cred că i-am văzut, dar erau la o depărtare suficientă pentru a nu-i putea ajunge. N-o pot spune însă cu siguranţă. Cu barca mea cu vâsle nu puteam fireşte să ajung canurile astea rapide, au luat-o spre larg.

Marian încuviinţă.

— Mulţumesc că ne-aţi luat şi pe noi, domnule Hallay. Când se va lumina de ziuă, fă raportul către guvern. Dar nu cred c-o să mai daţi de Tom şi oameni săi.

*

* *

Noi nu am mai auzit niciodată de Tom şi banda lui, care dorind să se îmbogăţească repede, au luat-o pe căi greşite. În Nawaganar noi n-am stat mult.

Aventurile submarinului Dox 222

Hans Warren

I
O APARIŢIE MISTERIOASĂ

— DE ABIA ACUM PRICEP ce se petrece, guvernatorul, Sir Humphery, se apleacă puţin înainte în jilţul său, de două săptămâni Hubert şi Flory Brides trec drept pierduţi. Au pornit din Anglia într-un avion sport pentru a face ocolul lumii în modul acesta. Au părăsit, după cum mi s-a relatat Noua Guinee şi-ar fi trebuit de mult să fi sosit aici, în Honina. După informaţiile noastre, avionul pare să se fi prăbuşit undeva, deasupra sau lângă Malaita.

Căpitanul Farrow privi ca gânditor spre podea, apoi ridică privirea spre Sir Humphrey.

— Şi de unde provin informaţiile astea, Sir Humphery? De unde ştiţi că perechea n-a căzut undeva în largul mării?

— Ne păstrăm în primul rând speranţa că oamenii noştri se mai găsesc încă în viaţă. Imediat după decolarea soţilor Brides a izbucnit o furtună puternică care s-a-ntins spre vest. Dar semnele cele mai sigure care mi-au parvenit, au fost acelea că după prăbuşirea avionului soţilor Brides, când avioanele noastre de căutare au decolat imediat, acestea au raportat unele semne de fum făcute de către băştinaşii insulei Malaita.

— Asta înseamnă deci că ceva se petrecea acolo, aprobă căpitanul Farrow. N-a remarcat nimeni între timp vreun rest de epavă sau a avionului prăbuşit?

— Nu, pân-acum nu s-a descoperit nimic.

— Şi insula încă n-aţi cercetat-o?

Expresia feţei lui Sir Humphery se schimbă.

— Ştiţi prea bine că indigenii din Malaita ne fac de mult greutăţi. În mod oficial nu mai există vânători de capete, cu toate astea este prea bine cunoscut, neoficial, că guvernului nu i-a reuşit deloc să extermine aceste obiceiuri barbare ale locuitorilor băştinaşi ai insulei. Şi vă pot spune foarte franc că nu avem nici o putere în privinţa aceasta.

— Dar băştinaşii se tem de intervenţia soldaţilor.

— Cu toate acestea nu-i posibil să mai îndreptăm ceva. Când apare vreun comando de pedepsire, vânătorii de capete se retrag în interiorul insulei şi ce mai putem face? Sir Humphery se ridicase-n picioare şi se-ndreaptă spre o măsuţă unde era o hartă larg desfăcută a insulei Malaita.

— Veniţi puţin încoace, domnilor!

Căpitanul Farrow, doctorul Bertram, George şi Edward Barth se ridicară şi s-apropiară de Sir Humphery.

— Excelentă hartă, constată cu obiectivitate căpitanul Farrow.

— A fost făcută la comandă, după fotografiile aeriene, pozele sunt aici dedesubt. La ce ne foloseşte însă harta, că putem recunoaşte fiecare loc, dacă ne lipsesc oamenii, care să fie suficient de îndrăzneţi să pătrundă în interiorul insulei.

Sir Humphery arată spre un loc însemnat cu cruce, pe hartă.

— Aici în acest loc a constatat pilotul semnele de fum.

George studie cu atenţie fotografiile aeriene. Acestea erau atât de precise încât aproape se putea recunoaşte fiecare copac. Nu se vedeau fireşte satele vânătorilor de capete, care probabil că erau aşezate sub coroanele bogate ale uriaşilor arbori ai junglei. George extrase acele fotografii în care se vedeau semnalele de fum. Arătă apoi spre hartă.

— Iată că în punctul acesta se distinge foarte clar un luminiş mare.

— Aşa e şi a fost provocat de un incendiu mistuitor. Nu este exclus să se găsească şi un sat aproape.

— Şi ce vechime are incendiul pe care l-aţi menţionat?

— S-au scurs exact două săptămâni de atunci. Ştiu pentru că mai am fotografii care reprezintă chiar incendiul.

— Paisprezece zile, aşadar? Deci nu e pericol ca să fi luat naştere un nou desiş pe locul viran, poate extrem de puţin.

Căpitanul Farrow se uită cercetător la fiul său, dar nu spuse nimic.

— Thomson, unul dintre cei mai buni piloţi ai noştri, a zburat de mai multe ori deasupra locului incendiului şi credem că aici a avut loc o încleştare sângeroasă între două triburi rivale, ne lămuri mai departe Sir Humphery.

— Am putea să vorbim şi noi cu pilotul Sir Humphery?

— Evident, domnule Farrow, o să-i trimit vorbă să vină imediat.

— Ce ai de gând, George, îl întreabă Căpitanul Farrow pe fiul său.

— Dacă cei doi Brides au aterizat într-adevăr pe insula asta, atunci au nevoie urgentă de ajutor.

— Şi cum te gândeşti să le dai ajutorul necesar?

George şovăi, aruncând o privire cercetătoare asupra guvernatorului.

— Vom mai vorbi despre asta, tata, de-ndată ce pilotul promis de Sir Humphery va fi aici.

Între timp, guvernatorul luase telefonic legătura cu pilotul sau. Puţin mai târziu, Thomson îşi făcu intrarea în încăpere. Era un tânăr englez c-o faţă deschisă şi energică.

Guvernatorul le făcu cunoştinţă membrilor echipajului cu tânărul pilot.

— Domnul George Farrow ar vrea să-ţi vorbească, locotenente.

George se-ntoarse spre pilot:

— Am descoperit aici, pe-o fotografie pe care ai luat-o dumneata din aer, un luminiş. Se datorează unui mare incendiu petrecut nu demult, aşa este?

Thomson înţelese rapid despre ce este vorba.

— De data asta pot să vă arat detalii suplimentare. La valorificarea ultimelor fotografii pe care le-am luat chiar ieri, s-au putut vedea vestigiile avionului prăbuşit.

— Şi asta-mi spui dumneata de-abia acum, răbufni surprins Sir Humphery.

— Tocmai acum am aflat şi eu, Sir. Resturile aparatului se află în apropierea luminişului.

— Încă un motiv pentru a-mi susţine planul ce l-am făcut.

— Mă faci curios, domnule Farrow.

— Cât de mare e terenul viran?

— Aproximativ 300 de metri lungime şi 100 metri lăţime.

— Atunci vă propun ca eu şi cu Petre, încă în această noapte, să sărim cu paraşuta acolo.

Timp de câteva secunde, domni tăcerea în cameră, toţi se uitau acum cu gura căscată spre George. Primul luă cuvântul Thomson.

— Excelent, domnule Farrow! strigă el entuziasmat. Vom merge cu aparatul meu. Dacă pornim imediat vom ajunge înainte de lăsarea întunericului pe insulă.

— La asta aş cam avea şi eu ceva de spus, interveni căpitanul Farrow. Vă închipuiţi c-am să-mi las fiul să meargă la o moarte sigură?

— Nici chiar aşa, dragă tată, am mai avut noi de-a face cu vânători de capete, de ce n-am reuşi şi de data asta?

— Pentru că, în clipa în care ai aterizat, te vei trezi cu câteva lănci sau săgeţi în corp, interveni şi doctorul Bertram în discuţie.

George rămase calm.

— Şi dacă mergem cu Dox-ul până acolo, tot va trebui să pătrundem în interiorul insulei.

— Da, dar suntem mai mulţi.

— Ăsta e mai degrabă un dezastru. Dacă o trupă întreagă mărşăluieşte prin insulă, vânătorii de capete îşi vor ascunde victimele. Gândiţi-vă la expediţiile de pedepsire, câte au fost, toate n-au avut nici un rezultat.

— Aici trebuie să-i dau dreptate fiului dumitale, căpitane interveni şi Sir Humphery acum. Planul fiului dumitale, deşi îndrăzneţ şi periculos, are, după părerea mea, cele mai mari şanse de reuşită.

Căpitanul însă nu se lăsă convins.

— Bine, sari din avion pe insulă, aterizezi, dar ce întâmplă dacă cazi exact în mâinile vânătorilor de capete? S-a spus doar aici, că din afară nu va reuşi nici o încercare de eliberare.

George nu putu replica nimic tatălui său în primul moment, dar după aceea faţa sa i se lumină.

— Pe oamenii noştri m-aş putea baza, c-ar purcede la o asemene

acţiune îndrăzneaţă.

— Aşa deci, recunoşti că… îl întrerupse George pe tatăl său.

— Da, recunosc că… până ce noi vom ajunge cu Dox-ul în faţa Malaitei s-ar putea să fie prea târziu.

— Din experienţă ştim că vânătorii de capete nu-şi ucid în prima zi, prizonierii. Nu pot s-o spun, desigur că vom reuşi imediat să-i eliberăm pe prizonieri, mai întâi trebuie să ştim unde se găsesc aceştia şi să veghem asupra siguranţei lor, până sosiţi voi, ceilalţi.

— Cum stai tu deoparte şi nu te implici, ştim noi, George, râse Farrow.

Apoi se adresă locotenentului Thomson. Există vreo posibilitate de-a ateriza în luminiş, domnule locotenent?

— Întrebarea e bună domnule căpitan. Totuşi, eu cred că, chiar cu-n avion sport de construcţie veche cum e al meu, fiul dumneavoastră şi domnul Petre vor putea fi depuşi în siguranţă de avionul meu, mai ales pe-o suprafaţă ca asta şi de la 300 metri înălţime, cred că pot garanta că vor sări la punct fix, adică în luminiş.

— Şi dacă totuşi nu vor cădea chiar în luminiş? mormăi doctorul Bertram.

— În acest caz vor ateriza în crengile copacilor înconjurători, ceea ce nu cred că va fi prea periculos.

— Deci nu prea periculos, spuse cu un ecou doctorul Bertram.

— Deci pot sări împreună cu Petre? întrebă George.

Căpitanul se dădu bătut. Arătă pe hartă.

— Aici este luminişul, dacă plecaţi, ajungeţi repede acolo. Veţi avea apoi întreaga noapte la dispoziţie. Noi o să vă urmăm cu submarinul. Până se luminează ajungem şi noi acolo. Vezi micul golf, de aici?

— Da!

— Acolo o să vă aştept. Dacă până la amiază nu daţi nici un semn de viaţă, voi debarca pe insulă.

George aprobă cu capul planul tatălui său. Apoi se-ntoarse spre locotenentul Thomson.

— Să-i dăm drumul, Mr. Thomson! Ne luăm lucrurile şi-o pornim spre aeroport. Între timp poţi pregăti aparatul.

— În ordine, Mr. Farrow, grăbiţi-vă!

Sir Humphery îi conduse pe camarazi afară şi îi asigură de tot sprijinul posibil. Apoi o porni în goană spre port.

II
UN DESANT ÎN SATUL CANIBALILOR

CU MOTOARELE URLÂND avionul-sport decolă după câteva ture. George aruncă o privire spre aeroport în jos, când pilotul la 200 de

metri înălţime mai plană pentru ultima oară peste terenul de aterizaj. Honina de pe insula Guadalcanal era un aeroport de mărime mijlocie, frecventat cu regularitate de aparatele de zbor care făceau curse regulate între aceste insule. Aici erau instalate şi avioanele care deserveau administraţia insulelor Solomon.

Mica maşină de zburat avea carlinga deschisă. George cu Petre stăteau în spatele pilotului şi doar capetele le ieşeau în afară, deasupra portierelor care-i apărau de curenţi de aer stârniţi în mers. Cu pilotul ne puteam înţelege doar dacă strigau din toţi plămânii, altfel zgomotul motorului acoperea orice altă conversaţie. Thomson îşi alese exact acest avion, întrucât scaunele deschise pe care şedeau le permitea pasagerilor să aprecieze mai corect terenul unde urma să fie paraşutaţi.

Înainte de zbor şi-a instruit pasagerii, în amănunţime, cum să execute saltul.

Şi iată-l pe George pe locul său, fierbând de emoţie şi de nerăbdare în vreme ce Petre era calmul în persoană. Din ce în ce mai des, George arunca câte o privire-n jos din înaltul cerului, pentru a putea vedea întreaga perspectivă a peisajului care se derula mai jos. Honina dispăru de mult din câmpul lor vizual, înaintea lor se-ntindea vastitatea oceanului, în vreme ce la orizont se putea distinge, în ceaţa alburie, munţii Malaitei.

De fapt era doar un salt de pisică între Guadalcanal şi Malaita, dacă priveai din perspectiv asta cei două sute de kilometri de care erau despărţiţi cele două insule.

George se apleacă peste bord pentru a putea gusta mai din plin panorama oferită de zborul lor, care într-adevăr era neobişnuită şi pe care o gusta din plin.

Vântul care-i împrăştia părul şi-i flutura hainele nu părea să-l deranjeze câtuşi de puţin.

Deodată, Petre îl îmboldi puţin şi arată ceva înainte. Pilotul îi făcu semn, de parcă ar fi vrut ca George să se aplece spre el.

— Ajungem îndată la ţinta noastră! strigă el şi arată spre munţii care înaintea lor păreau că tocmai au răsărit din ape. Soarele apăru înaintea lor, una cu întreg orizontul cum se întâmplă aici în regiunile vestice, roşu ca sângele, având ceva fantomatic, atotputernic şi ameninţător în culorile sale.

— Dacă avem noroc, veţi ateriza încă pe lumină. Nu uitaţi să vă asiguraţi înainte de salt.

— Cum aşa dacă avem noroc? replică George.

— Ei bine, ştim direcţia şi locul aproximativ, dar cu aceasta în junglă e al dracului de greu să fii absolut sigur, mai ales că luminişul poate să fie năpădit de vegetale de pe o zi pe alta. Aici vede omul cu ochiul liber cum creşte iarba.

George se trase înapoi, în timp ce pilotul degajat privi înspre covorul verde care se desfăşura sub el, care de sus se vedea de parcă cineva a rostogolit un tapet de muşchi verde sub ei, până la poalele munţilor.

— Petre, adună-ţi lucrurile! Mai sunt câteva secunde şi trebuie să sărim.

Marinarul bătu încetişor cu mâna peste pistolul de la brâu şi peste geanta de campanie. Îşi introduse mâna-n buzunar şi scoase o grămadă de gloanţe.

— De altceva nici nu am mai avea nevoie, domnule George, rânji el, asta ajunge.

— Omule, lasă-mă rogu-te cu domnule George şi cu dumneata. Suntem de atâta timp împreună şi părtaşi la toate, că aceste formule de politeţe chiar că nu-şi mai au rostul!

— Prea bine, domnule George, ah… vreau să zic George. Spunând asta, apucă-n palma ca de uriaş mâna mai tânărului, strângând-o cu atâta putere, că lui George scapă un mic ţipat de durere.

În acelaşi moment, locotenentul Thomson bătu cu pumnul în peretele despărţitor al cabinei, arătând apoi cu degetul în jos. George se aplecă din nou peste bord şi privi prăpastia de sub ei.

Un luminiş mare, urât marcat de incendiu se căsca sub ei. Dar jungla şi începuse să se-nfrupte din acest loc viran. Deja forme uşoare de vegetaţie muşcaseră din toate părţile terenul. Soarele care apunea arunca umbre lungi peste întreg peisajul.

Thomson făcu un ocol peste întreg luminişul pentru ca, protejaţii săi să-şi poată face o idee despre ce-i aşteptă jos. Pericol reprezentau doar trunchiurile arborilor arşi. Dacă cădeau peste aceştia s-ar fi putut lesne accidenta.

Deodată George îl îmboldi puternic pe camaradul său, arătând plin de emoţie jos. Distrus, pe jumătate ars sub ei zăcea fuzelajul sau ce-a mai rămas din avion.

Locotenentul Thomson urlă:

— Fiţi gata!

George şi Petre se ridicară de pe locurile lor. Tânărul îşi controla încăodată cu mişcări repezi legăturile paraşutei şi, spre uimirea sa, nu-i căzu tocmai bine când se uită spre prăpastia care se căsca sub el. Se afla la o înălţime de 200 de metri.

— Acum!

Cu curajul deznădejdii se aruncă cu ochii închişi şi cu capul înainte, din aparat. La început i se făcu rău de emoţie şi i se păru că prăbuşirea aceasta neînfrânată prin aer dură o veşnicie, apoi simţi o zdruncinătură care aproape-i despică în două. Ca de pumnul unui titan, zborul sau a fost frânat, un moment mai târziu. Îşi pierdu aproape cunoştinţa. Apoi totul se linişti. Deschise ochi şi se uită după

avion. Se mai întoarse încăodată în aer. Paraşuta trona deasupra lui ca un baldachin uriaş de culoare albă. Nici un curent de aer nu se făcu simţit şi aproape ca o frunză căzătoare, paraşuta luneca tot mai jos.

— George, George, dar strigătul lui Petre se amesteca cu zgomotul motorului avionului, care la vreo 30 de metri mai făcu o voltă în jurul celor doi prieteni.

Locotenentul Thomson le mai strigă odată din depărtare, cât putu de tare, răcnind din toţi plămânii: „La revedere" apoi aparatul o coti spre vest şi dispăru curând în lumina soarelui care apunea.

George şi Pete erau singuri de acum. Mişcându-şi braţele şi picioarele George îi dirija paraşuta în direcţia care i se păru potrivită. Doar 50 de metri îi mai despărţea de sol, când deodată, fără interludiu, întunericul îi înconjoară.

Acum situaţia deveni critică. George văzuse în ultima clipă trunchiurile arborilor arşi îndreptate ca nişte suliţe spre ei şi acestea acopereau o bună parte din luminiş. Pericolul era, ca pe-ntuneric, să dea tocmai peste ele.

— Petre, Petre, strigă George.

Răspunsul lui Petre veni de undeva de mai jos. Nici o mirare, doar Petre era mult mai greu decât el şi deci căzuse mai repede.

— Trebuie să avem grijă să nu dăm peste copacii arşi. Daca ne ciocnim oasele de unul, Domnul să ne aibă-n grijă! Mâine ne vor fierbe-n oale, sălbateci ăştia!

Nu era un simţământ plăcut să pluteşti aşa în întuneric spre pământ şi să ştii ce te poate aştepta acolo. Înainte ca George să se mai poată gândi la consecinţe se şi ciocni de un trunchi atât de puternic încât îşi pierdu respiraţia, căzu şi se uita din nou, deasupra. Înaintea ochilor avea un foc de artificii iar capul îi suna ca o zumzăitoare.

Petre începu să înjure la rândul său. Şi cu el se-ntâmplase ceva neplăcut. George îşi manevra paraşuta-n direcţia lui Petre care încă nu se liniştise.

Îşi aprinse cu precauţie lampa de buzunar şi văzu… întreaga tărăşenie! La început îi veni să râdă de să se prăpădească. Se reculese ştiind că trebuie să păstreze liniştea din cauza canibalilor. Îi strigă lui Petre să tacă.

— Sau vrei ca vânători ăştia de capete să-şi capete cina încă-n seara asta?

Tabloul însă era comic. Uriaşul marinar stătea aproape gol, în toată frumuseţea sa şi se trudea cu greu să-şi mai păstreze restul pantalonilor care îi mai atârnau de corp, aşa rupţi cum se mai aflau acum, după ce aterizase. Întreaga deznădejde i se citea acum dar pe faţă.

George care abia îşi putea potoli râsul, încercă şi reuşi cât de cât să-i prindă de corp restul hainelor, cu ajutorul unor ace de siguranţă.

Abia apoi avu timp să se-ngrijească şi de el. Scăpase aproape cu bine, dacă făcea abstracţie de o zgârietură grozavă care-i brăzda obrazul şi care-l ardea al dracului.

La lumina lămpilor de buzunar îşi făcură inventarul, echipamentul lor rezistând bine la impactul aterizării. De fapt nu luaseră cu ei decât puţine provizii, nişte biscuiţi uscaţi, lămpile de buzunar şi pistoalele bineînţeles, inclusiv muniţia. George îşi verifică arma, care era în ordine, îi puse din nou piedica şi şi-o puse la loc în brâu. Cel puţin asta funcţiona.

— Ei, dragul meu, ce mai facem acum?

— Să întreprindem ceva pe întunericul acesta n-are nici un rost, ba dimpotrivă, am putea să cădem în braţele canibalilor. Propun să ne-ntindem aici pe jos şi să ne ridicăm înainte cu puţin de revărsatul zorilor, fu de părere Petre. Sau vrei să mergem la noroc prin desişurile acestea?

— Nu, nu, cred că-i mai bine să aşteptăm zorile, căzu de acord cu propunerea lui George. Mă gândesc să orânduim un fel de pază, adică să dormim cu schimbul pentru că oricum deşi se pare că suntem singuri aici, am făcut destulă larmă şi agitaţie, pentru a nu-i fi deranjat pe băştinaşi ăştia.

— Atât timp cât este întuneric, nici ei nu vor întreprinde nimic. Se tem prea mult de spiritele nopţii pentru aceasta şi Petre făcu un semn a lehamite cu mâna.

— Nu. Nu, nu cred că-i bine să ne bazăm prea mult pe asta. Dar să nu pierdem prea multă vreme cu vorba, hai să tragem la sorţi, cine ia prima veghe. Spunând acestea, George se aplecă şi culese două fire lungi de iarbă.

— Prima veghe o iau eu! Petre o spuse pe un astfel de ton, încât nu mai încăpea nici o replică, aşa că George se supuse întinzându-se pe iarbă oftând şi câteva minute mai târziu respiraţia lui regulată îl trăda că adormise deja.

Petre se proptise-n schimb cu spatele de-un trunchi de copac, îşi luă pistolul în mână, îi trase siguranţa şi aştepta desfăşurarea evenimentelor. Noaptea era neagră ce smoala, nu-şi putea distinge nici mâna din faţa ochilor.

Diferitele zgomote ajunseră din desişul junglei până la urechile lui.

Ciripitul monoton al păsărilor de noapte sau zborul unui nor întreg de bondari în jurul lui, care zumzăiau de zor ca o escadrilă de avioane, îl mai scuturau din amorţeală. Petre se străduia să străpungă întunericul, deveni din ce în ce mai detaşat de tot ce se petrecea în jurul lui şi încet, încet lunecă… pe tărâmul viselor. Pistolul i se desprinse din mână şi căzu…

George tresări speriat. Plin de încordare scrută şi el întunericul.

Nimic, nici un zgomot. Îşi ridică braţul în dreptul ochilor şi se trudi

să descifreze cadranul luminos al ceasului său brăţară. Trei şi jumătate. Drace! Dormise cinci ore încheiate şi nu fusese încă trezit de către Petre. Petre! Dar unde era Petre? Dintr-un salt, sări în picioare, făcu un pas în direcţia unde-l văzuse veghind pe Petre. Dădu de-un umăr, îi pipăi faţa. Petre! George îl zgâlţâi şi-l îmboldi. Marinarul tresări, se cabră şi-şi duse mâna la pistol, spre cingătoare.

— Ce, ce… s-a întâmplat, bolborosi el încă ameţit de somn.

— Ei, Petre, dar eşti un paznic pe cinste! Stai aici şi tragi la aghioase! Canibalii ne puteau tăia gâturile şi noi nici măcar nu am fi observat.

Timonierul îşi trase nasul şi făcu o mină încurcată când George îi lumină faţa cu lanterna.

— Ei hai acu! Trebuie să ne pregătim, în curând vor apare zorile, să nu ne prindă la loc deschis, să dispărem în desiş.

Petre deschise la repezeală o conservă de carne şi, în tăcere, îşi luară micul dejun. Se apropia dimineaţa. Ca şi fulgerele căzură primele raze de soare peste cerul întunecat al nopţii. Subit se făcu lumină.

Umezeala pătrunsese în corpuri. Ţipând şi făcând o gălăgie păsărele de mare se alergau prin vârfurile arborilor uriaşi. Din când în când, o pasăre zbura peste luminiş.

— Aş vrea să mai arunc o privire la resturile avionului, îi spuse George prietenului său.

— Nu trebuie să ne facem de lucru prea mult în loc deschis şi în afară de asta, trebuie să facem să dispară paraşutele noastre.

— Păi cum putem să le recuperăm din copaci, Petre?

— Oricum s-au rupt, aşa că nu mai contează o ruptură sau alta în plus. Spunând asta, îşi apucă de jos resturile paraşutei şi trase de ea.

Tânărul alergă spre paraşuta sa şi îi aplică un procedeu similar.

Adunaseră toate zdrenţele de pânză, într-un ghemotoc mare şi le ascunseră în tufiş.

Cu prudenţă maximă cei doi camarazi spionară pe deasupra luminişului, spre resturile avionului căzut. Zguduiţi văzură acum mai bine resturile acestuia.

Nu mai ramase decât o îngrămădire de fiare contorsionate. Datorită ciocniri de vârfurile arborilor, trenurile de aterizare fuseseră desprinse şi zăceau răspândite peste tot în împrejurimi. Cabina nu mai avea o singură fereastră nespartă. Sânge închegat se mai vedea pe postavul scaunelor şi lucrurile personale ale pasagerilor zăceau şi ele împrăştiate peste tot. Pasagerii însă nu erau de văzut nicăieri. George se uită-n spre Petre.

— Trebuie să căutăm în jur, să vedem daca găsim pe aici vreo urmă a celor doi! Spunând asta se apleacă din nou, pentru a cerceta terenul din jurul avionului prăbuşit.

— Aici, Petre! Iată urmele unei cizme de bărbat! Petre aleargă într-un suflet într-acolo.

În pământul moale al junglei de vedea imprimat clar conturul călcâiului şi al tălpii unei cizme europene.

— Şi uită-te, George, urmele merg mai departe! Omul s-a învârtit în jurul avionului prăbuşit. Poate că a apucat de cealaltă parte şi şi-a scos din carlingă soţia rănită.

Dar din partea cealaltă nu se vedea nici o urmă. Se vedea că omul a purtat o povară, dar pe o singură parte a restului carlingii, urme nu se mai vedeau pe partea opusă.

— Aici a transportat ceva omul nostru. Ia uite cât de adânci sunt urmele imprimate aici. Poate că şi-a transportat soţia rănită.

George se luă după urmele de paşi care duceau spre tufişul apropiat. Omul pătrunsese cu multă greutate în desişul junglei.

— Petre, Petre! Uitând parcă de toate precauţiile, George îşi strigă prietenul să vină lângă ei. Pătrunse deja-n înăuntrul desişurilor, când dădu de un tufiş călcat în picioare şi parţial rupt. Pământul era atât de călcat în picioare, încât nici o urmă nu se mai putea distinge cu siguranţă.

— Canacii!

Cuvântul rămase atârnat în aer, ca o grozăvie. Cei doi prieten se priviră îngroziţi.

— Aici au fost atacaţi. Sărmani oameni! Le-aş fi dorit mai degrabă moartea în carlingă, la prăbuşirea avionului, decât s-o sfârşească aşa sub cuţitele canibalilor.

— Poate că încă nu sunt morţi, George. Dar tânărul făcu un semn că nu prea credea aşa ceva.

— Crezi că cei doi s-au lăsat prinşi fără să opună rezistenţă?

— Bărbatul nu cred c-a mai avut ocazia să opună rezistenţă. A pătruns în pădure fără să-şi facă griji şi să mai se uite la stânga sau la dreapta. Petre spuse toate astea, deoarece aşa mai lăsa vie o scânteie de speranţă. Sălbateci au tăbărât asupra lui, fără ca el să mai aibă răgazul să-şi pună soţia pe picioare.

— Şi chiar dac-ar fi fost aşa, femeia a fost atât de grav rănită, încât n-a mai apucat ziua următoare. Înainte, totuşi! Trebuie să mergem pe urmele pe care le-au lăsat Canacii.

Plin de hotărâre, George îşi desprinse pistolul de la brâu şi cu privirile nedezlipite de la pământ, o apucă pe urmele lăsate. După câţiva metri deja stătea în faţa unei cărărui, care traversa direcţia lor de marş. George se întoarse ca să-l întrebe pe Petre.

— Ei şi-acum? De-aici nu se mai vede nici o urmă.

— Propun să mergem mai întâi spre stânga. De undeva trebuie să începem cu căutatul.

Cei doi prieteni ocoliră cărarea spre stânga, cărarea însă era

năpădită şi pe alocuri verdeaţa era umedă şi lunecoasă. De sus le cădea rouă de pe copaci pe vârful nasului. Uriaşii copaci ai pădurii seculare nu lăsau să se filtreze deloc razele de soare aşa că o semiobscuritate înfricoşătoare pândea de pretutindeni.

Cei doi prieteni mergeau de mai mult timp, când George se opri de parcă i-ar fi crescut rădăcini în picioare, locului. Înaintea lor se auzi lătratul unui câine.

— Aici se află un sat. Cum ar putea altfel să se fi rătăcit un câine în junglă?

Petre a fost de acord cu remarca tânărului său prieten şi precauţi nevoie mare, se precipitară într-un tufiş, mascându-se cum puteau mai bine.

— Nu ţi se pare că miroase a fum pe aici?

După vreo sută de metri de lupta cumplită cu mărăcinişul şi lianele, ajunseră la marginea luminişului.

George îşi dădu arma de o parte pentru a putea vedea mai bine. Se uită mai întâi la amplasamentul locuinţelor. La acoperirea pomilor la marginea luminişului se aflau aliniate mai multe colibe. Se vedeau doar femeile canacilor robotind în faţa colibelor. Copii se jucau cu căţeluşi, în timp ce porcii scurmau pufăind sub parii caselor. Nici un bărbat, cât se vedea cu ochii.

— Unde ar putea să fie indivizi ăştia? Doar n-or sta în casă să-şi îngrijească stomacurile.

— Ia uită-te! La parul ăla! Şi George arătă cu mâna înainte. Aproape în mijlocul satului atârna mai mult decât era legat un băştinaş. Era legat fără menajamente cu funii. Toată suflarea din sat, trecea pe lângă el fără să-i dea cea mai mică atenţie.

Doar din când în când, copii aruncau cu rahat în el.

— Pe ăsta trebuie neapărat să-l eliberăm! Poate că vom putea oarecum să intrăm în contact cu el şi ne va înţelege.

— Ce vrei să faci cu asta, George? Dacă năvălim acum către el, se dezlănţuie iadul! Petre judeca spiritul întreprinzător al mai tânărului său prieten, critic. Dacă am avea ghinion, atunci bărbaţi care stau la colibe se vor alarma şi, înainte de-a ajunge la omul nostru, vom şi primi câteva suliţe în fund.

— Omule, ce tot ridici obiecţii ca o femeie bătrână, ţi-e frică sau ce?

Şi George îl privi pe Petre nu tocmai apreciativ.

— Bine, să nu spui că nu ţi-am spus, trânti Petre supărat, fornăind pe nas. Din partea mea, să facem cum vrei, tu!

George zâmbi în sinea lui. Îl zgândărise niţel pe Petre în amorul lui propriu, ca să-l facă să-i cânte în strună.

— Fii atent! Ne vom repezi amândoi, urlând din toate puterile şi trăgând în aer câteva focuri. Vei vedea cât de repede vor dispărea în

pădure femeile şi copiii. Voi alerga apoi spre parul de care-i legat omul nostru, în vreme ce tu mă acoperi. După ce l-am dezlegat pe om nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să dispărem în junglă.

Aşa spus, aşa s-a şi făcut. Urlând din toţi bojocii, cei doi camarazi se repeziră spre colibe, trăgând focuri de pistol în aer. Femeile canacilor încremeniseră la început de uimire. De-ndată ce auziră focurile de pistol, îşi pierdură stăpânirea de sine. Ţipând din toţi rărunchii se repeziră spre cei mai apropiaţi copaci ai junglei şi-n doi timpi satul era gol. Numai copiii cu ochii căscaţi de uimire rămăseseră locului. Cei mai mărişori îşi însoţiseră mamele în pădure. George se repezi la parul de care era legat băştinaşul cu membrele umflate, îşi scoase cuţitul şi din câteva lovituri îi taie legăturile. De-abia putu să-l prindă pe omul care ameninţa să se prăbuşească. Pricina era slăbiciunea din cauza legăturilor sau frica care-l cuprinse din cauza celor doi camarazi. În orice caz George, trebui să-l transporte până-n desişul junglei.

Cu ajutorul lui Petre îşi croi drum prin mărăciniş.

După o jumătate de oră de muncă sălbatică, George ceru un scurt răgaz. Transpiraţia îi curgea lui Petre din toţi porii.

Acum aveau timp să-şi vadă însoţitorul. George trebui să-l ţină din scurt întrucât pe tot parcursul încercase să fugă. Cei doi eliberatori nu părură să-l bucure peste măsură. Poate avea chiar impresia că a căzut din lac în puţ.

Era un individ scund, îndesat, cu pielea aproape neagră. Faţa sa nu se putea spune că era frumoasă. Avea părul cârlionţat, fruntea joasă, nasul cu nările largi şi gura cu buze răsfrânte.

De-ndată ce privirile camarazilor se fixară asupra-i începu să tremure din tot corpul.

George îşi probă toate dialectele pe care le cunoştea de când colinda mările sudului, de la doctorul Bertram, profesorul lui. Dar băştinaşul nu părea să-l înţeleagă şi faţa sa rămânea mereu fără expresie, le răspundea mereu într-o limbă gutturală, pe care nici Petre şi nici George n-o pricepeau deloc.

Au petrecut destul de mult împreună, încercând să se facă înţeleşi. George îşi încrucişa braţele, mimând o moară de vânt. Pentru prima dată pe faţa băştinaşului apăru umbra unui surâs timid.

— Omule, încearcă cel puţin să înţelegi ceva! îl zori din nou Petre, astfel încât canacul de frică făcu un pas înapoi. George izbucni în râs, ceea ce dezgheaţă din nou atmosfera.

Băştinaşul începu să vorbească cu însufleţire cu George şi cu Petre. În felul său, folosindu-se de mâini şi de picioare.

— Numai cu domolul! îi frână George entuziasmul.

— Tu… spuse George, arătând spre el adică spre băştinaş „prizonier” şi-i făcu semnele stării de prizonierat. Pe faţa canacului se

lărgi un zâmbet de înţelegere. George vorbise englezeşte, acea engleză care se vorbea în mările sudului, engleza Pidgin, cu care se-nţelegeau albii cu băştinaşii.

Un amestec îngrozitor de dialecte, cu cuvinte englezeşti şi germane. Băştinaşul părea să înţeleagă ceva.

— Eu Bati, tribul meu aici. El arătă spre munţi. Eu vrut văzut de ce aici trib făcut mare Tam-Tam. Eu prins de trib, care vrea să facă kai-kai din sărmanul Bati. Cu asta canacul făcu mişcare de-a mânca.

— Atunci ai avut noroc mare c-am apărut noi şi te-am salvat, remarcă Petre.

Bati se uită la el fără să-nţeleagă.

— Ai avut mare noroc c-am sosit să te dezlegăm de par, îi traduse George.

Bati dădu din cap cu însufleţire.

— Unde este tribul tău?

George arată dincolo de sat.

— Uf, tribul face multe capete, multe capete! El făcu cu mâna mişcarea tăierii unui cap. Toţi bărbaţi plecaţi din sat. Tulagi, un alt trib, luat prizonier unul şi încă unul oameni albi.

Acum trib de aici, duce, aduce oameni albi şi face multe capete de la alt trib. Dacă tu faci kai-kai de la om alb, atunci multă putere, multă putere capeţi şi el îşi dădu ochi peste cap, ca şi cum George şi cu Petre nu şi-ar fi dat altfel seama câtă putere căpătau canacii după un astfel de prânz.

George tresări şi sări apoi în sus:

— Ce spui Bati? Oameni albi?

Bati dădu din cap cu vioiciune.

— Şi voi aţi vrut să mâncat oameni albi? Pentru numele lui Dumnezeu, Petre, acum e chiar momentul potrivit ca să intervenim. Acum când cele două triburi s-au apucat reciproc de păruială.

Canacul se apucă gemând de cap, după care continuă:

— Oameni albi venit ca păsări şi Bati îşi întinse braţele şi făcu mişcări în jur. Bati a văzut cum a căzut în pădure, care apoi un om alb, rănit la braţ.

— Haide, Bati, să găsim oameni albi. Nu vor fi făcuţi kai-kai. Tu ne vei ajuta, altfel…

George îi arată satul de unde fugise şi făcu mişcarea legării.

— Oh,… sărmanul Bati, nix în sat. Bati va ajuta oameni albi scoate alţi oameni albi. Bati se bucură, nu mâncat de tribul ăsta.

— Vrei să te bazezi pe individul ăsta? Va profita de prima ocazie ca s-o ia la sănătoasa, în orice caz voi fi cu ochiul pe el.

— Crezi că mă bazez întru totul pe el? Principalul e că ne va duce unde vrem noi, de restul vom îngriji noi.

— Mă nelinişteşte că după toate probabilităţile, vom ajunge cum e

mai rău, între cele două triburi care se luptă între ele pentru aceşti doi Brides. Pe de altă parte şi noi albi şi mă gândesc, câte zile vor avea canacii de mâncare de pe urma noastră şi zicând astea Petre se scutură ca un de un gând râu.

— Eşti o cobe, Petre!

— Haide, Bati! Indigenul se ridică mlădios de jos şi o porni cu elan înainte, arătându-le celor doi prieteni drumul corect. Cu toate astea, transpiraţia curgea pe fruntea lor. Aerul încărcat de umezeală făcea ca fiecare mişcare să se facă cu greutate.

— Pfui, pufăi George după un marş de o oră, lasă-ne să ne tragem sufletul, aici domneşte o căldură ca-n iad.

Bati se opri şi apoi o luă din nou la picior. Deodată George ciuli urechile. Bătăi de tobă! Ropotul monoton al tam-tam-ului răsuna acum în toată pădurea şi-n curând se auziră aceleaşi semnale, dar din altă direcţie – semnale de răspuns. Bati îşi închise ochi de parcă n-ar mai fi vrut să audă.

— Oh, oh, oameni albi nu rămâne aici. Bati arată bucuros la oameni albi, dar nu rămâne aici. Tam-tam spune că doi oameni albi eliberat pe sărmanul Bati, războinici caută în pădure pe oameni albi, vrea prindă, colecţie de capete şi kai-kai să facă la ei, oh, oh Bati va muri şi el.

Canacul începu să tremure din toate încheieturile şi părea brusc că nu se mai simte bine în tovărăşia celor doi albi. Bati pomi din nou la repezeala prin pădure, cei doi abia trăgându-şi sufletul după el. Din când în când, băştinaşul se oprea pentru a asculta înfricoşat zgomotele care proveneau din semiobscuritatea junglei.

— Răpăitul ăsta monoton de tobe parcă mă scoate din minţi. Canacul ăsta parcă ne-a molipsit pe toţi cu frica lui, mormăi Petre.

Cei doi părăsiseră de mult cărarea prin desiş pe care au găsit-o la început deoarece Bati credea că şansa de a întâlni războinicii vrăjmaşi în apropierea ei era considerabil mai mare. George se uită pe ceasul brăţară, între timp se făcuse ora şapte dimineaţa.

Dacă tata a pornit cu Dox-ul, gândea George, cu siguranţă că se afla acum în faţa coastei. Nu era decât un drum de vreo 200 de kilometri.

Se gândea cum l-ar putea înştiinţa pe tatăl său, dar îşi dădea seama că era mai greu decât îşi închipuise. De două ore pătrunseseră bine în interiorul junglei dar se şi îndepărtaseră de coastă.

— Mă gândeam cum o să-i dăm de ştire domnului căpitan, îi întrerupse Petre şirul gândurilor.

— Acelaşi gând mă munceşte şi pe mine, Petre. Dacă nu găsim nici o altă rezolvare, provocăm un mic incendiu aici în junglă. În felul acesta vor putea să ne localizeze.

— Asta ar fi o soluţie… mai mult nu izbuti Petre să spună deoarece ţipând de-ţi asurzeau urechile, o bandă de diavoli vopsiţi, de canaci,

dădu buzna peste ei.

Lui George îi reuşi doar să scoată pistolul şi să tragă un glonte, apoi simţi o lovitură nimicitoare de măciucă care-l mătură de pe picioare…

III
GEORGE ÎN PERICOL

PUŢIN MAI TÂRZIU după miezul nopţii, căpitanul Farrow dădu ordinul de plecare. Motoarele Diesel se puseră în mişcare, în timp ce căpitanul se urcă în turn pentru a urmări de acolo pregătirile de plecare. Cu viteză moderată, minunatul submarin ieşi din port şi apoi sporindu-şi treptat viteza luă direcţia Nord-Est. Aveau timp destul întrucât, de abia pe la amiază, conveniseră cu George şi Petre s-ajungă la coastă.

Locotenentul Thomson apăru puţin înaintea semnalului de plecare la bordul submarinului şi le dădu tuturor de ştire despre reuşita paraşutării camarazilor pe insulă.

Să sperăm că totul va merge bine! Iată ce-şi dorea în adâncul sufletului căpitanul.

Două ore mai târziu se găseau în faţa coastei Malaitei. Recifuri albe de corali, de care se spărgeau valurile înspumate ale oceanului, făceau imposibilă o debarcare directă. Căpitanul comandase deja mai multe bărci de aluminiu care asamblate pe punte ar permite ca un comando de marinari s-ajungă pe malul insulei. Întunecată şi misterioasă, jungla insulei Malaita le apărea în faţă, începând aproape de mal. Nici un semn de viaţă nu era vizibil, lipsea vioiciunea băştinaşilor oceanici care populau malurile în număr foarte mare şi care, cu bărcile lor uşoare, înaintau departe în ocean, exercitându-şi profesia de pescari.

*

*   *

George se deşteptă, simţind o arsură puternică în gură.

Tablouri dispersate îi alergau prin minte, fulgere îi tulburau închipuirea. Numai cu foarte mare osteneală izbuti să-şi ţină ochii deschişi. Ca plutind în aburi, zări o siluetă care se apleacă în faţa lui. Vru să se ridice în capul oaselor, dar cu-n strigăt de durere se prăbuşi din nou la loc.

O voce calmă îi spunea ceva acum. Făcând o sforţare se ridică totuşi. Petre îngenunchease înaintea lui şi ţinea în mână întinsă o sticlă de campanie. George vru să se ridice cu totul în picioare, dar Petre îl împiedică s-o facă.

— Încet, încet, îl dojeni el. Pipăind, George şi-atinse cu mâinile capul, simţi ceva lipicios şi umed şi când îşi luă mâna şi-o duse-n faţa ochilor, aceasta era însângerată.

— Petre, ce s-a întâmplat?

— Am avut din nou noroc! Dacă indivizii nu s-ar fi speriat atât de tare, ne-ar fi târât desigur undeva-n sălbăticia aste, pentru a sfârşi ca mâncare în oalele lor.

— Ah, acum îmi amintesc.... Dar ce i-a speriat atât de tare?

— Focurile de pistol. De-ndată se s-a auzit prima detunătură, întreaga hoardă a luat-o la sănătoasa, de parcă o mie de diavol ar fi fost pe urmele lor. Că ai mai primit o lovitură în plus cu ocazia asta, a fost mai mult o întâmplare. Am tras şi eu după ei. Dac-am avut sau nu succes nu ştiu şi nici nu m-a interesat. La urma urmei nu voiam să te las singur aici.

— Dar unde-i Bati?

— A avut aprindere de călcâie! Să sperăm că nu l-au prins din nou, după ce-a luat-o aşa de tare la goană. E mai bine decât dacă ar mai fi rămas aici. Oricum nu mai putea de frică.

George gemu. Pădurea începu din nou să joace în faţa ochilor. Trebui să se aşeze din nou.

— Aici George, mai ia o înghiţitură. Este un Arrak de cea mai bună calitate, pur şi scutit de taxe, te pune îndată pe picioare.

Spunând asta-i duse din nou sticla la gură. George se ridică şi scuipă cu scârbă-n faţa sa.

— Vrei să mă otrăveşti din nou cu chestia aia?

Se scutură din nou, fără voie.

— A fost doar o propunere. Dar mărgăritarele nu se aruncă porcilor şi zicând asta Petre duse la gură sticla şi trase o înghiţitură zdravănă. Cu-n geamăt de satisfacţie, îşi şterse gura cu dosul mânecii şi înşurubă capacul sticlei la loc.

— Aşa şi-acum la drum!

Cu o înjurătură, Petre se-ntoarse pe călcâie şi-şi smuci pistolul de la brâu. Apoi c-un oftat de uşurare, lasă să-i cadă din nou mâna îndărăt.

Figura, prudent cercetătoare a lui Bati, ieşi acum la iveală dintre crengi.

Cu un rânjet mulţumit apoi, păşi spre ei.

— Războinici plecat. Mulţi căzut. Bum-bum, farmece bun! Bati văzut totul.

— Mai bine ne-ai fi avertizat la început neghiobule! mârâi Petre înspre el.

Bati aleargă înspre George care încă era culcat la pământ.

— Oh, om alb căzut, ooh, ooh şi-şi puse mâna la gură încurcat.

— Prostii, nu fi aşa de tâmpit, nu-i nimic grav, îi strigă Petre care se apleacă asupra lui George care era întins la pământ, în timp ce-şi deschise din nou ochii.

— Nu te grăbi, Petre. Aşteaptă o clipă să-mi revin, apoi putem porni mai departe.

— Dar numai înapoi! Ia ascultă! Din nou s-au pornit blestematele

de tobe. Alarmează toate vietăţile din junglă. Dacă nu ne întoarcem acum, nu mai garantez nimica, întregi nu mai ajungem la coastă.

Şi Petre privi pesimist spre George în timp ce Bati se-ntorcea cu un braţ încărcat de frunze. O parte din acestea le luase în gură şi-acum le mesteca de zor.

— Eu ajută de la om alb.

Scuipă tot ce mestecase în palme şi voia să ungă cu întreaga tocătură capul lui George, când interveni Petre.

— Cei cu toată porcăria asta? Nu-l atinge cu tocana asta verde!

— Petre, Petre, lasă-l în pace. Indigenii au mai multe cunoştinţe despre medicina naturistă decât ne-am putea imagina noi vreodată. Haide, Bati!

Acesta îi lipi mestecătura pe rana de la cap, mestecă şi restul frunzelor pe care le scuipă afară. Alese o frunză mai mare din copac, o puse deasupra şi-o leagă cu-o liană peste cap. Mai murmură ceva acolo, ce suna cu un descântec şi tratamentul fu gata. Petre privise scârbit întreaga ceremonie.

Puţin mai târziu, George simţi cu adevărat o uşurare. Durerile ascuţite îl lăsaseră, înţepăturile cedară treptat şi gândurile i se liniştiseră.

Bati observă cu bucurie însănătoşirea lui George. Petre rămase cu gura căscată.

— Omul învaţă sau are de-nvăţat întotdeauna şi de la cei mai proşti decât el. Dacă n-ar fi fost totul atât de scârbos… Br!

George se ridică în picioare. Încă se mai clătina puţin dar în rest, mergea.

— Bati, noi o luăm înapoi spre coastă, spuse el.

Indigenul îl privea foarte mirat. Atunci băgă de seamă c-a vorbit nemţeşte.

— Bati, du-ne la apa cea mare, vrei să ne conduci?

Bati încuviinţă, dând din cap.

— Mare canu aşteaptă oameni albi, aduce mulţi oameni albi. Toţi fac bum, bum, vreau să scoată alţi oameni albi de la Diavol, Omul-Diavol.

Bati se uită cu teamă de la unul la altul.

— Bati frică. Bati bun. El primeşte lop-lop şi topor de la oameni albi, dacă Bati duce la Diavol, Diavol-om. Noi facem vrajă mare, facem bum-bum şi Diavol, Diavol-om cade înfrânt.

Bati dădu din cap cu multă bucurie. Lop-lop însemna în engleza Pidgin de care se foloseau, haine de bumbac care aveau pentru el o nepreţuită valoare.

Cei doi prieteni făcură cale întoarsă, în timp ce Bati o luase alergând înaintea lor, conducându-i.

Petre trebui, din când în când, să-şi sprijine pe mai tânărul său

camarad care slăbit se mai clătina pe picioare.

*

*   *

Căpitanul Farrow se plimba ca un leu în cuşcă, de colo până colo, pe punte. Arătătorul ceasului se fixase pe ora 11 şi încă George şi Petre nu dăduseră nici un semn de viaţă. Încerca din nou şi iarăşi să-ţi spună că amândoi camarazii de abia la amiază vor trebui să dea un semn de viaţă, dar totuşi nu-şi putea stăpâni neliniştea interioară. Marinarii făcuseră un cere larg în jurul căpitanului lor, întrucât îi cunoşteau prea bine stările de spirit. Atunci era mai bine să fie evitat.

Iată-l cum se coboară din nou din turn şi-apoi reintră în interiorul submarinului. Îl căuta pe doctorul Bertram.

— Ei, căpitane, arăţi destul de rău. Să-ţi dau vreo pilulă calmantă?

— Nu este cazul! Iartă-mă, dar nervozitatea asta cred că mi-o înţelegi!

— Da, da şi eu cred c-a fost o uşurinţă să-i laşi să meargă singuri pe insula aia. Dar mereu ai cedat în faţa stăruinţelor tânărului şi când nu era cazul.

— Acum începi şi dumneata să-mi faci reproşuri? Îmi fac eu singur şi aşa destule şi gemând uşor căpitanul se prăbuşi pe un scaun.

— Mai bine dă-mi o înghiţitură de rachiu din rezerva dumitale de otravă. Dar una zdravănă ca să mă dea peste cap.

Doctorul Bertram merse zâmbind la dulap de unde scoase o sticlă ce conţinea un lichid de culoare oarecum ţipătoare.

Îi turnă căpitanului său o porţie dublă. Acesta dădu de-ndată conţinutul peste cap. Trăsăturile sale se-nţepeniră… ochii i se holbară… şi ca o explozie veni şi reacţia. Accese de tuse îl scuturară şi perlele lacrimilor îi apărură în ochi. Faţa i se schimonosi.

Numai cu greutate putu scoate câte un cuvânt.

— Doctore ce-a fost asta? Parc-ar fi iadul pe pământ! Înghiţi în sec de câteva ori, apoi se linişti din ce în ce şi cu ochi încă plini de lacrimi, spuse în sfârşit… dar a fost perfect.

— Să-ţi mai torn unul?

Căpitanul Farrow refuză, apărându-se c-o mină îngrozită.

— Pentru Dumnezeu, unul e mai mult decât suficient.

Deodată din turn se auzi o chemare.

— Semnale de la mal. George şi Petre stau deja pe mal în tovărăşia unui băştinaş.

Căpitanul Farrow sări ca muşcat de un scorpion de pe scaun şi se repezi turn. Doctorul Bertram se grăbi după el. Odată ajuns în turn, dădu comanda să i se aducă un ochean cu care caută cu grijă, pe mal, pe fiul său.

— Într-adevăr, ei sunt. Kem şi încă un marinar să ia loc într-o barcă. Vrem s-ajungem repede acolo. Între timp să se mai pregătească

o barcă şi să ne urmeze.

Într-un timp record, ambele bărci fură pregătite şi braţele puternice al vânjoşilor marinari o luară spre ţărm. Din ce în ce se apropiară de coralul de recif care străjuia malul Mareea era însă puternică. Dacă nu aveau grijă, vâslaşii puteau sfârşi foarte bine şi în apă. Marinarii fură scăldaţi deja din cap până în picioare de stropii de spumă, dar până la urmă depăşiră impactul cu valurile agitate.

George şi Petre făceau semne ca disperaţii. În cele din urma bărcile ajunseră la mal, cei doi le ieşiră în întâmpinare încă din apă, apucară bărcile şi ajutară s-ajungă mai repede la mal. Căpitanul Farrow îl bătu pe umăr pe fiul său, de îndată ce ajunse la el.

— Slavă domnului, tinere, mi-am făcut atâtea reproşuri amare ca v-am lăsat singuri să mergeţi pe insula asta. Cum s-au desfăşurat lucrurile, sper că bine!

— Nu, nu întru totul, tată, George se-ntoarse şi-i arată tatălui său rana primită la cap. Am fost atacat de indigeni, dar am avut noroc.

— Da şi asta spui tu, că-i nimic? Petre ia vino-ncoace şi povesteşte-mi totul. Dar nu înfrumuseţa nimic!

Petre trebui acum să povestească tot ce li se-ntâmplase în junglă, bun sau rău. George încearcă să-i facă semn lui Petre să n-o ia chiar aşa în serios cu raportul.

— Lasă, te rog, giumbuşlucurile din spatele meu, George! Petre nu se va lăsa nici aşa influenţat, spuse căpitanul înciudat întorcându-se către fiul său.

— Aşa, aproape c-a mers prost aş putea spune, dar se putea sfârşi tot aşa de bine şi tragic, murmură el. Aşa se-ntâmplă mereu când vă las pe voi doi singuri. Mă mir numai cum de scăpaţi întotdeauna doar cu o zgârietură din cele mai primejdioase situaţii. Oricine altul şi-ar fi rupt cu siguranţă gâtul în asemenea împrejurări. Poate că vă veghează tot timpul îngerii voştri păzitori.

— Tată, n-avem timp de aşa ceva!

— Cum aşa? Vreţi să mergeţi din nou în ghearele primejdiei? Pe figura căpitanului se zugrăvi mirarea.

— Dar tată, ai uitat cu desăvârşire de cei doi Brides, pentru care noi ne-am asumat tot riscul.

— Aha, da, cum aş putea să uit de asta! Căpitanul Farrow se bătu cu mâna pe frunte. Bucuria de-a vă vedea sănătoşi şi liberi în faţa mea, m-a făcut să uit totul. Deci aţi aflat ceva nou?

George se uită îngrijorat în jur. Bati stătea la marginea junglei şi era foarte temător, văzând atâţia oameni albi în apropiere. Tânărul fiu al căpitanului îi făcu semn să se apropie. Cu multă şovăire în paşi, indigenul se apropie de ei.

— Acesta este Bati pe care l-am găsit în primul sat pe care l-am întâlnit, legat la stâlpul caznelor. L-am eliberat, dar nu mă pot dumiri

pe deplin cu privire la el Câteodată ne fixează de parcă ar fi gata să ne mănânce şi-n clipa următoare îşi face sincer griji pentru noi.

Căpitanul Farrow îi întinse băştinaşului mâna prietenos. Dar acesta se sperie grozav de mişcarea impulsivă a căpitanului şi se dădu câţiva paşi înapoi. Farrow râse amuzat şi din toată inima apoi îşi ridică ambele braţe în sus, semn al intenţiilor lui paşnice. Canacul se apropie cu prudenţă din nou.

— Tu om alb, tu lap-lap? întreabă el deodată. Căpitanul se uită la fiul său.

— I-am promis o bucată de bumbac şi un topor, dacă ne conduce încoace.

Căpitanul dădu din cap, încuviinţând, spre băştinaş.

— Cei doi Brides sunt ţinuţi prizonieri de către un Şaman – numit de către Bati – Diavol, Diavol-om. Sunt mai mult sau mai puţin răniţi cu ocazia prăbuşirii avionului lor. După câţiva paşi în junglă am găsit urmele nenorocirii acestora. Bati poate confirma că sunt totuşi în viaţă dar trei triburi de băştinaşi se ceartă pentru posesia lor, întrucât, dacă intră în posesia capetelor lor, vor câştiga multă putere. Aşa c-ar fi numai timpul potrivit să-i smulgem din ghearele chinuitorilor lor. Riscăm să nimerim între două focuri ştiu – dar poţi să-ţi închipui, cum ne presează timpul!

— Just şi vom porni de-ndată. Tu ne vei însoţi, ştiu. Dar mai întâi, mergi la doctorul Bertram să-ţi facă un pansament ca lume. Nu uita să iei darurile pentru Bati. Doctorul şi încă 10 oameni te vor însoţi. Veţi lua cu voi carabine şi grenade cu gaze, mai ales astea! Deocamdată noi rămânem aici şi voi încerca să-l conving pe Bati să ne mai conducă la triburile alea.

Bati se ghemuise după el, la pământ şi privi interesat cum George împreună cu doi marinai împingeau barca-n apă, pentru a se-napoia pe submarin. Când tânărul se mai uită încă o dată spre mal, îl văzu pe tatăl său ghemuit ca şi Bati stând în faţa lui şi pălăvrăgind cu el. Nu-şi putu reprima un zâmbet, văzând acest tablou înduioşător. George sări primul pe punte şi-o luă la goană spre turn de unde doctorul Bertram îi făcea deja semne.

— Ei, fiule pierdut, ai ajuns cu bine la noi?

— Da, da, doctore, dar numai pentru a pleca imediat Sperăm că ne vei însoţi. Tânărul ajunse lângă doctor şi-i strânse acestuia mâna energic.

— Celor doi Brides nu le va merge bine deloc, dacă nu ne grăbim, zise Bertram aplecându-se spre lucarnă.

— Trebuie să pregătim 10 oameni pentru comandoul de debarcare, carabine şi mai ales grenade cu gaze şi, întorcându-se spre doctorul Bertram, arată spre cap.

— Doctore va trebui să mă bandajezi încăodată, înainte de-a pleca.

Ia vezi! spunând vorbele astea şi arată spre ceafă.

— Dumnezeule! Dar bine te-a mai potcovit. Repede la infirmerie, trebuie mai întâi să te tundem, exclamă doctorul îngrijorat.

George protestă.

— Vrei să rămân chel?

— Dacă-i necesar, de ce nu? Cui vrei să-i placi aici cu smocul tău de păr? Poate femeilor canibalilor? Înainte de-a ajunge în lumea civilizată îţi va creşte părul.

Doctorul îl obloji pe George şi puse la punct echipamentul necesar pentru incursiunea în interiorul insulei. Avea mai puţin nevoie de arme decât de echipamentul lui sanitar. Se aduseră pe punte cadourile pentru Bati precum şi alte lucruri. Bumbac, unelte simple, un cuţit de bucătărie, o oglindă şi le împărţi marinarilor care urmau să-i însoţească. Poate erau necesare-n negocierile cu vreun trib.

— George, George, se auzi vocea doctorului, tocmai pe când era pe cale să se urce-n barca care urma să-l ducă la ţărm. Îşi mai strecurase-n buzunar şi nişte pocnitori, după ce le mască bine.

— Vin, răspunse, pe când comandoul se pregătea de plecare. Ajunseră la ţărm întâmpinându-i pe Farrow şi Petre care rămaseră acolo cu Bati.

— Aici Bati, strigă el şi-i dădu toporul, bumbacul şi i le vârî în mână, ochii acestuia se rotunjiră de uimire, apoi începu o ţopăială drăcească de fericire.

— Ei, am aşteptat destul, strigă căpitanul, să-i dăm drumul! Farrow păşi primul în desişul junglei, urmat de Petre şi George care-l aveau la mijloc pe fericitul Bati.

IV
UN ATAC ÎN ZORI

MARŞUL PRIN JUNGLĂ dura deja de ore întregi. În faţă se strecura Bati care apoi rămânea din când în când mai în spate pentru a-i face atenţi pe camarazi asupra feluritelor piedici pe care le întâmpinau în cale. Mlaştini mascate, ochiuri aparent nepericuloase de apă, parţial acoperite cu plante de tot felul, le presărau calea.

Zăpuşeala apăsătoare îi făcu să renunţe la orice fel de conversaţie, fiind un efort în plus pe care nu şi-l mai puteau permite. Căpitanul Farrow interzisese orice conversaţie purtată cu voce tare, pentru a nu-i atrage pe urmele sale pe spionii vânătorilor de capete. Eforturile tuturor se-ndreptau acum spre înlăturarea piedicilor ivite în calea lor, dând la o parte o creangă sau alta, o liană sau alta, făcând uneori să zdrăngăne părţile metalice ale echipamentului lor. Din când în când mai răzbătea câte-o înjurătură înăbuşită când unul sau altul dintre camarazi nimereau într-un tufiş mai încâlcit din care cu greu se mai

putea desprinde fără să-ncaseze câţiva ţepi drept vamă.

Bati tocmai dăduse nişte plante căţărătoare, care acopereau ca o draperie crengile unui copac uriaş, la o parte, când c-un ţipăt de teamă se dădu îndărăt. Căzu şi-l lovi pe George, care-l înlocuise pe tatăl său în fruntea convoiului. Tânărul căzu şi Bati peste el.

Şă atunci se întâmplă… prin aer vâjâi şi căzu la pământ un corp lung şi un şarpe uriaş şuieră şi sâsâi chiar înaintea lor… George se reculese cu iuţeala fulgerului şi ieşi de sub Bati. Caută să-l tragă deoparte pe băştinaş dar acesta rămase ca paralizat de groază. Fără voinţă, era expus atacului târâtoarei. De abia se ridicase George că şarpele se şi repezi asupra canacului rămas fără apărare. Căpitanul Farrow îşi împinse fiul deoparte. Câteva detunături răsunară şi trupul fiarei începu să se zbată cu furie.

Cu faţa schimonosită de durere, Bati începu să geamă uşor. Din ce în ce mai tare, inelele şarpelui uriaş i se-ncolăciseră asupra trupului firav. Petre îşi făcu acum drum prin mijlocul camarazilor, îşi luă cuţitul de bord în mâini şi cu o mişcare scurtă şi precisă despicase capul şarpelui de trup. Capul descăpăţânat de trup făcu câteva mişcări inerţiale ş-apoi rămase în tufiş nemişcat Apucă apoi trupul încă zvâcnind al şarpelui şi-l dezlipi apoi cu forţa sa de urs de pe trupul indigenului Bati, care-şi pierduse cunoştinţa. Petre lua sticla sa de campanie, în care-şi ţinea Arrakul său pur şi-i toarnă conţinutul în gură sărmanului Bati… Efectul fu năucitor. Bati nu numai că se deşteaptă dar fu cât ai zice peşte din nou în picioare. Căscă gura atât de mare, încât părea că vrea să-i înghită pe toţi.

Ca şi dinţii de rechini, îi stăteau ascuţiţi caninii canacului acuma, în timp ce-şi da ochii peste cap, în mod înspăimântător.

Individul deveni o umbră jalnică la vedere şi până şi Petre care-i aplicase „medicamentul” rămase îngândurat.

— Revino-ţi în fire, Bati, îl admonestă el şi-i dădu spre încurajare o palmă peste umăr.

— Bati mort, Bati arde, gemu el… oh, oh.

Privi apoi repede-n jur, aleargă spre cel mai apropiat copac de unde culese la repezeală câteva frunze. Începu să le mestece ş-apoi le scuipă repede afară. Privirea îi căzu din nou asupra trupului târâtoarei ucise şi, tremurând din tot corpul, îngăimă:

— Spirit rău fie. Spunând asta se-ntoarse pe picioare şi merse din nou înaintea tuturor de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

George vorbi puţin în şoaptă cu tatăl său.

— Cât de mult durează marşul ăsta? îl întreabă căpitanul.

— Nici eu nu ştiu, regiunea mi-e total necunoscută. Nu pe această porţiune ne-a condus Bati către coastă – Bati!

Canacul se apropie repede:

— Când ajungem la tribul lui Diavol, Diavol-om?

— Nu mai este mult. El ridică, ascultând cu atenţie, capul. Deodată începură să bată tobele din nou, undeva în apropiere.

— Spionii văzut pe noi. Toate triburile alarmat. Vine mulţi oameni albi, cu mari farmece.

Aşa traduse el ştirile, concetăţenilor săi.

Alte tobe porniseră să bată, ca răspuns la prima înştiinţare şi cât ai clipi aerul răsună de acest zgomot monoton.

— Mai departe, Bati, s-o pornim mai departe. Canacul rămase în vecinătatea albilor. Acum se temea de fraţii săi. Canacii puteau conta pe faptul că-n fiecare clipă ne puteam trezi cu o hoardă de sălbatici năvălind asupra lor. Căpitanul Farrow le porunci oamenilor săi să-şi încarce armele şi să tragă siguranţele. George îşi luase pistolul în mână.

O cărare trecu de-a curmezişul direcţiei de mers a convoiului. Bati se opri.

— Acolo sat de la alt trib, nu Diavol, Diavol-om!

— Hai să vedem dacă tribul ăsta se găteşte şi el pe picior de război. George vru tocmai s-o apuce de-a lungul cărăruii, când Bati îl prinse de braţ.

— Nu, om alb. Acolo sat prieten cu Diavol, Diavol-om. Toţi fac kix. Şi Bati făcu semnul desprinderii capului de trunchi. Nu, nu, oameni albi!

Deodată, pe potecă, le apăru în faţă o siluetă. Un băştinaş cu pielea neagră ca pana corbului, complet dezbrăcat, doar cu un desen din vopsea albă pe corp. Într-o mână purta o suliţă, iar în cealaltă un arc. Când îi văzu pe camarazi se opri brusc locului şi se uită încremenit la ei. Bati făcu o mişcare de groază.

— Războinici facă război, fără medicament! Înainte de-al putea striga căpitanul pe fiul său, acesta se şi repezi după băştinaş. Băştinaşul scutură suliţa ca putere şi-n momentul următor dispăru de parcă l-ar fi înghiţit pământul.

Din câţiva paşi, George ajunse la locul unde dispăruse canacul şi se luă după el în pădure. Nu ajunse departe întrucât primi o lovitură din spate care-l aruncă cu capul în desiş. Cineva se aruncă peste el şi-n clipa următoare după ce simţi o lovitură distrugătoare îşi pierdu cunoştinţa.

*

*   *

O hoardă urlând ca dracii se strecura asemeni unui şarpe uriaş prin junglă.

Din când în când se opreau pentru a-i aştepta pe cei rămaşi în urmă. Doi dintre ei purtau o bară pe umeri de care, legat la mâini şi picioare, atârna George. Îl legaseră ca pe un vânat şi-l transportau aşa. Îşi închisese ochii, pe când bandajul pe care i-l făcuse doctorul

Bertram era cu complet murdărit.

Conducătorul hoardei avea un aspect care stârnea groaza. Ca şi ceilalţi era pe de-a-ntregul gol, corpul său era şi el vopsit în alb.

Cel mai interesant era chipul său. De-a curmezişul nasului său mai bine zis de-a lungul lui, îl traversa un os şi-n loburile urechilor erau de-asemenea implantate oase. În gura sa străluceau o pereche de dinţi ascuţiţi, ca a unui rechin.

În jurul gâtului avea un lanţ de amulete dintre cele mai stranii şi asta îi conferea o anumită prestanţă în ochii confraţilor săi. Cu o privire triumfătoare măsoară încăodată alaiul celor care-l transportau pe prizonierul legat de bară şi care se legăna încolo şi încoace după balansul drumului. Deşi prizonierul gemea din când în când, prea atenţi nu se comportau cu el cărăuşii acestuia. Din când în când, George aşa inconştient cum era, murmura cuvinte răzleţe dar nu se deşteptase încă din leşin. Aceasta a doua lovitură peste capul deja rănit şi bandajat odată, avu ca repercusiuni imediate că-l făcu să-şi piardă pentru mult vreme cunoştinţa. În felul acesta cel puţin nu mai era atât de sensibil la durerile care-i însoţeau firesc această stare.

După o vreme, pădurea se deschise într-un luminiş. Un mare trib de băştinaş se stabilise aici. Cu strigăte de bucurie ieşiră din colibele lor o mulţime de bărbaţi şi femei ca să-i întâmpine pe noi sosiţi. Copii se-mpleticeau printre picioarele adulter şi se uitau cuprinşi de mirare la prada asta străină adusă.

Purtătorii lui George aruncară la pământ sarcina lor fără menajamente. Acesta se trezi, ţipând din cauza şocului. Cu nedumerire se uită în jur şi nu putea mai întâi pricepe cum de se afla aici.

C-un geamăt se prăbuşi încăodată pe spate, după care se ridicase-n capul oaselor şi fu din nou cuprins de un leşin adânc.

Şeful tribului s-apropie de el şi-i dădu un picior dar George nu se mişcase. Cu ţipete ascuţite cheamă pe doi negri să vină la el, le porunci să-nşface bara de care atârna George şi s-o ducă undeva într-un punct anume al satului.

Acolo-l lăsară mai întâi jos, îi desfăcură legăturile de la bară şi-l legară în poziţie verticală de un par înfipt în pământ, anume pentru asemenea scopuri. Un răpăit de tobe, răzbătu din nou ca un coşmar peste sat. Canacii nu se puteau abţine să nu-şi trâmbiţeze triumful şi altor triburi din jur: un alb fusese luat prizonier. Asta însemna un prestigiu şi o putere mare pe care o dobândeau în detrimentul altor triburi.

*

*   *

— George, George, urlă căpitanul după fiul său. Dar acesta nu mai auzea nimica întrucât dintr-un salt dispăruse-n junglă. Întreg convoiul o luă grabnic pe cărare şi de-a lungul acesteia.

— Aici a dispărut în desiş.

— George!

Căpitanul Farrow nu primi nici un răspuns la strigătele sale şi nici ale camarazilor care ţi se alăturară. Bati se apropie încetişor de căpitan, care tresări surprins.

— Ce mai vrei şi tu, răspunse el făcând o mină întunecată.

— Om alb s-a dus.

— Asta am văzut-o cu ochii noştri.

— Om alb luat prizonier de războinici. Bati miroase războinici în aer. Bati spune om alb, el vrea caute alt om alb!

Spunând astea fugi pe lângă căpitan în desiş şi le făcu semn şi celorlalţi camarazi să-l urmeze. Bati o luase aşa cu picioarele goale înaintea ş-acum îi conducea pe toţi. Cu-n instinct infailibil de fiară, luase urma războinicilor canaci şi-acum se grăbea şi-i grăbea şi pe oamenii căpitanului să-l urmeze într-un tempo accelerat.

După o jumătate de ceas de marş, se opriră toţi ca la o comandă întrucât de undeva din apropiere izbucni din nou bătutul monoton al tobelor. Bati se opri şi acum se-ntoarse spre căpitanul Farrow spunându-i:

— Războinici proşti. Face mare Tam-Tam, spune tuturor prins de la om alb. Bati vine cu oameni albi şi alungă războinici proşti departe. Spunând astea, canacul le făcu semn tovarăşilor, ca să păstreze tăcerea. Înaintea lor se auzeau toate zgomotele specifice ale unui sat de indigen. Încă se mai auzeau bătăile sacadate, oarecum înăbuşite ale tobelor. Un murmur ritmic, provocat de mâinile care loveau tobele sau de strigăte, îşi făcea simţită prezenţa.

Căpitanul Farrow se ascunse cât putu mai bine în spatele tufişurilor dese şi privi spre locul viran al acestei comunităţi de sălbateci. Lângă el se-nghesuia nerăbdător Bati.

Aproximativ în mijlocul satului, înaintea unei clădiri lungi, se-nghesuiau locuitori satului, canacii. Se ridicau pe călcâie în vreme ce mai mulţi bărbaţi în mijloc dansau. Aveau armele lor rudimentare în mâini, suliţele şi le ridicau ameninţător şi sălbatec, în faţa unui par de care era legat un om.

Căpitanul Farrow nu putea încă să recunoască despre cine era vorba, de aceea îşi duse ocheanul la ochi.

Cu-n strigăt de groază îşi lasă în jos ocheanul şi se întoarse spre doctorul Bertram.

— George este legat de parul acela!

Doctorul Bertram luă la rându-i ocheanul şi examinându-l la rându-i, spuse:

— Mii de draci – şuieră el.

Deodată, strigăte ascuţite umplură văzduhul. Din spatele satului se apropia o siluetă, împopoţonată ca o momâie. În ritmul bătăilor de

tobă care se înteţiseră între timp, se apropia de prizonier. Tabloul deveni tot mai sinistru de-ndată ce tot mai multe făpturi înveşmântate ciudat se apropiară. Tot mai sălbatice se auzeau bătăile de tobe, tot mai ascuţite strigătele pe care le scoteau cei care dansau.

— Oameni albi, face repede vrajă! îi şopti Bati căpitanului lângă care se afla, altfel om alb, mort!

— Daţi-mi o carabină încoace, strigă căpitanul cu glas înăbuşit cu privirea fixă, aţintită asupra tabloului macabru din faţa sa. Petre îi puse una în mână. Tobele ajunseră să bată ca nebune, strigătele îşi ridicară tonalitatea până a urlete, când dintr-odată liniştea puse stăpânire peste tot…

Căpitanul îşi duse arma la umăr şi-o detunătură grozavă se auzi. Pădurea repeta un ecou multiplicat.

Şamanul care stătea în faţa lui George cu o măciucă pregătită numai pentru a lovi, îşi ridică brusc braţele în aer şi se prăbuşi pe spate la pământ.

Ţipând din toţi rărunchii, marinarii se repeziră spre piaţa din faţa satului. Băştinaşii rămaseră o clipă ca şi înţepeniţi, apoi o luară la goană, urlând de spaimă, în toate părţile. În mai puţin de-o clipă, piaţa se goli de lume. Doar George mai rămase acolo şi-n faţa sa un canac încolăcit care era şamanul.

Aproape fără să mai respire, căpitanul se afla acum în faţa fiului său. Curând ajunse şi Petre acolo şi-i taie legăturile. George se uită acum la camarazi săi cu-n amestec de stânjeneală şi bucurie.

— Să mergem mai departe, în curând se va însera şi până atunci trebuie să ne îndepărtăm de satul ăsta cu câţiva kilometri, îi zori căpitanul Farrow.

— Canacii nu se vor mai întoarce aşa curând, asta-i sigur.

— Spaima este contagioasă şi ţine mult, replică domnul Bertram. Haide George, trebuie să-ţi reînnoiesc bandajul!

*

*   *

O porniseră din nou prin junglă, cu Bati înaintea lor, conducându-i. Căpitanul Farrow privea din ce în ce mai des la ceasul său brăţară. Erau pe drum de şase ore. Două ore pierduseră numai cu eliberarea lui George. Treptat oboseala şi un simţământ ciudat de nelinişte, puse stăpânire pe ei.

Nu-i venea deloc, să fie nevoit să înnopteze aici în junglă. Erau conştienţi că fiecare pas le era urmărit şi contabilizat.

Nu se vedea nici o urmă de canacii ăştia, dar prezenţa lor o puteau simţi peste tot. Mai mult decât odată căpitanul tresărise, deoarece simţea o privire aţintită asupra-i. Câteodată avea impresia că vede doi ochi din desiş cum se aţintesc asupra lui, dar când sări într-acolo, nu mai era nimic de văzut. Nici măcar un foşnet de frunze nu-i trăda

prezenţa vânătorului de capete.

Căpitanul Farrow preluase din nou comanda micii sale grupe, după el venea George şi-n coada grupei, Petre făcea acoperirea. Bati primise de la marinarii însoţitori un cuţit de bord de care era foarte mândru şi pe care-l purta în mână, la vedere.

Acesta făcu o săritură, două, trei sărituri mari şi dispăru în tufiş. Un strigăt… apoi un oftat. Urmă apoi un geamăt, apoi un horcăit şi Bati apăru din nou pe potecă şi-şi continuă drumul de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Nici unul din camarazi nu dori să meargă-n desiş să vadă despre ce este vorba. O atmosferă de groază parcă-i cuprinse, când îl văzură pe Bati cum îşi continuă drumul netulburat… mănânci dacă nu vrei să fii mâncat… omoară dacă nu vrei ca-n coliba duşmanului tău să-ţi atârne capul ca un trofeu.

— Tată, ar trebui să ne uităm cum mergem, dacă nu dăm de un loc potrivit pentru popas, George îşi recăpătase vioiciunea. După ce cade întunericul ar fi mai greu să găsim un loc potrivit.

— Ai dreptate, George, cel mai bine ar fi să rămânem chiar aici pentru că un alt loc mai bun ca ăsta tot nu cred că vom găsi. Opriţi!

Căpitanul îşi adună oamenii în jurul său.

— Vom înnopta aici! N-are rost să ne continuăm drumul, într-o oră se va face întuneric oricum. Pân-atunci poate reuşim să-ndepărtăm tufişurile, cât putem mai bine!

— Să facem un foc, oare?

— De ce nu? Oricum canacii ne-au dat de urmă şi tobele lor au alarmat întreaga Malaita. Oricum pot să ne atace dacă vor.

Facem puţin focul; ne va apăra de ţânţari dacă nu de altceva. Marinarii se dispuseră-n stânga şi dreapta luminişului să taie desişurile şi tufele răzleţe. După o jumătate de oră, se făcu un teren curăţat destul de mare. Avură însă grijă ca pentru noapte nici unul din marinari să nu doarmă direct la marginea junglei. Poate că-i venea unui canac ideea să se strecoare şi să încerce să străpungă cu lancea pe vreunul din marinari la adăpostul junglei.

Petre adunase între timp lemn şi iarbă uscată. Bati participase şi el la muncă şi-acum, ghemuit lângă marinar, observa interesat cum Petre îşi scoase bricheta şi-aprinse grămada de lemne. Puţin mai târziu, un foc vesel pârâi şi răspândi o lumină veselă-n jur. Doi oameni fură postaţi de sentinele pe când ceilalţi îşi amenajau culcuşuri lângă foc. Fiecare-şi scoase porţia lui de provizii şi acum îşi luau cina. Din când în când izbucnea câte un focar de discuţie purtat însă cu vocea scăzută, întrucât căpitanul interzisese să se vorbească cu voce tare şi să se facă gălăgie.

Primii marinari îşi şi făcură patul. Marşul neîntrerupt prin pădure îi obosiseră cumplit pe marinarii neobişnuiţi cu aşa ceva. Apoi şi faptul

că se instalase noaptea, îi făcu pe mulţi să se ducă la culcare. Întunericul venise cu totul pe neaşteptate. Căpitanul stătea împreună cu doctorul Bertram la foc şi se întreţinea cu acesta asupra evenimentelor de a doua zi. Ei se îndoiau mai cu seamă c-ar putea găsi în viaţă pe vreunul din cei doi Brides. Aceştia dispăruseră în junglă, iată, sunt deja 10 zile. Privirea doctorului Bertram se plimbă peste masa celor adormiţi apoi se opri asupra lui Bati care se ghemuise lângă ei ca un câine credincios şi adormise lângă ei. În spatele celor două sentinele, se întreţineau cu glas scăzut.

Doctorul Bertram se ridică şi se adresă căpitanului.

— Aşa domnule căpitan, am pălăvrăgit destul pe ziua de azi. M-a cuprins şi pe mine oboseala. Somn uşor!

Cu asta, doctorul îşi căută lucrurile, îşi puse trusa-i de medic sub cap şi puţin mai târziu respiraţia sa regulată arăta că adormise.

Căpitanul mai inspecta odată gărzile şi întreabă cine-i va înlocui, le dori serviciu uşor! Şi se-ntinse de asemenea pe pământ.

Puţin înainte de ivirea zorilor, îl trezi George. El avea împreună cu Petre ultima veghe. Bati se deşteptă şi el, sări în picioare, se-ntinse, căscă nestingherit şi se ghemui din nou lângă foc. Petre mai aruncă câteva crengi în foc şi-apoi plecară fiecare să-şi ia postul în primire, Petre la un capăt, iar George la celălalt capăt alt cărării. În felul acesta aveau întregul acces spre tabăra lor sub control. Deodată George avu impresia că vede o siluetă în întunericul cărăruii. Se putea să se fi înşelat totuşi. Luminile tremurătoare ale flăcărilor aruncau umbre groteşti pe pereţii verzi ai lianelor căţărătoare.

George privi încordat de-a lungul drumului. Parcă nu mai avea încredere în proprii săi ochi. Vedea peste tot numai fantome. Deodată cineva îl bătu pe spate. Înspăimântat se întoarse pe călcâie. Bati stătea lângă el şi privea plin de frică. George vru să-l întrebe ceva, când din toate părţile năvăliră siluete sălbatice care se revărsau asupra luminişului…

George începu să strige – ca şi Petre de altfel – pentru a-i alarma pe ceilalţi, când el împreună cu Bati fură aruncaţi într-un tufiş.

Mai putu vedea cum un vânător de capete se repezi cu măciuca ridicată asupra lui Bati dar acesta ţinându-şi încă cuţitul dăruit de marinarii echipajului, îl implântă agresorului în piept până-n plasele. Cu-n horcăit înfricoşător, acesta se prăbuşi la pământ.

George se ridică din nou în picioare, îşi caută pistolul, care datorită tăriei izbituri suferite îi scapă din mână jos. Bati îl ajută să fugă din luminiş şi se ascunseră-n adâncul pădurii. Aici se aruncară imediat, amândoi, căutând adăpost sub un tufiş. Din luminiş nu se mai auzea nimic. George vru să sară din nou în picioare pentru a se repezi la locul de bătaie, dar Bati îl apucă strâns şi ni-l lăsă să-şi pună planul în aplicare. Deznădăjduit tânărul lovi cu pumnul în ţărână…

După o jumătate de oră, Bati se ridică şi-i făcu semn lui George să vină cu el. Cu prudenţă, cei doi se furişară îndărăt în luminiş. Flăcările focului se stinseră şi abia mai mocneau acum tăciuni. Terenul arăta ca şi călcat de vandali. George se repezi în tufiş şi aprinzându-şi lampa de buzunar îşi caută pistolul. Îl găsi!

Caută să găsească urme de sânge pe jos. Numai acolo unde Bati îl înjunghiase pe băştinaş descoperi ceva, altfel nimic. Toate lucrurile personale ale tatălui şi ale camarazilor fură luate.

Bati o apucă din nou spre potecă. Zorile erau aproape. Canacul îi făcu semn lui George şi acesta îl însoţi pe cărare, Bati mergea în frunte şi George după el.

Duşmanii luaseră şi ei acest drum. Ochiul versat al lui Bati descoperise urmele. Toate rezervele lui George dispăruseră, iar acum avea numai un singur ţel: Răzbunarea!

Ca din întâmplare, fiul căpitanului îşi vârî mâna în buzunarul pantalonului, unde găsi legătura cu pocnitorile pe care le luase de pe submarin. Aproape că uitase de ele. Un zâmbet amar îi trecu peste faţă. Bati se precipită deodată înainte şi-l trase pe George după el, după care arată ceva înainte.

— Războinici înaintea noastră. Duce oameni albi, şopti el şi zâmbi cu viclenie. Bati şi om alb poate bine alerge. Rămâne în spatele războinici.

George se uita înainte pe cărare, unde, la mica depărtare, văzu mai mulţi canaci care câte doi îi purtau pe camarazii săi. Nu putea recunoaşte dacă aceştia mai erau sau nu în viaţă.

Era însă o privelişte demnă de reţinut, cum aceştia se mişcau ca un lanţ neîntrerupt pe cărarea îngustă. Să fie oare toţi morţi? Tânărul îşi alungă cu furie gândurile negre care îl bântuiau acum. Acum trebuiau să fie atent pentru a nu fi descoperiţi la rândul tor de către duşmani. În clipa următoare ultimul războinic dispăru după o cotitura a cărării. George şi Bati se luară după ei făcând salturi mari, apropiindu-se încetişor de locul unde dispăruseră canacii. Bati merse repede înainte, iscodind cu grijă. Deodată se dădu înapoi cuprins de groază:

— Războinici de la trib Diavol, Diavol-om. Oh, nu bine, nu bine deloc!

George se apropie şi privi după trunchiul copacilor. Aceştia mărşăluiau fără grijă, iar ultimul om al şirului necatadicsind s-arunce nici o privire la urmă.

Un strigăt se făcu auzit, după care bătăile ritmice de tam-tam se făcură auzite din nou, urmate de strigăte sălbatice din mai multe gâtlejuri.

— Oameni de la Diavol, Diavol-om se bucură, aduce atâţia oameni albi. Spunând asta fugi din nou în desiş, apoi o luă înainte în direcţia satului de canaci, atât de repede încât George avu dificultăţi în a-l

urma. De sat se apropiau din ce în ce mai mult şi de asta-şi dădea seama după larma care domnea în rândurile canacilor. Bati se apropie şi-i şopti lui George:

— Bati şi om alb umblă acum foarte încet. Spionează de aici.

În spatele satului trona un perete de stâncă, găunos, din piatră coralieră, datând de mii de ani, expulzată din adâncurile oceanului de cine ştie ce explozie seismică. În faţa acesteia era ridicată o colibă din Pari-Totem. Locuitorii satului se-mbulzeau acum spre locul viran de dinaintea colibei. George bănui doar că motivul îl constituiau chiar camarazii săi care fuseseră târâţi aici.

— Bati, îi şopti el însoţitorului său, trebuie să văd ce fac canacii aceia în faţa colibei.

Bati dădu din cap şi-o porni înainte şi George îl urmă. Dură o vreme până reuşiră ce şi-au propus. Da, acolo stăteau legaţi ca nişte pachete şi acum legaţi şi de stâlpi, cei treisprezece oameni ai săi. Unul dintre sălbatici păşi înainte şi acum ţinea o cuvântare, gesticulând în faţa consângenilor tribului său.

V
CAMARAZII ÎN PRIMEJDIE

CĂPITANUL FARROW TRESĂRI. În subconştient parcă i se-nfipse ţipătul acela… Sări în picioare şi vru să-şi ducă mâna la pistol. Nu mai ajunse s-o facă. Căzut peste un braţ, stătea încă ghemuit când o făptură întunecată răsări în faţa lui, mai avu timp să-şi ridice mâna ca pentru a-şi proteja capul, când o lovitură puternică nimicitoare îl făcu să dea înapoi, gemând.

Cam la fel păţiră şi camarazi din subordinea sa. Petre mai încearcă să-şi ridice pistolul, dar o lovitură peste încheietura mâini îi aruncă arma-n tufiş.

Cineva îl lovi din spate, de se prăbuşi la pământ. Canacii se repeziră cu furie asupra albilor. Doar din când în când, se mai auzea aici un strigăt, dincolo un horcăit, altfel totul decurse într-o tăcere sinistră.

Flăcările focului luminau acum un tablou de coşmar. Războinicii canaci, vopsiţi în alb aduceau cu nişte creaturi groaznice, venite de pe altă lume. Îi legară numaidecât ca pe nişte colete şi-i atârnaseră de suliţe sau de lăncile lor, în timp ce alţii îşi făceau de lucru adunând toate lucrurile utile pentru ei care, aparţinând marinarilor, zăceau pe jos. Câte doi vânători de capete înşfăcară cate un marinar, îl aruncară aşa legat pe umeri şi convoiul se puse în mişcare. Doi oameni îl luară pe canacul ucis de Bati în luptă.

Ca un vis urât, macabrul convoi dispăru din luminiş, undeva în adâncul junglei.

Între timp se luminase de ziuă. Căpitanul Farrow fu trezit în cele din urmă, în urma legănatului continuu, aşa legat cum era de mânerul de lance de care era purtat acum. Leşinul său nu fusese prea adânc. Braţul său întins, în ultima clipă şi chipiul marinăresc mai atenuaseră din forţa loviturii. Cu toate acestea capul îi zumzăia ca un viespar. Îşi deschise ochii prudent, se trudi să recunoască ceva, apoi şi-i închise din nou.

Prizonieri ai vânătorilor de capete! îi trecu fulgerător prin minte.

Legăturile îl apăsau prea tare, de aici, probabil, durerile astea de cap. Era dezorientat şi la început caută zadarnic să-şi pună ordine în gândire şi să realizeze cum s-au putut întâmpla toate astea. Totul se petrecuse atât de repede încât nu putuse să-şi facă o idee. Ştia că Petre şi George avuseră ultima veghe. Era oare prizonier şi George…?

Fusese legat atât de strâns încât nu-şi mai putea mişca încă-o parte a corpului şi chiar capul îi era oarecum fixat Când deschidea ochii nu putea să vadă altceva decât coroanele bogate ale copacilor. Feţele agresorilor le putea vedea parţial şi anume ale celor care-l purtau din spate şi, dacă-şi dădea ochii peste cap, puţin din cefele cărăuşilor din faţă.

Zadarnic se zbătea să găsească o ieşire din situaţia asta, nu avea aproape nici o speranţă că sălbateci îl vor slăbi din ochi, acum sau mai târziu. Şi-apoi s-ar putea elibera din legăturile astea?

Timpul se scurgea, părea că nu se mai termină. Covorul verde al frunzişului păduri se desfăşura înaintea lui. Deodată auzi în faţa lui strigăte şi chemări, amestecate cu bătăi de tobă. Cei doi războinici care-l purtau accelerară pasul. Pădurea se rărise, ajunseră din nou într-un luminiş şi feţe sălbatice îi priveau acum de aproape. Un strigăt mai puternic îi determină pe purtătorii săi să pornească mai repede. În cele din urmă îl luară pe prizonierul lor de pe umăr şi-l aruncară fără menajamente pe jos. Cât de repede putu, căpitanul aruncă câteva priviri în dreapta şi-n stânga. Era aşezat între Petre şi doctorul Bertram.

— Doctore! Petre! Nu putu auzi însă din partea amândurora decât un mârâit de răspuns.

— Sunteţi răniţi grav?

— Nu, domnule căpitan, dar nu ne putem mişca nici un milimetru.

— Petre, cum a fost totul posibil? Cum au putut să ne atace aşa fără de veste? N-a putut să scape chiar nimeni?

— Nu ştiu! Eu… Petre nu-şi mai putu continua fraza, întrucât prizonieri fură ridicaţi în picioare şi fiecare dintre aceştia fu legat zdravăn de câte un par.

Căpitanul se uită-n jur. Într-un cerc larg, prizonierii stăteau aliniaţi în faţa unei colibe mari. Stâlpi uriaşi cu totemuri se ridicau la dreapta şi la stânga intrării şi – căpitanul se cutremură – o podoabă grozavă

împodobea frontonul locuinţei. Numeroase capete pe pereţi. Căpitanul lăsă să-i cadă privirile asupra tovarăşilor săi de suferinţă, dar nu-i descoperi pe George şi nici pe Bati, prietenul său canac! Să fi reuşit să scape? Sau să fie morţi? Ochii săi lunecară din nou asupra feţelor tovarăşilor săi. Toţi îşi reveniseră din leşin şi-ncercau cu-n surâs forţat să-ntoarcă privirile comandantului lor.

Atenţia lor le-a fost atrasă de altcineva. Din spatele marii colibe apăru un băştinaş. Când ridică acesta mâna, consătenii săi care se îngrămădiră în jurul stâlpilor de care erau legaţi marinarii se dădură câţiva paşi îndărăt.

Un al doilea apăru la intrare, după primul. Urât şi cu o faţă vicleană, din dosul frunţii teşite sfredeleau ochii săi pătrunzători, iar de-a curmezişul nasului purta un os. Până jos la umeri atârna podoabele sale inelare pe care le purta în ureche. În afara şorţului care-l purta în faţă, era gol. Cei doi se apropiară de prizonieri, urâtul în faţă şi, la o distanţă respectuoasă, celălalt. Fură examinaţi de-aproape toţi prizonierii care răspundeau semeţi privirilor inchizitoriale ale primului canac. În faţa lui Petre se opri şi pipăi cu degetele lui în formă de gheare braţele matrozului.

Petre se-ncordă. Când stârpitura zări-n faţa lui muşchii de oţel ai lui Petre, dădu numai din cap şi murmură ceva. Apoi se-ndreaptă spre căpitan. Acesta-l privi cu ochii întredeschişi.

— Tu şef? croncăni el în engleza Pidgin. V-au observat spioni de la mine, spune tot ce faceţi. Voi proşti nu văzut.

Îl examina pe căpitan o vreme-n tăcere.

— Ce vreţi aici?

— Unde sunt oamenii albi, îl întreabă Farrow.

— Aha… tu caută oameni albi! strigă individul. Tu nu găseşti oameni albi. Tulagi ascuns oameni albi, aparţin Tulagi.

Aşadar acesta era Tulagi, Diavol Diavol-om, de care băştinaşii şi, printre aceştia, desigur şi Bati – aveau o frică superstiţioasă, îi trecu prin minte căpitanului.

— Tulagi face vrajă mare, din oameni albi care poate zbura ca pasările. Tulagi capătă mai multă putere şi spiritele ascultă tot mai mult de Tulagi. Spunând vorbele aste, şamanul se-ntoarse, arătându-şi dinţi ascuţiţi asemenea unul animal de pradă.

— Toţi oameni albi aparţin Tulagi. Când prinşi de războinici, adus lui Tulagi el face vrajă mare. El puternic nu frică de farmece de la albi.

Deodată se-ntoarse-n jurul propriei sale axe. Din cealaltă parte a satului răzbăteau strigăte sălbatice care se auzeau până aici. Săteni făcură stânga-mprejur… şi cu strigate sălbatice bărbaţi o apucară spre colibele lor. Femeile îşi apucară copiii şi se grăbiseră înspre junglă.

Marinarii rămaseră câteva clipe singuri pe terenul viran din faţa

satului şi priviră cum, pe cărarea de care serviseră mai înainte, înainta un uriaş convoi vermiform de războinici negri care cu-n zgomot asurzitor îşi zăngăneau suliţele.

— Dumnezeule Doamne, o să cădem din lac în puţ, strigă domnul Bertram. Toţi prizonierii începură ca la o comandă să-şi rupă legăturile, dar… zadarnic!

Locuitorii satului, cel puţin acei din primele rânduri, se repeziră primii asupra duşmanilor. Se prăbuşiră însă sub o grindină de suliţe aruncate de aceştia, Cei rămaşi se ciocniră direct în luptă. Începu un măcel îngrozitor pe străzile satului. Dacă înainte situaţia nu era roză, acum chiar că nu mai dădeau o ceapă degerată pe vieţile lor, aşa că nu e de mirare că sudoarea le cădea-n stropi de pe frunte acum, prizonierilor. Primele săgeţi rătăcite şi începură să se rătăcească în preajma lor.

Tulagi, şamanul, aruncă o privire agresorilor tribului său, după care ridică braţul spre cer, ca-ntr-un gest de implorare.

După ce observă că asta nu făcea nici o impresie asupra duşmanilor săi, privi înfrigurat către stânga şi dispăru grabnic în coliba de lângă stâncă.

Căpitanul, care stătea cel mai departe, văzu cum cineva se uită după el – încercă încăodată să tragă de legăturile sale.

— Linişte, tată, eu sunt! auzi şoptindu-se lângă el şi, după o smucitură, legăturile i se desfăcură şi căzură jos.

— Aici, ia pistolul meu! Eu o să mă ocup de ceilalţi. Spunând aceasta George merse spre ceilalţi pari, dar mai iute trecu pe lângă Petre, care stătea cel mai aproape şi-l eliberă mai întâi pe acesta.

— Vii în ultimul moment!

George nu mai pierdu vremea cu răspunsul, trecu de la par la par şi-i eliberă pe toţi camarazii legaţi.

— Repede-n coliba lui Tulagi. Şamanul e-acolo, împreună cu mai mulţi canaci. Poate-l prindem, le strigă el camarazilor odată eliberaţi.

— Opreşte-te, George! Ce vrei să faci acolo? strigă tatăl său după el când îşi văzu fiul acum luând-o spre totemul de luptă dintre cele două tabere.

— Fii fără grijă, tată, ştiu prea bine ce fac!

Sări spre a se adăposti lângă o colibă, apoi îşi scoase punga cu pocnitori din buzunar. Îşi caută febril bricheta, aprinse repede prima dintre pocnitori, ieşi de sub protecţia peretelui colibei şi-o aruncă în mijlocul celor două grupe de luptători. Nu căută imediat acoperire, ci o pregăti pe-a doua. Şi aşa, una după alta, trei, patru bucăţi. De-abia apoi aleargă din nou spre tatăl său, care rămăsese locului îngrijorat. Bati i se alătură, dar nici unul nu bagă de seamă ce tragicomedie se desfăşura sub ochii lor acum. Prima pocnitoare fusese aprinsă, a două, urmase a treia. Răsunând pocnitorile în mijlocul luptătorilor, aceştia

săreau de colo până colo.

Daca înainte zgomotul de luptă nu era mare, acum provocată de pocnitori, pur şi simplu te asurzea. Întreaga îngrămădire de oameni care se luptau acolo se desfăcu asemeni unui val care se sparge de stânci. George mai aleargă încăodată într-acolo şi mai aruncă o pocnitoare după ei. Acum canacii nu mai puteau fi opriţi. Ca de-un vârtej fură spulberaţi în toate direcţiile, doar câmpul de luptă mai rămăsese înţesat cu morţi şi răniţi. Zadarnic încercau unii din răniţi să dispară şi ei dintr-un loc atât de grozav bântuit de spiritele cele mal rele ale strămoşilor lor.

— Haideţi repede! De-ndată ce canacii îşi vor fi revenit în simţiri, trebuie să dispărem de aici, îi zori Farrow. Unde să ne fi ascuns Tulagi ăsta armele noastre? Mai întâi să le căutăm şi apoi s-o ştergem de pe-aici.

— Bati îmi spunea că şamanul îi ţinea prizonieri tocmai aici pe cei doi Brides.

— Aşa o fi, George, dar fără armele noastre mai întâi nu putem întreprinde nimic.

O luară toţi la fugă spre coliba şamanului. După lumina de afara, trebui să li se obişnuiască ochii cu semiîntunericul care domnea aici. Totul era liniştit şi calm în jur, de şaman nici o urmă. Petre scoase la un moment dat un ţipăt de bucurie.

— Acum suntem din nou în posesia bunurilor noastre. George se-ncinse repede cu armele sale şi acum se grăbea spre fundul colibei unde găsi o ascunzătoare îngustă, ceva ca un refugiu, iar mai făcu un pas, dădu de-o şapcă de aviator care zăcea jos între paie.

— Tată, tată, strigă el alergând în faţă spre ieşirea de unde căpitanul încerca să scurteze înăuntru.

— Tată, o şapca de aviator!

Căpitanul Farrow tresări.

— Unde ai găsit-o?

— Aici în alcovul ăsta! Tulagi a ţinut aici pe cei doi Brides. Aş vrea numai să ştiu unde sunt aceştia acum.

— Cred că şamanul i-a luat cu el când a fugit. Vezi dacă coliba asta nu are o ieşire secretă prin spate, pentru că pe aici prin faţă n-a avut cum fugi. Trebuie să ţinem cont de canaci că între timp şi-au revenit, pentru că văd deja câţiva ieşind din junglă.

George aleargă din nou în fundul colibei, în vreme ce căpitanul pândea la intrare. Îşi luase pistolul din cingătoare, îşi ridică arma în aer… şi trase de două ori, de trei ori una după alta.

Doar câteva tufişuri care mai tremurau încă arătau unde dispăruseră locuitorii satului. Mulţumit, căpitanul îşi puse pistolul la loc şi-o luă după fiul său, care scoase un strigăt de uimire. Acesta ridicase o podea de rogojini şi dădu spre surprinderea sa de-o intrare

într-o peşteră sau hrubă, ce-o fi fost.

— Veniţi cu toţii, le strigă acum tuturor căpitanul, care ajunse la locul scenei. George o luase ca de obicei înainte şi-ncepu să lumineze culoarul îngust cu lampa sa de buzunar, trecându-şi în dreapta pistolul pregătit După câţiva metri se făcu o cotitură la dreapta şi puţin mai departe văzu şi ieşirea. Un acoperământ de plante căţărătoare o făcea de departe invizibilă. Dădu câteva rădăcini de iederă la o parte şi privi afară.

— Junglă, constată el, întorcându-se spre tovarăşii săi. Sări apoi cu-n salt afară ţinându-şi mai departe pistolul pregătit. Nu mai era cazul. Totul era calm iar mai încolo o altă potecă ducea în pădure.

— Pe aici a scăpat nemernicul, constată sec căpitanul.

Bati care până acum se ţinuse departe în spate, păşi înainte, se uită puţin pe cărare, apoi fugi înainte, pe lângă toţi ceilalţi. George o luă imediat după el, cu căpitanul în urma lui. Îl urmau acum cu toţi pe Bati care pare-se luase urma asemenea unui ogar.

Tulagi nu luase un avans mai mare de o ora, întrucât nu trecuse mult timp de când fusese atacat de către tribul duşman. Drumul urca mereu, cărarea făcând curbe sinuoase şi trecând pe lângă bucăţi mari de stâncă. De câteva ori apărea câte un luminiş, presărat şi el cu bucăţi mari de stâncă.

În spatele junglei se înălţa, un munte maiestuos de peste o mie de metri înălţime. Cu siguranţă nimeni nu-l escaladase, pentru că ce nebun ar străbate o junglă ca asta atât de periculoasă şi-ar înfrunta triburile de canaci pentru o glorie atât de efemeră.

VI
ELIBERAREA SOŢILOR BRIDES

ÎNCĂ NU PUTUSE FI DESCOPERIT Tulagi şi căpitanul se-ntreba unde s-ar fi putut refugia acesta cu prizonierii săi. Poate că-i considera atât de preţioşi, încât nu voia deloc să rişte să-i piardă în confruntarea cu alte triburi rivale. Că toate aceste triburi îi vizau pe cei doi Brides, aflaseră de la Bati. Adevărul era că şi el fusese trimis de tribul său pentru a spiona vreo posibilitate de-a intra în posesia celor doi albi. Probabil că tribul său îl considera pierdut. George nu aflase încă dacă Baţi avea sau nu o soţie, acum însă a văzut pe canac cum face cale-ntoarsă şi, ca muşcat de-o tarantelă, se aruncă în tufiş, îşi scoase capul afară cu grijă şi arată înainte. Camarazi se grăbiră să caute adăpost în desiş. Înainte ca George să fi fugit şi el, o suliţă fu aruncată cu putere de către unul din canaci şi se înfipse alături în tufiş.

Speriat făcu un salt înainte, apoi se-ntoarse, scoase pistolul şi trase în direcţia de unde venise suliţa. Urlând speriaţi, atacatorii dispărură în pădure, rupând crengile pe drum, ceea ce le trădară direcţia în care

fugiseră, dar fără ca tovarăşii să-i poată vedea la faţă.

— N-o să mai avem oare nici un răgaz din cauza canacilor, izbucni nervos Petre. Aici nu te mai poţi bucura nici un pic de viaţă.

— Bati, de unde vin războinici ăştia? îl întreabă căpitanul pe canac.

Acesta dădu din umeri, clătinând capul.

— Bati nu poate vedea, aude şi miroase doar!

— Cred că nu mă voi obişnui şi eu cu mirosul lor, indivizii au un miros remarcabil de urât, constată cu stoicism doctorul Bertram.

Bati ieşi din nou adăpostul tufişului în care se ascunsese şi o luă mai repede în urmărirea lui Tulagi. Regiunea deveni tot mai stearpă, nu se mai aflau copaci înalţi în jur, doar câteva smocuri de iarbă răzleţe. Iarba era însă atât de înaltă încât nu permitea vizibilitatea, cu excepţia cerului pe care-l lăsa liber. De asemenea aerul devenise mai bun.

— Aici ar trebui să ne ridicăm corturile şi aici ar trebui să locuieşti, se entuziasma doctorul Bertram.

— Mai întâi ar trebui să-i stârpim pe toţi canacii din insulă, altfel nimeni nu ar putea trăi aici, mormăi Petre. Camarazii, izbucniră în râs de remarca lui Petre.

— Linişte! spuse căpitanul Farrow, despre Tulagi vom mai auzi vorbind. Între timp Bati veni spre el alergând.

— Urmă de la Tulagi proaspătă, el trebuie fie pe aici, spunând asta, arată spre peretele stâncos care arăta destul de sălbatic şi crestat.

— Aici!

George arată spre o ieşitură de stâncă de unde moţul negru al unui băştinaş ieşi brusc la iveală. Canacul se uită un moment în adâncime, de unde descoperi oamenii de jos. Cu un strigăt capul dispăru îndărătul stâncilor.

— Surpriza este totală. Păcat numai că nu l-am putut lua repede la ochi, râse George. Înainte, Bati! Acum trebuie s-o terminăm cu ei!

— Dragul meu, bucuria ta e prematură, încă nu i-am descoperit pe cei doi Brides, îl avertiză tatăl său.

— Ah, tată, vom reuşi curând!

Acum camarazii stăteau chiar înaintea stâncii în care se săpase o falie adânca în interiorul muntelui. Bati voia tocmai s-o ia înaintea tuturor, când de sus veni o grindină de săgeţi. Doar cu greutate reuşi Bati să se pună la adăpost. George îşi ridică pistolul sus şi începu să tragă. Ecoul împuşcăturilor hăuli înc-o vreme prin aer. Un urlet înspăimântat izbucni de sus.

— Ei, acuma ştiu cum pot să le vin de hac celor de sus, zise George şi începu să tragă din nou. Din nou răzbătu ecoul de sus. Nici unul din băştinaşi nu se mai ivi la marginea platoului.

— George, rămâi aici jos şi mai trage din când în când în sus. Noi o să urcăm de-a lungul acestei stânci care duce sus şi vom încerca să-i

surprindem pe „amicii” noştri, comandă căpitanul.

— Ei, tată, nu poate s-o facă nimeni altcineva! Aş vrea să fiu şi eu sus, când cei doi Brides vor fi eliberaţi.

— Te rog, George, nu admit nici o favoare! Fiecare rămâne la postul său. Am hotărât ca tu să preiei această sarcină.

Lui George nu-i prea convenea, evident, punerea asta la punct dar se conformă. Camarazii îşi urmară căpitanul care urca prin crăpătura în stâncă, care ducea în sus. George trăgea din când în când în sus. Plictisit şi resemnat se uita după camarazii săi care urcau pe stâncă.

De abia dispăruse ultimul din raza priviri sale, când în mod cu totul întâmplător se-ntoarse. Privirea sa încremeni…

Zece, douăzeci de sălbateci se repezeau acum spre el, în tăcere, învârtindu-şi măciucile în mână. El sări în crăpătura stâncii, ridică pistolul în sus, strigând, mai bine zis urlând:

— Alarmă, alarmă!

Prima împuşcătură îl luă pe primul vânător de capete chiar de pe picioare. Acesta mai făcu un salt înainte şi rămase pe jos la trei paşi depărtare de George. Ceilalţi scoaseră un urlet care-ţi făcea părul măciucă în cap. Feţele speriate ale camarazilor deveniră vizibile de deasupra stâncii. George îşi regăsise între timp calmul. Cu deosebită grijă ţinti jos spre picioarele canacilor. Cu fiecare glonte, câte unul cădea pe jos. Patru oameni îşi căutară scăparea din nou în junglă. Numai primul atacant plătise mai scump surpriza pe care i-o făcuseră lui George.

Acesta părea să fie lovit mortal.

Camarazii de sus îi asigură tânărului o bună acoperire cu focuri bine ţintite, dar canacii dispăruseră de mult în junglă, cu excepta răniţilor, fireşte. De sus veneau doi dintre camarazii săi pentru a-i da ajutor.

Între timp, căpitanul Farrow atinse platforma cu oameni săi, acolo unde patru băştinaşi stăteau pe burtă, privindu-i cu ochii înspăimântaţi. Înainte de aş fi dat seama ce se întâmplă cu ei, căpitanul se repezi asupra lor şi cât ai bate din palme, aceştia fură înconjuraţi.

Bati se repezi la ei şi le smulse armele din mâini. La un cuvânt dur al acestuia pe care nici doctorul Bertram nu-l putu înţelege, aceştia se ridicară imediat în picioare. Temători se apropiară unul de altul, în timp ce privirile lor lunecau cercetătoare de la unu la altul.

Bati devenise stăpân pe situaţie, mândru ca un păun, se plimba de colo până colo, printre camarazi.

— Bati, întreabă-i unde este Tulagi! îi spuse căpitanul. Bati dădu din cap zelos şi se-ndreaptă spre canaci. Se iscă o discuţie vioaie între băştinaş, iar numele lui Tulagi se auzi mai des pronunţat.

Apoi Bati se-ntoarse în jur pentru a-i lămuri pe camarazi unde se

află Tulagi.

— Tulagi este cu războinici şi oameni albi fugit. Lui aparţine oameni albi. Războinici veghează pe drum, vrea face morţi pe fiecare om alb. Tulagi plecat de-aici, vrea luat oameni albi cu ei.

— Atunci trebuie să-i ajungem repede din urmă. Petre şi Kard, legaţi-i pe indivizi! Cei doi uriaşi marinari se-ndreptară spre băştinaşii care-i priviră cu ochi holbaţi de groază şi-a căror feţe se făcuseră deja cenuşii de frică. Cei doi îl luară pe primul care ţipă speriat. Ceilalţi vrură s-o ia la fugă dar fură prinşi de matrozi şi aruncaţi la pământ. Fură legaţi cu toţii şi de frică le clănţăneau dinţi.

— Bati, trebuie să luăm cu noi pe unul din războinici sau crezi că te descurci tu să-l găseşti pe Diavol Diavol-om?

— Bati găseşte, nu luat războinic, el anunţă Tulagi!

— Bine, să-i dăm drumul atunci!

Regiunea străbătută deveni din ce în ce mai inospitalieră. Cărarea ducea printre blocuri mari de calcar care suprasaturau ţinutul. De-a dreapta şi de-a stânga drumului se ridicau pari ascuţiţi. Faţa lui Bati tremura acum.

— Bati are teama de spirite – şopti canacul.

— Haide, Bati, noi facem farmece mai mari. Spiritele vor fugi! Tu caută numai pe Tulagi, îl linişti căpitanul şi chipul acestuia se înseninâ vizibil.

O luară din nou cu hotărâre înainte, dar tot se mai uita neîncrezător în dreapta şi în stânga. Poteca ducea în sus spre o stâncă mare şi preeminentă, când, la aproximativ 50 de metri în faţa lor, un băştinaş le sări în drum, după care dispăru spre dreapta într-o zonă plină de grohotiş, presărată cu blocuri masive de granit.

— Tulagi, strigă Petre care mergea imediat în urma căpitanului şi care acum făcea adevărate salturi de uriaş pentru a-l ajunge pe şaman.

— Trei oameni să-l însoţească pe Petre, restul să mă urmeze pe mine şi pe Bati, ordonă căpitanul. Noi vom căuta în direcţia de unde a apărut şamanul.

Se aflau acum în faţa unei văi înguste. Bati se uită după urme un timp, după care o luă cu paşi hotărât spre o stâncă solidară.

În faţa acesteia se deschidea o peşteră. Canacul îşi ridică braţele în sus când dădu de ea şi făcu câţiva paşi îndărăt.

— Tabu, strigă el, Tabu!

Stâlpi încărcaţi cu totemuri erau aşezaţi înaintea intrării şi aceştia erau împodobiţi cu tot felul de obiecte. Păreau să aibă o vechime considerabilă şi erau meniţi a le interzice băştinaşilor accesul în peşteră. În mod sigur, această peşteră servea ca loc de celebrare a cultului de acolo, de secole, adresat zeităţilor tribului. Cu pistolul pregătit căpitanul Farrow păşi în obscuritatea văgăuni.

Razele de lumină lunecară peste sculpturi primitive, scânduri şi

buturugi cioplite, măşti şi podele pentru dans. Peştera continua pare-se în adâncul muntelui. Nu se auzea de nicăieri vreun zgomot.

— Cei doi Brides trebuiau să fie prin preajmă, fu de părere căpitanul care se adresase acum doctorului. Acest Tulagi vrea neapărat să-i ucidă. Este groaznic numai că s-a ajuns aici. Şamanul va fi foarte surprins că ne vom arăta aici. Atenţie, doctore…!

Cu-n vâjâit zbură o ghiulea pe lângă amândoi, care săriseră imediat înapoi. Paşi repezi răsunară prin fundul peşterii, părând că se îndepărtează acum. Căpitanul Farrow putu s-ajungă tocmai cu fascicolul lămpii sale un băştinaş care dispăru apoi complet în întuneric. Căpitanul şi doctorul se luară după fugar, când un strigăt îi făcu să-ncremenească.

— Hello! se auzise o voce încordata de undeva din întuneric, aproape de ei.

— Hello! se auzi din nou.

— Vino aici căpitane, aici! Doctorul Bertram dădu la o parte o rogojina care acoperea un perete de stâncă, cu-n gest energic dădu rogojina de o parte şi-acum stăteau în faţa unei deschizături mari în stâncă.

— Aici suntem domnilor! Hubert şi Flory Brides! Din întuneric se auzi un sughiţ. Căpitanul Farrow lumină încăperea care fusese făcută de mâna omenească. Raza de lumină ne înfăţişă un tablou cutremurător.

Doi oameni zăceau la pământ legaţi fedeleş. Murdari şi jerpeliţi se uitau amândoi uluiţi în snopul de lumină.

Imediat doctorul Bertram se repezi înainte şi îngheunchie lângă cei legaţi. Din câteva tăieturi îi eliberă. Zadarnic încearcă cei doi albi să se pună pe picioare. Erau prea slabi pentru a o face.

Doamna Brides leşină. Şocul eliberări fusese prea mare pentru ea. Căpitanul Farrow ceru oamenilor săi să-ncropească din tot ce le stă la îndemână două tărgi, cu care au putut apoi să fie transportaţi afară. Toţi i-au putut vedea cum stăteau întinşi şi apatici cu ochii închişi, deşi doctorul se trudea cel mai mult să le insufle multă viaţă.

Marinari îi transportară prin defileul îngust, pe cărare, unde pe aşteptară pe Petre şi pe ceilalţi camarazi care porniseră în urmărirea şamanului.

*

* *

Petre o luă în salturi disperate, în terenul plin de grohotiş.

Nici o sută de paşi înaintea lui, şamanul o luase spre pădurea care se-ntindea până la marginea câmpului stâncos. Timonierul îţi smulse pistolul de la brâu şi trase de câteva ori după fugar, dar nu-l nimeri. Tulagi izbutise să dispară deja în dosul unor blocuri de stâncă. Când Petre se apropie văzu că se află în faţa unui povârniş pe care apucase

să coboare şamanul în drumul său către junglă.

Cum apucase acesta să coboare atât de repede, era pentru Petre o enigmă. Ridică din nou pistolul cu intenţia de-a-l răni pe Tulagi, înainte de-a fi înghiţit de peisajul verde al pădurii virgine. Nu mai apucă s-o facă. Tulagi mai avea doar câtva paşi până s-ajungă la adăpostul copacilor, când o suliţă vâjâi prin aer şi şamanul se prăbuşi străpuns. Un strigăt înăbuşit amestecat cu-n horcăit înfricoşător se auzi în timp ce câteva făpturi negre se repeziseră şi-l traseră în tufişuri. Doar crengile care se mişcau mai trădau locul pe unde intraseră.

Petre mai trase câteva gloanţe, apoi renunţând se-ndreaptă spre camarazii săi care-i alergau într-ajutor. Petre îi raportă căpitanului său despre sfârşitul lui Tulagi. Tărgile cu cei salvaţi fură ridicate după ce li se administră de către doctor nişte calmante pentru a-i face să doarmă cel puţin pe durata transportului. Plin de bucurie faţă de reuşita acţiunii de salvare, George le ieşi în întâmpinare. Vânători de capete nu se mai iviră.

Marinari transportară cadavrele celor ucişi în apropierea pădurii pentru a fi găsiţi mai uşor de către membrii triburilor cărora la aparţineau. Acum o luară pe drumul de întoarcere, cu Bati în frunte, se-nţelege. Bătăile de tobă nu conteniseră. Bati zâmbi viclean când le traduse noutăţile marinarilor în marş.

Canacii erau bucuroşi să scape de ospeţia oamenilor albi. După câteva ore ajunseră la coastă. Surprinşi văzură în apropierea Dox-ului lor ancorat un distrugător. Un comando format din marinarii vasului de război era deja la mal. După un salut călduros schimbat între căpitanul Farrow şi comandantul vasului britanic, cei doi Brides fură încredinţaţi acestuia din urmă, după care cei salvaţi îşi luară un înduioşător rămas bun. Cei doi îşi putură exprima recunoştinţa cu vocea scăzută încă din cauza slăbiciunii, dar asta nu mai avea nici o însemnătate. Lucrul cel mai greu se făcuse, englezii erau în siguranţă.

— Ei, acu o să mergem să mâncăm ceva straşnic pe Dox. Şi apoi nu cred că ne-ar strica şi-un somn pe cinste, ce părere aveţi, băieţi?

— Întocmai, domnule căpitan, se auzi răspunsul.

George merse spre Bati, se pipăi în buzunar şi-şi scoase bricheta. O aprinse şi scânteile alimentară flacăra.

— Uite, Bati! Şi i-o îndesă în mână. Cu aste ai să ajungi un mare şaman.

Bati nu putu să spună nimic de bucurie.

Pe când tânărul se-ntorcea pentru a se alătura tovarăşilor săi în barcă, Bati, rămas la mal, tot aprindea şi stingea bricheta, cuprins de uimire. Marinarii începură să vâslească. Bati îi mai privi odată şi le tăcu semn… apoi dispăru cu-n salt în desiş.

Camarazii crezură c-au scăpat de insula grozavă a vânătorilor de

capete, dar s-au convins curând că s-au înşelat, Malaita îi mai ţinea încă-n vraja ei.

Aventurile submarinului Dox 223

Hans Warren

I
LA COASTA DE AUR

— NE APROPIEM ACUM de Coasta de Aur, zise doctorul Bertram, arătând cu mâna întinsă spre depărtarea înceţoşată. De-ndată ce soarele se va ridica mai sus, vom putea distinge mai bine ţărmul. Ca medic militar am fost aici de multe ori, în timpul războiului.

Căpitanul dădu comanda în sala maşinilor pentru a mări turaţia motoarelor la maxim. Se-ndreptă apoi spre doctor, care funcţiona ca doctor şi cercetător pe submarin şi-i spuse:

— Foarte bine dacă, cineva dintre noi, cunoaşte bine împrejurimile, particularităţile locului. Dacă lucrurile merg bine aş vrea să iau parte la sărbătoarea Homovo din Accra. Un vechi camarad de-al meu mi-a povestit despre toate astea. Data ar trebui să coincidă, dar credeţi oare că se mai serbează şi astăzi în vechea formă?

— Presupun că sărbătoarea sau festivalul Homovo se desfăşoară cu regularitate anual. Ceremoniile au ceva misterios şi ireal în acelaşi timp şi totuşi sunt foarte captivante.

Doctorul tăcu şi privi parcă rememorându-şi ceva, înaintea lui. După un timp George îl roagă:

— Explică-mi domnule doctor din ce motiv credeţi că festivităţile astea au ceva ireal şi nefiresc în ele? Sunt practici deosebite de cult religios care au asupra europenilor influenţa pe care o au?

— Hm – continuă doctorul Bertram şi păstră tăcere un minut, înainte de-a începe să vorbească: Sărbătoarea începe printr-un ceremonial religios de spălare. E şi un scaun prin preajmă, un tron de aur, simbolul demnităţi supreme şi-n acelaşi timp nimbul celei mai înalte zeităţi. Aceste operaţii de spălare nu sunt tocmai rare, ca obiceiuri la popoarele din această regiune. La ceremonia Homovo nare voie – la spălare mă refer – să asiste nici un străin sau ochi străin. În special străinii şi-n deosebi străinii nedoriţi. În trecut circula chiar zvonul că tronul de aur era mânjit cu sânge, tocmai cu sângele acelor albi nepoftiţi.

George zâmbi, pendulând undeva între neîncredere şi dorinţa de aventură şi zise:

— Nici nu-mi pot închipui aşa ceva, domnule doctor! Totuşi este ciudat că un astfel de zvon a rezistat timp de decenii şi chiar secole. Poate să se fi întâmplat chiar aşa în vechime, mai ştii? Multe popoare au avut tradiţii sângeroase mai ales cu prilejul unor asemenea festivităţi populare în care se venerau tradiţiile. Acum însă? Englezii n-ar fi permis-o! Dacă astăzi s-ar fi întâmplat aşa ceva, căpetenia ar fi fost destituită imediat, iar tronul de aur, sau scaunul de aur, cum i-o fi spus l-ar fi expediat urgent într-un muzeu cu obiecte coloniale.

— Aşa o fi domnule George şi totuşi am citit chiar în anii trecuţi în ziarele americane, care ce-i drept vânează senzaţionalul, că încă în vremurile noastre au dispărut albi, fără urmă, tocmai în ajunul unor sărbători de tipul Homovo şi tocmai aici pe Coasta de aur.

Căpitanul văzu cum George asculta tot mai fascinat de povestirea doctorului despre festivităţile Homovo. După un timp George gândi ca pentru sine:

— Să mai dăinuie oare şi astăzi aceste obiceiuri barbare?

— Nimic nu-i exclus pe pământul ăsta al lui Dumnezeu, domnule George. Chiar şi sub ochii celei mai aspre autorităţi şi celei mai neîndurătoare justiţii se pot petrece multe lucruri încă. Ori aici avem de-a face cu obiceiuri băştinaşe adică înrădăcinate, care nu privesc păcatul din punct de vedere modern şi creştinesc ca noi.

Anglia a fost şi este ţara unor colonizatori care au procedat foarte inteligent cu populaţiile băştinaşe. N-au încercat niciodată să le impună ceva, sau să-i dezobişnuiască de ceva cu argumentul forţei. Dac-ar fi făcut-o urmările ar fi fost incalculabile, ca revolte sau răscoale generalizate, tocmai într-o perioadă în care stabilitatea este factorul principal pe care se mizează.

— Oare ne va reuşi şi nouă să vedem ritualul de spălare a tronului de aur? Tată nu putem debarca aici pe Coasta de Aur? întreabă George lacom de a acumula cât mai multe cunoştinţe despre toate aceste fenomene misterioasă.

— Numai nu te grăbi, George, îl avertiză căpitanul.

Ai auzit doar cu urechile tale de la doctorul nostru că tocmai străinii de obârşie albă sunt mai cu seamă neaveniţi la aceste ritualuri, care încep cu spălarea tronului sau a scaunului de aur, aşa că nu văd să avem prilejul de-a asista la aşa ceva. Doar n-o să intrăm cu de-a sila în cine ştie ce încurcături. Aici avem de-a face cu obiceiuri şi datini sacre ale unui popor care are dreptul la intimitate cum au de altfel şi alte popoare. Nu putem şi nu avem voie să ne constituim în judecătorii unor obiceiuri religioase ale unui popor pe care nici măcar nu-l cunoaştem! Chiar dacă unii dintre negrii sunt azi mai aproape de civilizaţie, când câţiva chiar dacă posedă automobile luxoase şi au un port european, fiind numiţi – pantaloni negri – de către Afrikanderi (albi rezidenţi în Africa), chiar dacă femeile lor poartă cele mai noi modele ale caselor de mode, dacă au suficient de mulţi bani ca să şi-o permită, totuşi în ei mai dormitează instinctele naturale ale poporului şi triburilor ancestrale, care uneori apar la suprafaţă mai curând decât crezi. Asta este uşor de înţeles.

George devenise la cuvintele spuse de tatăl său, foarte serios. Nu se-ntâmpla foarte des ca tatăl său să-i ţină un discurs atât de lung, mai ales aici la o discuţie întâmplătoare şi facilă în turnul Dox-ului.

Era de conceput oare ca să mai domnească şi azi în rândul negrilor

aceste obiceiuri barbare, cu prilejul sărbătorilor populare, cel puţin?

În cele din urmă George spuse la rândul lui:

— Totuşi tată, cred că o parte a sărbătorii populare – Homovo, este transparentă şi pentru marele public. Să vedem măcar această parte. Cred că obiceiurile sângeroase au rămas numai ca un simbol al unor vremuri de mult apuse, au mai fost exemple de acest fel, de exemplu în India, când văduvele morţilor de vază erau arse şi ele în ruguri mortuare, dar ştii doar că azi nu se mai practică. Tot aşa şi cu căsătoria copiilor. Ambele obiceiuri care făceau odată parte din tradiţia indiană nu se mai practică. Colonizarea a reuşit să le desfiinţeze. Se găsesc în Accra căpetenii de triburi.

— Dragul meu George, în primul rând Africa nu se poate pune pe acelaşi plan cu India. Sunt ţări şi popoare care nu suferă comparaţie. La întrebarea pe care ai pus-o: Da, există în Ţara lui Ashanti, fireşte căpetenii. Chiar şi-n Accra îşi are unul reşedinţa. Evident este o figură reprezentativă a supuşilor săi, dar asta n-are nici o legătură cu noi. Din câte ştiu eu pentru părţi diferite ale oraşului există tot atâtea subcăpetenii. De asta ne vom putea convinge şi noi. Nu cred că englezii ne vor face greutăţi dacă, după ce ne-am adăpostit Dox-ul nostru cum trebuie, vom vizita Accra ca simpli turişti, spuse Farrow.

— Nu e nevoie să apărem în port cu vasul nostru, zise George.

— Nici nu am de gând, îl susţinu tatăl său. Cred că la vest de Accra vom găsi un loc bun unde să ne-apropiem de coastă şi să debarcăm. Păcat că nu toţi camarazii vor putea să debarce. Nici n-ar fi recomandabil, am putea avea neplăceri.

Se hotărî deci acum că numai căpitanul, doctoral, George şi Petre uriaşul să debarce. Ceaţa care acoperise pân-acum coasta se subţia din ce în ce mai mult. Două vapoare trecură unul după altul prin faţa lor. La dreapta se vedeau o mulţime de ambarcaţiuni mai mici, dintre care cea ma mare parte o constituiau vasele de pescuit.

În cele din urmă portul Accrei, a fost vizibil cu ajutorul ocheanelor.

— Am nimerit drept la ţintă, jubilă căpitanul. Cam pe aici pe undeva am şi avut intenţia de-a debarca, nu prea departe totuşi de Accra. Cred că în apropierea coastei din faţa noastră, vom găsi un mic golf, de unde vom putea nevăzuţi s-atingem ţărmul, mergând cu o barcă uşoară de aluminiu. La această depărtare de oraş ne putem socoti totuşi în siguranţă.

Submarinul mai navigă o mică bucată de drum, când la intrarea în port putură recunoaşte în ciuda depărtării, la o distanţă relative mică de altul, cum două vapoare ies din radă.

Deoarece nu se putea prevede cu certitudine, ce direcţie vor lua. Farrow dădu din măsură de precauţie comanda de scufundare, dar nu-şi schimbă cursul de la ţinta aleasă.

Ambele vapoare îşi schimbară după câteva minute complet direcţia

şi de fapt în sens contrar celui al submarinului.

Farrow a fost foarte mulţumit că aici în apropierea coastei, nu mai era obligat să se scufunde, deoarece orice imersiune în apele astea, puţin adânci de coastă, însemna tot atâtea pericole pentru Dox-ul lor, întrucât lesne puteau să dea peste una din stâncile submarine, superficial acoperite de apă. În timp ce ochii căpitanului erau în continuu îndreptaţi spre ţărm, George care stătea lângă el, întinse braţul zicându-i:

— Acolo e o îmbucătură tocmai potrivită pentru scopurile noastre. De aici arată de parcă ar fi un golf ceva mai mărişor.

Cu motoarele mergând mai mult în surdină, vasul îşi croi drum în îmbucătura golfului.

— Cred că aici se află şi o gură de vărsare a unui fluviu. Uite acolo un meandru, arată doctorul.

Precaut, căpitanul îşi conduse submarinul ocolind cotitura întrucât şi el era de părere că aici era gura de vărsare a unui râu mai mare, sau chiar al unui fluviu. După puţin timp stabili, că despre asta era vorba. Într-adevăr era vorba de un golf a cărui formă o amintea pe cea a unui burduf, care intra adânc în pământul ţărmului. Nu se vedea însă apa fluviului, nicăieri.

Farrow îi cheamă pe primul ofiţer, Rindow în turn şi-i încredinţă comanda submarinului. Cu ocazia asta îi spuse că intenţionează, ca împreună cu doctorul, fiul său şi Petre uriaşul, să debarce timp de câteva zile şi să intre în oraşul Accra pentru a participa la sărbătoarea Homovo. Alte însărcinări nu trebuia să-i dea, Rindow ştia prea bine ce trebuie să întreprindă în lipsa căpitanului său, iar Farrow putea să se bazeze întru totul pe primul său ofiţer.

Într-o barcă uşoară de aluminiu, pe care matrozii o montară repede pe punte. Petre îşi conduce camarazii spre mal, vâslind uşor. Încă înainte de-a debarca, George îl făcu atent pe tatăl său asupra unui băştinaş care apăruse undeva pe-o culme de teren la dreapta golfului în care intraseră. Purta o suliţă şi era foarte primitiv îmbrăcat deşi marele port Accra nu putea fi departe.

— Mai întâi ar trebui să găsim o ascunzătoare pentru barca noastră, zise căpitanul şi arată cu mâna întinsă spre un grup de tufişuri dese, care se găsea în apropiere.

Încă înainte ca Petre să schiţeze măcar gestul de-a trage barca lor în direcţia dorită dintre tufişurile dese care asemenea unui zid-perie, verde, ce străjuia o bună parte din plajă, ieşi… un negru înaintea lor. Poate că era acelaşi om pe care George îl văzuse mai înainte, căci şi acesta purta o suliţă lungă cu mânerul vopsit şi-al cărui vârf de fier era bine ascuţit, putea fi însă şi un altul, întrucât chiar atât de precis nu le fusese dat să distingă figura primului indigen pe care-l văzuseră pentru a-l recunoaşte mai târziu.

Negrul îi salută de la distanţă, apoi se opri cu veneraţie, cu suliţa ţinând-o ceremonios ca pe un steag, după care înfigând-o în nisip îşi întinse mâinile larg, semn indubitabil că venea cu gânduri bune şi de pace, în întâmpinarea lor.

Ca şi conducător al grupului de patru inşi ce debarcaseră pe pământ străin, căpitanul îi răspunse în acelaşi fel făcându-i semn să se apropie, ceea ce acesta şi făcu după ce-şi smulse suliţa din nisipul moale.

— Mă numesc Kuma, spuse el într-o engleză curentă, nu fără un puternic accent local.

— Ne bucurăm să te întâlnim aici, spuse şi Farrow, care evită cu-ndemânare să-şi spună numele lui şi-al însoţitorilor săi.

— *Masser,* sunteţi străini de locurile astea. Eu însă le cunosc bine, de-asemenea şi oraşul Accra, pot să ofer străinilor serviciile mele? *Masseri* vor fi cu siguranţă mulţumiţi de mine. Sunt om de încredere şi-am mai lucrat cu albi. *Masser* şi-au dat seama că stăpânesc limba albilor mai bine decât alţi confraţi de-ai mei.

— Mi-am dat seama de asta şi mă bucur foarte mult s-o constat, zâmbi căpitanul. Eşti cu siguranţă nu numai un om destoinic şi de încredere, dar fără îndoială şi un cetăţean înţelept.

Măgulit negrul zâmbi cu toată gura, dezvelindu-şi un şirag de dinţi albi, ca perlele.

— *Masser,* sunteţi foarte prietenoşi cu Kuma. Nu toţi stăpânii îl laudă aşa pe Kuma, mai adăugă indigenul făcând o reverenţă după toate regulile curtoaziei europene.

Căpitanul îi mai spuse încă câteva cuvinte prietenoase lui Kuma, care îi făcură acestuia mare plăcere, totuşi George nu scăpa de impresia că sub aparenţa acestui negru primitiv, care nici măcar nu era îmbrăcat ca majoritatea negrilor din zonă şi a cărui bust gol nu era împodobit decât de un şirag de dinţi de la fiarele ucise, se ascundea un om destul de experimentat şi viclean.

George nu-şi trădă însă simţămintele, întrucât nu era politicos, mai întâi, în al doilea rând pentru că ştia foarte bine că tatăl său, bun cunoscător de oameni ce era, nu-i va scăpa să judece la adevărata lui valoare şi pe omul din faţa sa. L-a făcut atent pe doctor, care stătea în faţa lui, printr-o mică atingere cu cotul. Acesta făcu semn la rându-i c-a înţeles.

Convorbirea dintre căpitan şi negru a mai durat un timp, aşa cum se obişnuieşte în astfel de situaţii, în termeni foarte politicoşi.

Apoi când Kuma îl întreabă încă odată, cum ar putea el mai bine să fie de folos albilor, căpitanul hotărî să meargă direct la miezul problemei. De aceea el spuse cu mare francheţe:

— Ne-am dori foarte mult să vedem sărbătoarea Homovo din Accra.

Kuma îşi închise ochii până ajunseră o dungă subţire, înclină capul, după care zise:

— Sărbătoarea Homovo nu-i pentru străini, spuse el gânditor.

— Ştim asta, răspunse căpitanul, dar tu eşti destul de abil, Kuma, pentru că ştii tu o cale a ne ajuta în problema asta.

— Kuma se va gândi la cererea străinilor, zise acesta mai mult pentru a câştiga timp, înainte de a se pronunţa hotărârea într-un fel sau altul, cu da sau nu.

— N-o vei face nerăsplătit. Nu suntem meschini şi vom şti să recompensăm cum se cuvine serviciul pe care ni-l vei face.

Când Kuma auzi pronunţându-se cuvântul recompensă, capul i se ridică cu doi centimetri şi marşând direct pe această temă întreabă direct:

— Poate Kuma să ceară un avans din recompensa lui?

— De ce nu, râse căpitanul şi făcu să zornăie câteva monede de argint pe care le purta stinghere în buzunarul hainei.

Negrul îşi întinse mâinile în formă de cupă, pentru a-şi primi tainul. Căpitanul încearcă să stabilească cât de mult era dependent Kuma de bacşişul străinilor.

— În Europa avem preţuri fixe.

— În Africa lucrurile stau altfel, râse negrul cu prezenţă de spirit.

După o târguială specifică locurilor astea, ce ajunse la un compromis care asigură o sumă fixă în caz că-i reuşea lui Kuma să le arate sărbătoarea Homovo şi–o sumă mai mică, în caz de încerca dar nu reuşea. Nu intra-n considerare suma pe care căpitanul a şi înmânat-o negrului în monede de argint.

Kuma se-ntoarse şi ţinând strâns în mâna stângă monedele deja câştigate îşi întoarse capul spre albi spunându-l:

— Kuma îi roagă pe domnii străini să mă urmeze.

Fără nici o ezitare căpitanul îl urmă în vreme ce George îi şopti abia auzit lui Petre:

— Negrul ăsta cu bunăvoinţa lui aparentă şi cu lăcomia lui pentru bani, îmi cam dă de bănuit.

Petre dădu numai din cap, dar nu zise nimic.

În coada micului convoi astfel format venea doctorul Bertram. Cu paşi mari Kuma se grăbi spre perdeaua de tufişuri care mergea oarecum paralel cu plaja. Deodată căpitanul se opri şi-i şopti lui Petre.

— Încă mai avem barca de ascuns.

Deşi căpitanul vorbise foarte încet, cuvintele lui Farrow nu-i scăpară negrului. El se întoarse şi-i strigă căpitanului:

— Dacă lui Kuma i-e permis să spună ceva, atunci el zice că pe plaja asta nu s-a furat niciodată nimic.

— Ce-i sigur e sigur, îl contrazise Farrow.

Petre care era-n apropiere merse să tragă barca într-un tufiş din

apropiere, în timp ce Kuma aleargă să-l ajute. George a fost atât de îngrozit că negrului nu-i scăpă expresia de pe faţa lui George când acesta se puse în fruntea convoiului se mai întoarse odată, spunându-i cu-o sclipire de viclenie-n glas:

— Tânărul *Masser* poate fi liniştit, Kuma se ţine de cuvânt. În afara de asta nimeni n-a văzut unde a ascuns barca.

Fără a mai aştepta răspuns se puse din nou în fruntea convoiului.

— Încotro o luăm acum? Este vreun sat în apropiere? N-am vrea în nici un caz s-ajungem în oraş! întreabă căpitanul. Kuma nici nu se mai întoarse pe când răspunse:

— Îi conduc pe *Masseri* la coliba mea. Coliba mea e chiar în apropiere şi e foarte curată. În curând ajunseră la marginea de unde începea desişul.

Kuma făcu loc printre crengile pe care le dădu la o parte, într-un loc anumit pe care părea că-l cunoaşte foarte bine şi-i lasă pe camarazi să pătrundă prin spărtură. Dincolo de tufişuri începea o cărare, foarte bine întreţinută, deşi nu prea lată, astfel încât nici măcar doi oameni nu puteau merge pe ea unul lângă celălalt. Kuma se puse din nou în fruntea grupului şi-i invită în felul său ceremonios şi politicos totodată.

— *Masser* să binevoiască să mă urmeze, nu vor avea de ce să regrete.

— Kuma ar putea funcţiona ca recepţioner şef într-un hotel de lux, şopti George lui Petre. În ciuda distanţei, negrul auzi şi cuvintele astea şi-i răspunse fără să se-ntoarcă:

— Tânărul *Masser* va fi surprins. Kuma nu numai că-i un fel de recepţioner în casa lui, dar conduce aici şi un hotel. Lui Kuma îi place să fie mai degrabă un mic stăpân la el acasă, decât un mare servitor la alţii. Toţi din tribul Ashanti preţuiesc libertatea.

George se miră ce cuvintele lui Kuma, dar nu mai avu vreme să le disece întrucât tatăl său îl întreabă direct pe acesta:

— Aşadar deci tribului Ashanti aparţii?

— Fac parte din tribul Ashanti, răspunse acesta, nu fără o oarecare mândrie.

— Cei din Ashanti sunt un popor foarte războinic, constată sec căpitanul.

— Au fost, răspunse la fel de sec negrul.

Din nou Farrow fu uimit de promptitudinea răspunsurilor lui Kuma. Între timp au mai parcurs o bucată de drum, pădurea pe care o străbăteau, rărindu-se tot mai mult de-acuma. Copacii deveneau mai izolaţi, deşi încă coroanele lor bogate alcătuiau umbrela foarte eficientă împotriva soarelui.

După aproximativ o sută de metri pădurea se sfârşi, camarazii atingând marginea unui luminiş, în care nu exista nici un tufiş.

Cam la mijlocul acestuia, la poalele unu copac foarte jos, c-o coroană vegetală impunătoare, se găsea un fel de colibă bungalow – mai mare.

— Iată hotelul meu, râse Kuma, arătându-şi din nou şiragurile de dinţi albi ca perlele.

— Atunci să tragem la hotel, ordonă căpitanul, râzând la rândul lui.

În timp ce grupul celor cinci, în mijloc cu negrul păşiră prin iarba grasă şi tare spre colibă, negrul se-ntoarse brusc, întrebându-i:

— Cu ce au venit *Masseri* încoace.

— Cu mica barcă pe care ai văzut-o deja, răspunse sec Farrow.

— Cu o asemenea barcă nu puteau doar *Masseri* să traverseze mare.

— Ai dreptate. Mai avem lângă coastă încă un vas ceva mai mare şi mai rapid.

— Şi e chiar atât de rapid, vasul *Masserilor*? insistă Kuma.

— Pentru un proprietar de hotel, îi întrebi cam mult pe musafiri tăi, râse căpitanul.

— O, *Masser* nu trebuie să se supere! răspunse acesta repede. Kuma vrea să înveţe foarte multe şi vrea să înveţe ca să devină bogat pentru a putea construi un hotel adevărat pentru străini. Am întrebat din curiozitate şi dorinţa de a şti.

Lui George discuţia i se păru tare ciudată, ashantul îi făcu o impresie tot atât de ciudată şi-l privea acum tot mai neîncrezător. De aceea abătu intenţionat discuţia în altă direcţie când întreabă:

— Se găseşte pe aici ceva vânat sălbatec, Kuma? Parcă am avea chef de-o pulpă proaspătă de antilopă sau gazelă. Se poate vâna pe aici?

— Tinere *Masser,* întreaga regiune este foarte bogată în vânat. În afara animalelor cu carne bună de mâncat mai trăiesc aici şi mulţi simba.

— Ai putea să ne însoţeşti la vânătoare?

— Kuma îl va însoţi cu plăcere pe tânărul *Masser* la vânătoare dar, n-ar vrea să se avânte prea adânc în stepă, întrucât negrilor nu le este permis să poarte arme de foc. Cu suliţa să porneşti împotriva lui Simba e prea periculos.

— Totuşi ne-ar prinde bine ceva vânat proaspăt, remarcă căpitanul.

— Kuma îi va însoţi pe *Masseri* cu plăcere la vânătoare, de îndată ce aceştia vor intra în colibă şi se vor fi răcorit puţin.

Camarazii ajunseră la uşa locuinţei lui Kuma, pe care acesta o deschise larg, invitându-i cu un gest politicos să intre.

II
DOUĂ FELURI DE VÂNĂTOARE

COLIBA LUI KUMA, construită din trunchiuri de copaci legaţi cu rafie şi fibre de palmier, oferea mai mult spaţiu decât i se credita din exterior dacă-i vedea-i numai un perete sau altul.

— Toţi albii care au fost pe aici au fost mulţumiţi, mărturisi, zâmbind Kuma, care-i urmase pe camarazi intrând în casă.

— În hotelul tău, zâmbi la rându-i complice Farrow, întorcându-se spre acesta.

— În hotelul meu, repetă ca un ecou Kuma radios că şi aceşti străini nu făceau excepţie şi-i lăudau locuinţa.

Înafară de scaune şi policioare de aşezat, lăcaşul mai cuprindea câte o masă mare, confecţionată de proprietar, indubitabil şi chiar tabureţi care erau însă de serie, confecţionaţi de vreo fabrică de profil.

Mai era o chiuvetă de spălat din fier, emailată, aşa cum se vedea-n secolul XX-lea în Europa. În pereţi erau bătute cârlige şi cuiere, spre care arăta tocmai gazda:

— Domnii pot să-şi atârne lucrurile aici!

Farrow şi doctorul, dădură numai din cap, în vreme ce George mereu neîncrezător, continua să-şi rotească ochii prin încăpere.

— Şi aici este apă! arată Kuma spre o găleată care stătea într-un colţ a încăperii.

— Kuma roagă numai pe domni să pună totdeauna capacul, ca să nu cadă înăuntru muşte sau alte insecte.

Capacele de pe găleţi – se găsea câte una în fiecare colţ al încăperii unde erau amenajate paturile – erau fără îndoială confecţionate de către Kuma însuşi şi deşi făceau o impresie mai degrabă primitivă, erau alcătuite din sârmă de fier întreţesute, dar îşi îndeplineau scopurile lor. Kuma părea foarte mândru de munca sa.

— Sper ca domnii să se simtă bine aici. Kuma trebuie să meargă să aducă apă proaspătă. *Masseri* au nevoie de apă. Aşa se obişnuieşte doar în Europa.

Zicând asta dispăru în antreu, de unde înarmat cu două găleţi care erau goale, voi să se îndepărteze.

Căpitanul însă strigă după el:

— De unde ştii tu Kuma că în Europa se obişnuieşte aşa ceva?

— Kuma auzit asta de la toţi străinii care au fost pe aici, veni pregătit răspunsul.

— O să lipseşti mult? îl întreabă Farrow.

— Nu *Masser,* Kuma se va înapoia repede. Cu asta dispăru în grabă.

George nu-şi pierdu rezervele ce le avea asupra lui Kuma şi ţinea să discute cu tatăl său şi cu doctorul Bertram despre asta. Un astfel de negru nu mai întâlnise până acum.

— Ce părere ai de el tată, zise el, când îl văzu pe fereastră, cu găleţile traversând în mare grabă. Negrul ăsta nu-mi place deloc, ce urmăreşte de ne-a adus în casa lui?

— Nu trebuie să avem prejudecăţi George. Kuma este inteligent şi-a venit în contact cu mulţi albi în Accra. Încearcă să câştige bani în felul său şi atâta tot.

— Deci nu eşti de părere că ne-a atras aici într-o cursă?

— Deloc, râse căpitanul amuzat.

— Ce părere aveţi domnule doctor, se adresă George savantului.

Nu că s-ar fi îndoit de vorbele tatălui său, dar dorea să audă şi părerea personală a doctorului.

— Existenţe ca a lui Kuma, vezi peste tot în Africa. Mulţi negri se străduiesc să imite pe albi, dar le lipsesc mijloacele de a o face. Negrii sunt mai interesaţi decât credem noi şi-ntr-o zi nu vor mai avea nevoie de ajutorul nostru. Se deosebesc şi ei în funcţie de tribul din care se trag, fireşte, unii sunt leneşi, alţii dimpotrivă. Cine ştie cum se va dezvolta acest popor în următori douăzeci sau treizeci de ani, poate îi vor alunga pe albi din Africa şi-şi vor lua destinul în propriile lor mâini.

George ar fi preferat să continue cu plăcere discuţia cu doctorul Bertram despre destinul acestei rase, dar deşi fusese purtată în germană, prefera să nu mai discute despre el, când îl văzu pe Kuma, întorcându-se cu găleţile pline de apă; probabil că sursa de apă, râul sau lacul, izvorul ce-o fi fost nu se afla prea departe de locuinţa acestuia.

— Aveţi aici o plită sau cuptor unde am putea pregăti carnea, în caz că vânătoarea va fi reuşită, îl întrebă căpitanul pe negru.

— Plita sau cuptorul, afumă coliba prea mult, răspunse Kuma făcând o plecăciune. De asta am instalat plita afară, nu departe de aici. Şi turiştilor le place mai mult aşa, se cred mai degrabă în plin safari.

Camarazi nu se putură opri să nu admire perspicacitatea lui Kuma şi felul în care se străduia să-nţeleagă mentalitatea albilor.

— Vin des pe-aici turişti albi, voi să ştie căpitanul.

— Des, ar fi prea mult spus, răspunse Kuma, dar oricum mă pot declara mulţumit cu ce câştig din afacerea asta. În ultimul timp a fost destulă animaţie pe-aici, din cauza acestei sărbători – Homovo.

Zicând cuvintele astea, Kuma mai râse odată, aşa de viclean şi de ascuns i se păru lui George râsul ăsta, încât deşi pe moment liniştit de vorbele tatălui său şi-ale doctorului, reveni la animozitatea sa anterioară. Ieşi din colibă şi caută să-şi îndrepte atenţia spre alte probleme, cum ar fi de exemplu vânătoarea.

— Kuma îi va însoţi pe *masseri,* se oferi gazda lor, când veni vorba de vânătoarea plănuită.

— Aş vrea să mai fac un drum până la barcă, înainte, propuse căpitanul. Vrei să mă însoţeşti doctore?

Doctoral a fost de acord şi Farrow continuă:

— Du-te cu Petre la vânătoare, George! Eu aş vrea să mai iau unele lucruri, mai ales că dejunul nostru va dura mai mult decât am crezut la început. Încrede-te în Kuma! Kuma te va duce, sunt sigur, într-un loc unde vei avea prilejul să vânezi o antilopă, gazelă sau vreun gnu.

— Kuma îi va conduce pe *Masseri* bine. Turme întregi de animale izolate, stau în apropiere. Nici măcar nu sunt sperioase, întrucât rar se vânează pe aici.

Negrul se îndreaptă spre un colţ al locuinţei sale unde puse mâna pe-o suliţă zdravănă şi-apoi le făcu semn lui Petre şi George să-l urmeze. În timp ce ultimii doi, îşi mai verificau încă armele, negrul o şi luase la picior peste luminiş cu pas sprinten, fără să se mai sinchisească, dacă cei doi îl urmează sau nu. Merse drept spre partea cea mai deasă a marginii luminişului spre nord, deşi părea cea mai grea de pătruns.

George şi Petre trebuiră să se grăbească pentru a-l ajunge din urmă pe Kuma. După ce-l ajunse George care în afară de arma de vânătoare îşi mai luase şi aparatul de fotografiat, îl întreabă pe însoţitorul lor negru, cum se face că aici animalele sălbatice sunt atât de puţin sperioase.

— *Masser,* trasul cu arma în apropierea oraşului este interzis. Trebuie să ai permis de vânătoare, dacă vrei să vânezi în regiunea asta.

George se miră de obiceiul acesta, care seamănă aşa de mult cu cel practicat în patria lor, Germania.

— Dar mai departe, în savană, vânătoarea este permisă tuturor, continuă Kuma să precizeze deşi nu fusese întrebat.

George se gândi la vorbele lui Kuma de mai înainte.

— Se găsesc Simba, sau lei, aici în apropiere?

— Atât de aproape nu, dar mai departe în savană, poţi întâlni mulţi lei.

Camarazii ajunseră la marginea pădurii, luând-o pe o cărare bine întreţinută. Kuma mergea în frunte, cu suliţa sa, indicându-le locurile cele mai interesante. Pădurea nu se întindea prea departe. Doar vreo opt sute de metri, după care, chiar când soarele cobora spre asfinţit, ajunseră într-un loc de unde începea savana. Încă iarba galbenă, uscată de soare se mai ţinea dreaptă. Din loc în loc, se iţeau tufişuri şi copaci, din ce în ce mai răzleţi, care răsăreau ca piloni din iarbă. În zonă se vedea o dungă de-un verde întunecat care părea a fi tot iarbă.

— De ce iarba de acolo pare atât de proaspătă? întreabă George.

— Acolo traversează un râu întreaga regiune şi există umiditate din belşug, răspunse Kuma, fără să gândească prea mult.

— Va trebui să străbatem râul? se interesă George iarăşi.

Negrul încuviinţă.

— Dincolo de râu începe cu-adevărat un ţinut frumos.

După ce depăşiră şi cei câţiva copaci care se găseau în faţa lor, dădură de râu care nu era mai lat de trei metri şi nu prea adânc. Kuma trecu prin apa, care de-abia-i trecu peste genunchi, urmat de cei doi camarazi, care-i urmară exemplul.

De-abia ieşind din apă şi negrul se reazemă de trunchiul unui pom şi-n umbra acestuia şi arată cu suliţa întinsă, undeva în depărtare. George şi Petre şi duseră mâna streaşină la ochişi distinseră, cei drept foarte departe, nişte puncte întunecate dar nu-şi putură face o părere despre ce fel de animale era vorba.

— Kuma se va târî în spatele animalelor şi le va mâna spre *Masser. Masseri,* pot să înainteze până la cea de-a treia sau a patra linie de tufişuri de-acolo. Dar multă grijă! Deşi animalele nu sunt sperioase, ele evită mai degrabă întâlnirea cu omul.

Negrul nu mai aşteptă răspunsul ci o luă înainte, aplecat pe jumătate, spre savana din faţa lor.

N-a mers direct spre turmă ci spre stânga acesteia, astfel încât să le cadă în coastă şi fără ca animalele să poată să-l simtă.

Cei doi se străduiră acum să urmeze instrucţiunile ghidului lor negru, îndreptându-se spre grupul de arbuşti şi tufişuri convenit. Din când în când câte-o pasăre necunoscută îşi lua zborul din faţa lor, iar după câţiva metri de zbor se lăsa din nou în iarba grasă. George îşi pregăti aparatul fotografic pentru orice eventualitate.

Pân-acum nu fotografiase prea mult, doar câteva instantanee cu animale şi de pe puntea Dox-ului. Doctorul Bertram insistase întotdeauna să-i împărtăşească din experienţa lui. Când din nou o pasăre zbură înaintea lor, după care se aşează pe un loc mai puţin vizibil, profitând de buna iluminare, mai făcu doi, trei paşi cu degetul pe butonul aparatului de fotografiat.

Întrucât pasărea, pe care doctorul cu siguranţă o cunoştea nu se dovedise deloc sperioasă, George mai îndrăzni să facă câţiva paşi, până ce ajunse la un metru şi jumătate de ea şi mai făcu trei fotografii. De-abia acum pasărea se ridică în văzduh şi dispăru undeva dincolo de perdeaua de verdeaţă.

Până la locul indicat de Kuma nu mai era departe şi cei doi ajunseră în curând şi acolo. Sub copaci şi-n jurul acestora, iarba era mult proaspătă decât în stepa deschisă. Se vedea clar ce poate să facă câteva ore de umbră pe zi, vegetaţiei locale.

N-avură de aşteptat prea mult; după vreo zece minute în turma de gazele se stârni agitaţie. Animalul conducător ciuli urechile îţi ridică capul şi se pregăti de săritură. N-o făcu însă, turna de gazele îşi reluă iarăşi liniştită păscutul, apoi din nou primul animal îşi ridică capul şi acum făcu într-adevăr un salt impresionant, urmat de-ntreaga turmă, care numără vreo douăzeci de exemplare, o porni în goană.

Cum anticipa Kuma, nu va trece mult şi turma va trebui să treacă-n

goană, pe lângă copacii unde George şi Petre se aşezaseră la pândă. Că la o sută cincizeci de metri pe animalele astea le aşteaptă un pericol mult mai mare, fireşte că nici una dintre ele nu bănuia nimic. Gazelele îl urmau orbeşte pe conducătorul lor. Încă o sută de metri, optzeci, şaizeci, patruzeci, treizeci de metri, acum conducătorul cirezii se afla în aceeaşi linie cu cei doi prieteni.

George îşi dusese arma deja la ochi. Ultimul animal din şir, dacă avea un an. Pe acesta-i luă în vizor. Dar totul se petrecu mai repede decât se poate povesti. Bum răsună împuşcătura prin stepă. Ultimul animal se cabră în văzduh, caută să mai facă o săritură sau două şi se prăbuşi grămada.

După căderea împuşcăturii, animalele o cotiră în unghi drept şi se depărtară repede de George şi Petre, care se grăbiră spre animalul căzut. Puţin mai târziu îşi făcu apariţia şi Kuma.

— Să despoi animalul, întreabă Petre pe tânărul său prieten.

— Nu văd de ce nu am face-o la coliba lui Kuma, răspunse acesta. Petre vru să arunce gazela în spinare, dar ashantul se opuse, spunând că albii sunt oaspeţii săi. Petre nu insistă prea mult, întrucât soarele ardea foarte tare şi gazela aceea deşi numai de un an, avea greutatea unui ied de căprioară dezvoltat.

— Atunci spre colibă, comandă George. Kuma îşi înşfacă sarcina la care se angajase şi-acum se grăbea cu prada, care le anticipa un prânz delicios, acasă. De abia parcurseră două sute de metri îndărăt, când Kuma care mergea ultimul scoase un strigăt uşor. George şi Petre se opriră din mersul lor, în timp ce ashantul le arată cu suliţa spre dreapta. Aproape neauzit şopti:

— Simba!

Într-adevăr, în depărtare, cei doi camarazi distinseră o pereche de lei care se strecurau printre firele de iarbă înaltă. Poate că zgomotul detunăturii pe care o trăsese George să le fi tulburat siesta. Iarba era atât de înaltă, încât doar din când în când li se zăreau trupurile lor galbene.

— Aş trage o pereche de poze, cu multă plăcere, acum, spuse George în şoaptă.

— Cred că mai bine ne-am grăbi la colibă, domnul căpitan şi domnul doctor se vor fi întors de-acum.

— Atunci să mergem, dar de-ndată ce depunem gazela ne putem întoarce-n stepă, Petre!

— Dacă domnul căpitan o va permite, domnule George, atunci îţi stau alături!

— Atunci la colibă! spuse George hotărât şi micul convoi se puse din nou în mişcare. Încă de câteva ori mai apărură trupurile celor două feline. Cu mare plăcere le-ar fi ieşit George în întâmpinare, căci intrase în el febra vânătorii, dar nu voia să-şi supere tatăl.

Ajunseră curând la colibă, unde Kuma îşi depuse gazela. Cei doi camarazi păşiră-n hotelul din savană.

Căpitanul şi doctorul se-ntorseseră de la ultima lor vizită pe submarin. Aduseseră tot ce aveau nevoie pentru o petrecere mai îndelungată a timpului, aici pe uscat: vase de gătit, muniţie de rezervă, obiecte de toaletă şi, pentru fiecare, o grenadă de mână cu gaze ameţitoare, construite de o echipă comună din care făcuseră parte, căpitanul Dox-ului, Hagen, doctorul şi Ghasna. Gazul era cu desăvârşire nevătămător, atâta doar că-i expedia pe cei expuşi într-un leşin sau somn forţat de douăzeci şi patru de ore, din care se deşteptau însă învioraţi. Adesea grenadele astea le-au adus camarazilor servicii nepreţuite, salvându-i din situaţii foarte grele. În timp ce George le povesti doctorului şi tatălui său, cum decursese vânătoarea, Petre îi ajuta negrului să jupoaie gazela. Măruntaiele au fost de-ndată îngropate în pământ.

O cazma şi-un hârleţ modern avea pregătite Kuma în magazia lui. Focul fusese aprins în spatele colibei şi era vorba de-o vatră alcătuită din bucăţi mari de piatră, întrucât mortarul lipsea.

Lemn uscat aveau destul îngrămădit acolo, întrucât pădurea era aproape.

Curând flăcările vesele ale focului trosniră şi lui Petre-i lăsa gura apă, când se gândea la spinarea de gazelă, care se rumenea de zor, fragedă şi fără un pic de grăsime.

Între timp George-l roagă pe tatăl său să-i dea voie să se întoarcă cu aparatul de fotografiat, încăodată în stepă, pentru a filma pe cei doi lei.

Tatăl său îl roagă să mai aştepte până-i gata prânzul şi va fi mâncat, dar tânărul insistă spunând că intenţiona să se întoarcă până atunci.

— Ia-l cel puţin pe Petre cu tine. Aici poate rămâne Kuma care să ne mai dea câte-o mână de ajutor. George n-avu nimic împotrivă, astfel încât mai târziu, se afla cu uriaşul ajutor de timonier Petre, înapoi pe drumul care ducea în stepă.

Păduricea o străbătură repede şi-n faţa celor doi se deschidea acum vastitatea savanei. Se bucurară şi de noroc, deoarece nu au avut de mers mult că şi apăru perechea de feline uriaşe.

Poate că stăpânul savanei vânase el însuşi o gazelă căci acum cele două animale se strecurau liniştite, luând o direcţie contrară celei pe care-o avuseseră iniţial, atunci când George îi văzuse pentru prima dată. Tocmai asta îi şopti George prietenului său la ureche, dar Petre scutură numai din cap:

— Aşa de repede nu vânează leii, domnule George. Şi mai înainte de toate nu mănâncă pe săturate într-un aşa de scurt timp.

George trebui să recunoască adevărul spuselor lui Petre. Cei doi

continuară să se târască prevăzători prin iarba înaltă. Deşi vântul sufla dintr-o direcţie avantajoasă. La fiecare copac sau grup de tufişuri se apropiau pentru a observa perechea de lei.

— Trebuie să ne apropiem mai mult de lei, dacă vrem să luăm imagini foarte bune, îl zori George pe Petre.

— Nu vrei deci să-l împuşti pe mascul, întreabă acesta.

— N-aş vrea să-i las perechea văduvă, zâmbi George, dându-i răspunsul. Două, trei fotografii ajung şi-mi va rămâne o amintire de la el.

Leii făcură un mic ocol şi acum se părea că vin direct spre cei doi prieteni. Aceştia mai înaintară până la următorul grup de copaci, care le oferea un loc de ascunzătoare mai bun.

Acolo se întinseră la pământ şi se uitară la cele două feline uriaşe, de pradă, care, între timp se opriseră şi ele.

Trecură minute. George şi Petre se mişcau acum la fel de prudenţi ca leul şi leoaica. Dintr-odată pe George-l năpădi un sentiment că în spatele lui stătea cineva. Cu iuţeala fulgerului se-ntoarse în timp ce mecanic mâna lui se strecură la cingătoare unde-şi ţinea pistolul. George se sperie destul de mult când în spatele său ţâşni un negru aproape dezbrăcat cu o suliţă în mână.

Îşi trase brusc pistolul, în timp ce Petre şi apucă de-ndată cuţitul.

— Prieten bun estem! zâmbi acum negrul.

El stăpânea cu greu limba engleză, dar putut totuşi să spună:

— Căpitan roagă – imediat înapoi.

— Ai vorbit cu tatăl meu, întreabă George care se ridică-n picioare alăturându-se lui Petre care se ridicase deja.

— Nu tata – căpitan, zâmbi negrul, tot o lună plină.

— Căpitanul este tatăl meu, dar negrul nu-nţelegea despre ce-i vorbea albul.

— *Masser* de la căpitan, roagă repede înapoi.

George-l privi pe Petre şi întreabă în germană:

— Crezi că-i o cursă, Petre?

— Îmi pare destul de ciudat, dădu acesta răspunsul.

— Este tata încă în coliba lui Kuma? îl întreabă George mai departe.

Din nou negrul păru a nu înţelege. El auzi cuvântul Kuma, îşi arătă dinţi albi, tot un zâmbet, spunând:

— De asemenea Kuma!

Din ce spunea negrul nu înţelegea prea multe. George aruncă o privire acum în direcţia de unde trebuia să se apropie leii. Întrucât acum se ridicase-n picioare avea o largă perspectivă asupra întregii savane.

Aşa era, leii se apropiaseră între timp, tot mai mult de ei.

— Petre, dă-i tu drumul înainte cu negrul. În câteva minute îmi iau

instantaneele şi te-ajung din urmă.

Credinciosul Petre nu a fost de acord. El se simţea răspunzător de siguranţa fiului căpitanului său şi nu dorea să-l părăsească. Tânărul însă nu se lasă, încercând să-l convingă că nu-l păştea nici un pericol, că nu avea de gând că vâneze sau să tragă cu arma ci doar să facă câteva fotografii.

— *Masser,* căpitanul are puţin timp – sărbătoarea Homovo, spuse negrul într-o clipă. Menţionarea acestui cuvânt fu determinantă.

— Dă-i drumul Petre. Te urmez şi eu, numaidecât!

— Dar nu te lăsa prea mult aşteptat domnule George, zise Petre şi-i făcu semn negrului s-o ia înainte.

George se-ntoarse spre perechea de lei, pe care pe moment n-o mai vedea. Iarba înaltă îi acoperea, dar nu… iată-i că se vedeau din nou, corpurile lor galbene unduiau deja prin iarbă. George caută o acoperire în spatele tufişului cel mai stufos. Îngenunche, îşi lasă carabina şi pistolul lângă el, gata pregătite şi-şi pregăti aparatul de fotografiat. Leii făcură din nou un mic ocol. Dacă-şi păstrau direcţia aveau să treacă foarte aproape de el.

Fără grabă regele animalelor se strecură prin iarba înaltă urmat de zvelta lui consoartă, apropiindu-se de el, dar George nu-şi pierdu cumpătul nici de data asta.

Când perechea de lei se apropie atât de mult încât dintr-o săritură ar fi putut fi lângă George, acesta se aplecă asupra aparatului fotografic, făcu o poză şi-apoi încă una. Înainte de a o reuşi pe-a treia şi pe a patra, gândi George, perechea de lei va trece pe lângă el şi-i va oferi profilul. Din fericire nu se întâmplase aşa şi ultimele două poze fură efectuate. Acum felinele puteau fi fotografiate numai din profil. Ambele feline încă nu-l descoperiseră pe George. Acesta era foarte mulţumit cu faptul că-i reuşiseră pozele. Numai să nu fi fost vreo greşeală tehnică.

Un timp George a rămas ascuns la adăpostul copacilor până ce leii mai făcând un ocol se-ndepărtară. De-abia acum se ridică el, pornind înapoi către coliba lui Kuma, nevoind să-l facă pe tatăl său să-l aştepte prea mult. Deşi căpitanul era bun la suflet şi ceda întotdeauna la rugăminţile fiului său, devenea foarte aspru dacă acesta-i nesocotea ordinele, ori le-ndeplinea prea târziu fără o justificare întemeiată. Spera încă să-i ajungă pe Petre şi pe negru, deşi încă nu se vedeau, probabil că intraseră deja în pădure. George se miră foarte mult cum de Petre nu-şi încetinise intenţionat paşii pentru ca să ajungă deodată la colibă. Îşi grăbi şi mai mult paşi, poate că-i va prinde totuşi din urmă pe cei doi în pădurice.

N-a fost însă cazul. În faţa lui apăru luminişul în care se afla coliba lui Kuma, dar nici o urmă de Petre sau de negru. Să fi mers ei chiar atât de repede? se întreabă George mirat. Păşi repede-n faţă

străbătând jumătate din luminiş, aflându-se acum în spatele colibei, unde se afla instalată vatra. Focul fusese stins cu grijă, pe vatră nu se afla nimic. George îşi dădu seama dintr-o privire că nimic nu indica că aici avusese loc vreo luptă. Totul părea să fie în ordine. Totuşi un simţământ nelămurit nu-l părăsi de-ndată ce dădu ocol colibei şi-acum era pe punctul de-a intra înăuntru. Strigă odată, de două ori numele tatălui său, dar nimeni nu-i răspunse. Asta i se păru foarte ciudat tânărului. Se gândi dacă să mai strige odată sau să părăsească de-ndată coliba. Dacă mai striga şi-a treia oară şi camarazii se găsesc înăuntru, numai se face de râs. Şi asta n-o voia. Simţământul de nelinişte nu-l părăsea deloc. Ceva totuşi nu era în regulă.

Cu multă prudenţă George intră în colibă, apropiindu-se mai întâi de prag şi uitându-se în toate părţile. Nici un om nu era acolo. Pe masă mai stăteau într-o farfurie de lemn o bucată de gazelă friptă, alături stătea un cuţit şi-o furculiţă. Deasupra farfuriei lângă o solniţă pe care George o recunoscu ca aparţinând inventarului bucătăriei Dox-ului, mai stăteau trei felii de pâine, destul de groase, asta era cu siguranţă masa care fusese pregătită pentru el. În colibă nu mai era nimeni! Unde era negrul cu care plecase Petre?

Tânărul părăsi din nou coliba, mai cercetând odată în dreapta şi-n stânga cu atenţie, căutând şi pe pământ, după urme. Erau urme ce-i drept dar erau atât de amestecate, încât nu puteai să-ţi faci o părere.

Oare sosirea negrului să fi însemnat o capcană? George străbătu luminişul şi merse spre liziera pădurii. Aici se vedeau clar urme în desiş cum intrase cineva, după crengile rupte şi frunzele tufişului zdrenţuite. Poate că aici tatăl său, sau Petre i-au lăsat un semn.

Aici începea deasemenea o cărare care ducea în adâncul pădurii. Această cărare se găsea la mai mult de 90 de grade de cărarea pe care-o folosiseră Kuma şi el, când se-ntoarse.

Păşi mai departe pe cărare, atent să nu fie de undeva atacat. Poate că era singurul care mai rămăsese-n libertate şi nu dorea s-o piardă aşa de repede. El nu se va lăsa surprins! Mai rămăsese doar singura speranţă a celorlalţi camarazi. Din nou, câteva frunze căzute!

Un semn sigur, pe care îl lăsaseră camarazii, ca să-i arate drumul pe care fuseseră târâţi. George cercetă mai departe să găsească urme suplimentare. Pământul din pădure era însă tare şi nu putu descoperi nici o urmă nouă.

Tot mai adânc pătrunse George pe poteca care era străjuită de un zid de verdeaţă verde atât de nepătrunsă era încât nu putea vedea nimic dincolo.

Cu atât mai precaut devenise George. Foarte uşor s-ar fi putut să fie atacat din toate părţile de către războinicii ashanti şi trebuia doar să se apere. Trebuia oare să se întoarcă? N-ar fi oare mai bine să se grăbească să se-ntoarcă pe bordul submarinului şi să ceară ajutorul lui

Rindow. În fruntea unei grupe de marinari pe sprânceană aleşi poate ar reuşi să-i elibereze pe camarazi.

Dar prin asta ar pierde numai timp! Mult timp! Aşa că George se hotărî să-şi continue căutările pentru a afla cel puţin unde fuseseră târâţi tovarăşi săi.

Dai nou găsi frunze căzute pe jos, semne că pe aici au fost târâţi oameni. Îşi grăbi în consecinţă paşii însă fără să renunţe la prudenţa pe care şi-o impuse.

III
URMĂRIRE ŞI ATAC

PĂDUREA SE SFÂRŞI înainte ca George, care se lupta cu mărăcinişul să-şi fi dat seama. De-acum începea savana. La capătul cărăruii George găsi un mare număr de frunze rupte.

Dar ce era asta? Savana nu oferea aici iarba înaltă, covorul verde cu care erau obişnuiţi. Caracterul pământului era aici altfel. Numai din loc în loc apărea câte un smoc de iarbă, mărunt. Copacii lipseau aproape cu desăvârşire. Doar cactuşi răzleţi, în jurul căruia se-ndeseau mai multe tufişuri. Pe pământ parcă fusese trasă o linie, care avea la unul din capete desenată foarte clar, ceva ca şi capul unei săgeţi.

George căzu pe gânduri. Nu părea să se fi petrecut aici evenimente rapide în succesiunea lor, care să fi avut drept rezultat desenele astea pe pământ. Era evident impresia ca şi cum oamenii şi-ar fi dat osteneala şi deloc în grabă, de-a fi lăsat aici semne indicatoare, care să-i arate altuia, sau altora calea de urmat. Cu ce instrument fusese imprimate în sol, semnele?

Erau două posibilităţi: să fi fost trase cu mânerul unei suliţe sau cu tocul unui pantof. În sfârşit era indiferent cu ce instrument fuseseră desenate semnele, important era că fuseseră făcute de către camarazi pentru a-i arăta lui, în ce direcţie o luaseră sau fuseseră târâţi de către negri.

George porni mai departe. Acum nu mai trebuia să fie atât de precaut ca-n pădure, întrucât nimeni nu se putea apropia de el şi că nu fie văzut. În cel mai rău caz se putea ca războinici ashanti să fie pe poziţie în dosul unei grupe de tufişuri şi să-l pândească de acolo.

Dar fiul căpitanului alesese un astfel de drum încât să ocolească tufişurile cu pricina.

Săgeţile indicatoare se repetau din optzeci sau o sută de metri şi erau imprimate în sol, cu multă claritate. Asta-i dădeau lui George destul de mult de gândit. Astfel de semne nu puteau face în nici un caz prizonieri care erau târâţi de răpitorii lor.

Să nu fi fost camarazii răpiţi şi să fi mers de bună voie? De ce nu i-au lăsat atunci tatăl său şi doctorul un bilet, lângă friptura de gazelă?

Ciozvârta de gazelă, friptura de gazelă? Abia acum simţi cum îl

macină foamea şi acum regreta amarnic că nu şi-a luat timpul necesar pentru a-şi astâmpăra foamea.

George merse tot mai mult în stepă, adâncit în gânduri. Nu mai dădu multă atenţie grupurilor de tufişuri pe lângă care trecea şi de aceea tresări surprins când fâşâi ceva la picioarele sale. Dar nu era un duşman. Era un şarpe de mărime mijlocie şi neotrăvitor al cărui nume nu şi-l amintea; de altfel şarpele şi fugi înspăimântat în unul din tufişuri.

Apariţia şarpelui la smuls pe George din noianul de gânduri în care căzuse. Acum îşi recăpătă prudenţa, când se apropie de grupurile de tufişuri. Săgeata o găsea cu regularitate pentru a-i indica direcţia de mers.

Încăodată se mai uită împrejur. Pădurea pe care-o străbătuse, rămăsese undeva departe, în urma lui. Înaintea sa se desfăşura stepa nesfârşită. Aceasta nu părea să fie atât de sălbatecă, ca aceea în care George vânase gazele.

Deosebirea consta că acolo, predomina iarba, iar aici pământul uscat. Se-ntindea oare mult stepa asta? Soarele ardea nemilos, licărind la contactul cu pământul, ca-ntr-un fel de ceaţă luminoasă.

Dar când îşi încorda privirea după un timp i se păru că la orizont se desluşeşte din nou o linie întunecată, aşa dar de acolo începea din nou pădurea.

Dar ce este asta! Două puncte, ba nu, patru puncte se mişcau chiar înaintea pădurii. Acestea se grăbeau spre stepă, devenind tot mai mari şi-acum George recunoscu că era vorba de patru negri care se grăbeau spre el, silueta lor creştea din ce în ce mai mult şi-acum se putea comunica şi prin strigăte cu aceştia, până într-atât se apropiaseră.

Să se ascundă oare îndărătul unui tufiş? Să-şi caute vreun adăpost oarecare?

Negri grăbiră pasul. Ei erau tot atât de primitiv îmbrăcaţi ca şi Kuma şi purtau în mâini aceleaşi suliţe cu vârful din fier, pe care o avea acesta. De departe aceştia îi strigară ceva, dar nu putut înţelege despre ce era vorba. Ori vorbeau în dialectul lor, ori se foloseau de engleza aceea cu accent oribil în a cărui flux verbal, nu se părea deloc c-ar fi vorba de vreo limbă europeană.

Se opri locului şi-i lasă pe negri să se apropie, dar îşi luă prevăzător pistolul în mâna dreaptă.

De armele de foc, negrii aveau o mare teamă. Se opriră la patru metri de el. Unul arată spre pistol şi făcu un gest care însemna că ar fi trebuit să şi-l pună înapoi în teacă. George nu prea ştia ce să facă. Lăsă să-i cadă mâna cu pistolul şi li se adresă în engleză. Le spuse că era un om paşnic. Cei patru negri, evident, nu pricepură nimic din ce se trudea el să le spună. Scutură capul şi vorbiră atât de însufleţit între ei şi adresându-se lui, încât nu putea să-nţeleagă nimic. Atunci George

mai făcu trei paşi spre ei, astfel încât acum era foarte aproape de aceştia. Negri stătuseră pân-acum în front în faţa lui, acum îl înconjurau din toate părţile, în timp ce doi stăteau în faţă, unul păşi în stânga şi altul în dreapta lui. Asta nu-i convenea lui George deloc, aşa că ridică arma din nou. Atunci spuse unul din negri primul cuvânt pe care George îl înţelegea pe deplin:

— *Nix* arme *Masser*! Pace, *Pax!*

Ca semn al intenţiilor sale, îşi înfipse suliţa în pământ şi-şi arată podul palmelor goale.

— Pace, *Pax!* repetă şi George, sigur acum că măcar aceste vorbe ale sale vor fi înţelese.

Cei patru negri dădură din cap cu entuziasm. Unul făcu un pas lateral. Din nou văzu George vârful unei săgeţi care-i indica calea de urmat. Negrul care se dădu deoparte, indică acum cu suliţa spre vârful săgeţi.

Începu apoi iarăşi o cuvântare, din care din nou nu mai înţelese o singură iotă. Când ceilalţi trei negri, observară cum cel de-al patrulea arătă spre vârful săgeţi desenate pe pământ începură să râdă şi să vorbească între ei, foarte vioi. George se supără pe ei că nu era în stare să-nţeleagă nimic, din ce spuneau negri.

Unul din aceştia îi arătă cu mâna spre pădure. Să însemne asta că George trebuia să-i însoţească? Asta i se păru cam periculos de aceea scutură energic din cap.

Şa asta negri rămaseră miraţi şi descumpăniţi din nou, îşi apropiară capetele şi-ncepură o discuţie însufleţită între ei.

Să-şi fi făcut un plan cum să-l atragă în cursă? Nu putea şti.

Unul care părea că duce greul conversaţiei se apropie din nou de George, arată înspre el şi-nspre pieptul lui, apoi arată spre săgeată şi spre pădurea lui din spate şi spuse din nou un cuvânt care era franţuzesc, dar pe care cel puţin George îl înţelese:

— *Voila!* (Uite!).

— Trebuie să vă însoţesc?

Din nou ridicare din umeri şi mutrele încurcate ale negrilor.

În cele din urmă George îşi pierdu răbdarea. Cu negrii n-avea nici o şansă să se-nţeleagă vreodată asta-i era clar acuma, voia să urmeze indicaţiile săgeţii, oarecum negri ăştia-l încurcau, voia mai întâi să se scape de ei.

Brusc hotărî, făcu stânga-mprejur şi-o luă înapoi pe drumul pe care venise. După zece – cincisprezece metri se-ntoarse şi se uită ce fac negri. Aceştia rămaseră buimăciţi locului, dar erau pe cale de-a se lua după el. Aşadar intenţia acestora nu era neapărat paşnică.

George bănui că unul din negri o să arunce cu suliţa după el, de aceea începu să alerge în zig-zag. Dar nu se întâmplă deloc aşa. Când se întoarse pentru a doua oară, fără a-şi încetini goana, văzu că negri

alergau ca nişte diavoli după el. Negri sunt bine cunoscuţi ca nişte alergători de fond excelenţi, rezistenţi şi iuţi şi nu a fost de mirare că după trei sute de metri a fost ajuns.

În dreapta şi-n stânga lui apăru câte un negru, care începu să gesticuleze puternic cu suliţa ridicată.

George nu îndrăzni să se oprească şi-şi continuă goana până-i pieri suflul. El aproape că-şi dădu sufletul, pe când negrilor care alergau pe lângă el aproape că nu le păsa. Mai continuă goana aceasta cu sufletul la gură două sute de metri.

Deodată unul din negri, întinse suliţa în faţa lui George pentru a-l împiedeca să mai fugă. Acesta-şi ridică pistolul. În aceeaşi clipă negrul care alerga în dreapta lui îl cuprinse cu braţele, astfel încât pistolul îi scăpă printre degete.

Un al doilea se apleacă şi-l culese de pe jos. Ce se va întâmpla acum? Tânărul simţi cum braţele-i fură legate cu mlădiţe de palmier până nu se mai putea deloc mişca. Urmară picioarele. Deocamdată sta încă în picioare.

Acum negrul care-i smulse lui George pistolul începu să spună ceva ce bineînţeles că nu-nţelese nimic. Negrul îi puse din nou pistolul în cingătoare şi făcu câteva semen liniştitoare. În acelaşi moment un bandaj negru îi acoperi ochi, de nu mai putea vedea nimic. Începu să se zbată puternic, dar legăturile erau trainice. Simţi cum a fost ridicat şi purtat pe braţe. La început la pas şi-apoi în trap, fu dus mai departe. Încotro oare?

George mai făcu o-ncercare să se elibereze şi-n cele din urmă renunţă. Rezistenţa nu mai avea nici un rost. Trebuia să se elibereze, deocamdată era curios încotro-l duceau.

IV
SĂRBĂTOAREA TRIBULUI AŞANTI

CEL PUŢIN O JUMĂTATE DE ORĂ a fost purtat în trap de către negri. Între timp îşi găsise liniştea interioară. Atât de des fusese-n mâna vrăjmaşilor săi încât cazul de-acum nu-i părea deloc periculos. Oarecum va găsi el un prilej să se elibereze şi-apoi să-şi elibereze şi camarazii, dacă cumva camarazii îl vor elibera pe el. Deocamdată negrii îşi încetiniră paşii. Tânărul auzi cum se deschide încet o uşă. Câţiva paşi şi negrii îşi reluară mersul.

După care uşa a fost închisă. Din nou câţiva paşi, George simţi cum este aşezat pe un scaun. Legăturile de la mâini şi picioare i-au fost tăiate într-o clipă şi-n acelaşi timp banderola de pe ochi, concomitent cu asta o voce străină îi spuse:

— *Voila!*

George privi cu atenţie înainte şi-n jurul său. Se găsea într-o

încăpere întunecată, în care cădea o rază de lumină înaintea sa. Fâşia de lumină se opri pe-o suprafaţă de culoare albă, pe care rula un film; ori mai bine spus începu să ruleze.

Vocea care spuse „*voila*”, continuă în limba franceză:

— Vedeţi acum instantanee din sărbătoarea AŞHANTI – HOMOVO. De aici şi-a luat filmul numele. Se numeşte aşa cum v-am spus dinainte, domnule căpitan, domnule doctor, „Sărbătoarea tribului AŞHANTI”. Pentru prima dată s-au făcut filmări pe Coasta de Aur. Ar fi fost mai frumos să turnăm un întreg film natural dar nu ne-am putut permite s-o facem. Sper că va veni curând timpul când asemenea filme vor fi o practică curentă, dara sta peste vreo zece sau cincisprezece ani. Filmul nostru stă abia la început.

George se obişnui încetul cu încetul cu împrejurările.

Totul se petrecuse atât de repede! Se aşteptase să fie închis în nu ştiu care colibă de negri, legat şi cu căluş în gură şi-n loc de asta iată fusese adus într-o baracă de lemn şi i se proiecta un film. „Publicul” dacă se putea vorbi de aşa ceva nu era numeros. Pe o duzină sau o duzină şi jumătate de scaune stăteau un grup de oameni şi acolo…

— Tu eşti acolo? întreabă o voce în întuneric, când francezul făcu o pauză, după care filmul începu din nou să zumzăie.

— Da! Tu eşti tată? putu spune numai tânărul, apoi francezul, care stătea lângă ecran, spre dreapta, continuă:

— Prin urmare vrem aici o acţiune nu neapărat fictivă dar în genul filmului de aventuri, care se bazează în principal pe sărbătoarea Homovo. Sigur că acţiunea e jucată de actori şi cu cât aceştia îşi joacă rolul mai bine, cu atât totul pare mai veridic. Adevărata festivitate începe însă peste două zile. Şi încă ceva. Aşa cum se vede-n film, sărbătoarea reală se aseamănă numai aproximativ. Înainte cu douăzeci şi cinci de ani, deci cam pe la începutul secolului, cel puţin, aşa se desfăşurau lucrurile. Între timp tribul Ashanti a devenit paşnic, civilizaţia i-a ajuns şi pe aceştia. Să sperăm că-n avantajul lor. Atunci însă aşa era, cum arată filmul nostru. Tronul era spălat cu sânge, cu sângele străinilor, pe care războinicii tribului Ashanti au izbutit să-i vâneze. Atenţie, acum urmează ultima scenă, înaintea începutului sărbătorii. Cei doi albi sunt prinşi. Femeia albă este dezlegată. Aici… Acum albii sunt duşi spre piatra de sacrificiu – vedeţi singuri, voila!

Francezul tăcu. Captivat George urmări evenimentele care se petreceau pe micul ecran. În mijlocul unei jungle, un luminiş în luminiş războinici negri, aproape despuiaţi, cu suliţe lungi în mâini – şi acolo da, acolo, era chiar… Kuma. Kuma era pe ecran. El ordonă războinicilor săi să se desfăşoare pe două rânduri.

Acum se croi o ulicioară în grămada de negri, care erau – întruchipaţi pe ecran. Prin această cărare făcută din corpurile umane, păşi un negru înveşmântat într-o pelerină împodobită cu pietre

scumpe. Negrul nu putea fi decât căpetenia.

Acesta păşi spre jilţ şi luă loc. În jurul lui se-ngrămădiră curtenii.

— Aici începe muzica războinicilor, vedeţi? completă francezul.

Pe ecran grăbiră în faţă războinici care se-ncinseră la un dans cu Kuma la conducere, în faţa căpeteniei.

Începe dansul Homovo! În stânga în plan, negrii care băteau frenetic în tobe şi cu instrumentele primitive de suflat.

Filmul era mut şi evident nu s-auzea nimic. Din nou au alt episode: începu dansul general în onoarea sărbătorii Homovo.

Mişcarea negrilor se amplifică din nou zăbovi camera asupra negrilor, care cântau, ale căror degete din ce în ce mai repede, apoi cu o iuţenie şi-o putere uimitoare băteau în tobe.

Se prezentară apoi bucăţi din dansul propriu-zis: instantanee, fotografii totale. Dansul care începuse atât de liniştit căpătă un ritm sălbatic. George nu mai văzuse o astfel de mobilitate printre negri. Membrele lor se îndoiau, se contorsionau, băteau cu picioarele în pământ, ameninţau cu suliţele, îşi plecau capetele vopsite-n culorile războiului, în special gura le era în permanentă mişcare. Cântau sau răcneau în dansul lor şi pasiunea şi puterea şi sălbăticia sentimentelor acestora creştea mereu.

Apoi: un pumn izbi toba cea mare cu putere. Schimbare de tablou. Negrii îşi plecară capetele şi suliţele. Un alt negru, Kuma, păşi înainte, împingându-i pe ceilalţi încet, deoparte.

Căpetenia se văzu din nou!

Cei doi albi legaţi au fost conduşi în faţa lui. Camera făcu un clic.

Pe o targă purtată de patru negri uriaşi se vedea un tron purtat peste stepă. Lumina soarelui era reflectată de metalul nobil. Începea pădurea. Purtătorii tronului dispăru în pădure.

Iată-i din nou în faţa căpeteniei. Un vraci ieşi din mulţimea de curteni care înconjura căpeteniei şi-şi ridică implorator, mâinile în sus.

Patru negri săriră înainte. Câte doi negri de-o parte şi de alta îi înşfăcă pe albi, agitând cuţitul. Tabloul se opri asupra scaunului, apoi asupra căpeteniei care se ridicase. Într-un vas, vraciul aduce un fel de lichid negru, ce voia să reprezinte sângele albilor.

Tabloul se opri asupra războinicilor care dansau: ei îşi ridicară suliţele în sus şi le ciocniră una de alta. Tobele începură un tact drăcesc, care se vede din iuţeala cu care se repetau mişcările. Căpetenia păşeşte-n faţă îşi înmoaie mâna dreaptă în lichidul întunecat şi vâscos şi stropeşte tronul de aur. Acelaşi lucru face şi vraciul.

Căpetenia îl cheamă pe conducătorul negrilor la el, care nu e altul decât Kuma. Şi acesta îndeplineşte acelaşi ritual, îşi înmoaie mâinile în lichidul din vas şi stropeşte tronul. Acesta fu ridicat de către purtători. Căpetenia ţinu o cuvântare. Vraciul vorbi tuturor celor

adunaţi.

Flancaţi de războinici tronul a fost luat pe sus.

Şi iarăşi schimbare de tablou: tabăra negrilor. Locul de adunare al mulţimii.

Deasupra unor focuri aprinse au fost înfipte antilope întregi. S-au tăiat mari hălci de carne, pe care o mâncau cu lăcomie. Încă aburea pe când o luau între degete. Apărură şi nevestele negrilor. Ca şi bărbaţi lor şi ele erau sumar îmbrăcate, aveau doar un şorţ în faţă. Ele aduseră vin în butoiaşe, vin de palmier pe care toţi cei adunaţi îl gustau cu plăcere, mai puţin femeile care nu băură.

Zgomotul înăbuşit al aparatului de proiecţie îşi schimbă brusc tonul.

Pe ecran se făcu întuneric.

— *Voila!* spuse iar francezul.

Cineva aprinse o făclie, uşa a fost deschisă, lumina năvăli în baraca de lemn. George se uită repede împrejur. În spate pe un dispozitiv de scânduri, despărţit de restul încăperii, stătea aparatul de protecţie iar în faţă era un ecran proaspăt văruit în alb. George se ridică şi-o luă-nspre tatăl său, care era înconjurat de-un număr de oameni necunoscuţi. Cu toate acestea căpitanul îşi găsi timp de-a se adresa fiului său.

— Aproape c-ai ajuns prea târziu George!

Acesta dădu din cap, dar prea clar nu vedea lucrurile nici acum. De ce nu lăsase tatăl său în coliba lui Kuma un mesaj în care să facă referire la proiecţia de film la care asistase? De ce au trebuit să-l care cu de-a sila aici cei patru negri care fuseră trimişi în întâmpinare?

Acum nu era momentul să-l întrebe, întrucât tatăl său tocmai voia să-l prezinte unor domni prezenţi acolo, pe care însă nu-i putut reţine pe toţi laolaltă.

Era vorba de domnul Tennysolt, şeful poliţiei din Accra, care nu era se pare înclinat de a-i face greutăţi lui Farrow, însoţitorilor săi şi submarinului său, deşi în mod oficial între guvernul Marii Britanii şi Farrow nu se încheiase pacea.

Mai era domnul Petitval, şeful societăţii franceze care producea filmul, un om zvelt şi vânos, cu-o statură mai mult scundă decât medie, dar care se vedea de la o poştă că era un as în materie de finanţe şi jongla cu sume pe care alţii nici nu îndrăzneau să le pronunţe.

Domnul, care ţinuse discursul introductiv, presărat pe alocuri cu atât de sugestivul „*voila*”, se numea monsieur Deville, care se prezintă drept regizorul şi autorul scenariului.

Mai erau şefi de producţie, de lumini, cameramanul şi ajutoarele sale, asistentul de regie, un profesor de folclor adus tocmai din Cairo, care supervizase autenticitatea informaţiilor (el gira deasemenea

calitatea de specialist pentru cutumele şi obiceiurile africane). Se mai aflau de faţă cel ce pregătea costumele, măştile, membrii laboratorului tehnic foto şi evident producătorul european.

Doctorul Bertram se întreţinea foarte intens cu mademoiselle Michele Blanche, actriţa principală albă, care de fapt apărea doar pentru un timp foarte scurt în film.

Purta pantaloni scurţi, o cămaşă sport verde-închis şi avea genele şi sprâncenele făcute.

Şi căpetenia tribului Ashanti, care era de faţă, discuta ceva aprins cu asistentul de regie. Era vorba ca anumite scene pe care directorul de producţie nu le considera prea reuşite, nu erau destul de animate sau nu fuseseră jucate cu convingere, lucru care-l evidenţiase proiecţia de probă să fie reluate şi refilmate. Bani se găseau pentru asta, întrucât tribul Ashanti era plătit suplimentar pentru reluarea filmărilor.

Felul cum se târguiau asupra acestei afaceri îl umplu de uimire pe George, întrucât nu şi-ar fi putut imagina asta la o căpetenie de trib.

George a fost angrenat la rându-i în multe discuţii cu mulţi oameni din cei prezenţi acolo. Cameramanul chiar îi propuse ca o parte din aventurile sale să fie filmate, mai ales din acelea necunoscute multora, întrucât doar puţine din aventurile sale au putut fi deconspirate lumii exterioare, cum îl lăsase să-nţeleagă căpitanul dintr-o discuţie anterioară cu acesta. Poate că la micul dejun vor avea mai mult timp să vorbească despre lucrurile acestea.

Kuma era deasemenea acolo. Era anturat din toate părţile şi fiecare îl striga. După cum se vedea îi plăcea postura de actor. Mai ales se bucura de prestigiul de-a fi cel mai bun vorbitor de engleză al tribului său şi-un important om de legătură. Când trecu pe lângă George îi strigă râzând ironic şi întrebându-l:

— A promis Kuma prea mult?

— La micul dejun, vă rog, poftiţi la micul dejun, strigă un nou sosit care apăru în pragul barăcii.

Se dovedi mai târziu că era conducătorul expediţiei sau societăţii, care avea în grijă întreţinerea şi hrana acestui uriaş angrenaj al societăţii de filmare.

Micul dejun dură mai mult de două ore şi era numit în mod curios aşa deşi trecuse cu mult de această perioadă a zilei şi s-ar fi chemat mai corect prânz (deşi oameni de film au altă reprezentare când vine vorba de asemenea lucruri), a fost servit într-o baracă alăturată aceleia în care fusese proiectat filmul. Avea ferestre mari şi prevăzute cu plase de sârmă împotriva ţânţarilor. Spaţiul „sufrageriei” unde fusese adusă masa avea prestanţa, confortul unui hotel de gară şi cu care membrii echipajului Dox se cam dezobişnuiseră şi încă demult.

Multe lucruri noi şi ciudate îi fu dat să vadă lui George şi nu avu

timp să vorbească nici cu tatăl său, nici cu doctorul Bertram, care erau pretutindeni înconjuraţi de convivi. Chiar şi Petre se adâncise într-o discuţie cu-n actor francez, care pare-se juca rolul principal. Aşa că tânărul părea a fi uitat de toţi.

Încă nu-şi putut da seama cum se face că a trebuit să fie adus legat în cabina de proiecţie.

În cele din urmă, micul dejun luă sfârşit, lumea se ridicase în picioare, se fuma şi se bea cafea Mokka, care le fusese adusă în ceşti mici de porţelan fin.

În cele din urmă, căpitanul hotărî că pentru el şi camarazii săi a venit vremea să se-ntoarcă la hotelul lor din savană. Dar momentul despărţirii dură mult mai mult aici, decât îşi imaginase George. Kuma nu-i însoţi, dar le promise că diseară va fi şi el acasă.

Cu atâta agitaţie şi aglomeraţie George nu era deloc obişnuit. Răsuflă mai uşurat în ciuda razelor ucigătoare ale soarelui, pe drumul de întoarcere spre coliba lui Kuma.

— Kuma mi-a promis că ne va arăta sărbătoarea Homovo – şi-n natură, cum s-ar zice, George, i se adresă Farrow fiului său. După ce ai văzut azi pe ecran, poate că evenimentul real te va dezamăgi puţin. Chiar şeful poliţiei Tennysolt mi-a spus că aici aşa ceva se celebrează cu mult mai puţină pompă şi pasiune. Câteva dansuri din cele pe care le-ai văzut trebuie să fie învăţate de tineri de la războinici mai în vârstă ai tribului. Aşa se schimbă şi pe aici vremurile. Ca peste tot, dragul meu.

George dădu numai din cap, ceea ce-i spunea tatăl său, putea fi foarte util şi plin de învăţăminte, dar el ar fi vrut mai degrabă să afle de ce a fost ales acest mijloc romantic-aventuros de-a fi transportat la locul de proiecţie.

— De ce nu mi-ai lăsat nici o notiţă, când aţi părăsit coliba lui Kuma, întreabă el.

Căpitanul se opri uimit.

— Cum adică n-am lăsat nici o notiţă. Nu mai înţeleg nimic. Domnule doctor, hai te rog puţin încoace!

— Despre ce-i vorba domnule căpitan, îşi făcu loc doctorul Bertram apărând între el şi fiul său.

— Ai lăsat o notiţă explicativă, înainte de-a părăsi „hotelul”. Cum de n-a găsit-o?

— Am lăsat biletul chiar lângă farfuria unde era friptura.

— Dar n-a fost nici un bilet! îl asigură George.

— Atunci nu-mi pot da seama nici eu, răspunse Bertram mirat.

— L-aţi pus chiar acolo, întreabă căpitanul.

— Bineînţeles! adeveri doctorul.

— Atunci este posibil ca o rafală de vânt să-l fi măturat pe undeva, încearcă Farrow să explice misterul.

— Nici o pală de vânt n-am simţit întreaga zi, replică George. În afară de asta masa pe care stătea farfuria de lemn, era aşa de ferită că nici o pală de vânt chiar de-ar fi fost n-ar fi putut să-l sufle. De altfel m-am uitat şi pe podea dar n-am găsit nimic.

— Ei dragă, ce mai ai de spus acum, zâmbi căpitanul.

Doctorul se uită la căpitan făcând ochii mari, dar nu zise nimic.

— Ai mai luat notiţe după ce-ai scris biletul pentru George?

— Da fireşte, zise doctorul.

— În carnetul de notiţe?

— Nu, pe foi răzleţe.

— Unde sunt notiţele?

Căpitanul abia-şi putut stăpâni râsul.

— Aici, spuse doctorul, introducând mâna în buzunarul jachetei şi scoase la vedere un număr de foi zburătoare, parţial scrise şi parţial nu.

— Ia dă să văd, continuă Farrow.

Fără să spună un cuvânt acesta îi înmână căpitanului pumnul de hârtie. Farrow se opri şi-ncepu să-l răsfoiască una câte una, până ce extrase un exemplar din acestea şi i-l puse-n faţă lui George.

— Iată, fiule!

Farrow râse acum din toată inima, George privi biletul şi-l citi. Era o informaţie, precum că, ei s-au dus să vizioneze un film şi că el trebuie să-i ajungă repede din urmă, după ce-a mâncat bineînţeles şi că drumul îi va fi marcat în aşa fel încât să nu-l poată pierde..

Doctorul Bertram luă biletul, foile albe şi celelalte hârtii de la căpitan şi fiul acestuia îndărăt.

— Acum chiar că nu mai înţeleg nimic! spuse el şi scutură numai capul.

— În schimb eu, da! râse Farrow mai departe.

— Aţi luat înştiinţarea pentru mine, împreună cu celelalte notiţe domnule doctore, râse acum şi George. Şi eu care mă temeam atât de mult să nu vi se fi întâmplat ceva rău.

— Altfel nu văd o altă explicaţie, se dădu bătut doctorul şi începu şi el să râdă. Ce putea să facă acum? Fusese întotdeauna atât de mândru că era tocmai opusul unui profesor distrat şi-acum dovedise contrariul.

V
TRIBUL AŞHANTI ÎŞI SERBEAZĂ SĂRBĂTOAREA HOMOVO

DE-NDATĂ CE CAMARAZII ajunseră la colibă, mai întâi se făcură comozi. Petre se duse la focuri să-ncingă vatra, să pregătească apa fierbinte pentru ceai şi cină. Căpitanul se-ntinse pe unul din paturi,

după ce-şi scoase cizmele şi-şi spălase picioarele să le maseze. Doctorul preferase să se aşeze la una din măsuţe să-şi facă însemnările zilnice în carneţelul de notiţe.

Spre seară apăru şi Kuma şi-i întreabă, dacă mai putea face ceva pentru ei.

— Rămâne deci cum am stabilit Kuma, noi poimâine vom merge să vedem o sărbătoare Homovo, pe viu, zise căpitanul fără a-şi mai da osteneala de-a se mai ridica de pe pat.

— Kuma nu va uita *Masser,* zise el şi-şi luă rămas bun.

De-abia după ce se lăsă întunericul, camarazii aprinseră lampa cu petrol de care Kuma era tare mândru, la lumina căreia îşi luară cina, după care merseră la culcare. Pentru prima dată, după foarte multă vreme, nu trebuiră să pună de pază pe nimeni. Aici se simţeau în siguranţă şi nici un duşman nu le mai putea deranja odihna.

Totuşi George nu dormi prea liniştit. De-abia spre dimineaţă somnul său a fost mai adânc. El se deşteaptă de-abia când Kuma care se întoarse îl deşteaptă.

Ziua trecu repede. George împuşcă încă o gazelă şi patru cocoşi de stepă, care fură mânaţi de Kuma spre malul mării şi de doctorul Bertram care-l însoţi pentru a se pune-n contact cu Rindow de pe submarin. Primul ofiţer transportă apoi prada cu o barcă de aluminiu camarazilor de pe Dox. Şi apoi ce-a de-a doua noapte în hotelul lui Kuma decurse fără incidente.

Dis de dimineaţa următoarei zile, ziua sărbători Homovo, din nou sosi Kuma cu precizie la locul de-ntâlnire, scoase apă rece, scutură saltele paturilor, mătură cu-o mătură uriaşă ambele încăperi şi agaţă în antreu o oglindă, pe care i-o dăruise asistentul regizorului francez de regie.

Aceasta era o nouă piesă de mobilier care venea să crească şi să împodobească inventarul hotelului din stepă a lui Kuma, care devenea astfel din ce în ce mai select. De fapt societatea de film nu-l plătise tocmai rău pe Kuma pentru serviciile prestate. Pentru el, toţi banii câştigaţi reprezentau o adevărată avere. După ce negrul îşi terminase lucrul, căpitanul îl cheamă la el pentru a discuta posibilităţile pe care le aveau ca toţi camarazi să poată să participe la tot ceremonialul sărbătorii Homovo, mai cu seamă că negrii erau obişnuiţi să petreacă această zi între ei.

Guvernul britanic le garanta chiar această dorinţă expresă şi de mult primise asigurări că riturile barbare nu se mai aplică.

Kuma propuse s-o ia spre locul menit a avea reprezentaţia şi să se ascundă în copaci, mai înainte de-a se fi adunat vreun membru al ritualului Ashanti care să-i vadă. Camarazii puteau să-şi găsească locuri foarte comode în copacii înalţi şi stufoşi şi să urmărească de-acolo festivităţile care se vor desfăşura oarecum asemănător cum

Masser le-a văzut deja în film.

Întrucât sărbătoarea avea să-nceapă numai după amiaza târziu, nu trebuiau să se grăbească prea mult, era suficient să fie acolo înainte de-a începe cu-o oră bună, sub conducerea lui Kuma.

Kuma dispăru din nou, dar apăru la ora convenită, între timp Petre le pregătise prânzul.

Luminişul unde aveau loc festivităţile era mare şi destul de lung, dar în apropierea locului unde aveau să celebreze căpetenia, Kuma căută doi arbori solizi a căror crengi puternice îi puteau ascunde uşor. Nu trebuiră s-aştepte prea mult până sosiră primii negri, care trebuiau să facă pregătirile necesare.

Deodată răsunară bătăi de tobe şi strigăte. Veneau negrii. Înainte mergeau femeile care presărau pe teren un praf a cărui miros dulceag urca până-n vârfurile copacilor unde se aflau marinarii Dox-ului. În urma şirului de bătrână ai tribului venea căpetenia care luă loc pe fotoliul care i se aduse şi-i fusese dinainte pregătit. Sărbătoarea decurse aproximativ la fel ca ceea e văzuseră la film pe ecran, cu deosebirea că-n vasul respective menit să poarte sângele care să spele tronul era acum apă de izvor. Dansul războinicilor era exact ca-n film.

A doua parte a sărbătorii negrilor era praznicul.

Aroma pulpelor de antilope prăjite la focurile câmpeneşti îţi gâdilau nările şi papilele gustative, în cel mai seducător mod posibil. Doctorul Bertram coborî cu-o creangă mai jos pentru a putea vedea mai bine. Vinul care fusese adus, nu mai era vin autohton de palmier (asta-l interesa pe doctor mai ales), ci vin adus din Accra în sticle speciale.

Un trosnet! Şi-o prăbuşire! Dar ce-a fost asta? Creanga pe care se lăsase doctorul se rupse şi el căzu la pământ, aproape de-un grup de negri care se-ndeletniceau cu băutul licorii de struguri. Negrii erau însă atât de preocupaţi cu degustarea băuturilor şi pe de altă parte, zgomotul făcut de tot felul de instrumente de percuţie era atât de mare, încât aceştia nu observară ce se petrecea lângă ei.

Doctorul, de altfel se grăbi să se urce din nou în copac, unde-şi alese, de data asta, o creangă mult mai groasă.

Camarazii trebuiră să aştepte mult căţăraţi acolo sus în pom, pentru că festivităţile se terminară de-abia în zorii zilei.

Cu toate acestea Kuma, care juca un rol foarte important în festivităţile Homovo, un fel de manager sau aşa ceva, apăru la timp în hotelul său.

Căpitanul îi mulţumi în numele său şi-al camarazilor săi, că a făcut posibil ca să poată asista la această originală sărbătoare a populaţiei locale şi să vadă cum serbează ea, astăzi.

Kuma primi suma promisă şi încă un pumn de bani, pe deasupra. Se putea citi de departe bucuria pe faţa lui, când îşi strânse averea

toată în punga care-o purta sub şorţul din faţă.

După ce camarazii se mai odihniră câteva ore, se întoarseră la bordul submarinului pentru a-şi relua călătoria.

Aventurile submarinului Dox 224

Hans Warren

I
FANTOME ÎN AMIAZA MARE

— ŢINEŢI-O TOT AŞA, de-a lungul străzi vreo doi kilometri spre est până daţi de un drumeag care coteşte spre sud, trecând printr-o făşie de junglă, de vreo trei sute de metri lungime. Veţi da într-o vale largă cu aspect deşertic, care e străbătută de un fluviu. La marginea junglei veţi da cu siguranţă de gândacul pe care-l căutaţi domnule Bertram.

Colonelul Hendrick Bustle îşi însoţi cu-n zâmbet ce se voia convingător. Bătrânul ofiţer care de mai bine de douăzeci de ani străbătuse întreg pământul fiind în Legiunea Străină, îmi fu deosebit de simpatic, din clipa-n care l-am cunoscut. Era un englez naturalizat evident, dar adevărata-i obârşie puteam doar s-o ghicesc.

Se spunea c-ar avea rubedenii în Africa de Sud. Prenumele său de Hendrick ducea oricum la concluzia că părintele sau străbunicul său cel puţin, provenea din Buri.

Gazda noastră ne povestise că simpaticul ofiţer servise în tinereţea lui atât în Legiunea Străină olandeză cât şi-n cea franceză în orice caz, pretutindeni unde aveau nevoie de serviciile sale şi se dădeau lupte. Serviciul cuminte de garnizoană nu păruse deloc să-i priască bătrânului muşchetar.

Îndărătul explicaţiei pe care tocmai mi-o oferise, se ascundea poate ceva mai mult, de aceea am spus:

— Nu-mi pot închipui cum de s-ar putea pripăşi prin părţile astea, tocmai cărăbuşul ăsta pe care mi l-aţi zugrăvit adineaori? Ştiu că se aţine prin Jawa, pe undeva. Numele său ştiinţific e *Apoderus Longicollis.*

— Exemplarul acesta din cutie l-am prins ce-i drept în Jawa, reluă cu obiectivitate colonelul. Ar trebui însă să mă înşel prea mult, dacă aş spune că n-am văzut o insectă ca asta.

Cu ocazia asta îmi zâmbi atât de pişicher, încât senzaţia că povestea cu gândacul, nu-i decât o scorneală sau un pretext, deveni aproape o certitudine.

Marian îl privi scurt pe interlocutorul nostru, după care spuse:

— Apariţia unei astfel de specii de insecte tocmai aici, în India, ne-ndreptăţeşte să tragem nişte concluzii – de natură biologică se-nţelege. Prin urmare Robert, te voi însoţi şi eu. E încă devreme şi socot că până la amiază ne vom putea înapoia.

— V-aş mai arăta şi alte curiozităţi rare, pe care le-am adunat cu ocazia peregrinărilor mele prin lume, continuă colonelul. Apoderus Longicollis îşi face şi aşa apariţia numai către amiază. Să sperăm că veţi suporta cu stoicism căldura, de altfel sunteţi cred familiarizaţi

demult cu clima tropicală.

Pe când spunea ultimele cuvinte, Bustle se ridică, îndreptându-se înspre un dulap vechi cu lucrătură artistică, specifică regiunii tibetane şi se apucă să-i deschidă uşile solide. Fiecare colecţie de curiozităţi adunate într-o viaţă de hoinar, în sine, era o splendoare şi-şi avea farmecul său. Ştiurăm să preţuim cum se cuvine tot ce ni se arăta acum, dar din nou avui impresia că Bustle dorea numai să ne câştige interesul şi să ne reţină la el până la orele amiezei.

Trebuia prin urmare să ajungem în valea cu pricina la o anumită oră a amiezii şi asta îşi avea importanţa sa.

Dar gândurile ascunse mă părăsiră de-ndată ce colonelul ne arătă una câte una piesele colecţiei sale: figurine întruchipând zeităţi felurite din fildeş, bronz, metale preţioase sau din pietre semipreţioase, arme sofisticate şi scumpe, casete prevăzute cu inele şi nestemate şi câte altele, care ar fi făcut fără nici o îndoială cinste oricărui muzeu din lume.

Colonelul Bustle ştia să-nsoţească fiecare exponat în parte cu istorie a sa, foarte captivantă şi instructivă în sine şi nu-i de mirare că timpul se scurse repede.

Cam dintr-odată, amfitrionul nostru se puse să-şi stivuiască iarăşi comorile colecţiei sale, la loc, în dulapul de unde le luase, neuitând să-ncuie şi uşile, după care ni se adresă:

— Ei domnilor, celelalte piese vi le rezerv pe diseară. Dac-o porniţi acum, ajungeţi la timp în valea cu pricina, nu puteţi să vă rătăciţi dacă veţi ţine seama de ce v-am spus; sper numai să n-aveţi prea multă bătaie de cap cu căldura.

Se făcuse exact ora unsprezece, când am început să străbatem grădina.

El ne conduse spre poarta grădinei şi ne spuse râzând, luându-şi rămas bun, următoarele:

— Nu pot să-ţi săpun cu exactitate domnule Bertram, dacă e vorba de-acelaşi cărăbuş sau de altul, rămâne să constataţi cu domnul Farrow la faţa locului. Oricum eu vă aştept aici cu prânzul la ora două. Până atunci sper să rezolvaţi totul şi să fiţi înapoi. Vă doresc excursie plăcută cu roade pe măsură, domnilor!

După ce ne-am mai îndepărtat puţin de proprietatea colonelului Marian îmi spuse:

— Chiar că m-a făcut curios, ce-o să găsim în valea asta! Colonelul n-ar fi insistat atât de mult să vizităm locurile astea.

Dădui din cap afirmativ, reluând la rândul meu.

— Colonelul a hoinărit în aproape toate ţările globului şi nu-mi pare un om care să se teamă de aventuri şi pericole. Din comportamentul său aş deduce – abstracţie făcând de problema cu cărăbuşul – că ţine neapărat să vizităm locul acela, unde se întâmplă

probabil unele lucruri neexplicabile.

— Ar trebui să-l luăm şi pe Pongo cu Maha. Ceea ce ne-a spus colonelul Bustle se întâmplă în valea aceea în fiecare zi, aşa că nu văd de ce nu am amâna pe mâine excursia proiectată.

— Va trebui totuşi să ne dăm seama despre ce e vorba, Mariane. Poate că nu-i nimic important. C-o fi existând o rudă a cărăbuşului ăluia în jungla indiană, nu văd c-ar fi imposibil.

Ajunserăm tot vorbind la cărarea care ducea în junglă.

Mai aveam trei sute de metri până-n valea cu pricina. Eram curios ce-o să se întâmple şi Marian simţea la fel.

De altfel o şi luă atât de repede la picior, încât de-abia îl mai puteam urma. Eram deja scăldat de sudoare. La această oră a amiezii soarele ardea cu putere. Eram expuşi fără apărare arşiţei întrucât porţiunea de junglă pe care-o străbăteam nu avea arbori înalţi cu coroane bogate, care să ne ofere protecţia necesară. Liane căţărătoare ne blocau la tot pasul drumul. Trebuia să le înlăturăm, dacă nu voiam să rămână numai zdrenţe din costumele noastre. Cu acest prilej am constatat că pe alocuri lianele erau tăiate proaspăt, ceea ce denota că cineva a mai trecut e acolo de curând. Cine oare, să fi fost colonelul?

În cele din urmă porţiunea de junglă cu pricina a fost străbătută şi-am ajuns astfel în valea prin care curgea un fluviu.

Speram că aici să fie ceva mai răcoros, dar m-am înşelat. Valea era presărată parcă cu nisip fin alb, pe care razele piezişe ale soarelui le încălzeau puternic şi apoi căldura o reflecta înapoi. Mă mira foarte mult colonelul Bustle, care, la vârsta lui, putea să îndure asemenea temperaturi.

Valea era lată de trei kilometri şi se-ntindea către est şi vest până la linia orizontului. Fluviu se rostogolea în mijlocul acestei văi, malurile sale fiind populate cu tufişuri răzleţe.

— Să ne apropiem de liziera pădurii, îmi şopti Marian. Dacă ne proţăpim aici, prea la vedere poate că „evenimentul” va întârzia să se producă.

Porţiunea de junglă se termină brusc, ca tăiată cu cuţitul. O trecere lină în regiunea de câmpie nu exista.

La marginea junglei tufişurile nu erau mai rar reprezentate decât în mijlocul ei. Ne-am apropiat de tufişuri şi-am iscodit în dreapta şi-n stânga.

La început nu se petrecu nimic. Examinam deja următoarele ramuri ale tufişurilor din preajmă, dacă nu cumva voi da de cărăbuşul promis. Marian stătea-n stânga mea şi privea mai mult către vest. Stăteam deja de-un sfert de oră în toropeală aici, după care mă adresai în şoaptă lui Marian.

— N-ar fi cazul să-ncercăm să dăm de ascunzătoarea cărăbuşului, Mariane? Altfel nu văd de ce ne-am mai obosit până aici. Poate că

Bustle a vrut să ne facă numai curioşi şi şi-a permis o glumă nevinovată.

— Colonelul a fost prea serios, ca să fi intenţionat asta. La ora amiezii, poate că are loc un eveniment misterios, care deocamdată, nouă ne scapă. Caută-ţi liniştit cărăbuşul deşi mă îndoiesc c-ai să-l găseşti. Eu o să-mi văd de treaba mea! îmi răspunse Marian.

— Nu prea mai am chef s-alerg după acul în carul cu fân, pe zăpuşeala asta. Mai ales că-i zadarnic sum spui tu. Termin de scotocit tufele astea şi-n rest voi trage singur concluzia care se impune. A fost vorba de-o glumă a colonelului deşi mă-ntreb dacă la vârsta şi prestanţa lui ar trebui să glumească astfel. Sau mai ştii, poate că a vrut să ne-ndepărteze din casa lui, tocmai la ora aceasta a amiezii, deşi nu văd, de ce.

— Mi-a trecut şi mie prin cap gândul ăsta, dar nu merge!

— Adu-ţi aminte că mai întâi te-a trimis la plimbare, folosindu-şi povestea cu cărăbuşul. Eu n-am făcut decât să mă alătur ulterior, voluntar.

— Ei atunci, poate c-a vrut să vorbească ceva cu tine în particular, mă hazardai eu, în continuare. Poate de aceea mi-a servit povestea cu cărăbuşul, întrucât a sesizat că mă interesează la nebunie în calitate de entomolog.

— Dacă-ar fi fost aşa, nu crezi c-ar fi încercat să mă reţină cumva, Robert? Nu, aici e vorba de altceva. Colonelul a ţinut morţiş încă din Navagunar să ne invite la el, încât de atunci am bănuit că are un motiv ascuns. De-ndată ce-am ajuns aici ieri seară n-a pomenit nimic, după cum ştii, dar azi dimineaţă l-am surprins de câteva ori, uitându-se preocupat la ceas. De-ndată ce ţi-ai arătat interesul faţă de cărăbuşul javanez, parcă a devenit şi el mai vioi şi brusc interesat.

— Ceea ce-mi spui acum Marian, pune lucrurile într-o altă lumină, astfel încât, aproape că-mi pierdui interesul pentru cărăbuşul meu.

Îmi devenise tot mai clar că trebuia să ne aşteptăm la lucruri cu mult mai importante, decât găsirea locului de obârşie al unor gângănii.

Mă-ntorsei pentru a privi peste câmpia întinsă care se întindea departe spre est. Într-acolo curgea fluviul care străbătea valea şi se vărsa după toate posibilităţile la vreo depărtare de treizeci de kilometri în golful Cambay.

— Cred că ai dreptate, Mariane. Poate că altceva avea colonelul în cap, decât cărăbuşul meu, ceva ce şi-a închipuit că nici noi nu-l vom crede, afară de cazul c-am vedea cu proprii noştri ochi. Se temea de bună-seamă să nu fie luat peste picior dacă ne-ar fi spus-o direct.

— Cam aşa m-am gândit şi eu, confirmă Marian. Să sperăm că „evenimentul” nu va întârzia să apară, altfel ne coacem aici. Suntem de mult la tropice, dar o astfel de căldură nu mi-a mai fost dat, de

mult, să-ndur.

— Poate că numai în Africa, când eram în drum spre ţara hererosilor ţinui eu să-i amintesc. Atunci am trăit în deşert temperaturi asemănătoare. Ţi-aduci aminte? Aici cel puţin şti că ne putem oricând întoarce la un regim de temperatură ceva mai suportabilă. Dar uite!

Îl apucai de mână, repede pe Marian, arătând spre est. De-abia la o sută de metri de lângă mine, apăru un călăreţ, ca din pământ, de fapt din desişul junglei de alături. Călărea un cal de rasă, după cum se putea observa din mişcările elegante ale calului.

Galopa cu-o uşurinţă uimitoare spre nisipul încins de pe malurile fluviului. Călăreţul purta un veşmânt indian alb de-o albeaţă desăvârşită şi-un turban cu voal, alb, care se desfăşura uşor în vânt după cum galopa calul. În mâna dreaptă purta o lance lungă, aplecată ca pentru atac. Stupefiat mă uitai la ciudata apariţie.

Cât ai clipi, călăreţul acoperi distanţa până la fluviu, sări într-un tufiş des şi… dispăru. Mă frecai la ochi. Unde a dispărut călăreţul?

Să fi sărit în apă şi să-şi fi continuat drumul înot, într-o regiune în care ochii noştrii nu-l puteau vedea? Asta era extreme de necugetat. Pe căldura asta, calul supraîncălzit ar fi putut suferi la contactul brusc cu apa rece un atac de inimă.

— Deci ăsta a fost secretul colonelului, exclamă Marian! De necrezut! Nu ne rămâne decât să ne întoarcem şi să-l întrebăm chiar noi pe Bustle, dacă a fost el însuşi martor la aşa ceva şi dacă circula anumite zvonuri în rândurile populaţiei autohtone, în această privinţă.

— La aşa ceva nu m-am aşteptat drept să-ţi spun, îmi dădui şi eu acum frâu liber emoţiei. Dar n-ar fi mai bine Mariane, să cercetăm mai întâi cu atenţie de unde a apărut şi unde a dispărut călăreţul. Nu se poate să nu fi lăsat nişte urme.

— Nu-mi prea vine s-o fac, Robert! Poate că şi-a găsit undeva lângă fluviu o ascunzătoare şi ne priveşte de-acolo. Nu trebuie să bănuiască că ne interesează prezenţa lui. De altfel am putea veni, oricând în cursul după-amiezi, încăodată încoace şi să cercetăm în linişte. Atunci va fi mai răcoare. Marian o luă pe cărarea din junglă, pe care-o urmasem pân-aici şi dispăru.

Nu-mi rămase decât să-l urmez. Deşi ardeam de dorinţa de-a întreprinde pe loc cercetări asupra călăreţului misterios, nu puteam să ignore justeţea argumentelor lui Marian. După ce-am ajuns şi eu la cărarea din junglă, înainte de-a dispare printre copaci şi m-am întors încăodată înapoi şi-am privit cu atenţie câmpia netedă care se întindea în faţă, licărind sub razele puternice ale soarelui. Nimic nu mi-a fost dat să văd, tufişurile erau părăginite ca-nainte, mai departe era oglinda liniştită a apelor fluviului.

— Nu te mai uita atât de ostentativ înapoi, răsună vocea lui

Marian, undeva în spatele meu. Nu faci decât să devină bănuitor şi să-i atragi atenţia asupra noastră, călăreţului, în caz că ne observă. Ne vom întoarce la timpul potrivit.

Marian o luase puţin înaintea mea. Mă grăbi să-l ajung. Se pare că-şi impusese un astfel de ritm, încât numai cu greutate l-am putut ţine după el.

Ce fel de secret era legat de lăncierul ăsta, care apărea tocmai când arşiţa era mai mare decât oricând, din desişurile junglei apoi dispărea într-unul din tufişurile de pe malul fluviului.

Cât de mult bântuia pe aici fantoma asta de călăreţ, colonelul nu ne spuse şi probabil că nu ştia nici el, tocmai de asta ne chemase pe noi.

De ce purta călăreţul acesta o lance ca şi semenii săi din evul mediu, aşa cum se folosea aproape până în ajunul primului război mondial, la cavalerie! Se aştepta la atacul unui duşman?

Înainte de-a se termina porţiunea junglei am reuşit să-l ajung după câteva sforţări pe Marian.

— Ce părere ai tu Mariane, de ce umblă înarmat cu lance, călăreţul ăsta, îl întrebai eu încă gâfâind din goană, pe prietenul meu.

— Pe mine mă frapează şi altceva. De ce îşi alege această oră, cea mai călduroasă a zilei şi dispare mereu în regiunea fluviului? Cred că o face în mod deliberat.

— Ai dreptate, dar pe mine tot felul în care e înarmat mă şochează.

— E clar că asta simbolizează sau ascunde ceva şi mai cred că tocmai de asta ne-a trimis colonelul Bustle încoace, ca să lămurim misterul ăsta.

Porţiunea care ne-a rămas de făcut, din drumul nostru de întoarcere. Am parcurs-o în tăcere şi repede. Nu-mi puteam abate însă gândul de la călăreţul misterios. În cele din urmă am ajuns la bungalowul colonelului.

Bustle ne privi cu-n zâmbet şiret. Ne conduse în sufragerie unde masa era deja pusă. C-o bucurie nedisimulată îmi bătură în ochi câteva sticle de apă minerală.

— Căldură mare, domnilor, începu Bustle conversaţia. Vă rog să vă serviţi! Ei, domnule Bertram, ţi-ai găsit cărăbuşul? Clătinai zâmbind la rându-mi capul. După ce bău un pahar cu apă minerală, Marian începu şi el:

— Domnule colonel, permiteţi-mi o întrebare.

— Vă rog!

— Ce v-a făcut să vizitaţi valea chiar în timpul amiezii? Aţi auzit sau aţi primit dovezi cu privire la lăncier? Sau l-aţi descoperit întâmplător.

— Aşadar l-aţi văzut, spuse colonelul mai mulţumit acuma. Credeţi-mă am început să mă îndoiesc de judecăţile mele, de patrusprezece zile încerc să dezleg enigma asta, dar nu-mi pot explica nici apariţia

nici dispariţia călăreţului cu pricina.

— Poate că se ascunde sub aparenţe mai mult decât bănuim. Dar mai întâi răspundeţi-mi la întrebările mele domnule colonel.

Din nou colonelul dădu din cap în semn de încuviinţare iar Marian îşi continuă ideea.

— Aşadar aţi dat întâmplător de călăreţul ăsta sau aţi auzit de el?

— Am fost atenţionat cam de maniera în care v-am atenţionat eu însumi, domnilor. Mie mi-a povestit un indian cum că în valea cu pricina, cam pe la ora amiezii bântuie un tigru enorm. Asta a fost un prilej minunat pentru a apărea la faţa locului şi-a mă convinge. Atunci l-am zărit pe călăreţ pentru prima oară.

— Şi l-aţi urmărit zilnic?

— Da, dar n-am fost atât de aproape încât să-l pot atinge.

— Vă rog povestiţi-ne cât mai exact ce-aţi văzut şi cum aţi procedat, domnule colonel. Fiecare amănunt poate fi revelator. Cine v-a atenţionat deci asupra văii cu pricina.

— A fost bătrânul Tory, care ca brahman, se bucură în regiune de-o mare încredere şi e bine văzut şi-n cercurile politice.

— După ce v-aţi convins că nu-i vorba de un tigru ci de altceva aţi mai avut convorbiri cu acest domn, sau cu altcineva?

— Bineînţeles! Am fost să-l vizitez încă în aceiaşi zi. După ce i-am spus ce-am văzut, el mi-a mărturisit liniştit că poate se-nşelase. Ochi lui, poate din cauza vârstei, nu erau chiar fireşti sau în regulă şi nici nu putea să susţină o conversaţie mult timp. L-am întrebat pe Tory dacă a văzut el însuşi tigrul şi răspunsul a fost că susţinătorii săi, l-au făcut atent asupra prezenţei animalului în zonă. Abia apoi s-a deplasat el însuşi în valea cu pricina şi a văzut tigrul.

— L-aţi întrebat mai multe asupra adepţilor săi, care au văzut tigrul, pentru prima oară? îl chestionă Marian mai departe pe Bustle. Şi încă o întrebare. În care cercuri politice se bucură de influenţă Tory?

— Ştiţi prea bine că peste tot în lume, se urzesc comploturi şi răzmeriţe, începu colonelul. Nici India nu face excepţie. Colonelul făcu aici o mină gravă, apoi continuă. Aţi făcut probabil cunoştinţă cu adversari guvernului nostru, după câte am citit. Şi aici este un astfel de partid la lucru, care doreşte eliberarea Indiei. Bătrânul Tory este conducătorul indienilor, care sunt însă de partea noastră. E de părere că numai astfel India poate păşi paşnic pe calea progresului şi dezvoltări. Pot afirma chiar că datorită influenţei lui Tory, sentimentele antiengleze şi-au mai pierdut forţa şi elanul iniţial.

— Dacă Tory a fost cel care va făcut atent asupra călăreţului trebuie neapărat să-l contactăm. La rândul său poate-şi va întreba omul de la care a aflat totul. Acum cu privire la ce-aţi trăit singur domnule colonel, urmă Marian. V-aţi dat seama de la bun început că

aveţi de-a face cu-n călăreţ înarmat cu o lance şi nu cu-n tigru. Aţi cercetat ulterior de unde a venit şi unde a dispărut?

— Fireşte! Am găsit drumul pe care şi l-a croit prin junglă. După crengile rupte şi am găsit şi urmele prin tufişuri la malul fluviului. Dar asta nu este totul. Încotro a dispărut călăreţul n-am putut deloc stabili.

— Vrem să mai vedem încăodată în această după-amiază locul unde a dispărut călăreţul. Poate că ne puteţi descrie mai exact locul. Cred cu siguranţă că apare şi dispare în acelaşi loc şi-n acelaşi moment al zilei. Are fluviul malurile abrupte? Cât de adânc este fluviu sau măcar oglinda apei? Ar fi posibil ca un călăreţ să coboare în fluviu şi noi, din postul nostru de observaţie, să nu-l mai putem vedea!

— Atunci am rezolvat oarecum problema dispariţiei călăreţului, strigă colonelul după o scurtă pauză. La asta ce-i drept nu m-am gândit, dar aşa este, firul apei se află cam la un metru şi jumătate sub marginea malurilor. Adâncimea fluviului n-am măsurat-o, dar e posibil ca un călăreţ cu cal cu tot care înoată prin apă, să nu se poată vedea de la o oarecare depărtare.

— Explicaţia totuşi este la mintea omului, fu de părere Marian. Poate că omul nostru a înotat paralel cu curentul spre mare, în sensul de curgere a fluviului şi asta până ce-a putut ieşi neobservat din nou la suprafaţă. Se pune întrebarea încotro se-ndreaptă. Acum, cât de mult aţi urmărit urmele lăsate în junglă?

— Urma duce până la strada care la rându-i dă spre oraş. De acolo, urma se pierde evident în celelalte.

II
UN INCIDENT PERICULOS

— DACĂ VINE DIN ORAŞ, atunci cercetările devin destul de anevoioase.

Aţi întrebat pe cineva în această privinţă, continuă Marian să-l descoase pe colonelul Bustle.

— Pe Tory bineînţeles! fu răspunsul acestuia. Dar n-a putut să-mi dea răspunsuri lămuritoare. Nimeni nu l-a zărit vreodată, părăsind oraşul şi nimeni nu l-a văzut intrând în el. Vă puteţi închipui că Tory dispune de un mare număr de adepţi şi de o mare influenţă, dar nimeni n-a putut da vreo informaţie utilă. Când am auzit de sosirea dumneavoastră aici în Navagunar, m-am folosit numaidecât de ocazie. V-am făcut cunoştinţă, presupunând că veţi fi interesaţi de problemă.

— E clar că nimeni nu intră în junglă şi nimeni nu iese din ea, zilnic, în clipele cele mai toride ale zilei, dacă n-ar urmări un scop anume, dar mă nedumereşte faptul că acest călăreţ nu-şi uită niciodată lancea.

— Asta poate voi încerca s-o lămuresc eu, interveni colonelul.

Asupra acestui punct cred că m-am lămurit mai întâi pe mine însumi. Am aflat de la un bătrân Sikh (comunitate religioasă în Randjab) că lăncierul întruchipează o veche legendă. Acum câteva secole când afganii au cotropit ţinutul, au ajuns în câmpie şi-au vrut să atace oraşul. Un singur lăncier a reuşit să le ţină piept şi să-i facă să se retragă. Legenda pare să-i fi atribuit acestui călăreţ puteri supranaturale. Pare să fi fost Şiva însuşi personificat în acest luptător.

— Aşadar călăreţul se foloseşte de legenda asta ca nici un indian să nu-i poată da de urmă, argumentă mai departe Marian. Un truc foarte folosit şi care ca de obicei reuşeşte. E posibil să stăm de vorbă cu bătrânul Sikh?

— De ce nu! Se numeşte Noga şi a pătimit multe la viaţa lui. În ciuda vârstei sale înaintate este atât de proaspăt la minte şi la cap, încât stârneşte invidia multora, cu mult mai tineri. Cunoştinţa lui Noga, s-ar putea să vă fie fructuoasă, domnilor!

— N-a auzit Noga, la rându-i ceva de lăncierul nostru?

— Nu domnule Farrow. L-am întrebat dar părea complet în afara problemei. Am întreprins cercetări amănunţite în oraş, dar cu foarte mare precauţie şi n-am avut deloc impresia că mi s-ar fi ascuns ceva. Existenţa lăncierului e necunoscută în oraş şi-acest adept al lui Tory, putea să-l fi văzut întâmplător. Cine merge în orele cele mai toride ale amiezii în această vale, expusă din toate părţile lumini solare?

— Un punct foarte important! Trebuie întrebat şi acest adept al lui Tory ce-a căutat la această oră imposibilă din zi acolo.

— Credeţi c-o astfel de informaţie ne apropie de miezul problemei, d-le Farrow?

— Nu trebuie lăsat la o parte, replică Marian.

— La urma urmei n-avem nici un drept să ne interesăm de secta lăncierului. Ce dăunează. Dacă face ce face, intervenii eu.

— Corect domnule Bertram! strigă aproape colonelul. Chiar eu mi-aş fi reproşat şi la rândul meu aş fi indignat să se amestece în treburi care mă privesc numai pe mine. Dacă mi-ar face plăcere, aş face şi eu pe lăncierul care apare şi dispare în acelaşi moment al zilei. Altfel ar sta situaţia dacă acest lăncier ar fi în legătură cu reprezentanţii unui partid care este ostil guvernului. Asta am bănuit la început dar n-o pot, fireşte, dovedi. Dacă mi-ar pune lăncierul cu pricina această întrebare, un astfel de răspuns i-aş da.

— Apariţia călăreţului n-a deranjat până-acum nimănui şi nimeni nu s-a plâns de nimic. Călăreţul ar avea toate drepturile din lume de-a se plânge de atitudinea noastră, dacă l-am deranjat fără motiv. Oricum am privi lucrurile e de presupus că-n spatele tuturor acestor apariţii stă ceva misterios şi poate în contradicţie cu legea. Împotriva lăncierului misterios putem întreprinde măsuri numai dacă se poate demonstra c-a încălcat legea sau dacă e în legătură cu lucruri care

sunt sau pot deveni ilegale. Aşa că nu trebuie să ne etalăm intenţiile înainte de-a şti mai multe. În primul rând pentru a nu-l face neîncrezător şi-n al doilea rând pentru a nu-l determina să întreprindă la rândul lui măsuri contra noastră. Personal vă sunt foarte recunoscător domnule colonel ce ne-aţi inclus în ecuaţie. Întotdeauna am tânjit să dau de firul unor lucruri misterioase cum este acesta.

Marian îşi şterse gura cu şervetul.

— Masa a fost deosebit de gustoasă!

Colonelul ne oferi ţigarete. Ne servirăm cu câteva, în timp ce colonelul îşi întinse picioarele cât era de lung, făcându-se cât mai comod. Marian reluă firul discuţiei:

— Vom cerceta împreună cu Pongo şi cu Maha încă o dată, valea şi fluviul. Poate că Maha va reuşi să i-a urma lăncierului din junglă până-n oraş.

— N-ar fi rău deloc domnule să-l puneţi la lucru pe ghepardul dumneavoastră. N-am îndrăznit să m-adresez poliţiei pentru a folosi câini poliţişti. În felul ăsta chestiunea ar fi luat o turnură oficială. Aş dori să vă-nsoţesc în vale. Poate că vă voi putea fi de folos.

— Bineînţeles că va trebui să veniţi domnule colonel. Sunteţi doar cel care a descoperit întreaga afacere. În afară de asta, cunoaşteţi poliţia locală. N-ar fi exclus s-avem nevoie de ajutorul acesteia, după cum s-ar putea s-ajungem în conflict cu aceasta. Ar fi cazul să plecăm de-acum, sper că-ntre timp lăncierul se va fi convins că n-avem intenţii rele în ce-l priveşte. Poate că acum a luat-o în direcţia golfului. Dacă curentul e puternic, nu se poate menţine pe loc prea mult timp.

— Hm. Asta cam aşa-i, murmură colonelul. Atunci n-are de unde să ştie dacă l-am urmărit sau nu. M-a văzut doar la prima întâlnire, pentru că mai apoi am avut grijă să mă ascund cum se poate mai bine.

— Excelent! strigă Marian. Putem conta pe faptul că nu va fi neîncrezător în ce ne priveşte. Azi la amiază la rându-ne am stat ascunşi cum am putut mai bine în tufişuri. Dacă totuşi ne-a văzut ar putea să ne considere cercetători, biologi sau botanişti. Aşadar înainte! Eu o să-i iau pe Pongo şi pe Maha.

În automobilul închis al colonelului am străbătut oraşul luând-o spre mica porţiune de junglă care conducea la marginea văii prin care curgea fluviul. Din cauza prezenţei lui Maha n-am vrut dă străbatem oraşul astfel încât să stârnim vâlvă. Pe şoferul indian Bustle îl trimise înapoi imediat, pentru a nu-şi da seama unde ne-ndreptăm. Era mai precaut să procedăm deocamdată aşa, nu aveam decât de câştigat. După ce automobilul s-a depărtat, o apucarăm pe cărarea care străbătea jungla.

Parcă căldura mai slăbise în intensitate, deşi după standardele europene, rămânea încă insuportabilă.

Când am ajuns în valea fluviului, ne-am oprit şi-am privit dincolo de fluviu, al cărui ochi de apă nu-l puteam vedea de aici.

În tufişurile în care dispăruse călăreţul nu se mişca nimic. În cele din urmă Marian propuse:

— S-o luăm la început spre fluviu. Mi se pare extrem de important să-mi dau seama unde ar fi putut să dispară călăreţul. Marian păşi înainte. Străbătu porţiunea presărată cu nisip fin şi fierbinte, cu paşi lungi. Nu uită însă să se uite în toate părţile grijuliu. Am luat-o de-a curmezişul spre sud-est şi-n curând am dat de urmele pe care calul le-a lăsat în nisipul fin.

După adâncimea urmelor de copite şi depărtarea dintre ele ne-am putut face o impresie cu ce viteză galopa calul. Numai un excelent animal de rasă putea străbate în galop cu o asemenea viteză terenul pe-o asemenea căldură. După toate aparenţele a sărit în apă, altfel nu se putea explica dispariţia bruscă a calului şi călăreţului. Calul trebuia să fi fost obişnuit cu schimbarea bruscă de temperatură, altfel ar fi suferit la impactul cu apa un atac de cord. Poate că-şi avea sălaşul undeva între junglă şi oraş, astfel încât nu avea decât o mică parte din drum de străbătut în plin soare. Marian părea să fi nutrit cam aceleaşi gânduri, pentru că acum, în timp ce ne reluam marşul se adresă colonelului Bustle:

— Dacă îi vom lua urma calului cu ajutorul lui Maha, reparcurgând drumul în sens invers, poate c-o să dăm de grajdul unde este adăpostit calul. Nu poate fi departe, altfel saltul acesta în apa fluviului ar fi fost o nesăbuinţă prea mare din partea călăreţului, al cărui animal ar fi putut suferi din cauza schimbări bruşte de temperatură.

— N-ar fi rău să dăm de grajdul calului. Am avea cel puţin un punct de plecare.

— Acum să păşim în linişte întrucât ne apropiem de tufişurile în care călăreţul respective a dispărut.

Marian era deosebit de prevăzător. Aşa cum obişnuiam deja în astfel de expediţii, mergeam în şir indian, eu încheind convoiul.

La început îmi venea să mă împotrivesc ordinii alese, întrucât aveam impresia că, acela care încheia şirul ar avea mai puţine de văzut, sau o însemnătate mai mică. Marian mă lămurise mai bine.

Tocmai acela care încheia şirul juca un rol mai important. Toţi marii strategi îi încredinţează celui mai bun om ai lor să încheie convoiul, sau să fie în ariergardă. Ca să nu mai vorbim că uneori se schimbă rolurile şi ajungi în frunte dintr-o dată, în toiul unor evenimente neprevăzute. În consecinţă mergea Marian în frunte, venea colonelul, Pongo şi eu.

Am rămas puţin în urmă pentru a avea o mai bună perspectivă.

Asta era să mă coste scump. Marian o luă spre tufişul cel mai des, exact în locul unde apăruse călăreţul. Se formase deja o cărăruie

îngustă, un semn în plus că omul nostru îşi alegea acelaşi loc pentru a dispărea din vedere.

Am înaintat destul de repede, întrucât nu era necesar ca să ne croim un drum prin hăţişul cel mai de nepătruns. În felul acesta puteam evita să facem zgomote care ne-ar fi dat de gol. Marian înainta într-o poziţie uşor aplecată cum obişnuia când presupunea că ne paşte un pericol iminent. Ţinuta lui trăda încordarea de care era cuprins. Tufişurile se-ntindeau pe-o lăţime de cel puţin doisprezece metri. Deja Marian era la o depărtare de doi-trei metri de malul fluviului. Atunci se petrecu ceva neaşteptat. Auzi un vâjâit care crescu subit şi de-o tonalitate asemănătoare. Sunetul venea din dreptul tufişului din dreapta. M-am oprit locului. Un nor se ridică deodată, plutind deasupra crengilor, iar Marian care văzuse în ce pericol ne aflăm, strigă din toate puterile:

— Repede în apă! Repede în apă!

Aproape că parcurse distanţa în salturi pân-acolo şi dispăru îndărătul malului abrupt. Colonelul ţipă speriat şi se repezi de asemenea după el.

O secundă am şovăit, numai o secundă, din pricina comportamentului ciudat al camarazilor mei, mai mult decât din cauza vâjâitului misterios. Automat m-am repezit şi eu în direcţia în care o luară camarazii, mai mult din instinct şi mai aveam deja un metru de parcurs când am recunoscut, în fine, pericolul în care pluteam.

Norul al cărui zumzet şi vâjâit îl auzisem cum crescuse treptat în imediata mea apropiere nu era decât un roi de viespi care voiau să se lase asupra-mi. Poate c-au fost stârnite din partea lor tocmai de mersul impetuosului călăreţ pe care-l pândisem noi. Trebuia să ajung la malul salvator, înainte ca o singură viespile să mă înţepe.

— Repede Robert mai repede, pentru Dumnezeu! mă zori Marian care se afla deja în apă.

Vocea lui suna puţin cam îndepărtată. În ciuda situaţiei primejdioase în care mă găseam, îmi trecu prin cap, curentul care mâna apele fluviului trebuia să fie foarte puternic dacă într-un interval atât de scurt, Marian se depărtase atâta.

C-o ultimă săritură am ajuns pe marginea malului. Sub mine luceau apele fluviului. Încă în cădere răsuflai deja uşurat, aşa de repede nu mă putea ajunge viespile mai ales dacă erau în roi. În acelaşi moment mi-am dat seama că m-am înşelat. Deja am simţit o împunsătură în antebraţul stâng. Câteva viespi care se desprinseră din roi, mă urmaseră mai repede de cât am crezut. Câteva au reuşit să străpungă cu acul ţesătura fină a cămăşi mele tropicale.

În ciuda durerii, mi-am păstrat atât prezenţa de spirit, să rămân adâncit în apele fluviului, până când am putut să-mi ţin respiraţia.

Între timp curentul m-a târât destul de departe, astfel încât acum eram departe de roiul de viespi care făceau o larmă insuportabilă. Durerea mă mai lăsase, prin impactul cu apa rece, dar braţul stâng îmi devenea tot mai greu şi-o paralizie treptată parcă puse stăpânire pe el. Trebuia să mă bizui numai pe forţa braţului drept pentru a înota. Încă mă temeam să nu ne urmărească mai departe viespile. În acest caz se vor năpusti întâi asupra mea întrucât le stăteam cel mai aproape.

— Înotaţi mai departe, le strigai camarazilor mei, care încă înotau de zor. N-am decât câteva înţepături. Voi rezista şi eu!

Marian, colonelul şi Pongo începuseră să se împotrivească curentului pentru a mă aştepta s-ajung la ei.

Când i-am ajuns, fără nici o sforţare din partea mea, întrucât curentul mă purtase de la sine, ne-am lăsat cu toţi purtaţi de acesta în direcţia golfului Cambay.

Colonelul înota în frunte. Pentru a ne păstra în aceeaşi linie cu acesta a trebuit să accelerăm puţin înotul. Braţul meu funcţiona deja mai bine. Efectul apei reci se făcu simţit.

III
O DESCOPERIRE REMARCABILĂ

— AŞA DAR, viespile au apucat totuşi să te înţepe, domnule Bertram, strigă colonelul care înota minunat pentru vârsta lui. Aş vrea să am de-a face mai degrabă cu-n tigru rănit decât cu un roi de viespi. Dacă fluviul n-ar fi fost atât de aproape, ne-ar fi mutilat rău de tot bestiile astea. Se-ntoarse apoi spre Marian. Acum se pune problema cum scăpăm de curentul ăsta. Cum o să facem domnule Farrow?

— Aşa cum a făcut-o şi lăncierul nostru, fu răspunsul.

Oricum ar fi fost şi totuşi m-aş fi aruncat în apele fluviului. Curentul va slăbi cu siguranţă ceva mai jos, deoarece până la mare nu poate să-noate cu calul său. Dacă curentul slăbeşte, trebuie să ne apropiem înotând spre mal şi să vedem dacă nu putem da de urmele acestuia, pentru că vom găsi cu siguranţă urme acolo unde calul a ieşit din apă. Atâta timp cât malurile fluviului sunt atât de abrupte şi înalte, nu cred c-a putut părăsi fluviul.

Vorbele lui Marian îşi aveau sensul lor dar ciudat era că în loc să slăbească, curentul se înteţi pe măsură ce albia fluviului se îngusta. Aici cu siguranţă că lăncierul nu putuse părăsi fluviul. Ar fi fost oare posibil să fi înotat împreună cu calul până în apropierea golfului?

Malurile înalte se apropiau tot mai mult. Pe alocuri trebuia chiar să înotăm unul după altul şi să avem mereu în grijă ca meandrele pe care le făcea fluviul să nu ne proiecteze exact în malul stâncos.

După o ultimă cotitură înspre sud, valurile au început să staţioneze. Asta a fost salvarea noastră, altfel ne-am fi lovit cu toată puterea de

malurile fluviului.

Aşa ne-a apucat vârtejul care se crease prin schimbarea bruscă a direcţiei de scurgere a fluviului şi ne purta doar de puţin pe lângă malul primejdios.

După ce-am depăşit cotitura, am ajuns într-o porţiune atât de largă a fluviului încât făcea impresia unui lac.

Doar în stânga noastră malul se înălţa abrupt, pe când în dreapta era aproape plat şi de acesta se spărgeau valurile înspumate. Dacă lăncierul a părăsit fluviul nu putea s-o facă decât pe aici.

O apucarăm cum era şi firesc spre dreapta. Nu era însă atât de uşor să ieşi din îmbrăţişarea curentului. Pongo trebui să-mi dea o mână de ajutor, întrucât paralizia braţului stâng, muşcat de viespi îmi reveni într-o oarecare măsură. Chiar în Europa înţepăturile de viespi pot fi periculoase. Viespile din ţinuturile tropicale sunt cu mult mai mari decât suratele lor europene şi în mod corespunzător, mai primejdioase.

După ce-am ieşit din împotrivirea curentului, am dat de pământ sub picioare. Am putut păşi prin apă şi într-un timp foarte scurt am păşit pe malul uscat.

Pongo îmi cercetă mai întâi braţul. Cu ochi săi ageri, găsi repede acul viespei înfipte în antebraţul stâng şi cu ajutorul cuţitaşului meu de buzunar îl scoase afară.

Mă simţi pe dată uşurat.

— Iată aici au apărut din nou urmele, strigă colonelul cu înfrigurare. Aici lăncierul a părăsit fluviul, ce ziceţi, urmărim ce-a făcut mai departe, domnilor?

Marian urmări atent urmele potcoavelor şi zise:

— Călăreţul a luat-o spre sud. La aşa ceva nu m-aş fi aşteptat. Credeam c-a ieşit la celălalt mal şi de-acolo s-a îndreptat spre oraş. Cunoaşteţi bine fluviul până la vărsare, domnule colonel? Îl traversează vreun pod pe undeva? Sau măcar vreun vad, care să nu aibă malurile abrupte?

— Nu ştiu din păcate nimic de-aşa ceva. Pân-acum n-am avut deloc ocazia de-a călări de-a lungul fluviului până la vărsare.

— Atunci nu ne rămâne altceva de făcut decât să mergem pe urmele lăsate. Nu ne va strica dacă vom alerga vreo bucată de drum. O să ne uscăm mai repede. Ce-ţi face braţul Robert, mă întreabă Marian.

— Merge! Sunt bucuros că n-a fost decât o singură înţepătură. Prin comparaţie cu-n tigru rănit, un roi de viespi e mai periculos, aici domnul colonel are perfectă dreptate.

— Tot au fost bune viespile la ceva, glumi Marian. Ne-au scutit să deliberăm multă vreme dacă să ne azvârlim în apele fluviului sau nu. Dacă n-am fi făcut-o, n-am fi dat probabil de urmele astea.

— Totuşi nu-nţeleg de ce prezumtivul lăncier a preferat drumul ăsta, reluă cu obiectivitate colonelul Bustle. Pe calul său excelent ar fi ajuns mai repede aici dacă nu s-ar fi aruncat în apă.

— Oricum trebuia s-ajungă pe malul celălalt, după cum am şi constatat deja. Trebuia deci, orişicum să se arunce în apele fluviului. De ce a procedat aşa? Probabil că trebuia să dispară din ochii concetăţenilor săi, la o anumită depărtare de oraş, la o anumită porţiune a fluviului şi totul pentru a se potrivi cu legenda bătrânului Sikh despre lăncierul din vechime, care a ţinut piept năvalei afganilor, explică Marian.

— Eu sunt de altă părere Mariane. Procedând aşa a vrut mai întâi să atragă atenţia asupra sa. Dacă ar fi ales drumul normal şi poate fără lance, cine l-ar mai fi asociat cu călăreţul legendar?

— Admit că trebuia să aibă motive bine întemeiate pentru toată mascarada asta. Dar să mergem, cred că mai avem drum lung, ne zori acum Marian.

— Ar fi trebuit să ştim de mai înainte dacă intenţionează să sară-n apă. L-am fi putut, probabil urmări cu mai mulţi sorţi de izbândă chiar la amiază. Chiar dacă o luăm repede la picior, n-ajungem la ţintă înainte de lăsarea serii. În felul ăsta pierdem timp preţios.

— Ţi-ar fi plăcut mai de grabă să nimereşti în cuibul de viespi, dacă cumva l-ar fi stârnit chiar lăncierul înainte? zâmbi Marian.

— Dar ce este asta? strigă uimit colonelul, după ce parcurserăm o mică porţiune de drum. Se pare c-am dat din nou de fluviu.

Apăruse brusc în raza noastră vizuală a linie întunecată de pământ şi vegetaţie, tufişuri, care păreau atât de dese încât puteai presupune că-nconjurau întregul mal al fluviului.

Nisipul moale care te-mpiedeca la mers se transformă într-o porţiune de teren de stepă cu iarbă, pe care puteam înainta repede. Din ce în ce tufişurile deveniră mai vizibile, curând se putu desluşi şi firul apei.

Când am atins malul am dat de-un ieşind aidoma cu cel pe care-l părăsisem cu câtva timp în urmă. Peste tot se vedeau urmele lăncierului, care dădeau în apă.

Marian îşi duse mâna straşină la ochi şi se strădui să privească peste malul celălalt, în timp ce Pongo strigă:

— *Masser,* urmele continuă pe celălalt mal!

— Atunci trebuie s-ajungem acolo, ne urgentă Marian şi-o luă primul prin vad. Nu era adânc şi ne ajungea chiar în mijlocul fluviului până la şolduri. Curentul slăbise foarte mult, Marian continuă:

— Fluviul s-a aplatizat atât de mult, înainte de intrândul ăsta, încât socot că omul nostru pe aici a trebuit să iasă din apă. Pe malul celălalt o fi având el un drum pe care s-a grăbit în oraş.

— Păi atunci, saltul ăsta-n apele fluviului cu cal şi călăreţ să-l fi

făcut de amorul artei sau hai să-i zicem de plăcere? spuse colonelul.

— Ia uitaţi-vă aici, e priponită o barcă. Aici s-a întâlnit probabil lăncierul cu oamenii săi. Vedeţi sunt mai multe urme de oameni pe plajă, înseamnă că s-au întâlnit aici de mai multe ori. Cum putem ajunge de aici în posesia unei bărci dacă am vrea s-ajungem pe fluviu-n jos, până la mare? Dac-aş parcurge acest drum pun pariu c-aş da de oamenii cu care s-a întâlnit lăncierul nostru. Şi e foarte probabil ca ei să locuiască foarte aproape de coastă.

— Cu o barcă n-ar fi o problemă să ajungi în golful Cambay. Poate că e vorba de contrabandişti, se hazardă Bustle.

— Cu ce-ar face aceştia contrabandă aici? întreabă gânditor Marian. Nu cred! Cred mai degrabă că alte secrete se ascund aici. De ce călăreţul poartă întotdeauna lancea cu el? Poate că-n asta constă şi secretul acestuia. Explicaţia lui Marian părea logică şi el însuşi se-ntrerupse în toiul acesteia, după ce descoperi un număr de găuri în pământ.

— Ce să fie asta?

Malurile erau deja, cucerite de iarbă, astfel încât semnele se vedeau distinct.

— Aici lăncierul s-a sprijinit în lancea sa, în timp ce discuta cu oamenii săi, lămuri Marian şi chestiunea asta.

— S-ar putea să fie şi astfel, încercai şi eu o explicaţie. Poate c-a avut loc un schimb de arme (lănci). Poate că lăncierul nostru s-a întâlnit cu pasagerii bărcilor nu din motive personale. El şi-a înfipt lancea în pământ şi i-a dat-o acelora care-au adus-o.

— Nu-i rea ideea asta, admise prietenul meu. Dacă cineva trece întâmplător pe aici, ceea ce e mai greu de presupus lancea nu-i bate la ochi.

Barca apare după schimbarea lăncilor şi aduce noutăţile. Răspunsul vine-n ziua următoare în orele amiezi şi este primit atunci de către lăncier.

— Un astfel de schimb de ambasadori şi informaţii presupune cum e şi firesc ca o posibilitate, intervenţia autorităţilor, fu de părere colonelul. Poate că bătrânul Tory m-a făcut atent asupra acestei privelişti dintr-un motiv bine întemeiat. Poate că bănuieşte sau chiar are dovezi că e vorba de-o organizaţie care luptă împotriva regimului instalat de englezi. Poate ar fi mai bine dacă aş şi da dispoziţii să se instaleze aici poliţişti ca să controleze totul temeinic.

— În primul rând nu cred că oamenii respectivi se vor lăsa arestaţi, atât de uşor. Din perspectiva faptului că lucrează cu atâtea procedee, atunci când schimbă informaţiile – dacă despre asta este vorba, dar deocamdată numai bănuim, putem deduce cât de precauţi sunt. Oameni care lucrează astfel sunt foarte greu de prins şi mai greu de dovedit încă. Să presupunem că are loc cu adevărat un schimb de

informaţii, e deasemenea de presupus că aceşti oameni de-ndată ce se vor simţi în nesiguranţă îşi vor schimba locurile de întâlnire. Nu ştim dacă noi, nu suntem supravegheaţi chiar în acest moment. Dacă e vorba de mărfuri de contrabandă – deşi nu-mi pot face o idee despre ce-ar putea fi vorba – adversarii noştri nu vor fi mai puţin prevăzători. Propun să excludem deocamdată poliţia din vederile noastre şi să căutăm singuri să dăm de firul afaceri.

— Vreţi să rămâneţi aici, întreabă uimit colonelul.

— Propun mâine la amiază să revenim iarăşi să ne ascundem şi să-l observăm pe lăncier şi oamenii săi, veniţi cu barca, din ascunzătoare. Ar fi foarte bine dacă am face rost şi noi de o barcă pentru a-i putea urmări pe fluviu-n jos.

— Nu prea cred c-am putea face rost de-o barcă în oraş, zise neîncrezător colonelul. Fluviul are apele atât de iuţi că o barcă numai cu greu ar putea naviga pe porţiunea asta. Am putea merge cu maşina mea până la coastă, unde am putea închiria de-acolo o barcă şi să venim cu ea încoace.

— Asta am putea-o face şi azi, cu maşina ajungem repede pe coastă. Aproape de vărsarea fluviului în mare, este o mică aşezare şi la trei kilometri un sat de pescari. Am putea închiria de acolo o barcă şi-apoi s-o luăm paralel au plaja până la îmbucătura fluviului cu marea, propuse Bustle.

— Cred ca aşa pierdem mult timp, spuse Marian. Cred c-am putea vâsli singuri vreo douăzeci de kilometri, de-a lungul fluviului ca să ajungem aici.

— Am o idee, zise Bustle. Putem închiria o barcă pe coastă şi-apoi cu ajutorul unui camion s-o aducem încoace. Strada nu e chiar atât de departe. Dacă găsim un şampan uşor cu ajutorul lui Pongo îl putem uşor transporta de la stradă până aici. Prin asta facem economie de câteva ore şi putem să ne-ncepem cercetările de aici.

— Foarte bine, zise Marian. Să sperăm că ştiţi vreun proprietar de camion, care va fi dea cord şi să-şi ţină gura.

— O să luăm o maşină a poliţiei. Haideţi domnilor, mor de curiozitate. Cine-or putea sta îndărătul acestei poveşti misterioase! mai spuse colonelul.

Cu paşi mari colonelul o porni înainte. Era o încântare să vezi zelul acestui bătrân trubadur. Propunerea lui era bună şi promitea succesul. Cu cât barca va fi mai repede aici în posesia noastră, cu atât va fi mai bine şi ne vom putea continua cercetările mai repede.

Din păcate, am pierdut destul de mult timp înainte de-a ajunge în oraş. Fluviul cu apele lui repezi ne-a mânat considerabil de mult în josul albiei sale.

Colonelul obţinu într-adevăr un camion de-o tonă şi jumătate ce putea merge cu 70 de km pe oră. Întrucât strada era în condiţii de

întreţinere bune, am putut ajunge în satul de pescari, cunoscut de Bustle, destul de repede. Negocie el însuşi închirierea unui şampan cu cel mai vârstnic pescar din comunitate şi astfel datorită tenacităţii sale, o jumătate de oră mai târziu aveam un şampan uşor încărcat în camion.

Am pornit îndărăt şi ne-am oprit la câţiva kilometri depărtare de oraş. Am luat barca uşoară şi-am pornit-o spre pădure, Pongo păşind înainte cu cuţitul de spintecat rechini pentru a ne tăia lianele şi alte plante agăţătoare care ne-ar fi încurcat drumul.

Totuşi drumul nostru prin junglă ne-a luat tot atâta timp cât am făcut până la satul de pescari cu camionul şi îndărăt. În cele din urmă am reuşit mai ales că Pongo punând umărul ne-a uşurat mult munca.

După ce-am ajuns la fluviu mai rămăseseră încă două ore de lumină până la căderea serii. Trebuia să ne grăbim dacă voiam să mai facem cercetări în ziua aceea.

Sampanul fu pus la apă în ciuda malului abrupt şi noi am sărit deasemenea în barcă.

Pongo mână ambarcaţiunea uşoară, cu mişcări regulate şi puternice de vâsle, înainte. Adevărul este că singur curentul apei şi-ar fi fost suficient să ne-mpingă înainte. Pe alocuri acesta era chiar atât de puternic încât Pongo se străduia mai mult să frâneze cu vâsla. Priveam necontenit cele două maluri ale fluviului dar nimic nu ne bătu la ochi. Marian căzut pe gânduri, nu mai lua demult parte la discuţiile pe tot felul de teme care se purtau acum în barcă.

Deodată folosindu-se de-o pauză ce-o luarăm în discuţiile noastre, spuse:

— Nu-mi pot imagina cum ar putea oameni care vin cu bărcile, luptând împotriva curentului, să reuşească s-o facă şi s-ajungă la întâlnirea cu lăncierul, dacă n-ar folosi o barcă cu motor. Numai cu vâslele ar fi prea greu s-o facă.

— Dacă nu vin dinspre coastă, lăncierul nici n-ar trebui să-i întâlnească tocmai aici, fu de părere colonelul.

— Poate că merg pe mal şi intră-n barcă numai foarte aproape de locul de-ntâlnire, spusei eu.

— Nu-i exclus, mă sprijini Marian. Oricum ar fi, prea fac mare caz de-ntâlnirile astea, numai pentru a-şi împărtăşi nişte informaţii. Poate că e vorba de informaţii extrem de importante.

Prietenul meu făcu o pauză şi-apoi se adresă lui Pongo:

— Să coborâm aici Pongo. Poate dăm de urme care vor confirma spusele lui Robert.

Pongo reuşi să ducă barca pe mal, după ce Marian sări primul din sampan, când voi să-l urmez şi eu la rându-mi îmi strigă:

— Ai avut dreptate Robert! Se văd urme, parc-ar duce o cărăruie paralel cu fluviul, dar fireşte că nu ştim încă exact de cine e folosită.

Putem presupune însă! Uite aici urme de parcă o funie s-ar fi târât pe nisip, care arată de parc-ar fi măturat. Poate că-i funia cu care a fost tras sampanul.

— Ne găsim deci în locul de-ntâlnire al celor căutaţi, stabili Bustle.

Eu îi confirmai opinia dând din cap, în timp ce Marian arată şi alte urme vizibile de-acum.

— Da, se confirmă că şi-au târât barca, poate o folosesc doar să facă cale întoarsă, uzând de curentul fluviului. Acum cred că putem şi noi să ne urcăm în sampanul nostru şi să urmărim ruta.

Ne urcarăm în sampanul nostru şi-o pornirăm mai departe. Curentul deveni tot mai slab şi Pongo trebui să folosească vâsla tot mai mult. Noi ceilalţi eram cu ochii-n patru, întrucât aici malurile erau atât de plate încât în orice moment ne puteam trezi cu barcagiul şi ambarcaţiunea sa ascunşi pe undeva. La rândul nostru nu trebuia să ne lăsăm văzuţi sau să lăsăm urme.

Am mers însă mult şi n-am dat de nimic. Marian se uita tot mai des la ceasul lui brăţară. Mai aveam foarte puţin de beneficiat de lumina zilei, după cum ştim aici la tropice, întunericul se lasă brusc şi mai aveam un drum lung de parcurs până-n oraş.

Pongo lucra cu precizia, puterea şi regularitatea unei maşini.

Neabătut mâna barca mai departe, dar fiindcă între timp, albia râului se lăţise foarte mult, trebuia să facă adevărate curse în zig-zag pentru a verifica ambele maluri. Cu toate acestea pân-acum n-am reuşit să observăm nimic.

— Domnule Farrow, îl mai auzi spunând pe colonelul Bustle, nu cred că azi o să mai avem noroc. Poate ar fi cazul să debarcăm acum.

Câteva minute mai târziu, întunericul coborî peste tot ţinutul. Ziua se terminase.

IV
O COLONIE CIUDATĂ

— **GATA!** strigă Marian fără chef. N-are nici un rost să mai continuăm. Pe întuneric nu vom mai putea distinge urmele.

Să tragem barca pe uscat s-o ascundem cât mai bine şi apoi să mergem acasă. Mâine vom veni cu maşina şi vom continua să cercetăm în josul fluviului. Acum nu ne rămâne decât să ne gândim la cina care ne aşteaptă.

— Chiar că nu ne mai rămâne altceva de făcut, îl asigură Bustle. Păcat, eram în forma cea mai bună de înaintare, acum trebuie să ne-ntrerupem munca care decurgea atât de bine.

— *Masser,* foc înaintea noastră, ne preveni liniştit Pongo.

Cuvintele uriaşului negru ne electrizară. Un foc în regiunea asta pustie era oricum remarcabil. Ne ridicarăm de pe locurile noastre şi ne

dădurăm osteneala să spionăm în direcţia arătată de Pongo.

Câteva puncte luminoase licăreau la o oarecare depărtare. Ar fi putut fi făclii sau focuri de lagăr.

— Ştiţi că s-ar afla vreun sat în regiunea asta, îl întreabă Marian pe colonel.

Bustle clătină din cap.

— Nu, dar fireşte nu mi-am bătut capul prea mult cu asta. Să mergem pân-acolo?!

— Bine-nţeles, căzu imediat de acord Marian. Trebuie să stabilim neapărat ce rost au focurile alea, poate c-o să dăm de cei căutaţi în ultimul moment. Înainte Pongo! Condu barca foarte încet până-n apropierea locului de unde se văd focurile. Poate c-ar fi bine să fim pregătiţi sufleteşte să dăm şi-o luptă, deşi nu prea cred că vom reuşi să jucăm rolul unor călători inofensivi.

Pongo se puse din nou vârtos pe vâslit. Sampanul uşor părea că zbura pe valuri, dar atât de uşor încât stropi de apă care cădeau din valuri, provocaţi de lupta cu valurile, îi mai simţeam din când în când, altfel nu se-auzea nimic.

Emoţia care ne cuprinse era de înţeles. Ce vom descoperi acolo? Punctele deveniseră tot mai mari şi în curând, în lumina tremurătoare a flăcărilor, puturăm vedea că era vorba de un foc de lagăr. Întrucât erau mai multe puncte luminoase probabil că erau adunaţi un număr mare de oameni acolo.

Din obişnuinţă, mi-am slăbit strânsoarea pistoalelor la cingătoare. Să fi gata înseamnă totul, era deviza lui Goethe, deşi el nu s-a gândit nici o clipă la aventurile pe care de câteva luni le trăim în India.

Eram numai patru oameni şi dacă se ajungea la o luptă, atunci era important ca armele noastre să facă diferenţa. Când mai aveam doar o sută de metri până la focuri, colonelul ne şopti:

— Pare să fie un sat întreg, acolo, deşi pân-acum n-am auzit de ei. Chiar dacă nu mi-am bătut capul cu asta ar fi trebuit să ştiu, dacă nu cumva….

Bustle tăcu brusc, în mijlocul frazei, întrucât aproape de noi, pe malul stâng al fluviului, auzeam deodată strigăte şi chemări înăbuşite. Zgomotele se asemuiau cu cele scoase de-o pasăre de noapte, dar aveau o tonalitate încât colonelul ne spuse după câteva secunde:

— Nu-i vorba de nici o pasăre, domnilor! Marian îi răspunse la fel de încet, pe când sampanul nostru mergea mai departe.

— E vorba de-o santinelă, care a înştiinţat probabil satul că pe-aici a trecut un canu. Vedeţi, focurile au fost înăbuşite cu bucăţi de iarbă, probabil.

— Asta nu-mi miroase a bine, şopti Bustle.

— Şi cei de făcut? întrebai eu.

Numai Pongo rămase pe mai departe tăcut şi-şi mâna

ambarcaţiunea.

— Debarcăm aici şi mergem spre sat, în mod paşnic, se hotărî subit Marian. Locuitori, ne vor aştepta cu siguranţă la mal sau undeva în apropiere.

Uriaşul negru cârmi mica ambarcaţiune cu câteva lovituri de vâslă şi-apoi o îndreptă spre malul stâng. Când barca atinse suprafaţa aproape plată a malului, Marian sări primul din barcă, îl urmă colonelul şi apoi eu. De data asta am renunţat să mai urmăm regula ca eu să închei grupa, întrucât în urma mea a rămas Pongo, care-şi mai făcu de lucru cu sampanul. El trebuia deci să urmeze cu Maha, care stătea ghemuit lângă el.

Nu m-am mai întors după el, întrucât trebuia să-l urmez îndeaproape pe colonel, care mergea chiar în spatele lui Marian. Prietenul meu va alege precis un drum neprimejdios care ne va duce-n spre sat. Ne puteam baza pe el, ca să evite zgomotele de prisos, crengi uscate pietrele mari şi alte piedici, pe care va şti el să le îndepărteze.

De-abia am mers vreo douăzeci de paşi îndărătul colonelului când a trebuit să mă opresc înspăimântat locului. Îndărătul nostru din nou răsunau din nou ţipetele misterioase ale aşa zisei păsări.

Dacă debarcarea noastră a fost observată, atunci santinelele au dat alarma în tot satul şi prin urmare erau preveniţi. Acum se punea problema cum ne vor întâmpina, prieteneşte, sau altfel.

Mă gândeam că s-a oprit Marian, dar înaintea mea, nu-l mai văzui deloc pe colonel. Dispăruse. Prin urmare primii doi camarazi şi-au continuat drumul chiar pe întuneric, fiindcă între timp se înnoptase.

M-am întors în spate, dar ciudat nu l-am putut vedea nici pe Pongo, care-l purta de zgardă pe Maha. Pe ghepardul nostru ar fi trebuit să-l văd chiar în întuneric, întrucât ochii luminoşi ai animalului erau pentru mine un indiciu sigur.

Câteva secunde m-am gândit dacă să-l aştept aici pe credinciosul uriaş. M-am gândit că poate era ocupat s-ascundă cât mai bine sampanul în vreun colţ întunecat.

Sau poate că avea de gând să neutralizeze sentinela, reducând-o la tăcere, în caz că ar fi dovedit vreo atitudine duşmănoasă. M-am grăbit deci, cât am putut pentru ca să-i ajung pe primi doi camarazi.

De sat nu puteam fi prea departe. Acesta era înconjurat de o aglomeraţie de tufişuri dese şi după câţiva paşi mi s-a părut că-n faţa mea stă un copac uriaş, aşa era, sătenii îşi aşezaseră satul la adăpostul coroanelor unor arbori uriaşi, în scopul ca aceştia să-i protejeze de căldură.

Mi-am continuat drumul bâjbâind printre două trunchiuri de copaci groase, sperând să dau de Marian şi de colonel. Mi-am grăbit cum am putut paşii, ţinând cont de întuneric şi toate celelalte, întrucât voiam neapărat să-mi ajung camarazii. Înainte ca aceştia să ajungă în sat. De

aceea nu prea mai eram atent ce se-ntâmplă în jurul meu, ceea ce era să mă coste mult. O pătură sau un sac îmi fu aruncat peste cap şi-n momentul următor pumni şi mâini puternice mă înşfăcară. Ar fi fost inutil să mai opun rezistenţă.

Pătura care-mi acoperea braţele până la şold îmi zădărnicea orice mişcare.

În jurul corpului, m-am trezit deodată că mi-au fost petrecute fâşii puternice, care m-au imobilizat cu totul. Am mai primit şi-o lovitură, care aproape m-a dat de-a berbeleacul.

Apoi şi picioarele mele au fost legate. Oameni se pricepeau la aşa ceva. Deocamdată eram lipsit de apărare.

Când adversarii invizibili, care-au năvălit asupra-mi s-au ridicat de jos pentru a mă căra mai departe, m-am gândit la Pongo. Oare să fi căzut şi bunul uriaş în mâinile acestor oameni? Să fi suferit aceiaşi soartă Marian şi colonelul Bustle? Pongo, eram sigur, ca fost apărat de către Maha, ghepardul care nu putea fi stânjenit de întuneric.

Mă gândeam să ţip sau nu după ajutor. În ciuda sacului pe care mi-l trăseseră pe cap, aş fi putut fi auzit, dacă camarazii mei s-ar fi găsit în apropiere. Ar fi înţeles c-am fost atacat, învins şi legat.

Apoi m-am gândit că n-avea nici un rost, poate că şi ceilalţi au suferit acelaşi tratament şi n-au strigat nici ei după ajutor. M-am simţit apucat din nou şi ridicat în picioare. Deodată se făcu lumină în faţa mea. Unul din agresori îmi desfăcu sacul cu-n cuţit şi-mi făcu o spărtură pentru vedere.

M-am uitat în jur. Stăteam în apropierea unui foc de lagăr, din care o parte fusese înăbuşit cu ajutorul unor bucăţi de iarbă săpate cu hârleţul, încât lumina cădea, numai lateral şi asta în direcţia fluviului.

Lângă mine se aflau colonelul şi Marian, care păreau să fi fost făcuţi prizonieri cam de aceiaşi manieră ca şi mine. Şi ei aveau trase peste feţe saci asemănători, tăiaţi în dreptul ochilor, pentru a putea vedea.

În faţa noastră stătea un indian bătrân, a cărui ochi negri luceau ciudat în lumina flăcărilor.

— Am căzut în cursă? murmură colonelul ca pentru sine. Se-ntoarse spre indian şi-l întreabă c-o voce aspră.

— Ce înseamnă asta şi de ce aţi tăbărât pe noi şi ne-aţi legat? Vreau să fim puşi imediat în libertate. Sunt colonelul Bustle din Palitana!

— Ştiu domnule colonel, spuse liniştit bătrânul indian. Când aţi venit spre noi, nu ştiam cu cine aveam de-a face. Am fost siliţi să vă luăm prizonieri. Îmi pare rău domnule colonel că vă aflaţi printre aceştia. Nu ştiu nici eu cum e mai bine să procedez. Misiunea noastră, care ne-a împins spre singurătate şi izolare, încă nu e înfăptuită. Acum însă, prin prezenţa dvs. şi a însoţitorilor, locul nostru de refugiu e

primejduit. Socot că trebuie să rămâneţi aici până la îndeplinirea misiunii.

— Ca prizonieri? strigă consternat Bustle. Asta-i culmea! Daţi-mi drumul imediat! În acest caz nu voi întreprinde nimic în ce vă priveşte, oricum mă mai gândesc.

Îmi impuse de-ndată atitudinea energică a bătrânului militar care, cerea respect şi profera ameninţări, pe care nu le putea duce la-ndeplinire, decât dacă era eliberat. Prea diplomatică nu era comportarea asta, e drept şi-n acest caz nu se asemăna deloc cu compatrioţii săi englezi, care oricând erau predispuşi la negocieri.

Atitudinea lui impunătoare, semăna mai degrabă cu a acea a burilor.

— *Sahib* colonel, continuă calm indianul, prin ameninţări nu ne veţi putea abate de la ţelul nostru, pe care fireşte că nu vi-l vom putea spune. În patru sau cinci zile, sarcina noastră va fi dusă la bun sfârşit după care veţi fi liberi. Vă promit că nimeni nu se atinge de un fir de păr al dumneavoastră. Sunteţi mulţumit cu atâta? Dacă aţi fi vorbit altfel, poate am fi găsit o cale de rezolvare, acum din păcate, trebuie să rămână aşa, după cum v-am anunţat.

Strigă câteva cuvinte în dialect indian, deşi până acum vorbise o engleză impecabilă. Imediat furăm din nou înhăţaţi de indieni şi ridicaţi în picioare. Protestele colonelului se loviră parcă de un zid. Am fost duşi într-o colibă şi legaţi de nişte pari, astfel încât să nu putem să ne rostogolim ca să ne eliberăm.

Indienii nu scoaseră nici un cuvânt. În colibă ardea o mică făclie, care lumina cât de cât. Doi indieni se postară de paznici la intrarea în colibă, ceilalţi ieşiră afară.

Cei doi paznici nu dădură nici o atenţie înjurăturilor pline de năduf ale colonelului.

— N-are nici un rost să ne enervăm degeaba, zise Marian în cele din urmă. Am ajuns din vina noastră în această situaţie neplăcută, dar poate că rezolvarea misterului e mai aproape decât pare. Trebuie să fim prudenţi cu privire la ce vom vorbi, poate că cei doi paznici cunosc engleza.

Ultimele două propoziţii le rosti în şoaptă. Chipurile celor doi indieni rămaseră nepăsătoare, dar colonelul îşi coborî de-ndată vocea, în timp ce spuse:

— Păcat nici măcar nu putem atunci să vorbim.

Din nou îmi veni în minte Pongo. Aşadar s-a putut face nevăzut şi-a scăpat atacului indienilor. Eram sigur că va încerca să ne elibereze.

Fără nici un zgomot intrară doi indieni, purtând castronaşe cu mâncare, furăm hrăniţi ca nişte copii neajutoraţi! Am mâncat orez cu curry ca şi garnitură şi cocs, care era mâncarea naţională indiană. Asupra calităţii bucatelor n-aveam a ne plânge. După ce-am terminat

cu masa, cei ce-au adus mâncarea împreună cu unul din paznici părăsiră încăperea, vreau să zic coliba. Al doilea însă nu-şi părăsi postul. Acum colonelul era chiar mulţumit. Chiar ne zise râzând:

— N-a fost o idee rea a bătrânului indian, că ne-a aduc ceva de mâncare şi de băut. Dac-aş şti că locuitorii satului nu plănuiesc nimic ilegal poate c-am putea ajunge la o înţelegere.

Marian continuă să reflecteze. Colonelul continuă după un timp.

— Ne aflăm într-o situaţie neplăcută. Ascultaţi-mă, puţină germană ştiu şi eu, chiar dacă cu greşeli. Aşa că vă rog să nu râdeţi de mine, dac-o să le fac. Să sperăm că paznicii nu ştiu nemţeşte.

Ultima frază o rostise colonelul în germană. M-am uitat anume la fizionomia paznicului. Am văzut clar c-a rămas surprins la auzul cuvintelor rostite de colonel în altă limbă.

— Nu ştie nemţeşte, am spus încet, am citit asta pe chipul lui. Spune repede ce ai de spus domnule colonel, până nu vine alt indian care poate că chiar înţelege germana.

De-abia am terminat la rându-mi fraza, când paznicul scoase strigătul acela ciudat pe care l-am auzit înainte de-a cădea prizonieri. El trebuia să fi dat semnalul locuitorilor satului.

— Am recunoscut pe omul care ne păzeşte acum, spuse repede Bustle. A fost condamnat înainte c-o jumătate de an la o pedeapsă lungă privativă de libertate întrucât s-a împotrivit stăpânirii britanice. Am găsit manifeste duşmănoase în casa lui şi asta l-a-nfundat, întrucât continua să nege participarea lui la un complot antiguvernamental. Bătrânul Tory ne-a făcut atent asupra lui.

— Atunci probabil c-a evadat din închisoare, continuă Marian. Prin urmare avem de-a face c-o organizaţie antiguvernamentală. Va trebui să ne eliberăm. Dar tăcere!

Al doilea paznic îşi făcu intrarea în colibă şi după el un tânăr indian, care făcea o impresie destul de inteligentă, cu figura lui.

Când îl văzu pe colonel, acesta strigă mirat:

— Ramsa, tu eşti, dar asta-i nebunie! Cum ai evadat?

— Domnule colonel, eu am fost nevinovat, spuse tânărul indian făcând o plecăciune în faţa colonelului. El vorbea curent germana şi fusese trimis pentru a asista la convorbirea noastră. Colonelul Bustle trecu pe limba maternă.

— Toţi sunteţi aici, evadaţi din închisoare?

— Da, *Sahib,* toţi suntem evadaţi şi asta pentru că am fost nevinovaţi. Cu noi au plecat toţi fraţii şi alte rude în recluziune.

— Şi acum căutaţi cu toţi să răsturnaţi guvernul britanic, râse cu amărăciune colonelul. Nu va fi atât de uşor Ramsa, să nu vă amăgiţi numai. Veţi reuşi poate să produceţi vreo baie de sânge. Dar nu mai mult de atâta. Puterea Angliei nu este de doborât!

— *Sahib* colonel, noi avem alte planuri, spuse tânărul indian în

engleză. Aproape c-am ajuns la ţintă. După aceea vom fi liberi.

— Puterea o vreţi! mormăi Bustle. Eu vă spun că-i o prostie, ce părere aveţi domnilor?

— Depinde ce intenţionează să facă indienii, spuse Marian. Poate că nu-i neapărat vorba de-o eliberare de sub stăpânirea engleză. Fugarii evadaţi pot urmări cu totul alt ţel. Dar despre asta mi-ar plăcea să discut mai degrabă cu bătrânul conducător.

— El este tatăl meu, zise Ramsa. O să-i transmit dorinţa dumneavoastră. Dar pentru azi e prea târziu, va trebui s-o amânaţi pe mâine.

— Frumos, atunci va trebui să rămânem o noapte aici, spuse resemnat Marian. Cred că ştiu ce intenţionează aceşti oameni. Dar vom vorbi despre asta mâine. Noapte bună, domnule colonel. Noapte bună Robert. Sunt tare obosit!

Marian se strânse cât mai comod lângă par şi se lăsă în jos, atât cât îi permiteau legăturile. Ştiam prea bine că nu se gândea deloc la somn, dar îi urmai exemplul şi spusei căscând lui Bustle:

— Prietenul meu are dreptate! Să dormim mai bine! Mâine vom fi eliberaţi dacă vom vorbi raţional cu bătrânul conducător al indienilor.

Trebuia să-mi reţin râsul, în timp ce mă lăsai în jos auzind vorbele mânioase şi furioase ale colonelului, care evident nu pricepuse comportamentul nostru.

În cele din urmă se linişti şi el. Poate că tot a înţeles ceva până la urmă.

Paznicii au mai adus două făclii în colibă, pe care le fixară de pari. M-am aşezat astfel încât faţa-mi era în umbră. Astfel puteam îndrăzni din timp în timp să privesc printre gene, cu ochi mijiţi, să văd cu ce se-ndeletnicesc paznici.

Ramsa părăsi din nou coliba şi-o fi dat seama că-n prezenţa lui nu ne ardea de vorbă. Unul din cei doi paznici se apropie de noi, după un timp, se aplecă şi privi chipurile noastre. Mi-am închis repede ochii şi-am început să răsuflu adânc şi regulat. Paznicul îşi reluă în cele din urmă locul. Chiar şi colonelul care păru să ne fi înţeles stratagema trase câteva sforăituri. După ce mi-am întredeschis ochi din nou, după puţin timp am văzut cum cei doi paznici şuşoteau plini de însufleţire între ei. Se vor fi convins probabil între timp că noi dormeam duşi. M-am uitat spre Marian, care zăcea în dreapta mea, întors cu spatele. Făcea acum cu braţele semne abia perceptibile. La-nceput am crezut că lumina faclelor îmi joacă o festă dar apoi m-am convins că nu m-am înşelat.

Camaradul meu încerca fără îndoială să se elibereze. Oamenii care ne legaseră, ne-au lăsat armele şi cuţitul la brâu. Braţele ne erau legate strâns pe lângă corp, dar poate că era totuşi posibil să tragem cuţitul şi să sfâşiem păturile, pentru a ajunge la legăturile din piele cu

care eram legaţi. Mă gândeam tocmai să-i urmez exemplul lui Marian când mi-a dat prin cap că poziţia mea era cea mai defavorabilă. Tocmai asupra mea cădeau mai întâi privirile paznicului. Renunţai la intenţie şi-mi continuai somnul, respirând cât mai adânc şi regulat posibil. În realitate urmăream încercările disperate ale lui Marian. Va reuşi el oare să se elibereze fără ajutor din afară?

V
O REZOLVARE NEAŞTEPTATĂ

DUPĂ O JUMĂTATE DE ORĂ colonelul părea să fi adormit de-adevăratelea.

Sforăiturile sale, îmi păreau prea naturale, ca să fie numai teatru. Marian continua prevăzător să-ncerce să se elibereze.

Cei doi paznici se rezemau nemişcaţi de stâlpii uşi. Deodată se-ndreptară de spate şi-şi întoarseră capetele spre intrare. Venea oare cineva?

Poate că se apropia Pongo, să ne elibereze? Poate c-a făcut vreo mişcare nesocotită, pe care paznicii vor fi auzit-o?

Ambii paznici îşi traseră pumnalele din brâu şi luară o poziţie de aşteptare. Mă gândeam dacă să-i dau sau nu un semnal de avertisment, după mine nu putea fi decât Pongo care se târa încoace spre colibă.

Dar se întâmplă ceva ce n-am prevăzut şi la care nu m-aş fi aşteptat. Cu iuţeala fulgerului Marian se ridică-n picioare, făcu câteva mişcări puternice, cuţitul său străpunse sacul în care era vârât şi-şi tăie la repezeală legăturile din piele, care-i încolăceau braţele şi… se eliberează.

Cei doi paznici trebuie să fi auzit mişcările făcute de Marian, se-ntoarseră pe călcâie îşi ridicară pumnalele şi dădură să se năpustească asupra lui. În cele din urmă îşi frânară avântul, contra prietenului meu când acesta scoase ambele pistoale de la brâu.

— Rămâneţi liniştiţi, nu mă obligaţi să trag!

Cei doi indieni nu mai îndrăzniră nici o mişcare, singura lor speranţă era să strige după ajutor, dar Marian le poruncise să n-o facă. În cele din urmă părură hotărâţi ca-n ciuda avertismentului lui Marian să dea semnalele cuvenite de alarmă din fluierele lor. Dar… chiar atunci trăsăturile lor parcă se-mpietriră şi se prăbuşiră de parc-ar fi fost doborâţi de fulger. Ce se-ntâmplase?

Pongo stătea acum chiar lipit de ei. C-o mişcare dibace îi apucase şi le apăsase puţin gâtlejurile, până leşinară.

Nu lăsă însă trupurile lor să cadă cu zgomot la podea, ci le aşează cu grijă. Lângă uriaşul negru care ne privea bucuros apăru şi Maha acum. Acum trebuia să părăsim satul cât mai repede cu putinţă.

Marian mă eliberă pe mine, în vreme ce Pongo făcu acelaşi lucru cu colonelul, care mărturisi mai târziu că într-adevăr adormise.

Sub conducerea lui Pongo ne strecurarăm din colibă. Paznicii ştiam prea bine că vor rămâne pentru un timp ameţiţi. Deocamdată nu era pericol să alarmeze satul.

Afară era întuneric beznă. Toate focurile din sat se stinseseră.

Pongo ne conduse cu siguranţă printre colibe. Pentru a nu ne pierde ne ţineam de mână. M-am mirat cu câtă îndemânare ne-a condus Pongo printre colibe, după ce-am lăsat în urmă satul. De-abia în pădure Marian îl întreabă:

— Cum de-ai reuşit Pongo să nu fi luat prizonier?

— Fost foarte uşor, spuse acesta calm. Când Pongo auzit strigăte aşteaptă. Oameni aleargă pe lângă el. Pongo se ia după ei, vede cum *masser* târâţi în colibă, aşteaptă până întuneric, atunci vrea elibereze *Masser.*

Uriaşul găsea totul de la sine înţeles. În clipa aceea luna ieşi după un nor gros şi îmbrăţişează toată valea fluviului cu razele sale palide. Trebuia să ne grăbim altfel, am fi putut fi descoperiţi dacă indienii aveau postată vreo santinelă pe aici.

Pongo face nişte paşi atât de mari, încât de abia ne puteam ţine după el. Ce trebuia să facem acum? Să ne folosim de şampan pentru a parcurge drumul îndărăt? Voiam să mă sfătuiesc cu Marian când Pongo o coti brusc în regiunea porţiuni de junglă, care se găsea-n dreapta fluviului.

— Pongo, unde-i barca noastră, strigai eu încet.

— Indieni luat barca, răspunse uriaşul.

— Atunci avem de făcut un marş zdravăn, şopti Bustle. Mai bine am fi dormit la indieni şi să pornim de-abia dimineaţa.

— În cel mult patru ore vom fi ajuns în oraş, îl consolă Marian. Noaptea este răcoroasă, n-o să fie cine ştie ce.

Am avut nevoie de-o oră întreagă ca să ieşim din zona de junglă care părea că se-ntinde de-a lungul întregii văi a fluviului. O altă jumătate de oră ne-a mai trebuit ca să străbatem prin jungla aceea deasă. Abia pe urmă am dat de şoseaua care ducea la Palitana. Un marş de încă două ore şi jumătate şi ne va fi suficient să ajungem la casa colonelului.

După ce ma ajuns în bungalow-ul acestuia, eram într-adevăr atât de obosiţi încât n-am mai avut chef să mai discutăm asupra evenimentelor care s-au derulat. Ne-am dus cât mai repede în camerele noastre şi ne-am băgat în pat.

*

*   *

Soarele era sus pe cer când m-am trezit. După ce am făcut un duş rece, m-am îmbrăcat repede, temându-mă c-am pierdut dejunul.

Dar când am intrat în sala mare, care servea de sufragerie tocmai atunci camarazii mei se aşezau la masă. Cafeaua fierbinte şi chiflele miroseau foarte apetisant.

— Ce-i de făcut acum, întreabă colonelul cu laconismul său militar.

— Am putea alarma poliţia şi să punem să-i aresteze pe locuitorii satului, spuse Marian. Cred încă că fuga noastră va face însă să se precipite lucrurile, tatăl lui Ramsa spunea doar că mai avea nevoie de patru, cinci zile până când îşi vor fi îndeplini misiunea. Acum totul va merge mai repede, deoarece vor juca totul pe-o carte. Astfel că nu va mai trebui să ne batem capul cu locuitorii satului, evenimentele ne vor arăta cum se vor desfăşura lucrurile.

— Oricum o răscoală înarmată va trebui să-mpiedecăm, strigă colonelul. Dacă cineva aprinde incendiul nu se ştie cât va mistui, până s-o stinge.

— Nu cred că fugarii aceia vor încerca o răzmeriţă, spuse foarte serios Marian. Ba sunt dimpotrivă convins că nu vor decât linişte şi pace. Nu m-am înşelat în aşteptările mele domnule colonel. Propun ca azi la amiază să-l prindem pe lăncier în clipa când îşi schimbă lancea. Aşa cum bănuim. În acest fel ajungem mai repede la rezolvarea problemei.

— Tare mult aş vrea să te cred domnule Farrow, mai spuse Bustle, dar după ce-am auzit, am văzut şi am pătimit chiar, asupra-mi apasă o mare şi grea răspundere. Dacă cumva totuşi se pregăteşte o răscoală, care ar putea cuprinde toată ţara, aş pute-o împiedeca, numai dacă aş înştiinţa acum autorităţile.

— Aş vrea să vă pot prelua eu toate responsabilităţile domnule colonel, încearcă să argumenteze Marian. Dacă cu adevărat se pregăteşte o răscoală generală, prin contramăsurile pe care le vom lua împotriva indienilor, o vom provoca încă şi mai mult. Puteţi să recomandaţi intenţia poliţiei, vă spun dinainte, că funcţionarul poliţiei nu va mai apuca să intervină. Lăncierul ne va da cu siguranţă toate lămuririle necesare. În orice caz trebuie ca până mâine la amiază să păstrăm discreţia absolută în această privinţă.

— Hm, să zicem că sunt de acord, spuse încă şovăind Bustle.

Dacă îţi iei dumneata răspunderea, fie, voi recomanda totuşi poliţiei să fie în stare de alarmă. Când vrei s-o pornim?

— Curând domnule colonel. Poate va trebui să stăm cam mult la pândă. Presupun că următoarea informaţie va fi un avertisment în legătură cu noi. Dacă apare călăreţul, trebuie să-l aducem neapărat în puterea noastră.

*

* *

Câteva ore mai târziu ne aflam postaţi la locul de pândă, unde bănuiam că va avea loc schimbul lăncilor. Ne-am postat îndărătul

unor tufişuri dese care înconjurau tot malul fluviului. Înaintea noastră se vedea o lance înfiptă în nisip. Aveam de gând s-o cercetăm, îndată ce l-am fi adus pe lăncier în puterea noastră.

Răbdarea noastră fu pusă la grea încercare. Timpul se scurgea foarte încet. Se făcea tot mai cald, dar călăreţul nostru nu apărea deloc.

Să se fi înşelat Marian? Să fi izbucnit în oraş vreo răzmeriţă sângeroasă? Colonelul îndeosebi era foarte agitat. Nu-şi putea însă arăta starea de spirit şi trebuia să se comporte foarte calm şi plin de răbdare. Aici printre crengile tufişurilor domnea o temperatură ca-ntr-un cuptor. Nu puteam nici măcar să-mi şterg sudoarea de pe frunte, orice mişcare am fi făcut, putea să ducă la un fâşâit de crengi, la o trosnitură oarecare, care ne-ar fi trădat colonelul Bustle gemu încetişor. Răbdarea acestuia ajunse la capăt. Brusc Pongo, scoase un fluierat uşor. El trebuia să fi auzit ceva, care să-i fi dat de gândit.

Am încremenit în poziţiile noastre. Au mai trecut câteva secunde, care ni se păru ca la ore întregi am auzit un plescăit în fluviu, care păru să-ntreacă zgomotul valurilor.

O umbră păru să cadă de sus asupra nisipului fin şi alb. Venea către mal. Acum era acum!

Răsună tropăit de copite. Pongo o zbughi din ascunziş urmat de Marian. Colonelul şi cu mine încă nu ne-am prins că deja venise momentul. Pongo însă se şi ridicase ca o statuie din pământ înaintea calului călăreţului. Cu mâna dreaptă, apucă dârlogii calului în timp ce cu stânga înşfăcă lancea. O smucitură şi călăreţul căzu din şea. Noi ne-am tras de-ndată pistoalele.

Nu mai era necesar, când se ridică, vălul de pe capul călăreţului căzu.

— Nogo, tu eşti, strigă înmărmurit colonelul. Apoi întorcându-se înspre noi, continuă:

— Este bătrânul Sikh, despre care v-am vorbit. Nu m-am aşteptat, drept să spun la aşa ceva! Să faci parte din tabăra adversă!

— Nu facem parte din nici o tabără adversă, domnule colonel, spuse bătrânul foarte serios. Ba mai mult, am cruţat oraşul de câteva ori de aşa ceva. Acum trebuie să ne grăbim până nu e prea târziu. Dar lancea trebuie s-o capăt cu orice preţ şi arară-n spre lance, care rămase încă înfiptă în nisip.

— Opreşte-te! Lancea trebuie s-o cercetăm noi mai întâi. Marian trase deja lancea din iarbă, o privi puţin şi-i deşurubă vârful, de unde scoase un mic petec de hârtie în scobitură, pe care-l desfăcu şi-l parcurse.

— Nu-i decât o relatare a prizonieratului nostru şi-a evadării care a urmat, precum şi-un avertisment că „Făptaşul" va fi dovedit în curând. Să vedem ce se află-n cealaltă lance.

După ce Marian luă lancea adusă de bătrânul Sikh o supuse aceluiaşi procedeu şi-i luă documentul, după ce-l citi repede, strigă mirat spre colonel:

— Domnule colonel, cunoaşteţi pe cineva cu numele de Raha?

— Da, urmaşul spiţei princiare, spuse colonelul grăbit. Acesta e cu siguranţă fidel regimului.

— Repede înapoi în oraş! strigă Marian. Să-i căutăm pe bătrânul Tory. Bine că automobilul nostru mai e parcat în stradă. Noga poate să-şi vadă de drum! E grabă mare, Noga! Înainte ca colonelul Bustle să ajungă să poată spune ceva, bătrânul Sikh sări-n şa şi-o porni în galop spre fluviu. Marian o porni-n goană spre pădure, în timp ce noi începurăm să-i urmăm pilda, fără a avea răgazul să-i punem vreo întrebare. De-abia după ce-am ajuns la şosea şi-am sărit în maşină Bustle spuse gâfâind:

— Domnule Farrow! Ce se-ntâmplă aici? De ce i-aţi dat drumul lui Noga? Şi ce-i cu Raga?

— Bătrânul Tory, care potrivit aparenţelor este atât de fidel regimului şi stăpânirii engleze, joacă un rol dublu, îl lămuri pe scurt Marian. A zugrăvit în negru şi-a blamat compatrioţi care erau într-adevăr fideli regimului, iar Raha, era omul din umbră. El era în strânsă legătură cu indieni evadaţi, care au fost cu toţii condamnaţi pe nedrept. Cel ce mijlocea aducerea informaţiilor era Noga, lăncierul. Acum au apărut dovezi irefutabile în mâna lui Raha împotriva lui Tory. Raha scrie că vor urma de îndată evenimente iniţiate de Tory.

Maşina ne duse-n mare viteză în oraş. De-abia am ajuns în primele străzi c-am şi văzut cum mulţimea e cuprinsă de nelinişte. Mulţi indieni coloraţi erau deja în stradă, dar nu se îndreptau spre interiorul oraşului ci undeva spre nord.

— Unde locuieşte Tory, în întreabă Marian pe colonel.

— La marginea oraşului, veni răspunsul.

— Mai repede, mai repede, îl zori Marian, trebuie să ne grăbim altfel, pentru Raha va fi prea târziu. Şoferul nostru nu putea însă accelera mai mult, întrucât străzile se umpleau tot mai mult de oameni. Indieni erau tot mai agitaţi. În curând deveniră ameninţători.

Calmi de nezdruncinat, ca şi stâncile sub furia apelor, stăteau cei câţiva poliţişti britanici, în mijlocul mulţimii agitate, supraveghind atent în jur.

Eram convins că şi-ar fi pus bastoanele în funcţiune de-ndată ce-ar zări vreun agitator în mulţime.

Se trudeau să facă mereu loc pentru bunul mers al maşini noastre, care în ciuda acestui lucru înainta, destul de-ncet. Nerăbdarea lui Marian creştea, iar colonelul devenea tot mai nervos. Numai Pongo era liniştea-ntruchipată.

Eu încă nu eram pe deplin lămurit cu tabloul zugrăvit de Marian şi

cred că şi cu Bustle se petrecea acelaşi lucru.

Bătrânul Tory pe care-l credea pe deplin fidel regimului şi care-l puse pe urmele lăncierului era bănuit acum de Marian că face un joc dublu. Apoi mai era prinţul Ruha care era de asemenea fidel regimului şi care adunase dovezi împotriva lui Tory. Deci era vorba de ura indienilor împotriva englezilor şi-acum se vedea cine era împotriva acestora şi cine nu.

Maşina noastră abia mergea la pas, aşa de multă lume indigenă se adunase pe străzi. Spre uimirea mea la claxoanele disperate pe care le făcea şoferul nostru, i se făcea totuşi loc. Poate din cauza celor trei sahibi din maşină, care impuneau respect, deci situaţia nu era aşa de deznădăjduită. În timpul mersului, nu puteam să nu mă gândesc la satul de indieni, constituit aproape în exclusivitate din evadaţi care fuseseră condamnaţi pe baza activităţilor lor antistatale împotriva regimului impus de englezi şi care pretindeau nevinovăţia.

Câţiva din ei au fosta acuzaţi de Tory! Să se fi înşelat autorităţile? În mâinile denunţătorilor s-a găsit material de propagandă, ceea ce i-a înfundat. Părea să fi nimerit într-un cuib de viespi, nimic nu era clar, oricum chestiunile politice nu le agream. Pe cine să crezi şi pe cine nu? În India se putea uşor ajunge la o baie de sânge groaznică, trebuia să te gândeşti la marea răscoală a Sepoilor. Cel mai mult vor avea de suferit femeile şi copii. Răscoala de sub conducerea lui Nena Sahib a demonstrat cât de multe grozăvii se pot face când un popor se ridică împotriva stăpânirii străine.

— N-are nici un sens de-acum, zise Marian. Domnule colonel, roagă-l, te rog, pe poliţistul ăla înalt de colo să ne croiască drum. Să coborâm şi să mergem pe jos ultimii metri. Vom ajunge oricum mai repede decât cu maşina. La un fluierat al colonelului poliţistul îşi făcu loc prin mulţime.

— Am coborât. Poliţistul şi cu Pongo au început să ne croiască drum.

Cu automobilul n-am mai fi reuşit, dar celor doi uriaşi mulţimea le făcu loc.

Se auziră deodată împuşcături. Cuprinsă de panică mulţimea se dădu înapoi.

Am fi fost luaţi de curent dacă poliţistul şi cu Pongo n-ar fi stat ca nişte bastioane în cale fluxului uman. După ce-a trecut primul val uman, am putut s-o luăm zdravăn înainte şi nu după mult timp ne-am trezit în faţa unei case, care era înconjurată de poliţişti britanici. Un tânăr ofiţer apăru în faţa noastră, strigând:

— Domnule colonel, Tory s-a baricadat în casa lui. Are cam zece discipoli cu el care trag, asigurându-i acoperirea. Vreţi să preluaţi comanda?

— Nu! strigă Bustle. Asta o va face domnul Farrow. Vă rog

domnule Farrow! mai zise el indicând cu mâna spre camaradul meu.

Marian privi puţin casa, dar foarte concentrat, după care zise, întorcându-se spre ofiţer:

— Domnule locotenent, trageţi asupra ferestrelor până când noi pătrundem în casă. Ne vom croi drum pe la ultima fereastră din stânga. Înainte Robert şi Pongo! Să tragem în cadrul ferestrei până putem pătrunde înăuntru. Dacă ajungem în casă, focul poate fi oprit. Fără să mai spună o vorbă, prietenul meu îşi luă pistolul din cingătoare, ajunse în dreptul ferestrei şi trase gloanţe după gloanţe. Eu îi urmai exemplul. Trei, patru împuşcături veniră din zona ultimei ferestre din stânga. Gloanţele ne trecură pe lângă urechi şi pe deasupra capului pe când ne apropiam. Pongo ne dădu la o parte, un salt şi.... Dispăru prin deschizătura ferestrei. Înainte de a-l putea urma auzirăm două ţipete. După ce-am sărit şi noi în încăpere am văzut doi indieni ameţiţi, apărători ai casei pe care uriaşul îi făcuse nevătămători. Poliţistul cel înalt care ne croise drum, stătea şi el în faţa ferestrei făcând încercarea de-a pătrunde înăuntru. Marian îi făcu semn când văzu că şi alţi poliţişti voiau să-i urmeze exemplul.

Salva de foc a poliţiştilor de-afară amuţi, aşa cum poruncise Marian.

Din încăperea următoare Marian trase perdeaua la o parte şi pătrunse înăuntru. Două împuşcături se auziră-n camera alăturată. Gloanţele se-nfipseră în perete, apoi detună arma prietenului meu. Se auzi un strigăt.

Am pătruns şi noi în încăpere. Un indian era la pământ şi un la doilea îşi ridicase tocmai pistolul. Dar îl îndreptase spre fereastră. Atunci de afară se auzi o detunătură, indianul îşi ridică braţele în sus şi se prăbuşi. Din încăperile din spate ale cădirii se auzi un zgomot de luptă. Am parcurs mai multe dependinţe fără a vedea nici un adversar.

În ultima cameră, a cărei ferestre dădeau spre grădină am auzit zgomote de luptă înverşunată între indieni.

L-am recunoscut pe Noga, lăncierul şi pe tinerii paznici care ne-au păzit pe timpul prizonieratului nostru în coliba din pădure de pe malul fluviului.

Aceştia izbucniră în strigăte de bucurie după ce ne-au recunoscut.

Şase indieni îi asaltau pe cei trei cu toată puterea. După ce-am intervenit şi mai ales Pongo, lupta fu decisivă. Un al patrulea indian care stătea în preajma lui Noga păşi în faţă.

— Sunt prinţul Ruha, zise acesta. Mulţumesc domnilor pentru ajutor. Noga mi-a povestit totul. Acum trebuie să punem mâna pe Tory care nu trebuie să ne scape.

— Uite-l şi pe Tory, auzirăm vocea lui Bustle, acum din una din încăperile din faţă. Aici e!

În a doua încăpere pe care-o luasem noi cu asalt, zăcea într-adevăr

Tory.

Glonţul lui Marian părea să-l fi atins serios. Era pe moarte. După ce mai deschise odată ochi şi-şi privi pe Bustle, un râs ironic îi mai zgudui odată trupul.

— Domnule colonel, nu v-aţi dat niciodată seama că eu am făcut un joc dublu. Acum s-a pierdut mult, dar răzbunătorii mei mă vor înlocui. Eu....

Moartea îi pecetlui buzele pe vecie. În pivniţa casei sale sau găsit toate tipurile de manifeste care-au fost tocmai dovezile pe baza cărora mulţi nevinovaţi au fost condamnaţi de justiţie. Câţiva indieni pe care i-am luat prizonieri ne-au mărturisit că ei au fost aceia care la ordinul lui Tory au introdus în case materialul compromiţător.

Mai târziu toţi nevinovaţii au fost puşi în libertate. Colonelul Bustle şi-a mai adăugat colecţiei sale cele două lănci cu care informaţiile au fost schimbate între indieni.

Dar această ţară, India, cu un potenţial nesecat de întâmplări de tot felul, ne-a adus pe cap o nouă aventură descrisă în volumul următor.

Aventurile submarinului Dox 225

Hans Warren

I
O SITUAŢIE NEPLĂCUTĂ

AM PĂRĂSIT ORAŞUL NANGPUR, unde viaţa noastră, care atârnase de un fir de păr, eram cât p-aci s-o pierdem şi ne-am îndreptat înspre Lucknow care era situat mai departe spre nord.

După ce întreaga înainte de masă am mărşăluit pe o stradă prăfuită, sub arşiţa nemiloasă a soarelui, am căutat un popas în fine, la marginea unei jungle, de fapt un într-un luminiş, care aşa cum se vedea mai fusese folosit şi de alţi călători în scopuri asemănătoare.

Peste tot se vedeau resturile unor focuri de tabără, cutii goale de conserve şi câte şi mai câte. Şi predecesorii noştri şi-au căutat aici adăpost de razele fierbinţi ale soarelui.

Întrucât în timpul marşului, n-am pus nimic în gură şi proviziile noastre erau pe terminate, l-am trimis pe Pongo să facă rost de vânat pentru masa noastră de prânz. Pleacă cu Maha legat cu o zgardă lungă şi dispăru curând în desiş. Visam deja la o masă îmbelşugată, dar n-a fost să fie aşa. Am vândut pielea ursului din pădure şi am uitat că acesta se găsea în jungla indiană.

Marian se aşezase pe unul din uriaşii copaci ai junglei doborâţi de furtună, în vreme ce eu mă îndeletniceam cu aprinderea focului la care voiam să prăjim sălbăticiunea vânată de Pongo. N-aveam acum decât să-i aşteptăm întoarcerea.

— Ce s-o fi întâmplat cu Napir Sunda, îl întrebai eu pe prietenul meu recapitulând întâmplările neplăcute, pe care le-am trăit în Nagpur (vezi *Liga panterelor vol. 226*).

Marian făcu un semn a lehamite cu mâna, semn că nu mai voia să audă sau să aibă de-a face cu povestea aceea sângeroasă. Mie însă mi-ar fi făcut plăcere să aflu dacă şi unde conducătorul „Bandei Panterei” voia să se salveze, cel care sub numele de complezenţă de director al „Şcolii Înţelepţilor”, a câştigat încrederea englezilor, ca mai apoi să-ncerce eliberarea Indiei de sub stăpânirea britanică, în felul său propriu. Deodată chipul lui Marian se-ncordă şi-l văzui cuprins de o oarecare nelinişte.

— Tăcere! îmi şopti el acum. N-au auzit nimic?

Întrucât făceam pregătirile pentru masă, n-am acordat prea mare atenţie în jur. Mi-am ridicat capul şi-am ciulit urechile, dar deşi m-am străduit cât am putut în afara zgomotelor obişnuite ale junglei n-am putut distinge nimic.

Prietenul meu avea o altă părere însă, chipul lui rămânea încordat. Am ghicit de-ndată că mirosea vreo primejdie oarecare.

Marian se uită la ceas, după care spuse:

— Pongo ar fi trebuit de mult să se fi întors, sau cel puţin să fi dat

vreun semn de viaţă.

Mă molipsi şi pe mine neliniştea camaradului meu şi de-aceea am spus:

— Ar putea fi….

M-am întrerupt în mijlocul frazei, căci la urechile mele mi-au ajuns un strigăt ce de trompetă, pe care-l cunoşteam prea bine şi de care nu mă lega amintiri tocmai plăcute. Era vorba de strigătul de mânie al elefantului mascul. Aceşti elefanţi singurateci şi deosebiţi de periculoşi se numesc în India „Rogues".

Marian sărise deja-n picioare şi-şi apucase carabina Winchester, în timp ce eu făceam acelaşi lucru. Strigătul de furie al elefantului venea din apropiere. Ce l-o fi apucat aşa? Să fi dat Pongo peste el? La gândul că i s-ar fi putut întâmpla ceva uriaşului negru mă trecu cu cald şi rece prin şira spinări.

Pongo devenise o părticică a eu-lui nostru. O viaţă de călători perpetuă ca a noastră era de neconceput în absenţa acestuia, el ne aparţinea nouă, tot aşa ca şi Maha, ghepardul nostru.

Dar iată-l pe Maha, cum vine în salturi uriaşe! Nu se opri până n-ajunse în luminiş la Marian. Brusc făcu stânga-mprejur şi dispăru din nou în întunecimea junglei, din nou apăru şi dispăru din nou, parcă făcându-ne semne să-l urmăm.

Ne-am lăsat bagajele jos în luminiş şi ne-am apropiat cu precauţie de locul de unde se auzea strigătul înfuriat al „rogue-lui".

Din nou răsună acesta, dar mult mai ameninţător şi mai periculos decât înainte. Marian şi cu mine tresăririm şi apoi iarăşi un strigăt, dar de data asta dintr-un gâtlej omenesc – ăsta numai Pongo putea să fie. Îndată după-aceea o chemare distinctă:

— *Masser!* Ajutor!

Am pornit alergând pe cărarea îngustă de junglă, care se deschise în faţa noastră şi-n faţa ochilor noştri ne se-nfăţişă un tablou de groază.

Într-un mic luminiş, care nu fusese durat de mâna omenească şi nici de puterea focului ci de picioarele ca nişte stâlpi ai elefantului, sta cam la o bătaie de puşcă un „rogue", care-şi înfipsese colţii în trunchiul unui copac uriaş. Îmi devenise deodată clar cum devenise totul posibil: animalul înfuriat voise să-l împungă cu colţii pe Pongo, care căutase adăpost, ascunzându-se în spatele copacului respectiv. Elefantul împunse, dar lui Pongo îi reuşi o manevră dibace de evitare, în ultimul moment, dar rogue-ul nu se mai putu opri şi-şi înfipse colţii în lemnul arborelui.

Nu. Mai grozav decât asta a fost ce-am văzut mai departe. Elefantul se ancorase atât de mult în trunchiul copacului, încât toate încercările de eliberare îi eşuaseră, dar… între colţii uriaşi ai elefantului stătea Pongo! El nu se putea mişca! Niciodată nu voi uita acest tablou! Chiar

acum când scriu aceste rânduri şi mă gândesc la ce am trăit atunci, un fior de groază îmi străbate şira spinării.

— Rezistă Pongo! Venim! strigă Marian.

Dar ce puteam noi să facem ca să-l eliberăm pe Pongo!

„Rogue-ul” deja observase prezenţa noastră şi-acum îşi dublă eforturile ca să se elibereze de trunchiul copacului, poate că picioarele elefantului înfuriate l-ar fi făcut terci.

— Trebuie să-mpuşcăm elefantul Mariane, altfel Pongo e pierdut! strigai eu.

— S-o facem! zise Marian.

Dacă elefantul reuşea să se elibereze – şi asta se putea întâmpla în orice secundă – ar fi devenit un adversar mai mult decât grozav. Sforţările animalului zguduiau din rădăcini trunchiul uriaş al arborelui. O împuşcătură trasă asupra elefantului era periculoasă. Dacă n-ar fi fost mortală, pericolul pentru Pongo ar fi crescut încă şi mai mult. Marian îşi păstrase calmul. Duse carabina la ochi şi-şi alese locul cel mai bun pentru tras întrucât elefantul nu putea să-l împiedice.

Cu Pongo n-aş fi vrut să schimb pentru nimic în lume.

După ce ne-am apropiat, am văzut că fruntea îi era scăldată-n sudoare, deşi altfel nimic nu l-ar fi scos din calmul său obişnuit.

— Stai în spatele meu, spuse Marian. De primul glonte depinde totul!

Asta o ştiam şi eu şi-am urmat îndată sfatul prietenului meu. Am văzut că acesta ţinteşte exact în spatele urechii uriaşului pachiderm. Pongo închise ochi înainte de-a bubui detunătura. Pachidermul scoase un ţipăt de spaimă. Parcă un cutremur îi străbătu corpul lui masiv, dar era încă în picioare.

Cu iuţeala fulgerului Marian se porni să ocolească copacul, atât de repede că eu nu fui în stare să-l urmez, ţinti încăodată scurt în spatele celeilalte urechi ale masivului elefant. Asta a fost decisiv. Dar încă elefantul stătea în picioare datorită colţilor săi grozavi care intraseră adânc în trunchiul arborelui.

— Elefantul este aproape mort, Pongo, spuse Marian. Nu poţi să-ncerci să-ţi faci loc pe sub colţi elefantului? O să te ajutăm.

Pongo încearcă din răsputeri şi reuşi de-ndată ce rogue-ul se înmuie puţin. De-ndată ce uriaşul negru se eliberă dintre colţii grozavi ai elefantului scoase un strigăt, strigătul acela pe care l-am auzit de prima dată când l-am însoţit în jungla vulcanului Sejawa (vezi vol. *Nr. 38 – Fantoma din pădure*).

— *Masser* sosit la vreme! Pongo simţit nu mai poate rezista mult. De-ndată ce credinciosul nostru tovarăş fu iarăşi în picioare, începu să-şi verifice membrele unul câte unul ca să vadă dacă sunt întregi. Părea el însuşi foarte bucuros să constate că era întreg.

— Ce facem acum cu elefantul acesta Mariane? Doar n-o să-l lăsăm aşa lipit de trunchiul copacului, până ce vulturii şi şacalii or să-l de-a gata?

— Nu putem face nimic. În Lucknow vom anunţa autorităţile. Poate că-i vor tăia cel puţin colţii.

Ne pierise cheful acum de-a mai lua masa în luminiş, mai ales că Pongo nu reuşise să vâneze nici o sălbăticiune. Făcurăm cale-ntoarsă să ne luăm bagajele pe care le lăsaserăm în luminiş.

Dar abia ne-ntoarserăm la locul unde mă trudisem să aprind focul pentru pregătirea mesei, c-o nouă surpriză ne aştepta! Bagajul nostru dispăruse în întregime! Doar rucsacurile noastre au rămas ascunse în iarba înaltă, când am alergat să-i dăm ajutorul cerut de Pongo.

Cine să le fi furat? Indigeni de regulă nu fură. N-am fost furaţi niciodată de-a lungul întregii noastre peregrinări prin India.

— Maha caută! îi strigă Marian ghepardului nostru.

Dar patrupedul nu aşteaptă îndemnul lui Marian ci începuse deja cercetările pe cont propriu, luând urma hoţilor şi adulmecând cu nasul lui fin de jur-împrejur. Deodată Marian începu să facă salturi atât de mari, încât ne dădurăm toată osteneala să-l ajungem.

După o oră de urmărire continuă într-un mers accelerat am ajuns la un râu mare, pe care fără canu, nu era chip să-l trecem. Maha adulmecă încă încolo şi-ncoace pe mal.

Am stabilit pe harta pe care o aveam asupra noastră că râul sau fluviul acesta mare, căci era mai degrabă fluviu, se numea Gumti şi era unul din afluenţii Gangelui.

Dacă o luăm de-a lungul malului dădeam de oraşul Lucknow care se-ntindea de-o parte şi de alta a fluviului Gumti.

Maha se oprise şi-acum bătea înfuriat cu coada pământul, pufăind ameninţător. În special un loc anumit de pe mal, credinciosul animal îl zgâria cu furie. Aici probabil că acostase un canu şi hoţi dispăruseră de aici cu ambarcaţiunea. Să fi trecut pe celălalt mal? Sau să fi străbătut fluviul, în sus sau în josul acestuia?

Ochii pătrunzători ai lui Marian, descoperiră pe celălalt mal canu-ul ascuns în trestie, datorită vârfului bărcii care nu era mascat prea bine. În locul acesta Gumti avea o lăţime de vreo 200 metri şi apa curgea leneş. Acest loc trebuie să fie un paradis pentru crocodilii, care aveau aici hrana din belşug. Voiam chiar să-l rog pe Pongo să străbată porţiunea de apă până la canu, înot, când am văzut câteva platoşe plutitoare, plutind de colo până colo, un înotător, ar fi ajuns la celălalt mal doar cu extreme de puţine şanse de izbândă, chiar dacă s-ar fi numit Pongo şi-ar fi fost înarmat cu un cuţit de spintecat rechini.

— Nu prea văd ce-am putea face de-acum Mariane, poate ar trebui să renunţăm, spusei eu.

— Vorbeai înainte de hoţi, Robert şi foloseai pluralul. Eşti sigur că

sunt mai mulţi şi nu e vorba numai de unul singur?

— Aşa presupun cel puţin. Pentru că unul singur ar fi fost totuşi prea mult.

— Şi eu înclin să cred c-au fost mai mulţi. Şi atacul elefantului mascul, le-a venit numai bine la socoteală mai ales dacă ne-au urmărit înainte. Dacă lucrurile s-au petrecut aşa, atunci va şti cu siguranţă şi cine suntem noi. Dacă e aşa, atunci nu cred c-am fost jefuiţi de bagaje din cauza conţinutului lor, care nu e tocmai valoros şi probabil din însărcinarea unei a treia persoane, sau părţi care evident ne poartă sâmbetele.

Presupunerile prietenului meu păreau să aibă miez. Numai că nu-mi puteam imagina cine ar putea fi. Dădui glas bănuielilor mele:

— Napir Sunda e puţin probabil să-şi fi căutat scăparea în regiunea asta Robert. Mai degrabă se aţine prin Delhi.

— Păi altcineva, cine ar mai putea fi.

— Poate că n-o să aflăm niciodată. Deocamdată chiar că nu-i nimic de făcut. Să traversăm înot fluviul ar însemna sinucidere curată, iar canu nu posedăm. Propun s-o luăm de-a lungul fluviul Gumti până ajungem în Lucknow. Acolo vom face cunoscut unde am localizat canu-urile hoţilor.

Pongo între timp însemnase locul în felul său, astfel încât şi după o lună să putem găsi cu siguranţă locul. El era furios, că hoţii ne luaseră nu numai păturile noastre, oalele de gătit, dar şi puţinele provizii pe care le mai aveam. Ne mai rămăseseră doar armele şi puţinii bani pe care-i mai aveam asupra noastră.

Pe drumul spre oraş, care-mi păru să dureze o veşnicie, mă tot gândeam cine să aibă interesul să ne joace o festă atât de urâtă, ca furtul avuţiei noastre. Aşa ceva nu stătea în caracterul indienilor, ei nu râvnesc la ce nu le aparţine şi se mulţumesc şi c-o mână de orez, doar să-şi păstreze cinstea. Furtul trebuia să aibă altă motivaţie, dar care? Eram siliţi deci să-i urmărim pe hoţi şi cu acest prilej…

Asta era! Ni se-ntinsese o cursă, pe care cu greu am putea-o evita. Omul care orchestra totul din umbră, pornea de la ideea că ne vom folosi de toate mijloacele pentru a intra din nou în posesia bunurilor noastre. Când fui sigur de asta, scoasei un oftat de uşurare.

Marian îmi zâmbi drept răspuns, semn că şi el ajunsese la aceeaşi concluzie ca şi mine.

Am urmat malul de-a dreptul porţiunii navigabile a fluviului, mal, care pe alocuri era destul de mlăştinos şi nu era lipsit de primejdii. Pongo preluase conducerea şi ochilor săi ageri ca de lynx, nu le scăpa nimic. Aveam însă motive să fim precauţi întrucât anumite porţiuni din mal erau mlăştinoase, aveau un desiş de trestie atât de des în care cu siguranţă că era o ascunzătoare minunată pentru duşmani potenţiali, care ar fi putut să ne atace. Înainte de orice regiunea

mustea de şerpi de tot felul. Prin tulpinile înalte ale trestiilor se filtra o lumină de amurg, iar drumul pe care apucasem era o mică cărăruie care devenise plată, aşa cum fusese călcată de-atâtea picioare.

Deodată ceva luminos apăru în calea noastră. Lui Pongo îi scăpă un ţipăt, care ne puse-n gardă în faţa unui pericol iminent. Cuţitul de spintecat rechini al negrului zbură ca un fulger înaintea noastră şi un şarpe mare, prinse a se zvârcoli pe pământ.

Cuţitul lui Pongo îi despicase acestuia capul de trunchi, deşi în trupul descăpăţânat viaţa mai continua să existe.

— Frumoasă regiune, am mormăit eu, în vreme ce Pongo ridică trupul şarpelui azvârlindu-l cât colo în fluviul de alături.

Dar apele fluviului se-nvolburaseră şi stropi de apă săriră-n toate părţile, când vreo jumătate de duzină de crocodili salutară cum se cuvine prada care li se servi pe tavă.

Se-ncinse o vânzoleală pe cinste, între târâtoare pentru pradă. Cozile crocodililor apăreau şi dispăreau biciuind apele fluviului cu furie. Apoi deodată se-nstăpâni tăcerea, prada fu devorată. Gumti putea curge din nou liniştit de-acum.

— Ce-o să ne mai aştepte-n Lucknow, l-am auzit pe Marian întrebându-se.

Am ridicat din umeri. N-avea rost să mă preocupe problemele cu care încă nu aveam de-a face. Pe de altă parte eram flămând şi-n această stare, nu prea îţi mai faci gânduri despre viitor, pericole şi aventuri. Ne aflam la o depărtare de un ceas de oraş, când Maha o zbughi în salturi mari într-acolo. La dreapta şi la stânga noastră se-ntindeau câmpii de orez, umede şi mocirloase, sperietori de ciori, stranii stăteau la anumite distanţe, legate între ele printr-un sistem de sfori şi legături. În felul acesta sămânţa tânără era protejată de lăcomia păsărilor. De regulă indigeni săraci deserveau acest sistem de sfori. De-ndată ce un stol de păsări se apropia de câmp, ciudata colecţie de figuri – balauri, animale fantastice – era pus în mişcare.

Către asemenea indigeni se grăbea acum Pongo. Ne grăbirăm să-l urmăm, dar nu l-am putut ajunge. În sfârşit am ajuns, muiaţi în sudoare, la locul unde Pongo prinsese un indigen şi-l ridicase în aer. Acesta dădea din picioare şi ţipa din toţi bojocii. La pământ zăcea însă bagajul nostru. Indianul tocmai deschise una din conservele noastre şi se pregătea să se-nfrupte pe săturate.

— Hoţule, hoţule, strigă Pongo, care-l înşfăcase pe sărmanul individ şi-l scutura de-i mergeau fulgii.

— N-am furat, strigă tânărul indian, lasă-mă jos!

La semnul lui Marian, Pongo îl depuse la pământ. Indianul se ghemui de-ndată pe pătura mea de dormit. Pe faţa lui se putea citi o spaimă de moarte.

— *Sahibi,* eu n-am furat nimic, se tângui el jalnic.

— Atunci cum ai ajuns în posesia lucrurilor noastre, îl întreabă aspre Marian şi arată înspre bagajele noastre care zăceau alături de indian încă neatinse cu excepţia conservei deschise.

— Doi oameni au venit la mine *Sahibi.* Au venit cu canu-ul pe râu şi m-au ameninţat cu moartea dacă îi voi trăda. Mi-au poruncit să am grijă de bagaje până vor veni să-le ia. De mâncat puteam să mănânc, indieni săraci mor de foame!

Ne-am uitat uni la alţi. Indianul spunea sau nu adevărul, care nu se putea dovedi pe moment. În orice caz eram bucuroşi că ne-am recuperat bagajele.

— Cred că sărmanul om e nevinovat, fu de părere Marian, după un timp. Îi ştie pe oameni care i-au adus bagajele dar mai degrabă s-ar lăsa omorât decât să-i trădeze, spunându-le numele.

Pongo şi puse mâna pe bagajele noastre şi-acum privea pe indian nu tocmai prietenos.

— Lasă-i mâncarea Pongo. Bietul om, i s-au lungit urechile de câtă foame a făcut. Noi vom găti ceva de-ale gurii în Lucknow.

Indianul cască ochii de mirare când auzi că poate păstra conservele. El căzu înaintea lui Marian în genunchi şi voi să-i sărute măna, dar acesta făcu un pas îndărăt.

— Mănâncă pe săturate, îi spuse Marian. Şi spune hoţilor dacă vor veni înapoi, c-o să avem noi grijă de pielea lor!

— *Sahibi* sunt buni, spuse indianul aproape cu evlavie şi se uită lung după noi, în vreme ce dispărurăm printre câmpurile de orez în direcţia oraşului Lucknow.

Oraşul acesta a jucat odinioară un rol mult mai important decât îi era rezervat azi, în spaţiul indian. La sfârşitul secolului optsprezecelea trecea drept cel mai bogat oraş al Indiei musulmane, după Delhi. Răscoala Şipailor a dat însă sorţii oraşului o crudă lovitură.

Englezii au fost înconjuraţi la 30 iunie 1857 de către răsculaţi şi-au fost nevoiţi la 22 noiembrie să-l părăsească şi nu s-au putut întoarce decât la 19 martie 1858 sub conducerea lui Cambell şi Outram, care l-au recucerit.

II
ÎNTÂMPLĂRI LA LUCKNOW

ODATĂ AJUNŞI ÎN LUCNOW am fi vizitat mai întâi moscheea Dşami Moşid, care stârneşte admiraţie tuturor călătorilor. Ea a fost construită de către dinastia, acum demult apusă a Assaf-ud-Daulilor.

Voiam tocmai a trecem podul pentru a ajunge de cealaltă parte a fluviului Gumti, unde e plasată cea de-a doua parte a oraşului când, Marian se-ntoarse brusc pe călcâie şi-nşfăcă un tânăr indian care era tocmai pe punctul de aşi vârî mâna în buzunarul meu, în timp ce eu

pierdut în gânduri mai admiram încă clădirile.

Fără voie făcui legătura imediat cu ce ni se întâmplase în junglă. Tânărul scânci jalnic şi ne roagă să-i dăm drumul, deoarece el nu voia să fure nimic.

— Haide cu mine la poliţie, hotărî Marian. M-am mirat întrucât nu era în firea lui Marian ca isprăvile unui mic răufăcător ca acesta să le aducă imediat la cunoştinţa poliţiei. De data asta avea motivele sale. De aceea nu am intervenit.

Aşa că l-am dus pe băiat care continua să scâncească jalnic la poliţie. Pe parcursul drumului se stârni o oarecare agitaţie şi atitudinea indienilor ne deveni ostilă.

— Aceştia sunt Farrow şi Bertram, am auzit în mulţime pe cineva. Sunt prieteni cunoscuţi ai englezilor.

Avea dansul să înceapă din acest moment? De-abia am intrat într-un oraş, unde nu mai fusesem până atunci şi iată că prin numeroasele fotografii publicate de către ziarele vremii am şi fost recunoscuţi. Nu am scăpat de presentimentul că întreaga afacere fusese montată cu intenţia de-a ne pune într-o lumină proastă şi de-a stârni ura locuitorilor indieni a oraşului, de la bun început.

Presupuneam că Marian o să-i dea în curând drumul micului indian întrucât atitudinea indienilor devenea tot mai ameninţătoare. M-am înşelat însă. Dimpotrivă îl ţinea strâns de mână, fără a-i provoca durere.

Am ajuns astfel în faţa clădiri poliţiei unde deja s-adunase o mulţime de oameni, care strigau şi profanau ameninţări.

Colonelul Shemess, căruia agitaţia din faţa clădirii nu-i scăpase, ne ieşi în întâmpinare.

— Ce se-ntâmplă aici, domnilor? strigă el. Am avut azi înainte de masă o convorbire telefonică cu colegii din Nagpur. Tocmai acum a sosit o telegramă a viceguvernatorului din Calcutta. Am fost însărcinat mai întâi domnilor, să vă exprim recunoştinţa guvernului Indiei. Aţi făcu atât de multe pentru restabilirea ordinei şi siguranţei statului. Personal m-am bucurat foarte mult că voi avea în fine prilejul să vă cunosc. Pot să vă invite la locuinţa mea din oraş şi vă rog s-o consideraţi ca pe propria dumneavoastră locuinţă!

În timpul lungi şi măgulitoarei cuvântări a înaltului funcţionar guvernamental, îl privi pe Marian pe furiş şi mă întrebam ce va răspunde. După o înclinare politicoasă a prietenului meu, acesta începu:

— Vă mulţumesc mai întâi în numele meu şi apoi a camarazilor mei aici de faţă pentru cuvintele adresate. Ceea ce am făcut şi vom face, nu s-a datorat străduinţei noastre de-a dobândi onoruri ci de-a sluji dreptatea şi de-a preveni ori de câte ori este posibil vărsarea de sânge, care e fără sens întotdeauna. Dacă ceea ce facem e de mai mare

sau mai mică importanţă, nu joacă un rol major în decizia noastră. Micul hoţ de-aici de exemplu…

Cu asta am ajuns în miezul problemei care ne frământă. Câteva minute mai târziu şedeam în biroul şefului poliţiei, elegant mobilat şi fumam câte o ţigară. Shemess ascultă cu atenţie relatarea prietenului meu. Apoi se-ntoarse spre tânăr:

— Cine ţi-a dat însărcinarea să-i furi pe *Sahibi?* răspunde imediat sau voi pune să fi bătut.

Tânărul indian rămase mut şi nu spuse nimic, chiar dacă fusese ameninţat cu o bătaie zdravănă.

— N-are nici un sens, mi-am imaginat eu c-aşa se vor petrece lucrurile. Daţi-i drumul băiatului.

În limba franceză, pe care băiatul sigur n-o înţelegea, Marian adaugă:

— Puteţi dispune ca băiatul să fie urmărit cât mai discret? Sunt sigur că nu a acţionat din proprie iniţiativă. La început ne-aş fost furat bagajul, acum se-ncearcă ceva asemănător dar într-un mod diferit. Cine-ar putea sta în dosul întregii afaceri?

— Cu siguranţă un fanatic! fu de părere Shemess, degajat, după care apăsă pe un buton. Apăru un funcţionar căruia îi dete instrucţiuni să-l conducă pe băiat afară şi să-l supravegheze.

— Nu veţi obţine nimic de la mine, strigă în aceeaşi clipă spre mirarea noastră tânărul, care dispăru ca un fulger din încăpere.

Întreaga scenă ne dădu de gândit. Colonelul începu să se plimbe energic încolo şi-ncoace prin încăpere, apoi se opri în faţa lui Marian căruia-i spuse:

— Ce-ar mai trebui să întreprindem acum domnule Farrow? Nu prea am de gând să stau şi să aştept până va începe dansul aşa cum s-au petrecut lucrurile la Nagpur. Am de la vicerege doar toate instrucţiunile ca să înăbuş încă-n faşă toate încercările de răscoală ale indienilor. De la ultima conferinţă ţinută la Londra, situaţia în teritoriu s-a schimbat drastic. Cei mai importanţi conducători ai Congresului Indian au fost arestaţi. S-ar fi putut spune că Hidrei i-au fost tăiate capetele dar poate că m-am înşelat. În locul unui lider arestat răsar alţi zece în acelaşi loc, care caută să semene agitaţie şi nelinişte în ţară. Guvernul e hotărât de data asta să meargă până la capăt şi să pună lucrurile la punct.

Colonelul Shemess era la fel de vorbăreţ pe cât era de jovial şi era un orator desăvârşit în societate. După o scurtă pauză continuă:

— Se presupune în cercurile înalte ale puterii, domnilor, că nici de data asta nu veţi precupeţi eforturile pentru a demonta planurile celor care visează la o răscoală generală, aici în India.

Marian se-nclină din nou şi continuă:

— Mulţumim pentru încredere, dar trebuie să refuzăm de-a ne

alătura unei părţi sau alteia. Suntem întotdeauna de partea acelora care pe moment slujesc adevărul şi păstrează ordinea şi liniştea de drept. De fapt în esenţă suntem cât se poate de neutri, atâta timp cât nu suntem atacaţi. Dacă se comite o nedreptate pe faţă – şi chiar dacă aceasta ar fi comisă de regimul britanic actual – noi vom protesta întotdeauna, la fel de puternic ca atunci când aceasta nedreptate şi fapte reprobabile sunt produse de acel care luptă pentru libertate, independenţă şi neatârnare.

Colonelul îşi păstră pe tot timpul discursului lui Marian zâmbetul său curtenitor.

— Răspunsul acesta mă onorează domnule Farrow, zise el grav. Dacă dumneavoastră sau prietenul dumneavoastră aţi fost cumpărabili, guvernul meu nu s-ar mai fi interesat de dumneavoastră. Tocmai datorită poziţiei principiale pe care o aveţi v-aţi câştigat unanima apreciere.

Cu asta partea generală a discursului oficial se terminase şi ne puteam concentra asupra chestiunilor practice.

— Cel mai inteligent agent la meu s-a îmbrăcat în straie indiene şi-l urmăreşte acum pe micul hoţ indian, continuă colonelul. Mă gândesc să aşteptăm până se-ntoarce omul meu.

Marian aprobă, dând din cap. Lucknow este un oraş important, dar vechi şi fiind aşezat pe ambele maluri ale fluviului Gumti are o mulţime de străzi şi străduţe pe care un european s-ar sfii să le viziteze. Dacă unul din indigeni ar urmări un ţel ascuns, cu siguranţă că ar căuta refugiu şi acoperire într-unul din colţişoarele acestui oraş, aflat pe malul fluviului.

Am aşteptat o oră, apoi două ore, dar agentul secret n-a mai apărut.

— Să i se fi întâmplat ceva lui Thomson, se întreabă deodată neliniştit Shemess. Trebuia să fie demult îndărăt!

Asta era şi părerea noastră, Marian însă nu vorbi deschis de asta, deşi vedeam c-a renunţat deja să mai creadă în întoarcerea poliţistului.

Shemess se mai plimbă de câteva ori, încoace şi-n colo prin birou, după care se calmă. În schimb se duse şi declanşă alarma în toate încăperile poliţiei.

Peste tot se deschideau uşi, năvăleau oameni. Flegmaticul englez de-abia-i puteai recunoaşte acum.

— Declanşaţi imediat o razie completă! strigă el. Trebuie să-l căutăm pe Thomson.

În câteva cuvinte pe care ăi le împărtăşi pe coridor, aflară cu toţi de misiunea lui Thomson.

— Dacă se opune rezistenţă, atacaţi fără milă, îşi încheie colonelul îndemnurile.

— Am putea lua şi noi parte la razia asta, întreabă Marian.

O clipă sau două, şovăi colonelul asupra răspunsului pe care urma să-l dea, după care spuse hotărât:

— În interesul dumneavoastră propriu v-aş sfătui să n-o faceţi domnilor. Vă cunosc curajul, dar nu cunoaşteţi Lucknow-ul.

— Ştim ce s-a petrecut aici în 1857, domnule colonel, am ripostat eu.

— V-aş ruga totuşi, mai întâi să-mi ţineţi tovărăşie. De-ndată ce ştim ceva mai precis nimic nu vă va sta în cale să participaţi la operaţiune. În bungalow-ul meu, care e păzit de vreo 12 oameni veţi fi în siguranţă.

Marian acceptă propunerea şefului de poliţie, în timp ce afară vreo 50 de oameni, încărcaţi în dube porniră pe urmele camaradului lor Thomson. Era ora 4 după-amiaza. O privire aruncată pe fereastră mă convinse că toată acea mulţime de oameni dispăruse din faţa sediului poliţiei. Cum va evolua povestea asta nu puteam şti, dar un lucru îl ştiam cu siguranţă: stăteam pe un butoi de pulbere, gata să explodeze în fiecare secundă.

Brusc simţi dorinţa inexplicabilă de-a alerga la fereastră şi a o deschide. Parcă m-ar fi cuprins o putere magică şi-am alergat la fereastră, deschizând-o şi aplecându-mă din ce în ce mai mult peste pervazul ei. Şi dacă Marian nu m-ar fi prins chiar la timp m-aş fi rostogolit afară. Soarta mi-ar fi fost astfel pecetluită, dacă cădeam pe fereastră. Biroul lui Shemess se afla la ultimul etaj, iar jos era curtea cimentată, după care urma grădina.

— Ce s-a întâmplat cu tine Robert? strigă Marian îngrijorat.

Eu însumi nu-mi puteam da seama.

— Tremuri din tot corpul şi ai fruntea transpirată, Robert.

Shemess scutură din cap.

— Am crezut că vrei să iei puţin aer la geam domnule Bertram.

Încă nu eram capabil de un răspuns. Toate mădularele îmi erau ca paralizate, în timp ce genunchi îmi tremurau parcă m-aş fi ridicat pentru prima dată din pat după o boală grea şi îndelungată. Părea că întregul cap îmi era închis într-un cerc de fier, care se strângea tot mai mult.

— O să vă explic ce cred eu domnule colonel, începu Marian, stăm în faţa unui duşman invizibil care dirijează totul prin puterea voinţei sale, deşi se află departe de-aici, posesor de multe vapoare manevrabile, aparate aeriene ghidate prin comenzi, torpile şi câte altele. Ceva semănător se petrece şi cu gândurile omeneşti. Gândurile sunt lucruri spun filosofii. De când sunt în India, am trăit pe propria-mi piele, lucrurile astea. Nu sunt arme mai puternice decât gândurile. Un fachir care dispune de puternice forţe telepatice, i-a transmis prietenului meu ordinul de a merge la fereastră de a o deschide şi de-a

se arunca prin ea.

Robert nu s-a gândit la nimic rău de aceea n-a opus suficientă rezistenţă prin voinţa sa. N-a ştiut măcar ce face, trebuia numai să se supună la ceea ce i se cerea.

Colonelul care ascultase atent cuvântarea lui Marian, încuviinţă în tăcere.

— Ai dreptate domnule Farrow. Şi eu cunosc fachiri care pot dispune de o astfel de putere. Din fericire nu le-am experimentat voinţa pe propria mea persoană. Ce-aş putea face însă să vă protejez pe dumneavoastră?

— Împotriva acestor emanaţii sau fluxuri de voinţă nu există alt antidot decât propria ta voinţă, domnule colonel.

Între timp mi-am revenit atât de mult, încât am putut înţelege totul, adică ceea ce spusese Marian. Numai la cap mai simţeam o ameţeală înăbuşită. Treptat devenii conştient c-am trecut printr-o primejdie de moarte.

— Mulţumesc Marian, şopti eu şi-i întinsei mâna, pe care el mi-o strânse şi-o ţinu atâta de mult într-a sa până când cu-n ultim spasm mă eliberai de tot răul care era în mine.

— Mai aveţi încă dorinţa domnilor după această probă să vă mai angajaţi în această aventură al cărui sfârşit e încă atât de incert? întreabă Shemess.

Acum că mi-am recăpătat pe deplin puterile şi voinţa am spus pe acelaş ton cu Marian.

— Da, bineînţeles!

— Cum vreţi, fu de părere colonelul. Fiecare are numai o piele pe care şi-o poate duce la piaţă s-o vândă cum vrea. Că n-aţi vrut să fiţi învinşi de un fachir indian, pentru mine e clar, poate că nici eu n-aş fi procedat altfel. Shemess merse la geam, pe care Marian între timp îl închisese. Păli şi arată cu mâna afară:

— Am bănuit eu, mai gemu el şi-şi strânse buzele atât de tare, încât parcă deveniseră o singură linie.

Am sărit în picioare şi-am alergat la fereastră. Se vedea un convoi lung de poliţişti care se-ntorceau din razia efectuată. Mergeau unui după altul după o maşină de transport care purta pe ea trupul unui om mort. Marian murmură numai printre dinţi:

— Ăsta nu poate fi decât Thomson! Aşa şi era. Colonelul tremura din toate mădularele, petrecându-şi mâna peste ochi şi frunte. Dar mâna îi căzu pe lângă corp, transformându-se în pumn.

— Moartea lui Thomson va fi răzbunată spuse el încet dar cu hotărâre. Nu voi mai cruţa pe nimeni de astă dată.

Aici se înfăptuise o crimă ordinară şi devenise clar că micul indian care încercase să ne fure acţionase la ordin mai înalt. Pe acest om trebuia să-l căutăm şi să-l cunoaştem orice s-ar întâmpla şi oricât ne

va costa. Oamenii dădură jos din maşină cadavrul lui Thomson şi-l aduseră în clădirea poliţiei. Înaintea casei nu se mai afla nici un indian, parcă s-ar fi strecurat cu toţi în cine ştie ce colţişor necunoscut sau văgăună. Situaţia asta nu-i scăpase lui Shemess. Cum ar putea da acum ordin să se caute indianul invizibil în casa acestora? Indienii sunt un popor curios, dacă se-ntâmplă ceva într-un loc, se adună grămadă să vadă despre ce este vorba.

Coborârăm cu Shemess jos, în marele vestibul. Trupul lui Thomson fu pus pe o targă şi camarazii lui îl înconjurară din toate părţile, gravi şi tăcuţi. Pe feţele lor se citea lămurit sentimentul de care erau stăpâniţi: răzbunare. Când şeful poliţiei pătrunse în vestibul unde se afla mortul, oameni săi luară poziţia de drepţi, dar acesta le făcu semn să-şi reia poziţia iniţială şi le spuse:

— Camarazi! Unul dintre ai noştri a plecat de lângă noi, ucis de o mână criminală. Aceasta ne obligă mai mult decât oricând de a nu precupeţi nici un efort în lupta noastră pentru liniştea securitatea şi ordinea în ţara asta. Vom răzbuna moartea camaradului nostru. Pacea fie cu el şi cinste memoriei sale. Poliţişti îşi dădură jos căştile şi-şi aplecară capetele ca pentru rugăciune. Se vedea pe chipurile lor că de-abia aşteptau să treacă la ordine pentru a-şi îndeplini dorinţa de revanşe.

Chiar şi-n noi ardea flacăra hotărârii de-a nu cruţa nici un efort de-a da de urma misteriosului individ, responsabil de toate acestea. Asta devenea de fapt sarcina noastră principală deocamdată.

Shemess se-ntoarse pe călcâie, se-ndreptă înspre ascensor şi ne făcu semn să-l urmăm. Nu zise nimic, ne urcarăm la ultimul etaj, o luă pe coridor şi deschise uşa biroului său, ne lăsă să intrăm şi spuse după un timp, după ce-am luat cu toţi loc pe fotoliile comode:

— Domnii mei, chiar dac-am folosi toată puterea noastră armată, nu ne va folosi prea mult în această chestiune. Poate că vă va reuşi dumneavoastră, datorită experienţei, cunoaşterii ţări, în sfârşit datorită curajului recunoscut în mod unanim de către toţi să-l găsiţi pe ucigaşul camaradului nostru Thomson. Omul din umbră care a făcut această grozăvie sau a plănuit-o, sau i-a fost impusă, trebuie neapărat prins. Vă dau toate împuternicirile necesare, vă rog numai să fiţi extrem de precauţi. Viaţa vă este în primejdie! Vreţi să primiţi această misiune, domnilor? Vă rog asta nu cu uşurinţă sau plăcere, căci sunt conştient că poate vă trimit în braţele morţii, dar mai sunt conştient că cu tot aparatul meu poliţienesc nu voi reuşi. Oamenii şi aici mă refer la indieni, mă cunosc pe mine şi pe poliţiştii mei, ca şi serviciul meu secret. Poate veţi reuşi dumneavoastră, deşi sunteţi la rându-vă cunoscuţi datorită relatărilor din ziare şi fotografiilor publicate. Sper să nu-mi refuzaţi această cerere.

Nu i-am refuzat-o. Marian îi strânse în tăcere mâna colonelului

Shemess. Aceasta echivala cu o promisiune.

III
MOSCHEEA IMAMBNRA

MAUSOLEUL ULTIMULUI DINASTIC Assaf-ud-Dunlas, este construit din marmoră albă şi este amplasat în moscheea Imambnra, mausoleu de-o măiestrie artistică desăvârşită, aproape tot atât de vestit ca şi Moti-Mahall, Prinţul Perlelor, care e mai ales renumit datorită colecţiei de manuscrise orientale.

Am citit doar multe lucruri despre aceste două construcţii care fac din Lucknow, ele singure un punct cert de atracţie pentru toţi cercetători de relicve şi antichităţi.

În seara aceleiaşi zile când am sosit la Lucknow ne-am stabilit cartierul general în bungalow-ul şefului poliţiei şi-am cinat acolo, datorită bunăvoinţei soţiei acestuia şi am pornit să admirăm aceste monumente de artă ale glorioasei epoci indiano-mahomedane. Bineînţeles că n-am uitat însărcinarea principală pe care ne-o încredinţase Shemess. Evident că şi-n cazul că nu ne-ar fi cerut expres colonelul Shemess tot ne-am fi ocupat de rezolvarea acestei probleme, acum eram însă oficial investiţi ca să spun aşa şi asta era de natură să fie imbold în plus, în munca noastră.

Moscheea stătea-n lumina albăstruie a razelor de lună iar marmora albă strălucea parcă din interior. Strălucirea mată a pietrelor preţioase şi tăcerea prafului în care era scufundat lăcaşul ne umplu de-o vrajă deosebită. Chiar şi Pongo, care ne urmase cu Maha, păstră o tăcere evlavioasă.

Eram atât de mult cufundat în contemplarea moscheii din marmoră, încât nu m-am mai uitat în spate, chiar şi Marian care stătea lângă mine, părea transformat de vraja impresiei pe care-o degaja vechea clădire.

Cum s-a-ntâmplat nu mai ştiu: a trebuit subit să mă întorc. Dispăruseră Pongo şi Maha şi doar ştiam cu siguranţă că ambii stătuseră în spatele meu.

— Mariane, am şoptit.

Prietenul meu se-ntoarse imediat, parcă ştiuse dinainte despre ce este vorba.

Locul era scăldat în lumina razelor de lună, deci luminat oricum şi nu puteam presupune că Pongo şi cu Maha au dispărut dintr-odată de pe faţa pământului. Chiar dacă ne găseam în India patria minunilor, nu puteam crede în lucruri supranaturale.

Oameni nu se pot evapora aşa pur şi simplu, dacă un alt om nu este amestecat în treaba asta.

Un moment Marian stătu ca paralizat, apoi îşi smulse pistolul din

cingătoare şi…

Dar asupra cui voia să pornească? Nici un om nu se găsea prin apropiere. Locul viran din faţa moscheii era ca măturat, nu se vedea nici măcar o urmă pe nisipul fin galben, care acoperea pământul. Marian dădu ocol clădirii, în timp ce eu am rămas locului cu sentimente foarte confuze.

Camaradul meu trebuia să se întoarcă repede. Am aşteptat şi aşteptat, dar Marian nu mai veni înapoi.

O pornise pe partea stângă a moscheii. Unde să fi rămas? Am rămas ca împietrit. În jurul meu se petrecea evenimentele pe care nu mi le puteam explica în nici un fel.

Pongo şi cu Maha au dispărut. Marian a dispărut la rându-i şi el. Aproape că nu îndrăzneam să fac un pas în faţa sau înapoi. Ochii mei se uitau în toate părţile, dar nimic deosebit nu-mi bătu la ochi.

Locul viran era pe mai departe scăldat în lumina argintie a lunii, care ţesea o pânză magică. O putere de nestăvilit mă mâna înainte. Nu mă puteam împotrivi şi a trebuit să urmez acelaşi drum pe care-l luase şi Marian. Mi se întâmplă ca şi-n după-amiaza asta, când o forţă misterioasă mă mâna spre geam, mă chema să mă aplec în afară şi asta până ce ameninţau spre geam, mă chema să mă plec în afară şi asta până ce ameninţau să cad şi să mă zdrobesc de pavaj.

Dispăruse de asemenea orice rezistenţă împotriva voinţei străine. Din nou am ajuns fără puterea în mâna fachirului invizibil. Ca şi un lunatec păşeam înainte. Încet dădeam târcoale în jurul moscheei. Deodată am văzut într-un colţ o figură pândind. Cine era, figura vreunui zeu sau ce…? Dintr-odată figura se mişca, păşi înainte şi ridică mâna.

Ca la comanda m-am oprit şi nu m-am mai mişcat ca o păpuşă care se mişca trasă de sfoară şi-apoi tot la comandă se opreşte brusc.

Pentru un timp vedenia mă ţinu sub vraja ei, după care ochii mei se-ntoarseră de jur împrejur. Am observat cu această ocazie că de jur împrejurul moscheei se găseau făcute nişte nişe.

În fiecare din aceste nişe se găsea o siluetă a unui zeu, în mărime naturală, a unui stat de om. Toate astea păreau că prind viaţă deodată şi păşiră asupra-mi. Figurile de zei păşiră spre mine, mă luară în mijlocul lor şi merseră cu mine – încet şi fără să facă nici un zgomot – în interiorul moscheei.

Nişa, în care stătuse figura ce ridicase prima mâna era un mic culoar, care cu siguranţă nu era folosit. El se-nchise imediat în urma mea.

Încă n-am ajuns în sanctuarul propriu-zis ci într-o sală cu colonade, care străluceau albăstrui în lumina fadă a lunii. Păreau a fi turnate din marmoră.

Am mers mai departe şi-am ajuns într-o construcţie în formă de

cupolă, magnifică, bătută peste tot în aur şi pietre preţioase. Am putut să observ toate astea, deşi mă aflam încă sub influenţa puterii străine.

Convoiul nostru ciudat se-ndreptă spre fundul moscheei. Acolo se găsea o perdea aurită, uriaşă. Îndărătul acesteia, se auzea o muzică stranie şi ademenitoare, cum rar mi-a fost dat să aud.

Înaintea draperiei – pe un covor vechi de mare preţ – stătea, cu picioarele încrucişate, un preot cu ochi ficşi, ce scânteiau ameninţători. Purta un turban verde, în care era încrustată semiluna profetului. În jurul preotului stăteau într-o poziţie umilă între 10 şi 12 alte siluete. Spre acestea se-ndreptară, misterioşi mei însoţitori, îngenuncheară unul după altul şi făcură un cerc în jurul preotului aşezat în mijloc.

Totul nu m-ar fi emoţionat atât de tare, ca alt tablou, care mi-a făcut sângele să îngheţe în mine.

La picioarele misteriosului preot zăcea Marian nemişcat. Lângă el stătea Pongo şi cu Maha. Toţi păreau ca morţi. Să fi fost hipnotizaţi de către preot? Nu erau în stare să se mişte? Aşa se părea, altfel nu găseam nici o explicaţie a acestui mister. Că Marian fusese hipnotizat şi doar el dispunea de-o putere a voinţei mult mai mare decât mine, era un semn al puterii acestui preot. Am ştiut din instinct că şi cu mine lucrurile îi vor merge la fel de uşor dacă nu şi mai uşor.

Moscheea Imambnra, care aparţinea cultului mahomedan nu era deloc părăsită aşa cum ni se spusese înaintea călătoriei la Lucknow, ea ascundea viaţa şi înc-o viaţă foarte misterioasă.

Ce voia fanaticul cu privirea aceea scânteietoare de la noi?

Încă din junglă neobservase. Acum iată, îşi atinsese ţelul.

Ne avea pe toţi trei, împreună cu ghepardul în puterea lui, acum putea fi mulţumit. Nici azi nu găsesc cuvinte pentru situaţia ciudată în care ne aflam. Vedeam totul, auzeam fiecare zgomot, înţelegeam ce se petrece cu mine şi cu cei din jur, atâta doar că nu eram în stare a întreprinde nimic.

Cu toată sforţarea căutai să mă împotrivesc voinţei dominatoare, străină. Voiam să-mi păstrez judecata, dar nu numai aşa s-o gândesc, s-o fac. Ochii preotului ardeau în ai mei şi-mi conduceau fiecare nouă sforţare la zădărnicie. Deodată preotul ridică mâna şi muzica amuţi:

— Bhiwa ţi-a poruncit să nu vii aici pentru a renunţa la răzbunare, începu să vorbească misteriosul personaj. Ai încercat împreună cu prietenul tău care – aşa cum vezi – se află deja în puterea mea, să zădărnicească planurile noastre de-a elibera India de jugul englez. Mahomedanii şi hinduşii sunt azi de acord, că au un ţel comun: Libertatea! Iar acest ţel nu poate fi primejduit. Cine îndrăzneşte s-o facă este duşmanul nostru. Voi aţi îndrăznit şi încă zilnic. Nimic nu-i rămâne ascuns lui Bhiwa. Eu vă citesc gândurile şi… vi le stăpânesc. Îţi spun şi ţie Robert Bertram, că tu şi prietenul tău aţi ajuns la sfârşit.

Până aici şi nu mai departe!

Din nou ridică preotul braţul. Muzica începu din nou cu putere. Un zgomot sacadat de tobe îmi răsună continuu în urechi. Dar tonalitatea acestei noi melodii se deosebea de aceea pe care-o ascultasem la început, aceasta era războinică, poruncitoare.

Din nou melodia se opri ca la comandă. O voce blândă umplea acum încăperea, aşa cum nu auzisem nici în cele mai selecte biserici creştine. Figurile de zei dimprejur, începură să cânte. Bhiwa care se autointitulase preotul suprem, se alătură corului. Vocea sa de bas răsuna ca o orgă, adâncă, plină şi curată.

Dintr-odată am simţit cum preotul supreme încearcă încăodată să mă hipnotizeze. Atunci îmi veni un gând în minte: am procedat astfel, ca şi cum m-aş fi lăsat în voia voinţei omului, închisei ochii ca la comandă şi mă comportai ca un subiect hipnotizat. Am procedat corect, întrucât am simţit aproape fizic, cum tăria voinţei străine slăbi. Preotul suprem mă crezu de-acum în hipnoză şi-şi recheamă puterea voinţei care se abătuse supra mea. Câteva momente mai târziu, zăceam ca şi mort alături de Marian şi aşteptam desfăşurarea lucrurilor care-or să se-ntâmple.

La urechi îmi pătrunse un hohot batjocoritor de râs. Bhiwa bătu din palme. Am privit cu ochii întredeschişi. Siluetele din jurul preotului suprem se ridicară din liniştea lor stoică şi formaseră un cerc în jurul lui.

Bhiwa recită câteva versuri din Coran. Acestea se refereau la duşmani islamului şi la necesitatea sa a-i distruge. Cu figuri evlavioase preoţii din jur ascultară cuvintele murmurate ale mai marelui lor Bhiwa, îşi mişcară capetele încolo şi încoace şi-şi traseră fulgerător săbiile lungi şi îndoite pe care le păstraseră pe sub veşminte. Păreau să fie săbii turceşti. Le ridicară şi vârfurile lor se ciocniră într-un clinchet împreună.

Cu o urare a armelor înfierbântate îmi apăru lunga litanie acum. Când aceasta se termină, cei trei preoţi se înclinară, îmbrăcaţi în veşminte albe şi lungi, spre noi şi-apoi ne ridicară în sus. Locul pe care stătea Bhiwa, încăperea cu covorul pe care stătuse Bhiwa, dintr-odată… dispăruseră şi lăsară un loc gol care-mi amintiră de o scenă, ce dispare brusc din vedere odată ce reprezentaţia este terminată. Perdeaua se ridică din nou. Ne trezirăm pe o podea înclinată, după care ne-am simţit coborând în adâncime. Cinci preoţi ne-au însoţit pe drum cântând.

Deasupra, micuţa sală a moscheei părea goală. Moscheea Imambnra avea deci secretele sale şi cine ajungea să le cunoască, putea să-şi piardă uşor viaţa în labirint.

Numai datorită stratagemei mele, de-a mă comporta ca un hipnotizat am putut să percep tot ce sa-ntâmplat în jurul meu.

Nedumerit m-am uitat în jurul meu. Din păcate Marian nu stătea în vecinătatea mea şi-mi părea foarte rău.

Ne-au coborât cinci sau şase metri. Aerul stătut şi umed se simţea de peste tot. Se părea că ne găsim într-o criptă mortuară.

După câte am citit despre oraşul Lucknow ar fi trebuit să se găsească aici câteva moaşte ale profetului. Dar dacă ne-am lua după ce se spune, ar trebui din toate oasele astea să se refacă un întreg colegiu de preoţi, dacă ar fi să se reconstituie vreodată.

Aşadar în această criptă subpământeană ar trebui să se consume ultima noastră oră pe pământ Pregătirile pentru expedierea noastră într-o lume mai bună fuseseră deja făcute.

Am văzut un gang lung, pavat cu pietre mari şi grele care probabil că ducea de aici din subteranele moscheei la Mausoleul lui Assaf-ud-Daula. Culoarul sau gangul acesta părea să fie tot atât de vechi cât şi moscheea sau monumentul funerar al ultimei dinastii. La capătul acestui coridor lucea o lumină albastră magică. Poate în acolo era Bhiwa, poate că fundase aici o sectă printre adepţii mahomedanismului. Cine putea să ştie asta într-o ţară ca India mustind de atâtea secte şi comploturi într-o ţară în care pasiunile politice de-abia erau acoperite de pojghiţa relaţiilor superficiale dintre oameni şi partide. Şi mai presus de toate într-o ţară în care stătea pe un butoi de pulbere, gata oricând să explodeze.

Acum eram păziţi de vreo duzină de preoţi cu săbii lucitoare. Mi-ar fi plăcut să ştiu ce se întâmplase cu Pongo şi cu Marian, pe care nu-l vedeam în continuare, decât zăcând într-un somn cataleptic. Cu Maha se petrecuse acelaşi lucru, el nu putea în nici un caz să se prefacă. Dar cu Pongo? Dar mai întâi Marian! Să fi fost oare prietenul meu, care era întotdeauna, prevederea întruchipată de data asta păcălit?

Zăceam cât se poate de liniştit cu ochi închişi dormeam de tot, lăsând o posibilitate de supraveghere a evenimentelor din jur aruncând din când în când priviri furişe spre Marian şi Pongo. Speram tot timpul ca această încremenire hipnotică clipă să se ridice în picioare. Cel puţin dacă unul din aceştia s-ar mişca cât de puţin, pentru a-mi da de ştire, că starea de hipnoză e numai trucată! Din păcate strădaniile mele de-a observa cât de cât ce se petrece, erau îngreunate de semiobscuritatea care domnea în jur.

Ce se petrece dincolo în cavou, puţin mai sus de unde se scurge lumina albăstruie, nu puteam descoperi nimic. Ne găseam totuşi după părerea mea la şase metri adâncime sub pământ. O răcoare neplăcută domnea în încăpere. Picioarele îmi amorţiseră iar mâinile mi le puteam mişca numai cu greutate. Nu puteam risca însă să fac nici o mişcare şi trebuia să stau tot timpul nemişcat şi să fac pe mortul.

Aşa ceva nu era deloc plăcut. Şi mai neplăcut era gândul, ce-o a urmeze acum, cum ni se va hotărî soarta?

Un înţelept, filosof sau poet spunea odată: „să ai răbdarea şi să ştii să aştepţi, asta e esenţa vieţii"! Poate că avea dreptate, dar uşor nu era în nici un caz să te obişnuieşti cu aşa ceva şi mai ales să-ţi drămui întreaga filosofie a vieţii după asta.

Speram ca preoţii să mai dispară odată, ca să mă pot convinge de-a binelea dacă Marian şi Pongo erau sau nu sub hipnoză, sau numai o mimau aşa cum făceam eu acum. Însă nu-mi era permis în nici un caz să mă trădez. Tot timpul ochii ageri de lynx ai preoţilor vegheau asupra mea. O simţeam mai bine zis, pentru că de văzut prea bine, evident că nu eram în stare s-o fac.

Aproape că-mi veni să trag o înjurătură zdravănă englezească!

În spate de unde venea lumina albastră părea să înceapă îndată „dansul". La început muzica se redeşteaptă în tonalitatea ei obişnuită, dar totuşi c-o notă de stridenţă în plus, care-ţi biciuia nervii.

Apoi, preoţii se aplecară din nou asupra-mi pentru a mă lega. Întrucât nu ne mişcam ne-au legat solid şi de-a adevăratelea.

Pe Maha nu-l supravegheau de fel. Credinciosul ghepard nu se putea trezi din somnul hipnotic.

Muzica crescu în volum, deveni tot mai tare şi mai sălbatică. Deodată toţi preoţii care ne supravegheau dădură buzna în coridor. Agitau încă săbiile scurte şi strâmte după care… dispărură. Unde oare?

Numai un om în situaţia mea, care a văzut în Mecca, dervişi cuprinşi de amoc, ştiu la ce se poate aştepta de la ei.

Chiar dacă nu mai puteam să văd nici un preot în apropiere, îi auzeam totuşi. Cel puţin auzeam vocea lui Bhiwa. El se ruga tare cu o anumită emoţie, care creştea din minut în minut. Glasul de bas, răzbătea deasupra strigăturilor infernale ale preoţilor, care împletite cu muzica, creau un tumult nemaiîntâlnit.

Acesta era momentul pe care-l aşteptam, pe care şi Marian îi aştepta demult.

IV
TREI OAMENI ŞI UN ANIMAL DE PRADĂ

CEATA DE PREOŢI făceau o gălăgie infernală în cavoul în forma de cupolă al lui Assaf-ud-Daula. O voce pătrunse mai cu seamă în urechea mea, care-mi risipi toate îndoielile, făcându-mi să-mi renască speranţa.

— Maha!

Dintr-o săritură, credinciosul ghepard care până acum stătuse ca mort ajunse pe picioare. După ce privi cu luare aminte-n jur sări spre camaradul meu, Marian care zăcea în apropiere şi începu să-i roadă legăturile. Se părea că credinciosul animal, aşteptase numai acest

moment prielnic pentru a trece la lucru. Mormăia liniştit sau mârâia din când în când frecându-şi botul de umărul lui Marian. În curând Marian fu liber. Animalul sări asupra lui Pongo şi procedă în acelaşi mod apoi asupra-mi şi ne slăbi legăturile.

— Staţi culcaţi, îi scapă printre buze lui Marian.

Acum am tresărit de bucurie că situaţia atât de dramatică la început s-a schimbat şi totodată să mă stăpânesc să nu strig de bucurie. Dar nu trebuia să permitem preoţilor să ştie ce se petrecuse aici în lipsa lor. Mai întâi de toate trebuia să ne facem un plan de salvare.

— Jos Maha, jos! îi strigă Marian ghepardului nostru. Rămâi liniştit. Credinciosul ghepard se-ntinse la pământ şi rămase atât de nemişcat şi ţeapăn acolo, de parcă s-ar fi găsit şi de data asta sub hipnoză.

Ce va propune Marian să facem? I-am lăsat lui iniţiativa.

— Indieni nu deştepţi, *Masser* Farrow, deştept şopti Pongo. Un rânjet trecu peste faţa acestuia, în timp ce zăcea în continuare pe jos ca ameţit.

Marian se lăsa rareori surprins şi ştia să găsească de obicei, chiar şi-n cele mai deznădăjduite situaţii, căi de salvare.

Chiar aventura de faţă era un exemplu în acest sens. Îi lăsase pe preotul şef să creadă i-a fost înfrântă voinţa, l-a făcut şi pe Pongo să joace acelaşi teatru.

Căpetenia preoţilor care afirmaseră mândru despre sine, că poate citi gândurile oamenilor, iată că nu putuse citi gândurile lui Marian şi crezuse că starea noastră aparentă de hipnotism, fusese reală.

Asta dovedea că sentimentul puterii absolute şi a încrederii nelimitate-n sine îi jucase de data asta o festă mai marelui preoţilor.

Altfel ar fi mirosi ce se întâmplă aici.

— Vom aştepta aici, să vedem ce vor să facă cu noi, Robert. Nu mă îngrijorează numărul mare al adversarilor noştri şi faptul că suntem la şase metri sub pământul şi mecanismul…

Marian se întrerupse brusc, întrucât o ceată de mai mulţi preoţi se apropia de noi, în frunte cu Bhiwa. Erau cam 24 de preoţi înarmaţi şi-n fruntea acestora căpetenia preoţilor purta un fel de Potir sau vas, care parcă strălucea din interior.

Şi această lumina era albastră-azurie, pe care văzusem şi admirasem şi-n celelalte încăperi. Culoarea nu era roşiatică ca aceea a unei flăcări ci calmă şi de-o minunată claritate.

Privindu-l pe Bhiwa nu mă puteam abţine să nu mă gândesc la Parsifal, cavalerul sfântului Potir, al Graalului după mitologia germană, întrucât purta ceva asemănător în mâini.

Vasul era fără îndoială un potir de jertfă care era sortit să se adape din sângele nostru, dacă era să fim sacrificaţi pe altarul cine ştie căror

zeităţi.

Islamul nu cunoaşte jertfă umană, nici în momentele sale anterioare şi nici astăzi. Dar poate că Bhiwa aparţine mai degrabă sectei Thugilor, care impuneau sacrifici umane în cinstea zeiţei Khali.

Va şi cum ar fi vrut să certifice presupunerile mele, preoţii se dispuseră odată ajunşi în încăpere din nou în formă de semilună. Bhiwa stătea cu potirul din care strălucea misterioasă lumină albastră-azurie exact în mijloc.

Toţi erau atât de cufundaţi în meditaţie, încât nici măcar n-au mai observat că noi nu eram legaţi.

Eram curios ce intenţiona Marian de data aceasta să facă. Acum era după părerea mea momentul decisiv.

Se auzi un şuierat undeva. Maha sărise-n picioare, cu-n salt impresionant îi sări căpeteniei preoţilor în faţă, acesta de spaimă scăpă potirul albastru, care se sparse cu zgomot de podea.

În acelaşi moment sărirăm şi noi în picioare, Marian, Pongo şi cu mine. Înainte ca preoţi să-şi revină din incantaţia lor religioasă, Pongo îşi şi făcuse treaba. Pumnii săi nimeriră bine şi la sigur. Preoţii leşinaţi fură legaţi cât ai clipi de Marian şi cu mine şi după câteva minute adversarii noştri stăteau deja cu toţi legaţi la pământ. Acum îşi arătă şi Bhiwa adevărata faţă. Ochii săi părură să scapere scântei. Proferă înjurături groaznice asupra necredincioşilor care au pângărit templul, în loc ca sângele acestora să curgă în potirul de sacrificii. Cel mai mult îl necăjea spargerea potirului şi-mi pot imagina de ce.

La un fluierat al lui Marian, Maha îl lăsă în pace pe Bhiwa, Pongo îl legă şi pe el alături de ceilalţi, Marian se apropie de acesta şi-i spuse:

— Ne pare rău, c-am fost siliţi să ne apărăm şi să vă legăm. Nu intenţionam să ne amestecăm în obiceiurile şi cutumele voastre, dar n-aţi ales bine victimele pentru jertfă, Bhiwa, ca om inteligent ar fi trebuit să cauţi alte metode pentru atingerea ţelurilor, decât crima. Am preţuit puterile pe care le ai, foarte mult chiar, dar ai ales să-l ucizi pe Thomson asta nu ţi-o putem ierta. El era absolut nevinovat. Trebuie să rămâi aici până la venirea poliţiei care va decide asupra faptelor comise. Asta nu este responsabilitatea noastră.

Bhiwa nu zise nimic, dar ochii săi scânteiau de mânie.

Îmi pare cu adevărat rău de omul acesta, care ar fi putut face multe, dacă şi-ar fi ales drumul drept.

Marian cercetă din nou legăturile preoţilor, satisfăcut continuă apoi să caute dispozitivul care permitea podelei mobile să ne trimită în sus, la suprafaţă şi pân-la urmă-l găsi. Nu era decât un mecanism foarte simplu, sub forma unei roţi dinţate care-ţi permitea apăsând-o să ridici sau să coborî podelele după plac.

Marian se gândea pe bună dreptate că oricum i-am fi legat de bine pe preoţi, ar putea fi eliberaţi din întâmplare, dacă oameni cu care

aceştia sunt în legătură i-ar vizita tocmai acum. El presupunea pe bună dreptate că secta asta nu era formată doar din două duzini de preoţi fanatici, poate că mai există şi alţi indieni de care noi nu ştiam deocamdată nimic.

Pentru a fi siguri, Pongo cu Maha ar trebui să stea de pază în vreme ce noi am fi ajuns sus şi-am fi căutat o ieşire din templu.

În Bhiwa nu puteam avea deloc încredere şi nici o măsură în plus de siguranţă nu era prea mult.

Eram deja sus dar nu găseam deloc nişa care ne permitea să ieşim din templu. Puteam alege doar la întâmplare un gang de ieşire, întrucât era încă noapte speram să nu fim deranjaţi de cine ştie….

L-am lăsat pe Pongo cu Maha în imediata apropierea dispozitivului de coborâre, după o perdea grea. Am luat-o pe culoarul sau gangul ales. Uşile grele erau din bronz eram liberi şi totuşi nu prea ne folosea libertatea la nimic, deocamdată ne simţeam ca şi şoareci prinşi în cursă. Fără-ndoială l-am subapreciat pe Bhiwa.

Era el ce-i drept prizonier jos, în cavou, dar el era acela care cunoştea toate secretele construcţiei templului nu noi. Voinţa lui nu mai triumfa momentan asupra noastră, dar era suficient de puternică pentru a-şi domina supuşi. Şi acest lucru aveam să-l simţim pe pielea noastră în curând.

Căutam cu disperare o ieşire, când am observat că pereţii din interiorul templului aveau şi ei nişe asemănătoare celor de afară. În fiecare din aceste nişe stătea o figură a unui zeu. Aş fi jurat că înainte nu erau aşa. Deodată toate aceste siluete de zei se animară şi prinseră viaţă, la fel ca acelea care ne târâseră de la bun început în pivniţa templului.

Bhiwa se pare că-şi mobilizase rezervele ultimei sale gărzi. Gândurile şi voinţa sa, poruncise acestor oameni să se comporte ca nişte automate. Nici n-ar fi fost aşa de rău dacă, zeităţile astea n-ar fi mărşăluit atât de metodic ieşind din nişele lor ca la o comandă, asupra noastră. Curtea din interiorul templului, în care ne găseam noi acum, era rotundă ca un turn. În mijloc stăteam noi şi circular de jur împrejur, asupra noastră veneau aceşti oameni cu figuri de zei, ţinând şi săbii în mâinile lor.

Erau cu atât mai grozavi cu cât mumiile alea se mişcau fără a face cel mai mic zgomot. Să fi fost oameni aceştia, din carne şi oase? Doar nu erau să fie zei adevăraţi treziţi la viaţă din piatră şi metal. Cât de puternică trebuie să fie voinţa lui Bhiwa, dacă deşi-n postura în care era, legat fedeleş în fundul pivniţei să fie strategul din umbră care făcea aici sus legea.

Cercul în care eram noi înconjuraţi se strângea din ce în ce. Marian şi cu mine vedeam cum se apropie tot mai mult săbiile atacatorilor. Mai lipseau câţiva metri pentru a ne ajunge.

— Parcă n-ar fi nimic real în toate astea Mariane! strigai eu.

Prietenul meu cugeta cu înverşunare, faţa sa părea împietrită de atâta concentrare. Lumina poleită a luni tremura în jur, făcând ca săbiile atacatorilor să capete o nuanţă albăstruie. Era atâta linişte încât ne puteam auzi respiraţia. Venise timpul să punem capăt circului ăstuia monstruos. Doar nu era să ne lăsăm omorâţi de ceata asta de fantome cu săbiile astea turceşti încovoiate.

Ce intenţiona Marian? Aşteptam să-mi dea un semn, în tot momentul. Potrivnici noştri care nu păreau nici oameni dar nici automate veneau spre noi cu o precizie şi o regularitate de care nici cea mai exersată trupă n-ar fi fost în stare.

Deodată Marian ţâşni înainte şi se aplecă fulgerător. Îl apucă pe primul adversar de picioare şi-l răsturnă. Îi urmai exemplul la rându-mi o fracţiune de secundă mai târziu. Prietenul meu scoase un tril ascuţit. Ca o furtună a junglei, veni-n goană credinciosul nostru Pongo cu Maha. În momentul următor tabloul se schimbă. Figurile de zeităţi se transformară în oameni, care încercau din toate puterile să ne împungă cu săbiile lor. Eram într-un raport de forţe cam de 30 contra 3. Aici nu-ţi mai foloseau nici curajul şi nici îndrăzneala la nimic şi poate superioritatea spirituală, dacă mai folosea la ceva. Fără ajutorul lui Pongo, oricum am fi fost pierduţi. Cu-n strigăt furios de atac – care n-avea nimic divin în el – se repeziră toţi ca unul asupra noastră. Câteva secunde mai târziu lamele săbiilor, scânteiau în aer.

Îmi amintesc de un tablou pe care-l văzusem la Mecca. Un dans al săbiilor, executat numai de către dervişi.

Pongo îi smulse unuia din adversari sabia şi-acum lovea ca un turbat în jurul lui. Încerca de toate, să-i facă pe adversari noştri să scape săbiile din mâini. Asta îi reuşi de câteva ori. Preoţii nu scoteau nici un strigăt ci luptau cu-o hotărâre uimitoare dar în tăcere.

Pongo sângera deja, în mai multe locuri, dar el nu mai acorda atenţie acestor nimicuri. Pongo şi Maha în acţiune aşa cum nu i-am văzut niciodată. Nu-i mai puteam opri şi după o vreme am ieşit din luptă complexat de ce am văzut că se petrece în jurul meu.

Am fost victorioşi până la urmă, dar abia ne mai trăgeam sufletul şi gâfâiam ca după o alergare de maraton. Sângeram din mai multe răni. Pongo primise cele mai adânci răci dintre noi toţi – dar important era c-am câştigat şi adversarii noştri erau întinşi pe jos.

După o scurtă o pauză, am trecut să ne legăm prizonierii cu fâşii din draperiile pe care le găseam acolo, cel puţin pe acei care nu erau grav răniţi.

Acesta fusese cel de al doilea atac în noaptea asta. Dar încă nu eram în afara pericolului şi multe lucruri neplăcute ne mai puteau aştepta.

Apoi se-ntâmplă să vedem cea mai neaşteptată surpriză dintre

toate. Bhiwa era liber! Doar Dumnezeu singur ştia, cum a fost posibil acest lucru, mai ales după ce Marian l-a legat întocmai pe el cu deosebită grijă. Bhiwa îşi trimise ultimele rezerve în luptă şi aşa părea că se bazase numai pe preoţi ai căror fanatism era deosebit de puternic. Mai târziu în călătoriile noastre prin India urma să aflăm că secta acestuia era mult mai largă şi mai răspândită, invadând şi alte domenii de care noi nu aveam cunoştinţă.

Bhiwa n-avea de gând să participe direct la luptă, stătea lângă uşa care dădea în coridorul principal de intrare în templu. Întinse mâna şi spuse-n tăcerea nopţii:

— Fericiţi sunt aceia care vor muri în slujba profetului. Îi vor aştepta o mie de alte fericiri în cerul profetului.

Când preotul suprem al unui cult mahomedan vorbeşte astfel, preoţi de rang inferior nu mai cunosc nici o limită. Credinţa lor se transformă-n extaz, aşa cum indienii se aruncă-n faţa roţilor de sute de kilograme greutate care poartă chipurile zeilor lor, dar pentru a se sacrifica şi-a ajunge mai repede dincolo…

Tot aşa Bhiwa încerca să le inoculeze oamenilor săi o credinţă şi-un devotament pe măsură, pentru a nu-şi precupeţi viaţa, jertfind-o în lupta împotriva necredincioşilor pentru a fi vrednici de răsplata care urma să vină.

V
BHIWA SE MATERIALIZEAZĂ

PE BHIWA L-AM VĂZUT PENTRU O CLIPĂ, cu mâna ridicată, în faţa intrări principale care dădea în sanctuar. Dintr-o dată dispăru însă, de parcă l-ar fi înghiţit pământul. Unde să fi rămas oare, sau ce mai uneltea?

Marian se uită-n jurul său. Pongo se grăbea să intre cu Maha pe poarta principală. Dacă Bhiwa ne scapă, atunci victoria nu va fi deplină, în ciuda numeroşilor duşmani care zăceau legaţi la pământ.

De afară de auzi un sunet de trompetă. Imediat dup-aceea am auzit de dincolo de zid vocea colonelului.

— Domnule Farrow! Domnule Farrow! Unde sunteţi!

— *Hello* domnule colonel, strigă Marian. Totu-i în ordine. Sprijiniţi o scară de zidul care înconjoară curtea templului.

— În regulă, fu răspunsul.

După un scurt răgaz se iţi deasupra capul colonelului care apăru peste zid. În spatele lui apăru un poliţist. Apoi un al doilea. O a doua scară a fost adusă pare-se şi rezemată de zid, apoi o a treia, urmată de a patra. Câteva minute mai târziu mişuna întreaga curte de mulţimea poliţiştilor care sosiseră cu camioanele, pregătiţi pentru orice.

— Ce se petrece aici, întreabă Shemess.

Marian îi povesti cele petrecute în câteva cuvinte. Colonelul făcu semn unor poliţişti care aveau însemnele crucii roşi gravate pe uniformă.

— Domnii sunt răniţi! Trebuie pansaţi! Apoi îngrijiţi-vă de răniţi care sunt aici legaţi.

Rănile noastre fură spălate şi legate. Colonelul făcu o vizită prin curte. După ce se-ntoarse clătină numai din cap.

— De necrezut ce-aţi putut face numai trei oameni, murmură el.

— Pongo şi cu Maha şi-au adus principala contribuţie la victorie, spuse Marian. Fără ajutorul lor am zace aici la pământ străpunşi de săbiile astea turceşti.

Poliţişti curăţară curtea moscheii. Au deschis uşile, fără să le dinamiteze şi-au cules săbiile. Au dus prizonierii răniţi afară şi i-au încărcat în camioane şi pe maşini sanitare.

— Şi Bhiwa? întreabă deodată colonelul.

— A dispărut. Urmă o pauză.

— Iată-l pe Pongo şi pe Maha că s-au întors, spuse Marian.

Dar pe faţa lui Pongo se putea citi că nu l-au găsit, dar şi că arăta destul de speriat. Ce l-ar fi putut speria pe Pongo al nostru? Trebuia să se întâmple ceva groaznic, pentru că camaradul nostru negru nu era nici fricos şi nici superstiţios. Cu greutate începu:

— *Masser*... Pongo văzut spirite... în cupolă... spiritul unui om viu.

Ne uitarăm unul al altul buimaci. Să fi visat ceva Pongo? Uriaşul continuă:

— Pongo sărit în templu. Văzut cum coboară platforma cu Bhiwa, urmăreşte. Vede jos flacăra albastră... Bhiwa dispărut... spirit!

Nu ne-am prea lămurit asupra celor ce se petrecuseră, din relatarea camaradului nostru. Probabil că era vorba de-o scamatorie de fachiri a lui Bhiwa. Urmaţi de colonelul Shemess şi alţi poliţişti am pătruns în interiorul moscheei. Platforma funcţiona încă, nejustificând temerea lui Marian, dar covorul care-o acoperise de prima dată mascând-o, lipsea de data asta. Dar mai lipsise şi când am fost transferaţi în adâncime, în pivniţa templului, deşi mai târziu apăruse din nou. Acum din nou nu mai era aici.

— Pongo veghează sus, spuse uriaşul negru, ţinându-l strâns pe Maha de zgardă şi ghemuindu-se jos.

Platforma coborî şi Marian îi arătă colonelului locul unde am fost hipnotizaţi şi legaţi.

Cioburile potirului de marmoră zăceau încă împrăştiate la pământ. Strălucirea albastră care se degaja din el, dispăruse. Am căutat în cavou după Bhiwa, am pătruns până la mausoleul lui Assaf-ud-Daula, dar preotul nu era de găsit nicăieri.

Am auzit deodată semnele celor doi sergenţi care-au coborât cu noi în pivniţă şi care rămaseră de strajă acolo. Am avut apoi prilejul să

constat că Pongo n-a minţit deloc şi nici n-a fost victima unei halucinaţii.

În mijlocul încăperii care acum nu mai era luminată decât de lanternele noastre, plutea o flacără fină, albastră, care creştea în mărime şi intensitate, astfel încât în curând umplu întreaga încăpere.

Ca la o comandă interioară ne-am stins lămpile de buzunar şi acum stăteam la lumina mistică a flăcării albastre.

Nimeni nu scotea o vorbă, eram ca vrăjiţi. Treptat flacăra se stinse parcă-n într-un fum albastru, care se-ngroşa tot mai mult până ce căpătă forma şi consistenţa făpturii lui Bhiwa.

Mi-am putut acum lesne imagina spaima bravului Pongo, când a asistat la personificarea spiritului lui Bhiwa.

Marian îşi scoase revolverul şi slobozi un glonte chiar în mijlocul norului care-l întruchipase pe preot. Credea prietenul meu oare că Bhiwa şi-a depăşit până într-atât măsura încât să plutească viu prin norul acela albastru?

Ceaţa sau aburul se restrânse treptat, flacăra se micşoră până ce întunericul puse stăpânire pe întreaga încăpere. Ne-am aprins din nou lămpile de buzunar.

Am căutat foarte amănunţit de data sta dar n-am găsit nici o explicaţie unde s-ar fi evaporat Bhiwa.

— Aici în subteran trebuie să fie neapărat un coridor de ieşire, spuse Marian. Bhiwa are posibilitatea de-a veni şi pleca după dorinţă fără a mai folosi platforma.

Prin apariţia şi dispariţia asta caută doar să ne convingă de faptul că posedă arta materializării şi dematerializării după dorinţă.

Am luminat toate colţişoarele şi ungherele pe unde am bănuit că s-ar găsi o astfel de ieşire, am bătut în ziduri da n-am dat de nimic.

Colonelul se enervă de-a binelea.

— Ne crede proşti, preotul ăsta, sau ce? Marian zâmbi numai la auzul vorbelor lui Shemess şi scoase un fluierat care-i era specific. Ştiam din experienţă că dacă Marian procedează aşa, era destul de aproape de dezlegarea misterului.

— Cu cât soluţia este mai simplă cu-atât îi dai mai greu de cap, zise el. Poate fi o copilărie, după ce-o rezolvi. Platforma este deservită de dispozitivul acesta prevăzut cu rotiţe, iar manivela de aici împiedecă platforma să se prăbuşească sau să i-a o viteză prea mare. Există două posibilităţi de acţionare ca la automotoare. Unul deserveşte platforma sau ascensorul. Acum fiţi atenţi, Robert şi domnule colonel: apăs pe manivelă dar în stânga. Este foarte simplu. Platforma maschează un fel de cotlon, partea de sus a tavanului glisează ca pe şine, până aici jos. Apăsând din nou, se deschide o uşă secretă, care se găseşte în dreptul celor două şine din dreapta ale acestui ascensor. Dacă apăs din nou şine din dreapta ale acestui ascensor. Dacă apăs din nou pe

manivela asta, nu funcţionează deloc platforma. Nu mai putem s-o luăm pe vechiul drum în sus, trebuie din nou s-o pun în funcţiune. Bhiwa a apăsat pe manivelă de aici, în timp ce noi eram jos şi astfel a putut după dorinţa sa, întrucât iată uşa se deschide, să iasă sau să intre, fără ca noi să observăm ceva deoarece noi eram cu spatele la ea. Asta-i tot secretul. Dacă vom merge de-a lungul cotlonului de-aici, am putea ieşi afară.

— Şi Bhiwa, domnule Farrow, întreabă din nou Shemess.

— Să-l lăsăm pentru un moment mai favorabil domnule colonel. Nici aşa nu va putea să ne scape, mai devreme sau mai târziu, tot vom da de el. Poate că-n chiar momentul ăsta este pe drumul spre alţi membrii ai sectei sale, care locuiesc în afara oraşului.

Am pătruns pe coridorul descoperit de Marian şi-am luat-o spre vest, spre interiorul oraşului. În felul acesta ne-am îndepărtat de oraşul templelor.

— Mii de draci! izbucni deodată colonelul Shemess. Trăiesc de mai mulţi ani aici în Lucknow ca şef al poliţiei şi n-am habar că aici, sub oraş o mulţime de catacombe din astea se întind ca o reţea de labirinturi. Desigur că aceste catacombe şi-au jucat rolul lor în răscoala sângeroasă a lui Nana Sahib. Cât de lung e coridorul ăsta subteran? Mi se pare că n-are capăt.

Se părea că într-adevăr ne-am pierdut în labirintul gangurilor subpământene, mai ales că ne-am trezit în curând în faţa unei ramificaţi ale acestora. Gangul principal pe care-l urmasem se diviza sub forma de raze în diferite direcţi. Nu mai puteam să continuam. Fiecare din aceste ganguri putea să fie cel drept, sau dimpotrivă fals. În orice caz aveam nevoie de timp să le cercetăm pe toate. Bhiwa probabil să le cunoştea mult mai bine şi acum îşi râdea de noi, deoarece nu ştim ce drum să luăm. Toate aceste ganguri subterane erau bine întreţinute şi făceau o impresie de curăţenie.

De aici concluzia că-n ultima vreme au fost mult folosite.

— Voi închide toate catacombele astea şi-o să le zidesc, promise colonelul. Ţinând cont de situaţia politică actuală din India, mă-ngrozesc să ştiu că-n măruntaiele pământului mişunau un viespar de duşmani. Cărora nu le putem face nimic. Cine ne poate garanta că Bhiwa n-a adunat o întreagă armată de duşmani aici şi că-ntr-o noapte n-o va scoate la suprafaţă pentru a provoca tuturor europenilor din oraş, o baie de sânge! Pot să-l cred pe acest tip în stare de orice.

Trebuia să-i dau dreptate lui Shemess. Marian propuse să ne întoarcem.

Ne-am întors deci şi-am luat-o spre ieşirea din gangurile subterane.

Mi-am adus aminte că Pongo şi cu Maha ne aşteptau şi că vor deveni nerăbdători dacă întârziem să apărem.

Ca şi-o lumină rătăcitoare peste-o mlaştină, din nou pluti mica

flacără albastră în faţa noastră ridicându-se în sus şi-n jos, înainte şi-napoi ca un spiriduş. Am avut sentimental că această flacără albastră nu ne duce pe drumul cel bun şi că era vorba de-o nouă tentativă de viclenie a lui Bhiwa.

— Trebuie neapărat să-l prindem pe Bhiwa, strigă colonelul.

Se repezi cu atâta avânt înainte, încât de-abia am reuşit să-l urmăm, deoarece nu voiam să se-ndepărteze prea mult în cazul când îl va ameninţa vreun pericol doream să-l ajutăm. Dar colonelul fugea în continuare după flacăra albastră, care se-ndepărta tot mai mult. La un moment dat aveai impresia c-o poţi atinge cu mâna şi-n momentul următor dispărea din nou. Poate în alt gang! Cine putea să ţină cont de asta în impetuozitatea urmăririi, strigă Marian?

Vrui să-i împiedec pe Shemess să mai alerge aşa ca un bezmetic da nu reuşi. Părea ca hipnotizat de gândul de-al prinde pe Bhiwa.

Ne uitam unul la altul.

— Cred că am pierdut din vedere câte ganguri am străbătut deja, spuse Marian. O să dăm într-o înfundătură.

M-am uitat cu-ngrijorare în ochii săi. Nu ne găseam la o încrucişare ci-n mijlocul unei încăperi goale, din care diferite ganguri se încrucişau în toate direcţiile. În febra urmăririi n-am ţinut cont peste câte ganguri am trecut.

— Ce-i de făcut acum domnilor? Ne-am rătăcit ca eroul acela din vechime grec, dar noi nu mai avem firul Ariadnei s-o mai dregem.

Marian care gândea atât de profund încât fruntea i se-ncreţise, tresări ca şi noi toţi, întrucât flacăra albastră apăru chiar lângă noi şi atât de luminoasă încât fără voie închiserăm pe moment ochii.

Era de parcă aş fi văzut în spatele flăcării chipul unui om.

Trăsei brusc, instinctiv cu pistolul, dar ecoul fu numai singurul răspuns pe care-l primisem. Să fi fost ecoul detunăturii sau un imens hohot de râs? Shemess era ca scos din minţi de ciudă.

— Să-l lăsăm pe Bhiwa ăsta să-şi bată joc de noi, domnilor? strigă el. Îi urmărim şi când să….

Dar nu mai reuşi să termine. Ca împietriţi ne oprirăm locului şi nu mai ştiam acum, dacă eram treziţi sau visam. Bhiwa păru să-şi exercite din nou puterile sale hipnotice extraordinare asupra noastră.

— Stingeţi-vă lămpile de buzunar, răsună din întuneric o voce poruncitoare. Nu vă fie teamă! Vă voi arăta numai dovada că n-aveţi nici o putere împotriva mea. Vă dau cuvântul de onoare că nu vi se va întâmpla nimic şi că flacăra albastră vă va conduce afară din subteran.

Ne uitarăm nedumeriţi unul la altul. Gangul aici părea amplasat destul de sus şi părea că va conduce într-un puţ de mină, format de curând. Poate că, folosind o scară s-ar putea chiar de-aici ajunge în mijlocul moscheii, la o adică.

— Bine Bhiwa, strigă Marian, spre cel nevăzut. Vream să te

credem, dar dacă vei încerca să ne-nşeli sau să ne faci vreo festă n-o să mai am reţinere, o să fiu fără milă.

În acelaşi moment se atinse lumina aceea rece. Ne găseam în întunericul cel mai adânc şi teoretic, puteam fi atacaţi de duşmani ai noştri, fără rezerve. Dar Marian, ciudat, părea să-l creadă în această privinţă pe Bhiwa. N-arată cel puţin nici o urmă de teamă, ritmul respiraţiei sale părea să meargă foarte regulat.

În consecinţă ne bazarăm şi noi pe această încredere.

Cercul din jurul nostru se animă deodată. Spaţiul din jur, păru că se lărgeşte, iar în mijlocul acestuia crescu un mangotier, în toată splendoarea sa. Păru că crească până la cer, tabloul era foarte convingător, doar totul se desfăşura ca pe un ecran în faţa ochilor noştri.

Am ştiut imediat: Bhiwa ne conducea acum în încăperile subterane al copacului minune. Dispune într-adevăr de extraordinare puteri magice, aşa cum numai în India se-ntâmplă.

Lângă trunchiul uriaşului arbore de Mango apăru deodată un indian foarte bătrân, un fachir cu picioarele încrucişate. Figura sa se aseamănă cu-a lui Bhiwa. În faţa lui se afla un coş din cele mai obişnuite din răchită, pe care-l deschise. Din coş sări un copil de vreo zece ani, afară. În timp ce se-nclina în toate părţile, pe faţa bronzată a puştiului apăru un zâmbet ascuns.

Copilul se urcă din nou în coş dar trebui să se-ndoaie bine pentru a reuşi să intre din nou în coş. Fachirul îşi acoperi coşul dar nu înainte de-a scoate din el două săbii foarte ascuţite pe care le ţinea în ambele mâini. Apoi cu-o iuţeală ameţitoare începu să împlânte fără alegere săbiile-n coşul acoperit, în care se găsea puştiul. Sângele începu să-mproaşte cu-adevărat printre nuielele coşului – sânge roşu!

Eram atât de vrăjiţi de spectacolul acesta de groază cu măcelărirea brutală a unui copil, când fachirul îşi încheie demonstraţia, coşul arăta jalnic de atâtea împunsături. Nici un om sau animal care s-ar fi găsit întâmplător, n-ar fi putut să scape cu viaţă.

Brusc ochii noştri se dilatară de uimire.

Avusesem o iluzie, sau ce era asta? Nu ne puteam crede ochilor. Din înălţimea copacului de mango am auzit un strigăt, care ne-a făcut să tresărim puternic.

Copilul cobora vesel şi nevătămat, zâmbind din coroana copacului.

Odată ajuns jos făcu câteva plecăciuni de curtoazie, după care dispăru râzând, lăsând în urma-i imaginea dinţilor săi albi strălucitori.

Mai stăteam încă-n vraja celor ce văzusem când deodată un întuneric de nepătruns ne-nconjoară de unde răzbătu vocea lui Bhiwa:

— V-am dat numai o mică probă din puterile mele, Sahibi. Nu doriţi desigur ca aceste puteri să le pun odată-n slujba acelora care vor hotărî destinul Indiei şi al vostru. V-am dat cuvântul meu că vă voi

conduce nevătămaţi spre ieşire. Dar îţi citesc gândurile colonele Shemess. Vrei să zideşti toate gangurile astea subterane. Nu vei reuşi însă. Te avertizez! Începând de azi orice european va pătrunde în reţeaua subterană, va fi sortit morţii!

Mica flacără albastră se aprinse din nou şi pluti înaintea noastră, încolo şi încoace.

— Puteţi să vă aprindeţi din nou lămpile de buzunar *Sahibi* – veni vocea celui nevăzut, parcă de nicăieri.

Mă gândeam încă de unde ar putea veni vocea, în timp ce mă îndepărtam spre ieşire. Nimeni nu spunea o vorbă.

Englezilor nu le prea plăcea situaţia asta, după câte mi-am dat seama, colonelul Shemess îşi strânse buzele, până ce gura-i deveni o linie subţire.

Căutam să ajung la o explicaţie în legătură cu flacăra asta. Dar prin gândirea logică nu prea puteai să dai de urma secretelor acestei adevărate ţări a miracolelor care e India.

Bhiwa părea să dispună într-adevăr de puteri magice nelimitate aşa că nu era deloc de mirare că adepţi săi treceau prin foc şi prin apă pentru el, se lăsau mai degrabă măcelăriţi decât să şovăie în a-i îndeplini hotărârile.

Bhiwa era pentru aceştia toţi un sfânt.

Chiar şi atitudinea asta nu era comună nouă occidentalilor. N-ar fi avut nici un sens să cunoşti logica lucrurilor astea. Lucrurile, faptele şi înţelesurile lor se pierdeau în negura timpurilor şi-a culturii mistice a acestor oameni.

Bhiwa se ţinu de cuvânt, ne apropiam de ieşire din ce în ce mai mult. Valurile de aer proaspăt care ne-ntâmpinară ne-au arătat asta chiar dacă încă nu vedeam capătul gangului.

Înăuntrul sufletului meu m-am temut că Bhiwa nu-şi ţine cuvântul şi ne va atrage într-o nouă cursă. Dar preotul suprem al acestei secte ştia ce-nseamnă respectul cuvântului dat.

Bhiwa nu voia să meargă până la extrem cu acţiunile sale împotriva reprezentanţilor guvernului. Ştia deja ce-a declanşat uciderea la datorie a poliţistului lui Lucknow şi preţul pe care a trebuit să-l plătească, cu atât mai mult nu voia o repetare pe scară mai mare a tuturor acestor evenimente.

Cât de bine cunoştea Marian psihicul poporului indian, încât nu şovăi să acorde în acest caz încredere preotului!

Am ajuns în cele din urmă la cupola de unde am plecat. În locul unde ne apăruse silueta căpeteniei preoţilor stătea… Pongo. Maha îi lingea uriaşului nostru prieten faţa.

Pongo zăcea fără cunoştinţă. O vânătaie clară la tâmpla stângă indica destul de clar c-a fost lovit şi doborât la pământ cu-n obiect foarte greu. În orice caz ne aşteptase prea mult să ne întoarcem şi a

pornit în căutarea noastră şi-a fost surprins de către Bhiwa.

A trebuit să-l ducem pe Pongo la aer proaspăt înainte de a-şi fi venit în simţiri. După ce i-am stropit faţa cu apă şi-a deschis în sfârşit pleoapele.

Dimineaţa veni repede, aşa cum se-ntâmplă de regulă la tropice. Pongo care-şi revenise pe deplin se uită-n jurul lui îngrozit. De abia după ce ne recunoscu pe mine şi pe Marian se mai linişti.

— Ce s-a întâmplat Pongo, îl întrebai eu.

Uriaşul ne povesti ceva neverosimil despre o stafie, care l-a doborât la pământ, cu mâna goală, fără nici o sforţare.

Stafiile păreau deodată să joace-n viaţa lui Pongo un rol foarte mare.

— Stafii nu există Pongo, zâmbi Marian.

— Pongo a văzut-o, zise serios şi grav uriaşul. De data asta nu Bhiwa, ci animal mare!

Nu-mi putui reţine un zâmbet. Să fi fost lovitura pe care a primit-o Pongo la cap atât de puternică încât să-i fi tulburat minţile?

Să-l fi luat pe Bhiwa drept o maimuţă uriaşă? Marian îi dădu mâna şi-l privi adânc în ochi.

— Ce ai văzut de fapt Pongo, îl întreabă el.

Uriaşul se ridică. În ochii lui, încă se mai putea citi groaza clipelor trăite pe care nu le putea explica încă prea bine.

— Pongo vegheat cu Maha, *Masser*, începu el istorisirea, deodată întuneric. Pongo vede numai Maha. Maha mârâie şi vrea sară. Atunci… atunci către Pongo vine animal uriaş. Nu mai văzut niciodată aşa. Nu urangutan! Pongo cunoaşte oamenii păduri. Pongo nu se teme de oamenii păduri şi des luptat cu urangutan în pădurile de la Sumatra şi Borneo. Acum însă….

Şi uriaşul negru începu din nou să tremure la retrăirea coşmarului său.

— Animal poartă gheare mari. Pongo vrut apuce cuţit, împunge… în aer nimeni. Ghioaga cade pe capul lui Pongo încet, fără sforţare. Pongo cade şi nu mai ştie nimic.

Marian şi cu mine ne uitarăm unul la altul. Fără nici o îndoială că Bhiwa i-a pregătit camaradului nostru o reprezentaţie similară cu aceea arătată nouă, când cu copacul cu fructe mango. Pongo nu-şi putut explica, ca şi noi de altfel, astfel de lucruri şi le interpreta în felul lui. Era o nouă dovadă a abilităţii, şireteniei şi înţelepciuni lui Bhiwa, care i-a arătat uriaşei fiinţe care era Pongo, o altă, încă şi mai mare, pentru a-l îngrozi. Pentru preotul ăsta n-a fost o performanţă deosebită să facă pe Pongo să creadă că vede aşa ceva, mai ales că i-a reuşit asta cu nişte europeni sceptici cum eram noi.

Marian îi pipăi rana, care nu părea a fi fost provocată de vreo fantomă, ci de-un obiect dur, cum ar fi o piatră din lespezile care

pavau templul. Însă uriaşul persevera cu încăpăţânarea.

— Pongo a fost lovit de spirit mare.

A trebuit să-l lăsăm să creadă aşa. Dacă n-ar fi fost căpăţâna tare a lui Pongo, ar fi fost de rău. Aşa i-a propus numai ameţeala şi pierderea conştiinţei.

Marian îi spală rana, cât de bine putu şi-o leagă. Între timp l-am cercetat pe Maha, care nu era rănit, dar era foarte agitat. Şi el tremura uşor de parcă ar fi văzut o stafie.

Era un nou secret şi-o nouă provocare? Să-l fi hipnotizat Bhiwa şi pe Maha, dar nu până la starea de inconştienţă, ci numai atât cât să-l facă inapt pentru luptă? M-am străduit să-l liniştesc pe ghepard cum m-am priceput mai bine şi-n cele din urmă a-nceput să răsufle regulat.

— Maha zbârleşte păr, când vine stafie. Pongo niciodată nu văzut aşa Maha, spuse uriaşul.

— Să ieşim cât mai repede de-aici, îmi spuse Marian. Sunt prea multe mistere pe care nu mi le pot explica.

Între timp colonelul Shemess comandase două automobile. În primul luară loc colonelul, Marian şi cu mine, în celălalt a luat loc Pongo şi Maha.

Deja-n dimineaţa zilei următoare două duzini de zidari începură să zidească gangurile subterane ale oraşului. Bhiwa rămase dispărut.

Stăteam pe terasa bungalowului colonelului, unde ne aduseră automobilele şi discutam despre experienţa noastră asupra celor trăite în India, le cerui o ţigară.

— Şi ce părere aveţi despre situaţia generală, domnilor, ne întreabă Shemess. Sunteţi doar de mult în India şi-aţi cunoscut oameni, aţi trăit întâmplările trebuie să vă fi făcut o impresie, alta şi mai completă decât a noastră, din colţul unui birou. Preţuiesc mult experienţa dumneavoastră.

Marian ridică din umeri, urmări rotocoalele albastre ale fumului de ţigară şi spuse gânditor:

— Cu Bhiwa ne vom întâlni din nou domnule colonel. Aparţine inteligenţei acestei ţări chiar dacă uzează de scamatorii şi şiretlicuri. Prin puterea sa de sugestie are masele în mâna sa. Asta-i cu atât mai periculos cu cât e vorba de oameni care nu se pot înfrâna şi dau curs liber pasiunilor lor.

Marian spusese calm toate astea. Subit furăm întrerupţi. Un servitor intră şi luă o poziţie smerită.

— *Sahib* Shemess vă rog să veniţi la telefon. Un apel urgent din Delhi.

Colonelul se scuză şi străbătu veranda spre interiorul camerei.

M-am uitat la Marian, care-mi făcu un semn, fără să zică nimic altceva. Părea să ghicească că-n gândurile mele tocmai de Shemess era vorba. Doream să vizitez vechiul oraş şi-acum se pare să dorinţa mea

era pe cale de-a de îndeplini, mai repede decât m-aş fi aşteptat.

— Colonelul este reţinut destul de mult la telefon, constată Marian, după un timp.

Gândurile mele şi fantezia mi-o luaseră cu mult înainte zugrăvind scene frumoase, dar se-ntâmplă din nou altfel decât am gândit.

Shemess apăru şi pe faţa lui se putea citi clar emoţia de care era cuprins. Se vedea clar că ceva îi apasă conştiinţa. N-a trebuit să aşteptăm prea mult şi spuse:

— În Delhi se pare că s-au petrecut lucruri misterioase.

Marian îl privi întrebător.

— Am fost întrebat, dacă vă mai aflaţi în Lucknow. Am răspuns că da. Am fost rugat să vă transmit şi să vă rog să plecaţi neîntârziat spre Delhi. Despre ce este vorba exact, nu ştiu. Nu mi s-a spus oral, dar se doreşte prezenţa dumneavoastră acolo. Vreţi să faceţi asta domnilor? Am fost rugat că dacă consimţiţi să telegrafiez numaidecât.

Marian şi cu mine schimbarăm câte o privire. Apoi Marian zise fără şovăire:

— Puteţi transmite la Delhi că-n cel mult trei zile vom fi acolo, domnule colonel.

— Mulţumesc domnilor!